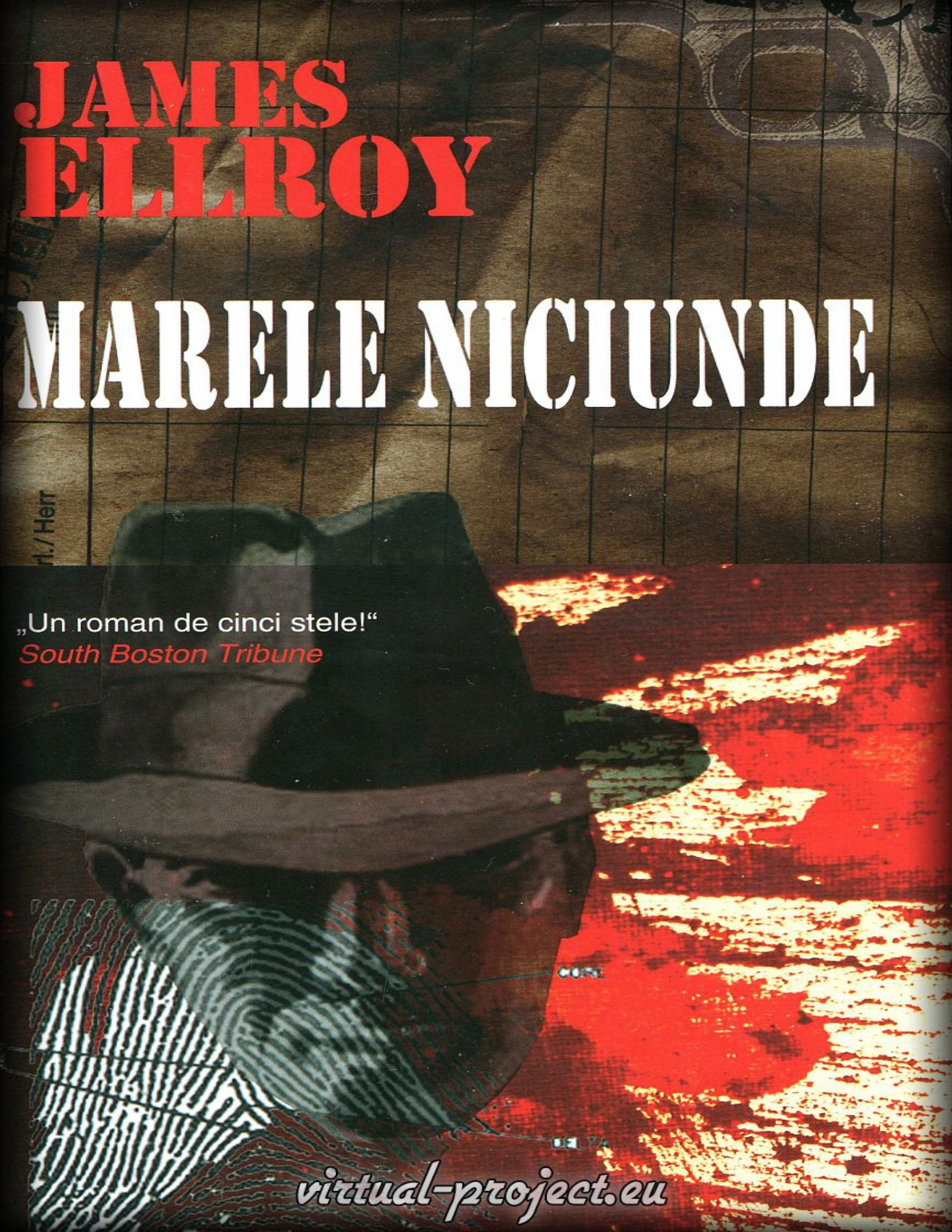
JAMES ELLROY

MARELE NICIUNDE

„Un roman de cinci stele!“
South Boston Tribune

virtual-project.eu

JAMES ELLROY

MARELE NICIUNDE

Original: *The Big Nowhere* (1988)

Traducere de engleză de:
TEODOR FLEȘERU

virtual-project.eu

POLIROM

2007

James Ellroy (Lee Earle Ellroy) s-a născut în 1948 în Los Angeles. În 1958 mama lui este omorâtă, iar Ellroy încearcă să îl descopere pe autorul crimei (întreaga poveste va fi relatată în lucrarea non-ficțională *My Dark Places*). Adolescent rebel și cititor fanatic de romane polițiste, James Ellroy a fost exmatriculat din liceu pentru comportament turbulent. S-a înrolat în armata americană, dar a fost lăsat la vatră după câteva luni. La puțin timp după aceea îi moare și tatăl, iar tânărul Ellroy începe să ducă o viață dezordonată. În 1981, la vârsta de 33 de ani, debutează cu romanul *Brown's Requiem,* urmat de *Clandestine* (1982) și *Blood on the Moon* (1983). Ajunge rapid un scriitor foarte iubit de public și, în același timp, extrem de apreciat de criticii genului. Una din trăsăturile caracteristice ale prozei sale este așa-numitul „stil telegrafic", alert și dinamic, rezultat din omiterea unor cuvinte sau sintagme, ceea ce creează senzația unui discurs fragmentat și rapid. „Cvartetul L.A.-ului" (L.A. *Quartet*), din care fac parte romanele *The Black Dahlia* (1987), *The Big Nowhere* (1988), *L.A. Confidențial* (1990) și *White Jazz* (1992), s-a bucurat de un imens succes. De altfel, cărțile lui Ellroy au ajuns sistematic pe lista bestsellerurilor din Statele Unite. Opera sa a fost tradusă peste tot în lume și a cunoscut ecranizări celebre. Printre romanele adaptate pentru cinematograf se numără *Blood on the Moon* (filmul *Cop,* lansat în 1988), *Brown's Requiem* (1998) sau *The Black Dahlia* (2000). Romanul *L.A. Confidențial* a fost ecranizat în 1997, cu o distribuție de excepție: Kim Basinger, Russell Crowe și Kevin Spacey. Filmul a cucerit două premii ale Academiei Americane de Film, un premiu BAFTA și un Glob de Aur.

Marele niciunde este un roman scris în stilul care l-a consacrat pe Ellroy: dur și captivant.

Danny Upshaw, un polițist tânăr și ambițios, începe o anchetă legată de uciderea și mutilarea unor homosexuali. Mal Considine, anchetator la Procuratura Districtuală, se implică într-o anchetă privind activitatea subversivă a comuniștilor de la Hollywood și încearcă să obțină custodia fiului său adoptiv. Buzz Meeks, polițist corupt și codoș al lui Howard Hughes, luptă împotriva comunismului pentru bani. Și toți trei ajung să trăiască cele mai negre coșmaruri imaginabile. Ca toate volumele lui Ellroy, *Marele niciunde* este mai mult decât un simplu thriller polițist. E o frescă a Americii anilor '50, o lume dinamică, descrisă cu realism și vervă narativă.

Îmi era scris să rămân credincios
coșmarului meu preferat…

(Joseph Conrad, *Inima Întunericului*)

PARTEA ÎNTÂI

Contracurente Roșii

CAPITOLUL UNU

Torentele de ploaie începură să cadă cu puțin timp înainte de miezul nopții, înecând vuietul claxoanelor și gălăgia infernală care semnalau de regulă Anul Nou pe Strip, artera centrală a orașului, așa că anul 1950 sosea la subsecția de poliție din West Hollywood anunțat de scrâșnetul frânelor și de nervii din ambuteiaje.

La 12:03 o ciocnire în intersecția dintre Sunset și La Cienega, la care participară patru vehicule, avu ca rezultat o jumătate de duzină de răniți. Polițiștii chemați la fața locului au consemnat declarațiile martorilor oculari: accidentul fusese provocat de clovnul dintr-un DeSoto maroniu și de maiorul de armată din mașina de serviciu de la Camp Cooke, care condusese fără mâini, ținând în poală niște cățeluși cu pălăriuțe de hârtie colorată. Două arestări și o vizită la adăpostul pentru animale din Verdugo Street. La 12:14 coșmelia nelocuită a unui veterinar de pe Sweetzer se prăbușea într-un morman de prefabricate, ucigând o fată și un băiat care se sărutau la baza clădirii. Două cadavre neidentificate la morgă. La 12:29 instalația de neon de pe gazonul din fața unei case, reprezentându-i pe Moș Crăciun și pe spiridușii săi, a produs un scurtcircuit, scoțând flăcări de-a lungul prelungitorului până la capătul din interior – un ștecăr vârât într-o priză care alimenta o droaie de alte ștecăre ce alimentau pomul de Crăciun și o scenă cu Nașterea Domnului, provocându-le arsuri grave celor trei copii care îngrămădeau cadourile învelite în hârtie colorată deasupra unui prunc Iisus puternic iluminat. O mașină a pompierilor, o ambulanță și trei mașini de serviciu ale LASD au descins la locul dezastrului și s-a creat și o mică neînțelegere jurisdicțională atunci când au apărut în forță și cei de la Poliția Metropolitană, LAPD[{1}], căci un dispecer novice considerase că Sierra Bonita Drive era o adresă din oraș, nu din comitat. Apoi au mai fost cinci șoferi arestați pentru conducere sub influența alcoolului. Au urmat bețivii și scandalagiii ieșiți puhoi din cluburile de noapte de pe Strip și un jaf armat chiar în față la Dave's Blue Room, victimele fiind doi țărani din Iowa veniți în oraș pentru meciul de fotbal de pe Rose Bowl, iar atacatorii doi negrotei care au fugit într-un Mercury '47 cu bare de protecție violete. Când ploaia s-a mai oprit, la puțin timp după ora 3, detectivul Danny Upshaw, ofițerul de serviciu din acea noapte la secția de poliție, a prezis că 1950 va constitui începutul unui deceniu de căcat.

În afara unor bețivani și a altor câtorva scandalagii din arest, detectivul era singur. Fiecare mașină oficială a poliției, chiar și cele fără însemne, era pe teren. Nu se găsea acolo niciunul dintre obișnuiții secției, nicio telefonistă, nicio funcționară și nici vreun alt detectiv din divizie. Niciunul din polițiștii de la circulație ce se fâțâiau în uniformele lor kaki, mândri de teritoriul aflat sub controlul lor – zona din Strip, femeile frumoase și coșurile cu cadouri de Crăciun venite de la Mickey Cohen, adevărata cauză a disputelor

cu cei de la LAPD. Nu era nimeni care să se uite cruciș la el pentru că studia manuale de criminalistică – Vollmer, Thorwald, Maslick cu diagrame pentru analiza locului unde fusese comisă o crimă, explicarea științifică a petelor de sânge și texte care te învățau cum să cauți probe incriminatorii într-o cameră de șase pe opt în exact o oră.

Danny se așeză să citească, ridicându-și picioarele pe pupitru, cu volumul stației de emisie-recepție dat încet de tot. Hans Maslick tocmai divaga despre tehnica prelevării amprentelor în cazul degetelor arse și despre soluțiile chimice cele mai potrivite pentru colectarea de țesut cicatrizat fără a perfora pielea sub nivelul contuziei. Maslick își perfecționase tehnica în urma consecințelor catastrofale ale unui incendiu izbucnit într-o închisoare din Düsseldorf în 1931. Avusese la îndemână o bază de date corespunzătoare și o mulțime de cadavre și mostre de amprente, iar în apropiere se aflau o uzină chimică și un tânăr asistent de laborator dispus să colaboreze cu el. Au rezolvat dilema împreună: soluțiile caustice ardeau mult prea profund, iar cele mai puțin concentrate nu penetrau pielea arsă. Pe măsură ce citea, Danny își nota simbolurile chimice într-un carnet. Se imagina în postura de asistent al lui Maslick, muncind cot la cot cu marele criminalist, care îl îmbrățișa părintește ori de câte ori făcea câte o supoziție logică strălucită. Nu trecu mult și începu să traducă în limbajul textului de specialitate cazul copiilor arși din cauza prelungitorului, luând în mintea lui amprentele degetelor minuscule și confruntându-le cu datele de la maternitate, unde amprentele se luau ca măsură de precauție, în eventualitatea că noii-născuți erau schimbați…

— Șefu', avem un caz grav.

Danny își ridică privirea. Hosford, un agent în uniformă detașat la granița nord-estică a diviziei, apăruse în cadrul ușii.

— Poftim? De ce nu m-ai chemat prin stație?

— Te-am chemat. Poate că n-ai…

Danny împinse deoparte textul și carnetul.

— Ce e?

— Unul lat. Eu l-am găsit – pe Allegro, la un kilometru de Strip. Iisuse Hristoase, n-ai văzut în via…

— Rămâi aici. Mă duc eu acolo.

•

Allegro Street era o stradă îngustă din cartierul rezidențial, unde jumătate din clădiri erau bungalow-uri în stil spaniol, cealaltă jumătate fiind formată din șantiere de construcții cu inscripții care promiteau CAZARE LUXOASĂ în stilurile Tudor, francez de Provence și supermodern. Danny ajunse acolo în mașina lui și încetini când văzu bariera din capre de lemn, cu beculețe roșii ce clipeau intermitent, și cele trei mașini ale poliției parcate dincolo de barieră, cu farurile iluminând un teren pustiu și plin de buruieni.

Își lăsă Chevroletul în dreptul trotuarului și se îndreptă într-acolo pe jos. Un grup de polițiști în impermeabile țineau lanternele îndreptate spre pământ. În lumina trandafirie a unei lămpi se putea vedea o pancartă pe care scria APARTAMENTE ALLEGRO PLANTATION – ÎNCHIRIERI DIN 1951, ÎN PRIMĂVARĂ. Razele lanternelor se încrucișau pe lotul rămas vacant, scoțând la iveală sticle goale de băutură, petice de hârtie și cherestea udă. Danny își drese glasul. Unul dintre polițiști se întoarse rapid, cu

pistolul în mâna tremurândă.

— Ușor, Gibbs. Sunt eu, Upshaw.

Gibbs își puse pistolul înapoi în toc. Ceilalți polițiști se împrăștiară. Danny privi cadavrul, simți cum i se înmoaie genunchii și atunci făcu ceea ce face un criminalist ca să nu leșine sau să nu vomite.

— Deffry, Henderson, țineți lanternele îndreptate în jos! Gibbs, notează ce spun, cuvânt cu cuvânt! Bărbat alb, nud, mort. Vârsta aproximativă: treizeci, treizeci și cinci de ani. Cadavrul e întins pe spate, cu brațele și picioarele rășchirate. Pe gât se disting urme de strangulare, globii oculari i-au fost scoși și orbitele goale elimină o substanță gelatinoasă.

Danny se lăsă pe vine lângă cadavru. Deffry și Henderson își poziționară lanternele în așa fel încât să-i asigure o iluminare optimă.

— Organele genitale sunt tumefiate și prezintă vânătăi. Se disting urme de mușcături pe testicule și penis.

Își duse mâna sub cadavru și simți pământul umed. Puse mâna pe pieptul său, în dreptul inimii. Pielea îi era uscată și nu complet lipsită de căldură.

— Nu există urme de precipitații pe cadavru și, deoarece între miezul nopții și ora trei dimineața a plouat puternic, putem deduce că victima a fost plasată aici în urmă cu mai puțin de o oră.

Sunetul unei sirene se auzea tot mai aproape. Danny luă lanterna lui Deffry, examinând cât mai îndeaproape partea mai urâtă.

— În total există șase răni ovale, de formă neregulată, circumscrise regiunii trunchiului, între buric și stern. Ruptura de țesut delimitează marginile perimetrelor acoperite de sângele coagulat provenind din ele. Tegumentul din vecinătatea fiecărei răni e inflamat și delimitează în mod clar zonele în care urmele…

— Urme de supt, evident! zise Henderson.

Danny simți că limbajul textelor de specialitate se duce naibii.

— Ce tot vorbești acolo?

Henderson oftă.

— Urme de mușcături amoroase. Știi, ca atunci când o damă te suge pe gât. Gibbsey, ia arată-le tipilor în civil ce ți-a făcut garderobiera aia de la Blue Room de Crăciun.

Gibbs chicoti, dar continuă să noteze. Danny se ridică în picioare, supărat că era ridiculizat de un pârlit de polițai oarecare. Cadavrul mut reușise să-l expună ironiei. Își simțea picioarele ca de gumă, iar stomacul îl sâcâia. Îndreptă fasciculul lanternei spre pământ și își dădu seama că terenul din jurul mortului fusese tocat de cizmele din dotarea polițiștilor, iar mașinile LASD șterseseră posibilele urme ale vreunor alte pneuri. Gibbs spuse:

— Nu sunt sigur că am scris toate cuvintele corect.

Danny își regăsi vocea de manual.

— Nu contează. Ai grijă să-i duci raportul căpitanului mâine dimineață.

— Dar trebuie să ies din tură la opt. Șefu' nu vine până la zece, iar eu am bilete la meciul anului.

— Îmi pare rău, dar o să stai până vin cei din tura de zi sau chiar până apar

tehnicienii de la laborator.

— Laboratoru-i închis de Anul Nou și eu am biletele alea…

Mașina medicului legist opri în dreptul cordonului de poliție, sugrumându-și sirena. Danny se întoarse spre Henderson:

— Să nu treacă nimeni de cordoanele poliției. Fără reporteri și fără alți curioși. Gibbs, rămâi aici. Tu și cu Deffry trebuie să obțineți mărturii de la localnici. Știți care-i chestia: eventualii martori care ar fi putut vedea momentul când a fost aruncat cadavrul, niscaiva trecători suspicioși sau alte vehicule…

— Upshaw, e patru și douăzeci dimineața! Ce dracu'!

— Foarte bine. Începeți acum și s-ar putea să terminați până pe la prânz. Lăsați-i un raport în dublu exemplar lui Dietrich și notați toate adresele unde locatarii n-au fost de găsit, pentru a fi verificați mai târziu.

Henderson se duse valvârtej la mașina lui de patrulare. Danny urmări cum oamenii medicului legist așezau cadavrul pe brancardă, învelindu-l cu o pătură. Gibbs îi turuia oricui voia să-l asculte despre posibilul rezultat al meciului de pe Rose Bowl și despre o nouă turnură în cazul Black Dahlia, încă nerezolvat, caz ce continua să fie un subiect de discuții aprinse. Fasciculele de lumină proiectate de faruri, lanterne și lămpi cu halogen se încrucișau febril deasupra terenului, scoțând în evidență tot felul de detalii: bălțile de noroi ce reflectau umbrele și lumina lunii sau, în depărtare, scăpărările neoanelor din Hollywood. Danny se gândi la cele șase luni ale sale ca detectiv și la cele două cazuri de crimă domestică rezolvate rapid. Băieții de la morgă încărcară trupul în ambulanță, care întoarse pe loc, apoi se îndepărtă cu sirena oprită. O maximă a lui Vollmer îi răsări brusc în minte: „În omorurile cauzate de o pasiune extremă ucigașul își va trăda întotdeauna patologia. Dacă detectivul reușește să analizeze probele materiale într-o manieră obiectivă, iar apoi *să gândească* subiectiv, din punctul de vedere al ucigașului, va reuși adesea să soluționeze crime care ne bulversează prin absurditatea lor".

Ochii smulși din orbite. Organele sexuale desfigurate. Carnea nudă, făcută sită. Danny urmări dubița morgii până în centrul orașului, dorindu-și ca mașina lui să fi avut o sirenă, ca să ajungă acolo mai repede.

•

Morga centrală a orașului Los Angeles și cea a comitatului ocupau parterul unei magazii de pe Alameda, la sud de Chinatown. Un paravan de lemn separa cele două activități: mesele de examinare, frigiderele și mesele de disecție pentru trupurile din jurisdicția orașului, plus un set diferit de dotări pentru cadavrele provenind din regiunea limitrofă, patrulată de cei de la Departamentul Șerifului. Înainte ca Mickey Cohen să provoace scandal la primărie și la Poliția Metropolitană, ca urmare a dezvăluirilor sale în cazul Brenda Allen – mai-marii celor două instituții bucurându-se de atenția celor mai faimoase prostituate din L.A. –, existase o solidă colaborare între oraș și comitat, medicii și asistenții folosindu-se în comun de foliile de plastic, ferăstraiele de tăiat oase și zeama de murat hoituri. Acum, când polițiștii de la LAPD îl protejau pe Cohen pe Strip, între cele două agenții nu apăreau decât probleme.

Cei de la secția Personal a LAPD emiseseră o serie de edicte: *nu* împrumuturilor de scule medicale ale LAPD, *nu* fraternizării cu echipajele comitatului în timpul misiunilor,

nu petrecerilor nocturne la lumina lămpilor de laborator, de teamă ca nu cumva unele cadavre neidentificate să fie greșit etichetate, iar unele fragmente confiscate ca suveniruri, ceea ce ar fi dat naștere la scandaluri menite să reînvie cazul Brenda Allen. Danny Upshaw urmări brancarda care conținea cadavrul neidentificat numărul 1 – 01.01.1950 – până la rampa morgii de comitat, știind foarte bine că șansele lui de a colabora cu patologul său preferat erau aproape nule.

În aripa comitatului era îmbulzeală mare: cadavrele provenite din accidente de mașină zăceau aliniate pe tărgile morgii, asistenții le agățau etichete numerotate pe degetele mari de la picioare, polițiști în uniformă compuneau rapoarte de deces, iar oamenii legistului fumau țigară de la țigară, ca să mai taie din duhoarea sângelui, a formolului și a rănilor stătute. Danny o luă pe scurtătură, pe la ieșirea de incendiu, și trecu în zona rampei de acces a morgii orașului, întrerupând un trio format din trei polițiști de la LAPD ce cântau *Auld Lang Syne*. Înăuntru decorul era același ca pe teritoriul comitatului, cu excepția faptului că uniformele erau bleumarin, nu kaki și bej-măsliniu.

Danny se duse direct în biroul doctorului Norton Layman, asistentul-șef al Morgii Orașului Los Angeles, autorul lucrării *Știința împotriva infracțiunilor* și instructorul său la cursurile serale de „Patologie criminalistică pentru începători" de la University of Southern California. Pe ușa lui se găsea un bilet: „Lucrez ziua, începând cu 01.01. Fie ca Domnul să binecuvânteze această nouă epocă cu mai puține cazuri decât în prima jumătate a unui secol sângeros. N.L."

Înjurând în barbă, Danny scoase un carnețel și un pix și scrise:

„Doctore, ar fi trebuit să știu că îți vei lua liber în noaptea cea mai plină a anului. Avem un 187{2} interesant la comitat – un bărbat mutilat sexual. Material pentru noua ta carte. Iar pentru că eu am răspuns la apel, sunt sigur că mă voi ocupa de caz. Încerci să-i faci autopsia? Căpitanul Dietrich zice că cel din tura de zi de la comitat e un cartofor înrăit, susceptibil să fie mituit. Cam atât. D. Upshaw."

Plasă bucățica de hârtie pe sugativa de pe biroul doctorului, proptind-o cu un craniu uman, după care se întoarse în zona comitatului.

Nebunia încetase. Zorii începeau să mijească deasupra rampei de descărcare. Recolta nopții era aliniată pe mesele de examinare din inox. Danny privi în jur și își dădu seama că singura ființă vie de acolo era un asistent autopsier proptit într-un scaun din camera dispeceratului, ce se scobea pe rând în nas și între dinți.

Asistentul se ridică și veni spre el. Era un tip în vârstă, mirosind a vin, care îl întrebă:

— Cine ești?

— Detectivul Upshaw. De la secția de poliție West Hollywood. Cine-i la recepție?

— Frumoasă slujbă! Nu ești un pic cam necopt pentru o treabă funebră ca asta?

— Sunt băiat muncitor. Cine-i la recepție?

Bătrânul își șterse de perete degetul cu care se scobise.

— Pot să jur că nu ești prea tare la conversație. Doctorul Katz era la recepție, da' a recepționat cam multă zeamă tare. Acum recepționează niște vise în caiacul ăla ovreiesc al lui. Cum se face că toți ăștia conduc Cadillacuri? Dacă ești detectiv, ar trebui să știi răspunsul, nu-i așa?

Danny își simți pumnii încleștându-se în buzunare, semn că trebuia să se liniștească.

— Habar n-am. Cum te cheamă?

— Ralph Carty, adică…

— Ralph, ai mai pregătit până acum vreun cadavru pentru autopsie?

Carty hohoti.

— Băiete, am făcut de toate – și pe toți. L-am făcut pe Rudolph Valentino, care stătea atârnat ca un gândac. Le-am făcut pe Lupe Velez și pe Carole Landis. Am poze cu amândouă. Lupe avea păsărica rasă. Dacă te prefaci că nu-s moarte, te poți distra. Ce zici, câte cinci parai pentru Lupe și Carole?

Danny își scoase portofelul și pescui două bancnote de zece. Carty scoase din buzunarul de la piept un teanc de poze lucioase. Danny spuse:

— Nț. Tipul pe care-l vreau e pe tava de colo.

— Poftim?

— M-ocup eu de el. *Acum*!

— Băiete, n-ai patalama de autopsier de comitat!

Danny mai adăugă o hârtie de cinci la totalul mitei pentru Carty. Bătrânul sărută poza spălăcită a unei vedete de film moarte.

— S-ar zice că acum ai, spuse el.

•

Danny își luă din mașină trusa de prelevare a probelor și se puse pe lucru. Carty stătea de pază, în cazul că medicul ar fi apărut cumva, nervos.

Trase cearșaful de pe cadavru și verifică paloarea post-mortem a membrelor. Îi ridică brațele și picioarele, le lăsă să cadă și obținu acea rigiditate care indica *rigor mortis*. Notă în carnet „Decedat probabil în jur de 1:00 dimineața”, după care mânji degetele mortului cu cerneală și le rulă pe o bucată de carton solid, mulțumit că obținuse amprente perfecte din prima.

Apoi examină gâtul și capul și măsură cu un compas urma învinețită, cauzată de strangulare, notând toate datele. Vânătaia se întindea de jur împrejurul gâtului. Era mult prea lungă pentru a fi fost lăsată de o mână sau chiar de două. Mijindu-și ochii, detectă o fibră textilă sub bărbie. O pescui cu o pensetă, se gândi că era din bumbac alb, o puse într-o fiolă și, dintr-un impuls de moment, forță fălcile căscate ale mortului, menținându-le așa cu ajutorul unui depresor de limbă. Cercetându-i gura cu pixul-lanternă, descoperi fibre identice în cerul gurii, pe limbă și pe gingii. Notă „Strangulat și sufocat cu prosop de bumbac alb”, răsuflă adânc și examină orbitele ochilor.

Pixul-lanternă îi relevă membranele tumefiate, împănate cu substanța gelatinoasă pe care o remarcase și pe terenul viran. Danny luă un tampon de bumbac și unse câte trei lamele cu substanța din fiecare cavitate. Avea un miros medicinal, de mentă.

Danny trecu la părțile de mai jos, cercetând fiecare centimetru. Se uită atent la adânciturile dinăuntrul coatelor și simți o furnicătură: înțepături vechi de seringă, palide, dar clare, pe ambele brațe. Victima fusese un drogat – poate recuperat. Niciuna dintre urme nu era recentă. Notă în carnet toate informațiile, își luă compasul și se pregăti să examineze rănile toracelui.

Cele șase găuri ovale erau plasate la câte trei centimetri distanță una de alta. Toate

erau marcate de urme de dinți, fiind mult prea sfâșiate pentru a turna un mulaj, și toate erau prea mari pentru a fi fost făcute de o gură umană care ar fi mușcat perpendicular. Danny rase sângele coagulat de pe intestinele ce ieșeau din răni, mânji lamelele și îndrăzni un salt speculativ pentru care doctorul Layman l-ar fi crucificat:

Asasinul se folosise de un animal sau de animale în timp ce mutilase post-mortem victima.

Danny examină penisul mortului. Observă urmele evidente de dinți umani – ceea ce Layman numise „afecțiune ucigașă”, provocând cascade de râs într-o clasă plină până la refuz cu polițiști aflați în timpul liber. Știa că va trebui să verifice partea de dedesubt și scrotul. Îl văzu pe Ralph Carty urmărindu-l și le examină, dar nu mai descoperi alte mutilări. Carty pufni:

— Belit ca o alună!

Danny îi spuse:

— Gura!

Carty dădu din umeri și se întoarse la postul său de pază. Danny întoarse cadavrul pe burtă și rămase cu gura căscată.

Tăieturi adânci, ca de bisturiu, zigzagau cu zecile spatele și umerii mortului din toate unghiurile posibile. Dungile subțiri de sânge închegat erau împănate cu așchii mici de lemn.

Danny rămase cu privirea pierdută. Suprapuse mutilările frontale cu cele dorsale, încercând să vadă legătura dintre ele. Simți la subsuori o sudoare rece, care-l făcu să tresară. Apoi auzi o voce supărată:

— Carty, cine-i tipul? Ce caută aici?

Danny se întoarse, afișând un zâmbet împăciuitor. Văzu un tip gras într-un smoching alb, slinos, și cu o pălărioară cu steluțe verzi pe care scria „1950”.

— Detectivul Upshaw. Sunteți doctorul Katz?

Grasul începuse să ridice mâna, apoi o lăsă să cadă.

— Ce faci cu cadavrul ăla? Cu ce drept vii aici și îți bagi nasul în munca mea?

Undeva în spate Carty se făcu mic și imploră din priviri. Danny spuse:

— Am fost prezent la locul crimei și am vrut să examinez eu însumi cadavrul. Sunt calificat să o fac, dar am mințit. I-am spus lui Ralph că ai zis mata că-i cușer s-o fac.

Doctorul Katz spuse:

— Ia ieși afară, detectiv Upshaw!

Danny răspunse:

— An Nou fericit!

Ralph Carty spuse:

— E-adevărat, doctore! Să n-am parte dacă mint!

Danny își împachetă trusa, nefiind sigur încotro s-o apuce: să cerceteze Allegro Street sau să meargă acasă, să doarmă și să viseze – Kathy Hudgens, Buddy Jastrow, casa pătată cu sânge de pe aleea din comitatul Kern… Ieșind pe rampa de descărcare a morgii, privi în urmă. Ralph Carty împărțea banii de mită cu doctorul, punându-i în pălărioara de revelion.

CAPITOLUL DOI

Locotenentul Mal Considine se uita la o fotografie înfățișându-i pe soția și fiul său și încerca să nu se gândească la Buchenwald.

Tocmai trecuse de ora 8 dimineața. Mal era în oficiul lui de la Biroul de Anchete Penale al Procuraturii, după un somn grăbit, alimentat de prea mult scotch. Pantalonii îi erau acoperiți cu confetti. Echipa de stenografe a diviziei îi ștampilase cu sărutări ușa pe care scria COMANDANT, încadrând tăblița de pe ușă în urme de ruj Max Factor, modelul Crimson Decadence. Etajul al șaselea al Primăriei arăta ca terenul devastat de după o paradă. Ellis Loew tocmai îl trezise cu un telefon: voia să-l întâlnească împreună cu „altcineva" într-o jumătate de oră, la Pacific Dining Car. I-a lăsat pe Celeste și pe Stefan acasă, să sărbătorească singuri ziua de Anul Nou, fiindcă știa că soția lui va profita de moment ca să declanșeze un război.

Mal ridică receptorul și formă numărul de acasă. Celeste răspunse după ce telefonul sună de trei ori: „Da? Cine e cel care sună?", fraza ei încâlcită însemnând în mod sigur că vorbise cu Stefan în cehă.

— Eu sunt. Voiam să știi că s-ar putea să mai întârzii câteva ore.

— Blonda ridică pretenții, *Herr Lieutenant*?

— Nu e nicio blondă, Celeste. Știi și tu că nu e nicio blondă și că întotdeauna adorm frânt la Primărie după revelion…

— Cum spui în engleză *rotkopf*? Roșcată? *Kleine rotkopf scheisser schtupper*…

— Vorbește englezește, fir-ar să fie! Nu fă din astea cu mine!

Celeste izbucni în râs. Chicotele teatrale care se răsfrângeau în discursul ei de vorbitoare de limbi străine îl înfuriau de fiecare dată.

— Lasă-l pe băiatul meu la telefon, fir-ar să fie!

Tăcere, apoi replica de final obișnuită emisă de Celeste Heisteke Considine:

— Nu e băiatul tău, Malcolm. Tatăl lui a fost Jan Heisteke, iar Stefan o știe. Tu ești binefăcătorul și soțul meu, iar băiatul are unsprezece ani și știe că zestrea lui genetică nu include texte de polițist *amerikanisch* sau de meciuri de baseball și…

— *Dă-l pe băiat la telefon, fir-ai tu să fii*!

Celeste chicoti încet. Mal știa că soția lui își dădea seama când se încheia comedia – când făcea uz de vocea lui de polițist. Linia telefonică era tăcută. Pe fundal se putea auzi cum Celeste îl trezește cu blândețe pe Stefan, fredonând ceva în cehă. Apoi băiatul interveni chiar acolo, între ei:

— Tată… Malcolm?

— Da. La mulți ani!

— Am văzut artificiile. Am fost pe acoperiș și am ținut umb-umb…

— Ați ținut umbrelele?

— Da. Am văzut Primăria luminată, apoi artificiile, pe urmă s-au… fisurat?

Mal zise:

— Au sfârâit, Stefan. S-f-â-r-â-i-t. O fisură e un fel de gaură în pământ.

Stefan încercă noul cuvânt:

— S-f-â-s-â-i-t?

— Un singur „s”. Facem o lecție după ce vin acasă. Poate mergem cu mașina până la Westlake Park și hrănim rațele.

— Ai văzut artificiile? Te-ai uitat pe fereastră să vezi?

La ora aceea încercase să facă față ofertei lui Penny Diskant pentru una rapidă în toaletă – picioarele și sânii ei frecându-se de el, dorința lui să fi putut s-o facă.

— Da, a fost superb. Fiule, acum trebuie să te las. Slujba. Culcă-te la loc, ca să fii în formă pentru lecția noastră.

— Da. Vrei să vorbești cu *Mutti*?

— Nu. La revedere, Stefan.

— La revedere, t-t-tata.

Mal puse receptorul în furcă. Mâinile îi tremurau și ochii i se acoperiră cu o peliculă de lacrimi.

•

Centrul Los Angeles-ului era mut, de parcă ar fi dormit zdravăn după o beție. Singurii cetățeni ce se vedeau erau câțiva vagabonzi așezați la coadă pentru gogoși și cafea în față la Union Rescue Mission. Mașinile erau parcate aiurea – boturi în aripi bușite – în fața hotelurilor de pe South Main ce închiriau camere cu ora. Smocuri de confetti atârnau de ferestre și acopereau trotuarele, iar soarele care se ridica dinspre oceanul de la răsărit îți dădea senzația de căldură, abur și mahmureală. Mal conduse mașina spre Pacific Dining Car, dorindu-și ca prima zi a noului deceniu să aibă o viață scurtă.

Restaurantul era plin cu turiști dotați cu aparate de fotografiat, ce devorau câte un meniu Rose Bowl Special – cartofi prăjiți împănați cu stridii și costiță, clătite pufoase, Bloody Mary și cafea. Șeful de sală îi comunică lui Mal că domnul Loew și un alt gentleman îl așteptau în Gold Rush Room, un separeu intim, preferat de oficialitățile orașului. Mal se întoarse și bătu la ușă, care se deschise o fracțiune de secundă mai târziu, iar acel „un alt gentleman” apăru zâmbitor în cadru.

— Cioc, cioc, cioc! Cine-i acolo? Dudley Smith, așa că păzea, bolșevici! Te rog, intră, locotenente! Avem aici o întrunire de bun augur a inteligenței polițienești, așa că trebuie să marcăm momentul cu protocolul cuvenit.

Mal îi strânse mâna bărbatului, recunoscându-i numele, stilul și vocea de tenor cu accent irlandez, deseori imitată. Locotenentul Dudley Smith de la Departamentul de Poliție din Los Angeles (LAPD), Divizia Omucideri. Înalt, spătos, cu fața roșie. Născut la Dublin, crescut în L.A., școlit într-un colegiu al iezuiților. Omul cheie în momente de criză pentru fiecare șef al poliției încă de pe vremea durului Dick Steckel. Omorâse șapte oameni în misiune și purta cravate făcute la comandă, cu imprimeuri reprezentând scuturile de pe emblema LAPD, cătușele și cifra 7, aranjate în cercuri concentrice. Se zvonea că are un revolver de armată calibrul 45, încărcat cu gloanțe dum-dum unse cu usturoi, și un șiș special, cu arc.

— Locotenente, ce plăcere!

— Spune-mi Dudley. Avem grade egale. Eu sunt mai în vârstă, dar tu ești mult mai chipeș. Presimt că o să fim niște parteneri nemaipomeniți. Nu-i așa, Ellis?

Mal privi peste umărul lui Dudley Smith la Ellis Loew. Șeful Diviziei Penale a

Procuraturii era așezat ca pe tron într-un scaun din piele și pescuia stridiile și bucățelele de costiță dintre cartofii prăjiți.

— Sunt absolut sigur, zise el. Ia loc, Mal. Ai chef de un mic dejun?

Mal se așeză pe scaunul din fața lui Loew. Dudley se postă între ei. Cei doi erau îmbrăcați în costume de tweed cu veste – Loew în gri, Smith în maro. Amândoi aveau insigne la rever: cheia frăției Phi Beta Kappa la avocat, câteva insigne ale unor asociații locale la polițist. Mal își ajustă hainele boțite, gândindu-se că Smith și Loew arătau ca doi cățeluși feroce ieșiți din aceeași hazna.

— Nu, mulțumesc, consiliere, răspunse el.

Loew arătă spre ibricul de argint:

— Cafea?

— Nu, mulțumesc.

Smith zâmbi și se lovi cu palmele peste genunchi.

— Dar o explicație a intruziunii noastre matinale în pașnica ta viață de familie vrei?

Mal spuse:

— Bănuiesc că Ellis dorește să fie procuror districtual, eu vreau să ajung șeful anchetatorilor la Procuratură, iar ție ți-ar plăcea să conduci Biroul Omucideri după ce Jack Tierney iese la pensie luna viitoare. Înseamnă că avem unele informații importante, de care eu încă n-am auzit, un caz în care noi doi vom fi anchetatorii, iar Ellis procurorul acuzării. Un salt decisiv în cariera noastră. Am ghicit?

Dudley izbucni într-un hohot de râs. Loew spuse:

— Îmi pare bine că n-ai terminat Facultatea de Drept, Malcolm. Nu mi-ar fi fost ușor la tribunal față-n față cu tine.

— Adică am ghicit?

Loew pescui o stridie și o înmuie în gălbenușul de ou.

— Nu. Deși noi am obținut deja posturile de care vorbeai. Pur și simplu. Dudley chiar s-a oferit voluntar pentru…

Smith îl întrerupse:

— M-am oferit voluntar dintr-o pornire patriotică. Îi urăsc pe comuniști mai rău decât pe Satana.

Mal îl privi pe Ellis cum ia o gură de stridii, una de costiță și una de ou. Dudley își aprinse o țigară, uitându-se la el. Mal simțea că se coace ceva serios.

— Oare de ce mă gândesc eu la o treabă pentru marele juriu?

Loew se lăsă pe spate, întinzându-se. Mal știa că încerca să adopte stilul din tribunal.

— Pentru că ești isteț. Te ții la curent cu știrile locale?

— Nu prea.

— Păi, există o serie de probleme cu sindicatele, în special cu studiourile de filme de la Hollywood. Cei din sindicatul camionagiilor, Teamsters, au făcut demonstrații împotriva celor de la AUFT – Alianța Unită a Figuranților și Tehnicienilor. Ăștia au un contract pe termen lung cu RKO și cu alte câteva studiouri ieftine din Gower Street. Demonstrează pentru salarii mai mari și dividende, dar nu fac grevă și…

Dudley Smith lovi masa cu ambele palme.

— Mama lor de iubitori de Roșii scârboși și subversivi! Să-i ia naiba pe toți!

Loew se strâmbă ușor. Mal studie mâinile uriașe ale irlandezului. Cu ele rupea gâturi, smulgea urechi, silea la mărturisiri. Făcu un mic salt deductiv și trase concluzia că lui Ellis îi era frică de Smith, iar Smith îl ura din principiu, căci era un avocat evreu isteț și pui de lele.

— Ellis, discutăm aici de un posibil caz *politic*?

Loew își lustrui insigna și zâmbi.

— Discutăm despre o investigație de mari proporții a marelui juriu, vizând influența comuniștilor în Hollywood, cu tine și cu Dudley ca anchetatorii mei de bază. Ancheta se va axa în principal asupra celor de la AUFT. Sindicatele colcăie de tipi subversivi, care și-au format un așa-numit trust al eminențelor cenușii. El dirijează tot bâlciul: o femeie și o jumătate de duzină de bărbați, toți având legături puternice cu colegii lor care au făcut pușcărie pentru că au refuzat să depună mărturie în fața comisiei senatoriale din ’47, ce investiga activitățile antiamericane. Toți cei care fac parte din AUFT au lucrat la o serie de filme care adoptă ideologia comunistă *și* au legături cu alte persoane subversive. Comunismul e un fel de pânză de păianjen. Un fir te conduce la cuib, alt fir la o întreagă colonie. Firele sunt nume și numele devin martori care pronunță alte nume. Iar tu și cu Dudley îmi veți procura acele nume.

Tresele de argint ale gradului de căpitan dansau în mintea lui Mal. Îl privi fix pe Loew și emise o serie de obiecții, jucând rolul de avocat al diavolului împotriva propriului interes.

— De ce eu și nu căpitanul Bledsoe? El e anchetatorul-șef al Procuraturii, spaima tuturor răufăcătorilor din oraș. El e favoritul mulțimii, ceea ce e important, din moment ce tu dai impresia unui rechin. Eu sunt un detectiv specializat în obținerea de probe în cazurile de crimă. Dudley e pur și simplu un ofițer important de la Omucideri. De ce *noi*? De ce acum – la ora 9 dimineața, în ziua de Anul Nou?

Loew numără obiecțiile pe degetele de la mâna lui cu unghiile manichiurate și bine lustruite.

— Unu: am stat aseară până târziu cu procurorul districtual. Bugetul fiscal al Procuraturii pe 1950 trebuie să ajungă mâine la Consiliul Local și am reușit să-l conving ca surplusul de aproximativ patruzeci și două de mii de dolari să fie alocat luptei împotriva Pericolului Roșu. Doi: procurorul adjunct Gifford, de la Divizia Marelui Juriu, a acceptat să facă schimb de posturi cu mine. El vrea să capete experiență de procuror în anchetarea unor cazuri de crime, iar tu știi ce vreau eu. Trei: căpitanul Bledsoe devine senil. În urmă cu două seri a luat cuvântul la clubul Kiwanis din Los Angeles și a eșuat într-o serie de obscenități. A creat multă agitație atunci când și-a trâmbițat intenția de a-i „dona ciolanul” său Ritei Hayworth, ca să i-l „frece până-i dă sângele”. Procurorul districtual l-a contactat pe doctorul lui Bledsoe și a aflat că dragul nostru căpitan a avut o serie de atacuri cerebrale minore, pe care le-a tăinuit de restul lumii. Se va pensiona pe 5 aprilie – exact după douăzeci de ani de când lucrează la Procuratură – și până atunci nu va face decât figurație. Patru: tu și cu Dudley sunteți niște detectivi al naibii de buni și de isteți, cu un stil contrastant intrigant. Cinci…

Mal lovi masa în stilul lui Dudley Smith:

— Cinci: amândoi știm că procurorul districtual vrea ca anchetator-șef pe cineva din

afara grupului său. Va merge la FBI sau îi va lua la rând pe cei de la LAPD înainte de a mă accepta pe mine.

Ellis Loew se aplecă în față.

— Mal, a fost de acord cu numirea ta. Anchetator-șef și avansarea la gradul de căpitan. Ai treizeci și opt de ani, nu?

— Treizeci și nouă.

— Ești un copil. Descurcă-te bine și în cinci ani te vei apăra cu bastonul de ofertele de șef al poliției. Iar eu voi fi procuror districtual și McPherson va fi adjunctul guvernatorului. Te interesează?

Mâna dreaptă a lui Ellis Loew rămăsese întinsă pe masă. Dudley Smith i-o strânse, tot numai zâmbet. Mal recapitulă lista cazurilor pe care le cerceta: o prostituată măcelărită în Chinatown, două omoruri nesoluționate în Watts, un jaf și un jaf armat la bordelul frecventat de mai-marii de la LAPD. Prioritate redusă sau nicio prioritate. Adăugă și mâna lui peste a lor și zise:

— Mă interesează.

Apoi grămada de mâini se dispersă. Dudley Smith îi făcu cu ochiul lui Mal.

— Parteneri de seamă pentru o cauză de seamă.

Ellis Loew se ridică în picioare lângă scaunul său.

— Întâi vă voi spune ce avem, pe urmă îmi spuneți voi de ce avem nevoie. Avem depoziții luate sub jurământ de la membrii sindicatului, consemnând implicarea Roșiilor în AUFT. Avem liste cu membri de frunte ai Partidului Comunist, confruntate cu listele membrilor de frunte ai AUFT – și cu multe nume comune. Avem cópii ale unor filme pro-sovietice făcute în timpul războiului – pură propagandă roșie –, filme la care au colaborat membri ai AUFT. Avem și artilerie grea – o voi menționa într-o clipă – și sunt pe cale să obțin un set de fotografii făcute unor persoane supravegheate de FBI: membri de vază ai AUFT întreținându-se cu membri cunoscuți ai Partidului Comunist și cu unii indivizi condamnați pentru activități de susținere a protestului de la Sleepy Lagoon din ’43 și ’44. Muniție serioasă, chiar de la sursă.

Mal spuse:

— Chestia cu Sleepy Lagoon s-ar putea întoarce împotriva noastră. Tinerii condamnați atunci erau nevinovați, nu l-am prins niciodată pe adevăratul ucigaș, iar cauza lor era prea populară. Republicanii au semnat petiția de protest. Poate că această abordare ar trebui regândită.

Dudley Smith își stinse țigara în restul de cafea.

— Au fost vinovați, flăcău! Toți șaptesprezece. Cunosc bine cazul. I-au tras lui José Diaz o bătaie soră cu moartea, l-au târât până la Lagoon și l-au călcat cu o rablă. Chestie pasională, tipică pentru ei. Diaz i-o trăgea unei surori a cuiva care era vărul altcuiva. Știi cum se cuplează și procreează mâncătorii ăștia de taco! Mongoloizi idioți toți, până la unul.

Mal oftă.

— A fost o mare eroare, locotenente. S-a întâmplat chiar înainte de revoltele costumelor *zoot*[{3}], când toată lumea era pornită pe mexicani. Dar un guvernator republican i-a grațiat pe copiii ăia. Nu comuniștii.

Smith se uită la Loew.

— Prietenul nostru crede palavrele unor nenorociți și se îndoiește de cuvântul unui camarad ofițer. Nu mai lipsește decât să ne spună că Departamentul a fost responsabil pentru necazurile bieeeților noștri semeni hispanici din timpul revoltelor! O interpretare comunistă destul de populară, aș adăuga.

Mal întinse mâna după o chiflă, menținându-și același ton al vocii, ca să-i demonstreze irlandezului arțăgos că nu-i era frică de el.

— Nu, o interpretare populară în LAPD. La acea vreme eram și eu acolo, iar cei cu care am lucrat au catalogat soluționarea cazului drept gunoi. *Pur și simplu.* În plus…

Loew ridică vocea – exact în momentul în care Mal simți că glasul lui începe să tremure.

— *Domnilor, vă rog*!

Întreruperea îi permise lui Mal să înghită, să-și ascută privirea și să-l săgeteze pe Dudley Smith. Polițistul ripostă cu un zâmbet blând, zicând:

— Destulă ceartă pentru un amărât de hispanic mort.

Apoi îi întinse mâna. Mal i-o strânse. Smith îi făcu iar cu ochiul.

Ellis Loew spuse:

— Așa e mult mai bine, pentru că vinovăția sau nevinovăția n-au nicio legătură cu problema noastră. Adevărul e că Sleepy Lagoon a atras interesul multor indivizi subversivi și ei au exploatat situația în folosul lor. Ei sunt ținta noastră. Acum știu că vreți amândoi să mergeți acasă, la familiile voastre, astfel încât voi trage concluziile pentru ziua de astăzi. În esență, ce veți face voi e să-mi găsiți ceea ce agenții FBI numesc „martori amiabili” – membri AUFT și alți indivizi de stânga dispuși să recunoască asocierea lor cu mișcarea comunistă și să dea unele nume. Va trebui să obțineți mărturisiri conform cărora filmele pro-comuniste la care au lucrat membrii AUFT făceau parte dintr-un plan bine organizat – propagandă menită să impună cauza comunistă. Va trebui să obțineți dovezi ale acestor activități – acțiuni subversive în comunitatea din orașul Los Angeles. N-ar strica să punem laba pe niște nume mari. E binecunoscut faptul că multe staruri de la Hollywood sunt tovarăși de drum. Asta ne-ar da o certă…

Loew făcu o pauză. Mal întrebă:

— Valoare de piață?

— Da. Bine zis, deși un pic cinic. Se pare că sentimentele patriotice nu te încearcă prea tare, Malcolm. Poate că ar trebui să încerci să te lași cuprins de mai multă fervoare în misiunea asta.

Mal se gândi la zvonul pe care îl auzise: că Mickey Cohen cumpărase o parte din Teamsters, sindicatul camionagiilor, de la reprezentantul lor de pe Coasta de Est, un tip care urmărea să investească bani în cazinourile din Havana.

— Mickey C. ar putea fi muls și el de niște dolari dacă fondurile orașului se subțiază prea mult. Pun pariu că nu l-ar deranja dacă i-ar vedea pe cei de la AUFT fără contracte și înlocuiți cu oamenii lui.

Loew se înroși la față. Dudley Smith bătea darabana cu pumnul.

— Nu e prost prietenul nostru Malcolm. Da, flăcău, lui Mickey i-ar plăcea să-și vadă

gealații de camionagii pe felie, iar cei de la studiourile de filmare ar vrea să-i lase pe cei din AUFT fără slujbe. Ceea ce nu anulează faptul că în AUFT colcăie Roșii. Știi, flăcău, că la un moment dat era cât pe-aci să devenim colegi?

Mal știa. Thad Green îi oferise un transfer la Brigada Durilor în ’41, când fusese avansat la gradul de sergent. Refuzase oferta. N-avea nervi să stea să facă supravegheri nocturne ale răufăcătorilor acuzați de jafuri armate, să dărâme uși și să năvălească în case cu glonț pe țeavă și degetul pe trăgaci, arta diplomatică a armei practicată de poliție, sau să escorteze dubele cu pușcăriași înrăiți și să-i cumințească pe eliberații condiționat cu lovituri de pistol peste cap. La vremea aceea Dudley Smith omorâse deja patru oameni.

— Am vrut să lucrez la Narcotice.

— Ai avut dreptate. Mai puține riscuri, mai multe șanse de a avansa în grad.

Vechile zvonuri: polițistul de patrulă/sergentul/locotenentul Mal Considine, tipul lansat pe traseul LAPD/Procuratură și căruia nu-i plăcea să-și murdărească mâinile. A fugit speriat în primul lui an, când fusese repartizat la secția de pe Strada 77. Mal se întrebă dacă Dudley Smith știa ceva despre camerele de gazare de la Buchenwald.

— Ai dreptate. N-am văzut nicio șansă acolo.

— Ne-am distrat nemaipomenit, flăcău! Te-ai fi simțit ca acasă. Ceilalți nu împărtășeau aceeași părere, dar sunt sigur că i-ai fi convins.

Aceleași texte vechi. Mal se uită la Ellis Loew și spuse:

— Hai să ne oprim aici, vrei? Ce spuneai despre muniția aia?

Ochii lui Loew navigau de la Mal la Dudley.

— Mai avem două ajutoare. Primul e un fost agent FBI, Edmund J. Satterlee, șeful unui grup numit Contracurente Roșii. E pe statul de plată al mai multor corporații și al unor indivizi pe care i-am putea numi grei și care lucrează în industria divertismentului. Îi verifică pe viitorii angajați dacă au legături cu comuniștii și contribuie la înlăturarea elementelor subversive care au reușit să se infiltreze deja. Ed e un expert în comunism și ne poate prezenta cea mai eficientă metodă de a valorifica la modul optim probele obținute. Cel de-al doilea e un psihiatru, doctorul Saul Lesnick. A fost psihologul „agreat” al Partidului Comunist încă din anii ’40, iar de mai mulți ani încoace e informator pentru FBI. Avem acces la cartoteca completă a dosarelor lui psihiatrice, cu toți mahării de la AUFT și rufele lor murdare, datând încă dinainte de război. *Artilerie grea.*

Smith lovi masa cu palma și se ridică în picioare.

— Un tun, o mitralieră, poate chiar o bombă atomică. Ne întâlnim cu ei mâine acasă la tine, Ellis? La ora zece?

Loew îl țintì cu degetul, imitând țeava unui pistol:

— Zece fix.

Dudley imită gestul în direcția lui Mal:

— Ne vedem atunci, partenere. Nu e Brigada Durilor de pe vremuri, dar în mod sigur ne vom distra.

Mal dădu din cap și îl urmări pe marele irlandez ieșind din încăpere. Trecură câteva secunde. Loew zise:

— Un tip colțuros. Dacă n-aș fi crezut că voi doi veți face un cuplu pe cinste, nu l-aș fi primit în echipă.

— S-a oferit voluntar?

— Are intrare la McPherson și știa de aranjament înainte de a primi eu undă verde. Crezi că-l poți struni în așa fel încât să n-o dea în bară?

Întrebarea era ca o hartă rutieră ce înfățișa tot păienjenișul de zvonuri. Ellis Loew îl știa de ucigaș de naziști și credea, probabil, că tot el fusese și în spatele atentatului eșuat asupra lui Buzz Meeks. Era de presupus că dezgropaseră toate poveștile Diviziei Narcotice de pe Strada 77. Dudley Smith știa ce face.

— Nu văd nicio problemă, consiliere.

— Perfect. Cum merge cu Celeste și Stefan?

— N-ai vrea să știi.

Loew zâmbi:

— Atunci fruntea sus! Ne așteaptă lucruri mărețe.

CAPITOLUL TREI

Turner „Buzz” Meeks îi privea pe polițiștii închiriați care patrulau pe proprietatea celor de la Hughes Aircraft, pariind patru contra unu că Howard îi angajase pe nemernicii ăia ineficienți doar pentru că îi plăceau uniformele lor și doi contra unu că le proiectase chiar el. Ceea ce însemna că agenția Mighty Man făcea de fapt parte din RKO Pictures/Hughes Aircraft/compania producătoare de mașini-unelte „Stray Dog” – ultima firmă reprezentând numele de cod al unor operațiuni de evaziune fiscală ale marelui om, care o cumpărase și se implicase în ea din capriciu. Hughes avea la San Ysidro o fabrică de sutiene condusă 100% de mexicani, mai avea o fabrică ce producea trofee placate cu metal și deținea și patru chioșcuri cu gustări, amplasate strategic – în esență pentru a-și satisface propriul regim alimentar, cu hamburgeri/chili/hot-dogi. Buzz stătea în ușa biroului său și remarcă buzunarele cu pliuri bufante ale tipului de la Mighty Man, care era plasat lângă hangarul de vizavi, buzunare făcute în același stil cu bluza pe care Howard o concepuse pentru Jane Russell pentru a-i scoate în evidență țâțele, dar renunță la pariurile mentale. Și, pentru a enșpea mia oară în viață, se întrebă de ce oare făcea întotdeauna astfel de pariuri când era plictisit.

Acum era foarte plictisit.

Era puțin după ora 10, în dimineața zilei de Anul Nou. Buzz, în calitatea lui de șef al Serviciului de Pază și Securitate de la Hughes Aircraft, nu făcuse toată noaptea altceva decât să-i dirijeze pe cei de la Mighty Man în ceea ce Howard Hughes numea „perimetrul de patrulare”. În noaptea de revelion paznicii angajați ai uzinei primiseră liber, iar de ieri seară în curtea respectivă patrulau niște spectre de bețivi inveterați. Momentul culminant al angajării lor îl constituia marele bonus oferit de Howard de Anul Nou: bena unui camion burdușită cu hot-dogi și Coca-Cola, ce sosise exact în clipa în care 1949 devenea 1950 – un cadou care se scădea din fișa fiscală a fabricanților de hamburgeri din Culver City. Buzz lăsă jos carnețelul lui cu calcule pentru pariuri și se

uită la Mighty Men cum mănâncă. Făcu un pariu de șase contra unu cum că lui Howard i-ar fi sărit mustarul dacă le-ar fi văzut uniformele făcute la comandă pătate cu ketchup și varză murată.

Bărbatul își verifică ceasul de la mână: 10:14. La 12 putea să plece acasă și să se culce. Se lăsă pe spate în scaun și scană pereții, studiind fotografiile înrămate. Fiecare dintre ele îl făcea să calculeze șansele pentru și împotriva lui, convingându-l cât de perfectă era slujba asta de fațadă și amintindu-i ce fusese *în realitate*.

Iată-l: scund, spătos, aproape umflat, stând lângă un Howard Hughes înalt, chipeș, într-un costum alb cu dungulițe – un golan din Oklahoma și un milionar excentric punându-și coarne reciproc. Buzz văzu în fotografia respectivă două fețe ale unui portret de țărănoi: o față era cea a unui șerif cumpărat cu bani și femei, iar reversul o lamentație pentru bossul care îl cumpărase. Urma apoi o colecție de ipostaze polițienești: Buzz tras prin inel la absolvirea Academiei de Poliție, în ’34, după aceea tot mai gras și mai bine îmbrăcat, pe măsură ce fotografiile marcau salturile în timp, cu activitatea de la Diviziile Fraude și Înșelătorii, Jafuri, apoi Narcotice, cu sacouri din cașmir și păr de cămilă și cu privirea aceea ușor nervoasă, tipică recuperatorilor de pretutindeni. Apoi sergentul detectiv Turner Meeks într-un pat de spital de la Queen of Angels și mai mulți superiori în jurul lui, arătând spre rănile cărora polițistul le supraviețuise, în timp ce *el* se întreba dacă nu cumva vreun coleg de-al lui îi înscenase totul. Un șir de instantanee din viața civilă pe peretele de deasupra biroului: un Buzz mai cărunt și mai gras alături de primarul Bowron, fostul procuror districtual Buron Fitts, Errol Flynn, Mickey Cohen, producători cărora le furnizase curve, starlete pe care le scăpase de procese și le rezolvase avorturi, cure de dezintoxicare pentru droguri, doctori recunoscători pentru recomandările făcute… Om bun la toate, aranjor, băiat de mingi, băiat dur.

Băiat lefter.

Buzz stătea la birou, calculând debite și credite. Deținea paisprezece acri de pământ agricol sărac și lipsit de valoare în comitatul Ventura. Îl cumpărase pentru părinții lui, pentru când vor ieși la pensie, dar ei l-au păcălit și-au mierlit-o în timpul epidemiei de febră tifoidă din ’44. Agentul imobiliar cu care vorbise i-a spus că nu valora mai mult de treizeci de dolari acrul. Mai bine aștepta – n-avea cum să scadă mai mult. Mai avea o mașină Eldorado ’48 coupé verde, identică cu cea a lui Mickey C., dar fără să fie blindată. Avea o droaie de costume de la Oviatt și London Shop, cu pantalonii prea strâmți pentru burta lui. Dacă Mickey ar fi cumpărat țoale la mâna a doua, n-ar mai fi avut probleme: el și micuțul gangster aveau exact aceeași măsură. Dar Mickey arunca la gunoi cămășile pe care le purtase de două ori, iar lista debitelor ieșea de pe pagină și trecea pe sugativă.

Sună telefonul. Buzz ridică receptorul.

— Paza. Cine-i acolo?

— Sol Gelfman, Buzz. Mă mai ții minte?

Era boșorogul de la MGM care avea un nepot hoț de mașini: un tip drăguț care șutea decapotabile din parcările restaurantelor și gonea cu ele prin toate tunelurile din zonă, lăsându-și întotdeauna cartea de vizită – un rahat baban – pe bancheta din spate. L-a

mituit pe polițistul care îl arestase ca să-și modifice raportul și să menționeze doar două – nu douăzeci și șapte – furturi, fără nicio referire la balega din spate. Judecătorul l-a eliberat condiționat pe puști, menționând familia bună din care se trăgea și verva tinerească.

— Sigur că da. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Gelfman?

— Păi, Howard mi-a spus c-ar fi bine să te sun. Am o mică problemă, iar Howard crede că tu mă poți ajuta.

— Nepotu-tău a luat-o iar pe căi greșite?

— Nu, Doamne ferește! E vorba de o fată din noul meu film. Are nevoie de ajutor. Niște ordinari i-au făcut câteva poze deocheate înainte să semneze contractul cu mine. Le-am dat niște bani ca să se poarte drăguț, dar sunt niște nerușinați.

Buzz gemu: se profila o demonstrație de forță.

— Ce fel de poze?

— Urâte. Chestii cu animale. Lucy și un dog german cu o sculă cât a lui King Kong. Mi-ar plăcea să am un *șlong*[{4}] ca ăla.

Buzz puse mâna pe pix și întoarse lista debitelor pe cealaltă parte.

— Cine-i fata și ce știi despre șantajiști?

— Despre tipi știu cam o laie. L-am trimis pe asistentul meu de producție cu banii. Fata e Lucy Whitehall și, atenție!, am un detectiv particular care a căutat să afle de unde telefonează șmecherii. Tartorul grupului e grecul cu care și-o pune, Tommy Sifakis. Așa-i că-i tare? Își șantajează propria gagică, sunând chiar din micuțul lor cuib de nebunii. Are niște amici care ridică mălaiul, iar Lucy nici nu știe cât e de fraierită. Îți vine să crezi una ca asta?

Buzz calcula nota de plată. Gelfman continua să peroreze:

— Buzz, pentru mine chestia valorează cinci sutare. Și-ți fac un favor, pen' că Lucy își dădea odinioară țoalele jos laolaltă cu Audrey Anders, bucățica lui Mickey Cohen. M-aș putea duce la Mickey, da' tu m-ai rezolvat beton data trecută, așa că-ți dau ție pontul. Howard zice că știi ce-i de făcut.

Buzz văzu vechiul lui baston de cauciuc atârnând de clanța de la baie și se întrebă dacă mai era la fel de priceput.

— Prețul e o mie, domnule Gelfman.

— Ce! Asta-i jaf la drumul mare!

— Nu, e un caz penal de șantaj, rezolvat în afara tribunalului. Ai adresa lui Sifakis?

— Mickey ar face-o pe gratis!

— Mickey ar fi în stare să te-ncalțe cu o complicitate la crimă. Care-i adresa lui Sifakis?

Gelfman expiră încet.

— Mama voastră de cârcotași pungași! E Vista View Court, numărul 1187, în Studio City. Și dacă-i vorba de un miar, vreau o rezolvare perfectă.

Buzz zise:

— Ca o căcare pe bancheta din spate.

Puse receptorul în furcă, apoi își luă pacificatorul LAPD de pe clanță și plecă spre Cahuenga Pass.

•

Drumul până în Valley îi luă o oră. Alte douăzeci de minute se scurseră cât căută Vista View Court, dând târcoale complexelor de clădiri de închiriat, niște cuburi tencuite și dispuse în semicercuri săpate în dealurile din Hollywood. Numărul 1187 era o clădire din prefabricate, de culoarea piersicii, cu vopseaua deja spălăcită și armăturile din aluminiu brăzdate de rugină. Clădirea era flancată de replici identice – galben-lămâiță, lavandă, turcoaz, roz palid și roz aprins, alternând cum coborai din vârful colinei spre capătul marcat de pancarta ce anunța: VISTA VIEW GARDENS! LOCUINȚE CALIFORNIENE DE PRIM RANG! FĂRĂ NICI 1 $ AVANS PENTRU VETERANI! Buzz parcă în fața magherniței gălbejite, gândindu-se la niște mitocani aruncați în șanț.

Copilașii se întreceau cu tricicletele pe pietrișul din fața locuințelor. Sub soarele dogoritor nu se vedea nici un adult. Buzz își lipi la rever o insignă de poliție falsă, dintr-o cutie de cereale, ieși din mașină și sună la soneria de la numărul 1187. Trecură zece secunde – niciun răspuns. Buzz se uită în jur și vârî o agrafă în broasca ușii, mișcând de clanță. Zăvorul pocni. Împinse de ușă și intră în casă.

Lumina care pătrundea prin perdelele de bumbac îi oferi o imagine a sufrageriei: mobilă ieftină, de prost gust, fotografiile unor vedete de film lipite pe pereți, mormane de radiouri Philco lângă canapea – evident, recolta unui jaf dintr-un depozit. Buzz își scoase bastonul de la brâu și trecu prin bucătărioara stropită de grăsime, îndreptându-se spre dormitor.

Alte postere lucioase pe pereți – stripperițe în chiloți tanga și cu sfârcurile abia acoperite de niște ciucurei sclipitori. Buzz o recunoscu pe Audrey Anders, „Va Va Voom Girl”, despre care se spunea că ar fi absolvit un colegiu dintr-un loc uitat de lume. Lângă ea ocupa spațiul o blondă zveltă. Buzz aprinse lampa, ca să vadă mai bine. Observă câteva instantanee promoționale cu „Juicy Lucy”, Lucy cea zemoasă, într-un costum de baie în dungi. Dedesubt era ștampilată adresa unei agenții pentru promovarea tinerelor talente. Mijindu-și ochii, Buzz remarcă privirea încețoșată a fetei, care afișa un zâmbet pierdut – probabil băgase în ea niscaiva substanțe interzise.

Buzz decise să răscolească apartamentul timp de cinci minute. Se uită la ceas și porni la treabă. Sertarele scoaseră la iveală articole de lenjerie masculină și feminină amestecate fără rețineri și o rezervă de țigări de marijuana. Într-un dulăpior din capăt se găseau reviste și romane de doi bani. Dulapul scoase la iveală toaleta unei femei în ascensiune, cu bărbatul pe locul, doi: rochii și fuste din magazinele din Beverly Hills, uniforme și pantaloni de vară bleumarin duhnind a naftalină, pantaloni și sacouri ninse cu mătreață.

Cu trei minute și douăzeci de secunde rămase din cele cinci, Buzz se întoarse spre pat: cearșafuri albastre de satin, căpătâiul patului tapițat, acoperit cu o dantelă cu inimioare și amorași. Vârî mâna sub saltea, simți lemn și metal, apucă și trase afară o carabină cu țeava tăiată, probabil de calibrul 10. Văzu că era încărcată: cinci gloanțe mari, cu alice. Le scoase și le băgă în buzunar. Parie pe gândurile lui Tommy Sifakis și căută sub pernă.

Un Luger nemțesc încărcat. Îl goli de gloanțe, necăjit că n-avea timp să caute seiful cu poze cu câini, pe care mai târziu să i le arunce în față lui Lucy Whitehall, ca să se învețe minte și să nu mai umble cu grecotei cu mătreață și arsenal în dormitor. Se

întoarse iar în sufragerie, dar se opri când observă un carnețel cu adrese pe măsuța de cafea.

Răsfoi fără să dea de vreun nume cunoscut până când ajunse la litera G și nimeri peste Sol Gelfman, cu numerele lui de acasă și de la MGM încercuite. La M și P îi descoperi pe Donny Maslow și Chick Pardell, tipi pe care-i săltase pe vremea când lucra la Narcotice, dealeri de iarbă care dădeau târcoale cafenelelor de la studiourile de filmare, dar nu șantajiști. Apoi ajunse la S și găsi mijlocul prin care să-l strângă cu ușa pe grecotei și, poate, să-l mulgă de niște chestii în plus:

Johnny Stompanato, Crestview, telefon 6103, bodyguardul personal al lui Mickey Cohen. Despre el se zvonea că își finanțase scăparea dintr-o afacere rușinoasă cu Clevelend Combination grație unor scheme de șantaj brutale. Se mai zvonea că le distribuia dealerilor din oraș marijuana de pe filiera mexicană pentru treizeci de procente din câștig.

Arătosul Johnny Stomp. Numele *lui* încercuit, cu semne de întrebare și cele ale dolarului.

Buzz se întoarse la mașina lui și așteptă. Întoarse cheia în contact la „Accesorii” și după ce trecu peste vreo jumătate de duzină de posturi de radio, îl găsi pe Spade Cooley cu emisiunea lui, *Cowboy Rhythm Hour,* pe care o ascultă la volum mic. Muzica asta era ca siropul turnat peste un sos dulce, mult prea dulce. Îl făcea să se gândească la Oklahoma, la oamenii locului și la ce-ar fi fost dacă ar fi rămas acolo. Apoi Spade merse un pic prea departe – un cântec în tremolo despre un tip dus la ocnă pentru o crimă pe care n-o comisese. Îl făcu să se gândească la prețul pe care fusese nevoit să-l plătească pentru a ieși basma curată.

În 1931 Lizard Ridge din Oklahoma era un oraș de provincie pe cale să moară în adâncul deșertului. Odinioară existase și acolo o sursă de venituri, o fabrică ce producea suveniruri pentru turiștii ce treceau prin oraș pe autostradă: tatu împăiați, poșete și portofele din piele de tatu. Localnicii și indienii din rezervație vânau și jupuiau animalele, vânzându-le apoi fabricii. Uneori săreau calul și se vânau între ei. Apoi furtunile de nisip din 1931 au dus la închiderea autostrăzii U.S.1 pentru șase luni, iar animalele au înnebunit după ce-au mâncat ciumăfaie, s-au târât până în oraș, invadând strada principală din Lizard Ridge, și au murit acolo, stropșite de mașini sau ucise de oameni. Indiferent de caz, pielea lor era mult prea sfârtecată pentru ca să mai poată face cineva vreun sfanț din ea. Turner Meeks, vânător de mare clasă, capabil să le găurească cu pușca lui calibrul 22 de la treizeci de metri exact în spinare, locul unde fabrica executa cusături de calitate, înțelese că era timpul s-o șteargă de acolo.

Așa a ajuns la Los Angeles și și-a găsit de lucru în industria cinematografiei – Paramount astăzi, Columbia mâine, magazia de uniforme de pe Gower Gulch când treaba mergea mai greu. Orice individ alb ce arăta cât de cât prezentabil și știa să călărească și să mânuiască un lasou se chema că era lucrător calificat în Hollywoodul din timpul Marii Crize.

Dar în 1934 a trecut moda westernurilor și a venit cea a musicalurilor. Era greu să mai găsești de lucru. Turner a fost cât pe-aci să se prezinte la un test de angajare la Compania Municipală de Transport Public din Los Angeles. Dar Hollywoodul l-a salvat

din nou.

Studiourile Monogram erau înconjurate de pichete de demonstranți: o coaliție de sindicate sub drapelul AFL[{5}]. L-au tocmit ca spărgător de grevă – cinci dolari pe zi și, ca bonificație, o slujbă asigurată după încheierea grevei.

A spart capete două săptămâni în șir, de le bâzâiau ălora creierii, fiind atât de dibaci la mânuitul bastonului de cauciuc, încât un polițist l-a poreclit „Buzz” și l-a prezentat căpitanului James Culhane, șeful brigăzii ce se ocupa de manifestațiile de stradă la LAPD. Atunci când l-a văzut, Culhane și-a dat seama că are de-a face cu un polițist înnăscut. Peste două săptămâni Turner patrula pe o stradă din centrul L.A.-ului. O lună mai târziu era instructor de trageri la Academia de Poliție. A învățat-o pe fata comandantului Steckel să tragă cu o pușcă de calibrul 22 și să călărească un cal, iar asta l-a propulsat la gradul de sergent. Au urmat stagii la Fraude și Înșelătorii, Jafuri și marea pleașcă – Narcoticele.

Munca la Narco avea un etos nescris: arestai cele mai josnice forme de umanitate, te băgai în rahat până peste cap, dar primeai și o dispensă. Puteai să-ți faci datoria cum trebuie, dar nu-i dădeai în gât pe cei care nu și-o făceau. Și *dacă* tu însuți nu-ți făceai datoria, atunci dădeai un procent din ce confiscai direct coloraților sau celor din mafie, care vindeau doar la barosani: Jack Dragna, Benny Siegel, Mickey C. Și te fereai de ambițioșii corecți din alte divizii, tipi care urmăreau să te înfunde și să-ți ia locul.

În ’44, când a venit la Narco, a căzut la pace cu Mickey Cohen, care la vremea aceea era un începător oarecare în lumea gangsterilor din L.A., un tip flămând care se cățăra în ierarhia crimei organizate. Jack Dragna îl ura pe Mickey, iar Mickey îl ura pe Jack. Buzz i-a luat la scărmănat pe dealerii care vindeau droguri în ghetoul negrilor, smântânind cinci grame la uncie[{6}] și vânzându-i tot ce aduna lui Mickey, care-l îndrăgea, fiindcă Buzz îl sâcâia pe Jack. Mickey l-a dus la chefurile din Hollywood, l-a prezentat celor care aveau nevoie de favorurile poliției și erau dispuși să plătească pentru ele, l-a cuplat cu o blondă al cărei soț făcea parte din poliția militară și era detașat în Europa. Așa l-a cunoscut pe Howard Hughes și a început să racoleze pentru el pipițe de la țară, dornice să devină vedete, plantându-le în alcovurile sexuale pe care marele magnat le pusese pe picioare în întregul Los Angeles. Prosperitate pe toate fronturile: slujba, bănetul, relația amoroasă cu Laura Considine. Asta până pe 21 iunie 1946, când un pont anonim l-a trimis să verifice o vânzare clandestină la intersecția dintre Strada 68 și Slauson. Doar că a nimerit într-o ambuscadă pe o alee dosnică. A încasat două împușcături în umăr, una în braț și alta în fesa stângă. Și un bilet de ieșire din rândurile LAPD, pensionat medical și cu pensie întreagă, direct în brațele lui Howard Hughes, care tocmai avea nevoie de un om de nădejde…

Dar nu știa nici acum cine fuseseră cei care îl împușcaseră. După gloanțele scoase din el, se părea că fuseseră doi. Buzz avea doi suspecți: oamenii lui Dragna sau ucigașii plătiți de Mal Considine, soțul Laurei, sergentul întors din război. L-a verificat pe Considine prin cei de la Departament și a aflat că evita bătăile din baruri, că îi trimitea pe polițiștii proaspăt angajați să le strunească pe prostituate în nopțile când era de serviciu la Moravuri, că adusese cu el de la Buchenwald o cehoaică și pe fiul ei, că plănuia să divorțeze de Laura. Nimic concret, oricum ai lua-o.

Singurul lucru sigur era că Mal Considine știa de legătura lor și că-l ura. În ziua în care a ieșit la pensie, a trecut pe la toți detectivii ca să-și ia rămas-bun – o șansă de a da ochii cu omul căruia îi pusese coarne. Când a ajuns în dreptul biroului lui Considine, a văzut un tip înalt, arătând mai degrabă a avocat decât a polițai, și i-a întins mâna. Considine i-a aruncat o privire lungă, zicându-i „Laurei i-au plăcut întotdeauna peștii”, apoi s-a uitat în altă parte.

Șanse egale: Considine sau Dragna. Pe alese.

Buzz văzu un Pontiac ultimul model trăgând în dreptul casei de la numărul 1187. Două femei în rochii înflorate și cu tocuri înalte coborâră din mașină, îndreptându-se spre ușă. Un grecotei solid, într-o haină mult prea strâmtă și pantaloni mult prea scurți, venea în urma lor. Femeia mai înaltă își prinse unul din tocurile ascuțite într-o gaură din pavaj și căzu într-un genunchi. Buzz o recunoscu pe Audrey Anders, cu părul prins într-o plasă și de două ori mai frumoasă decât în fotografia cu ea. Cealaltă femeie – „Juicy Lucy” din fotografiile publicitare – o ajută să se ridice și să intre în casă, cu namila imediat în urma lor. Buzz parie trei contra unu că Tommy Sifakis nu va reacționa pozitiv la o abordare subtilă, așa că puse mâna pe bastonul de cauciuc și se îndreptă spre Pontiac.

Prima lovitură spulberă capul de indian din moțul capotei. A doua făcu praf parbrizul. Trei, patru, cinci și șase erau dintr-un refren cântat de Spade Cooley și făcură o gaură în radiator. Norișori de aburi porniră a fremăta în jurul lui. A șaptea plesni geamul din dreptul șoferului, izbitura fiind urmată de un asurzitor „Ce mă-sa!” și familiarul sunet de metal pe metal: glonțul vârât pe țeava unei carabine.

Buzz se întoarse și îl văzu pe Tommy Sifakis pășind spre el, cu carabina cu țeava tăiată în mâinile tremurânde. Patru contra unu că grecul era prea nervos ca să observe că arma era mai ușoară; doi contra unu că n-avusese timp să ia cu el cutia cu cartușe, ca s-o poată reîncărca. Pariu la marele noroc – de două ori.

Cu arma *lui* în mână, Buzz porni la atac. Când ajunseră periculos de aproape unul de altul, grecul apăsă pe trăgaci, dar nu se auzi decât un amărât de clic. Buzz atacă, lovindu-i păroasa mână stângă, care încerca disperată să bage pe țeavă muniția inexistentă. Tommy Sifakis urlă și aruncă arma din mână. Buzz îl dărâmă cu o pereche de croșee dreapta-stânga în coaste. Grecul scuipă sânge și încercă să se facă ghem, protejându-și zona rănită. Buzz îngenunche lângă el și-i vorbi rar, îngroșând accentul sudist:

— Băiete, ce-a fost a fost. Rupi fotografiile și fututele alea de negative și nu-i spun lui Johnny Stomp că l-ai turnat. De acord?

Sifakis scuipă o flegmă groasă de sânge și un „S-să te fut!” Buzz îl pocni peste genunchi. Grecul înjură în grecește. Buzz zise:

— Voiam să vă dau, ție și lui Lucy, o șansă să vă împăcați, dar cred c-o sfătuiesc să-și găsească o locuință ca lumea. Nu vrei să-i ceri iertare?

— S-s-săăă te fffffffff…!

Buzz scoase un oftat prelung, exact așa cum făcuse într-un vechi serial produs de Monogram, unde interpretase rolul unui fermier sătul de abuzurile la care fusese expus.

— Băiete, asta e ultima mea ofertă. Dacă nu-i ceri iertare lui Lucy, îi spun lui Johnny

că l-ai turnat, lui Mickey C. c-o șantajezi pe amica iubitei lui, iar lui Donny Maslow și Chick Pardell că i-ai dat în gât la cei de la Narco. De-acord?

Sifakis încercă să-și înalțe degetul mijlociu de la mână, care-i era zdrobit. Buzz își mângâie bastonul și le zări pe Audrey Anders și Lucy Whitehall în cadrul ușii deschise, cu gurile căscate. Grecul își ridică scăfârlia de pe pavaj, cârâind:

— Î-îmi ce' scuze.

Buzz și-i imagină pe Lucy și pe partenerul ei canin, pe Sol Gelfman punând capăt carierei fetei cu niște pelicule de mâna a enșpea, pe sărmana fată târându-se înapoi la grec pentru o partidă dură de sex. Spuse:

— Bravo, băiatu'!

Și îi împinse bastonul în burtă, după care se îndreptă spre cele două femei.

Lucy Whitehall se întoarse în casă. Audrey Anders, desculță, blocă trecerea. Arătă spre reverul lui Buzz:

— E falsă.

Buzz prinse accentul sudist din vocea fetei. Își aminti de bârfa de vestiar despre ea: când dansa, Va Va Voom Girl putea să-și rotească simultan, în direcții opuse, ciucurii cu sclipici ce-i acopereau sfârcurile.

— Duduiță… Din New Orleans? Atlanta?

Audrey îi aruncă o privire lui Tommy Sifakis, care se târa pe marginea trotuarului.

— Mobile, Alabama. Mickey te-a trimis să faci așa ceva?

— Nu. Mă miram eu că n-ai fost surprinsă. Acum știu de ce.

— Îmi spui și mie care-i faza?

— Nu.

— Dar ai mai lucrat pentru Mickey?

Buzz o văzu pe Lucy Whitehall stând pe canapea și întinzând mâna spre unul din radiourile furate, doar ca să se țină de ceva. Avea fața roșie ca sfecla și rimelul îi șiroia pe amândoi obrajii.

— Sigur că da. Nici lui Mickey nu-i place de domnul Sifakis?

Audrey pufni în râs.

— Mickey știe să recunoască un gunoi când îl vede. Asta-i sigur. Cum te cheamă?

— Turner Meeks.

— *Buzz* Meeks?

— Exact. Domnișoară Anders, n-ai un loc unde să o duci pe domnișoara Whitehall, ca să…

— Ba da. Dar…

— Mickey și-a făcut Anul Nou tot la Ham'n'Eggs, la Breneman's?

— Da.

— Atunci ajut-o pe Lucy să-și împacheteze niște boarfe. Vă reped eu până acolo.

Fața lui Audrey se înroși. Buzz se întrebă câte trebuia să înghită Mickey de la ea înainte să-i sară țandăra sau dacă făcea chestia cu ciucureii și pentru el. Femeia intră și îngenunche lângă Lucy Whitehall. O mângâie pe păr și îi luă radioul din mână. Buzz se sui în mașină și dădu cu spatele până pe pietrișul din fața casei, ratându-l la mustață pe grecul care încă se văita încet. Vecinii începuseră să se uite pe ferestre, lăbărțând

jaluzelele, în toate locuințele de pe stradă. Câteva minute mai târziu Audrey o conduse pe Lucy afară din casă, cu un braț pe după umerii ei și un geamantan din carton presat în cealaltă mână. În drum spre mașină se opri ca să-i tragă un șut în boașe lui Tommy Sifakis.

•

Buzz hotărî să se întoarcă la Hollywood prin Laurel Canyon. Avea mai mult timp să se gândească cum să-și joace cartea dacă se dovedea că Johnny Stompanato era de partea șefului său. Lucy Whitehall murmura litanii la adresa lui Tommy Sifakis, un tip așa drăguț și cu un caracter așa de dur, iar Audrey o liniștea, „Lasă, lasă”, dându-i țigară după țigară, ca să tacă din gură.

Totul părea să semene cu o cursă cu trei cai: o mie de la Gelfman, ce mai pica dacă Mickey devenea sentimental față de Lucy și favorurile sau informațiile pe care le putea obține de la Johnny Stomp. Cu Mickey trebuia să fie atent – nu-l mai văzuse de când părăsise Departamentul, pe vremea pactului lor cu procentele. De atunci omul supraviețuise exploziei unei bombe, scăpase de două controale de la Fisc, iar mâna lui dreaptă, Hooky Rothman, nimerise cu scăfârlia drept înaintea unei țevi de calibrul în față la Sherry’s. Ultima întâmplare putea fi trecută în dreptul lui Jack Dragna sau a băieților de la LAPD, ca răzbunare pentru polițiștii demiși în urma scandalului Brenda Allen. Mickey controla jumătate din pariurile ilegale, din afacerile cămătărești, din cursele trucate și din traficul de droguri din L.A. Îi avea la mână pe cei de la Departamentul Șerifului din West Hollywood și pe câțiva mahări de la primărie, care n-aveau niciun interes să-l vadă crucificat. Iar Johnny Stomp rămăsese în tot acest timp soldatul credincios, cobaiul bun la toate pentru prințul evreu. Amândoi trebuiau tratați cu *foarte mare* atenție.

Laurel Canyon se sfârșea chiar la capătul Strip-ului. Buzz intră pe niște străzi lăturalnice, luând-o spre Hollywood și Vine și oprind la fiecare semafor. Simțea cum Audrey Anders îl urmărește de pe bancheta din spate, încercând, probabil, să ghicească ce fel de relație era între el și Mickey. Buzz trase în față la Breneman’s și zise:

— Tu și cu Lucy stați aici. Trebuie să vorbesc cu Mickey între patru ochi.

Acum Lucy plângea fără lacrimi, jucându-se cu pachetul de țigări. Audrey întinse mâna spre ușă.

— Vin și eu.

— Nu, nu vii.

Audrey se zbârli. Buzz se întoarse spre Lucy.

— Drăguță, toată chestia e legată de fotografiile tale cu câinele ăla mare și bătrân. Tommy încerca să-l stoarcă de bani pe domnul Gelfman, iar dacă tu mergi înăuntru arătând ca naiba, Mickey s-ar putea să-l omoare și să dăm cu toții de belea. Tommy e cam colțuros, dar poate că ajungeți voi să vă împăcați cumva…

Lucy urlă și îl făcu să se oprească. Privirea lui Audrey îi spuse că e mai rău decât un câine. Buzz se îndreptă în pas alergător spre Breneman’s. Restaurantul era plin de lume. Echipa de tehnicieni radio de la emisiunea *Tom Breneman’s Breakfast in Hollywood* își împacheta sculele și le scotea pe o ușă laterală. Mickey Cohen și Johnny Stompanato, plus o altă gorilă, stăteau într-un separeu circular. Un al treilea bodyguard ședea singur

la o masă din apropiere, cerceta permanent cu privirea restul clientelei și avea un ziar împăturit pe scaunul de lângă el – evident, camuflând o armă monstruoasă.

Buzz păși spre separeu. Al treilea tip își vârî mâna sub ziarul *Herald*. Mickey se ridică în picioare, zâmbind. Johnny Stomp și celălalt gealat afișară zâmbete identice și se dădură la o parte, ca să-i facă loc în separeu. Buzz întinse mâna. Cohen i-o ignoră, îl apucă pe după ceafă și îl sărută pe amândoi obrajii, zgâriindu-l cu barba nerasă de-o noapte.

— Bătrâne, a trecut tare multă vreme de când nu ne-am văzut!

Buzz se trase înapoi, izbit de mirosul puternic de apă de colonie.

— Mult prea multă, bătrâne. Cum merge treaba?

Cohen râse.

— Merceria? Am acum și-o florărie, și un magazin de înghețată.

Buzz văzu că Mickey îl iscodește cu o privire vicleană și că-i observase manșetele târnosite și unghiile murdare.

— Nu. Cum merge *treaba*?

Cohen îi trase un cot individului din stânga, un tip osos, cu ochi albaștri și o paloare de pușcărie.

— Davey, vrea să știe cum merge treaba. Spune-i.

— Bărbații trebuie să joace la pariuri, să ceară bani împrumut și să-și rezolve femeile. Băieții noștri plutesc pe covoare fermecate. Treaba merge șnur.

Mickey hohoti de plăcere. Buzz chicoti, pretinse că are un acces de tuse, se întoarse spre Johnny Stompanato și-i șopti:

— Sifakis și Lucy Whitehall. *Ține-ți gura.*

Mickey îl bătu pe spate și îi întinse un pahar cu apă. Buzz continuă să tușească, savurând expresia de pe fața lui Stompanato: un Adonis metamorfozat într-un școlar prins copiind, cu freza lui umflată și perfect uleiată gata să se ofilească de frică. Palmele peste spate date de Cohen deveneau tot mai grele. Buzz luă o gură de apă, prefăcându-se că-și revine.

— Davey, ești un tip haios.

Davey surâse ușor.

— Cel mai bun din Vest. Îi scriu domnului Cohen toate textele pentru băieții de la Friar's Club. Întreabă-l „Ce-ți mai face soția?"

Buzz ridică paharul spre Davey:

— Ce-ți mai face soția, Mickey?

Mickey Cohen își netezi reverele și își mirosi garoafa de la butonieră.

— Pe unele femei vrei să le-ntâlnești, pe soția mea s-o ocolești. După lovitura de la Sherry's doi haidamaci de-ai lui Dragna ne spionau casa, iar soția mea le-a dus prăjiturele și lapte și le-a spus să mă ochească jos, că nu i-o mai pusesem de pe vremea când norocosul de Lindbergh a traversat Atlanticul, da' nu voia nici să se bucure alta de scula mea. Soția mea e atât de rece, că servitoarea îi zice dormitorului „calotă polară". Oamenii mă întreabă „Mickey, prinzi ceva?", iar eu scot un termometru din chiloți și arată zero grade. Oamenii îmi spun „Mickey, mor femeile după tine! Trebuie că te spală, te usucă și te calcă regulat". Iar eu le spun „N-o cunoașteți pe soția mea – mai degrabă

legat, tăiat bucăți și măturat sub pat”. Pe unele să le-ntâlnești, pe altele să le-ocolești. Hopa, uite-o că vine!

Mickey își încheie monologul făcând un gest larg cu pălăria. Davey, poznașul, se prăbuși pe masă, cocoșat de râs. Buzz încercă să hohotească și el, dar nu reuși: se gândea că Meyer Harris Cohen omorâse unsprezece tipi de care știa el și că încasa pe an *minimum* zece milioane, pentru care nu plătea impozit. Dând din cap, spuse:

— Mickey, ești un comedian.

Un grup de haidamaci de la o masă apropiată aplaudară monologul. Mickey îi salută cu pălăria.

— Mda? Atunci de ce nu râzi? Davey, Johnny, căutați-mă în altă parte!

Stompanato și textierul ieșiră din separeu fără să crâcnească. Cohen zise:

— Ai nevoie de ceva de lucru sau ceva lipeală, corect?

— Nexam.

— Howard se poartă frumos cu tine?

— Minunat.

Cohen se juca cu paharul, ciocănind în el cu pietricica de șase carate de pe degetul mic.

— Știu că ești trecut la datornici prin niște catastife. Ar trebui să lucrezi pentru mine, băiețică. Condiții de lux, profit lejer…

— Îmi place să mă joc cu focu’. Îmi face sângele să circule ca lumea.

— Ești nebun de legat. Ce vrei de la mine? Cere-mi orice.

Buzz se uită de jur împrejur, îl văzu pe Stompanato la bar, dând peste cap o tărie, ca să-și revină, și pe câțiva cetățeni onorabili aruncându-i priviri furișe lui Mickey, de parcă ar fi fost o gorilă de la grădina zoologică, gata să scape din cușcă.

— Nu vreau să te dai prea tare la un tip care o să te supere rău de tot.

— Poftim?

— O știi pe prietena lui Audrey, Lucy Whitehall?

Mickey desenă în aer o siluetă de clepsidră.

— Sigur. Solly Gelfman o bagă-n următorul lui film. Crede că o să ajungă departe.

Buzz spuse:

— Poate în cazanul dracilor.

Văzu că Mickey începe să fiarbă la foc mic – nările umflate, fălcile încleștate, privirea căutând ceva să spargă – și îi întinse paharul pe jumătate plin cu Bloody Mary, lăsat pe masă de Stompanato. Cohen luă o gură și își linse un solz de lămâie de pe buze.

— Varsă tot. *Acum*!

Buzz zise:

— Masculul feroce al lui Lucy îl stoarce de-o vreme pe Solly pentru niște poze murdare de-ale gagicii. Eu i-am tăiat puțin macaroana. L-am cam bruscat pe băiat. Lucy are nevoie să tragă într-un loc mai ferit, fiindcă știu sigur că grecul are amici la șerif, în West Hollywood. Amici de-ai tăi. Mai știu că vindea ceva iarbă pe teritoriul lui Dragna și asta l-a înfuriat nasol pe Jack D. Două motive bune ca să-l lași în plata Domnului.

Cohen strângea paharul cu degetele lui umflate ca niște cârnăciori, de-acum învinețite.

— Ce… fel… de… poze?

Marea întrebare. Mickey putea vorbi cu Sol Gelfman și ar fi aflat oricum adevărul golgoluț. Buzz se descărcă:

— Lucy cu un câine.

Mâna lui Mickey sparse paharul, cioburile zburară pe toată masa, iar votca și sucul de roșii îl împroșcară pe Buzz. Mickey se uită la palma lui sângerie și și-o apăsă pe fața de masă. Când pânza începu să se înroșească, zise:

— Grecul e ca și mort! Să fiu al dracului dacă nu! Ca un câine turbat!

Doi ospătari se apropiară, dar rămaseră țintuiți locului, tremurând. Țărănoii de la masa de alături aveau niște fețe tare speriate. O bătrânică își căscase gura atât de tare, că falca de jos îi ajungea până la farfuria de supă. Buzz le făcu semn ospătarilor să plece, se strecură lângă Cohen și îl prinse cu brațul pe după umerii lui nervoși.

— Mickey, nu poți s-o faci și o știi foarte bine. Le-ai spus oamenilor tăi că cine i-o face lui Jack D. e prietenul tău, iar grecul a făcut-o – în stil mare. Audrey m-a văzut cum l-am potolit. Ea *știe* care e faza. Grecul nici habar n-avea ce barosan ești și nici că prietenele femeilor tale sunt ca și rudele tale. Mickey, trebuie s-o lași moartă! Ai prea mult de pierdut. Aranjează-i lui Lucy un cuib undeva unde grecul să n-o poată găsi. Ceva cușer.

Cohen ridică mâna de pe masă, își scutură cioburile de sticlă din palmă și linse zeama de lămâie de pe degete.

— Cine mai era băgat în afacere, în afară de grec?

Buzz îl privi drept în ochi – acolitul fidel care nu minte niciodată. Se gândi la doi amărâți pe care-i gonise din oraș pentru că atentaseră la carnețelul cu maimuțe al lui Lew Wershow de la Paramount.

— Bruno Geyer și Steve Katzenbach. Poponari. Găsești un cuib pentru Lucy?

Cohen pocni din degete. Ospătarii se materializară și curățară masa rapid, ca niște iluzioniști. Buzz simțea că rotițele din spatele feței imobile a lui Mickey se învârteau – în direcția *lui*. Se dădu un pic mai încolo, ca să-l lase să respire, și nu se simți deloc impresionat când Mickey spuse:

— Cușer, hm? ’te-n nas de *goi* ordinar! Unde-s Audrey și Lucy acum?

— Afară, lângă mașina mea.

— Cu cât te plătește Solly?

— O mie.

Mickey băgă mâna în buzunar și scoase un fișic de sute. Pescui zece, le aranjă pe masă și spuse:

— Uite singura mâncare cușer care-ți place, belitule! Dar m-ai scăpat de-o grijă, așa că te servesc și eu. Cumpără-ți niște haine ca lumea.

Buzz palmă banii și se ridică în picioare.

— Mulțam, Mick.

— Să te fut. Ce e un elefant care se prostituează?

— Nu știu. Ce?

Mickey etală un rânjet cât casa:

— O bucățică bună de două tone care se lasă greu.

— E nemaipomenită, Mick.

— Atunci de ce nu râzi? Trimite-le pe fete. *Acum*!

Buzz se îndreptă spre bar și-l văzu pe Stompanato gata să dea pe gât altă tărie. Întorcându-se, observă cum Cohen stă cu spatele și se lasă periat de Tom Breneman și de șeful de sală. Johnny Stomp se răsuci spre el. Buzz îi plasă cinci din bancnotele de la Mickey C.

— Sifakis te-a dat în gât, dar nu vreau să te atingi de el. Și nu i-am spus nimic lui Mickey. *Rămâi dator.*

Johnny zâmbi și vârî banii în buzunar.

— Mulțam, amice.

Buzz zise:

— Nu-s amicul tău, muistule!

Apoi ieși afară, băgă restul banilor în buzunarul de la piept al cămășii, scuipă pe cravată și o folosi ca să-și șteargă stropii de bulion de pe cel mai bun costum de lână fină Oviatt pe care-l avea. Audrey Anders stătea pe trotuar și-l măsura din priviri. Tânăra îi zise:

— Frumoasă viață mai duci, Meeks!

CAPITOLUL PATRU

O parte din el știa că nu e decât un vis – că era 1950, nu 1941. Știa că povestea își va urma cursul și, cu toate că o parte din el voia să afle noi detalii, o altă parte nu dorea să facă nicio mișcare, pentru a nu grăbi sfârșitul.

Gonea nebunește spre sud pe 101, la bordul unui sedan La Salle furat, cu sirenele mașinilor de poliție auzindu-se tot mai aproape. De o parte și de alta a șoselei se înălța doar vegetația pitică din comitatul Kern, dar se vedeau și o serie de drumuri de țară șerpuind direct din autostradă, iar el o luă la stânga, gândindu-se că urmăritorii săi vor merge înainte sau o vor coti la dreapta. Trecu de o fermă și de colibele culegătorilor de fructe, îndreptându-se spre o fundătură a canionului. Auzi sirenele din stânga și din dreapta, din spate și din față. Știind că oricare dintre drumuri însemna capturarea sa, o tăie peste câmpul denivelat, mărind distanța între el și ti-ta, ti-ta, ti-ta… Văzu niște lumini staționare în față și se gândi că era o altă fermă. Înaintea lui se materializă un gard. Schimbă în viteza a doua și surprinse perfect tabloul luminat al unei ferestre:

Doi bărbați ciopârțeau cu topoarele o blondă blocată în cadrul ușii. Un fulger de o jumătate de secundă: un braț retezat. Gura larg deschisă, mânjită cu ruj, țipând mut.

Visul se accelera.

Ajunse la Bakersfield. Livră La Salle-ul și își primi plata. Înapoi la San Berdoo, ora de biologie la colegiu, coșmaruri cu brațul și gura. Pearl Harbor, inapt pentru serviciul militar din cauza unui timpan spart. Nici studiile intense, nici furturile de mașini, *nimic* nu i-o poate scoate pe față din cap. Trec luni de zile, apoi se întoarce să afle cum și de ce.

Durează ceva timp, dar descoperă un triunghi: o fată din localitate, Kathy Hudgens,

dispăruse, iar fostul ei iubit, Marty Sidwell, căruia îi dăduse papucii, ulterior ucis în război în Saipan, fusese interogat de polițiști și lăsat să plece, pentru că nu exista niciun cadavru. Suspectul numărul doi, Buddy Jastrow, eliberat condiționat din pușcăria Folsom și cunoscut pentru pasiunea cu care tortura câini și pisici, dispăruse și el. Ultima oară fusese văzut la două zile după ce Danny o tăiase prin câmpul uscat, cu verze decapitate. Visul topit într-un text bătut la mașină – text de criminalistică, presărat cu imagini scabroase. În '44 s-a angajat în LASD, ca să afle DE CE. A avansat de la serviciul de pază la misiuni de patrulare. Ceilalți polițiști făceau haz de perpetua lui cercetare a tuturor pistelor legate de Harlan „Buddy" Jastrow.

Se auzi un zgomot. Danny Upshaw tresări și se trezi, crezând că era sirena mașinii. Apoi văzu stucatura tavanului din dormitorul apartamentului său și își dădu seama că suna telefonul.

Ridică receptorul.

— Șefu'?

— Mda, spuse căpitanul Al Dietrich. De unde știai că sunt eu?

— Altcineva nu mă sună.

Dietrich pufni.

— Ți-a spus cineva vreodată că ești un ascet?

— Mda, tu.

Dietrich hohoti.

— Îmi place bafta ta. O noapte ca locțiitor de comandant și ești asaltat: două accidente mortale și o crimă. Mă pui și pe mine la curent?

Danny se gândi la cadavru: mușcăturile, ochii lipsă.

— E unul din cazurile alea foarte urâte. Ai vorbit cu Henderson și Deffry?

— Au plecat să-și scrie rapoartele. Nimic special. Urât, zici?

— Cel mai urât pe care l-am văzut vreodată.

Dietrich oftă.

— Danny, ești un boboc în poliție. N-ai avut când să vezi un caz ca ăsta. Poate doar în cărțile tale – în alb-negru.

Gura și brațul lui Kathy Hudgens se suprapuneau pe tavan – în culori. Danny se reținu să nu explodeze.

— Ai dreptate, șefu'. Totuși e urât de tot. Am fost la morgă și… am asistat la examinarea cadavrului. Aia a fost și mai urât. Pe urmă m-am întors la Deffry și Hender…

— Mi-au spus. Mai ziceau și că te-ai dat mare. Las-o mai moale sau ți se va duce faima că faci pe primadona.

Danny înghiți în sec.

— Ai dreptate, căpitane. Știm cine e mortul?

— Încă nu, dar cred că am dat peste mașina care l-a transportat. Un Buick Super verde din '47, abandonat cu o stradă mai încolo de șantierul de construcții. Tapițeria albă, pătată, din câte se pare, cu sânge. Furtul a fost reclamat azi-dimineață, la zece. Mașina dispăruse din fața unui club de jazz din South Central. Proprietarul era încă beat când a sunat la poliție. Caută-l tu pentru detalii.

— S-au luat amprente?
— Se iau chiar în momentul ăsta.
— Cei de la DIS[7] au studiat povestea?
— Nu. Tot ce-am obținut de la ei a fost tipul cu amprentele.
— Căcat. Vreau să mă ocup eu de caz, șefu'.
— Al tău e. Dar fără publicitate. Nu mai vreau un alt scandal cum a fost Black Dahlia.
— Ce-ar fi să-mi mai dai un om?
Dietrich oftă lung și încet.
— Numai dacă victima merită. Deocamdată ești singur. N-am decât patru detectivi, Danny. Dacă mortu' e gunoi, n-am chef să pierd încă un om.
Danny spuse:
— O crimă e o crimă, domnule.
Dietrich îi răspunse:
— Ei, știi tu destul de bine cum stă treaba, detectivule.
Danny spuse:
— Da, domnule.
Apoi puse receptorul în furcă și se pregăti de plecare.

•

Se făcuse rece și era înnorat. Danny ascultă radioul din mașină în drum spre Allegro. Meteorologul promitea alte ploi, poate chiar inundații în canioane. Nicio veste despre oribilul asasinat. Trecând pe lângă șantierul de construcții de-acolo, văzu copii jucând fotbal în noroi și câțiva curioși arătând cu degetul spre scena spectacolului nocturn. O analiză a terenului făcută de cei de la DIS devenise inutilă.

Dubița criminalistului și Buickul abandonat se găseau la celălalt capăt al străzii. Danny observă că era perfect parcat, aliniat lângă bordură la zece centimetri, cu roțile spre interior, pentru a preveni alunecarea vehiculului în josul pantei. O idee: asasinul tocmai ucisese brutal victima și o adusese naiba știe de unde, dar fusese îndeajuns de calm ca să parcheze mașina – *în apropierea cadavrului* –, ceea ce însemna că, probabil, nu existase niciun martor.

Danny ocoli mașina criminalistului și parcă și el, observând picioarele ofițerului atârnate în afară pe locul șoferului de la mașina furată. Îndreptându-se într-acolo, auzi vocea care aparținea picioarelor:

— Urme de mănuși pe volan și pe bord. Urme de sânge proaspăt coagulat pe bancheta din spate și un fel de substanță albă și lipicioasă pe tetieră.

Danny privi înăuntru și văzu un tip mai în vârstă, în haine civile, care preleva amprente de pe bordul mașinii, și o dâră îngustă de sânge, pigmentată cu scame de bumbac, pe bancheta din spate. Tetierele din spate erau năclăite de pete de sânge închegat, cu fibre de bumbac prin el. Rezemătoarea de lângă geamul din spatele șoferului era pătată cu substanța gelatinoasă din care luase probe la morgă. Danny o mirosi – același miros de medicament mentolat. Închise și deschise pumnii, reconstruind mental episodul:

Asasinul transportase victima pe locul șantierului. El condusese mașina. Cadavrul fusese proptit pe bancheta din spate, învelit în halatul alb de bumbac, cu capul fără

ochi legănându-se pe tetieră. Din el se prelinsese tinctura sau unguentul respectiv. Dungile încrucișate de pe spetează proveneau de la tăieturile ca de brici de pe spatele victimei. Pata de sânge de pe banchetă apăruse atunci când cadavrul căzuse într-o parte, la vreo curbă.

— Hei! Detectivule!

Specialistul se ridicase, evident supărat că Danny își băga nasul pe-acolo.

— Ascultă, trebuie să verific partea din spate a mașinii. Dacă nu te superi…

Danny se uită la oglinda retrovizoare și văzu că era poziționată ciudat, așa că trecu în spatele volanului. Altă reconstrucție mentală: oglinda oferea o imagine perfectă a banchetei din spate, a dungilor de sânge și a substanței gelatinoase. Asasinul o ajustase ca să țină cadavrul sub observație în timp ce conducea.

— Cum te cheamă, băiete?

Bătrânul specialist era de-acum supărat foc. Danny spuse:

— Detectiv Upshaw. Și nu te mai obosi cu bancheta din spate. Tipul care-a făcut-o e mult prea deștept.

— Ai putea să-mi spui și mie de unde știi?

Stația de emisie-recepție din mașina specialistului începu să cârâie. Bătrânul se dădu jos din Buick, clătinând din cap. Danny memoră cardul de înregistrare laminat al mașinii, plasat pe axul volanului: Nestor J. Albanese, St. Andrews, numărul 1236 Sud, L.A., Dunkirk-4619. Se gândi la posibilitatea ca Albanese să fie asasinul – minți apoi despre furtul mașinii – și o desființă ca fiind total improbabilă. Se gândi la furia cu care ucigașul își măcelărise victima, la sângele rece necesar ca s-o transporte cu mașina prin traficul nebun din L.A. în noaptea de Anul Nou. *De ce*?

Specialistul îl strigă:

— E pentru tine, Upshaw!

Danny se duse la mașina bătrânului și luă microfonul.

— Da?

Prin zgomotul de fond se auzi o voce de femeie:

— Aici e Karen, Danny.

Karen Hiltscher, funcționara/dispecer de la secție, fata care-i făcea *lui* favoruri – din când în când fiind necesar s-o lingușească pentru asta. Încă nu-și dăduse seama că nu-l interesa și continua să i se adreseze pe numele mic pe undele radio ale LASD.

— Mda, Karen.

— Mortul tău a fost identificat. Martin Mitchell Goines, bărbat alb, născut pe 9 noiembrie 1916. Două condamnări pentru deținere de marijuana, doi ani de pușcărie pentru prima, trei până la cinci pentru a doua. Eliberat condiționat după trei ani și jumătate de la San Quentin, în august ’48. Ultima adresă cunoscută e cea a unui centru de reabilitare de pe Strada 8, colț cu Alvarado. Căutat pentru că a încălcat regulile eliberării condiționate. Mandat emis de judecătorie. La ocupație e trecut instrumentist, membru al sindicatului local 3126 din Hollywood.

Danny se gândi la Buickul furat din fața clubului de jazz din ghetoul negrilor.

— Avem ceva poze de-ale deținutului?

— Tocmai au sosit.

Danny își îndulci vocea:
— Mă ajuți cu documentația, dragă? Câteva telefoane?
Vocea lui Karen se auzi alintată și mieunată, cu tot zgomotul de fond.
— Sigur, Danny. Vii să iei pozele?
— În douăzeci de minute.
Danny privi în jur și văzu că specialistul în amprente se întorsese la lucru. Adăugă:
— Ești o dulceață.
Speră că fata l-a crezut.

•

Danny îl sună pe Nestor J. Albanese de la un telefon public de pe Allegro, colț cu Sunset. Individul avea o voce groasă și vorbea dezlânat, ca orice om mahmur. Îi relată o poveste îmbibată de alcool a faptelor sale din noaptea de Anul Nou, trebuind s-o repete de trei ori înainte ca Danny să le poată ordona cronologic.

Fusese în zona de pe Slauson și Central și trecuse din club de jazz în club de jazz de pe la ora 9 seara – Zombie, Bido Lito's, Tommy Tucker's Playroom, Malloy's Nest. A ieșit de la Nest pe la 1 noaptea și s-a îndreptat spre locul în care credea că își lăsase Buickul. Nu era acolo, așa că a luat-o înapoi, beat turtă, gândindu-se că abandonase mașina pe vreuna din străzile laterale. Ploaia l-a udat până la piele. Era îmbibat cu tărie și șampanie, așa că a luat un taxi și s-a dus acasă, apoi s-a trezit – încă afumat – la 8:30. A luat un alt taxi, s-a întors pe South Central, a căutat Buickul mai bine de o oră, nu l-a găsit, după care a telefonat la poliție, ca să-l declare furat. Cu un alt taxi s-a dus înapoi acasă, unde a fost contactat de sergentul de serviciu de la secția West Hollywood, care i-a comunicat că, din câte se pare, mândrețea lui de mașină servise ca vehicul de transport în cazul unei crime, iar acum, la 3:45 după-amiaza, în ziua de Anul Nou, omul voia să și-o recupereze. Cam asta era tot.

Danny îl elimină în proporție de nouăzeci și nouă la sută pe Albanese de pe lista posibililor suspecți: individul părea un tâmpit veritabil, declarase că n-are cazier și păruse sincer când afirmase că habar n-avea cine e Martin Mitchell Goines. Îi spuse că Buickul va fi eliberat din custodia poliției comitatului în cel mult trei zile, puse telefonul în furcă și se deplasă la secție pentru poze și favoruri.

Karen Hiltscher plecase în pauza de masă. Danny era încântat că nu dăduse peste ea. Fata i-ar fi făcut ochi dulci și i-ar fi pipăit bicepșii, în timp ce sergentul de serviciu ar fi râs înfundat. Tânăra îi lăsase setul de poze pe biroul ei. Viu și cu ochii în cap, Martin Mitchell Goines arăta tânăr și solid și avea un moț enorm și uleiat – trăsătura cea mai evidentă a figurii lui văzute din față, din stânga și din dreapta. Pozele fuseseră făcute cu ocazia celei de-a doua încarcerări pentru deținere de droguri. Pe tăblița care îi atârna de gât scria LAPD – 16.04.1944. Deci în urmă cu șase ani. Trei ani și jumătate la Quentin îl îmbătrâniseră rău de tot pe Goines, așa că la cei treizeci și trei de ani ai lui, când murise, arăta mult mai în vârstă.

Danny îi lăsă lui Karen Hiltscher un bilețel: „Scumpo, vrei să faci niște chestii pentru mine? 1. Sună la dispeceratele de taxiuri Yellow, Beacon etc. Întreabă dacă a luat cineva vreun bărbat singur noaptea trecută, între 3 și 4. Fă la fel cu un bărbat beat, de la Central cu Slauson până pe St. Andrews, 1200 Sud, între 12:30 și 1:30 noaptea.

Notează toate cazurile, orele și amplasamentele. 2. Nu te bosumfla, OK? Îmi pare rău de întâlnirea de la prânz pe care am contramandat-o. Trebuia să mă pregătesc pentru examene. Mersi. D.U.”

Minciuna îl făcu pe Danny să se supere pe fată, pe LASD și pe sine însuși, pentru că exploata sentimentele unei adolescente. Se gândi să sune la secția de poliție de pe Strada 77 și să le comunice că va opera pe teritoriul LAPD, dar renunță imediat la idee. Ar fi însemnat să se umilească în fața celor de acolo, care se bosumflaseră fiindcă cei de la Departamentul Șerifului îi oferiseră adăpost lui Mickey Cohen. Dar îi rămase în minte ideea – și disprețul. Un asasin, un gangster care visa să fie comic într-un club de noapte și lăcrima din cauza câinilor pierduți și a copilașilor invalizi, reușise să îngenuncheze un întreg departament de poliție cu o înregistrare audio: polițaii de la Moravuri luau mită și plimbau prostituatele, iar tura de noapte de la secția Hollywood regula curvele lui Brenda Allen pe saltelele arestului. Mickey C. recurgea la toate trucurile posibile pentru a umple de noroi LAPD, pentru că mai-marii de la LASD măriseră cu zece procente suma pe care el urma să le-o servească din veniturile din cămătărie și din pariurile ilegale. Urât. Stupid. Lacom. *Greșit.*

Danny își lăsă furia să fiarbă în drum spre ghetoul negrilor, înspre est, pe Sunset, apoi pe Figueroa, pe Slauson și tot înspre est, pe Central – ruta ipotetică a hoțului de mașină asasin. Se lăsa amurgul, iar norii de ploaie acopereau soarele, care încerca să mai lumineze mahalaua negrilor: case dărăpănate, cu garduri de sârmă, cluburi de biliard, magazine de băuturi alcoolice și fațade de biserici pe fiecare stradă – până când lumea cluburilor de jazz punea stăpânire pe teritoriu. Urma, pe întregul traseu, o fanfaronadă demențială într-o mizerie cruntă.

Bido Lito’s era construit ca un Taj Mahal în miniatură, însă de culoare violetă. Malloy’s Nest era o cabană de bambus, dar la intrare se găseau palmieri artificiali, împodobiți cu luminițe de Crăciun. Tommy Tucker’s Playroom era o fostă magazie recondiționată și vopsită ca o zebră, iar de marginile acoperișului ei atârnau saxofoane, trompete și chei muzicale din ghips. Zamboanga, Royal Flush și Katydid Klub, localuri de un trandafiriu aprins, cu mult violet și verde grețos, erau plasate într-o clădire asemănătoare unui hangar subdivizat, cu intrările fiecăruia marcate de ornamente din neon. Club Zombie crea impresia unei moschei maure, din mijlocul fațadei ridicându-se macheta unui somnambul înalt cât două etaje – un personaj întunecat, cu ochi de jăratic, surprins în momentul în care pășește prin noapte.

Parcări imense uneau toate cluburile. Oamenii de ordine, niște negri solizi, stăteau în dreptul intrărilor, promițând câte o friptură de pui gratuită pentru primii clienți. În parcare se vedea un număr redus de mașini. Danny și-o lăsă pe a lui pe una din străzile laterale, apoi începu să-i chestioneze pe durii proțăpiți la intrarea în cluburi.

Portarii de la Zamboanga și Katydid își aminteau că-l văzuseră pe Martin Mitchell Goines „pe-acolo”. Un tip care scria meniul pe o pancartă din fața clubului Royal Flush duse identificarea un pic mai departe: Goines era un instrumentist de mâna a doua, cânta la trombon și era angajat când lipsea un titular. „Cam de pe la Crăciun încoace” cântase cu orchestra de la Bido Lito’s. Danny încercă să descifreze vreun semn de reținere pe flecare din fețele negre și pline de suspiciune față de el. Părerea pe care și-o

formă era că toți acești tipi îl credeau pe Marty Goines un fel de păcălici alb.

Danny se îndreptă spre Bido Lito's. Firma de-afară anunța sus și tare: DICK McCOVER ȘI SULTANII JAZZULUI – SPECTACOLE LA 7:30, 9:30, 11:30 ÎN FIECARE SEARĂ! DELECTAȚI-VĂ CU UN COȘ DE PUI PRĂJIT DE LUX. Intrând înăuntru, i se păru că pășește într-o halucinație.

Pereții erau acoperiți cu un fel de satin pastelat, luminat de spoturi minuscule, care îi confereau grotescului o tentă și mai grotescă. Decorul scenei se voia o variantă a piramidelor, confecționată din carton lucios. Mesele aveau margini fluorescente, chelnerițele erau niște mulatre foarte albe, în niște costumase de tigroaice cu decolteuri ample, iar întregul local mirosea a carne prăjită în baie de ulei. Când Danny se apropie de bar, stomacul începu să-i chiorăie și își dădu seama că nu mai mâncase de douăzeci și patru de ore. Cu toate efectele de lumini halucinante, văzu clar că barmanul ghicise că e polițist.

Îi arătă fotografiile.

— Îl cunoști pe bărbatul ăsta?

Barmanul luă pozele, le examină sub lumina casei de marcat și i le dădu înapoi.

— E Marty. Cântă la trombon cu Sultanii. Vine 'nainte de primu' spectacol, să mănânce, dacă vreți să vorbiți cu el.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Noap' trecută.

— La ultimul spectacol al orchestrei?

Gura barmanului desena un zâmbet strâns. Danny înțelese că „orchestră" era un termen de ageamiu.

— Ți-am pus o întrebare.

Tipul șterse barul cu o cârpă.

— Nu cred. La miezu' nopții mi-amintesc că era. Sultanii au mai cântat vreo două noap' trecută, ca de Anu' Nou.

Danny remarcă un raft cu sticle de whisky fără etichete.

— Cheamă-l pe manager.

Barmanul apăsă un buton de lângă casa de marcat. Danny se așeză pe unul din scaunele înalte de la bar și se roti cu fața spre scenă. Un grup de negri își deschideau cutiile instrumentelor, scoțând saxofoane, trompete și cinele. Un mulatru gras, într-un costum cu revere late, veni la bar, arborând zâmbetul servil destinat autorităților. Mulatrul zise:

— Credeam că-i știu pe toți băieții de la secție.

Danny spuse:

— Sunt de la Departamentul Șerifului. West Hollywood.

Zâmbetul mulatrului se evaporă.

— De regulă avem de-a face cu Șapte-Șapte, domnu' șerif.

— De data asta e treaba comitatului.

— Da' nu e teritoriu' comitatului.

Danny își propti degetul mare în spatele mulatrului și îi făcu semn spre spoturile minuscule.

— Ai niște alcool fără acte legale, luminile de colo prezintă risc de incendiu, iar LASD se ocupă de controlul băuturilor spirtoase și impune standardele de sănătate și siguranță pentru cetățeni. Am un carnet cu procese verbale în mașină. Vrei să-l aduc?

Zâmbetul reveni.

— Sigur că nu. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Povestește-mi despre Marty Goines.

— Ce să povestesc?

— Să zicem totul.

Managerul făcu o pauză, cât să-și aprindă țigara. Danny știa foarte bine că-i punea răbdarea la încercare, în cele din urmă omul expiră fumul și spuse:

— Nu-s prea multe de povestit. Sindicatul mi l-a trimis când trombonistul nostru obișnuit nu s-a mai sculat din beție. Aș fi preferat unul colorat, dar Marty are reputația că se are pe bune cu ne-caucazienii, așa c-am zis OK. Doar că azi-noapte i-a lăsat baltă pe băieți. Marty nu mi-a făcut niciodată tâmpenii, doar că-și făcea treaba fără entuziasm. Nu e cel mai bun om de rezervă, dar nici cel mai rău.

Danny arătă spre instrumentiștii de pe scenă:

— Ăștia sunt Sultanii, corect?

— Corect.

— Goines a cântat în ultimul număr, care s-a încheiat chiar după miezul nopții?

Mulatrul zâmbi.

— *Old Lang Syne* în varianta lui Dicky McCover, într-un tempo susținut. Chiar și Bird o invidiază…

— Când s-a terminat numărul respectiv?

— Poate pe la 12:20. Le dau băieților mei cincisprezece minute de pauză. Și, cum ziceam, după aia Marty i-a lăsat baltă până la 2, la închidere. E singura dată când mi-a făcut-o.

Danny verifică alibiul Sultanilor:

— Ceilalți trei băieți au fost pe scenă pentru ultimele două numere?

Managerul încuviință:

— Îhî. Apoi au cântat la o petrecere particulară. Marty ce-a făcut?

— A fost asasinat.

Mulatrul încercă să inhaleze fumul de țigară și se înecă. Tuși. Chiștocul îi căzu din gură. Îl strivi cu piciorul, întrebând cu o voce răgușită:

— Și cine credeți c-a făcut-o?

Danny spuse:

— Nici tu, nici Sultanii. Dar hai să încercăm ceva: își făcuse Goines vreun obicei murdar?

— Poftim?

— Nu fă pe prostu'! Marfă, prafuri, prize, heroină…

Managerul făcu un pas înapoi.

— Io nu angajez nenorociți de drogați din ăștia!

— Sigur că nu. Tot așa cum nu servești nici tărie de contrabandă. Hai să încercăm altceva: Marty și femeile.

— N-am auzit nimic nici de una, nici de alta.
— Dar dușmani? Tipi care voiau să i-o coacă?
— Nimic.
— Dar prieteni, cunoscuți, tipi care să vină pe-aici să-ntrebe de el?
— Nu, nu și *nu*. Marty nici măcar n-avea familie.

Danny schimbă macazul, adoptând un zâmbet – una din tehnicile de interogatoriu pe care le exersa în fața oglinzii din dormitor.

— Hei, îmi pare rău că te-am luat așa tare…
— Nee, nu-ți pare rău!

Danny roși, dar speră că iluminarea demențială nu-l dăduse de gol.

— Ai vreun angajat care se ocupă de parcare?
— Nu.
— Îți amintești să fi văzut noaptea trecută în parcare vreun Buick verde?
— Nu.
— Oamenii tăi de la bucătărie mai stau prin parcare?
— Omule, oamenii mei de la bucătărie-s prea ocupați ca să stea pe undeva.
— Dar ospătărițele? Mai vând câte ceva pe-afară după închidere?
— Omule, te-ntreci cu gluma și-ai sărit calul.

Danny îl dădu la o parte cu cotul pe mulatru și își croi drum spre scenă prin mulțimea de la ora cinei. Sultanii văzură că vine și schimbară priviri între ei. Miroseau polițiștii; erau *experimentați*. Toboșarul încetă să-și mai aranjeze sculele. Trompetistul se dădu înapoi, postându-se lângă cortina care dădea în culise. Saxofonistul încetă să-și mai verifice mușțiucul, rămânând locului.

Danny urcă pe scenă, clipind des din cauza reflectorului puternic. Mirosi că saxofonistul e șeful lor și optă pentru o abordare diplomatică. Interogatoriul era urmărit de întreaga audiență.

— Sunt de la LASD. E vorba de Marty Goines.

Toboșarul îi răspunse:

— Marty e curat. Tocmai a fost la dezintoxicare.

O idee: era posibil ca un fost pușcăriaș să-și apere tovarășul.

— Nu știam că se droghează.

Saxofonistul pufni:

— Doar câțiva ani, da' s-a dezintoxicat.
— Unde?
— La Lex. Lexington State Hospital, în Kentucky. Are vreo legătură cu eliberarea lui condiționată?

Danny făcu un pas înapoi, ca să-i poată cuprinde pe toți trei dintr-o singură privire.

— Marty a mierlit-o azi-noapte. Cred c-a fost luat de aici chiar după numărul vostru de la miezul nopții.

Trei reacții curate: trompetistul speriat – probabil se temea de polițiști în general –, toboșarul tremurând, saxofonistul șocat, dar revenind în forță:

— Toți avem alibiuri, dacă nu știi cumva.

Danny se gândi: Odihnește-te în pace, Martin Mitchell Goines.

— Știu asta, așa că hai s-o luăm metodic. Știți cumva dacă Marty avea vreun dușman? Probleme cu femei? Vechi amici de prizat care-i dădeau târcoale?

Saxofonistul spuse:

— Marty era o enigmă dată dracului! Tot ce știu e că încălcase regulile eliberării condiționate și că era atât de dornic s-o taie, că a trebuit să se interneze la Lex sub o altă identitate. A avut coaie mari, dacă mă-ntrebi – ăla e un spital federal și l-ar fi putut controla la sânge. A dracului enigmă! Niciunul dintre noi nu știe unde locuia.

Danny bâtâi din picior și îl văzu pe trompetist mișcându-se pe lângă cortină și ținându-și instrumentul de parcă ar fi fost o icoană ce-l păzea de demoni. Veni spre el și zise:

— Domnule, cred că am eu ceva pentru tine.

— Ce?

— Marty mi-a spus că trebuie să se-ntâlnească cu un tip după miezu' nopții și l-am văzut trecând strada spre parcarea de la Club Zombie.

— A menționat vreun nume?

— Nu, a zis doar „un tip".

— A mai zis *ceva* despre el? Ce aveau de gând să facă sau alte chestii din astea?

— Nu. Și a zis că se-ntoarce imediat.

Saxofonistul îl sfredeli pe Danny cu ochii lui de un albastru mai deschis decât maroniul ochilor polițistului.

— Omule, ce naiba, ți-am spus că Marty era curat! Și avea de gând să rămână așa.

Dinspre audiență se auziră huiduieli. Resturi de hârtie loviră picioarele lui Danny. Polițistul clipi din cauza reflectorului și simți cum i se prelinge sudoarea pe burtă. O voce strigă „Ieși afară-n mă-ta!", fiind urmată de aplauze și de o aripă de pui pe jumătate mâncată, ce ateriză în spatele lui Danny. Saxofonistul îi zâmbi, își linse mușchiul și îi făcu șmecherește cu ochiul. Danny rezistă tentației de a-i îndesa instrumentul pe gât și ieși rapid din club pe una din ușile laterale.

Răcoarea aerului îi îngheță transpirația și-l făcu să tremure. Neoanele pulsatorii îi răniră privirea. Mici frânturi de muzică se sudau într-un zgomot uriaș, iar somnambulul din vârful clubului Zombie arăta ca Apocalipsa. Danny știa că era speriat și se îndreptă direct spre vedenie.

Gorila de la ușă se dădu la o parte în fața legitimației lui, lăsându-l să intre între patru pereți de fum și zbierete distonante, ce mergeau în crescendo de la intrare spre interior. Barul era în colțul opus, spre stânga, avea formă de sicriu și era decorat cu mascota somnambulă a clubului. Danny se postă acolo, urcându-se pe scaunul înalt și făcându-i semn cu degetul albului care ștergea pahare.

Barmanul îi puse un șervețel în față. Danny strigă peste zgomotul asurzitor:

— Un whisky dublu!

Apăru un pahar. Danny îl dădu peste cap. Barmanul îl umplu din nou. Danny bău și simți cum nervii încordați se încălzesc. Numărul muzical se încheie cu o explozie de strigăte și tropăituri. Luminile se aprinseră în mijlocul aplauzelor. Când aplauzele se mai rărira, Danny scoase din buzunar o bancnotă de cinci dolari și fotografiile mortului.

Barmanul zise:

— Doi dolari pentru băutură.

Danny îi îndesă hârtia de cinci în buzunarul de la cămașă și îi arătă pozele.

— Ți se pare cunoscut?

Mijindu-și ochii, omul zise:

— Tipu' ăsta e mai bătrân acum, nu? Poate și cu altă freză?

— Astea-s făcute cu șase ani în urmă. L-ai văzut?

Barmanul își scoase ochelarii din buzunar, și-i puse pe ochi și ținu pozele în brațul întins.

— Dă cu botul pe undeva pe-aici?

Danny nu înțelese întrebarea – poate era o expresie sexuală pe care n-o deslușea.

— Explică-mi ce-ai spus.

— Vreau să zic suflă, jazz, cântă pe undeva pe-aici?

— La trombon, la Bido Lito's.

Barmanul pocni din degete.

— *Okay,* îl cunosc! Marty și nu mai știu cum. Soarbe pe-aici în pauzele de la Bido's. A început de pe la Crăciun, că baru' de la Bido n-are voie să servească angajații. Pilangiu înrăit, genu'…

Genul *tău.* Danny zâmbi. Alcoolul îi liniștea nervii.

— L-ai văzut azi-noapte?

— Mda, pe stradă. El și cu un alt tip mergeau spre o mașină, la colțul cu 67. Părea să fie abțiguit bine. Poate…

Danny se aplecă în față:

— Poate *ce*? Dă-i drumul!

— Poate era pe droguri. Când lucrezi o vreme în cluburile de jazz, ajungi să te prinzi de unele chestii. Marty ăsta parcă avea picioare de gumă, ca și cum îl ducea doza. Celălalt îl ținea cu un braț de mijloc și l-a ajutat să intre în mașină.

Danny zise:

— Acum, încet și clar: ora, descrierea mașinii și a celuilalt tip. Încet de tot.

Clienții începură să se năpustească la bar: negri în costume *zoot* cadrilate și modificate, cu femeile lor la jumătate de pas în spate, toate aranjate și machiate ca Lena Horne. Barmanul se uită la clientelă, apoi iarăși la Danny.

— Trebuie să fi fost undeva între 12:15 și 12:45. Cam pe-acolo. Marty și nu mai știu cum trecea strada cu celălalt tip. Știu că mașina era un Buick, pentru că avea găurile alea de aerisire pe laterale. Tot ce-mi amintesc de celălalt e că era înalt și cu părul cărunt. L-am văzut numai dintr-o parte și m-am gândit că mi-ar plăcea să am părul lui. Acum pot să-i servesc pe oamenii ăștia?

Danny voia să zică nu. Barmanul se întoarse spre un tânăr cu barbă și cu un saxofon alto agățat de gât.

— Coleman, îl știi pe trombonistul alb de la Bido's? Marty, ce naiba?

Coleman se întinse peste bar, luă două mâini de gheață și își îngropă fața în cuburile reci. Danny îl studie cu privirea: înalt, blond, până-n treizeci de ani, frumușel – ca băiatul ăla în rolul principal din musicalul la care îl târâse Karen Hiltscher. Vocea lui era răgușită, epuizată.

— Sigur. Trombonist fomist. Am auzit. De ce?

— Vorbește cu domnul polițist de-aici. Îți spune el.

Danny arătă spre pahar, depășind cu două porții rația lui nocturnă. Barmanul îl umplu, apoi își văzu de treabă. Cel cu saxul alto zise:

— Ești de la Șapte-Șapte?

Danny rase băutura, apoi întinse mâna din instinct.

— Numele meu e Upshaw. Departamentul Șerifului, West Hollywood.

Omul îi strânse mâna.

— Coleman Healy, fost în Cleveland, Chicago și pe planeta Marte. Marty e la ananghie?

Bourbonul îl încălzi *prea tare* pe Danny. Își slăbi nodul cravatei și veni mai aproape de Healy.

— A fost omorât azi-noapte.

Fața lui Healy se contorsionă. Danny văzu cum fiecare din trăsăturile lui frumoase tremura și zvâcnea. Se uită în altă parte, lăsându-l să-și consume șocul și să redevină cântărețul dezinvolt. Când se întoarse, Healy se ținea strâns de bar. Genunchiul lui Danny atinse accidental coapsa muzicantului – era doborât de tensiune.

— Cât de bine l-ai cunoscut, Coleman?

Fața lui Healy era acum trasă și sub bărbie îi apăruse o gușă.

— Am stat de câteva ori la taclale de Crăciun. Chiar în barul ăsta. Chestii banale – despre noul disc al lui Bird și despre vreme. Ai vreo idee cine a făcut-o?

— Doar un fir spre un suspect. Unul înalt, cărunt. Barmanul l-a văzut azi-noapte cu Goines, mergând spre o mașină parcată pe Central.

Coleman Healy își trecu degetele peste clapetele saxofonului.

— L-am văzut pe Marty de câteva ori cu un tip cam așa, zise el. Înalt, între două vârste, distins.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Ascultă, Upshaw, fără să vorbim de rău mortu', pot să-ți spun ce impresie mi-a făcut? Așa, în două vorbe?

Danny își trase scaunul înapoi, îndeajuns ca să-i vadă clar fața: un Healy excitat, gata să-l ajute.

— Dă-i drumul. Uneori impresiile contează.

— Păi, cred că Marty era cam fetiță. Tipul mai în vârstă arăta mai a bărbat, genul de tătic finanțator. I-am văzut odată jucându-se cu picioarele pe sub masă, iar când Marty și-a dat seama, s-a îndepărtat de lângă tip – ca un copil pe care l-ai prins furând prăjiturele.

Danny simți o furnicătură, gândindu-se la etichetele pe care încerca să le evite, pentru că erau prea brutale și neconforme cu Vollmer și Maslick: HOMALĂU TĂIAT. CURLANGIU ÎN ȘURIU. PIDOSNIC MĂCELĂRIT. DRAMĂ POPONĂREASCĂ.

— Coleman, l-ai putea identifica pe tipul mai în vârstă?

Healy se juca cu saxul.

— Nu prea cred. Lumina de-aici e cam ciudată, iar chestia cu poponăreala e doar o impresie.

— L-ai mai văzut pe suspect înainte sau după ce au fost împreună?

— Nu, niciodată solo. Și am stat aici toată noaptea, dacă bănuiești că aș fi făcut-o eu.

Danny dădu din cap.

— Știi cumva dacă Goines consuma narcotice?

— Nee! Era prea interesat de pileală ca să se mai drogheze.

— Și cine îl mai cunoștea? Alți muzicanți?

— Nu știu. Noi doar am flecărit de vreo două ori împreună.

Danny întinse mâna. Healy i-o întoarse cu palma în sus, trecând de la salutul convențional la cel de jazzman. Apoi spuse:

— Ne vedem la biserică.

Și se îndreptă spre scenă.

Homalău tăiat.

Curlangiu în șuriu.

Dramă poponărească.

Danny se uită cum Coleman Healy se urcă pe scenă și schimbă saluturi cu alți jazzmeni. Grași, cadaverici, ciupiți, uleioși și arătând epuizați, cei de-acolo păreau o altă specie pe lângă saxofonistul dezinvolt – asemeni unei fotografii cu scena unei crime, cu tot soiul de impurități care rup simetria și te fac să remarci ce nu e în regulă. Începură să cânte: pianul lansă o melodie, apoi o predă trompetei, după care veniră tobele și saxofonul lui Healy văitându-se, văicărindu-se, divagând de la refrenul de bază spre variațiuni pasionale. Muzica lunecă în hărmălaie. Danny remarcă o serie de telefoane publice în dreptul toaletelor și se întoarse la munca de polițist.

Prima fisă îl duse la ofițerul de gardă de la secția de pe Strada 77. Danny îi aduse la cunoștință că era un detectiv de la comitat care se ocupa de o crimă – un cântăreț de jazz, posibil dependent de droguri, care fusese tăiat și depus în apropiere de Sunset Strip. E foarte probabil ca la ora respectivă victima să nu fi fost sub influența drogurilor, dar voia totuși o listă cu dealerii de heroină, fiind posibil ca omorul să fie legat de droguri. Ofițerul de serviciu întrebă „Ce mai face Mickey zilele astea?”, adăugă „Fă o cerere oficială”, după care închise.

Supărat, Danny formă numărul personal al doctorului Layman de la morga orașului, ținând un ochi pe orchestră. Patologul răspunse la al doilea țârâit:

— Da?

— Sunt Danny Upshaw, doctore.

Layman râse.

— Mai degrabă Danny Parvenitul. Tocmai am autopsiat cadavrul pe care ai încercat să-l uzurpi.

Danny respiră adânc, întorcându-și privirile de la Coleman Healy și giruetele pe care le făcea cu saxofonul.

— Da? Și?

— Și mai întâi o întrebare: ai introdus un depresor de limbă în gura mortului?

— Da.

— Domnule detectiv, să nu mai introduci *niciodată* elemente străine în cavități intime înainte de a examina sistematic exteriorul. Cadavrul prezenta pe tot spatele tăieturi

umplute cu așchii de lemn – lemn de pin iar tu ai introdus în gura lui o bucată din lemn de pin, lăsând urme similare. Înțelegi cum ai fi putut să-mi periclitezi evaluarea?

— Da, dar era evident că victima fusese sugrumată cu un prosop sau cu un șal. Fibrele de bumbac alb erau indicii clare.

Layman oftă – lung și exasperat.

— Cauza morții a fost o supradoză masivă de heroină. Injecția i-a fost administrată chiar de către asasin într-o venă de lângă coloană – victima n-ar fi putut ajunge acolo. Prosopul a fost introdus în gură pentru a absorbi sângele atunci când heroina a atins inima victimei, făcând să-i explodeze arterele, ceea ce înseamnă că asasinul avea cel puțin cunoștințe elementare de anatomie.

Danny spuse:

— Cristoșii mă-sii!

Layman comentă:

— O blasfemie cum nu se poate mai potrivită, dar situația e și mai nasoală. Iată pentru început câteva aspecte colaterale. Unu: în sistemul sanguin nu există heroină reziduală, deci în prezent domnul nostru nu era dependent de droguri, deși urmele de ace de pe brațele lui indică faptul că a fost odinioară. Doi: moartea a survenit între orele 1 și 2 noaptea, iar vânătăile de pe gât și de pe organele genitale au apărut post-mortem. Tăieturile de pe spate sunt tot post-mortem, fiind aproape sigur făcute cu o lamă ascuțită, atașată de o bucată de lemn de pin sau o stinghie de pin. Până acum e brutal, dar nu dincolo de limitele mele. Însă…

Layman se opri. Vechiul truc al pauzei oratorice de la cursuri. Danny începuse să transpire, eliminând gradele tăriilor băute.

— Dă-i drumul, doctore!

— Bine, bine. Substanța din orbitele oculare era un lubrifiant, KZ Jelly. Asasinul și-a introdus penisul în orbitele oculare ale cadavrului și-a ejaculat – cel puțin de două ori. Am găsit șase centimetri cubi de spermă scurși în cutia craniană. Cel care a făcut-o avea grupa de sânge 0-I, cu Rh pozitiv, cea mai comună grupă sanguină la rasa albă.

Danny deschise ușa cabinei telefonice. Se auzeau frânturi de *bebop* și văzu că Healy Coleman se lăsase într-un genunchi, cu saxofonul ridicat spre tavan.

— Și mușcăturile de pe bust?

Layman spuse:

— Nu cred că sunt de om. Rănile erau prea franjurate ca să putem face un mulaj. Mi-e imposibil să desprind niște urme de dinți viabile. Iar asistentul medicului care s-a ocupat de cadavru după micul tău număr a tamponat zona afectată cu alcool, așa că n-am mai putut să caut urme de salivă sau de suc gastric. Victima are grupa de sânge AB-IV – asta e tot ce-am mai putut depista. Când ai descoperit cadavrul?

— Un pic după ora 4 dimineața.

— Deci e puțin probabil ca mușcăturile să provină de la animalele de pradă de pe coline. Plus că rănile sunt mult prea bine grupate ca să presupun așa ceva.

— Doctore, ești sigur că avem de-a face cu urme de dinți?

— Absolut. Inflamațiile din jurul rănilor au apărut în urma sucțiunii. Și sunt prea mari ca să fie umane…

— Crezi că…?

— Nu mă întrerupe. Cred că *s-ar putea* ca asasinul să fi mânjit cu sânge zonele afectate și să fi asmuțit un câine violent și bine dresat asupra victimei. Câți dintre voi lucrați la caz?

— Doar eu.

— Ai identificat victima? Ceva indicii?

— Totul merge bine, doctore.

— Prinde-l.

— O s-o fac.

Danny puse receptorul în furcă și ieși. Aerul rece contracară căldura degajată de alcool și îi permise să-și organizeze informațiile. Avea trei ipoteze.

Mutilările homosexuale se legau de remarcile lui Coleman Healy, conform cărora Marty Goines ar fi fost „fetiță". „Tăticul" sau „finanțatorul" lui părea să fie tipul înalt și cărunt pe care barmanul îl văzuse noaptea trecută împreună cu Goines, îndreptându-se spre Buickul furat cu aproximativ o oră înainte de momentul aproximativ al morții. Supradoza de heroină provocase moartea. Descrierea lui Goines făcută de barman sugera existența drogurilor, acea doză inițială fiind, probabil, precursoarea celei care i-a făcut inima să plesnească. Mai erau și trecutul de consumator de droguri al lui Goines, și recenta lui cură de dezintoxicare. Făcând abstracție de posibilele mutilări provocate de animale, avea un indiciu *solid*: bărbatul înalt și cărunt, tăticul capabil să procure heroina și seringile hipodermice și să convingă un drogat reformat să și-o bage-n venă pe loc, lăsându-și baltă colegii de trupă la finalul concertului de Anul Nou.

Nu se putea aștepta la niciun fel de cooperare din partea celor de la LAPD în ce privește dealerii locali. Singura soluție logică era să strângă cu ușa un drogat.

Danny traversă strada spre Tommy Tucker's Playroom, găsi un separeu liber și comandă cafea, ca să-și curețe alcoolul din sistem și să rămână treaz. Tema muzicală era concentrată pe balade, iar tapițeria în dungi ca de zebră era un tapet ieftin, al cărui impact era ameliorat de torțele cu flăcările înălțate până la tavan – alt risc de incendiu. Iar un incendiu aici ar fi făcut scrum întreaga clădire, cu toate cluburile. Cafeaua era neagră și tare, retezând flăcările alcoolului. Ritmul era blând: perechile din separeuri se mângâiau, îndrăgostiții se țineau de mână și sorbeau cocteiluri cu rom. Întreaga atmosferă îl făcu să se gândească la San Berdoo și la anul 1939, când el și cu Tim plecaseră la banchet cu un Oldsmobile vechi și își schimbaseră hainele la el acasă în timp ce maică-sa pândea lumea în față la magazinul Coulter's, ca să le bage pe gât revista *Turnul de veghe*. Amândoi în chiloți, au glumit, s-au prostit, au făcut poante despre înlocuitorii de fete. În noaptea aceea, în fața sălii de gimnastică, Timmy și Roxanne Beausoleil au zguduit atât de tare vechiul Oldsmobile, încât aproape că i-au distrus planetarele. Iar el refuzase o Roxy la mâna a doua, băuse punci tare și căzuse în butoiul cu melancolie în timpul dansurilor lente.

Danny ucise amintirile cu ajutorul muncii sale de polițist. Ochii lui căutau încălcări ale Codului Sănătății și Siguranței Publice, infracțiuni legate de comercializarea alcoolului, *contravenții*. Portarul de la intrare le permitea minorilor să intre. Mulatre amețite la cele mai înalte cote pluteau în rochii cu decolteuri adânci, încercând să-și

vândă trupul. Nu exista decât o singură ieșire laterală într-o încăpere imensă, care putea fi mistuită de flăcări în câteva secunde. Timpul se scurgea. Orchestra trecu de la ritmurile lente la unele îndrăcite și apoi reveni la cele lente. Cafeaua și privirile aruncate sistematic prin local îi mențineau atenția trează. După aceea fu răsplătit din plin, observând printre draperiile de la ieșirea laterală doi negri care tocmai negociau un schimb suspect: bani gheață contra ceva palmat – o afacere grăbită în parcare.

Danny numără până la șase, apoi se îndreptă într-acolo, deschizând foarte încet ușa. Cel care luase banii o porni spre trotuar. Celălalt rămase în parcare și deschise portiera unei mașini cu o antenă foarte lungă. Danny îi dădu treizeci de secunde să se înfrupte, să aprindă sau să prizeze, apoi își scoase pistolul de calibrul 45 și se apropie tiptil.

Mașina era un Mercury de culoarea lavandei. Fumul de marijuana ieșea în vălătuci pe geamurile laterale. Danny prinse clanța portierei șoferului și o deschise larg. Negrul țipă, iarba îi căzu din mână și omul se feri din fața armei. Danny spuse:

— Comitatul! Mâinile pe bord! încet – sau te împușc.

Tânărul se supuse, mișcându-se cu încetinitorul. Danny îi plantă țeava pistolului sub bărbie și îl percheziționă în buzunarele interioare și exterioare ale hainei, dar și în jurul taliei, căutând o posibilă armă. Găsi un portofel din piele de șopârlă, trei țigări de marijuana și niciun fel de armă. Deschise torpedoul și aprinse lumina de bord. Tânărul zise:

— Ascultă, omule…

Danny îndesă țeava și mai adânc, până când îi tăie răsuflarea și îl sili să amuțească.

Mirosul de iarbă devenea tot mai intens. Danny găsi chiștocul pe perna scaunului și-l stinse. Cu mâna liberă deschise portofelul insului și trase afară permisul de conducere și peste o sută de dolari în hârtii de zece și douăzeci. Băgă banii în buzunar și citi informațiile din permis: Carlton W. Jeffries, bărbat, negru, 1,85 m, 80 kg, născut în 19.06.1929, Str. 98 Est, nr. 439, ap. 1/4, L.A. După o scurtă căutare în torpedou, găsi actele de înregistrare a mașinii pe același nume și un teanc de amenzi de circulație neplătite, în plicurile lor oficiale. Danny puse carnetul, țigările, banii și actele mașinii într-un plic, dându-i drumul să cadă pe pavaj, apoi își trase pistolul de sub bărbia tânărului și îi întoarse capul spre el. De aproape văzu fața ciocolatie a unui golănaș cu ochii aproape în lacrimi și cu buzele tremurânde. Mărul lui Adam îi sălta în sus și-n jos în timp ce încerca să respire.

Danny spuse:

— Informații sau minimum cinci ani la răcoare. Alege.

Carlton W. Jeffries își regăsi vocea – pițigăiată și nesigură:

— Păi, ’mneata ce crezi?

— Cred că ești băiat deștept. Dă-mi ce-ți cer și mâine îți trimit plicul prin poștă.

— Poți să mi-l dai acum. Te rog! Am nevoie de banii ăia!

— Vreau să cânți puternic. Dacă joci la două capete și mi se-ntâmplă ceva, te-am ras. Probele și faptul că tocmai ai recunoscut ajung.

— N-am recunoscut nimic, omule!

— Cum să nu? Vinzi juma’ de kil în fiecare săptămână. Ești dealerul numărul unu din Southside.

— Omule…

Danny duse țeava pistolului la nasul lui Carlton W. Jeffries.

— Vreau nume. Negustorii de heroină din zonă. Bagă!

— Omule…

Danny întoarse pistolul, apucându-l de țeavă, gata să-l folosească drept ciomag.

— *Bagă, nenorocitule*!

Jeffries își luă mâinile de pe bord și se apără, încrucișându-și brațele pe lângă corp.

— Singurul tip pe care-l știu e Otis Jackson. Stă pe lângă spălătoria din intersecția de la 103 cu Beach. Și te rog să nu mă bați!

Danny vârî pistolul în toc. Lovi plicul cu piciorul exact în momentul în care îl auzi pe Carlton W. Jeffries izbucnind în hohote de plâns. Luă plicul și-l aruncă pe scaun, fugind rapid spre Chevroletul lui, ca să nu-l audă pe puști mulțumindu-i bezmetic printre sughițuri.

•

103 cu Beach era o intersecție sordidă din inima cartierului Watts, cu saloane pentru întinderea părului la două colțuri ale străzii, un magazin de spirtoase la al treilea și spălătoria publică Koin King Washeteria la cel de-al patrulea. În apartamentul de deasupra spălătoriei luminile erau aprinse. Danny parcă peste drum, stinse farurile și observă că nu exista decât o singură cale de acces: treptele laterale care duceau la o ușă cu un aspect destul de șubred.

Traversă strada și urcă pe scări în vârful picioarelor, fără să pună mâna pe balustradă, de teamă să nu scârțâie. Ajuns în capul scărilor, scoase pistolul, își lipi o ureche de ușă și ascultă. Auzi o voce de bărbat care număra: opt, nouă, zece. Unsprezece. Bătu ușor la ușă și spuse, imitând un accent împrumutat din filme:

— Otis? Ești acolo, omule? Sunt eu, omule!

Danny auzi dinăuntru „Căcat!” Peste câteva secunde ușa se deschise, rămânând blocată cu lanțul, iar prin deschizătură apăru o mână cu un șiș. Danny coborî pistolul și se aruncă cu toată greutatea asupra ușii.

Șișul ateriză pe treapta de sus a scării. Se auzi un țipăt. Ușa se prăvăli înăuntru, cu Danny călare pe ea. Danny căzu pe covor și văzu imaginea răsturnată a lui Otis Jackson pescuind biluțele de droguri de pe jos. Un salt în baie. Apa trasă la W.C. Danny se ridică în genunchi și strigă:

— Comitatul!

Otis Jackson îi arătă degetul mijlociu și se întoarse agale în camera de zi, arborând un rânjet arogant.

Danny se ridică în picioare. În minte îi răsunau frânturi de muzică jazz. Otis Jackson zise:

— Futuții de la comitat nu au nicio treabă aici. Danny îl lovi cu pistolul peste mutră. Jackson căzu pe covor și-și scuipă o parte din dantura plombată. Danny se aplecă lângă el.

— Vinzi la un alb înalt și cărunt?

Jackson scuipă o flegmă sângerie și o bucățică de limbă.

— Sunt cu Jack D. de la Șapte-Șapte, mama mă-s…

Danny îndreptă arma spre ochii individului.

— Sunt cu Mickey și poliția de comitat. Și ce dacă? Te-am întrebat ceva.

— Vând la tot Hollywoodul, omule! Știu o grămadă de cărunți beliți!

— Numele lor. Plus numele ălora pe care-i servești la cluburile din South Central.

— Mai bine mă împuști înainte, belitule!

Frânturile de jazz reveneau, ilustrând frânturi de imagini: Coleman Healy sugându-și saxofonul, tânărul fumător de marijuana pe cale să-l implore. Danny zise:

— Îți mai spun o dată. Vreau numele unui alb înalt, între două vârste, cu păr cărunt.

— Și eu ț-am spus…

Danny auzi pași pe scări, scrâșnete și zgomotul inconfundabil al armării pistoalelor. Otis Jackson zâmbi. Danny evaluă situația, puse pistolul în toc și își scoase insigna. Doi albi voluminoși apărură în cadrul ușii, îndreptând spre el pistoalele de calibrul 38. Danny le arătă insigna, gata să propună un armistițiu.

— Departamentul Șerifului. Sunt detectiv la comitat.

Cei doi intrară cu pistoalele în mâinile întinse. Cel mai înalt dintre ei îl ajută pe Otis Jackson să se ridice în picioare. Celălalt, un tip gras, cu părul roșcat și cârlionțat, examină insigna lui Danny și clătină din cap.

— Nu-i de ajuns de rău că vă culcați cu Mickey Jidanul, acum trebuie să-l mai bateți și pe informatorul meu preferat. Otis, ești un negrotei norocos! Detectiv Upshaw, ești un alb tâmpit!

Individul înalt îl conduse pe Otis la baie. Danny se ridică în picioare și își recuperă insigna. Grăsanul roșcat îi zise:

— Du-te-n mă-ta la voi la comitat și bate-i pe negroteii voștri!

CAPITOLUL CINCI

– … Și cel mai perfid aspect al comunismului, instrumentul insidios cel mai eficace, e faptul că se ascunde sub milioane de drapele, un milion de steaguri, titluri și combinații de inițiale diferite, răspândind hidra canceroasă într-un milion de ipostaze, toate menite să pervertească și să corupă în numele compasiunii și al umanității și al justiției sociale. AUFT, CASL, NAACP[{8}], AFL-CIO și toate sindicatele astea, Liga Idealurilor Democratice și cea a Americanilor Responsabili împotriva Bigotismului – toate sunt organizații cu nume sonore, din care americanii adevărați ar fi mândri să facă parte. Toate sunt niște tentacule răzvrătite, pervertite și canceroase ale Conspirației Comuniste.

Mal Considine îl măsurase din priviri de aproape o jumătate de oră pe Edmund J. Satterlee, fost agent FBI și fost seminarist iezuit, uitându-se din când în când și la restul publicului. Satterlee era un tip înalt, în formă de parâ, de-abia trecut de patruzeci de ani. Stilul său oratoric era o corcitură între stilul populist al lui Harry Truman și cel al unui golan de cartier – și nu știai niciodată când începe să zbiere sau când se apucă să vorbească în șoaptă. Dudley Smith fuma țigară de la țigară și părea să-i guste din plin peroarația. Ellis Loew se uita mereu la ceasul de la mână și la Dudley – probabil temându-se ca nu cumva să-i scape scrum pe covorul nou-nouț din camera de zi. Dr. Saul

Lesnick, psihiatru și vechi informator al FBI, stătea cât mai departe posibil de Vânătorul Roșiilor, rămânând totuși în aceeași încăpere. Era un bătrân micuț și pirpiriu, cu niște ochi albaștri, strălucitori, și o tuse pe care o alimenta cu țigări europene foarte tari. Avea acea alură specifică captivilor de pretutindeni, disprețuind prezența celor care l-au capturat – deși circula și supoziția că își oferise serviciile de bunăvoie.

Satterlee se plimba acum de colo-colo, gesticulând spre cei prezenți ca și cum ar fi fost patru sute de oameni, nu patru. Mal se răsuci în scaun, spunându-și că tipul de colo era biletul lui spre gradul de căpitan și șefia Biroului de Anchetă al Procuraturii.

— … iar în fazele de început ale războiului am colaborat cu cei de la Controlul Străinilor în problema mutării populației japoneze. Așa am avut ocazia să înțeleg cum dospesc sentimentele antiamericane. Gălbejiții care doreau să fie buni americani au făcut cerere de înrolare în forțele armate, majoritatea erau nemulțumiți și confuzi, iar elementele subversive, sub masca patriotismului, au încercat să-i oblige să trădeze prin intermediul unor atacuri susținute și puternic intelectualizate împotriva pretinsei injustiții rasiale americane. Sub drapelul unor valori americane – libertatea, justiția și dreptul la libera asociere –, japonezii rebeli au portretizat această națiune ca pe un pământ al negrilor linșați și al șanselor limitate pentru cei de altă culoare, chiar dacă în momentul în care a izbucnit războiul niponii erau recunoscuți drept niște negustori din clasa de mijloc. După război, când Conspirația Comunistă a devenit cea mai mare amenințare la adresa securității interne a Americii, am văzut cum același gen de gândire și același stil de manipulare era folosit și de către Roșii pentru a perverti fibra noastră morală. Lumea afacerilor și cea a industriei de divertisment au fost infiltrate masiv de astfel de elemente și atunci am înființat Contracurente Roșii, pentru a elimina radicalii și subversivii. Organizațiile care nu vor să aibă în sânul lor elemente subversive ne achită o sumă oarecare pentru a le verifica angajații și viitorii angajați, în eventualitatea existenței vreunor legături cu comuniștii, iar *noi* păstrăm în arhiva noastră dosare detaliate despre cei descoperiți că au astfel de legături. Serviciul pe care îl oferim le permite celor acuzați de posibile simpatii comuniste să-și dovedească nevinovăția și să obțină o angajare care altfel le-ar fi refuzată. Mai mult…

Mal îl auzi pe dr. Saul Lesnick tușind. Îl studie pe bătrân cu coada ochiului și observă că izbucnirea lui era pe jumătate un hohot de râs. Satterlee se opri. Ellis Loew zise:

— Ed, nu putem să scurtăm introducerea și să trecem la treabă?

Satterlee se înroși, își luă servieta diplomat și scoase un teanc de hârtii format din patru fascicule separate, înmână fiecăruia din ei câte una: lui Mal, Loew și Dudley Smith. Lesnick refuză, clătinând din cap. Mal aruncă o privire la prima pagină. Era o declarație care dădea amănunte despre unele bârfe legate de pichetele demonstranților: membri AUFT emiteau platitudini socialiste, recepționate de camionagii de la Teamsters, inamicii lor. Mal trecu în revistă numele celor care semnau declarația, recunoscându-i pe Morris Jahelka, Davey Goldman și Fritzie „Piolet” Kupferman – acoliți cunoscuți de-ai lui Mickey Cohen.

Satterlee își reluă poziția în fața lor. Mal se gândi că arăta ca un tip în stare să ucidă pentru un loc la tribună – sau orice alt piedestal necesar brațelor sale lungi, tentaculare.

— Aceste foi de hârtie constituie prima noastră tranșă de muniție. Am colaborat cu

mai multe mari jurii municipale din întreaga țară, iar declarațiile consfințite prin jurământ ale cetățenilor patrioți au avut întotdeauna un efect salutar asupra membrilor juriilor. Cred că aici, în Los Angeles, avem șanse serioase de succes exact acum: luptele sindicale interne dintre AUFT și Teamsters constituie un moment extrem de propice, o șansă de a aduce problema în atenția publicului, șansă care nu cred că va mai reveni curând. Influența comunistă în Hollywood a devenit un subiect important, iar gâlceava sindicaliștilor și clocotul subversiv care a cuprins AUFT creează un context favorabil atragerii interesului public. Permiteți-mi să citez din depoziția domnului Morris Jahelka: „În dimineața zilei de 29 noiembrie 1949, în timp ce demonstram în fața celor de la Variety International Pictures, am auzit-o pe o membră AUFT, o femeie pe nume Claire, spunându-i unui alt membru AUFT: «Cu AUFT în studiouri, cauza noastră va avea mai mulți sorți de izbândă decât cu întreaga Gardă Roșie. Filmele constituie opiul modern al oamenilor. Vor crede absolut orice le vom proiecta pe ecrane»”. Domnilor, Claire e Claire Katherine De Haven, tovarășa a zece trădători din Hollywood și membră recunoscută a nu mai puțin de paisprezece organizații clasificate drept paravane comuniste de către Biroul Procurorului General al statului California! Nu e impresionant?

Mal ridică mâna. Edmund J. Satterlee spuse:

— Da, locotenente Considine? Vrei să intervii cu vreo întrebare?

— Nu, cu o precizare. Morris Jahelka are două condamnări pentru viol de minore. Cetățeanul nostru patriot regulează fete de doisprezece ani.

Ellis Loew interveni:

— Ce dracu’, Malcolm!

Satterlee încercă să zâmbească, dar nu reuși prea bine. Apoi își vârî mâinile în buzunare.

— Înțeleg. Altceva despre domnul Jahelka?

— Da. Îi plac și băieții mici, dar încă n-a fost prins în flagrant.

Dudley Smith râse:

— Politica aduce laolaltă parteneri ciudați. Ceea ce nu-i interzice domnului Jahelka să fie în acest caz de partea îngerilor. În plus, flăcău, vom avea grijă ca dosarul lui să fie sigilat și poate că nenorociții de Roșii nu vor aduce avocați care să redirecționeze interogatoriul.

Mal încercă să-și păstreze calmul din voce.

— E adevărat, Ellis?

Loew împrăștie cu mâna palele de fum de la țigara lui Lesnick.

— În esență, da. Încercăm să recrutăm ca martori cât mai mulți voluntari din cadrul AUFT, iar martorii ostili – cei chemați în fața instanței – tind să-și sublinieze nevinovăția fără să apeleze la vreun avocat. În plus, studiourile au inclus în contractul cu AUFT o clauză în care se stipulează că au voie să rupă acordul dacă împotriva angajatului se pot aduce acuzații clare de rea-credință. Înainte de a ne prezenta în fața marelui juriu – în cazul în care probele noastre sunt suficient de solide –, mă voi duce la mai-marii studiourilor și le voi cere să-i concedieze pe cei din AUFT în virtutea acelei clauze, ceea ce îi va înfuria la culme pe nemernici și vor turba de ciudă în boxa

martorilor. Un martor furios e un martor ineficient. O știi și tu, Mal.

Cohen și Teamsters la Hollywood; AUFT afară. Mal se întrebă dacă Mickey C. nu contribuia cumva la fondul de rulment de șase cifre al lui Loew, care ar fi trebuit să atingă jumătate de milion în momentul alegerilor preliminare.

— Ești tare, maestre.

— Și tu ești tare, *căpitane*. Hai să tragem concluziile, Ed. La prânz trebuie să fiu la tribunal.

Satterlee le înmânână lui Mal și Dudley niște foi mimeografiate.

— Să vă spun ce cred eu despre interogarea elementelor subversive, începu el. Vinovăția prin asociere constituie o metodă de luptă eficace împotriva indivizilor. Cu toții au conexiuni unii cu alții. Toți cei din extrema stângă se cunosc între ei – într-o măsură mai mare sau mai mică. În completarea depozițiilor pe care le aveți aici mai am și niște liste de nume de la întâlnirile liderilor comuniști, coroborate cu listele de donații, pârghii excelente pentru obținerea de informații și pentru a-i determina pe unii dintre Roșii să ne informeze despre alți Roșii, ca să-și salveze pielea aia a lor de nemernici. Donațiile înseamnă și extrase bancare, care pot fi invocate ca probe. Metoda mea preferată e folosirea fotografiilor obținute în urma supravegherii sub acoperire a martorilor potențiali. Când le e demonstrată prezența la întâlniri subversive, pe cei mai mulți dintre Roșii ăștia lipsiți de credință îi apucă frica de Dumnezeu și-s gata să-și toarne și mamele, numai să n-ajungă la pușcărie. S-ar putea să fac rost de niște fotografii extrem de incriminante de la un prieten care a lucrat la raportul *Red Channels*[9] – fotografii excelente din timpul unor picnicuri ale Comitetului de Apărare din Sleepy Lagoon. De fapt am certitudinea că fotografiile constituie un fel de opere *à la* Rembrandt ale activității de supraveghere federale, cu întâlniri între șefii Partidului Comunist și unele vedete de la Hollywood, în prezența prietenilor lor din AUFT. Domnul Loew?

Loew zise:

— Mulțumesc, Ed.

Apoi înălță un deget, dându-le de înțeles tuturor că trebuie să se ridice. Dudley Smith aproape că sări în sus. Mal se ridică și îl văzu pe Lesnick îndreptându-se spre baie și ținându-se de piept. Se auzi apoi ecoul unei tuse îngrozitor de zgomotoase. Mal și-l închipui pe Lesnick scuipând sânge. Satterlee, Smith și Loew își strânseră mâinile călduros, după care marele vânător de Roșii ieși afară, cu procurorul masându-i umerii.

Dudley Smith spuse:

— Fanaticii sunt întotdeauna obositori. Ed e bun la ce face, dar nu știe când să înceteze cu actoria. Primește cinci sute de dolari pe conferință. Exploatarea capitalistă a comunismului. Nu-i așa, căpitane?

— Încă nu sunt căpitan, locotenente.

— Ha! Dar ai un haz enorm, care se potrivește cu gradul tău.

Mal îl studie pe irlandez, mai puțin temător decât fusese ieri-dimineață la restaurant.

— Dar tu ce-ai de câștigat de-aici? Tu ești anchetator. Nu vrei slujba lui Jack Tierney.

— Poate că nu vreau decât să lucrez cu tine, flăcău. Toată lumea zice că la un moment dat, date fiind faptele tale măreațe din Europa, unde i-ai eliberat pe frații noștri

evrei, vei ajunge șeful poliției sau șerif în comitat. Vorbind de lup… uite că apare contingentul ebraic.

Ellis Loew îl conduse pe Lesnick înapoi în încăpere, ajutându-l să se așeze într-un balansoar de lângă șemineu. Bătrânul își aranjă în poală un pachet de Gauloises, bricheta și scrumiera, punându-și un picior subțire ca un băț peste celălalt, ca să le țină laolaltă. Loew trase niște scaune în jurul său, formând un semicerc. Smith îi făcu cu ochiul și se așeză. Mal văzu cutiile de carton pline cu dosare, ce ocupau alcovul din sufragerie, și patru mașini de scris puse una peste alta într-un colț, pentru a-i permite echipei să pună la punct documentele necesare pentru marele juriu. Ellis Loew se pregătea de război, iar casa lui de vacanță servea drept comandament.

Mal ocupă scaunul liber. Lesnick își aprinse o țigară, tuși, apoi începu să vorbească. Vocea lui era cea a unui evreu important din New York care funcționa cu un singur plămân. Mal recunoscu în discursul acestuia o tonalitate pe care o mai folosise în mod cert și în fața altor polițiști și procurori.

— Domnul Satterlee v-a făcut un deserviciu când și-a limitat peroația la istoria elementelor subversive din America. A uitat să menționeze Marea Criză, foametea și disperarea oamenilor responsabili, care doreau să schimbe teribila situație.

Lesnick făcu o pauză, expiră profund și stinse țigara. Mal văzu cum i se umflă pieptul osos, bănuind că omul nu mai avea mult până să devină hrană pentru viermi, și simți că bătrânul ezita între calvarul vorbirii și justificarea rolului său dublu. În cele din urmă inspiră adânc și continuă să le vorbească, iar în ochi îi licări un soi de înflăcărare:

— Am fost unul dintre acei oameni – acum douăzeci de ani. Am semnat petiții, am redactat scrisori și am participat la mitinguri de protest care n-au dus la nimic. Partidul Comunist, în ciuda conotațiilor sale malefice, era singura organizație care nu părea ineficientă. Reputația lui îi conferea un anumit prestigiu autentic, iar ipocriții fățarnici care îl condamnau *in corpore* mă făceau să vreau să fac parte din el, ca să-mi arăt disprețul față de ei. A fost o decizie eronată, pe care am ajuns s-o regret. Fiind psihiatru, am fost numit analistul oficial al Partidului Comunist de aici, din Los Angeles. Analiștii marxiști și freudieni erau în mare vogă în rândurile intelectualilor și o serie de indivizi ce conspirau împotriva Americii, lucru pe care l-am înțeles abia mai târziu, mi-au mărturisit… secretele lor – ca să zic așa – emoționale și politice. Mulți dintre ei erau din Hollywood – scriitori, actori și apropiați de-ai lor, proletari la fel de dezorientați ca și mine în privința comunismului, oameni care doreau să se apropie de cei de la Hollywood din cauza legăturilor cu cinematografia. Eu mi-am pierdut entuziasmul față de partid chiar înainte de semnarea pactului dintre Hitler și Stalin. În ’39, în timpul proceselor intentate sindicaliștilor din California, m-am oferit voluntar ca informator sub acoperire al FBI. Am lucrat în această calitate peste zece ani, între timp servind și ca analist al PE. Fără ca nimeni să știe, în 1947 am pus toate dosarele mele la dispoziția Comisiei pentru Cercetarea Activităților Antiamericane din Senat, ceea ce voi face și acum pentru deliberările marelui juriu. Aceste dosare ale unor membri AUFT sunt esențiale pentru ancheta pe care o întreprindeți și în cazul în care veți avea nevoie de ajutorul meu pentru a le interpreta, vă voi sta bucuros la dispoziție.

Când rosti ultimele cuvinte, bătrânul aproape se înecă. Întinse mâna după pachetul

de țigări. Ellis Loew, cu un pahar de apă în mână, ajunse primul la el. Lesnick înghiți, tuși, înghiți iar. Dudley Smith se duse în alcovul din sufragerie și bătu darabana pe dosare și pe mașinile de scris – gesturi inutile și deloc caracteristice pentru sarcasmul său irlandez.

Se auzi un claxon. Mal se ridică în picioare, ca să-i mulțumească lui Lesnick și să-i strângă mâna. Bătrânul se uită în altă parte și se chinui să se ridice, gata-gata să eșueze. Se auzi din nou claxonul. Loew deschise ușa și gesticulă spre șoferul taxiului de pe alee. Lesnick ieși din casă cu pași mărunți, inspirând cu nesaț aerul proaspăt al dimineții.

Taxiul o luă din loc. Loew dădu drumul unui ventilator din tavan. Dudley Smith întrebă:

— Cât mai are de trăit, Ellis? Mai apucă să primească invitația la sărbătorirea victoriei tale din ’52?

Loew luă câteva teancuri de dosare de pe jos și le așeză pe masa din sufragerie. Repetă procesul până când construi două coloane de documente, ce se înălțau până la jumătatea înălțimii camerei.

— Suficient de mult cât să servească intereselor noastre.

Mal se duse să arunce și el o privire la dovezile aflate în posesia lor.

— Dar nu va depune mărturie în fața marelui juriu?

— Nu, niciodată. E îngrozit că ar putea să-și piardă credibilitatea ca psihiatru. Regula confidențialității, înțelegi? E un refugiu bun pentru avocați și e apreciată și de medici. Desigur, pentru ei nu e o restricție legală. Dar Lesnick ar fi *kaputt* ca psihiatru dacă ar depune mărturie.

Dudley spuse:

— Ne-ar plăcea totuși să credem că ar vrea să se întâlnească cu Creatorul lui în postura de patriot american adevărat. S-a oferit voluntar și asta ar trebui să constituie o satisfacție enormă pentru cineva a cărui viață de apoi e atât de aproape.

Loew râse.

— Dud, ai făcut *vreodată* un pas fără să iei în calcul toate variantele?

— Atunci când ai făcut-o și *tu* ultima oară, maestre. Dar tu, căpitane Considine?

Mal zise:

— Cândva prin nebunii ani ’20.

Se gândi că dacă ar fi la ananghie, față-n față cu destinul, ar prefera să-l aibă de partea lui pe durul de pe străzile Dublinului, nu pe membrul frăției Phi Beta Kappa de la Harvard.

— Ellis, când începem să abordăm martorii?

Loew bătu cu mâna în teancurile de dosare.

— Curând. După ce le-am digerat pe astea. În funcție de ce vom afla de-aici, veți întreprinde primele abordări – la verigile slabe, indivizii vulnerabili, cei care par cel mai dispuși să coopereze. Dacă am putea recruta rapid un contingent de martori favorabili nouă, ar fi foarte bine. Dar dacă nu vom obține de la început un număr rezonabil de colaboratori, atunci va trebui să plantăm pe cineva acolo. Prietenii noștri de la Teamsters au auzit unele comentarii ale demonstranților – cum că tipii de la AUFT plănuiesc mitinguri strategice, menite să forțeze obținerea unor contracte exorbitante cu

studiourile de film. Dacă o să dăm rateuri chiar de la început, aș vrea să plantăm un informator în AUFT. Dacă se ajunge până acolo, vreau să vă gândiți amândoi la niște tineri polițiști idealiști și hotărâți pe care i-am putea folosi.

Mal simți că îl trec fiori. Plantarea de informatori, acțiuni *operative*… așa se făcuse remarcat la Moravuri. Era genul de activitate în care excela ca polițist. Spuse:

— O să mă gândesc. Suntem doar doi anchetatori, eu și Dudley?

Loew făcu un gest care cuprinse toată casa.

— Funcționarii de la primărie se vor întâlni aici ca să se ocupe de redactarea documentelor, Ed Satterlee ne pune la dispoziție contactele lui, iar Lesnick ne ajută să ne lămurim din punct de vedere psihiatric. Voi doi veți interoga. S-ar putea să aduc și un al treilea om, care să se ocupe de recoltarea de probe incriminatorii, care să stârnească fiarele… genul ăsta de acțiune.

Lui Mal i se făcu poftă să citească, să gândească, să opereze. Spuse:

— Mă duc să descurc niște ițe la primărie, apoi acasă și la treabă.

Loew replică:

— Eu merg să condamn un agent imobiliar care a condus beat motocicleta fiului său.

Dudley Smith închină în cinstea șefului său actual cu un pahar imaginar.

— Fii milostiv. Majoritatea agenților imobiliari sunt republicani patrioți și într-o bună zi s-ar putea să ai nevoie de contribuția lui.

•

Întors la primărie, Mal dădu o serie de telefoane, pentru a-și satisface curiozitatea față de noii săi colegi. Bob Cathcart, un agent FBI de la Divizia Penală, cu care lucrase odinioară, îl caracteriză scurt pe Edmund J. Satterlee. Tipul era un fanatic religios pornit rău de tot împotriva comunismului și atât de extremist în convingerile lui, încât Clyde Tolson, omul numărul doi al lui Hoover în cadrul FBI, emisese mai multe ordine de interdicție împotriva lui atunci când lucrase ca agent special la biroul agenției, în Waco, Texas. Se estima că Satterlee câștiga în jur de cincizeci de mii de dolari pe an din conferințele anticomuniste. Contracurente Roșii era o „firmă de șantaj” – „L-ar reabilita și pe Karl Marx dacă mălaiul e ca lumea”. Se zvonea că Satterlee fusese exclus din Brigada Allen pentru că încercase să pună la punct un sistem de mită: chitanțe de plată de la japonezii americani din lagărele de detenție în schimbul protejării proprietăților ce le fuseseră confiscate până în momentul eliberării din lagăr. Concluzia agentului Cathcart: Ed Satterlee era un bezmetic, dar unul foarte bogat și foarte eficace, extrem de versat când era să prezinte teorii ale conspirației care să sune bine în fața justiției, foarte abil în strângerea de probe și foarte priceput să imagineze interferențe exterioare pentru anchetatorii marilor jurii.

Un telefon dat unui fost camarad de la LAPD și un altul la un fost procuror districtual, care era acum angajat al Procuraturii Generale, i-au conturat lui Mal adevărul istoric în cazul lui Saul Lesnick, doctor în psihiatrie. Bătrânul fusese și era în continuare membru al PC. Era informator al FBI-ului din ’39, când fusese contactat de doi agenți ai secției din L.A., care i-au propus un pact: el furniza materiale psihiatrice confidențiale și compromițătoare diverselor comisii și agenții ale poliției, iar fiica lui va fi iertată de condamnarea de cinci până la zece ani de închisoare pentru vina de a fi produs un

accident rutier sub influența alcoolului, fugind apoi de la locul faptei. În momentul respectiv tânăra era încarcerată de un an de zile în penitenciarul Tehachapi și mai avea cel puțin alți patru ani grei de ispășit. Lesnick a fost de acord, iar fiica lui a fost eliberată condiționat și cu restricții minime de către autoritățile federale – decizie reversibilă în cazul în care doctorul ar fi dat în vileag aranjamentul sau ar fi refuzat să coopereze. Lesnick, căruia i se mai acordau maximum șase luni de viață, primise asigurarea unui înalt oficial de la Departamentul de Justiție că după moartea sa toate dosarele confidențiale vor fi distruse, cazierul fiicei sale, condamnată pentru omor din culpă și eliberată condiționat, va fi definitiv clasat și toate hârtiile oficiale existente la autoritățile de la FBI, municipiu și statul California legate de transmiterea de către Lesnick a unor informații confidențiale referitoare la unii pacienți subversivi vor fi incinerate. Nimeni nu va ști că timp de zece ani Saul Lesnick, psihiatru comunist, jucase la două capete – și că o făcuse cu succes.

Mal medită asupra asocierii lui cu acești noi colegi, gândindu-se că tebecistul se alesese cu maximum de câștig din înțelegere, iar jocul lui cu FBI-ul dăduse roade: fiica îi fusese cruțată de un viol cu coada de mătură sau de o anemie pernicioasă, dată fiind faima bucătăriei de penitenciar, bogată exclusiv în amidon, iar el dăduse la schimb restul vieții lui – scurtată prin sinuciderea cu ajutorul tutunului franțuzesc. Și *el* ar fi făcut același lucru pentru Stefan. Nici n-ar fi stat pe gânduri.

Documentele erau aranjate frumos pe biroul său. Mal se puse pe treabă, aruncând din când în când priviri spre teancul voluminos destinat marelui juriu. Îi adresă lui Ellis Loew câteva bilețele, în care îi sugeră numele unor anchetatori care să strângă probe suplimentare, apoi bătu la mașină note de lucru referitoare la cazurile pe care le vor prelua de-acum procurorii stagiari, de vreme ce Loew era implicat exclusiv în lupta împotriva comunismului. Asasinarea unei prostituate din Chinatown intra pe mâna unui tânăr care absolvise abia de șase luni cea mai proastă facultate de drept din California. Acuzatul, un pește faimos pentru plăcerea lui de a provoca durere cu un vibrator țintuit cu metal, probabil va scăpa de orice acuzație. Alte două cazuri de omor erau alocate unui tânăr care încă nu împlinise douăzeci și cinci de ani. Inteligent, dar naiv. În cazul respectiv un membru al bandei Cobrele Violete trăsese într-o mulțime de elevi din fața Liceului de Arte și Meserii, presupunând că acolo s-ar putea găsi unii membri ai bandei rivale, Scorpionii Violeți. Nu existase niciunul, dar o elevă eminentă și prietenul ei au căzut morți. Mal îi dădu tânărului cincizeci la sută șanse să obțină o condamnare: negrii care omorau alți negri îi plictiseau pe jurații albi, care deseori dădeau verdictul după cum li se năzărea.

Jaful armat de la Minnie Roberts' Casbah îi reveni unui protejat de-al lui Loew. Scrierea rapoartelor cu probele existente în cele trei cazuri îi luă lui Mal patru ore și îi provocă niște crampe la degetele de la mâini. Când termină, se uită la ceas și văzu că era 3:10 – Stefan trebuia să se fi întors acasă de la școală. Dacă avea noroc, Celeste era acum în vizită la o vecină, unde sporovăia în cehește despre patria-mamă de dinainte de război. Mal luă cu el teancul de porcării psihiatrice și se duse acasă cu mașina, rezistând unui impuls copilăresc: să intre într-un magazin de efecte militare, de unde să-și cumpere tresele argintii de căpitan.

Locuia în districtul Wilshire. O casă mare, cu etaj, îi devora economiile și o mare parte din salariu. Era o casă mult prea bună pentru Laura – o căsătorie între doi copii, întemeiată pe plăcerile împerecherii, nu merita un asemenea preț. O cumpărase în ’46, la întoarcerea din Europa, știind că Laura pleca, că în locul ei venea Celeste, și simțind că îl iubea pe băiat mai mult decât ar fi putut iubi vreodată o femeie – că încheiase această căsnicie pentru siguranța lui Stefan. În apropiere se găsea un parc cu panouri de baschet și un teren de baseball. Rata criminalității în cartier era aproape de zero, iar școlile din zonă aveau cel mai înalt standard academic din stat. Era finalul fericit al coșmarului lui Stefan.

Mal parcă în fața casei și traversă peluza. Stefan tăiase iarba destul de neglijent, iar bâta și mingea lui de softball rămăseseră agățate de gardul viu, pe care uitase să-l tundă. Ajungând la ușă, auzi voci: o ceartă în două limbi, pe care o mai arbitrase și înainte de o mie de ori. Celeste stătea pe divanul din camera în care cosea, înșira conjugări verbale în cehă și gesticula înspre Stefan, prizonierul ei, plasat într-un scaun cu spetează dreaptă. Băiatul se juca cu niște obiecte de pe marginea mesei – degetare și mosoare cu ață –, aranjându-le în ordinea culorilor, căci era un băiat atât de inteligent, încât trebuia să facă ceva și atunci când i se preda o lecție. Mal rămase în dreptul ușii, privindu-l, fiindcă îi era drag Stefan și îi plăcea spiritul lui rebel. Se bucura că puștiul era brunet și grăsuț, ca tatăl lui adevărat, nu subțirel și blond, ca Celeste – deși Mal era blond, iar oamenii își dădeau seama de la bun început că nu erau rude.

Celeste spunea:

— … și e limba poporului tău.

Stefan clădea cu mosoarele o casă – culori închise pentru fundație, pastelate pentru etaj.

— Dar de-acum înainte eu voi fi american. Malcolm mi-a spus că îmi poate obține ceto… cetățenia.

— Malcolm e băiat de preot și e polițist. El nu poate înțelege tradițiile vechii noastre țări. Stefan, e vorba de moștenirea noastră. Învață să-ți faci mama fericită.

Mal își dădu seama că băiatul său nu se lăsa convins. Zâmbi când Stefan demolă casa de mosoare, cu ochii săi negri înflăcărându-se.

— Malcolm a zis că Cehoslovacia e o… o… o…

— O ce, dragă?

— O *Bohunk* de ruine! Un mare căcat! *Scheiss*! *Scheiss*! În germană pentru *Mutti*!

Celeste ridică o mână, se opri, apoi își lovi genunchii.

— În engleză pentru tine, ingrat mic, o rușine pentru tatăl tău bun, un om cult, un doctor, nu un prieten al curvelor și golanilor…

Stefan răsturnă măsuța de lângă el și fugi din cameră, oprindu-se exact în brațele lui Mal, care bloca holul. Puștiul micuț și gras aproape că ricoșă din înaltul său tată vitreg, de peste un metru optzeci și cinci. Apoi îl strânse de mijloc și își îngropă capul în vesta lui. Mal îl adăposti acolo, ținându-l cu o mână de umăr, iar cu cealaltă ciufulindu-i părul. Când Celeste se ridică în picioare și îi văzu, el îi spuse:

— Nu vrei să renunți niciodată, așa-i?

Celeste bombăni ceva. Mal știa că rostea obscenități în limba ei maternă și nu dorea

ca Stefan să le audă. Băiatul îl strânse și mai tare, apoi îi dădu drumul și fugi în camera lui de la etaj. Mal auzi ting-ting-ting – soldățeii de jucărie pe care Stefan îi arunca în ușă. Spuse:

— Știi la ce îl faci să se gândească, dar tot nu renunți.

Celeste își strecură brațele în mânecile vestei aruncate pe spate – singurul gest european de afectare pe care Mal îl ura din tot sufletul.

— *Nein, herr Leutnant.*

Germană pură, pură Celeste, Buchenwald, maiorul Considine, asasinul cu sânge rece.

Mal se sumeți în pragul ușii:

— În curând căpitan, *Fräulein.* Anchetator-șef la Procuratura Districtuală și în continuă ascensiune. Putere, *Fräulein.* Asta în caz că te gândești să-mi nenorocești fiul și o să mă văd silit să-l iau de lângă tine.

Celeste se așeză, cu genunchii strânși: o poză de sfârșit de an școlar, Praga, 1934.

— Copilul îi aparține mamei. Chiar și un avocat ratat ca tine ar trebui să cunoască maxima asta.

O replică fără răspuns. Mal lovi mocheta cu piciorul, după care ieși. Se așeză pe trepte și privi norii de ploaie ce se roteau deasupra lui. Mașina de cusut a Celestei începu să huruie. Sus soldățeii lui Stefan continuau să dănțuiască în ușa crăpată și ciobită a camerei lui. Mal se gândi că în curând toată vopseaua de pe ei se va coji, ei vor rămâne niște soldați fără uniformă, iar acest fapt simplu va nărui tot ce construise el de la terminarea războiului.

În ’45 era maior de armată și era încartiruit în barăcile temporare ale Poliției Militare de lângă lagărul de concentrare de la Buchenwald, eliberat recent de Aliați. Misiunea lui era să-i interogheze pe prizonierii care supraviețuiseră și în mod special pe cei pe care echipele medicale de evacuare îi diagnosticaseră drept bolnavi incurabili – cojile umane care aproape sigur nu mai aveau cum să-și identifice călăii în tribunal. Ședințele de întrebări și răspunsuri au fost îngrozitoare. Mal știa că doar prezența rece a interpretului său îl făcea să fie reținut, controlat, profesionist. Știrile de acasă erau la fel de proaste: prietenii i-au scris că Laura și-o punea cu Jerry Dunleavy, un coleg de la Omucideri, și cu Buzz Meeks, un polițai corupt de la Narcotice, aflat în solda lui Mickey Cohen. Iar în San Francisco tatăl său, reverendul Liam Considine, murea de insuficiență cardiacă, trimițându-i zilnic telegrame prin care îl implora să se închine lui Iisus înainte ca el să moară. Mal îl ura prea mult ca să-i dea satisfacție și era prea preocupat să se roage pentru o moarte fulgerătoare și lipsită de chinuri a fiecărui supraviețuitor de la Buchenwald, pentru totala curmare a amintirilor acestora și a coșmarurilor sale. Bătrânul a murit în octombrie. Fratele lui Mal, Desmond, regele mașinilor la mâna a doua din Sacramento, i-a trimis o telegramă bogată în invective religioase. Se încheia cu cuvinte de dezmoștenire. Două zile mai târziu avea s-o întâlnească pe Celeste Heisteke.

Ea ieșise de la Buchenwald sfidătoare și sănătoasă din punct de vedere fizic. Vorbea îndeajuns de bine engleza încât să facă inutilă prezența interpretului. Mal a interogat-o singur pe Celeste. Au discutat despre un singur subiect: prostituția la care fusese supusă de un locotenent-colonel SS, Franz Kempflerr – prețul supraviețuirii ei.

Istorisirile Celestei, expuse cu amănunte picante, i-au ucis coșmarurile mult mai

eficient decât fenobarbitalul de contrabandă cu care se îndopa de săptămâni bune. Ele l-au excitat, l-au dezgustat, l-au făcut să-l urască pe colonelul nazist și să se urască pe sine însuși pentru că devenise un voyeur la douăsprezece mii de kilometri distanță de legendarele sale razii asupra prostituatelor de pe vremea când lucra la Moravuri. Celeste i-a intuit excitarea și l-a sedus. Au reconstituit împreună toate aventurile ei cu Franz Kempflerr. Mal s-a îndrăgostit de ea, fiindcă și-a dat seama că ea îl înțelegea mai bine decât o făcuse vreodată curvișteina lui toantă, Laura. Apoi, după ce l-a făcut dependent de ea, i-a povestit despre soțul ei mort și fiul ei de șase ani, care încă mai putea fi în viață pe undeva prin Praga. N-ar fi de acord el, un detectiv experimentat, să-i caute băiatul?

Mal a fost de acord, acceptând provocarea și exploatând șansa de a deveni pentru Celeste mai important decât un iubit voyeur și mai mult decât polițistul care se târa prin cele mai abjecte locuri, așa cum îl considera familia sa. A întreprins trei incursiuni la Praga, descurcându-se cu greu acolo și punând întrebări într-o cehă sau germană aproximative. Rețeaua verilor Heisteke i-a opus rezistență. A fost amenințat în două rânduri cu pistoale și cuțite, fiind nevoit să dea bir cu fugiții, la fel de înfricoșat ca și atunci când patrula pe străzile ghetoului negrilor, suportând jignirile și sarcasmul polițiștilor veterani – un căcăcios absolvent de facultate speriat de negrotei, un laș oarecare. În ultima sa escapadă l-a localizat pe Stefan Heisteke, un copil palid și brunet, cu burta umflată, care dormea noaptea în gangul ocupat în timpul zilei de un vânzător ambulant de țigarete, întins pe un covor împrumutat de un ins prietenos, ce făcea afaceri pe piața neagră. Tipul i-a spus că băiatul se speria când oamenii îi vorbeau în cehește, limba pe care se părea că o înțelege cel mai bine. Frazele în germană sau engleză generau simple răspunsuri de da sau nu. Mal l-a dus pe Stefan la hotel, i-a dat de mâncare și a încercat să-i facă baie, renunțând atunci când băiatul a început să urle.

L-a lăsat pe Stefan să se spele singur. L-a lăsat să doarmă șaptesprezece ore fără întrerupere. Apoi, înarmat cu dicționare frazeologice în limbile engleză și germană, a purces la cel mai dur interogatoriu pe care îl condusese vreodată. I-a luat o săptămână de tăceri lungi, de pauze interminabile și întrebări încuietoare, urmate de jumătăți de răspunsuri, până ce Mal a înțeles toată povestea.

Stefan Heisteke fusese lăsat în grija unor veri de încredere chiar înainte ca Celeste și soțul ei, antinaziști convinși, să fie arestați de nemți. Verii fugiseră și ei și îl pasaseră pe băiat unor rude îndepărtate, care, la rândul lor, îl lăsaseră cu câțiva prieteni de-ai lor, iar aceștia l-au lăsat în grija unor cunoștințe sechestrate în subsolul unei fabrici părăsite. Stefan a stat acolo aproape doi ani, împreună cu un bărbat și o femeie care s-au îmbolnăvit de claustrofobie. Fabrica produsese mâncare pentru câini și tot ce a mâncat Stefan în acest timp au fost conserve din carne de cal. Bărbatul și femeia îl abuzau sexual, apoi îl giugiuleau în cehește cu drăgălășenii perverse, adresate unui copil de cinci-șase ani. Așa se face că Stefan nu mai suporta sonoritățile limbii cehe.

Mal l-a adus pe Stefan lui Celeste, i-a servit o relatare milostiv abreviată despre anii pierduți din viața puștiului și a sfătuit-o să-i vorbească în franceză sau să-l învețe engleza. Nu i-a spus că-i considera pe verii ei complici la chinurile suferite de băiat, iar când Stefan i-a povestit singur ce i se întâmplase, Celeste i-a cedat lui Mal. Știa că la

început se folosise de el. Acum îl iubea. Deveniseră o familie care i-o putea înlocui pe cea distrusă acasă, în America.

Împreună, au început să-l învețe pe Stefan engleza. Mal i-a scris Laurei, cerându-i acceptul pentru divorț, și a făcut rost de documentele necesare aducerii noii sale familii în Statele Unite. Totul mergea ca uns. Apoi lucrurile au luat-o razna.

Ofițerul care preacurvise cu Celeste scăpase de la Buchenwald înainte ca lagărul să fie eliberat și, cu puțin timp înainte ca Mal să fie trecut în rezervă, neamțul a fost capturat în Cracovia și ținut prizonier în barăcile Poliției Militare. Mal s-a dus la Cracovia doar ca să-l vadă. Ofițerul de serviciu i-a arătat bunurile confiscate de la nazist, inclusiv niște bucle de păr, care-i aparținuseră, fără îndoială, Celestei. Mal s-a dus direct la celula lui Franz Kempflerr și a golit întreg încărcătorul pistolului din dotare în figura nazistului.

Un văl gros a fost tras asupra incidentului. Guvernatorului militar, un general de armată, i-a plăcut stilul lui Mal. Mal a fost trecut în rezervă cu un calificativ onorabil, i-a adus pe Celeste și pe Stefan în America, a revenit la munca lui de sergent în LAPD și a divorțat de Laura. Unul dintre cei care îi puseseră coarne, Buzz Meeks, a fost rănit într-o luptă de stradă și a ieșit la pensie. Jerry Dunleavy a rămas pe post – dar departe de el. Se zvonea că Meeks era convins că Mal stătuse în spatele rănirii lui, ca răzbunare pentru faptul că Laura îl înșelase cu el. Mal a lăsat zvonurile să circule – funcționau ca antidot la suspiciunea de lașitate care planase asupra lui la Watts. Ici și colo ieșiră la iveală unele frânturi despre întâmplarea cu călăul de la lagărul de exterminare. Ellis Loew, un tânăr procuror districtual evreu care evitase încorporarea, l-a simpatizat numaidecât și i-a promis să-i ușureze ascensiunea în carieră imediat ce își va lua examenul de locotenent. În ’47, după ce a fost avansat la gradul de locotenent, fiind transferat la Biroul de Anchete al Procuraturii Districtuale, polițistul a ajuns protejatul celui mai ambițios procuror pe care îl avusese vreodată orașul Los Angeles. S-a căsătorit cu Celeste și s-a dedicat vieții de familie, copilul – deja mare – făcând parte din înțelegere. Și, pe măsură ce tatăl și fiul deveneau tot mai apropiați, mama puștiului era tot mai nemulțumită de acest fapt. Cu cât insista el mai mult să-l adopte pe copil, cu atât mai vehement refuza ea. Mai mult, încerca să-l educe pe Stefan în stilul aristocrației cehe, din mijlocul căreia fusese răpită de naziști – cu lecții de limbi străine, tradiții culturale și obiceiuri europene –, ignorând amintirile pe care i le dezgropa copilului.

— Copilul îi aparține mamei. Chiar și un avocat ratat ca tine ar trebui să cunoască maxima asta.

Mal ascultă zgomotul produs de mașina de cusut a Celestei. Soldații de jucărie continuau să lovească în ușa lui Stefan. Găsi el însuși o maximă: salvarea vieții unei femei nu provoacă recunoștință decât dacă femeia are pentru ce trăi. Tot ce avea ea acum erau amintirile și o existență pe care o ura, de nevastă de polițist. Tot ce voia ea era să-l ducă pe Stefan înapoi, în vremea chinurilor lui, și să-l facă părtaș la amintirile ei. Maxima lui finală: n-o va lăsa să facă așa ceva.

Mal se întoarse în casă și se puse să citească dosarele turnătorilor comuniști – garanția gloriei în fața marelui juriu și tot ce îi va aduce ea.

Putere.

CAPITOLUL ȘASE

Cele două șiruri de demonstranți înaintau încet pe Gower Street, trecând pe lângă porțile studiourilor de film independente. Cei de la AUFT ocupaseră banda interioară, demonstrând cu pancarte prinse cu capse pe rame de placaj: PLATA CUVENITĂ PENTRU ORELE SUPLIMENTARE!, NEGOCIERI DE CONTRACTE *ACUM*!, PROCENTE DIN PROFIT PENTRU TOȚI MUNCITORII! Cei de la Teamsters demonstrau pe o bandă paralelă, lăsând liberă doar o fâșie de trotuar, iar pancartele lor – ROȘII AFARĂ!, NICIUN CONTRACT PENTRU COMUNIȘTI! – erau montate pe rame groase de lemn. Între cele două șiruri de protestatari se iscau în mod constant ciondăneli. La interval de câteva secunde se putea auzi „Mă fut!”, „Pe mă-ta!”, „Trădătorule!” sau „Gunoiule!”, după care urma un val de obscenități bolborosite. Peste drum reporterii stăteau în expectativă, fumând și jucând rummy pe capotele mașinilor.

Buzz Meeks privea de pe aleea de trecere din fața birourilor conducerii de la Variety International Pictures, de la etajul al doilea, având o perspectivă ca dintr-un balcon. Își amintea cum spărsese capetele câtorva șefi de sindicat prin anii ’30. Dacă se uita bine la cele două tabere, Teamsters și AUFT, prevedea o viitoare încăierare, una care să rivalizeze cu a doua finală de box dintre Joe Louis și Max Schmeling.

Simplu de tot: Teamsters erau rechinii, iar AUFT boiștenii. Frontul camionagiilor de la Teamsters era întărit cu gorilele lui Mickey Cohen, bătăușii sindicatului și câțiva tipi duri aduși de la centrele de angajare cu ziua din centrul orașului. Cei de la AUFT erau vechi militanți de stânga, mașiniști de platou trecuți de vârsta tinereții, câțiva mexicani slăbănogi și o femeie. Dacă ieșea scandal și prin preajmă nu era niciun aparat de fotografiat, rechinii puteau recurge la bucățile de lemn ale pancartelor ca la niște berbeci de atac. Pumnii înarmați cu boxuri de alamă ar fi acționat ușor la înghesuială, aruncând pe trotuar sânge, dinți și cartilagii nazale, poate chiar și câteva urechi rupte de pe niște scăfârlii. Apoi… roiul, înainte ca jalnica trupă de intervenții a celor de la LAPD să sosească la fața locului. *Simplu.*

Buzz își consultă ceasul de la mână: 4:45. Howard Hughes avea patruzeci și cinci de minute întârziere. Era o zi rece de ianuarie, iar cerul de un albastru deschis era punctat cu nori de ploaie deasupra colinelor din Hollywood. În timpul iernii Howard devenea obsedat de sex. Probabil că avea de gând să-l trimită să recruteze prospături pe la drogheria Schwab și la căsuțele figuranților din preajma studiourilor Fox și Universal – fotografii în sepia, cu fete bine dotate pulmonar și goale de la talie în sus. Ofertă de serviciu în folosul Maiestății Sale, da sau nu, apoi contractele păguboase obișnuite după un „Da” – câte o replică în producții ieftine la RKO, masă și casă în cuibarele de futai de la Hughes Enterprises și frecvente vizite nocturne din partea Masculului însuși. Era bine dacă-i mai picau și ceva bani în plus: încă avea datorii serioase la un parior pe nume Leotis Dineen, un iepuraș al junglei de un metru nouăzeci care-i ura pe cei din Oklahoma din toți bojocii.

Buzz auzi ușa deschizându-se în spatele lui. O voce de femeie spuse:

— Domnul Hughes vă poate primi acum, domnule Meeks.

Femeia scosese capul pe ușa biroului lui Herman Gerstein. Dacă era implicat și șeful de la Variety International, atunci șansa unei bonificații era foarte mare. Buzz intră. Hughes era așezat în spatele biroului lui Gerstein și se uita la fotografiile de pe perete: profilurile seminude ale starletelor de la Gower Gulch. Era îmbrăcat în obișnuitul său costum alb cu dungulițe și avea obișnuitele sale cicatrici – urmele rănilor din ultimul accident de aviație. Tipul le punea în evidență ungându-le cu cremă. Credea că îi conferă un anumit prestigiu.

Dar nici urmă de Herman Gerstein sau de secretara lui. Buzz renunță la formalitățile la care recurgea când erau și alții de față.

— Ai vreo bucățică bună de tras pe țeavă, Howard?

Hughes arătă spre un scaun.

— Tu ești câinele meu de vânătoare, așa că tu ar trebui să știi. Ia loc, Buzz. Avem treburi importante.

Buzz se așeză și făcu un gest larg, care includea tot biroul: fotografiile cu seminuduri, tapetul rococo și armura medievală ce servea drept cuier pentru pălării.

— Aici, șefu'? Are Herman vreo treabă pentru mine?

Hughes îi ignoră întrebarea.

— Buzz, de când suntem noi colegi?

— Mergem pe cinci ani, Howard.

— Și lucrezi pentru mine în diverse funcții?

Buzz se gândi: bodyguard, recuperator, pește.

— Corect.

— Și în acești cinci ani am dat eu referințe despre tine altor indivizi ce aveau nevoie de abilitățile tale, referințe ce s-au dovedit profitabile?

— Fără discuție.

Hughes își încărcă degetele arătătoare ca pe niște pistoale.

— Îți amintești de premiera de la *Billy the Kid*? Legiunea pentru Decență era masată în față la cinema la Grauman's și striga la mine „Curvarule!", iar niște bătrânele din Pasadena aruncau cu roșii în Jane Russell. Amenințări cu moartea și tot tacâmul…

Buzz se puse picior peste picior și-i trase un bobârnac scamei de pe manșeta pantalonilor.

— Eram acolo, șefu'.

Hughes suflă fumul imaginar din vârful degetelor.

— Buzz, a fost o seară dificilă, dar am descris-o eu vreodată ca fiind periculoasă sau *nasoală*?

— Nu, șefu'. Sunt sigur că n-ai zis așa ceva.

— Când Bob Mitchum a fost arestat pentru țigările alea de marijuana și te-am chemat să rezolvi problema cu probele, am prezentat treaba ca fiind periculoasă sau nasoală?

— Nu.

— Dar când *Confidențial Magazine* se pregătea să tipărească articolul ăla în care se afirma că îmi plac fetele bine dotate și minore, iar tu ți-ai luat bastonul de cauciuc și te-ai dus să-i bagi mințile în cap redactorului, am descris situația ca fiind periculoasă sau nasoală?

Buzz se strâmbă. Era spre sfârșitul lui ’47, cotețele de cocoșit puicuțe erau pline ochi, iar Howard era nesătul și filma ardoarea cu care adolescentele îi proslăveau virilitatea – schemă menită să-i faciliteze o întâlnire cu Ava Gardner. Una din rolele cu pelicula respectivă a fost șutită de careva din secția de montaj de la RKO și a ajuns la *Confidențial* – iar Buzz le-a rupt trei seturi de degete redactorilor de la revista aia de scandal, îngropând articolul. După aceea a pierdut toți banii din bonificație pe un pariu stupid la meciul de box Louis-Walcott.

— Nu, Howard, n-ai zis.

Hughes îl împușcă pe Buzz cu degetele-pistolete.

— Pac! Pac! Pac! Turner. Vreau să-ți spun că porcăria aia jegoasă din stradă e *și* periculoasă, *și* nasoală. De *asta* te-am chemat aici!

Buzz se uită la pilotul/inventatorul/magnatul din fața lui, simțindu-se extenuat din cauza comediei la care fusese supus. Era nerăbdător să treacă la fapte.

— Howard, ies ceva bani din toată chestia asta periculos de nasoală? Iar dacă-mi ceri să sparg câteva capete de sindicaliști, mai gândește-te, că-s deja prea bătrân și prea gras.

Hughes pufni în râs.

— Solly Gelfman n-ar fi de acord cu așa ceva.

— Solly Gelfman e mult prea drăguț. Howard, spune-mi ce vrei?

Hughes își întinse picioarele sale lungi pe biroul lui Herman Gerstein.

— Care-i părerea ta despre comunism, Buzz?

— Cred că pute. De ce?

— Aia de jos, din AUFT, sunt toți comuniști, simpatizanți și tovarăși de drum cu două fețe. Orașul Los Angeles a numit un mare juriu care să investigheze influența comunistă în Hollywood, concentrându-se asupra celor de la AUFT. O serie de șefi de studiouri – eu, Herman și alții – am format un grup numit Prietenii Stilului de Viață American în Cinematografie și vrem să ajutăm municipalitatea să scape de ei. Am contribuit la strângerea de fonduri. Și eu, și Herman. Ne-am gândit că ți-ar plăcea și ție să dai o mână de ajutor.

Buzz pufni în râs.

— Cu o contribuție? Din salariul meu de nimic?

Hughes îi imită râsul, adăugând, cu un accent sudist șarjat:

— Știam că dacă facem apel la sentimentele tale patriotice, avem puține șanse de succes.

— Howard, tu nu le ești loial decât banilor, femeilor și avioanelor. Și te cred când spui că ești apărătorul stilului de viață american așa cum l-aș crede pe Dracula când refuză o slujbă la un centru de recoltare a sângelui. Așa că povestea cu marele juriu are de-a face cu una din primele trei chestii. Pun pariu că-i vorba de bani.

Hughes se înroși, ducându-și degetul la cicatricea lui preferată, cea dintr-un accident de avion, pe care o fată simplă din Wisconsin o iubea extrem de mult.

— Atunci ești de partea mea, Turner?

— Sigur, domnule!

Hughes zise:

— Cei de la AUFT lucrează pentru Variety International, RKO, trei alte studiouri de-aici, din Gower, plus încă două din cele mari. Contractul lor e perfect, e solid, e valabil încă cinci ani. E un contract costisitor, iar peste câțiva ani clauzele de creștere salarială ne vor costa o avere. Acum blestematul lor de sindicat demonstrează pentru alte beneficii: prime, asistență medicală și procente din profit. Complet inacceptabil. *Complet*!

Ochii lui Buzz se întâlniră cu cei ai lui Hughes.

— Păi, nu le reînnoi blestematul ăla de contract și lasă-i să facă grevă!

— Nu ține. Clauzele de reziliere sunt prea costisitoare și tipii nu vor intra în grevă. Vor face mișcări lente și subtile. În ’45, când am semnat cu AUFT, nimeni nu-și închipuia cât de importantă va ajunge televiziunea. Suntem bătuți măr la *box office* și îi vrem acum pe cei de la Teamsters – în ciuda AUFT-ului Roșu și a contractului lor al naibii de solid.

— Păi, cum poți s-o dai cotită?

Hughes îi făcu cu ochiul. Cu toate cicatricile alea ale lui, arăta ca un copil bătrân.

— Există în contract un paragraf scris cu litere mici în care se spune că cei de la AUFT pot fi dați afară dacă se dovedește că s-au dedat la acte criminale. Aici se include și trădarea de țară. Iar cei de la Teamsters vor lucra mult mai ieftin dacă se fac anumite plăți unor anumiți parteneri din umbră.

Buzz îi făcu și el cu ochiul.

— Cum ar fi Mickey Cohen.

— Știu eu că nu poți trișa cu un trișor.

Buzz își puse picioarele pe biroul lui Gerstein, părându-i rău că n-are și un trabuc la el.

— Carevasăzică, vrei ca tipii de la AUFT să fie murdăriți înainte de întrunirea marelui juriu sau pe parcursul investigației. Atunci o să poți să le tragi un șut în fund pe chestia cu activitățile infracționale, ca să-i înlocuiești cu băieții lui Mickey fără ca Roșii să te dea în judecată – de frică să nu iasă și mai groasă.

Hughes îi împinse picioarele lui Buzz de pe birou cu propriii săi pantofi imaculați.

— *Murdăriți* e un cuvânt greșit. În cazul de față vorbim de patriotism ca slujitor al afacerilor curate. Pentru că tipii din AUFT sunt o gașcă de subversivi purtători de carnete roșii.

— Și îmi dai o bonificație în bani gheață ca să…

— Și îți dau un concediu plătit de uzină și o bonificație ca să ajuți echipa de anchetatori a marelui juriu. Au deja doi polițiști ca anchetatori politici, iar procurorul care coordonează acțiunea vrea un al treilea om, unul care să caute urmele infracțiunilor și să culeagă plățile cuvenite. Buzz, sunt două sectoare în care excelezi: Hollywoodul și rețeaua de elemente infracționale urbane. Poți ajuta foarte mult operațiunea. Să contez pe tine?

Simbolul dolarului dansa multiplicat în mintea lui Buzz.

— Cine-i procurorul?

— Un individ pe nume Ellis Loew. A candidat pentru postul șefului său în ’48 și-a pierdut.

Ovreiașul Loew! Drăguțul cu o poftă sexuală colosală pentru statul California.

— Ellis e un dulce! Și cei doi polițiști?

— Un detectiv de la LAPD pe nume Smith și un tip de la Procuratură, Considine. Buzz, ești cu noi?

Vechea problemă a șanselor: jumate-jumate. Fie Jack Dragna, fie Mal Considine aranjaseră ca el să primească două gloanțe în umăr, unul în braț și unul în buca stângă.

— Nu știu, șefu'. E multă râcă între mine și Considine ăla. *Cherchez la femme,* dacă înțelegi aluzia. Cred că o să am nevoie de bani *rău de tot* înainte să zic da.

— Atunci nu-mi fac griji. Găsești tu o cale – ca întotdeauna.

CAPITOLUL ȘAPTE

Căpitanul Al Dietrich spuse:

— Noaptea trecută am primit patru telefoane legate de micile tale escapade pe teritoriul municipalității. Acasă. *În ziua mea liberă*!

Danny Upshaw rămase în poziție de drepți în fața biroului comandantului, gata să-i recite raportul privitor la cazul Goines – o versiune memorată, care se încheia cu cererea de a mai primi oameni de la Departamentul Șerifului și un ofițer de legătură la LAPD. Cum Dietrich scotea flăcări pe nări, renunță la final, concentrându-se asupra relevanței probelor obținute, pentru ca bătrânul să-i lase cazul cel puțin încă două săptămâni.

— … și dacă voiai informații despre traficanții de heroină, ar fi trebuit să apelezi la tipii *noștri* de la Narco, care să-i contacteze pe-ai *lor*. N-ai voie să bați dealerii, colorați sau nu. Iar managerul de la Bido Lito's mai are un club și pe teritoriul comitatului și e în relații excelente cu sergentul Firestone. Apoi ai fost văzut bând în timpul serviciului – ceea ce fac și eu, dar în circumstanțe mult mai discrete. Înțelegi ce-ți zic?

Danny încercă să pară supus, cu un mic truc pe care îl deprinsese pentru astfel de situații – ochii plecați, fața încruntată.

— Da, domnule.

Dietrich își aprinse o țigară.

— Ori de câte ori îmi spui „domnule", știu că te joci cu răbdarea mea. Ai noroc că-mi placi, detective. Ai mare noroc, pentru că sunt de părere că abilitățile îți întrec aroganța. Raportează-mi ce știi despre crimă. Treci peste amănuntele doctorului Layman. Ți-am citit însemnările și n-am chef de chestii scabroase dis-de-dimineață.

Danny rămase blocat. Intenționase să-l impresioneze pe Dietrich tocmai cu detaliile ororii.

— Căpitane, până acum am o descriere aproximativă a asasinului, dată de doi martori: înalt, cărunt, între două vârste. Din analiza spermei rezultă că are grupa de sânge 0-I, extrem de comună printre albi. Nu cred că vreunul dintre martori l-ar putea recunoaște pe individ din fotografii – cluburile alea de jazz sunt întunecate și luminile distorsionează. Tehnicianul care s-a ocupat de prelevarea amprentelor din mașina cu care asasinul a transportat victima nu le-a găsit decât pe cele ale proprietarului și ale

prietenei sale. Le-a identificat grație dosarelor de la Apărarea Civilă – atât Albanese, cât și prietena lui au fost mobilizați în timpul războiului. Am verificat registrele firmelor de taxiuri în jurul orei când a fost aruncat cadavrul: de la cluburile de jazz din zonă n-au plecat decât cupluri. Povestea lui Albanese, cum că s-ar fi întors să-și caute mașina, e confirmată de un șofer de taxi, ceea ce îl elimină de pe lista suspecților. Mi-am petrecut toată ziua de ieri și o parte din seară bătând Central Avenue și n-am reușit să dau de vreun alt martor care să-l fi văzut pe Goines împreună cu tipul înalt și cărunt. I-am căutat pe cei doi martori oculari cu care vorbisem înainte, gândindu-mă că aș putea obține un fel de schiță aproximativă de la ei, dar erau plecați. Se pare că tipii ăștia cu jazzul sunt în general păsări de noapte.

Dietrich stinse țigara.

— Care e următoarea ta mișcare?

— Căpitane, avem de-a face cu o crimă de poponari. Amândoi martorii îl indică pe Goines ca pe un deviant, iar mutilările lui le dau dreptate. Goines a fost omorât cu o supradoză de heroină. Aș vrea să le arăt lui Otis Jackson și altor traficanți locali fotografiile unor homosexuali cunoscuți. Vreau…

Dietrich clătina deja din cap:

— Nu, nu te poți întoarce pe teritoriul municipalității ca să-l interoghezi pe individul pe care l-ai trosnit cu pistolul, iar cei de la LAPD, de la Narcotice, n-or să ne dea nicio listă cu dealerii de-acolo. Asta mulțumită escapadelor tale.

Luă un exemplar din *Herald* de pe biroul său, îl îndoi și îi arătă un articolaș: „Trupul unui vagabond găsit în apropiere de Sunset Strip în noaptea Anului Nou”.

— Hai s-o lăsăm așa – fără vâlvă și fără numele victimei. Avem o misiune mare aici, la departamentul nostru. Depindem de turism și nu vrem să dăm totul peste cap pentru că un poponar l-a măcelărit pe un alt poponar drogat și sugător de trombon. *Comprende*?

Danny își trosni degetele la spate, apoi îi turnă șefului una din maximele lui Vollmer:

— Codurile uniforme de investigare constituie temelia morală a criminalisticii.

Căpitanul Dietrich zise:

— Gunoiul uman e tot gunoi uman. La treabă, detectiv Upshaw!

•

Danny se întoarse la brigadă, încercând să găsească unele răspunsuri în colțul lui delimitat de paravane, în vreme ce alți trei detectivi, cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât el, băteau la mașina de scris sau sporovăiau la telefon, iar zgomotul șiroia spre el din toate părțile, domolindu-se apoi într-o curgere estompată, care nu mai era nici măcar zgomot.

Fotografia mărită, de pușcăriaș, a lui Harlan „Buddy” Jastrow, ucigașul cu toporul din comitatul Kern și motivul pentru care se făcuse polițist, îl privea cu ochi reci de pe peretele din fața biroului. Un alt polițist, care aflase cât de mult își dorea Danny să-l prindă pe ticălos, îi desenase o mustață *à la* Hitler, cu un balonaș ieșindu-i din gură: „Salut! Sunt piaza rea a detectivului Upshaw! Vrea să-mi prăjească fundul, dar n-ar spune nimănui de ce! Păziți-vă de Upshaw! E un filfizon de colegiu și o primadonă care crede că rahatul lui nu pute!” Căpitanul Dietrich descoperise primul opera de artă. Îi

sugerase s-o lase acolo, ca să-i aducă aminte că trebuia să-și stăpânească nervii și să nu-i privească pe alții de sus. Danny a fost de acord. A aflat mai târziu că și ceilalți detectivi apreciaseră gestul – îi făcuse să creadă că avea un simț al umorului de care nu-l crezuseră capabil – și, deși îl înfuria, în același timp îl făcea să gândească mai bine.

Până acum, după două zile și jumătate, epuizase toate acțiunile de rutină. Cluburile de jazz de pe Central Avenue fuseseră cercetate în detaliu. Danny se întâlnise cu fiecare barman, portar, instrumentist sau solist din district, făcând același lucru și în zona unde fusese descoperit cadavrul. Karen Hiltscher sunase la San Quentin și Lexington State Hospital pentru a cere informații despre eventualii amici de suferință ai lui Goines. Așteptau acum rezultatele acelor întrebări. Presiunea asupra traficanților de heroină din perimetrul orașului era pe moment suspendată, dar le putea cere celor de la Narcotice o listă cu dealerii din comitat, pe care să-i strângă cu ușa, și poate așa va obține detalii despre cei din oraș. Sindicatul muzicanților din care făcuse parte Goines urma să își deschidă biroul după sărbători, adică în dimineața asta, dar deocamdată n-avea niciun indiciu concret în afara instinctelor lui – ce era adevărat, ce nu era adevărat, ce era prea exagerat ca să fie adevărat și ce era într-atât de oribil, încât *trebuia* să fie adevărat. Cu privirea fixată pe ochii lui Buddy Jastrow, Danny reconstrui crima în mintea sa.

Asasinul îl întâlnește pe Goines undeva în zona cluburilor de jazz și îl convinge să se drogheze, în ciuda recentei cure de dezintoxicare a lui Marty. Buickul e gata pregătit, portiera a rămas deschisă, firele de contact sunt gata să fie conectate pentru o pornire rapidă. Merg amândoi undeva într-un loc liniștit, la o distanță egală de ghetou și de Sunset Strip. Asasinul îi injectează lui Goines suficient de multă heroină în vena de lângă coloană încât să-i explodeze arterele, având la îndemână un prosop pe care să i-l îndese în gură, ca să nu curgă tot sângele din el. După estimările barmanului de la Zombie, se pare că asasinul și Goines plecaseră de pe Central Avenue cam între 12:15 și 12:45 noaptea. Le-a luat o jumătate de oră ca să ajungă la destinație, iar asasinului i-au mai trebuit zece minute ca să pună omorul la cale și să-l săvârșească.

Între 1 și 1 și jumătate noaptea.

Asasinul își agresează victima post-mortem. Se joacă cu organele lui genitale până le învinețește, îi crestează spatele cu lama sau bisturiul, îi scoate ochii, îi ejaculează în orbite de cel puțin două ori, îl mușcă – sau pune un animal să-l muște – de stomac până la intestine, apoi îl curăță bine și îl transportă cu mașina pe Allegro Street într-o noapte ploioasă. Nu se depistează niciun fel de umezeală pe cadavru, căci ploaia a încetat la puțin timp după ora 3 dimineața, iar cadavrul a fost descoperit la ora 4.

Pentru mutilarea cadavrului au fost necesare între o oră și o oră și patruzeci și cinci de minute, în funcție de locul unde se comisese crima.

Asasinul e atât de excitat sexual, încât în tot acest timp ejaculează de două ori.

Asasinul – poate – alege o rută dosnică spre Strip, fixând oglinda retrovizoare în așa fel încât să țină un ochi asupra cadavrului pe care îl transportă.

Deocamdată are o fisură în reconstrucție: teoria „momelii cu sânge” enunțată de doctorul Layman nu se potrivește. Niște câini răi, dresați zdravăn, nu se împacă cu scenariul. Ar fi fost prea dificil de mânuit, prea greu de controlat în momente de presiune psihică – o povară prea mare, un deranj, prea mult zgomot la locul crimei…

Asta însemna că dinții ce s-au înfipt în torsul victimei trebuie să fi fost umani, deși amprenta mușcăturii e prea mare ca să fie făcută de dinții unui om.

Ceea ce însemna că asasinul mușcase și crâmpoțise, sfâșiase și rosese cu dinții ca să pătrundă în intestinele victimei, sugându-i carnea și inflamând marginile zdrențuite în timp ce sfâșia…

Danny sări afară din colțul lui și se duse direct în încăperea alăturată, unde erau depozitate dosarele. Unul dintre fișete conținea dosarele de la Moravuri, inclusiv cele privitoare la infracțiunile sexuale – rapoarte ale delictelor comise în Hollywood, plângerile înaintate, arestările și apelurile de urgență – începând din anul 1937. Unele dosare erau clasate în ordine alfabetică sub eticheta „Arestați”, altele la „Plângeri”, iar câteva erau numerotate sub titulatura „Adresele incidentelor”. Unele conțineau fotografiile agresorilor, altele nu. Golurile din dosarele cu „Arestați” indicau faptul că cei în cauză îi mituiseră pe polițiști ca să fure rapoartele ce îi puteau compromite – iar West Hollywood nu era decât o porțiune infimă din teritoriul comitatului.

Danny petrecu o oră trecând în revistă rapoartele de la „Arestați” și încercând să dea peste indivizi înalți, cărunți, de vârstă mijlocie și cu un *modus operandi* violent, fiind conștient că era puțin probabil să găsească ceva până la 10 și jumătate, când sindicatul local 3126 al muzicanților își deschidea birourile. Rapoartele neglijente, pline de greșeli de ortografie, pătate de indigouri și cu relatări aproape agramate ale infracțiunilor sexuale aproape că îl făcură să urle la gândul incompetenței celor de la LASD. Relatările gongorice despre niște incidente în toalete și despre niște elevi de liceu plătiți s-o ia la cioc îi întoarseră stomacul pe dos. Danny simți în gură gustul fierii, al zațului de cafea și al celor șase tării ingerate noaptea trecută. Într-un final reținu patru suspecți, bărbați între patruzeci și trei și cincizeci și cinci de ani, de un metru optzeci până la un metru nouăzeci, ce cumulau douăzeci și una de condamnări pentru sodomie, majoritatea delictelor fiind comise în pușcărie, cu *coitus interruptus* și umilirea unor tovarăși de celulă, de unde au rezultat noi capete de acuzare din partea celor de la comitat. La 10:20 duse dosarele în biroul dispecerilor și al lui Karen Hiltscher, deja transpirat și cu hainele șifonate înainte ca ziua să fi început cu adevărat.

Karen era de serviciu la centrala telefonică și purta o cască pe deasupra coafurii ei *à la* Veronica Lake. Fata avea nouăsprezece ani, era blondă și pieptoasă. Era angajat civil și i se promisese prima poziție disponibilă pentru o femeie la Academia de Poliție a Comitatului. Danny nu credea că are stofă de polițistă. Probabil că stagiul obligatoriu de optsprezece luni într-un penitenciar al departamentului o va deziluziona puternic și o va arunca în brațele primului polițist care îi va promite că o va lua de lângă lesbienele, șefele de gașcă mexicane și mamele albe închise pentru abuzuri sexuale asupra copiilor. După părerea lui, drăguța de ea nu va rezista nici două săptămâni ca polițistă.

Danny își îndreptă cravata și își netezi cămașa, gesturi ce precedau o cerere de favoruri.

— Karen scumpo, ești ocupată?

Fata îl văzu și își scoase căștile. Danny se întrebă dacă n-ar trebui s-o aburească cu o nouă invitație la cină.

— Bună ziua, detectiv Upshaw.

Danny depuse dosarele delincvenților sexuali pe pupitrul de control.

— Unde a dispărut „Bună, Danny”?

Karen își aprinse o țigară în stilul Veronicăi Lake și începu să tușească. Nu fuma decât atunci când le făcea ochi dulci polițiștilor din tura de zi.

— Sergentul Norris m-a auzit spunându-i lui Eddie Edwards „Eddie” și mi-a zis că ar trebui să mă adresez cu *detectiv Edwards* și că n-ar trebui să fiu atât de familiară cu polițiștii cât timp nu sunt în poliție.

— Spune-i lui Norris c-am zis eu că poți să-mi zici Danny.

Karen făcu o mutră mirată.

— Daniel Thomas Upshaw e un nume frumos. I-am spus mamei și a fost și ea de acord că e un nume frumos.

— Ce altceva i-ai mai spus mamei tale despre mine?

— Că ești foarte dulce și drăguț, dar că te lași cam greu. Ce e în dosarele alea?

— Rapoarte despre delicte sexuale.

— Pentru crima la care lucrezi?

Danny dădu din cap că da.

— Scumpo, a venit vreun răspuns de la Lex și Quentin în legătură cu Marty Goines?

Karen făcu altă mutră – pe jumătate vicleană, pe jumătate cochetă.

— Ți-aș fi spus. De ce mi-ai adus dosarele astea?

Danny se aplecă peste pupitru și-i făcu cu ochiul.

— Mă gândeam să luăm cina la Mike Lyman’s după ce mai scap de treabă. Ai chef să m-ajuți?

Karen Hiltscher încercă să-i facă și ea cu ochiul, dar geana falsă pe care o purta i se blocă sub ochi, așa că trebui să-și stingă țigara într-o scrumieră, ca să-și recupereze apoi geana. Danny se uită în altă parte, dezgustat. Karen păru bosumflată.

— Ce vrei cu dosarele alea?

Danny se uita fix la peretele mușchiulos, în așa fel încât Karen să nu-i vadă expresia feței.

— Sună la Direcția Penitenciarelor, la Registratură, și cere-le să-ți comunice grupa de sânge a celor patru tipi de-aici. Dacă au altă grupă decât 0-I, cu Rh pozitiv, nu mă interesează. Pentru cei cu grupa 0-I sună la Comisia pentru Eliberări Condiționate a comitatului și află ultima lor adresă cunoscută, eventualele dosare cu delictele comise și rapoartele de eliberare condiționată. Înțeles?

Karen zise:

— Înțeles.

Danny se întoarse spre ea și se uită la această Veronica Lake de serie, cu geana stângă lipită de sprânceana pensată.

— Ești o dulceață. Ne vedem la Lyman’s când termin cu povestea asta.

•

Sindicatul local 3126 al muzicanților se găsea pe Vine Street, puțin mai la nord de Melrose. Era un fel de gheretă maronie, înghesuită între un stand de gogoși și un magazin de băuturi alcoolice. O serie de indivizi cu aspect de muzicanți ambulanți stăteau ciorchine în dreptul ușii, sorbind cafea sau vin din cești de plastic.

Danny parcă în față și intră, iar ciorchinele se destramă ca să-l lase să treacă.

Înăuntru era ca într-o peșteră: scaune pliante dispuse în șiruri inegale, mucuri de țigară punctând un linoleum jupuit, fotografii din *Downbeat* și *Metronome* lipite pe pereți cu scotch – jumătate tipi albi, jumătate negri, de parcă managementul încerca să impună un echilibru jazzistic. Peretele din stânga susținea o poliță încastrată, cu fișete pline cu dosare dincolo de ea, iar o femeie albă, trasă la față, le străjuia. Danny se îndreptă spre ea, ținând în mână insigna și fotografiile lui Marty Goines.

Femeia ignoră insigna și se uită printre gene la poze.

— Tipul ăsta cântă la trombon?

— Corect. Martin Mitchell Goines. L-ați trimis la Bido Lito's în perioada Crăciunului.

Femeia se uită mai bine.

— Are buze de trombon. Ce ți-a făcut?

Danny minți delicat:

— A încălcat regulile de eliberare condiționată.

Femeia bătu în fotografii cu o unghie lungă și roșie.

— Vechea poveste. Eu cu ce pot să te ajut?

Danny arătă spre fișete:

— Cartea lui de muncă, cu tot ce e în ea.

Femeia se întoarse, deschise și închise sertare, răsfoi dosare, scoase unul și scrută rapid prima pagină. Îl puse pe tejghea și zise:

— Un suflător de niciun fel. De niciunde.

Danny deschise dosarul și îl citi, remarcând imediat două pauze: între '38 și '40 – timpul petrecut dincolo de gratii pentru deținere de droguri – și între '44 și '48 – sejurul la San Quentin, pentru același delict. Din '48 intrările deveneau sporadice: angajamente ocazionale, cum erau cele de la sălile de jocuri din Gardena, și apoi cel fatal, de la Bido Lito's. Înainte de prima condamnare la închisoare Goines își găsea *rareori* de lucru – doar câteva turnee la Hollywood în '36 și '37. Abia de la începutul anilor '40 Martin Goines a început tare cu trombonul.

Sub propria-i titulatură, „Mad Marty Goines și trombonul său total", a cântat pentru scurt timp împreună cu Stan Kenton. În 1941 a lucrat un sezon cu Wild Willie Monroe. Urmau câteva coli de hârtie consemnând angajamente de conjunctură din '42, '43 și începutul lui '44 – spectacole de o noapte cu formații de șase până la opt oameni, care cântau în cluburi de noapte din San Fernando Valley. În dosar erau menționați doar șefii de orchestră sau managerii cluburilor, însă niciun alt muzician.

Danny închise dosarul. Femeia zise:

— Zero, așa-i?

— Așa-i. Ascultă, crezi că vreunul din tipii de pe-aici ar fi putut cunoaște… vreau să zic îl cunoaște pe Marty Goines?

— Pot să-ntreb.

— Fă-o. Nu te deranjează?

Femeia dădu ochii peste cap, desenă în aer semnul dolarului și arătă spre decolteu. Danny își simți mâinile strângând marginea tejghelei și mirosi alcoolul de azi-noapte, care i se evapora prin piele. Era cât pe ce să explodeze, dar își aminti că era pe teritoriul municipalității și pe lista neagră a șefului. Se căută prin buzunare și scoase o

bancnotă de cinci dolari, pe care o trânti pe tejghea.

— Fă-o acum!

Femeia aceea șleampătă apucă bancnota și dispăru dincolo de fișete. Câteva secunde mai târziu Danny o văzu afară, pe trotuar, discutând cu cei care beau, apoi cu cei care serveau cafea și gogoși. Se fixă asupra unui negru înalt, cu o cutie de contrabas, îl luă de mână și îl târî înăuntru. Danny simți mirosul de sudoare stătută, frunze veștede și apă de gură ce venea dinspre individ, de parcă pardesiul care îi ajungea până la genunchi constituia adresa lui permanentă. Femeia zise:

— El e Chester Brown. Îl cunoaște pe Marty Goines.

Danny îi arătă lui Brown cel mai apropiat șir de scaune. Mama muzicanților se întoarse la tejgheaua ei, iar contrabasistul își târșâi picioarele și se lăsă să cadă pe scaun, scoțând o sticlă de Listerine – apă de gură.

— Micul dejun al campionilor, zise el.

Luă o gură, făcu gargară, apoi înghiți. Danny stătea la două scaune distanță, destul de aproape ca să-l audă, dar îndeajuns de departe ca să suporte duhoarea.

— Îl știi pe Marty Goines, Chester?

Brown râgâi și întrebă:

— De ce ți-aș spune?

Danny îi înmână un dolar.

— Prânzul campionilor.

— Iau trei mese pe zi. Turnătoria îmi sporește pofta de mâncare.

Danny scoase încă un dolar. Chester îl palmă, mai trase o dușcă și mângâie sticla de Listerine.

— Ajută la memorie. Și cum nu l-am mai văzut pe Marty de când s-a terminat războiul, ai nevoie de memoria mea.

Danny își scoase carnețelul și pixul.

— Dă-i drumul.

Basistul inspiră adânc.

— Am cântat când și când cu Marty pe vremea când își zicea „Trombonul Total”, în bombele din Valley. Pe atunci Ventura Boulevard era un căcat de câmp semănat cu fasole. Juma’ din băieți trăgeau la măsea, jumate se înțepau. Marty se înțepa din greu.

Până acum povestea asta, ce-l costase șapte dolari, suna credibil, ținând cont de dosarul de la sindicat și cel de pușcăriaș ale lui Goines.

— Dă-i ’nainte, Chester.

— Păăăi… Marty vindea țigăruici cu iarbă – nu prea bine, c-am auzit că l-au priponit, iar el era un nenorocit încrezut și-un jefuitor. Toți băieții cu șuste temporare și care se drogau furau. Ciupeau poșete de pe scaune sau de la mese, luau adresele oamenilor și ba n-aveai un baterist, ba n-aveai trompetă și tot așa, pentru că ei se foloseau de ce furaseră ca să jefuiască casele clienților. Marty făcea multe din astea. Solo. Fura câte-o mașină în pauza dintre numere, se ducea și jefuia casa, după care se-ntorcea pentru următorul număr. Cum ți-am spus, era un nenorocit încrezut și-un jefuitor.

Chestii noi – chiar și pentru un fost hoț de mașini ajuns polițist, care credea că știe toate fazele.

— Când se întâmplau astea, Chester? Gândește-te bine!

Brown se consultă cu sticla de Listerine.

— Păi, aș zice că se-ntâmpla din vara lui ’43 până cândva prin ’44.

Goines fusese înhățat a doua oară pentru posesie de marijuana în aprilie ’44.

— Acționa singur?

— Vrei să zici la furăciuni?

— Corect. Avea vreun partener așa, în general?

Chester Brown zise:

— Afar’ de tipu’ ăla, Trombonu’ Total era un singuratic total. Avea totuși pe cineva, un blonduț înalt și rușinos care iubea jazzul, da’ nu putea să-nvețe niciun instrument. Fusese undeva unde luase foc și toată fața îi era acoperită de pansamente, de parc-ar fi fost o belită de mumie. Un puțoi de vreo nouăsprezece, poate douăzeci de ani. El și cu Marty au pus la cale o grămadă a naibii de mare de furăciuni.

Danny simți cum îl furnică pielea, deși băiatul n-avea cum să fie asasinul: un tânăr din ’43-’44 nu putea fi cărunt și între două vârste în ’50.

— Ce s-a întâmplat cu amicul ăla, Chester?

— Nu știu, da’ zău că pui o grămadă de întrebări pentru o încălcare a eliberării condiționate. Și nu m-ai întrebat unde cred c-ar locui Marty.

— Ajungeam și acolo. Ai vreo idee?

Brown dădu din cap.

— Marty era întotdeauna singur. Nu se întâlnea niciodată cu băieții în afara clubului.

Danny înghiți în sec.

— E Goines homosexual?

— Ce zici?

— Curlangiu, poponar, homo! Îi plăceau naibii băieței?

Brown termină sticla de Listerine și își șterse buzele.

— Nu trebuie să zbieri. Și-i foarte urât să spui ce spui acu’ despre cineva care nu ți-a făcut niciun rău.

Danny zise:

— Atunci răspunde la ce te-am întrebat.

Contrabasistul deschise cutia instrumentului. Înăuntru nu avea decât sticle cu apă de gură Listerine. Chester Brown desfăcu capacul unei sticle și bău încet. Spuse:

— Asta-i pentru Marty, că nu-s prostu’ care crezi tu că îs și știu că-i mort. Și nu era popo. Poate că nu era el prea cinstit, da’ sigur nu era un belit de curlangiu.

•

Încărcat cu cele aflate de la Chester Brown, Danny se îndreptă spre o cabină telefonică. Prima dată sună la Cazier Judiciar, la oraș și la comitat, și află că Martin Mitchell Goines nu fusese niciodată arestat pentru că ar fi fost bănuit de jaf din locuințe și că niciun tânăr blond nu apărea drept complice în cele două cazuri în care Marty fusese arestat pentru deținere de marijuana. Niciun tânăr blond, cu urme distincte ale unor arsuri, nu fusese arestat sub acuzația de jaf sau deținere de narcotice în zona San Fernando Valley între anii 1942 și 1945. Telefonul fusese un fel de dat la pește pe uscat.

Un alt telefon, la centrala secției West Hollywood, avu ca rezultat o conversație puțin

îmbufnată cu Karen Hiltscher, care i-a comunicat că toate cele patru cazuri de pe lista delincvenților sexuali se dovediseră lipsite de interes. Dosarele lor de la pușcărie relevaseră faptul că niciunul dintre ei nu avea grupa de sânge 0-I. Administratorii de la San Quentin și Lexington State Hospital telefonaseră și susținuseră amândoi că Marty Goines era un tip singuratic, iar terapeutul de la Lex menționase că Marty fusese repartizat unui lucrător federal, pe care nu-l contactase încă și nici nu-i comunicase adresa la care urma să stea în momentul sosirii în Los Angeles. Deși era foarte improbabil, Danny îi spuse lui Karen să verifice în dosarele secției eventualele cazuri de intrare prin efracție în care erau implicați cântăreți de jazz și dacă apărea cumva și un complice cu arsuri pe față, un pasionat de jazz. Fata a acceptat, dar fără prea mult entuziasm. Danny puse receptorul în furcă și se gândi că poate ar fi trebuit să mute întâlnirea de la Mike Lyman's la un nivel superior – la Coconut Grove –, ca s-o facă fericită pe Karen.

Nu trecuse cu mult de ora 1 și n-avea altceva de făcut decât să recapituleze încă o dată tot ce știa. Danny se deplasă în ghetoul negrilor, își extinse zona de investigație, punându-le întrebări despre Goines și despre prietenul său cărunt localnicilor de pe străzile secundare ce porneau de pe Central Avenue, și reuși să petreacă patru ore absolut inutile. În amurg se întoarse în West Hollywood, parcă mașina pe colțul dintre Sunset și Doheny și cutreieră zona dinspre vest spre est, luând la rând străzile rezidențiale spre nord până spre coline și spre sud până la Santa Monica Boulevard. Se întrebă tot timpul de ce oare asasinul alesese Allegro Street ca să scape de cadavru. Se mai întrebă dacă nu cumva asasinul locuia prin apropiere, având astfel și mai mult timp ca să batjocorească trupul lui Goines, și dacă nu alesese Allegro Street doar pentru a se amuza urmărind eforturile poliției de a-l prinde, iar mașina abandonată nu era decât o șmecherie simplă, menită să-i facă să creadă că locuia în altă parte. Teoria asta duse la altele: gândire subiectivă – unul din perceptele fundamentale ale lui Hans Maslick. Danny se gândi la posibilitatea ca asasinul să-și fi parcat mașina în apropiere, pentru a dispărea cât mai rapid, ca acesta să se fi plimbat pe Strip în dimineața zilei de Anul Nou, înconjurat și adăpostit de hoardele de cheflii și epuizat după cele două macabre ejaculări succesive. Iar aici treaba devenea cu adevărat înfricoșătoare.

Într-un eseu faimos Maslick descria o metodă pe care o pusese la punct în perioada când fusese psihanalizat de Sigmund Freud. Se numește Omul Cameră și implică proiectarea unor detalii din punctul de vedere al făptașului. Se recurge la perspective și tehnici specifice camerei de filmat. Ochii anchetatorului devin lentile capabile să focalizeze imaginea, s-o micșoreze și s-o mărească, să înghețe prim-planurile și să selecteze motive de fundal prin intermediul cărora să interpreteze probele de la locul crimei într-o lumină estetică. Danny tocmai traversa intersecția dintre Sunset și Horn când îi veni această idee: să transpună acel 3:45 din dimineața Anului Nou la ora de acum, punându-se pe el însuși în rolul măcelarului sexual care merge pe jos spre casă, spre mașina parcată sau printr-o mare de oameni care să-l ajute să se liniștească. Însă nu-i vedea pe ceilalți oameni care se plimbau pe Strip, stăteau la coadă ca să intre la Mocambo sau așteptau în fața ghișeului de la Jack's Drive Inn. Privea direct spre ochii și mațele și boașele lui Marty Goines – un gros-plan în culori, cu detaliile de la autopsia

rapidă a cadavrului, întreprinsă de el pe lespedea morgii, mărite de milioane de ori. O mașină coti tocmai atunci în fața lui. Îl trecu un fior și văzu un șir de imagini amestecate cu saxofonistul alto, Coleman, și sosia lui din filmul cu Karen, Tim. Când îi atrase atenția Omului Cameră că ar trebui să-i vadă și pe trecători, ei îi apărură ca niște siluete grotești. Nu era în regulă.

Îi trebuiră multe secunde ca să se calmeze, să revină la normal. Nu mâncase de ieri. Amânase să-și ia rația de Bourbon pentru a putea străbate zona cu mintea clară. Pentru a-și păstra judecata limpede, ar fi trebuit să facă ce face orice polițist normal: să bată cluburile de noapte și restaurantele, întrebând dacă în noaptea de Anul Nou n-a trecut pe-acolo un bărbat înalt și cărunt.

Făcu și asta.

Rezultatul a fost tot zero.

Timp de două ore.

Aceeași situație la Cyrano's, Dave's Blue Room, Ciro's, Mocambo, La Rue, Coffee Bob's, Sherry's, Bruno's Hideway și Movieland Diner: absolut toate localurile fuseseră pline până la refuz până în zorii zilei de Anul Nou. Nimeni nu-și amintea de un tip solitar, înalt și cărunt.

La miezul nopții Danny se întoarse la mașină și plecă spre Moonglow Lounge, ca să-și bea cele patru păhărele. Janice Modine, informatoarea lui preferată, se plimba cu tava cu țigări prin sală, oferindu-le clientelei mai puțin numeroase din timpul săptămânii: îndrăgostiți ce se giugiuleau în separeuri sau cupluri de dansatori ce se sărutau în timp ce se mișcau agale în ritmul baladelor de la tonomat. Danny alese un separeu care nu dădea spre ringul de dans. Janice apăru un minut mai târziu, cu o tavă și patru păhărele de tărie, plus un pahar cu apă și gheață.

Danny dădu pe gât cele patru pahare – bum, bum, bum, bum –, întorcându-și privirea dinspre Janice, ca ea să înțeleagă și să-l lase singur. N-avea de ce să-i fie recunoscător pentru durii de care o salvase sau pentru că auzise câte ceva despre Mickey C. – chestii absolut inutile atunci când cel mai cunoscut infractor din West Hollywood îi ungea pe cei mai buni ofițeri de poliție din zonă. Schema nu funcționă: fata se fâțâia prin fața lui, cu șnururile alea atârnându-i de epoleți ca niște spaghete. Danny așteptă primul val de căldură interioară, care îl năpădi numaidecât, iar culorile din local trecură de la ușor aiurea la absolut suportabil. Îi spuse fetei:

— Stai jos și spune-mi ce vrei înainte să-ți cadă rochia de tot.

Janice își îndreptă bretelele și se așeză pe scaunul din fața lui.

— E vorba de John, domnu' Upshaw. A fost iar arestat.

John Lembeck era iubitul și peștele lui Janice, un hoț de mașini specializat pe comenzi bine definite: șasiuri pentru autovehicule clasice și piese separate, cu anumite caracteristici. Era de loc din San Berdoo, ca și Danny, auzise zvonuri cum că un detectiv de la comitat obișnuia odinioară să șutească mașini de prin Kern și Visalia, dar nu pomenea niciodată nimic despre asta când era ridicat ca suspect pentru furtul vreunui automobil.

— Piese sau o afurisită de mașină întreagă?

Janice își scoase un șervețel din decolteu și îl frământă în mâini.

— Tapițerie, zise ea.

— La oraș sau la comitat?

— C-cred că la comitat. Secția San Dimas…

Danny se strâmbă. San Dimas avea cea mai dură echipă de detectivi din LASD. În ’46 ofițerul de serviciu, îmbibat cu mai multe substanțe ilegale, îi trăsese o bătaie soră cu moartea unui culegător de fructe.

— E comitatul. La cât a fost stabilită cauțiunea?

— Fără cauțiune, domnu’ Upshaw. Din cauza ultimei condamnări a lui John… adică pentru încălcarea regulilor eliberării condiționate. John e speriat pentru că, zice el, polițiștii de-acolo sunt foarte răi și l-au silit să semneze o mărturisire despre tot felul de mașini pe care nu le-a furat el. John mi-a zis să vă spun că un băiat din San Berdoo care iubește mașinile ar trebui să sară în apărarea unui alt băiat din San Berdoo care iubește mașinile. Nu mi-a zis ce vrea să spună cu asta, dar eu vă transmit ce-a zis.

Să tragă niște sfori ca să-și salveze cariera de prima pată de mizerie. Să-i sune pe durii din San Dimas, să le spună că John Lembeck era informatorul lui de bază, să le spună că îl lucraseră niște tipi dintr-o bandă rivală de negri și că unii din pușcărie puseseră un preț pe capul lui, așa că acolo îl aștepta un șiș bine ascuțit. Iar dacă Lembeck se arăta docil în arest, poate că îl lăsau în pace după o bătută bună.

— Spune-i lui John că o să mă ocup de asta mâine dimineață.

Janice sfâșiase șervețelul în șuvițe subțiri.

— Mulțam, domnu’ Upshaw. John mi-a mai zis să fiu drăguță cu dumneavoastră.

Danny se ridică în picioare, simțindu-se bine încălzit, și se întrebă dacă n-ar trebui să-l pocnească pe Lembeck pentru că făcuse pe peștele pentru el.

— Tu ești întotdeauna drăguță cu mine, scumpo! De-aia îmi beau porția de seară aici.

Janice îl învălui cu ochii ei albaștri și mari.

— Mi-a zis să fiu *foarte* drăguță.

— Nu e nevoie.

— Adică *super*-drăguță.

Danny spuse:

— N-ar fi corect.

Apoi puse pe masă un dolar, bacșișul obișnuit.

CAPITOLUL OPT

Mal era în biroul lui și citea al doisprezecelea dosar integral din teancul cazurilor psihiatrice ale doctorului Saul Lesnick.

Trecuse cu puțin de ora 1 noaptea. Biroul Procuraturii Districtuale era compus dintr-o serie de cuburi întunecate, iluminate doar de lampa de perete a lui Mal. Dosarele stăteau răsfirate pe biroul său, amestecate cu pagini de notițe pătate cu cafea. Celeste se va duce curând la culcare, iar el va putea merge acasă, unde o să se culce în camera de oaspeți, fără ca ea să-l bată la cap cu oferte sexuale, pentru că la ora respectivă devenea singurul ei prieten, iar dacă se lua în gură cu Celeste, întotdeauna încheiau cu o ceartă. Singurele oferte pe care le accepta în seara asta erau murdăriile pe care le citea în dosare și care îl zgândăreau ca în vremurile când lucra la Moravuri și le urmărea o vreme pe fete înainte de a închide un bordel – și cu cât le cunoșteai mai bine, cu atât aveai mai multe șanse să-ți spună cine le era peștele și cine omul cu banii. Așa că, după patruzeci și opt de ore de colindat prin hârtii, simțea că prinsese pulsul Roșiilor din AUFT.

Amăgiți.

Trădători.

Perverși.

Urlători de clișee și sloganuri. Pseudo-idealiști obsedați de modă. Lăcuste ce abordau probleme sociale cu informații greșite și soluții eronate, singura lor cauză legitimă – cazul Sleepy Lagoon – fiind aproape compromisă din cauza vinovăției prin complicitate: solicitarea adresată unor membri ai partidului de a participa la demonstrații și la distribuirea de manifeste aproape că discreditase tot ceea ce realizase sau declarase Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon. Scenariști, actori și alți lucrători de la Hollywood se văitau de traume ieftine, emiteau platitudini parșive și își exprimau sentimentele de vinovăție pentru că pe timpul Marii Crize încasaseră sume imense de bani, cheltuind apoi paralele pentru cauze de stânga frivole. Oameni erau mânați spre canapeaua lui Lesnick de promiscuitatea lor sau de implicarea în mașinațiuni politice jalnice.

Amăgiți.

Proști.

Egoiști.

Mal luă încă o gură de cafea și făcu o sinteză mentală generală a dosarelor, ultima revizuire înainte de a purcede la etichetarea eminențelor cenușii pe care el și Dudley Smith urmau să le interogheze, precum și la selectarea indivizilor potriviți pentru strategia lor operativă, încă insuficient de clară. Posibilitatea sugerată de Loew constituia deja soluția lui favorită. Avea aici o serie de indivizi cu bani prea mulți și creiere prea mici, care au făcut tot soiul de boacăne în anii ’30 și ’40, trădându-se pe sine, trădându-și iubiții, patria și propriile idealuri, cu două evenimente care le-au galvanizat demența, scoțându-i de pe traseul chefurilor, întâlnirilor și curvăsăriei:

Cazul Sleepy Lagoon.

Ancheta întreprinsă în 1947 de Comisia pentru Cercetarea Activităților Antiamericane din Senat asupra influenței comuniste din industria de divertisment.

Iar ironia sorții făcuse ca ambele evenimente să le confere Roșiilor o oarecare credibilitate, un fel de justificare.

În august 1942 un tânăr mexican, pe nume José Diaz, fusese bătut în mod criminal și strivit de o mașină afară din oraș, la Sleepy Lagoon – un loc popular de picnic pentru membrii diverselor bande, plasat în zona Williams Ranch din Central L.A. Exista ipoteza că incidentul fusese declanșat de faptul că în aceeași seară, puțin mai devreme, Diaz fusese dat afară dintr-o bandă de cartier. Se pare că îi insultase pe mai mulți membri ai unei bande rivale, iar șaptesprezece dintre ei l-au dus la Lagoon și i-au făcut felul. Probele împotriva lor erau infime. Ancheta celor de la LAPD și procesul care urmase s-au derulat într-o atmosferă de isterie: revoltele din ’42-’43 au produs un imens curent antimexican în întregul Los Angeles. Toți cei șaptesprezece băieți au primit condamnări pe viață, iar Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon – oameni de bază din AUFT, membri ai Partidului Comunist, indivizi de stânga și cetățeni serioși – au ținut mitinguri, au semnat petiții și au strâns fonduri pentru angajarea unei echipe de avocați, care în final a obținut grațierea tuturor celor șaptesprezece acuzați. Ipocrizia din sânul idealismului: pacienții bărbați ai lui Lesnick, ale căror inimi sângerau pentru sărmanii mexicani persecutați, i s-au plâns psihiatrului că femeile albe din Partidul Comunist și-o pun cu mâncătorii de taco „proletari”, iar câteva momente mai târziu s-au etichetat singuri drept niște bigoți turbați.

Mal își notă în minte să discute cu Ellis Loew despre Sleepy Lagoon: Ed Satterlee dorea să procure prin intermediul FBI fotografii de la mitingul CASL, dar din moment ce băieții fuseseră exonerați de vină, efectul putea fi exact opus. Același lucru era valabil în cazul informațiilor obținute din confesiunile pe care psihiatrul le-a dat la acea comisie din Senat, CCAA, în ’47. Era mai bine dacă el și Dudley păstrau informațiile doar pentru ei, ca să nu pună în pericol complicitatea lui Lesnick și s-o folosească doar indirect, exploatând punctele slabe ale suspecților de la AUFT. Dacă recurgeau la tărășenia cu CCAA, se puteau compromite în fața marelui juriu: J. Parnell Thomas, președintele comisiei, era în prezent după gratii, ca urmare a unei condamnări pentru luare de mită, vedetele actuale de la Hollywood protestaseră împotriva metodelor Comisiei pentru Cercetarea Activităților Antiamericane, iar dosarele lui Lesnick abundau în traume deloc minore declanșate de primăvara lui ’47 – sinucideri, încercări de sinucidere, trădări frenetice ale prietenilor, alcool și sex ca antidoturi pentru durere. Dacă marele juriu din orașul L.A. încerca să se folosească în 1950 de materialul din 1947 al celor de la CCAA – *primul lor precedent* –, putea da naștere la simpatii față de membri AUFT și, ulterior, putea provoca apariția unor martori ostili. Ar fi făcut mai bine să nu recurgă la vechile probe și mărturii de la CCAA pentru demonstrarea conspirației. Era imperativ necesar ca tipilor de stânga să le fie refuzată șansa de a se plânge în presă de tacticile marelui juriu.

Mal simți că evaluarea lui de ansamblu se cristaliza bine, cu probe solide și idei despre ce trebuiau să folosească și ce să păstreze în rezervă. Își termină cafeaua și trecu la indivizii propriu-ziși – jumătate de duzină dintre cei mai copți pentru interogare și

utilizare.

Primul era cu semnul întrebării. Morton Ziffkin: membru AUFT, membru PC, membru al altor unsprezece organizații considerate paravane pentru comuniști. Familist, cu soție și două fiice mari. Scenarist foarte bine plătit – o sută de mii pe an până le-a spus celor de la CCAA să se ducă undeva. Acum muncește pe nimic la o masă de montaj. A recurs la ședințele de psihanaliză cu doctorul Lesnick din dorința declarată de a „explora gândirea freudiană" și de a-și înăbuși impulsul de a-și înșela soția cu o serie de femei din Partidul Comunist avide „după banii mei, nu după trupul meu". Un ideolog marxist turbat, temperamental, dar care probabil că nu-i va turna niciodată pe tovarășii săi. Părea îndeajuns de inteligent pentru a-l face pe Ellis Loew să pară un descreierat, iar episodul său cu CCAA îi conferea un aer de martir. Rămânea cu semnul întrebării.

Mondo Lopez, Juan Duarte și Sammy Benavides, foste personaje importante în Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon, recrutați de către șefii PC de la Sinarquista – bande de anarhiști care avea o preferință pentru costumele *zoot* și însemnele naziste. Acum cei trei erau doar niște eșantioane etnice simbolice în ierarhia AUFT, dar își petrecuseră anii '40 luptându-se să le domine pe femeile albe de stânga, furioși pe aerele lor, dar recunoscători pentru acțiunile lor operative. Apoi se înfuriaseră și mai tare atunci când *puta*[{10}] lor de șefă de celulă le-a spus să-și „exploreze" furia aceea la un psihiatru. Benavides, Duarte și Lopez erau în prezent angajați la Variety International Pictures, jumătate din timp ca mașiniști de platou, iar în cealaltă jumătate interpretând roluri de indieni în filme ieftine cu cowboys. În același timp activau și ca șefi ai grupurilor de demonstranți de pe Gower Gulch, ca echivalent aproximativ al durilor în AUFT, deși erau jalnici în comparație cu gorilele lui Mickey Cohen din solda celor de la Teamsters. Mal îi categorisi drept niște dulăi gălăgioși care dormeau în front. Episodul Sleepy Lagoon constituise singurul lor interes politic real. Cei trei aveau, probabil, caziere penale și relații dubioase din zilele petrecute în banda de cartier, fiind o țintă propice pentru diversionistul echipei – dacă Ellis Loew avea să găsească vreunul.

De-aici încolo eminențele cenușii arătau tot mai urât.

Reynolds Loftis, actor de compoziție, turnat la CCAA de fostul lui iubit homosexual Chaz Minear, un scenarist din Hollywood specializat în dialoguri. Loftis nu-l suspecta pe Minear că-l turnase și nu intenționa în niciun caz să facă și el același lucru. Amândoi făceau parte din AUFT și se păstrau în termeni amicali la ședințe și la alte evenimente politice la care participau. Minear, distrus de sentimentul de vinovăție al turnătorului, îi declarase lui Lesnick „Dacă ai ști pentru *cine* m-a părăsit, ai înțelege de ce am făcut-o". Mal căutase în dosarele lui Minear și Loftis vreo altă mențiune a „celuilalt", dar nu găsise nimic. În transcrierile lui Lesnick despre Loftis exista un mare gol – din '42 până în '44 –, iar paginile alocate lui Minear nu conțineau nicio referință la a treia latură a triunghiului. Mal și-l amintea pe Loftis din westernurile la care îl dusese pe Stefan: un tip înalt, mlădios și chipeș, cu părul argintiu, prototipul ideal al senatorului american. Și un comunist subversiv, martor ostil în fața CCAA, care se descria pe sine însuși ca fiind imprevizibil. Un potențial martor pentru ei – după Chaz Minear, tovarășul cu cele mai multe secrete de ascuns.

În fine, Regina Roșie.

Claire De Haven n-avea un dosar propriu-zis, iar mulți bărbați o caracterizaseră ca fiind prea deșteaptă, prea bună și prea puternică ca să aibă nevoie de un psihiatru. Claire și-o mai și trăgea cu jumătate din celula Partidului Comunist din care făcea parte și cu toți mai-marii de la CASL, inclusiv cu Benavides, Lopez și Duarte, care o divinizau. Chaz Minear era și el fermecat de tipă, în ciuda homosexualității lui. Reynolds Loftis o descria ca fiind „singura femeie pe care am iubit-o vreodată cu adevărat". Mal era interesat mai mult de istețimea ei: Claire evolua în culise, nu era înclinată să scandeze sloganе și menținuse relațiile politice și avocățești ale tatălui ei, un ferm consilier de dreapta al oamenilor de afaceri din L.A. Minear îi sugerase doctorului Lesnick ipoteza că vechile relații ale tatălui o ajutaseră pe Claire să nu fie convocată în '47 în fața Comisiei pentru Cercetarea Activităților Antiamericane – și niciun martor nu-i menționase numele. Claire De Haven se regula ca o iepuroaică, dar nu era considerată o târfă. Inspira loialitatea scenariștilor homosexuali, a actorilor bisexuali, a mașiniștilor mexicani din platou și a comuniștilor de toate nuanțele.

Mal stinse lumina, gândindu-se că trebuia să-i scrie un bilețel lui Lesnick: toate dosarele se încheiau cu vara lui '49 – adică acum cinci luni. De ce? Îndreptându-se spre ascensor, încercă să-și imagineze cum arăta Claire De Haven. Se întrebă de unde ar putea face rost de o fotografie a ei și dacă diversionistul lor ar reuși să-i stârnească poftele trupești, realizând o combinație de politică și sex prin care s-o oblige pe femeie să depună mărturie ca martor al lor. Regina Roșie stoarsă ca o târfuliță din Chinatown, iar tresele lui de căpitan apropiindu-se în pași de dans la finalul unui film porno.

CAPITOLUL NOUĂ

Vremea colectei.

Prima oprire o făcu la Variety International, unde Herman Gerstein îi ținu un curs de cinci minute despre relele comunismului, înmânându-i apoi un plic îndopat cu bancnote de-o sută. A doua oprire se dovedi o mică incursiune printre șirurile de demonstranți de la Teamsters și AUFT până la Hollywood Prestige National Pictures, unde Wally Voldrich, șeful serviciului de pază, avea pregătită pentru el o cutie de gogoși plină cu bancnote de cincizeci de dolari, acoperite cu zahăr pudră și glazură de ciocolată. Cei zece mii de la Howard erau deja în buzunarul lui. Contribuția lui Mickey C. pentru Prietenii Stilului de Viață American în Cinematografie urma să fie ultima colectă de fonduri din dimineața aceea.

Buzz porni cu mașina pe Sunset, luând-o spre Santa Monica Canyon, ca să ajungă la bungalow-ul unde Mickey se întâlnea cu prietenii ca să se distreze și să se ascundă de nevastă. Banii din buzunar îl făceau să se simtă arogant. Dacă Mal Considine va fi de față când îi va da punga cu bani lui Ellis Loew, atunci va vedea cum stau lucrurile între ei după cei patru ani care trecuseră de la episodul Laura. În caz că totul va merge bine, îi va spune lui Howard că e de acord să lupte împotriva comunismului – Leotis Dineen îl presa pentru datoria aia de un miar jumate, iar tipul nu era genul care să știe de glumă.

Bungalow-ul lui Cohen era o construcție din bambus, înconjurată de o grădină

tropicală deasă, făcută la comandă, ce servise drept camuflaj pentru trăgătorii lui Mickey pe vremea când el și Jack Dragna se războiau. Buzz trase în parcare, în spatele unui Packard alb, întrebându-se unde putea fi Cadillacul blindat al lui Mickey și cine era prin zonă ca să-i dea plicul. Când ajunse la ușă, apăsă pe butonul soneriei. Prin plasa de țânțari a geamului se auzi vocea răgușită a unei femei din Sud:

— Intră.

Buzz deschise ușa și o văzu pe Audrey Anders stând la masa din camera de zi și lovind clapetele unei mașini de calculat. Fără machiaj, în blugi și cămașă cu monograma lui Mickey, nu părea mai puțin frumoasă. De fapt arăta chiar mai bine decât în dimineața zilei de Anul Nou, în rochia roz de seară și pe tocuri, când îi cărase șuturi în boașe lui Tommy Sifakis.

— Bună, domnișoară Anders.

Audrey arătă spre măsuța chinezească de cafea. În mijlocul ei se odihnea un fișic de bancnote legat cu elastic.

— Mickey mi-a zis să-ți spun *mazel tov*[11], probabil pentru că e bucuros că te-ai băgat în chestia asta cu marele juriu.

Buzz se așeză pe un balansoar și își sui picioarele pe masă, semn că avea de gând să stea și s-o privească o vreme.

— Mickey profită de pe urma diplomei ăleia de facultate pe care-o ai?

Audrey tastă cifrele unei tranzacții, verifică hârtia care ieșise din mașină și notă ceva într-un carnețel – totul foarte încet.

— Crezi în toate notele din partitura de la El Rancho Burlesque? întrebă ea.

— Nu, mi-am dat seama că-ți merge mintea.

— Ca să țin registrele pentru o operațiune de împrumut?

— Camătă e cuvântul corect, dar eu mă refeream la minte în general.

Audrey arătă spre picioarele lui Buzz:

— Ai de gând să stai mult?

— Nu prea mult. Chiar ai o diplomă de facultate?

— Iisuse, ne tot punem unul altuia aceleași întrebări! Nu, n-am nicio diplomă de facultate, dar am o diplomă de specializare în contabilitate de la un colegiu de mâna a doua din Jackson, Mississippi. Mulțumit?

Buzz nu-și dădea bine seama dacă femeia voia ca el să plece sau dacă îi convenea întreruperea: să calculezi sumele datornicilor într-o frumoasă zi de iarnă îi sugera ideea de foame. Jucă singurul as pe care îl avea, ca să vadă ce credea tânăra despre el.

— Lucy Whitehall e *okay*?

Audrey își aprinse o țigară și lansă două rotocoale perfecte de fum.

— Da. Sol Gelfman a pus-o undeva bine, la el în Palm Springs, iar un prieten de-al lui Mickey de la Departamentul Șerifului a emis ceva ce se cheamă ordin de restricție. Dacă Tommy se apropie de Lucy, poliția îl arestează. Mi-a spus că ți-e recunoscătoare pentru ce-ai făcut. Nu i-am spus că ai făcut-o pentru bani.

Buzz ignoră înțepătura și zâmbi.

— Salut-o pe Lucy din partea mea. Spune-i că e atât de drăguță, încât aș fi făcut-o și pe gratis.

Audrey izbucni în râs.

— Ai fi făcut o laie pe gratis! Meeks, ce e între tine și Mickey?

— Îți răspund tot cu o întrebare: de ce vrei să știi?

Audrey mai scoase două rotocoale, apoi stinse țigara.

— Pentru că ieri-seară a vorbit despre tine o oră întreagă. Pentru că zicea că nu-și dă seama dacă ești cel mai tâmpit deștept sau cel mai deștept tâmpit pe care l-a întâlnit vreodată și nu înțelege de ce-ți dai banii la pariori tuciurii când ai putea plasa pariurile la el – fără niciun fel de dobândă. Zicea că numai tâmpiților le place pericolul, dar ție-ți place și nu ești tâmpit. Zicea că nu știe dacă ești curajos sau dement. Înțelegi ceva de-aici?

Buzz văzu cuvintele rostite de Audrey înscrise pe piatra lui de mormânt – înghesuite bine, ca să încapă toate. Îi răspunse sincer, fără să-i pese cui îi va povesti tânăra spusele lui:

— Domnișoară Anders, eu mă expun riscurilor de care lui Mickey îi e teamă pentru ca el să se simtă în siguranță. Și el e un tip mic, și eu sunt un tip mic, dar poate că eu sunt un pic mai îndemânatic cu bastonul ăsta al meu. Mickey are mai multe de pierdut decât mine, așa că se sperie mai ușor. Iar dacă eu sunt dement, înseamnă că el e deștept. Știi ce mă miră în discuția pe care o avem acum, domnișoară Anders?

Întrebarea întrerupse zâmbetul care începuse să-i înflorească lui Audrey – un zâmbet ce dezvelise doi dinți cam strâmbi și o zgârietură pe buza inferioară.

— Nu. Ce?

— Că Mickey te apreciază atât de mult, încât discută cu tine asemenea chestii. Chiar mă miră.

Zâmbetul lui Audrey se ofili.

— Mă iubește.

— Vrei să zici că apreciază favorurile pe care i le oferi. Ca atunci când eram polițist și smântâneam praful ăla alb pe care apoi i-l vindeam lui Mickey, nu lui Jack D. Așa am ajuns să fim prieteni buni, atât cât poate Mickey să fie prieten cu cineva. Dar mă miră că poate să fie atât de apropiat de-o femeie, atâta tot.

Audrey își aprinse altă țigară. Buzz interpretă gestul ca pe o mască pentru gânduri sumbre. Sporovăiala inocentă se dusese de râpă. Atunci spuse:

— Îmi pare rău. N-am vrut să fiu atât de direct.

Ochii lui Audrey se aprinseră.

— Ba ai vrut, Meeks. *Sigur* că ai vrut.

Buzz se ridică și făcu câțiva pași prin încăpere, întrebându-se cine alesese mobila aia ciudată: nevasta lui Mickey sau fosta stripperiță, azi contabilă, care îl făcea să se simtă nervos, ca și cum dacă ar mai fi zis ceva ce nu trebuia, s-ar fi declanșat un pocnet de pistol. Încercă o altă abordare.

— Lucruri frumoase. Ar fi păcat ca Jack D. să le găurească cu niște gloanțe.

Vocea lui Audrey tremura.

— Mickey și Jack încearcă să îngroape securea războiului. Jack vrea să intre în niște combinații cu el. Poate ceva droguri, poate un cazinou în Vegas. Meeks, mi-e drag Mickey și eu îi sunt dragă lui.

Buzz auzi ultimele cuvinte ca pe un bang, bang, bang, bang. Luă fișicul de bani, îl îndesă în buzunar și spuse:

— Mda, îi e drag să te ducă la Troc și Mocambo, fiindcă știe că fiecare bărbat de-acolo salivează după tine și se teme de el. Pe urmă o oră la tine și 'napoi la nevastă. E drăguț că mai discutați amândoi câteodată, dar dacă mă-ntrebi pe mine, eu zic că te cam păcălești cu ovreiașul, care nici nu știe ce noroc are.

Lui Audrey îi căzu falca. Țigara îi ateriză în poală. O ridică și o stinse.

— Ești chiar *atât* de dement – sau atât de tâmpit?

Bang, bang, bang, bang – artilerie grea. Buzz spuse:

— Poate pentru că pur și simplu am încredere în tine.

Apoi se duse la ea și o sărută pe Audrey Anders direct pe buze, ținându-i capul cu o mână, în căușul palmei. Ea nu deschise gura și nu-l îmbrățișă, dar nici nu-l împinse. Când Buzz își dădu seama că nu putea obține mai mult, se desprinse de ea și pluti spre mașină, simțind nisipurile mișcătoare de sub pașii lui.

•

Auzi bang, bang, bang, bang în timp ce se deplasa spre centru și întoarse pe toate fețele o serie de ricoșeuri legate de vechile lui gafe, ca să vadă cum păreau acelea în comparație cu ultima tâmpenie.

În '33 se încăierase cu șase greviști bătăuși în față la MGM, încasase în umăr câteva bâte de baseball ghintuite cu ținte, îi spulberase pe toți cu bastonul și făcuse infecție tetanică. Stupid, dar curajul de atunci l-a ajutat să fie primit în LAPD.

La începutul lui '42 lucra pentru cei de la Controlul Străinilor. Îi aduna pe japonezi și îi caza în grajdurile de la hipodromul Santa Anita. S-a întâlnit cu un băiat plin de haz, Bob Takahashi, i s-a făcut milă de povestea lui și l-a luat într-un turneu în Tijuana – băutură, curve, curse de câini și un rămas-bun stropit cu lacrimi la frontieră. Bob o luase spre sud: un străin cu ochi oblici într-un pământ cu ochi rotunzi. Mare tâmpenie… dar și-a acoperit absența controlând o mașină suspectă la intrarea din San Diego, arestând patru cărăuși și capturând o jumate de kil de *maryjane* calitatea întâi. Golanii aveau emise pe numele lor nouăsprezece mandate de arestare de la LAPD. A primit o scrisoare de felicitare din partea forurilor superioare și patru linii gravate pe patul pistolului. O altă mișcare penibilă din care ieșise ca trandafirașul.

Dar cea mai tare mișcare a sa a fost cea cu fratele lui, Fud. La trei zile după ce fusese eliberat din penitenciarul de stat din Texas, Fud s-a arătat la ușa sergentului detectiv Turner Meeks, l-a informat că tocmai jefuise un magazin de spirtoase în Hermosa Beach, bătându-l cu tocul pistolului pe proprietar, iar acum intenționa să-i plătească cele șase miare pe care i le datora lui Buzz din suma furată. În timp ce Fud scormonea prin punga lui de hârtie îmbibată cu sânge, s-a auzit o bătaie în ușă. Buzz s-a uitat prin vizor și a văzut doi tipi în uniforme albastre. A decis că sângele e mai gros ca apa și a tras patru focuri cu revolverul de serviciu în peretele din camera de zi. Uniformele albastre au început să spargă ușa. Buzz l-a trimis pe Fud la subsol, l-a închis acolo, iar Fud a spart fereastra care dădea spre veranda din spate, călcând în picioare petuniile proprietăresei, cu care femeia se mândrea atât de mult. Când polițiștii au reușit să spargă ușa, Buzz le-a spus că era polițist la LAPD și că atacatorul fusese un drogat pe

care îl băgase în pușcăria din San Quentin, Davis Haskins, care în realitate fusese victima recentă a unei supradoze în Billings, Montana – reținuse datele tipului în timp ce lucra la o extrădare. Polițaii au mușcat, au chemat întăriri și au început să scotocească după fugar până în zori. Davis Haskins a ajuns pe prima pagină din *Mirror* și *Daily News,* iar Buzz a stat cu frica-n sân toată săptămâna și l-a silit pe Fud să șadă cuminte în pivniță, ducându-i whisky, sendvișuri cu salam și reviste porcoase șutite de la Moravuri. Uite așa s-a fofilat atunci, grație carismei lui de față palidă cu mațe pestrițe și a unei bafte chioare, iar mai-marii din poliție nu au aflat niciodată că un tip mort jefuise magazinul de spirtoase Happy Time, condusese un La Salle furat până în fața ușii sergentului Turner „Buzz" Meeks, apoi trăsese câteva focuri de armă în peretele camerei de zi și o luase la picior. Un an mai târziu, când Fud a mierlit-o în tranșeele de la Guadalcanal, comandantul lui de escadron i-a trimis lui Buzz o scrisoare. Ultimele cuvinte ale fratelui mai mic sunau cam așa: „Spune-i lui Turner că-i mulțumesc pentru revistele porcoase și pentru sendvișuri".

Tâmpit, dement, sentimental, lunatic, idiot.

Dar faptul că o sărutase pe Audrey Anders era și mai grav.

Buzz opri în parcarea de la Primărie, transferă tot numerarul în cutia de gogoși și urcă în biroul lui Ellis Loew. Când intră, îi văzu pe Loew, Dudley Smith și Mal Considine stând la masă și vorbind toți trei în același timp – chestii amestecate despre polițai sub acoperire. Niciunul nu-și ridică privirea. Buzz îl fixă cu privirea pe Considine pentru prima oară în ultimii patru ani, după ce îi pusese coarne. Tipul arăta și acum mai mult a avocat decât a polițist. Părul lui blond devenea tot mai cenușiu, iar insul plutea într-un aer de nervozitate care îl făcea să pară un pic dezorientat.

Buzz bătu repede la ușă, așeză cutia pe un scaun și o deschise. Cei trei priviră spre el. Buzz își fixă ochii pe Considine. Ellis Loew dădu din cap ca un om de afaceri autentic. Dudley Smith zise „Bună, Turner, vechiul meu camarad!", tot numai zâmbet. Considine îl privi și el, tot numai curiozitate, de parcă ar fi examinat un soi de reptilă pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Se priviră o vreme. Buzz zise:

— Bună, Mal.

Mal Considine îi răspunse:

— Frumoasă cravată, Meeks. Pe cine-ai sugrumat ca s-o iei?

Buzz râse.

— Ce mai face fosta, locotenente? Mai poartă chiloți cu găurice?

Considine îl fixă intens, cu buzele tremurându-i. Buzz nu clipi. Avea gura uscată.

Duel mexican.

Jumate-jumate: Considine sau Dragna.

Poate că mai amâna puțin să semneze acordul împotriva Pericolului Roșu.

CAPITOLUL ZECE

Două nopți de coșmaruri și o zi plină de fundături. În cele din urmă a trebuit să se

deplaseze în Malibu Canyon.

În timp ce mergea spre nord pe autostrada Pacific Coast, Danny marcă întreaga expediție ca pe o formulă de eliminare: să discute cu cei de pe lista crescătorilor de câini de luptă pe care o primise de la Moravuri și să obțină fie confirmări avizate, fie o negare a tezei doctorului Layman despre folosirea în timpul crimei a unui animal stârnit de sângele victimei. O astfel de bestie nu apărea în dosarele de la Omucideri – nici la comitat, nici la oraș. Dacă crescătorii de câini, care știau mai bine ca oricine ce era posibil și ce nu, râdeau la auzul ipotezei lor și o considerau o tâmpenie, poate că la noapte putea dormi fără să mai viseze dulăi înfometați, intestine și un jazz asurzitor.

Începuse cam așa:

După Moonglow Lounge și după ce-o refuzase pe Janice Modine, i-a venit ideea să-și facă un dosar personal despre moartea lui Goines, să noteze orice fel de informație, să strângă copiile la indigo ale autopsiei și copiile rapoartelor, să-i servească lui Dietrich rezumate insipide și să se concentreze asupra documentației *sale,* asupra cazului *său* – cazul de crimă pe care va continua să-l investigheze chiar dacă nu-l va prinde pe nenorocit înainte ca șeful să-i zică „Stop”. Opri la Hollywood Ranch Market, cumpără un braț de cutii de carton, plicuri mari, etichete colorate, caiete dictando, hârtie de scris și indigouri și se duse acasă, permițându-și două păhărele de I.W. Harper în plus, în semn de apreciere pentru abnegația lui. Tăria îl trânti pe canapea – și deveni macabru.

Mutilările lui Goines în culori vii, cinematografice. Mațe și penisuri uriașe, învinețite, văzute într-un prim-plan atât de apropiat, încât la început nu-și dădu seama ce erau. Câinii dădeau târcoale grozăviei, iar el se afla în mijlocul lor: Omul Cameră filmând, până când se prinse și el în horă și începu să muște.

Două nopți la rând.

Cu o zi de rahat între ele.

Consideră prima noapte un rezultat *horror* al unui caz frustrant și al lipsei de alimente din sistem. Dimineața comandă ouă, slănină, cartofi, pâine prăjită și prăjiturele la Wilshire Derby, apoi se duse la biroul central al LASD și trecu în revistă dosarele cu crime. Niciun asasinat comis cu ajutorul animalelor, iar singurele înjunghieri homosexuale vag asemănătoare erau cazuri rezolvate definitiv – certuri între iubiți, cu vinovatul arestat, încă în pușcărie sau executat de statul California.

Acum urma partea de rahat.

O sună pe Karen Hiltscher și o convinse să dea niște telefoane la câțiva muzicanți din oraș, care ar fi putut aranja unele spectacole pentru Goines, și la cluburile de jazz din L.A. care l-ar fi putut angaja direct. Îi spuse să sune și la celelalte secții ale departamentului și să le solicite să verifice dosarele lor cu jafuri, în căutarea unor eventuale cazuri de interpreți de jazz infractori, care puteau fi cunoștințe de-ale lui Goines. Fata a acceptat cu greu. El i-a transmis sărutări prin telefon și i-a promis să sune după rezultate, deplasându-se din nou la sindicatul local 3126.

Acolo femeia de la birou îl lăsă să se mai uite o dată prin dosarul Trombonului Total, iar Danny își notă cluburile la care Marty apărea începând cu anul 1936, cu tot cu adresele lor. Își petrecu restul zilei colindând prin foste cluburi de jazz, care acum erau spălătorii sau chioșcuri cu hamburgeri – spații care trecuseră prin multe mâini de

proprietari și spații care aveau aceiași proprietari de ani de zile. Primi de la toți același răspuns: o înălțare din umeri, cuvintele „Care Marty?” și o expresie neîncrezătoare la auzul menționării muzicanților spărgători de case și a unui complice cu fața bandajată.

În amurg o sună pe Karen pentru a afla rezultatul. Nicio surpriză: mai multe „Care Marty?” și un număr de unsprezece indivizi scoși din dosarele cu spărgători de case – șapte negri, doi mexicani și doi albi al căror dosar de pușcăriași consemna grupele de sânge AB-IV și 0-I cu Rh negativ. Rahat pur, nediluat.

Își aminti atunci de promisiunea făcută lui Janice Modine. Sună la secția de poliție San Dimas și vorbi cu șeful de tură responsabil cu anchetarea furturilor de piese auto. John Lembeck se afla în continuare în arestul secției de poliție, fiind interogat la greu pe tema altor furturi de automobile. Danny îi spuse individului povestea cu informatorul, insistând că Lembeck era ca și mort dacă ajungea la penitenciar. Șeful de tură acceptă să declanșeze procedura de eliberare. Danny știa că săracu’ Jungle John urma să primească mai întâi o cafteală dură – dar nici pe jumătate la fel de rea ca păruiala pe care i-o va administra el.

Reveni la apartamentul lui, înghiți patru păhărele de I.W., după care se puse pe treabă și întocmi dosarul, cu etichete colorate lipite pe diversele secțiuni: „Interogatorii”, „Eliminări”, „Cronologie”, „Piste”, „Probe materiale”, „Istoric”. În timp ce compunea un rezumat detaliat, un gând nu-i dădea deloc pace: unde locuise Marty Goines de când plecase de la Lexington State și până la moartea lui? Gândul avu ca rezultat un apel adresat telefonistei de serviciu de la spital, pentru a verifica dacă mai existaseră și alți pacienți din California eliberați cam în aceeași perioadă cu Goines. Răspunsul, după ce rămase la telefon pe linia interurbană timp de douăzeci de minute: *niciunul*.

Urmară oboseala, crampele de la scris și somnul. Patru păhărele bonificație și zvârcoleala din așternut l-au făcut să adoarmă ca mort și să se întâlnească din nou cu câinii și cu Omul Cameră, care acum avea colți – ai lui – și mușca o morgă întreagă de cadavre cu grupa de sânge 0-I, aliniate pe mesele de piatră. Dimineața și un nou mic dejun copios îl convinseră să lucreze la eliminarea unei astfel de variante. Sună la Moravuri, primi lista crescătorilor de câini de luptă și sfatul să nu sară calul cu tipii: toate fermele de câini din Malibu Canyon erau conduse de gagii duri și cam săriți de pe fix, veri cu cei din Tennessee. Ei nu făceau altceva decât să prăsească aici câini pitbull, ceea ce nu era ilegal, și nu îi puneau să lupte decât în South L.A. De la război încoace niciunul dintre ei nu fusese condamnat pentru organizarea de lupte de câini ilegale.

Danny ieși de pe autostrada Pacific Coast, intră pe Canyon Road și urcă pe drumul de țară printre dealurile acoperite cu o vegetație pitică, brăzdate de râulețe și scăldate în soare. Era un drum îngust. În stânga se puteau vedea taberele pentru copii, câteva grajduri și, din când în când, câte un club de noapte, iar în dreapta un parapet pus în calea pădurii verzi-maronii. Diverse semne indicau direcții spre poieniște, case și oameni. Danny zări acoperișurile unor vile în stil Tudor și coșurile unor cabane de lemn extravagante. Încet-încet, calitatea terenului scădea – fără vedere la ocean, fără briza mării, cu stufăriș tot mai des, fără locuințe. Când ajunse pe culme la Malibu Ridge și începu să coboare, simți că fermele de câini trebuie să fie aproape. Priveliștea era acum

punctată de prelatele unor colibe, iar pelicula de căldură cobora la nivelul solului, fiindcă formele de vegetație producătoare de umbre dispăruseră.

Ofițerul de la Moravuri cu care vorbise menționase faptul că toate cele trei ferme trebuiau să apară cam după vreo doi kilometri de mers pe drumul de acces și erau anunțate de un semn pe care scria CĂȚEI PITBULL – PIESE AUTO. Danny dădu peste semn exact în locul în care drumul cu două benzi se îngusta, devenind o fâșie subțire, la capătul căreia se zărea San Fernando Valley. Își continuă parcursul pe acel drum de țară, chinuind șasiul vechiului său Chevrolet preț de vreun kilometru. De-o parte și de alta a mașinii răsăreau colibe mici, ca ale culegătorilor de fructe. Apoi le văzu: trei cabane făcute din blocuri de zgură presată și încercuite cu sârmă ghimpată, trei curți în care zăceau osii de mașină, schimbătoare de viteze și blocuri motor, trei ferme individuale de câini solizi și spătoși.

Danny trase lângă împrejmuire, își fixă insigna pe rever și claxonă – din considerație pentru locuitorii colibelor. La auzul zgomotului, câinii se porniră să latre. Danny veni cât putu de aproape de sârma ghimpată și se uită la ei.

Nu erau câinii din somn – negri, cu păr scurt și lucios și cu dinți albi. Erau cafenii și cenușii sau pătați, cu pieptul lat, fălcile groase și numai mușchi. N-aveau enormele organe genitale ale celor din vis. Lătratul lor nu se confunda cu pecetea morții. Nu erau urâți. Erau doar niște animale prăsite pentru scopuri urâte. Danny îi privi cu atenție pe cei legați în apropierea lui, întrebându-se ce-ar face dacă i-ar mângâia pe creștet, apoi le spuse că îi părea bine că nu erau ca alți câini pe care îi cunoștea.

— Violu', Firiz și Trenul Nopții. Câinii ăștia au câștigat împreună șaisprezece lupte. Record absolut în Southern California pentru crescătoria unui singur om.

Danny se întoarse cu fața spre voce. Un bărbat foarte gras, în salopetă, stătea la stânga lui, în fața intrării într-o cabană. Purta ochelari cu lentile groase și, probabil, nu vedea foarte bine. Danny desprinse insigna și o băgă în buzunar, gândindu-se că omul era vorbăreț și îl putea îmbrobodi făcând pe tipul de la asigurări.

— Am putea vorbi un pic despre câinii ăștia?

Omul se apropie agale de gard, clipind des și silindu-se să-l distingă mai bine pe Danny. Spuse:

— Io-s Booth Conklin. Te interesează să cumperi un pitbull bun?

Danny examină ochii lui Booth Conklin – unul ce luneca liber în orbită, celălalt tulbure și ciupit de cataractă.

— Dan Upshaw. Ai putea începe cu câteva informații despre ei.

Conklin spuse:

— Pot mai mult de-atât.

Se duse la cușca unui câine pătat și trase zăvorul. Bestia o zbughi afară, izbindu-se de gard cu labele din față și lingând apoi sârma. Danny se lăsă pe vine și îi scărpină botul, iar printre degete îi alunecă o limbă lungă și roz.

— Bravo, băiatu', bine, băiatu!

Acum era sigur că teoriile lui Layman nu erau decât niște teorii.

Booth Conklin se întoarse cu o bucată de lemn în mână.

— Prima lecție când e vorba de un pitbull e să nu vorbești cu el cum vorbești cu un

copil, că nu te mai respectă. Lu' Violu' ăsta îi place să și-o frece de picioarele oamenilor și nu vrea decât să-ți ude pantalonii. Văru-meu, Wallace, i-a zis Violu', pentru că se suie pe orice cu gânduri rele. Jos, Violu', jos!

Câinele continua să-i lingă degetele lui Danny. Booth Conklin îi arse una peste fund cu lemnul. Violu' scheună, se dădu înapoi și se lăsă pe spate, frecându-și spinarea pe pământ, cu toate cele patru labe zvâcnindu-i în aer. Danny își simți pumnii încleștându-se. Conklin îndesă bățul în gura câinelui. Pitbullul își încleștă fălcile. Conklin îl ridică, ținându-l în aer la înălțimea brațului. Danny rămase cu gura căscată în fața unei asemenea demonstrații de forță.

Conklin vorbea foarte calm, de parcă nu era nicio scofală să ții suspendate peste treizeci și cinci de kilograme de câine în vârful unui băț.

— Câinii ăștia pot fi răi de tot, așa că trebuie să-ndure cât cuprinde. Nu-ți vând niciunul dacă ai de gând să-l cocoloșești.

Violu' atârna ferm și se auzea cum îi vibrează mârâiturile în gâtlej. Fiecare mușchi îi era perfect conturat. Danny se gândi că animalul din fața lui era întruchiparea ideală a frumuseții rele.

— Trăiesc într-un apartament, așa că nu pot ține un câine, zise el.

— Ai venit doar să căști gura?

Mârâiturile Violului deveneau tot mai groase și mai satisfăcute. Biluțele i se întăriră și îi înflori o erecție. Danny se uită în altă parte.

— Mai mult ca să pun niște întrebări.

Conklin miji ochii – niște tăieturi orizontale de dincolo de două funduri de pahar.

— Nu ești polițist, nu-i așa?

— Nu, sunt anchetator la o firmă de asigurări. Mă ocup de o revendicare într-un caz de crimă. Cred că m-ai putea ajuta dacă mi-ai răspunde la câteva întrebări.

Conklin zise:

— Sunt un tip săritor. Nu-i așa, Violu'?

Individul tot ridica și cobora bățul, iar încheietura mâinii îi zvâcnea când câinele se încorda în aer. Violu' mârâia, scheuna, gâfâia. Danny își dădu seama ce se întâmplă și se fixă asupra fundurilor de pahar. Violu' scăpă un ultim mârâit/scheunat/gâfâit, descleștându-și apoi colții și căzând la pământ. Conklin râse.

— Văd că n-ai niciun pic de simț al umorului când vine vorba de un pitbull. Pune întrebări, băiete! Am un văr care-i la asigurări, așa că am o simpatie pentru rasa asta.

Violu' se strecură pe sub gard și își frecă botul de genunchiul lui Danny. Danny făcu un pas înapoi.

— O revendicare într-un caz de omor. Știm că asasinul a fost un bărbat, dar legistul crede că ăla ar fi asmuțit un câine, un coiot sau un lup asupra victimei după ce-a murit. Cum ți se pare ideea?

Conklin își vârî o scobitoare în gură și mestecă vorbele în jurul ei.

— Domnule, eu cunosc familia canină destul de bine, iar coioții și lupii nu se pun – decât dacă asasinul i-a prins, i-a înfometat și-a lăsat mortu' într-un loc unde puteau să-l sfârtece liniștiți. Ce stricăciuni i-au făcut mortului tău?

Danny se uită la Violu', care se încolăci sătul, cu mușchii destinși, pregătindu-se să

doarmă.

— Localizate. Urme de dinți pe stomac, intestinele mușcate și supte. Trebuie să se fi întâmplat într-un spațiu închis, pentru că trupul era curat atunci când l-a găsit poliția.

Conklin pufni:

— Atunci elimină coioții și lupii. Ăia ar înnebuni și l-ar hali de tot. Și pe javrele alea nu prea poți să le ții închise în casă. Te gândeai la un pitbull? La câini?

— Da, dacă e cazul.

— Sunteți siguri că mușcăturile nu-s de om?

— Nu, nu suntem siguri.

Booth Conklin arătă spre cuștile câinilor:

— Domnule, io mă ocup de fermele astea trei pentru verii mei și știu să obțin ce vreau de la un câine. Dac-aș fi atât de nebun încât să vreau ca unul din cățelușii mei să halească mațele vreunui tip, cred că aș găsi cum să-i pun s-o facă. Dar îți spun că io-s unul din ăia de-i plac sporturile sângeroase și nu-mi pot imagina vreo ființă umană care să facă ce mi-ai zis.

Danny spuse:

— Da' dac-ai vrea, cum ai face-o?

Conklin îl mângâie pe Violu' pe spate, iar câinele începu să dea leneș din coadă.

— L-aș înfometa, l-aș ține închis, aș pune cățele în călduri să umble prin fața cuștii și l-aș înnebuni rău de tot. I-aș pune o botniță, i-aș lega picioarele din spate și i-aș strânge puțulica într-un ham, ca să nu și-o mai poată freca. Mi-aș pune mănuși de plastic și i-aș freca-o până ar fi gata să ejaculeze, apoi l-aș strânge de biluțe, ca să nu mai poată termina. Aș face rost de niște sânge menstrual de câine și l-aș stropi în ochi și nări timp de o săptămână, până când ajunge să se gândească la el ca la hrană *și* sex. Pe urmă, când mi-am găsit mortu', aș turna niște sânge de-ăla de păsărice exact acolo unde-aș vrea să muște. Și mai știi ceva, domnule? Aș ține o pușcă pe-aproape, în caz că bestia turbată s-ar gândi să mă mănânce și pe *mine*. Te mulțumește răspunsul?

Danny se gândea: niciun animal. Nu se potrivea. Dar lasă-l pe Layman să facă niște biopsii pe organele lui Goines – pe cele de lângă mușcături –, ca să verifice dacă acolo există și un al doilea tip de sânge, neuman. Îi puse lui Booth Conklin o întrebare cu bătaie lungă:

— Ce fel de oameni cumpără câini de-aici?

— Băieții morți după sporturi sângeroase, da' nu porcării ca alea de care mi-ai spus.

— Luptele de câini nu sunt cumva ilegale?

— Dacă știi pe cine să ungi, nu mai e lege. Sigur nu ești polițai?

Danny dădu din cap.

— Amalgamated Insurance. Auzi, nu-ți amintești să fi vândut cândva în ultimele șase luni vreun câine unui tip înalt, cărunt, între două vârste?

Conklin îi trase un șut slab lui Violu'. Câinele se scutură, se ridică și se duse în cușca lui.

— Domnule, clienții mei sunt băieți tineri, cu camionete, și negrotei care vor să aibă cel mai rău câine de pe stradă.

— Și niciunul dintre clienții tăi nu arată altfel? Neobișnuit?

Booth Conklin izbucni în râs cu atâta poftă, încât aproape că înghiți scobitoarea.

— Pe vremea războiului niște tipi cu filme mi-au văzut firma, au venit și mi-au zis că vor să facă un filmuleț de casă cu niște câini cu măști și costume care se luptă pe viață și pe moarte. Le-am vândut doi câini de douăzeci de dolari pentru un sutar fiecare.

— Au făcut filmul?

— Nu am văzut reclama la Grauman's Chinese, așa că de unde să știu? Pe undeva pe-aproape de plajă e un spital pentru tipii de la Hollywood care vor să se lase de băutură. Cred că vizitau pe cineva de-acolo din Valley când mi-au văzut firma.

— Era vreunul din ei înalt și cărunt?

Conklin dădu din umeri.

— Nu-mi amintesc. Unul avea un accent haios, european – asta-mi amintesc. Plus că ochii mei nu-s cei mai buni din lume. Ai terminat cu întrebările, fiule?

Nouăzeci și cinci la sută împotriva teoriei momelii cu sânge. Poate că așa o să scape și el de coșmaruri. Restul erau detalii inutile despre extravaganța celor de la Hollywood. Danny spuse:

— Mulțumesc, domnule Conklin. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Plăcerea a fost de partea mea, fiule. Mai treci. Violu' te place.

•

Danny se înapoie la secție și, deși nu-i era foame, comandă un hamburger, cartofi prăjiți și lapte, mâncă jumătate și îl sună pe Layman la morgă.

— Norton Layman la telefon.

— Danny Upshaw, doctore.

— Ești exact omul pe care voiam să-l sun. Întâi știrile mele sau ale tale?

Danny avu o viziune: Violu' crâmpoținд secțiunea mediană a lui Marty Goines. Aruncă restul hamburgerului la coș și spuse:

— Ale mele. Sunt convins că urmele de dinți sunt umane. Tocmai am vorbit cu un om care crește câini de luptă și mi-a spus că ipoteza ta e posibilă, dar ar lua multă pregătire și nu cred că omorul a fost chiar *atât* de premeditat. Mi-a spus că sângele menstrual al unei cățele ar constitui cea mai bună momeală și m-am gândit să faci niște teste pe organele respective, ca să vezi dacă nu găsești alt tip de sânge decât cel uman.

Layman oftă.

— Danny, municipalitatea din Los Angeles l-a incinerat azi-dimineață pe Martin Mitchell Goines. Dacă după efectuarea autopsiei nu revendică nimeni trupul decedaților timp de patruzeci și opt de ore, ajunge cenușă. Totuși am și niște vești bune.

Danny se gândi „Rahat!", dar zise:

— Dă-i drumul!

— Tăieturile de pe spate erau interesante. Mi-au amintit de cartea lui Gordon Kienzle despre răni. O știi?

— Nu.

— Ei bine, Kienzle e un medic patolog care a început ca stagiar la Urgențe. Era fascinat de agresiunile fără omor și a alcătuit un volum cu fotografii și specificații despre rănile provocate de atacurile umane. Am consultat cartea respectivă și tăieturile lui Martin Mitchell Goines sunt identice cu mostrele trecute la categoria „bățul *zoot*" – un

băț scurt, cu o lamă sau niște lame atașate la un capăt. Bețele *zoot* se foloseau prin ’42-’43. Erau foarte folosite de găștile anti-mexicane, iar polițiștii de intervenție le utilizau pentru a tăia anumite elemente hispanice recalcitrante, care purtau costume *zoot*.

Cercetează dosarele de la Omucideri și la LAPD, și la LASD, și vezi omorurile cu bețe zoot. Danny spuse:

— E un indiciu valoros, doctore. Mulțumesc.

— Încă nu-mi mulțumi. Am verificat dosarele chiar înainte să te sun. Nu există niciun caz de crimă de acest gen. Un prieten de-al meu din LAPD, de la Brigada de Intervenții, mi-a spus că nouăzeci și nouă la sută din atacurile cu bețe *zoot* ale albilor asupra mexicanilor n-au fost raportate niciodată, iar mexicanii n-au sărit unul la celălalt cu un asemenea băț. Îl consideră un instrument murdar sau ceva de genul ăsta. Dar rămâne totuși un indiciu.

Călușul de bumbac care sufocă, mâini sau cordon care strangulează, mușcături de dinți și acum tăietura cu bățul *zoot. De ce există atâtea forme de brutalitate*? Danny spuse:

— Ne vedem la cursuri, doctore.

Puse telefonul în furcă și se întoarse la mașină, doar ca să se mai miște un pic. Jungle John Lembeck se sprijinea de capotă, cu fața tumefiată și un ochi învinețit și închis. Spuse:

— Au fost foarte duri cu mine, domnu’ Upshaw. Nu i-aș fi zis lui Janice să vă spună, numai că m-au bătut foarte tare. Sunt jucător, domnu’ Upshaw. Așa că dacă vrei să mi-o plătești, înțeleg.

Danny strânse pumnul drept și se pregăti să lovească, dar imaginea lui Booth Conklin și a câinilor lui îl opri.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Trabucurile erau cubaneze, havane, iar aroma lor îl făcu pe Mal să-și dorească să nu se fi lăsat de fumat. Tirada lui Herman Gerstein și acompaniamentul lui Dudley Smith – zâmbete, gesturi, mici chicoteli – îl făcură să-și dorească să se întoarcă la Academia LAPD, ca să intervieveze recruți pentru rolul de tânăr idealist de stânga. Trecuse aproape o zi întreagă, dar nu apăruse niciun candidat cât de cât potrivit pentru rolul de cârtiță, iar după părerea lui, dacă începeau interogatoriile fără să aibă un om gata să joace rolul de agent sub acoperire, ar fi făcut o greșeală. Numai că Ellis Loew și Dudley, incitați de murdăriile psihiatrice confidențiale din dosarele lui Lesnick, erau nerăbdători să demareze spectacolul și uite că tocmai se pregăteau să-i abordeze pe Mondo Lopez, Sammy Benavides și Juan Duarte, membri ai AUFT ce jucau rolurile unor indieni pe platoul de filmare unde se turna *Masacrul tomahawkului*. Iar acum tirada lui Gerstein îl făcea și mai nervos.

Șeful de la Variety International se agita în spatele biroului, gesticulând cu havana lui, iar Mal nu și-l putea scoate din cap pe Buzz Meeks, care se strecurase din nou în viața lui – în *cel mai rău* moment posibil.

— … și vă pot spune, domnilor, că prin rezistență pasivă și alte măgării comuniste, cei din AUFT îi vor provoca pe tipii din Teamsters să le tragă câteva la fund, ceea ce va face ca inșii din AUFT să iasă bine, iar noi rău. Comuniștilor le place să fie bruscați. Vor înghiți orice cantitate de rahat, vor zâmbi ca și cum ar fi file de somon și vor cere încă o tură. Vor întoarce celălalt obraz, apoi te vor mușca de cur. Ca acei *pachucos*{12} de pe platoul 23. Golani în costume *zoot* care și-au făcut rost de carnete de sindicalist, de autorizația să le facă mizerii altora și să creadă că rahatul lor nu pute. Oare am eu dreptate sau Eleanor Roosevelt e lesbi?

Dudley Smith râse cu zgomot.

— Și zău că tare-i mai place să lingă prin păr! Am auzit că-i place și carnea mai tuciurie. Și știm cu toții despre slăbiciunea răposatului Franklin pentru terrieri negri pitici. Domnule Gerstein, locotenentul Considine și cu mine am vrea să vă mulțumim pentru contribuțiile aduse la cauza noastră și pentru ospitalitatea oferită în această dimineață.

Mal înțelese aluzia și se ridică. Herman Gerstein întinse mâna spre un umidificator și înșfăcă o mână de trabucuri. Dudley se ridică în picioare. Gerstein se repezi la ei ca un fundaș, le strânse mâinile energic și le îndesă trabucurile în toate buzunarele care îi stăteau în cale, conducându-i spre ușă cu palme zdravene, prietenești, trântite pe spate. Când închise ușa în urma lor, Dudley spuse:

— Nici urmă de subtilitate în limbaj. Îl poți scoate pe evreu din gunoi, dar nu poți scoate gunoiul din evreu. Ești gata de interogatoriu, căpitane?

Mal privi în jos, spre demonstranții AUFT, văzu din spate o femeie în pantaloni și se întrebă dacă nu cumva era Claire De Haven.

— În regulă, *locotenente*!

— Ah, Malcolm, cât de spirituali suntem!

Luară ascensorul privat al lui Herman Gerstein până la parter și traversară un coridor care șerpuia prin două studiouri de filmare. Construcțiile, acoperite cu o stucatură bej, erau înalte cât un siloz și teșite la vârf, cu niște plăcuțe de plastic alb deasupra ușilor de la intrare, unde scria titlul filmului, regizorul și orele de turnare. Pe lângă ei trecură în trombă actori pe biciclete – cowboys, indieni, jucători de baseball, soldați în uniformele Revoluției Americane. Cărucioare motorizate transportau aparatele de filmat. Tehnicienii erau adunați ciorchine lângă un cărucior cu gustări, unde un centurion roman servea gogoși și cafea. Platourile interioare se extindeau aproape jumătate de kilometru, iar numerele negre de deasupra ușilor le delimitau unele de altele. Mal mergea în fața lui Dudley Smith, recapitulând în minte murdăriile din dosarele Benavides/ Lopez/ Duarte și sperând că o abordare a indivizilor în timpul activității nu ar însemna prea mult și prea repede.

Dudley îl ajunse din urmă în fața platoului cu numărul 23. Mal apăsă pe butonul soneriei. O femeie îmbrăcată ca o barmaniță din Vestul Sălbatic le deschise ușa și făcu un balon de gumă de mestecat, pe care îl sparse în nasul lor. Mal îi arătă insigna și legitimația.

— Suntem de la Procuratura Districtuală și vrem să vorbim cu Mondo Lopez, Juan Duarte și Sammy Benavides.

Fata din Vestul Sălbatic mai pocni un balon de gumă, apoi li se adresă cu un accent de Brooklyn:

— Filmează. Sunt niște tineri indieni îndârjiți, gata să atace fortul, dar bătrânul și înțeleptul șef de trib nu-i lasă. Termină în câteva minute și puteți…

Dudley interveni:

— Nu ne interesează rezumatul filmului. Dacă le spui că suntem de la poliție, își vor ajusta agenda lor încărcată în așa fel încât să ne poată primi. Și, te rog, fă-o acum!

Fata își înghiți guma și o luă înaintea lor. Mal se gândi: e un cuceritor, nu-l lăsa să conducă ostilitățile.

Platoul avea un aer de peșteră: pereți acoperiți cu cabluri, reflectoare, aparate de filmat pe cărucioare cu rotile, niște cai anemici legați de stâlpi și lume care lâncezea, fără să facă absolut nimic. Chiar în mijloc se găsea un cort indian măsliniu, confecționat în mod evident din surplusurile armatei, cu simboluri indiene pictate pe fețele cortului cu lac roșu, de acadea, ca să dea impresia că ar aparține vreunei brave căpetenii. Asupra cortului și a celor patru actori care stăteau pe vine în fața lui – un bătrân alb, pseudo-indian, și trei mexicani pseudo-indieni sub treizeci de ani – erau ațintite camere de filmat și reflectoare pe trepiede.

Fata îi opri la câțiva pași în fața camerelor, șoptindu-le:

— Iată-i. Ăia care par niște amanți *latino*.

Bătrânul șef de trib intona cuvinte de pace. Cei trei tineri viteji rostiră – cu un accent mexican curat – niște replici despre ochii albi ce vorbeau cu o limbă despicată. Cineva strigă „Stop!” și întreaga scenă deveni o mare tulbure de trupuri în mișcare.

Mal se strecură spre cei trei, care își scoteau țigările și brichetele din pieile pieilor-roșii. Indivizii își dădură seama imediat că e polițist. Atunci apăru și Dudley Smith, iar vitejii își aruncară unul altuia priviri speriate.

Dudley le arătă insigna de polițist.

— Poliția. Vorbesc cu Mondo Lopez, Juan Duarte și Samuel Benavides?

Cel mai înalt dintre viteji își desfăcu elasticul care îi strângea coada de cal și dezvălui o coafură *pachuco* – coadă de rață la spate, moț în față.

— Eu sunt Lopez, zise el.

Mal se decise să atace în forță:

— Poate îi prezinți și pe prietenii dumitale, domnule Lopez. N-avem toată ziua la dispoziție.

Ceilalți doi se îndreptară de spate și făcură un pas înainte, mișcarea fiind pe jumătate una de pură bravadă, pe jumătate una de supunere în fața autorităților. Mal se gândi că cel scund și musculos era Duarte, fost lider de grup Sinarquista, cei cu costume *zoot* și banderole cu svastici, recuperat apoi de Partidul Comunist, iar amicul lui lungan era Benavides, domnul Secretos în hârtiile doctorului Lesnick, un tip cu un dosar extrem de plictisitor, cu excepția unei ședințe dedicate unui episod în care un Sammy de doisprezece ani își molesta sora de nouă ani, punându-i o lamă la beregată. Amândoi păreau nervoși și se bălăngăneau tăcuți. Musculosul zise:

— Eu sunt Benavides.

Mal arătă spre o ușă laterală, apoi duse mâna la acul de la cravată – un semn de cod

LAPD care însemna *Lasă-mă pe mine*.

— Numele meu e Considine, iar el e locotenentul Smith. Suntem de la Procuratura Districtuală și am vrea să vă punem câteva întrebări. Doar niște chestii de rutină, după care vă puteți întoarce numaidecât la muncă.

Juan Duarte zise:

— Avem de ales?

Dudley pufni. Mal îi puse o mână pe braț.

— Da. Aici sau în arestul tribunalului.

Lopez arătă cu bărbia spre ieșire. Benavides și Duarte îl urmară, își aprinseră țigările și ieșiră cu toții afară. Actorii și tehnicienii făcură ochi mari văzând migrația pieilor-roșii cu fețe palide. Mal plănuia să-i ia tare, să fie dur la început, apoi s-o lase mai moale, după care Dudley să pună întrebările dure, iar el să revină ca salvator: marea vrăjeală, care să-i transforme în martori utili acuzării.

Cei trei se opriră din marșul lor chiar înainte de ieșire și se sprijiniră nonșalanți de perete. Dudley se postă în stânga lui Mal, cam cu un pas mai în spate. Mal îi lăsă să fumeze în tăcere, apoi zise:

— Măi-măi, dar știu că ați făcut-o de oaie!

Trei perechi de ochi ațintiți în jos, trei indieni falși într-un nor de fum de țigară. Mal îl abordă pe liderul grupului:

— Pot să te întreb ceva, domnule Lopez?

Mondo Lopez își ridică privirea.

— Sigur, domnule polițist.

— Domnule Lopez, dacă nu mă înșel, duci acasă cam în jur de un sutar, nu-i așa?

Mondo Lopez spuse:

— Optzeci și nouă și ceva. De ce?

Mal zâmbi.

— Păi, câștigi aproape cât mine, iar eu am terminat un colegiu și am șaisprezece ani de experiență ca polițist. Voi toți ați renunțat la liceu, nu?

O privire rapidă făcu ștafeta între cei trei. Lopez se strâmbă, Benavides dădu din umeri și Duarte trase un fum lung din țigară. Mal observă că toți trei se raliau mult prea curând împotriva lui, așa că îndulci tonul:

— Stați să vă spun de ce am pomenit de așa ceva. Pentru că întotdeauna ați învins legile probabilității. Ați făcut parte din bande de stradă sau din Sinarquista, ați stat câteva stagii pe la ceva școli de corecție, dar ați rămas curați. E impresionant. Și noi n-am venit ca să vă ridicăm pentru ceva ce v-ați făcut unii altora.

Juan Duarte își stinse țigara.

— Vrei să zici că e vorba de prietenii noștri?

Mal își scormoni creierul după muniție din dosare și alese informația că după Pearl Harbor toți trei încercaseră să se înroleze în forțele armate.

— Păi, m-am uitat la dosarele voastre de recrutare. Ați ieșit din banda aia, ați încercat să luptați împotriva japonezilor, ați fost de partea câștigătorilor la Sleepy Lagoon. Când ați greșit, ați recunoscut. Pentru mine e un semn că sunteți băieți de treabă.

Sammy Benavides spuse:

— La voi în dicționare un băiat de treabă e un turnător, domnu'…

Duarte îl făcu să tacă, trăgându-i un cot.

— Cine încercați să ne spuneți că nu-i de treabă? Cine *vreți* să greșească?

În sfârșit o deschidere potrivită.

— Ce-ați zice de Partid, domnilor? Ce-ați zice de unchiul Joe Stalin, care s-a băgat sub cuverturi cu Hitler? Ce-ați zice de lagărele de sclavi din Siberia și de toate măgăriile pe care le-a făcut Partidul în State, fără să sufle o vorbă despre ce se întâmpla în Rusia? Domnilor, sunt polițist de șaisprezece ani și nu i-am cerut niciodată cuiva să-și toarne prietenii. Dar îi voi cere *oricui* să-și toarne *dușmanii,* mai ales dacă se întâmplă să fie și dușmanii mei.

Mal își trase răsuflarea, gândindu-se la cursul de Oratorie de la Drept, la Stanford. Dudley Smith stătea relaxat lângă el. Mondo Lopez arătă spre stradă, apoi se uită la camarazii săi din *Masacrul tomahawkului.* Și toți trei începură să bată din palme.

Dudley se făcu roșu. Mal văzu apoi cum fața partenerului său trece din roșu în vinețiu. Lopez lăsă încet mâna în jos, înăbușind aplauzele.

— Ce-ar fi să ne spuneți despre ce e vorba?

Mintea lui Mal trecu iar prin dosare, încercând să găsească vreo mizerie, dar nu dădu de nimic.

— E vorba de o investigație referitoare la influența comunistă în Hollywood. Și nu vă cerem să vă dați în gât prietenii, ci doar pe dușmanii *noștri.*

Benavides arătă spre vest, spre birouri și spre cele două șiruri de demonstranți.

— Și asta n-are nimic de-a face cu Gerstein, care vrea să scape de sindicatul nostru și să-i aducă pe cei de la Teamsters?

— Nu. E vorba de o investigație preliminară, care n-are nicio legătură cu problemele cu care se confruntă sindicatul vostru. E vorba…

Duarte îl întrerupse:

— De ce *noi*? De ce eu, Sammy și Mondo?

— Pentru că sunteți niște delincvenți reabilitați și ați fi niște martori grozavi.

— V-ați gândit că ne e frică de pușcărie și că facem pe noi?

— Nu, ne-am gândit că ați fost cu Sinarquista și cu Roșii și că, poate, sunteți destul de deștepți încât să vă dați seama că *totul* e o porcărie.

Benavides interveni și el, aruncând un ochi precaut spre Dudley:

— Știți că ăia din CCAA au încercat șmecheria cu turnătoria și mulți tipi de treabă au încurcat-o. Acum se încearcă din nou aceeași schemă. Și vreți să mușcăm noi?

Mal se gândi la Benavides ca la un violator de copii care vorbește despre morală. *Simțea* că Dudley se gândește la același lucru și că se enervează.

— Ascultă, eu *știu* ce e corupția! Președintele Comisiei pentru Cercetarea Activităților Antiamericane e închis la Danbury pentru mită. Toată comisia a fost ceva aiurea. Și recunosc că LAPD a greșit în chestia cu Sleepy Lagoon. Dar nu poți zice…

Mondo Lopez urlă:

— A greșit! *Pendejo*[{13}], a fost un genocid împotriva celor ca noi, comis de cei ca voi! Vorbești mieros cu cine nu trebuie despre ce nu trebuie ca să încasezi ce nu trebuie…

Dudley păși în fața celor trei, cu haina descheiată și cu pistolul calibrul 45, insigna și tresele la vedere. Statura lui impunătoare făcea din cei trei mexicani un fel de umbre ale sale, iar vocea lui urcă mai multe octave, dar nu se sparse.

— Cei șaptesprezece compatrioți jegoși ai voștri l-au ucis pe José Diaz cu sânge rece și au scăpat de camera de gazare pentru că niște trădători perverși și handicapați s-au înhăitat ca să-i salveze! Și nu voi permite nicio manifestare de lipsă de respect în prezența mea! Înțeles?

Tăcere totală. Băieții din AUFT rămaseră tot în umbra lui Dudley, iar mașiniștii aruncară priviri curioase din capătul holului. Mal se vârî între ei – mai înalt ca Dudley, dar pe jumătate ca lățime. Speriat. *Pendejo*. Era pregătit să transmită unele semnale sugestive, dar Mondo Lopez lovi din nou:

— Ăia șapteșpe au fost lucrați de *puto* de LAPD și *puta* de Curtea de Justiție a municipalității. Ăsta ieste belitul de *verdad* ![{14}]

Dudley avansă până când între el și Lopez nu mai rămase decât arcul de cerc al unui pumn la rinichi. Benavides se trase înapoi, tremurând. Duarte murmură că tipii de la Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon trimiseseră scrisori anonime în care îl învinovățeau pe un alb de moartea lui José Diaz, dar nimeni nu le dăduse crezare. Benavides îl trase la adăpost. Mal îl prinse pe Dudley de braț. Vlăjganul irlandez îl împinse la o parte și își coborî vocea la o tonalitate de bariton:

— Ți-a plăcut cum și-au bătut joc de justiție cei de la Sleepy Lagoon, Mondo? Te-ai bucurat de favorurile lui Claire De Haven, capitalista putred de bogată care-i amică cu tot Consiliul Municipal, amanta perfectă pentru puța lor mică de *latino*?

Benavides și Duarte erau cu spatele la perete și alunecau tot mai departe, centimetru după centimetru. Mal îngheță. Lopez îl săgetă cu privirea pe Dudley, care izbucni în râs.

— Poate că a fost nedrept din partea mea, flăcău. Doar știm cum își împărțea Claire favorurile cu toți, deși mă îndoiesc să se fi înjosit cu unul de teapa voastră. Dar cu prietenul tău din CASL, Chaz Minear, e cu totul altă poveste. N-a fost și el acolo, să se-nfrupte dintr-o gaură de cur mexican?

Benavides se apropie de Dudley. Mal se scutură din amorțeală și îl împinse la perete, văzând în minte lame de ras la gâtul unei fete. Benavides țipă:

— *Puto* ăla și-a cumpărat băieți de la o agenție, nu ne-a făcut pe noi!

Mal îl împinse și mai tare. Costumul lui îmbibat de sudoare se înfrunta cu cel din piele de bou, iar mușchii lui tari împingeau un bărbat slab, de aproape patruzeci de ani. Brusc, Benavides se înmuie. Mal luă mâinile de pe el și își aduse aminte de o chichiță de la dosar: Sammy îi înjurase pe poponari în fața lui Lesnick. Era un punct slab pe care l-ar fi putut specula.

Sammy Benavides alunecă lângă perete, urmărind duelul din priviri al lui Smith cu Lopez. Mal încercă să facă semne cu mâinile, dar nu reuși. Juan Duarte stătea în mijlocul coridorului și analiza scena de la distanță. Dudley curmă duelul cu o răsucire pe călcâie și o replică amară:

— Sper că astăzi ai învățat o lecție, căpitane. Nu te poți juca de-a sora de caritate cu gunoaiele. Ar fi trebuit să vii cu mine în Brigada Durilor. Ai fi învățat să lucrezi în stil mare.

Prima rundă – ratată.

Mal o porni cu mașina spre casă, gândindu-se că tresele de căpitan i-au fost smulse, distruse de pumnii uriași ai lui Dudley Smith. Iar o parte din vină era a lui: fusese prea moale atunci când mexicanii făcuseră pe șmecherii, crezând că putea să se facă înțeles, să-i încurce și să-i atragă în capcane logice. Se gândise să-i trimită un raport lui Ellis Loew – să nu ne atingem de Sleepy Lagoon, căci stârnește prea multă simpatie –, apoi, din empatie, renunțase la el, îi sensibilizase pe mexicani și îl iritase pe Dudley. Iar Dudley îl apărase înainte s-o facă el însuși, așa că era greu să-l învinovățești că își pierduse cumpătul, ceea ce însemna că abordarea directă a celor din AUFT era exclusă și poate că ar fi fost mai bine să-și concentreze eforturile pe direcția infiltrării unei cârtițe și a interogatoriilor confidențiale. Specialitatea lui. Dar asta nu reducea însemnătatea remarcii lui Dudley Smith despre brigada lui de elită și sporea nevoia ca Buzz Meeks să fie cooptat în echipă.

Doar rateuri. Partea bună era că ieșirea lui Dudley nu dăduse în vileag vreo informație existentă doar în dosarele lui Lesnick, păstrând intactă alternativa manipulării subtile. Îngrijorător era faptul că un polițai atât de isteț ca irlandezul luase atât de personal un atac indirect, după care îl lovise pe partenerul său sub centură.

Pendejo.

Speriat.

Iar Dudley Smith o știa.

Ajuns acasă, Mal profită de faptul că toată lumea era plecată, se debarasă de hainele asudate, făcu un duș și își puse pe el un tricou și niște pantaloni lejeri, înțepenind apoi în fața biroului pentru a scrie un raport lung pentru Loew, în care puse accent pe faptul că nu mai aveau voie să se adreseze în mod direct membrilor AUFT până când nu își vor fi infiltrat un spion – mutare devenită acum absolut necesară. Scrisese deja o pagină, când își dădu seama că trebuia să bage în raport și multă abureală. Nu putea să descrie în detaliu ceea ce se întâmplase la Variety International fără să se caracterizeze pe sine însuși ca fiind fricos sau fraier. Așa că umplu încă o pagină cu avertismente referitoare la alegerea făcută de Loew pentru rolul de instigator: Buzz Meeks, individul care deținea, probabil, titlul de cel mai corupt polițist din istoria LAPD – șterpelea heroină, își șantaja confrații, colecta bani pentru gangsteri, iar acum devenise peștele lui Howard Hughes. După această pagină își dădu seama că lucrează degeaba. Dacă Buzz Meeks voia să se bage, *era* deja băgat în echipă. Hughes era cel mai serios contribuabil la fondurile marelui juriu și, concomitent, șeful lui Meeks și ce zicea el, aia se făcea. După două pagini își dădu seama *de ce* abordarea lui n-avea sens: oricum ai lua-o, Meeks era cel mai bun candidat pentru misiunea respectivă. Iar celui mai bun candidat îi era teamă de el, tot așa cum lui îi era teamă de Dudley Smith. Deși nu exista niciun motiv de teamă.

Mal aruncă raportul la coș și începu să se gândească la misiunea de infiltrare. Academia LAPD era exclusă – avea doar tineri dintr-o bucată, fără nicio sclipire de prefăcătorie. Academia LASD nu părea nici ea o soluție – scandalul Brenda Allen și protecția oferită lui Mickey Cohen nu prea le permiteau să pună la dispoziția LAPD-ului

un tânăr recrut capabil. Cea mai sigură opțiune ar fi fost un polițist activ de la Poliția Metropolitană, de la LAPD, un ins inteligent, chipeș, adaptabil și ambițios, trecut de douăzeci de ani, dar sub treizeci, un tânăr maleabil, fără atitudinea dură a unui polițist vechi.

Unde?

Divizia Hollywood era exclusă. Jumătate din personal fusese implicat în scandalul Brenda Allen, le apăruseră fotografiile în ziare, erau speriați, furioși și periculoși. Circulase chiar un zvon conform căruia trei detectivi de la secția Hollywood fuseseră în spatele confruntării armate din august de la Sherry's, acea încercare eșuată de a-l lichida pe Mickey Cohen, unde trei oameni au fost răniți și bodyguardul lui Cohen ucis. *Exclus*.

Iar în secția centrală era plin de începători necalificați, care intraseră în Departament grație faptelor lor din război. Secțiile din Strada 77, Newton și University erau formate din haidamaci angajați să-i țină în frâu pe cetățenii negri. Poate ar fi găsit ceva la cei din Hollenbeck – dar în East L.A. erau numai mexicani, iar Benavides, Lopez și Duarte încă mai aveau legături acolo, ceea ce le putea pune spionul în primejdie. Diversele divizii de detectivi constituiau un teren propice dacă puteau găsi un individ care să nu se dovedească un cinic iremediabil.

Mal puse mâna pe registrul intern cu adresele celor de la LAPD și începu să îl frunzărească, cu un ochi la ceasul de pe perete, care se apropia de ora 3. Era timpul ca Stefan să se întoarcă de la școală. Tocmai se pregătea să-l sune pe comandantul secției, pentru a iniția unele discuții preliminare, când auzi pași pe hol. Se răsuci pe scaun și își lăsă brațele moi, ca să-i dea voie fiului lui să sară pe el.

Era Celeste. Femeia se uită la brațele lui până ce bărbatul le lăsă să-i cadă de tot. Apoi spuse:

— I-am zis lui Stefan să rămână la școală până mai târziu, ca să am o discuție cu tine.

— Da?

— Expresia feței tale nu-mi ușurează situația.

— Dă-i drumul, fir-ar să fie!

Celeste strânse la piept poșeta ei de operă, brodată cu perle, o relicvă preferată rămasă din Praga anului 1935.

— O să divorțez de tine. Am întâlnit un bărbat drăguț, un bărbat cult, care ne va asigura mie și lui Stefan un cămin mai bun.

Mal se gândi: absolut calmă. Știe ce efect are. Spuse:

— N-o să te las. Nu-i face rău băiatului meu sau o să-ți fac eu ție rău.

— Nu poți. Copilul îi aparține mamei.

Stâlcește-o! Arată-i că *tu* faci legea!

— E bogat, Celeste? Dacă trebuie să te fuți ca să supraviețuiești, ar trebui să te fuți cu bărbați bogați. Corect, *Fraulein*? Sau cu bărbați puternici, cum era Kempflerr.

— Întotdeauna revii la povestea aia, pentru că e ceva foarte urât și te excită foarte tare.

Lovitură fatală. Mal simți că jocul lui îl trădează.

— Ți-am salvat curul ăla al tău de fată bogată. L-am ucis pe omul care te

transformase într-o curvă. Ți-am oferit un cămin.

Celeste zâmbi – dezlipirea standard a unor buze subțiri de pe o dantură perfectă.

— L-ai ucis pe Kempflerr ca să-ți dovedești că nu ești laș. Voiai să aduci a polițist adevărat și erai dispus să te autodistrugi pentru asta. Numai norocul tău prostesc te-a salvat. Și nici nu știi să-ți ascunzi secretele.

Mal se ridică pe picioarele golite de vlagă.

— Am ucis pe cineva care merita să moară.

Celeste se juca cu poșeta. Degetele ei frământau broderia de perle. Mal interpretă gestul ca pe un truc de operetă, ce pregătea replica finală.

— N-ai niciun comentariu de făcut?

Celeste afișă cel mai profund zâmbet de aisberg.

— Herr Kempflerr era foarte drăguț cu mine și am inventat toate porcăriile alea sexuale doar ca să te excit. Era un amant atent și când războiul s-a apropiat de sfârșit, a sabotat cuptoarele și a salvat mii de vieți. Ai avut noroc că guvernatorului militar i-a plăcut de tine, Malcolm. Kempflerr avea de gând să-i ajute pe americani să prindă alți naziști. Iar eu m-am măritat cu tine numai pentru că m-am simțit foarte prost din cauza minciunilor cu care te sedusesem.

Mal încercă să zică „Nu!”, dar nu reuși să compună cuvântul. Celeste îi zâmbi și mai larg. Mal îi văzu zâmbetul ca pe o țintă și se repezi la ea. O prinse de gât și o fixă în cadrul ușii, pocnind-o dur cu dreapta în gură. Dinții dintre buzele strivite îi tăiau încheieturile degetelor. O pocni, o pocni mereu, fără încetare, și ar fi continuat s-o pocnească, dar un „*Mutti*!” și niște pumni minusculi ce-l izbeau în picioare îl făcură să se oprească, iar Mal fugi afară din casă, speriat de băiețel – de băiețelul lui.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Telefonul nu înceta să sune. Primul apel era de la Leotis Dineen, care îl sunase ca să-i spună că Art Aragon îl făcuse knockout pe Lupe Pimentel în repriza a doua, ceea ce îi sporea datoria la două mii o sută în cap, prima tranșă din plată fiind programată a doua zi. Telefonul următor veni de la un agent imobiliar din comitatul Ventura. Știrile lui proaspete: oferta maximă pentru pământul prost plasat, lipsit de umbră, secetos, imposibil de irigat și, în general, mizantropic pe care îl deținea Buzz era de paisprezece dolari acrul, clientul fiind pastorul Primei Biserici Penticostale a Divinei Eminențe, care voia să-l transforme într-un cimitir pentru animalele de companie sanctificate ale membrilor congregației sale. Buzz îi zise că prețul minim era de douăzeci de dolari. Peste zece minute telefonul sună din nou. Fără niciun salut, doar:

— Nu i-am spus lui Mickey, pentru că nu meriți ca vreun om să fie executat în camera de gazare pentru tine.

El îi propuse să servească un pahar romantic undeva. Audrey Anders îi replică:

— Să te fut.

Faptul că aluneca liber la vale pe traseul celei mai mari tâmpenii din viața lui îl făcu să se simtă mare, în ciuda avertismentului implicit al lui Dineen: banii mei sau rotulele

genunchilor tăi. Buzz se gândi la metode posibile de stors bani – să-i șantajeze pe peștii ce controlau străzile și hotelurile, de care depinsese și când fusese polițist –, apoi renunță la idee. El se îngrășase și îmbătrânise, iar ei probabil că erau acum mai supli și mai bine înarmați. Nu mai rămâneau decât el și cele cincizeci la sută șanse împotriva lui Mal Considine, care avea o căutătură dură, dar altfel arăta cam ofilit. Ridică telefonul și formă numărul personal al șefului, la hotelul Bel-Air.

— Da? Cine e?

— Eu. Howard, vreau să intru în echipa aia pentru marele juriu. Mai e liber postul?

CAPITOLUL TREISPREZECE

Danny se străduia din greu să rămână sub limita legală de viteză înainte de a intra în Hollywood – în jurisdicția orașului cu acul vitezometrului încălecând cifra șaizeci. Cu câteva minute în urmă sunase la secție un administrator de la Lexington State Hospital: o scrisoare expediată de Marty Goines cu patru zile în urmă tocmai ajunsese la spital. Era adresată unui pacient și nu conținea decât chestii nevinovate despre jazz – și faptul că Goines se mutase într-un apartament ieftin de deasupra unui garaj, pe Tamarind, la numărul 2307 Nord. Era un indiciu extrem de fierbinte și dacă adresa s-ar fi găsit pe teritoriul comitatului, ar fi sărit într-o mașină a poliției cu sirenă și lumini roșii, ca să ajungă acolo cât mai repede.

Numărul 2307 era la vreun kilometru de bulevard, înspre nord, la mijlocul unei străzi compuse dintr-un șir lung de case de lemn în stil Tudor. Danny parcă lângă trotuar și observă că frigul după-amiezii îi ținuse pe toți în casă. Nimeni nu ieșise afară, la aer curat. Își luă trusa de recoltat probe, păși spre ușa de la intrare a casei și apăsă pe sonerie.

Zece secunde. Niciun răspuns. Danny se îndreptă spre garaj, văzu un fel de cabană cocoțată deasupra și urcă pe treptele șubrede. Bătu de trei ori la ușă. Tăcere. Scoase un briceag și îl înfipse în încheietura ușii, unde lama încuietorii bloca intrarea. Câteva secunde de încercări și, pac! Danny se uită de jur împrejur, ca să vadă dacă exista vreun martor, dar, cum nu văzu pe nimeni, deschise ușa și o închise în urma lui.

Mirosul îl lovi de la bun început: metalic, acid. Danny puse încet jos trusa pentru probe, scoase pistolul și pipăi peretele, în căutarea unui comutator. Degetul mare dădu peste unul și Danny apăsă pe el brusc, înainte de a-și calma nervii. Apoi se uită. Văzu o nenorocire de cameră transformată în abator.

Sânge pe pereți. Dungi lungi, uriașe, inconfundabile, cu urme de scuipat exemplare, de manual: asasinul eliminase guri pline, împroșcând cu roșu printre dinți și desenând modele mici pe tapetul ieftin, cu flori. Patru pereți plini: floricele, bastonașe și o formă ce părea o literă W complicată. Sânge năclăind un covor din iută, sânge coagulându-se în bălțoace pe linoleum, sânge îmbibând o canapea deșelată, de culoare deschisă, sânge ce stropise un vraf de ziare de lângă o masă pe care se aflau un rețou, o cratiță cu mâner lung și o conservă de supă. Mult prea mult sânge ca să provină doar de la o singură ființă umană ciopârțită.

Danny simți că se sufocă. Pe peretele din stânga văzu două spații de trecere fără uși între ele. Băgă pistolul în toc și mâinile în buzunare, ca nu cumva să lase vreo amprentă, și verifică cea mai apropiată încăpere anexă.

Baia.

Pereți albi, acoperiți cu dungi de sânge, rectilinii, verticale și orizontale, ce se intersectau în unghiuri drepte – asasinul se amuzase. O cadă cu marginile și fundul acoperite cu o materie roz, coagulată, care arăta ca și cum sângele ar fi fost amestecat cu apă și săpun. O grămadă de haine bărbătești – cămăși, pantaloni, o haină sport pepit – îngrămădite deasupra capacului de la toaletă.

Danny dădu drumul la robinet cu dosul pumnului, lăsă capul în jos, se stropi pe față și bău. Ridicându-se, își văzu fața în oglindă: pentru o secundă nu crezu că era el. Se întoarse în cameră, își puse mănușile de cauciuc din trusa pentru probe, se întoarse la baie și verifică grămada de haine după ce le puse mai întâi jos.

Trei perechi de pantaloni. Trei cămăși de vară. Trei perechi de șosete rulate. Un pulover, o geacă căptușită, un sacou sport.

Trei victime.

Cealaltă încăpere.

Danny ieși din baie și ajunse într-o bucătărioară, așteptându-se să vadă un alt potop stacojiu. Însă găsi totul ordonat perfect: o perie de curățat, detergent de vase Ajax și un săpun – toate aliniate pe un raft, deasupra chiuvetei imaculate. Farfurii curate într-un stativ de plastic. Un calendar din 1949 țintuit de perete, cu paginile primelor unsprezece luni smulse și nicio însemnare pe cea din decembrie. Un telefon pe peretele lateral și un frigider obosit lângă chiuvetă.

Niciun pic de sânge. Nicio operă de artă *horror*. Danny își simți stomacul liniștindu-se, iar pulsul i se acceleră. Simți cum îl traversează spasme, ca și cum ar fi fost curentat. Încă două cadavre aruncate pe undeva. O intrare prin efracție pe teritoriul LAPD, la Divizia Hollywood, unde scandalul Brenda Allen făcuse cele mai multe ravagii, unde îi urau cel mai mult pe cei de la Departamentul Șerifului. Încălcarea ordinului direct al căpitanului Dietrich: fără tactici agresive, fără atitudini de vedetă. Nu avea cum să raporteze ceea ce descoperise. Și probabilitatea ca ucigașul să-l aducă aici pe numărul patru era infimă.

Danny bău apă de la robinet, se stropi pe față și își lăsă mânecile și mâinile înmănușate sub jetul de apă. Se gândi să cotrobăie prin casă după o sticlă de băutură. Stomacul i se zvârcoli. Ridică telefonul și sună la secție.

Îi răspunse Karen Hiltscher:

— Departamentul Șerifului, secția West Hollywood. Cu ce vă pot ajuta?

Vocea lui Danny nu era a lui.

— Sunt eu, Karen.

— Danny? Ai o voce ciudată.

— *Ascultă-mă*! Sunt undeva unde n-am voie să fiu, am nevoie de ceva și vreau să mă suni când ai făcut rost de acel ceva. Și nimeni n-are voie să știe nimic. *Nimeni*! Ai înțeles?

— Da, Danny. Te rog, nu fi atât de dur!

— *Ascultă-mă numai*! Vreau să-mi comunici verbal situația cadavrelor găsite pe teritoriul orașului și al comitatului în ultimele patruzeci și opt de ore. Aștept să mă suni aici. *Rapid*! Sună de două ori, închide și sună din nou. Înțeles?

— Da. Scumpule, ești în re…

— Dumnezeule! *Ascultă-mă și gata*! Sunt la Hollywood-4619. Nu am voie să fiu aici și s-ar putea să am mult de suferit pentru că sunt, așa că nu spune nimic nimănui. *Ai înțeles, fir-ar să fie*?

Karen șopti:

— Da, scumpule.

Apoi închise. Danny puse receptorul în furcă, își șterse sudoarea de pe gât și se gândi la niște apă cu gheață. Văzu frigiderul, se întinse și îi deschise ușa, apoi, când văzu ce era înăuntru, se aruncă spre chiuvetă.

Doi globi oculari, spoiți cu un jeleu transparent, într-o scrumieră. Un deget uman retezat deasupra unui pachet de fasole verde.

Danny vomită până ce începu să-l doară pieptul și stomacul i se goli de tot. Deschise robinetul, se spălă până când apa începu să i se strecoare în mănuși și îi trecu prin cap că un polițist ud leoarcă nu prea mai putea rezolva o problemă de medicină legală pentru care Vollmer sau Maslick ar fi făcut moarte de om. Închise robinetul și se scutură de apă, cu mâinile încleștate pe marginea chiuvetei. Telefonul sună. Danny îl auzi ca pe o împușcătură. Scoase pistolul și îl ațintì în gol.

Alt țârâit, liniște, apoi un al treilea. Danny ridică receptorul.

— Da? Karen?

Fata avea lecția învățată.

— Trei cadavre. Două femei albe și un bărbat negru. Femeile s-au sinucis înghițind pilule, negrul era un alcoolic care a murit de frig și îmi ești dator cu o seară la Coconut Grove, pentru că ai fost atât de urâcios.

Opt pereți împroșcați cu sânge și o viitoare polițistă care dorea să meargă să danseze. Danny râse și deschise frigiderul, pentru un supliment de momente comice. Degetul era lung, alb și subțire, iar ochii erau căprui și începuseră să se zbârcească.

— Oriunde, scumpo, oriunde!

— Danny, sigur te simți bi…?

— Karen, ascultă-mă cu atenție! Rămân aici, ca să văd cine se-arată. În seara asta lucrezi tură dublă?

— Până mâine dimineață la opt.

— Atunci uite ce să faci: ascultă stațiile celor de la oraș și comitat și vezi dacă mai apare vreun cadavru de bărbat alb. Rămâi la pupitrul tău, dă difuzoarele încet și fii atentă dacă se-aude vreunul care urlă că are niște victime – bărbați albi. Dacă auzi așa ceva, sună-mă aici, la fel ca înainte. Ai înțeles?

— Da, Danny.

— Și, scumpo, să nu afle nimeni. Nici Dietrich, nici altcineva din secție. *Nimeni*!

Un oftat prelung – versiunea lui Karen a unei Katharine Hepburn extenuate.

— Da, detectiv Upshaw.

Urmă un clic slab.

Danny puse receptorul în furcă și începu prelevarea de probe.

Intră în toate cele trei încăperi și răzui eșantioane de pământ și de praf de pe podea, introducându-le în folii de plastic semitransparente. Scoase aparatul de fotografiat Rolleiflex și trase câteva cadre de ansamblu și câteva prim-planuri ale formelor conturate cu sânge. Răzui, etichetă și puse în eprubete eșantioane cu sânge din cadă, de pe scaun și de pe canapea, de pe perete, covor și linoleum. Luă mostre de fibre textile din cele trei seturi de haine și notă pe etichete marca lor.

Se lăsă înserarea. Danny nu aprinse luminile. Lucră cu un pix-lanternă ținut între dinți. Încercă să depisteze eventualele amprente, irosind multe role și mult praf de amprentaj, și obținu urmele unei perechi de mănuși de cauciuc – foarte probabil ale asasinului – și o urmă de mână dreaptă, plus jumătate din amprentele unei stângi – amprente necunoscute, care nu se potriveau cu cele ale lui Marty Goines din copiile pe care și le procurase și stăteau acum în dosarul lui. Știind că amprentele lui Goines *trebuiau* să apară, continuă să caute și în cele din urmă fu răsplătit: o urmă de mână stângă pe marginea chiuvetei din bucătărie. Ghici că asasinul făcuse duș pentru a se spăla de sânge, așa că dădu cu praf pe fiecare suprafață de contact din baie, depistând unul, două, trei degete și evantaiul complet a două mâini depărtate mult una de alta, mâini ce-i aparțineau unui individ corpolent și erau plasate acolo unde omul se sprijinise de perete pentru a intra sub dușul din cadă.

Miezul nopții.

Danny scoase degetul tăiat din frigider, îl mânji cu tuș, apoi îl rulă pe hârtie. Se potrivea perfect cu degetul mijlociu din setul de amprente al necunoscutului. Tăietura era zdrențuită chiar deasupra încheieturii și fusese cauterizată – avea porțiuni de carne arsă. Danny verifică reșoul din camera mare. Bingo: piele friptă lipită pe plită. Asasinul se străduise să conserve degetul, ceea ce l-ar fi șocat pe indiferent cine ar fi descoperit carnajul.

Sau poate că plănuia să revină cu o nouă victimă?

Și poate că ținea locuința sub observație doar ca să știe când era eliminată opțiunea respectivă?

12:45.

Danny trecu în revistă apartamentul pentru ultima oară. Singurul dulap existent era gol. Nu găsi nimic ascuns sub preșuri. O examinare a peretelui cu pixul-lanternă îi oferi un nou element în reconstituirea lui mentală: aproximativ două treimi din sângele coagulat erau întinse uniform, adică victimele doi și trei fuseseră aproape sigur ucise cam în același timp. Lăsându-se în genunchi și cercetând podeaua, obținu o ultimă probă: un bulgăre de pastă albă, inodoră. Îl etichetă și îl înveli într-o folie, etichetă și înveli în folie ochii lui Marty Goines, apoi se așeză, sfârșit, pe marginea nepătată de sânge a canapelei, sprijinindu-se într-un genunchi. Și așteptă.

Oboseala îl năpădea. Danny închise ochii și văzu desenele făcute cu sânge proiectate pe interiorul pleoapelor lui în alb pe roșu, cu tonurile coloristice inversate, ca în negativele fotografice. După ore întregi de lucru cu mănuși de cauciuc, îi amorțiseră mâinile. Își imagină că mirosul metalic al camerei era al unui whisky de calitate. Începu să-l guste, apoi alungă repede gândul și mintea lui se porni să elaboreze diverse teorii,

doar ca să îndepărteze gustul acela.

Numărul 2307 de pe Tamarind era doar la treizeci de minute de mers cu mașina până la localurile de pe Strip. Asasinul avusese la dispoziție maximum două ore pentru a se distra cu trupul lui Marty Goines și pentru a-i decora apartamentul. Avusese un curaj monstruos, *sinucigaș,* dacă ucisese alți doi oameni – probabil la aceleași ore și în același loc. S-ar putea ca asasinul să fi nutrit dorința subconștientă de a fi prins, ca mulți alți psihopați. Era un exhibiționist și, probabil, fusese dezamăgit că moartea lui Goines nu avusese parte de niciun fel de publicitate. Era posibil ca și celelalte două cadavre să fi fost aruncate pe undeva și urmează să fie găsite, ceea ce însemna că omorurile doi și trei surveniseră noaptea trecută sau cel mai târziu ieri. Întrebări: modelele petelor de sânge de pe pereți aveau vreo semnificație sau era vorba pur și simplu de sânge împroșcat cu furie? Ce putea însemna litera W? *Erau cele trei victime alese arbitrar, doar ținând cont de homosexualitatea și dependența de droguri, sau asasinul le cunoscuse în prealabil*?

Tot mai multă oboseală. Circuitele din creierul lui Danny cedau nervos: prea multe informații, prea puține conexiuni. Își privi voluminosul cadran fosforescent al ceasului de mână, străduindu-se să rămână treaz. Tocmai trecuse de 3:11 când auzi cum cineva umblă la încuietoarea de la intrare.

Se ridică în picioare și se trase după draperiile de lângă comutator, la un pas de ușă, cu brațul întins, degetul pe trăgaciul pistolului și mâna stângă drept reazem. Broasca cedă cu un scrâșnet metalic. Ușa se deschise. Danny aprinse lumina.

Un bărbat gras, de vreo patruzeci de ani, încremeni la vederea luminii. Danny făcu un pas înainte. Omul pivotă în fața țevii revolverului. Mâinile lui tremurânde se îndreptară spre buzunare. Danny închise ușa cu vârful pantofului și îl lovi pe individ cu latul armei peste față, catapultându-l în peretele vărgat cu sânge. Grasul scoase un strigăt, văzu grozăvia de pe perete și căzu în genunchi, cu mâinile împreunate, gata să se roage.

Danny se lăsă pe vine lângă el, cu țeava ațintită la firicelul de sânge ce se scurgea pe fața omului. Insul bolborosea rugăciuni. Danny își scoase cătușele, puse revolverul în toc, apoi încătușă încheieturile celuilalt în poziția aceea de rugă. Nou-venitul se uită la Danny de parcă ar fi fost Iisus.

— Polițist? Ești polițist?

Danny încuviință. Paloare de deținut, pantofi de pușcărie, haine de căpătat și recunoștință fiindcă fusese prins de către un polițist în timp ce intra prin efracție – o violare a regulilor eliberării condiționate și minimum încă zece ani. Omul se uită la pereți, își coborî privirea și văzu că îngenunchease la câțiva centimetri de o baltă de sânge, în mijlocul căreia zăcea un gândac mort.

— Dumnezeule! Spune-mi că ești…

Danny îl apucă de gât și îl strânse.

— LASD. Nu ridica vocea, fii sincer cu mine și-ți dau drumul să pleci.

Pipăi cu mâna liberă buzunarele și talia grăsanului, scoțând un portofel, niște chei, un cuțit cu lamă retractabilă și o borsetă de piele cu fermoar, plată, dar grea.

Îi lăsă gâtul un pic mai liber din strânsoare și examină portofelul, scăpând pe jos

carduri și hârtii. Găsi un permis de conducere expirat, emis de statul California pe numele Leo Theodore Bordoni, născut pe 19.06.1909, un certificat de eliberare condiționată emis pe același nume de comisia comitatului, un certificat de donator de plasmă în care se menționa că Leo Bordoni, cu grupa de sânge AB-IV, putea să-și vândă din nou plasma pe 18 ianuarie 1950. Cardurile erau niște chestii de la cursele de cai – bilete de pariuri anulate, chitanțe, plicuri de chibrituri pe care erau scrise numele cailor favoriți și niște numere.

Danny îi eliberă gâtul lui Leo Theodore Bordoni, răsplătindu-l pentru reacția avută la vederea ororii. Grupa de sânge și semnalmentele fizice îl scoteau de pe lista suspecților. Bordoni își drese glasul și își șterse sângele de pe față. Danny trase fermoarul borsetei și văzu un set de scule: un șperaclu, diamant pentru tăiat sticla, o dăltiță și o ventuză pentru geamuri – toate învelite în catifea verde. Spuse:

— Intrare prin efracție, deținere de scule pentru jafuri, violare a eliberării condiționate. De câte ori ai dat-o în bară, Leo?

Bordoni își masă gâtul.

— De trei ori. Unde-i Marty?

Danny arătă spre pereți:

— Tu ce crezi?

— O, Dumnezeule!

— Exact. Amicul Marty, despre care nimeni nu știe mare lucru, poate cu excepția ta. Ești cumva la curent cu legea ordinară dată de guvernatorul Warren cu privire la delincvenții recidiviști?

— Ăă… Nu.

Danny își vârî revolverul în tocul de la piept, îl ajută pe Bordoni să se ridice în picioare și îl împinse în singurul scaun neîmbibat cu roșu/maro.

— Legea spune că atunci când o dai în bară a patra oară, te costă douăzeci de ani din viață. Nicio negociere, niciun apel, *nada.* Ai șutit un pachet de țigări, ai încasat un pol. Așa că ori îmi spui tot ce știi despre Marty Goines, ori îți iei un bilet de odihnă la San Quentin.

Bordoni își roti ochii prin cameră. Danny se duse în dreptul draperiilor și privi spre casele întunecate, gândindu-se că ucigașul lui spăla putina din cauza luminilor aprinse, care îi arătau că îl așteaptă o capcană. Le stinse. Bordoni răsuflă prelung.

— Marty a pățit-o rău de tot? Chiar așa?

Danny vedea neoanele firmelor de pe Hollywood Boulevard, aflat la câțiva kilometri de-acolo.

— Nici că se putea mai rău, așa că spune tot ce știi.

În timp ce Bordoni vorbea, Danny privea neoanele și luminile farurilor de la mașini stingându-se rând pe rând.

— Am ieșit de la Quentin acum două săptămâni, după șapte ani încasați pentru jaf. L-am cunoscut pe Marty când a trecut și el pe-acolo – pentru iarbă – și ne-am împrietenit. Marty știa că urmează să intru la eliberări condiționate și știa și numărul de telefon al surorii mele din Frisco. După ce-a ieșit, mi-a trimis din când în când câte o scrisoare, semnată cu un nume fals și fără adresa expeditorului, fiindcă se ascundea și

nu voia să îi dea ăia de la închisoare de urmă. Așa că Marty mă sună la sora mea acum vreo cinci zile – poate chiar pe treizeci sau treizeci și unu. Zice că suflă în trombon pe lovele de nimic și că nu-i place, că s-a vindecat de prafuri, c-o să se abțină de la ele și c-o să facă șmecherii – spargeri. Zice că tocmai s-a combinat iar cu un partener mai vechi și că vor un al treilea om pentru o gașcă de spărgători. I-am spus că vin aici peste vreo săptămână și ceva, iar el mi-a dat adresa și mi-a zis să intru când vreau. Asta-i cu mine și cu Marty.

Întunericul făcea ca încăperea să pulseze. Danny întrebă:

— Cum se numea partenerul? De unde îl cunoștea Goines?

— Marty nu mi-a spus.

— L-a descris? A fost partener cu Marty și la spargerile din ’43 și ’44?

Bordoni zise:

— Domnule, a fost o conversație de două minute și habar n-aveam că Marty făcea așa ceva și înainte.

— A pomenit de vreun partener cu fața arsă sau plină de cicatrici? La ora asta trebuie să aibă vreo douăș’cinci, treizeci de ani.

— Nu. Marty era întotdeauna foarte secretos. La Q. eram singurul lui amic. Și am fost surprins când am aflat că are un partener mai de demult. Marty nu era genul care să fie partener cu cineva.

Danny trecu la altă abordare:

— Când Goines îți trimitea scrisori, de unde aveau ștampila și ce-ți scria?

Bordoni oftă, ca și cum ar fi fost plictisit. Danny se gândi că poate ar fi trebuit să-i arate ochii vechiului său prieten.

— Dă-i drumul, Leo!

— Erau trimise de peste tot din țară. Chestii scurte despre jazz, ce bine dacă erai aici, cai și curse, baseball.

— A menționat Marty vreun muzicant cu care cânta?

Bordoni râse.

— Nu. Cred că îi era rușine. Avea contracte în tot felul de cluburi mici și nu-mi spunea decât „Sunt cel mai bun trombon cu care-au cântat”, adică știa că nici el nu era cine știe ce, dar ăștia cu care apărea erau fomiști rău de tot.

— A mai menționat vreodată pe altcineva în afara acelui partener vechi cu care aveați de gând să faceți echipă?

— Nț. Cum ziceam, a fost o discuție de două minute.

Firma Miller High Life din vârful clădirii Taft se stinse, surprinzându-l pe Danny.

— Leo, era Marty Goines homosexual?

— Marty? Ai înnebunit? La Q. nici nu se putea uita la ăștia!

— I-au făcut avansuri?

— Marty mai degrabă ar fi murit decât să lase pe cineva să-i spargă rozeta!

Danny aprinse lumina, îl trase sus pe Bordoni de lanțul cătușelor și îi întoarse capul în așa fel încât să ajungă la nivelul unei dâre lungi de sânge de pe perete.

— Ăsta e prietenul tău. De-aia tu n-ai fost aici și nu m-ai întâlnit niciodată. E un necaz pe care nu vrei să-l ai, așa că stai deoparte și închipuie-ți că a fost un coșmar.

Bordoni dădu repede din cap. Danny îl lăsă liber, desfăcându-i cătușele. Bordoni își strânse lucrurile de pe jos, fiind foarte atent cu trusa de scule. Ajuns la ușă, întrebă:

— Pentru tine e o chestie personală, corect?

Buddy Jastrow dispăruse demult, patru păhărele pe noapte n-ajungeau, manualele și cursurile nu erau reale. Danny spuse:

— E tot ce am.

•

Rămas iar singur, Danny își fixă privirea pe fereastră și văzu cum firmele cinematografelor se sting, transformând bulevardul într-o stradă întunecată oarecare. Adăugă „posibil partener de spargeri" la „înalt și cărunt", „de vârstă mijlocie", „homosexual" și „consumator de heroină". Ignoră protestele lui Bordoni cum că Marty nu era homo, considerându-le eronate, deși sincere, și se întrebă cât mai putea rezista în încăpere fără să înnebunească și fără să riște ca proprietarul sau altcineva din casa din față să treacă pe aici.

Să caute luminile unor case din care *el* s-ar fi putut uita încoace era stupid. Să caute cu privirea niscaiva forme sinistre era joacă de copii – genul de joacă la care se dedase și el când era copil. Danny căscă, se așeză pe scaun și încercă să adoarmă.

Ajunse undeva aproape de somn, o scurtătură a extenuării unde nu era total inconștient, nu putea să emită gânduri și vedea desene pe care nu le făcea el. Semne de circulație, camioane, un saxofonist executând arpegii la instrumentul său, modele florale, un câine la capătul unui băț. Câinele îl făcu să tresară. Încercă să deschidă ochii, și-i simți grei și lipicioși și se lăsă să cadă iar în starea dinainte. Instrumente de autopsie fierbinți, scoase din sterilizator, Janice Modine, un Oldsmobile din '39 legănându-se pe suspensii, o privire înăuntru, Tim trăgându-i-o lui Roxy Beausoleil, o cârpă îmbibată în eter la nasul ei, ca fata să chicotească și să pretindă că îi place.

Danny se smulse din starea respectivă, iar ochii i se deschiseră în lumina ce se strecura printre draperii. Își înghiți flegma uscată, rememoră ultima imagine, se ridică și se duse să bea o gură de apă de la chiuvetă. Tocmai lua o înghițitură zdravănă din căușul palmei, când sună telefonul.

Al doilea țârâit, pauză, al treilea țârâit. Danny ridică receptorul.

— Karen?

Fata aproape că-și pierduse răsuflarea.

— Stația celor de la oraș. Caută-l pe omul de serviciu de la Griffith Park în parcarea observatorului, la capătul cărării spre munte. Doi morți, LAPD în alertă. Scumpule, știai că o să se întâmple una ca asta?

Danny spuse:

— Prefă-te că nu s-a întâmplat.

Trânti telefonul, își luă trusa pentru probe și ieși din abatorul tapițat. Se sili să nu alerge la mașină, rotindu-și ochii ca să observe dacă îl vede cineva. Nimeni. Griffith Park era la un kilometru și jumătate de-acolo. Își scoase mănușile de cauciuc, simți cum îl furnică mâinile, apoi demară.

•

Două mașini de poliție, în alb cu negru, i-o luaseră înainte. LAPD.

Danny parcă lângă ei, la poalele cărării, pe ultimul petic de asfalt de dinainte de zona montană care forma perimetrul nordic al parcului. În parcare nu mai era nicio altă mașină și Danny văzu patru uniforme albastre undeva sus, unde cărarea dădea în pădure – un ascunziș clasic pentru boschetari și pentru perechile care nu-și permiteau prețul unei camere de hotel.

Danny consemnă ora – 6:14 dimineața –, își scoase insigna și începu să urce. Polițiștii mișunau, cu mâinile aproape de tocurile revolverelor, aruncând priviri sălbatice. Danny arătă spre tinicheaua lui.

— LASD, West Hollywood. Lucrez și eu la un caz în care cadavrul a fost aruncat pe un teren viran și în timp ce eram la secție, am auzit la radioul vostru că ați găsit ceva.

Doi polițiști dădură din cap. Doi îi întoarseră spatele, ca și cum un detectiv de la comitat era ultimul om. Danny înghiți în sec. Secția West Hollywood era la o jumătate de oră distanță, dar fraierii nici nu clipiseră la diferența de timp. Se traseră la o parte, ca să-i permită să arunce o privire. Danny avu parte de o privelițte infernală.

Doi bărbați morți, goi pușcă, întinși pe o parte pe o ridicătură de pământ înconjurată de tufe pitice. Rigiditatea, stratul de praf și frunzele care se lipiseră de ei sugerau că zăceau acolo de cel puțin douăzeci și patru de ore. Starea în care se aflau trupurile demonstra că muriseră pe Tamarind, la numărul 2307 Nord. Danny dădu niște tufișuri la o parte, îngenunche și îi permise Omului Cameră să se focalizeze pe detaliile de coșmar.

Bărbații erau plasați într-o poziție 69 – capul unuia spre vintrele celuilalt, capul celui de-al doilea spre vintrele primului –, iar organele genitale ale fiecăruia erau întinse spre gura perechii sale. Individului mai corpolent îi lipsea degetul arătător drept. Toți cei patru ochi erau intacți și larg deschiși. Victimele fuseseră tăiate exact ca Marty Goines, pe toată spinarea – și pe față. Danny examină părțile din față ale cadavrelor, presate una de alta: se puteau vedea sânge și reziduuri intestinale.

Se ridică în picioare. Polițiștii fumau, mișcându-se de colo-colo și distrugând orice șansă de a preleva vreo urmă. Își ridicară rând pe rând privirea spre el. Cel mai în vârstă dintre cei patru întrebă:

— Tipii ăștia-s ca al tău?

Danny spuse:

— Aproape identici.

Se gândi la aparatul de fotografiat din trusa pentru probe. De-ar putea să facă niște fotografii înainte ca polițaii de la LAPD să găsească rezolvarea *lor* la cazul *lui*!

— Cine i-a găsit?

Polițistul mai în vârstă îi răspunse:

— Omul de serviciu a văzut un boschetar alergând la vale și urlând, așa că a urcat aici, ca să vadă ce e. Ne-a sunat, s-a întors sus și i s-a făcut rău. L-am trimis acasă, iar când detectivii din divizia noastră vor ajunge aici, te trimitem și pe tine acasă.

Ceilalți polițiști izbucniră în râs. Danny nu reacționă și alergă până la mașină ca să-și ia aparatul foto. Ajunsese aproape de Chevrolet-ul său când o mașină break, cea a medicului legist, însoțit de un detectiv, opri în parcare lângă celelalte mașini de poliție.

Un tip greoi, cu o față mare și umflată, se dădu jos din mașină și îl privi direct în ochi. Danny îl recunoscu din fotografiile apărute în ziare: sergentul detectiv Gene Niles

din Brigada Hollywood, un tip băgat până peste cap în afacerea Brenda Allen. Scăpase fără să fi fost acuzat de ceva, dar pierduse trenul pentru gradul de locotenent, iar cariera îi era pe butuci. Se zvonise că nu lua mită, ci doar se înfrupta din favorurile fetelor păstorite de Brenda. Hainele tipului contraziceau ipoteza: un sacou modern, bleumarin, și pantaloni gri, cu dungă ca lama – haine de comandă, pe care niciun polițist onest nu și le putea permite.

Doi indivizi de la biroul legistului scoaseră două tărgi rabatabile. Danny îl văzu pe Niles ridicând capul și parcă adulmecându-l, din ce în ce mai curios și mai iritat: miros de polițist, picior străin pe teritoriul lui, un tip prea tânăr ca să lucreze pentru Biroul Omucideri de la centru.

Îl întâlni la jumătatea drumului și încercă să inventeze o poveste cu niște chestii plauzibile, care să satisfacă un copoi viclean. Ajuns față-n față cu el, îi spuse:

— Sunt de la comitat.

Niles râse.

— Un pic confuz în privința jurisdicției, domnu' detectiv?

„Detectiv" – cuvânt rostit cu un dispreț arogant, sinonim cu „cancer". Danny spuse:

— Lucrez la o crimă similară cu cele două de pe deal.

Niles îi sfredeli cu privirea.

— Dormi în hainele de zi, domnu' detectiv?

Danny strânse pumnii.

— Am fost în misiune toată noaptea.

— N-ai auzit că în nopțile astea poți lua cu tine și un aparat de ras, *detectivule*?

— Ai auzit vreodată de respect profesional reciproc, *Niles*?

Sergentul Niles se uită la ceasul de la mână.

— Ia uite, un tip care se ține la curent cu știrile! Hai să încercăm altfel: cum ai ajuns aici la douăzeci și două de minute după ce am aflat de caz la noi la secție?

Danny știa că numai niște coaie de oțel îl puteau scoate din încurcătură.

— Haleam o gogoașă la Western și era acolo un polițai de la circulație cu stația radio deschisă. Dar cum de ți-a luat *ție* atât de mult? Te-ai oprit pentru manichiură?

— Acum un an te-aș fi ras pentru vorbele astea.

— Acum un an erai pe cai mari. Vrei s-auzi de cazul meu sau vrei să rămâi îmbufnat?

Niles își culese o scamă de pe rever.

— Dispecerul zice că e vorba de o lucrătură de poponari. Urăsc poponăriile, așa că dacă mai ai una la fel, nu vreau s-aud nimic. Roiul, *domnu' detectiv*! Și procură-ți niște țoale decente. Știu că Mickey Jidanu' are un magazin cu haine de lux unde le face reduceri băieților lui de mingi.

Danny se duse înspre mașină, văzând negru în fața ochilor. Coborî din parc pe Los Feliz și Vermont, oprindu-se la un telefon public, de unde îl sună pe doctorul Layman și îi spuse că doi tovarăși de criptă de-ai lui Goines erau pe drum și că trebuia să-i înhațe cu orice preț pentru autopsie. Un minut mai târziu mașina lui Niles și break-ul medicului legist se îndreptau spre sud fără lumini sau sirene, într-un cortegiu ce ucidea o frumoasă dimineață de iarnă. Danny le lăsă un avans de cinci minute, o luă pe scurtătură spre centrul orașului și parcă la umbră, peste drum de rampa de încărcare a morgii. Trecură

paisprezece minute până la apariția caravanei. Niles se dădu în spectacol dirijând peste rampă tărgile acoperite cu cearșafuri. Norton Layman ieși să le dea o mână de ajutor. Danny îl auzi cum îl certa pe Niles pentru că separase cadavrele.

Rămase în mașină, în așteptarea rezultatelor de la Layman. Se lungi cât mai mult pe scaunul din față, închise ochii și încercă să doarmă, știind că doctorul putea avea nevoie de patru ore sau chiar mai mult pentru examinarea cadavrelor. Somnul nu voia să-i vină. Se anunța o zi toridă: mașina începea să fiarbă, iar tapițeria mașinii deveni lipicioasă. Danny era gata să ațipească. Apoi își aminti de minciunile lui, de ceea ce putea și ce nu putea să-i spună cuiva. Reușise să mintă cu nerușinare în fața polițiștilor în uniformă, apoi o dăduse cotită, spunând că fusese într-o gogoșărie la șase dimineața și dând astfel de înțeles că fusese în compania unei femei. Fusese nevoit s-o mintă moderat pe Karen Hiltscher, ca să-l ajute să ducă treaba la bun sfârșit pe Tamarind, la 2307. Nu putea să-i destăinuiască nimănui conținutul trusei lui de probe. Trebuia să-i anunțe pe cei de la LAPD despre scrisoarea care îl informa unde se aciuase Marty Goines, să plaseze informația la o dată ulterioară, ca să nu pară nimic senzațional, și să-i lase pe cei de la oraș să descopere singuri locul grozăviei. Leo Bordoni era o necunoscută, dar probabil că era un pușcăriaș îndeajuns de pățit ca să-și țină gura. Mai trebuia să inventeze o poveste despre locurile pe unde umblase ieri – un raport fals către Dietrich părea cea mai eficientă diversiune. Mai erau apoi marile spaime și marile întrebări: dacă LAPD cerceta amănunțit lucrurile pe Tamarind, era posibil ca vreun localnic să declare că văzuse un Chevrolet cafeniu model ’49 parcat acolo peste noapte? Să profite oare de informațiile lui personale și să perie singur zona, căutând martori? Să raporteze abia după aceea primirea scrisorii și să spere că reacția cea mai dură ar fi legată doar de faptul că *nu* oferise informația mai devreme? Dacă LAPD hotăra s-o lase mai moale cu cele două crime – Niles fiind un polițist care detesta „cazurile cu poponari” –, oare vor mai cerceta apartamentul? *El* preluase telefonul de la Lexington State Hospital, prin Karen Hiltscher. Dacă lucrurile se încurcau, oare fata va da totul în vileag ca să scape? Sau rivalitatea dintre LASD și LAPD va reduce întreaga încurcătură la ceva ce-l va afecta numai pe el?

Căldura reflectată de parbriz și numeroasele scurtcircuite iscate în creierul lui Danny îl făcură să ațipească. Crampele și strălucirea soarelui îl făcură să se trezească – transpirat și cu mâncărimi pe piele. Piciorul lui atinse claxonul și un somn negru, fără vise, se transformă într-un torent de zgomote ce se izbeau de toți cei patru pereți afurisiți din jur. Danny se uită la ceas, văzu că era 12:10 și că fusese inconștient cel puțin patru ore. Poate că doctorul terminase cu morții lui. Danny ieși din mașină, se întinse, ca să scape de crampe, și trecu strada spre morgă.

Layman era în picioare, lângă rampă, își lua prânzul pe una din mesele de autopsie, ce fusese acoperită cu un cearșaf pentru cadavre – fața lui de masă. Îl văzu pe Danny, înghiți o îmbucătură dintr-un sendviș și spuse:

— Arăți rău de tot.

— Chiar atât de rău?

— Arăți și speriat.

Danny căscă. Îl dureau gingiile.

— Am văzut cadavrele și nu cred că ălora de la LAPD le pasă. Asta e ceva de speriat.

Layman își șterse gura cu un colț de cearșaf.

— Mai am câteva sperieturi pentru tine. Momentul decesului: cu douăzeci și șase până la treizeci de ore în urmă. Amândoi bărbații au fost violați anal, iar posesorul spermei are grupa sanguină O-I, cu Rh pozitiv. Rănile de pe spate sunt făcute în mod cert cu bețe *zoot,* identice ca mărime și conținut al fibrelor cu cele din cazul Martin Mitchell Goines. Bărbatul cu degetul lipsă a murit în urma unei răni la gât, produsă de un cuțit cu lama zimțată, bine ascuțit. Nu am determinat cauza decesului celuilalt bărbat, dar pun pariu că e vorba de o doză de barbiturice. Amicului fără deget i-am găsit o capsulă spartă și acoperită cu vomă chiar sub limbă. Am analizat un pic de pudră din ea și am dat de un amestec preparat manual: parte secobarbital de sodiu, parte stricnină. Secobarbitalul acționează instantaneu, inducând pierderea cunoștinței, iar stricnina ucide. Cred că individul cu degetul lipsă a avut o indigestie, a vomitat o parte din drog și s-a străduit să scape cu viață, luptându-se cu omul cu cuțitul. Asta trebuie să se fi întâmplat când și-a pierdut degetul. După ce le fac analizele de sânge și le pompez stomacul amândurora, o să știu cu certitudine. Cel cu degetul lipsă era mai corpolent și avea un debit de sânge mai mare. De aceea nu l-a ucis amestecul ăla, așa cum s-a întâmplat cu celălalt amic al nostru.

Danny se gândi la numărul 2307 și la urmele de vomă amestecată cu sânge.

— Și mușcăturile de pe stomac?

Layman zise:

— Inumane, dar umane. În rănile respective am găsit salivă de la un ins cu grupa de sânge O-I și sucuri gastrice umane, însă mușcăturile erau prea haotice și multiplu suprapuse, așa că n-am putut să luăm mulaje. Dar am obținut trei mușcături individuale de dinți – toate prea mari pentru a fi atribuite vreunui om și mult prea mărunțite la bază pentru a identifica un dinte anume. Am făcut și un mulaj dentar dintr-o mușcătură. Tipul poartă o proteză, Danny. Foarte probabil peste dinții proprii. Poate fi din metal sau dintr-un material sintetic. Pot fi dinți luați de la cadavre de animal. Și i-a fixat în așa fel încât să poată mutila *și* înghiți concomitent. Nu sunt dinți umani și, deși știu că nu sună prea profesionist, cred că nici nenorocitul ăsta nu are cum să fie uman.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Ellis Loew desfășura ceremonia în biroul său, iar Mal și Dudley Smith îi erau martori oficiali. Buzz Meeks stătea în picioare în fața mesei de conferință și ținea mâna dreaptă ridicată. Loew recită jurământul:

— Turner Meeks, juri pe Biblie să-ți duci la îndeplinire cu loialitate și conștiinciozitate datoria de anchetator special al Diviziei Marelui Juriu de pe lângă Biroul Procuraturii Districtuale a orașului Los Angeles, respectând legile municipalității și apărând drepturile și proprietatea cetățenilor ei?

Buzz Meeks spuse:

— Sigur.

Loew îi înmânã o legitimație cu fotografie și insigna de angajat al Procuraturii. Mal se întrebă cu cât de mult putea să-l plătească Howard Hughes pe ticălos. Se gândi că trebuie să fie o sumă în jurul a trei mii de dolari.

Urmă un șir de bătăi prietenoase pe spate. Dudley li se alătură lui Meeks și Loew în șirul felicitărilor. Mal se gândi că zvonul acela cunoscut continua să circule: Meeks credea că el fusese în spatele canonadei care îl trimisese la pensie, deși autorul era de fapt Jack D., iar lui îi trecuse supărarea după ce Buzz ieșise din LAPD. Lasă-l să creadă. Orice era bine-venit dacă îl putea ține la o distanță cât mai mare pe noul său coleg – atât cât era posibil când e vorba de doi polițiști cu aceeași misiune.

Și pe Dudley Smith. Poate chiar și pe Loew.

Mal îi privi pe cei trei cum toastau împreună, bând whisky Glenlivet din pahare de cristal. Își luă carnețelul, așezându-se la capătul îndepărtat al mesei. Meeks și Dudley conversau vioi, iar Ellis îi aruncă o privire încruntată, care se traducea prin „Să trecem la treabă”. Încuviințarea lui Loew îi semnala că răceala lor era doar temporară. Mal se gândi: ar trebui ca el să-mi fie îndatorat, iar acum îi sunt eu dator. Ridicând pixul, ca să ia notițe, simți cum îi zvâcnesc încheieturile degetelor. Știa că Loew avea dreptate.

•

După incidentul cu Celeste se urcase în mașină și mersese fără vreo țintă anume până când mâna a început să i se umfle. Apoi a avut parte de o durere atroce, care i-a îngreuiat toate planurile de a-l consola pe fiul său. Făcu o oprire la Spitalul Central, arătă insigna și primi un tratament special: o injecție cu ceva care îl înălță la ceruri mai tare decât zece zmeie în timp ce i se extrăgeau fragmentele de dinți din degete și i se dezinfecta rana, ce i-a fost apoi cusută și bandajată. Sună acasă și vorbi cu Stefan, încercând să se justifice pentru ce făcuse, spunându-i că Celeste îl rănise și mai rău și că voia să-i separe pentru totdeauna pe ei doi. Băiatul păruse șocat, năuc, bâlbâise detalii despre fața însângerată a Celestei, dar încheiase conversația spunându-i „tată” și „te iubesc”.

Iar acea mică injecție de speranță îl făcu să raționeze ca un polițist. Îl sună pe Ellis Loew, îi spuse ce se întâmplase, îi zise că vor urma lupte între avocați pentru custodie și îl întrebă cum să facă să nu-i permită Celestei să îl reclame la poliție și să obțină astfel un avantaj în fața lui. Loew preluă inițiativa: se deplasă la Celeste și o transportă la spitalul Hollywood Presbyterian, unde o aștepta avocatul ei. Tipul i-a făcut fotografii cu fața învinețită și plină de sânge. Loew l-a convins să nu depună plângere împotriva unui anchetator de la Procuratură, amenințându-l cu represalii și promițându-i că dacă era de acord, n-o să intervină în disputa asupra custodiei copilului. Avocatul acceptă. Nasul spart al Celestei a fost reparat, apoi doi chirurgi stomatologi au început să-i repare gingiile și dantura aproape distrusă. Plin de furie, Loew l-a sunat pe Mal la un telefon public unde acesta aștepta apelul și i-a spus:

— Te descurci tu cu puștiul. Să nu mai îmi ceri niciodată vreun alt favor.

Atunci Mal s-a întors acasă, unde l-a găsit pe Stefan dormind. Dinspre băiat venea mirosul vechiului sedativ european al lui Celeste – șnaps și lapte cald. Mal îl sărută pe pușți pe obraz, apoi, cu o valiză plină de haine și cu dosarele lui Lesnick după el, se mută la un motel de pe Olympic, colț cu Normandie, aranjă cu o polițistă pe care o

cunoștea să verifice o dată pe zi cum îi merge băiatului, adormi cu ajutorul unui calmant în patul străin și se trezi gândindu-se la Franz Kempflerr.

Nu izbutea să-și mute gândul de la el și nu reușea să găsească niciun fel de argumente raționale care să-l facă să creadă că Celeste minți se. Dar dădu o serie de telefoane, făcând rost de un avocat – Jake Kellerman, un tip pragmatic, care a fost de părere că mutarea cea mai înțeleaptă ar fi amânarea repetată a termenelor de înfățișare în tribunal, căci astfel procesul de stabilire a custodiei se prelungea până în momentul în care căpitanul Considine va deveni un erou al marelui juriu. Kellerman îl sfătui să stea departe de Celeste și de Stefan, îi spuse că îl va căuta curând pentru a stabili o strategie și îl lăsă cu mahmureala dată de Demerol, cu încheieturile pumnului îndurerate și cu certitudinea că ar fi trebuit să-și ia o zi liberă, în care să stea departe de șef.

Dar tot nu putea scăpa de Kempflerr.

Studierea dosarelor lui Lesnick era doar o încercare de distragere a atenției. Ajunse să analizeze îndeaproape cazul Claire De Haven și fiecare însemnare legată de ea îl stârnea. Știa că deocamdată nici nu se punea problema unui interogatoriu direct. Prima lui prioritate trebuia să fie infiltrarea unui agent operativ. Totuși scufundarea în trecutul femeii devenise ispititoare și atunci când dădu peste un amănunt care îi scăpase – Mondo Lopez se lăudase în fața psihiatrului cu rochia pe care o furase dintr-un magazin pentru cea de-a treizeci și treia zi de naștere a lui Claire, în mai 1943, ceea ce însemna că femeia era exact de vârsta *lui* –, se duse cu dosarul femeii și al nazistului la biblioteca publică, pentru documentare.

Scană ore întregi microfilme, exilându-l pe neamț și concentrându-se asupra femeii.

Buchenwaldul eliberat, apoi procesul de la Nurnberg, cu marii lideri naziști declarând că nu făcuseră altceva decât să execute niște ordine. Incredibila brutalitate mecanizată. Sleepy Lagoon, o cauză dreaptă, apărată de cine nu trebuia. Claire De Haven trebuie să fi apărut în ziare la ora debutului ei în societate. Bănuială confirmată: vara lui 1929, Claire la nouăsprezece ani la balul Las Madrinas, o poză alb-negru cețoasă, care abia sugera că ar putea fi ea.

Cum Kempflerr fusese eclipsat de Goering, Ribbentrop, Donitz și Keitel, femeia apăru și mai clar conturată. Mal sună la Circulație, de unde primi dosarul ei de conducătoare auto, apoi se deplasă în Beverly Hills, unde îi ținu casa sub supraveghere. După două ore de așteptare Claire plecă de acasă. Fotografia ei era profeția împlinită a frumuseții. Era zveltă, cu părul castaniu și doar câteva fire argintii, având un chip de o frumusețe naturală de excepție, dar *puternic*. Îi urmări Cadillacul până la Villa Frascati. Femeia se întâlni să ia prânzul cu Reynolds Loftis – tipul acela de bărbat doldora de demnitate pe care îl văzuse în o grămadă de filme. Ceru ceva de băut la bar, urmărindu-i pe cei doi: un actor de prim-plan și Regina Roșie se țineau de mână și se sărutau peste masă din cinci în cinci minute – indiscutabil, iubiți. Își aminti declarația făcută lui Lesnick de Loftis – „Claire e singura femeie pe care am iubit-o” – și se simți gelos.

•

Paharele și scrumierele loviră masa. Mal se întoarse din trecut – svastici și lațuri de spânzurătoare – și îi văzu pe camarazii de vânătoare ai Roșiilor fixându-l cu privirea. Dudley îi împinse un pahar curat și sticla. Mal i-o împinse înapoi, apoi zise:

— Locotenente, ai dat-o în bară cu mexicanii. Iar ce spun acum e oficial. Părerea mea e că pe moment trebuie să renunțăm la interogatoriile directe până când Meeks ne procură probe solide, pe care să le folosim pentru puneri sub acuzare valide. Propun să ne ocupăm exclusiv de tipii de stânga din afara AUFT, să-i transformăm în martori favorabili nouă, să-i convingem să ne ofere informații și să plantăm un informator cât mai curând posibil. Propun să ne protejăm în privința mexicanilor, introducând câteva pasaje explicite în articolele politice din presă. Ed Satterlee e prieten la cataramă cu Victor Reisel și Walter Winchell, care îi urăsc pe comuniști, și probabil că tipii din AUFT le citesc comentariile. Ceva de genul „Echipa marelui juriu din L.A., care plănuia să conducă o anchetă despre influența comunistă în Hollywood, s-a văzut nevoită să-și amâne acțiunea din cauza lipsei de fonduri și a luptelor politice interne". Fiecare stacojiu din AUFT știe ce s-a întâmplat deunăzi la Variety International, așa că ar fi mai bine să facem o pauză și să-i lăsăm să doarmă.

Toți ochii se ațintiră pe irlandez. Mal se întrebă cum va răspunde la provocare în fața a doi martori cu o logică irefutabilă. Dudley spuse:

— Nu pot decât să-mi cer scuze pentru faptele mele, Malcolm. Erai circumspect, iar eu m-am încăpățânat și am greșit. Dar cred că înainte de a ne retrage și a acționa pe furiș, ar trebui s-o strângem cu ușa pe Claire De Haven. Ea e pârghia care poate da în gât eminențele cenușii, e neprihănită din perspectiva marelui juriu, iar înfrângerea ei îi va demoraliza pe toți sărmanii îndrăgostiți de ea. N-a avut niciodată de-a face cu poliția și cred că s-ar pierde cu firea.

Mal râse.

— O subestimezi. Și bănuiesc că tu vrei s-o strângi cu ușa?

— Nu, flăcău. Cred că tu ar trebui s-o faci. Dintre noi toți, tu ești singurul care are un aer idealist. Un polițist copil, cu niște mănuși de copil și multă cruzime. O s-o dai gata cu dreapta aia teribilă a ta.

De la celălalt capăt al mesei, Ellis mimă cuvintele „Nu eu", cu ochii fixați pe Mal. Buzz Meeks sorbea din whisky. Mal tresări, întrebându-se cât de multe știa Dudley despre incidentul din familia lui.

— E o fază de ageamiu, locotenente. Ai dat-o în bară o dată și acum mă rogi pe mine s-o dreg. Ellis, abordarea directă e un căcat. Spune și tu.

Loew interveni:

— Mal, controlează-ți limbajul, pentru că eu sunt de acord cu Dudley. Claire De Haven e o femeie promiscuă, iar acest gen de femei sunt dezechilibrate. Așadar, sunt de părere că ar trebui să riscăm. Între timp Ed Satterlee încearcă să coopteze un tip pentru noi, unul pe care l-a cunoscut în timpul seminarului și care s-a infiltrat în celulele comuniste din Cleveland. E un profesionist, dar nu lucrează ieftin. Chiar dacă varianta De Haven eșuează și cei din AUFT sunt avertizați în legătură cu noi, tipul va fi în stare să se apropie de ei cu atâta subtilitate, încât nu-l vor mirosi nici într-un milion de ani. Și sunt sigur că putem face rost de bani pentru el de la domnul Hughes. Corect, Buzz?

Buzz Meeks îi făcu cu ochiul lui Mal.

— Ellis, dacă tipa e într-adevăr unsă cu alifiile alea, n-aș trimite un băiat de seminar s-o obosească. Howard ar putea-o face chiar el. Îi plac farsele, așa că l-am putea trimite

mascat.

Loew dădu ochii peste cap. Dudley Smith râse, ca și cum ar fi auzit un banc tare la Elks Club. Meeks făcu din nou cu ochiul, testând terenul – tu m-ai împușcat în ’46? Mal se gândi că soarta procesului de custodie depindea de un bufon, de un polițist bătăuș și de un avocat ambițios. Dar numai după ce Loew izbi cu palma în masă, punând astfel capăt întrevederii, înțelese că va trebui să dea ochi cu Regina Roșie, devenind astfel propriul lui pion.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Danny își petrecu dimineața următoare în apartamentul *lui,* aducându-și dosarul la zi, cu toate informațiile recent apărute despre cele două noi victime din cazul *lui.*

După douăzeci și patru de ore avea următoarele date:

Nicio identificare a victimelor doi și trei. Doctorul Layman, fiind patologul municipalității, era la curent cu rezumatele rapoartelor de la Divizia Hollywood și urma să-l sune dacă și când va afla numele cadavrelor. Sunase deja ca să-i comunice că sergentul Gene Niles conducea investigația LAPD, că o considera lipsită de interes și încerca s-o claseze rapid, pentru a se putea ocupa de jefuirea unui depozit de blănuri – cazul promitea să facă să curgă cerneala ziarelor și să șteargă rușinea din cazul Brenda Allen, care îl costase pierderea soției și a copiilor. Polițiști în uniforme interogau boschetarii din Griffith Park, fără să obțină vreun rezultat. Niles însuși mângâiase cu bastonul de cauciuc doi mâncători din gunoaie cu dosare penale pentru agresiune asupra minorilor. Raportul autopsiei, redactat de Layman pe șaptesprezece pagini – unde se specifica faptul că cel mai mic dintre indivizi sucombase din cauza unei supradoze de barbiturice –, fusese ignorat de Niles și de ceata de lachei în uniformă detașați să lucreze cu el. Doctorul era convins că era vorba de un „anti-sindrom Black Dahlia”: cele trei cadavre găsite până acum avuseseră parte de un total de patru articole, toate în interiorul ziarelor. Jurnaliștii se feriseră de subiect fiindcă Marty Goines era un gunoi, iar toată povestea era cu poponari și n-o puteai publica fără ca Legiunea pentru Decență și Mamele Catolice Responsabile să nu ți-o tragă într-un fel sau altul.

Căpitanul Dietrich îl ascultase ieri, atent la fapte, ipoteze, omisiuni, minciuni, inclusiv cea mai gogonată – povestea cu gogoșăria, ce îi acoperea incursiunea de pe Tamarind 2307, pe care încă nu o raportase. Dăduse din cap gânditor, apoi îi spusese că v a *încerca* să obțină o cooperare inter-agenții cu LAPD. Ajutorul altor polițiști de la comitat nici nu intra în discuție: ceilalți trei detectivi ai secției erau ocupați până peste cap, iar Biroul de Detectivi al Comitatului ar fi considerat afacerea Goines un fel de Mickey Mouse cu prea multe probleme, mai ales acum, când se implicaseră și polițiștii de la LAPD. Avea un amic care lucra în tura de zi la Hollywood, un locotenent pe nume Poulson, care rămăsese în relații bune cu Mickey C., în ciuda afacerii Brenda A. Șeful îi promise lui Danny că va discuta cu el despre formarea unei echipe comune de detectivi de la Omucideri, iar la sfârșit îi repetă că totul depindea de calitatea victimelor. Dacă

numerele doi și trei erau niște drogați, foști deținuți sau poponari – la revedere. Dacă erau indivizi normali, poate ieșea ceva. Și dacă, odată formată o echipă LAPD/ LASD, nu se întâmpla ceva nou, ancheta se suspenda în zece zile, iar cazul Martin Goines, mortul de pe 01.01.1950, urma să fie aruncat printre alte dosare nesoluționate.

Despre probele culese de pe Tamarind 2307:

Cu două excepții, doar chestii repetitive – ceea ce Hans Maslick numea „duble negații pentru dovedirea afirmațiilor". Obținuse un al doilea set de amprente, care se potriveau cu degetul lipsă al individului corpolent. Layman le luase și el amprentele celor doi. Pasta albă pe care o culesese era în mod evident un adeziv dentar, ceea ce îl convinsese în proporție de nouăzeci și nouă la sută pe Layman de probabilitatea ipotezei protezei dentare. Leo Bordoni nu atinsese nimic în timp ce se afla în cameră, deci nu lăsase vreo amprentă. Danny fusese nevoit să lase cele trei seturi de haine în apartament, în caz că asasinul ar fi fost capturat și ar fi declarat că le lăsase împăturite pe scaunul de toaletă. Eșantioanele de praf și noroi erau inutile până nu avea un suspect cu care să le confrunte, ceea ce îi lăsa doar două puncte avans față de LAPD și de asasin: fotografiile urmelor de sânge și șansa de a cerceta singur apartamentul de pe Tamarind Street dacă cei de la oraș o lăsau moale cu investigația. Coșmaruri și riscuri.

Ieri, după ce plecase de la morgă, trecuse pe la un atelier foto, unde plătise de patru ori prețul normal pentru a developa imediat rolele de film. Tipul de la tejghea s-a uitat cam chiorâș, văzând cât de ponosit arăta, dar i-a luat banii. Apoi Danny a așteptat să termine treaba. O oră mai târziu, când omul i-a înmânat negativele și fotografiile, comentariul lui a fost „Pereții ăștia sunt ceea ce numiți voi artă modernă?" Danny a râs și-a tot râs până ce a ajuns acasă, dar hohotele i-au pierit când a agățat fotografiile pe perete, pe o planșă cu probe pe care o montase lângă raftul cu dosare.

Sângele în alb-negru era țipător și nenatural. Erau fotografii pe care nu le va putea arăta nimănui chiar dacă ar fi rezolvat tot cazul. Gândul că îi aparținea exclusiv lui era liniștitor. Petrecu ore întregi doar zgâindu-se la ele și distingând forme înăuntrul formelor. Scurgerile deveniră stranii apendice corporale, iar jeturile de sânge – cuțite care le retezau. Conexiunile vizuale deveniră atât de ilogice, încât se văzu nevoit să se întoarcă la textele de școală: exemple de însemne făcute cu sânge. Cazurile în speță erau toate din Germania și Europa de Est. Era vorba de psihopați și de fantasmele lor vampirice, în care stropeau cu sângele victimelor obiecte aflate la îndemână, etalându-și nebunia prin crearea de imagini cu semnificații infime sau fără nicio semnificație. Nimic care să semene cu litera W, nimic legat de vreo proteză dentară.

Proteza dentară.

Singurul indiciu serios ce putea apărea și la victimele doi și trei.

Inuman.

Puteau fi dinți de oțel, dinți de plastic, dinți de la cadavrele unor animale. Următorul pas în anchetă era unul funcționăresc: indivizi capabili să confecționeze proteze dentare, în combinație cu „înalt, vârstă mijlocie", „cărunt", „grupa sanguină O-I, Rh pozitiv" și cadrul temporal adecvat.

Ace în carul cu fân.

Ieri făcuse primul pas: cercetase lista laboratoarelor dentare din cele șaptesprezece

secțiuni diferite ale *Paginilor aurii* din oraș și comitat. Un total de 349, plus – în cazul posibilei utilizări a unui cadavru de animal – 93 de ateliere de taxidermie. Un telefon dat la un laborator ales la întâmplare și o conversație îndelungată cu unul dintre laboranți i-a furnizat următoarea informație: 349 era o cifră prea mică. L.A. era printre marii producători din industria protezelor dentare. Unele laboratoare nu apăreau în *Paginile aurii,* iar unii stomatologi aveau aparatură de producere a protezelor chiar în cabinetele lor. Dacă un individ știa să facă proteze dentare umane, atunci își putea folosi aceleași abilități pentru producerea protezelor cu dinți de plastic sau de animale. *El,* personal, nu auzise de vreun laborator specializat în măcelărirea animalelor, mult noroc, detectiv Upshaw, și treci la muncă, fiindcă e de unde.

Apoi Danny se deplasă la secție. Karen Hiltscher tocmai intra iarăși în tură. Îi duse ciocolată și flori, ca să-i potolească și curiozitatea față de povestea de pe Tamarind, și orice nemulțumire față de noul val de favoruri pe care voia să i le ceară: verificarea *tuturor* dosarelor din secție, pentru bifarea celor care aveau menționate proteze dentare și eliminarea celor care nu corespundeau descrierii fizice și a grupei de sânge în cauză, precum și telefoane date laboratoarelor de pe listă, pentru a identifica angajații bărbați cu aceleași semnalmente fizice. Fata luă cadourile. Păru nemulțumită și surprinsă, nu menționă povestea de pe Tamarind și acceptă, cu o guriță bosumflată *à la* Bette Davis, să facă ce îi cerea „în timpul ei liber". El nu insistă: fata știa că de-acum îl are la mână.

Danny termină de clasat hârtiile de la dosar, gândindu-se că Tamarind Street constituia un teritoriu virgin pentru anchetă și întrebându-se dacă partenerul de jafuri menționat de Leo Bordoni avea vreo legătură cu cazul, dar și dacă băiatul cu fața arsă din trecutul lui Marty Goines era sau nu implicat. Raportul său avea acum cincizeci de pagini. Își petrecuse cincisprezece din ultimele douăzeci și patru de ore scriind. Rezistase tentației de lua la purecat întregul Tamarind, de a urmări, cerceta, interoga vecinii, de a-i devansa pe cei de la LAPD. Dacă Niles ar fi aflat cumva de locul acela, Layman l-ar fi informat. Era foarte probabil ca viața de pe acea stradă să continue ca de obicei, iar locuitorii ei să fi uitat micile detalii ce pot duce la rezolvarea unui caz. Să-i comunice telefonic lui Dietrich informația venită de la Lexington Hospital, ca și cum tocmai auzise de ea, iar apoi s-o prelucreze pe Karen în privința minciunii? Sau s-o facă mai târziu, de vreme ce nu exista niciun risc ca șeful să-i ofere cazul prietenului său din LAPD, adică poveștii cu inter-agenția, pe care chiar *el* o ceruse?

Nicio îndoială. Danny o luă cu mașina pe Hollywood, îndreptându-se spre Tamarind.

Zona *era* absolut normală. Era mai cald ca în urmă cu două zile, lumea circula pe trotuare, oamenii stăteau fie pe verande, fie în curte, tunzându-și iarba sau gardurile vii. Danny parcă mașina și își începu investigația. Zero pe toate fronturile la începutul după-amiezii în cartier: nimic straniu, niciun vehicul străin, niciun fel de informații despre Marty Goines, nimic neobișnuit la numărul 2307, în garaj sau în apartamentul de deasupra. Nicio față străină, niciun zgomot suspect. Zero. Și nimeni nu menționa Chevrolet-ul lui cafeniu, parcat pe stradă. Începuse să se simtă foarte mândru de manevrele lui, când o bătrânică ce-și plimba schnautzerul pitic îi răspunse la prima întrebare cu un da.

Cu trei nopți în urmă, în jurul orei 10, se plimba cu Wursti și văzuse un bărbat înalt,

cu un superb păr argintiu, îndreptându-se spre garajul de la 2307, cu câte un „beţiv împleticit” de o parte şi de alta a lui. Nu, nu-i mai văzuse pe cei trei înainte. Nu, nu auzise după aceea niciun zgomot straniu dinspre garaj. Nu, n-o cunoştea pe proprietăreasa casei din faţă. Nu, bărbaţii nu vorbeau între ei, iar ea se îndoia că ar fi fost în stare să-l identifice pe cel cu părul argintiu dacă l-ar mai fi văzut o dată.

Danny o lăsă pe bătrânică şi se întoarse la maşină, hotărât să ţină numărul 2307 sub observaţie. Instinctul îl fulgeră puternic:

Da, asasinul ţinuse şi el apartamentul sub observaţie, ca să vadă dacă apăreau poliţiştii. Da, stabilise dinainte să arunce cadavrele în Griffith Park. Numele lui Goines nu apăruse în ziare, fiindcă era un simplu vagabond, iar asasinul ştia că locul crimei nu era dezvăluit de publicitatea făcută cazului Goines. Singurii cunoscuţi ai lui Goines care aflaseră de soarta lui Marty erau cântăreţii de jazz pe care îi chestionase, ceea ce îi elimina dintre suspecţi – odată ce Goines era identificat de poliţie, niciun asasin deştept nu ar mai fi adus viitoarele victime în apartamentul mortului. *Ceea ce însemna că dacă oamenii legii nu-şi făceau apariţia în forţă pe Tamarind Street, asasinul putea aduce şi alte victime acolo. Ţine informaţiile pentru tine, stai la pândă, roagă-te ca asasinul să nu te fi văzut intrând – pe tine sau pe Bordoni – şi nici să nu fi remarcat interogatoriile de astăzi, stai cuminte şi s-ar putea ca tipul să apară agale în viaţa ta, cu numărul patru la braţ.*

Danny rămase cu ochii pe casă şi oglinda retrovizoare aţintită spre garaj. Timpul se scurgea cu încetinitorul. Pe lângă el trecu un bărbat care arăta ciudat, două bătrâne ce împingeau nişte cărucioare de supermarket, apoi o ceată de băieţi gălăgioşi, cu jachete pe care scria „Hollywood High”. Se auzi urletul unei sirene de poliţie ce se apropia. Danny se gândi la codul 3: probleme pe bulevard.

Apoi totul se acceleră.

O femeie în vârstă deschise uşa de la intrarea la numărul 2307. O maşină a poliţiei, dar fără însemne, opri în faţa garajului. Sergentul Gene Niles coborî, privi peste drum şi îl văzu – ţintă uşoară, aşezată în maşina cu care fusese ieri-dimineaţă în Griffith Park. Niles se îndreptă spre el. Femeia îl interceptă, arătând spre apartamentul de deasupra garajului. Niles se opri. Femeia îl prinse de mâneca hainei. Danny trecu în revistă toate variantele de minciuni posibile. Niles se lăsă condus spre garaj. Danny simţi că îl trec năduşelile şi o porni spre secţie, ca să se protejeze cât de cât.

•

Dietrich stătea chiar la intrare, fumând cu poftă o ţigară. Danny îl prinse de braţ şi îl conduse în intimitatea biroului său. Dietrich acceptă, întorcându-se spre el când Danny închise uşa.

— Tocmai m-a sunat locotenentul Poulson. Iar pe el l-a sunat Gene Niles, pentru că a primit un telefon de la proprietăreasa apartamentului în care a stat Martin Goines. Sânge şi haine pline de sânge în tot apartamentul, la un kilometru şi jumătate de Griffith Park. Unul de-al nostru şi doi al celor de la LAPD. E clar că au fost omorâţi acolo, iar tu ai fost văzut stând la pândă, după care ai şters-o. De ce? Vreau să aud o scuză ca lumea, ca să nu fiu nevoit să te suspend.

Danny avea răspunsul gata pregătit:

— Azi-dimineaţă m-a sunat acasă un tip de la Lexington State şi mi-a spus că

primiseră o scrisoare de la Marty Goines, adresată unui alt pacient. Adresa expeditorului era Tamarind, numărul 2307 Nord. M-am gândit la discuția pe care am avut-o și cum ne-am pus noi bine cu Poulson, cum am cooperat, deși Niles e măgar. Dar n-am avut încredere că LAPD o să cerceteze cum trebuie zona, așa că am făcut-o eu. Tocmai făceam o pauză în mașină în momentul în care m-a văzut Niles.

Dietrich luă o scrumieră și își stinse țigara.

— Și nu m-ai sunat? Cu o pistă atât de serioasă?

— M-am grăbit, domnule. Îmi cer iertare.

Dietrich spuse:

— Nu sunt sigur că înghit povestea ta. De ce n-ai vorbit cu proprietăreasa înainte să cercetezi zona? Poulson zice că Niles i-a spus că femeia era vânătă la față. Ea a fost cea care a descoperit oroarea.

Danny înălță din umeri, încercând să diminueze importanța întrebării.

— Am bătut la ușă mai devreme, dar probabil că fata aia bătrână nu m-a auzit.

— Poulson mi-a zis că pare o damă dezghețată. Danny, nu cumva erai acolo pentru că veneai de la un matineu?

Nu înțelese întrebarea.

— Cum adică, de la cinematograf?

— Nu, de la păsărici. Gagica ta își are cuibul lângă gogoșăria aia unde-ai auzit ieri stația poliției, iar Tamarind e pe-aproape. Ți-o puneai pe leafa comitatului?

Vocea lui Dietrich se înmuiase. Danny își făcu ordine în minciuni.

— Am cercetat zona, pe urmă mi-am pus-o. Mă odihneam în mașină când a apărut Niles.

Dietrich zâmbi/ se strâmbă. Telefonul de pe biroul lui începu să sune. Ridică receptorul, apoi spuse:

— Da, Norton, e aici.

Ascultă, apoi adăugă:

— O întrebare: ai aflat cine sunt cei doi bărbați?

Tăcere lungă. Danny se bâțâia lângă ușă. Karen o deschise și lăsă un teanc de hârtii pe biroul căpitanului, apoi ieși cu privirea plecată. Danny se gândi: nu-l lăsa pe șefu' să-i spună că am o gagică și n-o lăsa nici pe ea să-i spună șefului când am primit telefonul de la Lex. Dietrich zise:

— Stai așa, Norton! Vreau să vorbesc mai întâi eu cu el.

După aceea puse palma peste receptor și i se adresă lui Danny.

— Cele două cadavre ale LAPD-ului au fost identificate. Gunoaie. Așa că îți spun de-acum: n-o să fie niciun fel de investigație inter-agenții, deci mai ai cinci zile cu Goines înainte să te scot din priză. Sun-Fax Market a fost jefuit azi-dimineață și dacă nu se rezolvă până atunci, te vreau pe tine la caz. Te iert pentru că nu mi-ai raportat despre adresa lui Goines, dar te avertizez: stai departe de LAPD. Tom Poulson e un vechi amic de-al meu. Am rămas prieteni chiar și după povestea cu Mickey și Brenda, așa că nu vreau să ne-o strici tu acum. Și, uite, Norton Layman vrea să vorbească cu tine.

Danny luă receptorul.

— Da, doctore.

— Aici e sursa ta prietenoasă de la municipalitate. Ai cu ce scrie?

Danny își scoase carnețelul și pixul din buzunar.

— Dă-i drumul.

— Cel mai înalt e George William Wiltsie, născut pe 14.09.1913. Două arestări pentru prostituție masculină, dat afară din Marina Militară în ’43 pentru conduită imorală. Celălalt e confirmat ca asociat al lui Wiltsie, probabil peștele lui. Duane Lindenaur, născut pe 5.12.1916. Arestat o dată pentru șantaj: în iunie 1941. Nu s-a ajuns la tribunal. Reclamantul și-a retras plângerea. Wiltsie nu figurează cu niciun loc de muncă. Lindenaur a fost angajat să rescrie dialoguri la Variety International Pictures. Amândoi bărbații locuiau pe Ventura Boulevard, numărul 11768, motelul Leafy Glade. LAPD e pe drum, așa că stai cuminte. Ești fericit?

Danny își număra minciunile.

— Nici eu nu mai știu, doctore.

•

Din colțul lui de birou, Danny sună la Cazierul Judiciar și la Serviciul Circulație și primi dosarele complete ale victimelor doi și trei. George Wiltsie fusese arestat pentru că propusese acțiuni imorale în baruri în ’40 și ’41. Procuratura renunțase la ambele acuzații, din lipsă de probe. Urmau o serie întreagă de amenzi de circulație. Duane Lindenaur avea un permis de conducere imaculat și o plângere anulată, sub acuzația de șantaj, după cum menționase și doctorul Layman. Danny îi ceru funcționarului de la Cazier să-i specifice locul arestărilor celor două victime. Ale lui Wiltsie avuseseră loc în jurisdicția orașului, cea a lui Lindenaur în sud-estul comitatului, în jurisdicția diviziei Firestone. Cerând încă o verificare a dosarului lui Lindenaur, obținu numele polițistului care îl arestase: sergentul Frank Skakel.

Danny sună la Serviciul Personal de la comitat și află că Skakel era încă activ și lucra la Patrulare. Sună acolo și telefonista îi făcu legătura.

— Skakel. Spune.

— Domnu’ sergent, aici e detectivul Upshaw de la West Hollywood.

— Zi, detective.

— Lucrez la un caz de crimă legat de altele două de la municipalitate, iar tu ai arestat-o pe una din victime în ’41. Duane Lindenaur. Ți-l amintești?

Skakel zise:

— Mda. Era un șantaj al unui avocat bogat, Hartshorn, pe tema homosexualității. Întotdeauna îmi amintesc chestiile cu bani. Lindenaur a încasat-o, nu?

— Da. Îți amintești cazul?

— Destul de bine. Reclamantul se numea Charles Hartshorn. Îi plăceau băieții, dar era însurat și avea o fiică pe care o adora. Lindenaur l-a întâlnit pe Hartshorn prin intermediul unei agenții pentru poponari, apoi l-a amenințat că-l toarnă fiicei sale. Hartshorn ne-a sunat, l-am arestat pe Lindenaur, pe urmă Hartshorn s-a muiat și și-a retras plângerea.

— Sergent, era Hartshorn un tip înalt și cărunt?

Skakel râse.

— Nu. Gras și chel ca o morsă. Cum merge cazul? Ceva indicii?

— Lindenaur e la municipalitate și nu prea sunt cine știe ce indicii – încă. Ce părere ți-a făcut Hartshorn?

— Nu-i un asasin, Upshaw. E bogat, influent și nici n-o să se uite la tine. Da' cazurile cu curlangii nici nu merită osteneala, iar Lindenaur era un golan. Eu zic *c'est la vie* și lasă-i pe câinii de poponari să doarmă cum și-au așternut.

•

Reveni pe teritoriul LAPD, cuminte de data asta, ca să nu dea naștere la alte minciuni și supărări. Danny se îndreptă spre Variety International Pictures, sperând că Gene Niles va petrece suficient de mult timp la motelul Leafy Glade. Cum ajunsese într-o fundătură cu cazul Goines, victimele doi și trei erau acum chestia fierbinte, iar Lindenaur, scrib de studio și șantajist, părea mai fierbinte decât Wiltsie, târfa masculină.

Facțiuni sindicale rivale demonstrau în fața intrării principale a studiourilor. Danny parcă peste drum, puse o pancartă cu „Vehicul oficial al poliției" pe parbriz, se aplecă și se strecură printr-un labirint de trupuri cu drapele. Un paznic de la poartă citea un ziar de scandal în care apărea un articol despre cele trei omoruri ale *lui* – detalii scabroase obținute dintr-o „sursă de încredere" de la morga din L.A. Danny cercetă cu privirea jumătate de pagină în timp ce își scotea insigna în fața paznicului cufundat în lectură, ce morfolea un trabuc. Cele două cazuri erau de-acum asociate pe hârtie – chiar dacă numai în tabloidul *Tattler* din L.A. –, iar asta implica posibilitatea apariției altor relatări tipărite, știri la radio sau televiziune, plus confesiuni false, indicii false și tone de prostii.

Danny bătu darabana în perete. Insul care ronțăia trabucul lăsă ziarul jos și se uită la insigna lui.

— Mda. Pe cine cauți?

— Vreau să discut cu cei care au lucrat cu Duane Lindenaur.

Paznicul nu avu nicio reacție la auzul numelui – încă nu apăruse în tabloide. Cercetă o listă prinsă pe o planșetă de plastic și spuse:

— Platoul 23, biroul de lângă decorul de la *Masacrul tomahawkului*.

Apoi apăsă pe un buton și-i făcu semn să treacă. Poarta se deschise. Danny își croi drum printr-o întindere de asfalt plină cu actori costumați. Ușa ce dădea spre platoul 23 era larg deschisă. Chiar la intrare trei mexicani își spălau vopseaua de pe față. Îi aruncară lui Danny niște priviri plictisite. El văzu o ușă cu inscripția RESCRIERI, se îndreptă într-acolo și bătu.

O voce strigă:

— E deschis!

Danny intră. Un tânăr înalt și suplu, în costum și cu ochelari cu ramă de baga, îndesa niște hârtii într-o geantă. Tânărul spuse:

— Ești tipul care îl înlocuiește pe Duane? N-a mai dat niciun semn de trei zile, iar regizorul are nevoie rapid de niște retușuri la dialoguri.

Danny nu pierdu vremea.

— Duane e mort. Ca și amicul lui, George Wiltsie. Asasinați.

Tânărului îi scăpă geanta. Mâinile începură să-i tremure în timp ce își aranja ochelarii.

— Aa-aa-asasinați?
— Exact.
— Și tu e-e-ești polițist?
— Detectiv la comitat. Îl știai bine pe Lindenaur?
Tânărul își luă geanta și se prăbuși pe un scaun.
— N-nu, nu bine. Doar aici, la serviciu, superficial.
— Te vedeai cu el în afara studioului?
— Nu.
— Îl cunoșteai pe George Wiltsie?
— Nu. Știam că el și cu Duane locuiesc împreună. Mi-a spus-o Duane.
Danny înghiți un nod.
— Erau iubiți?
— Nici nu-mi trece prin cap să fac speculații despre relația lor. Tot ce știu e că Duane era un tip liniștit, că era un bun profesionist la rescrieri de dialoguri și că lucra ieftin, ceea ce e un mare avantaj în lagărul ăsta de muncă.

Se auziră câțiva pași în dreptul ușii. Danny se întoarse și văzu o umbră retrăgându-se. Ieși să vadă despre ce era vorba, dar nu deslușì decât spatele unui bărbat ce se îndrepta rapid spre un banc de lucru cu aparate de filmat și reflectoare. Se repezi într-acolo. Bărbatul stătea în fața lui, cu mâinile în buzunare – postura clasică de „N-am nimic de ascuns".

Danny îl încolți, dezamăgit că era un tinerel scund, fără urme de arsuri pe față, în cel mai rău caz o a cincea roată la căruță.
— Ce treabă ai să asculți pe la uși?
Tipul era mai degrabă un băietan – slăbănog, cu coșuri, voce pițigăiată, un pic sâsâit.
— Lucrez aici. Sunt costumier.
— Și asta îți dă dreptul să tragi cu urechea când vezi un polițist în misiune?
Puștiul își aranjă freza. Danny zise:
— Ți-am pus o întrebare.
— Nu, nu-mi dă…
— Atunci de ce-o faci?
— Am auzit că Duaney și George sunt morți. Îi cunoșteam. Cine…?
— Nu. Nu știu cine i-a ucis, altfel n-aș fi aici. Cât de bine îi cunoșteai?
Băiatul se juca cu moțul de păr de pe frunte.
— Împărțeam prânzul cu Duaney – Duane – și îl știam pe George atât cât să-l salut când venea să-l ia pe Duane.
— Se pare că voi trei aveați multe în comun. Corect?
— Da.
— Te întâlneai cu Lindenaur și Wiltsie și altundeva?
— Nu.
— Dar discutați între voi, din moment ce aveați atât de al dracului de multe în comun. Corect?
Băiatul privea țintă în pământ, desenând opturi cu piciorul.
— Da, domnule.

— Atunci spune-mi ce treburi mai învârteau și cu cine le învârteau, pentru că dacă cineva pe-aici știe ceva, atunci tu ești acela. Nu-i așa?

Băiatul își făcu de lucru cu un reflector, stând cu spatele la Danny.

— Erau împreună demult, dar le plăcea să se întâlnească și cu alți tipi. Georgie era așa, mai necioplit, și trăia pe seama lui Duane, deși mai făcea și el câte ceva uneori, când găsea vreun client prin agenția aia de însoțitori. Altceva nu știu, așa că, vă rog, acum pot să plec?

Danny își aduse aminte de convorbirea cu polițistul de la Firestone – Lindenaur îl întâlnise pe omul pe care îl șantaja prin intermediul „agenției pentru poponari”.

— Nu. Cum se numește agenția aia de însoțitori?

— Nu știu.

— Cu cine se mai întâlneau Wiltsie și Lindenaur? Vreau nume!

— Nu știu! Nu știu niciun nume!

— Nu plânge. Cunoști vreun tip înalt, cărunt, de vârstă mijlocie? L-au menționat cumva fie Wiltsie, fie Lindenaur?

— Nu.

— E vreun tip pe-aici care corespunde semnalmentelor astea?

— Există un milion de tipi în Hollywood care corespund, așa că vă rog…

Danny îl strânse pe băiat de încheietura mâinii, își dădu seama ce face și îl eliberă din strânsoare.

— Nu ridica vocea la mine! Răspunde! Lindenaur, Wiltsie, un tip înalt și cărunt.

Băiatul se întoarse, frecându-și încheietura.

— Nu știu niciun tip ca ăsta, dar lui Duane îi plăceau gagiii mai bătrâni și mi-a spus că se dă în vânt după părul cărunt. Acum ești mulțumit?

Danny nu era în stare să-i întâlnească privirea.

— Lui Duane și George le plăcea jazzul?

— Nu știu. N-am vorbit niciodată cu ei despre muzică.

— Au pomenit vreodată despre spargeri de case sau despre vreun tip de vreo treizeci de ani, cu arsuri pe față?

— Nu.

— Avea vreunul dintre ei vreo pasiune pentru animale?

— Nu, doar pentru alți tipi.

Danny zise:

— Cară-te de-aici!

Apoi se cără el, iar puștiul se zgâi în urma lui. Întinderea de asfalt negru era acum goală. Se lăsa înserarea. Danny se îndreptă spre poarta principală. O voce venită dinspre ghereta paznicului îl opri.

— Ia zi, detectivule, n-ai un minut liber?

Danny se întoarse. Un tip chel, într-o bluză de tenis și pantaloni de golf, veni spre el și îi strânse mâna.

— Sunt Herman Gerstein. Eu sunt șeful pe-aici.

Jurisdicția orașului. Danny îi scutură mâna lui Gerstein.

— Mă numesc Upshaw. Sunt detectiv la comitat.

Gerstein spuse:

— Am auzit că îi căutai pe niște tipi care lucrează cu un scenarist. E-adevărat?

— Pe Duane Lindenaur. A fost asasinat.

— Foarte rău. Nu-mi place când angajații mei își iau zborul fără să-mi spună. Ce-i cu tine, Upshaw? Văd că nu râzi.

— Nu-i de râs.

Gerstein își drese glasul.

— Fiecare are simțul umorului în felul lui. Dar nu trebuie să cerșesc aplauze. Am comedieni angajați care-o fac. Dar înainte să pleci, mi-ar plăcea să te informez ceva. Colaborez cu marele juriu într-o investigație legată de influența comuniștilor în Hollywood și nu-mi place ideea ca un polițist din altă ligă să pună întrebări pe-aici. Te-ai prins? Securitatea națională e mai importantă decât un scenarist mort.

Danny adăugă un detaliu în plus, de amorul artei:

— Un scenarist poponar mort.

Gerstein îl măsură din priviri.

— Asta chiar nu-i de râs, pentru că nu i-aș permite niciodată, sub nicio formă, unui homosexual recunoscut ca atare să lucreze pentru mine. *Niciodată*! E limpede?

— Mai limpede nici că se poate.

Gerstein scoase trei trabucuri lungi din buzunarul pantalonilor și le înfipse în buzunarul cămășii lui Danny.

— Fă rost de niscaiva simț al umorului și s-ar putea să faci carieră. Iar dacă trebuie să mai vii pe-aici, caută-mă mai întâi pe mine. S-a înțeles?

Danny lăsă trabucurile să cadă la pământ, le călcă în picioare și ieși pe poartă.

•

Urmă o trecere în revistă a presei, apoi altă serie de telefoane.

Danny se deplasă pe Hollywood, colț cu Vine, cumpără toate cele patru ediții de dimineață ale ziarelor din L.A., parcă într-o zonă interzisă și se apucă de citit. În *Times* și *Daily News* nu apărea nimic legat de cazul lui, iar în *Mirror* și *Herald* se făceau doar câteva referiri pe ultima pagină, sub titlurile „Trupuri mutilate găsite în Griffith Park” și „Dezmățați decedați, descoperiți dimineața”. Urmau descrieri decente ale mutilărilor. Gene Niles se pronunțase în legătură cu natura accidentală a crimelor. Nu se pomenea nimic despre identitatea victimelor sau despre vreo legătură cu Marty Goines.

Găsi un telefon public lângă chioșcul de ziare. O sună pe Karen și auzi un lucru la care se aștepta: verificarea laboratoarelor dentare mergea foarte încet, iar fata obținuse zece rezultate negative de când o rugase să sune și până acum. Telefoanele date la celelalte secții LASD, pentru verificarea spărgătorilor de case cu probleme dentare, totalizau un zero total – nu existau astfel de indivizi. Două telefoane de tatonare la atelierele de împăiat animale conduseseră la descoperirea că animalele împăiate aveau numai dinți de plastic. Dinții de animale nu apăreau în nicio proteză dentară, ci doar în gura creaturilor sălbatice vii. Danny o încurajă pe Karen să continue, își luă rămas-bun, acompaniindu-se cu sunete de pupături, apoi formă numărul de la Moonglow Lounge.

Janice Modine nu lucra în seara aceea, dar John Lembeck era la bar. Danny vorbi frumos cu bărbatul pe care îl iertase de ciomăgeală. Peștele hoț de mașini îi răspunse și

el foarte frumos. Danny știa că putea obține câteva informații gratuite, așa că îl întrebă ce știa despre peștii homosexuali și despre agenția lor de însoțitori. Lembeck îi spuse că singurul serviciu de soiul ăsta de care știa el era unul foarte secret și luxos, controlat de un bărbat pe nume Felix Gordean, un impresar oficial de actori, cu un birou pe Strip și un apartament fabulos în Chateau Marmont. Gordean nu era homo, dar procura băieței pentru elita de la Hollywood și pentru vârstnicii înstăriți din L.A.

Danny îl sfătui pe Lembeck să nu mai facă vreo altă boacănă și își transferă interesul față de Gordean într-o verificare făcută la Cazier și la Circulație, contactând tura de noapte. Două telefoane, două recomandări impecabile și trei adrese: Sunset, numărul 9817, pentru biroul lui, Chateau Marmont, pe Strip, la numărul 7941, pentru apartament și o casă pe plajă în Malibu, pe Pacific Coast, la numărul 16822.

Cu o monedă de zece cenți și una de cinci rămase în buzunar, Danny se lăsă în voia intuiției. Sună la secția Firestone, ceru să vorbească cu sergentul Frank Skakel și îl întrebă cum se numea „agenția pentru poponari" prin care șantajistul Duane Lindenaur se întâlnise cu Charles Hartshorn. La început Skakel bombăni ceva, apoi îi spuse lui Danny că îl va suna la telefonul public. Peste zece minute sună și îi spuse că găsise raportul original cu plângerea respectivă. Lindenaur îl întâlnise pe Hartshorn la o petrecere organizată de cel care deținea agenția de însoțitori – Felix Gordean. Skakel încheie cu un avertisment personal blând: în timp ce căuta prin dosare, un amic din brigadă îi servise un pont prețios – pentru serviciile pe care le oferea, Gordean le plătea șpăgi serioase celor de la LASD, Divizia Moravuri.

Danny o porni spre Chateau Marmont, o casă ce incorpora un complex hotelier cu apartamente închiriate, clădit ca o fortăreață renascentistă opulentă. Corpul principal al clădirii se înălța falnic, cu parapete și creneluri, și exista o curte interioară, cu bungalow-uri decorate în mod similar, ce erau legate printr-un sistem de alei mărginite de garduri vii înalte și perfect tunse. Lămpile cu gaz cocoțate pe stâlpi din fier forjat iluminau plăcuțele cu adrese. Danny urmări șirul șerpuitor de numere până ajunse la 7941, auzi o muzică de dans plutind peste coama gardului viu și păși pe alee spre ușa bungalow-ului. Apoi o rafală de vânt mână norii de pe cer și lumina lunii surprinse doi bărbați în haine de seară sărutându-se, strânși unul lângă altul în spațiul întunecat al verandei.

Danny îi privi. Luna dispăru sub o altă pătură de nori. Ușa se deschise și îi primi pe cei doi bărbați dincolo de ea. Când intrară, îi acompaniară niște râsete, o agitație crescândă și câteva secunde de lumină strălucitoare. Danny se strecură anevoie pe lângă peretele clădirii, înțepându-se în spinii gardului viu, și ajunse în fața unei ferestre mari, acoperită de draperii din catifea. O fantă îngustă între cele două revărsări de falduri bordo lăsa să se vadă o coloană de lumină și îi permitea să distingă smochingurile rotindu-se pe parchet, tapiseriile de pe pereți, scânteierile paharelor ciocnite. Danny își lipi fața de geam și privi înăuntru.

Atât de aproape, încât i se puse o ceață pe ochi. Omul Cameră dădea rateuri. Se trase înapoi, în așa fel încât privirea lui să poată cuprinde întreg tabloul, și văzu: smochinguri împerecheate, în mișcare, tangouri obraz lângă obraz, perechi exclusiv masculine. Fețele se lipeau unele de altele, astfel că nu puteau fi distinse individual.

Danny reglă imaginea, mărind distanța focală, micșorând-o, apoi mărind-o iar, până când își apăsă din nou fața de geam, simțind crenguțele dese și ascuțite între picioare în timp ce ochii lui se agitau să găsească unghiurile potrivite, prim-planurile fețelor.

Și mai multă ceață, brațe arcuite, picioare, un cărucior făcându-și brusc apariția și un bărbat în alb, cu un bol mare de punci. Focalizează, se îndepărtă, focalizează, nicio față, apoi Tim și Coleman – saxofonistul alto – alături, avântându-se în jazzul dezlănțuit. Crenguțele sunt dureroase. Tim dispare, înlocuit de un blond ingenuu. Două umbre îi distrug vizibilitatea, Danny face un pas îndărăt, lentilele devin iar funcționale și prind un cadru perfect cu cei doi grași urâți sărutându-se cu limba, numai ulei de piele, roșeață de la bărbierit și pomadă de păr lucitoare.

Danny o zbughi spre casă, cu amintirea din San Berdoo, 1939, cu Tim aruncându-i priviri sticloase, pentru că nici nu voia să se uite la Roxie. Găsi rezerva de I.W. Harper, dădu peste cap cele patru pahărele tradiționale și văzu ceva și mai rău, Tim reproșându-i, spunându-i, da, n-a fost decât o hârjoneală, dar *ți-a plăcut*. Încă două pahărele, Chateau Marmont în culori, numai fețe frumoase, iar el știa că toate aveau trupul lui Timmy.

Atunci bău direct din sticlă, iar băutura de calitate îi arse gâtlejul ca spirtul, Omul Cameră și cadre cu femei, femei, femei. Karen Hiltscher, Janice Modine, stripperițele pe care le interogase în legătură cu un jaf de la Club Largo, țâțe și pizdă la vedere în vestiar, femei obișnuite ca bărbații să le privească intens. Rita Hayworth, Ava Gardner, garderobiera de la Dave's Blue Room, mama lui ieșind din cadă înainte de a se îngrășa și de a deveni o Martoră a lui Iehova. Toate urâte și aiurea, aidoma celor doi grași de la Marmont.

Danny bău din picioare până când îl lăsară puterile. Din cădere, reuși să arunce cu sticla în perete. Lovi una din fotografiile contururilor de sânge de pe Tamarind, numărul 2307.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Mal își puse minciunile în ordine pe pragul de la intrare, apoi sună. O pereche de tocuri răsunară pe parchet în toată casa. Mal își trase vesta în jos, ca să-și acopere talia firavă – mult prea multe mese sărite. Ușa se deschise și Regina Roșie apăru acolo, în prag, perfect coafată, elegantă, în mătase și tweed – la 9 și jumătate dimineața.

— Da? Ești comis-voiajor? Ar trebui să știi că în Beverly Hills există o ordonanță împotriva vânzătorilor ambulanți.

Mal știa că și ea știa de fapt adevărul.

— Sunt de la Procuratura Districtuală.

— Din Beverly Hills?

— Din Los Angeles.

Claire De Haven zâmbi – ca o vedetă de film.

— Am trecut de prea multe ori strada prin locuri nemarcate?

Raționament de polițist: Mal își dădu seama că ea îl ghicise ca fiind tipul de treabă

din interogatoriul cu Lopez/ Duarte/ Benavides.

— Municipalitatea are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Femeia chicoti – elegant – și lăsă ușa deschisă.

— Vino înăuntru și povestește-mi, domnule…?

— Considine.

Claire îi repetă numele și se dădu la o parte. Mal păși într-o cameră de zi spațioasă, mobilată cu motive florale: divane cu modele de flori de gardenie, scaune ornate cu orhidee, măsuțe și rafturi de bibliotecă încrustate cu margarete de lemn. Pereții erau complet acoperiți cu niște afișe masive de film – filme antinaziste foarte populare, de la sfârșitul anilor ’30 și începutul anilor ’40. Mal se apropie de unul penibil, trâmbițând *Zorii dreptății*: un rusnac plin de noblețe în fața unei cămăși negre cu un pistol Luger în mână. Personajul pozitiv era învăluit într-o aură de lumină, iar neamțul într-o umbră întunecată. Claire De Haven îl privi pe Mal. Bărbatul contraatacă:

— Subtil.

Claire râse.

— Artistic. Sunteți avocat, domnule Considine?

Mal se întoarse. Regina Roșie ținea în mână un pahar plin cu un lichid incolor și cuburi de gheață. Nu mirosea a gin. Sigur era votcă – mai elegantă și fără să miroasă a alcool.

— Nu, sunt anchetator la Divizia Marelui Juriu. Pot să stau jos?

Claire arătă spre două scaune puse față-n față, cu o tablă de șah între ele.

— Foarte palpitant. Cafea sau altceva de băut?

Mal spuse „Nu” și se așeză. Scaunul era tapițat cu piele, iar orhideele erau din mătase brodată. Claire se așeză pe scaunul opus și își încrucișă picioarele.

— Nu ești în toate mințile dacă te gândești că o să dau informații despre cineva. Nu o voi face, prietenii mei nu o vor face nici ei și vom fi reprezentați de cei mai buni avocați.

Mal porni de la incidentul cu cei trei mexicani.

— Domnișoară De Haven, nu e vorba decât de o discuție preliminară – în cel mai bun caz. Partenerul meu și cu mine i-am abordat greșit pe prietenii dumitale de la Variety International, șeful nostru e furios și fondurile ne-au fost reduse. Când am primit documentele despre AUFT – chestii vechi, de la CCAA –, n-am găsit menționat numele dumneavoastră, iar toți ceilalți prieteni pe care-i aveați apăreau ca fiind… ei bine… doctrinari. M-am decis să dau curs unei supoziții și să vă prezint situația mea, sperând că veți privi totul cu mintea deschisă și veți găsi unele din aspectele pe care le voi prezenta ca fiind rezonabile.

Claire De Haven zâmbi și sorbi din pahar.

— Vorbești bine pentru un polițist.

Mal se gândi: iar tu sugi votcă de dimineață și te fuți cu golani mexicani.

— Am studiat la Stanford și am fost maior în Poliția Militară în Europa. Am fost implicat în strângerea de probe în vederea condamnării criminalilor de război naziști, așa că, vedeți, nu sunt întrutotul indiferent față de afișele de pe pereți.

— Și dai dovadă și de empatie. Iar acum ai fost angajat de studiouri pentru că e mai

simplu să vezi Roșii peste tot decât să plătești salarii decente. Veți dezbina, veți învinge, îi veți convinge pe oameni să devină informatori și veți apela la specialiști. Și nu veți provoca decât suferință.

De la tachinării la furie rece într-o jumătate de secundă. Mal se gândi să facă pe durul, presupunând că o putea dovedi dacă o lua tare, dar o lăsă să câștige.

— Domnișoară De Haven, de ce nu intră cei de la AUFT în grevă dacă vor să li se îndeplinească cererile contractuale?

Claire bău foarte încet.

— Cei de la Teamsters se vor instala imediat acolo, ca angajați cu contract pe perioadă determinată.

O deschidere propice și o ultimă șansă de a proceda cu blândețe înainte de a se regrupa, a planta informații subversive în ziare și a infiltra un spion.

— Mă bucur că i-ați menționat pe cei de la Teamsters, pentru că tocmai ei mă îngrijorează. Dacă marele juriu va avea succes – deși mă îndoiesc –, următorul pas logic îl va constitui o acțiune în forță, menită să elimine mafia din cadrul sindicatului respectiv. E vorba de un sindicat unde s-au infiltrat elemente criminale, cam tot așa cum stânga americană a fost infiltrată de comuniști.

Claire De Haven rămase nemișcată. Nu mușcă din momeală. Îl privi pe Mal, iar ochii ei zăboviră pe pistolul de la brâu.

— Ești un bărbat inteligent, așa că prezintă-ți cazul. Fă o pledoarie, așa cum ai învățat în primii ani de Drept la Stanford.

Mal se gândi la Celeste – combustibil pentru indignare.

— Domnișoară De Haven, am fost la Buchenwald și știu că Stalin e la fel de rău. Ceea ce urmărim noi e să ajungem la cauza influenței comunismului *totalitarist* în industria filmului și în AUFT, *s-o eliminăm,* să-i împiedicăm pe cei de la Teamsters să vă omoare în bătaie în confruntările din timpul demonstrațiilor și să stabilim într-un cadru legal un fel de linie de demarcație între propaganda comunistă *extremistă* și activitatea politică de stânga legitimă.

O pauză, o ridicare din umeri, mâinile ridicate într-un gest de frustrare caricatural.

— Domnișoară De Haven, eu sunt polițist. Adun probe pentru a scăpa de hoți și asasini. Nu-mi place misiunea pe care o am, dar cred că ea trebuie îndeplinită și voi face tot ce-mi stă în putință ca s-o văd îndeplinită. Înțelegeți ce vă spun?

Claire luă țigările și bricheta de pe masă și își aprinse o țigară. Fumă, timp în care Mal își plimbă ochii prin cameră, supărat pe el însuși pentru că își pierduse calmul, în cele din urmă femeia spuse:

— Fie ești un actor foarte bun, fie te-ai încurcat cu niște oameni foarte răi. Care să fie adevărul? Sinceră să fiu, nu-mi dau seama.

— Nu mă tratați de sus.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu vă pare.

— Foarte bine, nu-mi pare rău.

Mal se ridică în picioare și făcu vreo câțiva pași prin cameră, ca un fel de avangardă pentru viitorul spion. Remarcă un raft de cărți pe care se găseau fotografii înrămate, le

examină și văzu că erau ale unor tineri arătoși. Cam jumătate dintre ei erau genul de june-prim hispanic, dar Lopez, Duarte și Benavides lipseau. Își aminti de comentariul lui Lopez în fața lui Lesnick: Claire era singura *gringa*[15] pe care o întâlnise și i-ar fi plăcut să i-o dea la cioc, ceea ce îl făcea să se simtă vinovat, fiindcă numai curvele făceau așa ceva, iar ea era o madonă comunistă. Pe raft se mai afla și fotografia lui Reynolds Loftis, relația ei anglo-saxonă inconstantă. Mal se întoarse și o privi pe Claire.

— Cuceririle dumneavoastră, domnișoară De Haven?

— Trecutul și viitorul meu. Vechile greșeli, amestecate, și logodnicul meu, de unul singur.

Chaz Minear fusese foarte explicit în privința lui Loftis – ce făceau ei doi, senzația greutății lui când coborau scările… Mal se întrebă cât de multe știa femeia despre ei și dacă bănuia cumva că Minear îl turnase pe viitorul ei soț la cei de la CCAA.

— E un tip norocos.

— Mulțumesc.

— Nu cumva e actor? Cred că l-am dus pe fiul meu la un film în care juca și el.

Claire își stinse țigara, își aprinse alta și își netezi fusta.

— Da, Reynolds e actor. Când ai văzut filmul acela împreună cu băiatul tău?

Mal se așeză la loc, jonglând cu datele de pe lista neagră.

— Imediat după război, cred. De ce?

— Vreau să fac o observație atâta timp cât discutăm într-o manieră civilizată. Mă tem că nu ești atât de sensibil cum te prezinți, dar dacă ești, mi-ar plăcea să-ți dau un exemplu al suferinței pe care o provoacă indivizii ca tine.

Mal arătă spre fotografia lui Loftis.

— Cu logodnicul dumneavoastră?

— Da. Vezi tu, eu bănuiesc că ai văzut filmul la o cinematecă. Reynolds era un *mare* actor de compoziție în anii ’30, dar în anii ’40 Comisia pentru Cercetarea Activităților Antiamericane din statul California i-a făcut mult rău atunci când el a refuzat să depună mărturie. Din cauza orientării lui politice, multe studiouri nici nu mai voiau să audă de el și nu primea de lucru decât ca muncitor cu ziua, umilindu-se în fața unui individ îngrozitor pe nume Herman Gerstein.

Mal făcu pe prostul:

— Nici că se putea mai rău. În ’47 unii oamenii au fost puși pe bună dreptate pe lista neagră de către CCAA. Logodnicul dumitale ar fi putut fi unul din ei.

Claire țipă:

— Dar *a fost* trecut pe lista neagră și pariez că o știai!

Mal se foi pe scaun. Crezuse că o convinsese că nu știa de Loftis. Claire își coborî vocea.

— Poate că știai. Reynolds Loftis, domnule Considine. În mod sigur știi că face parte din AUFT.

Mal dădu din umeri și se ascunse după o minciună:

— Când am auzit numele de Reynolds, am bănuit că ar putea fi Loftis. Știam că e actor, dar nu-i văzusem niciodată fotografia. Uite, mărturisesc și de ce am fost surprins: un vechi stângist i-a spus partenerului meu că Loftis e homosexual. Iar acum aflu că e

logodnicul dumneavoastră.

Ochii lui Claire se îngustară. Preț de o jumătate de secundă arătă ca o zgripțuroaică la pândă.

— Cine ți-a spus asta?

Mal dădu iarăși din umeri.

— Un tip căruia îi plăcea să se distreze și să vâneze fete la picnicurile de la Sleepy Lagoon. Nu țin minte cum îl cheamă.

Zgripțuroaica tremura de nervi. Mâinile lui Claire se frângeau, iar picioarele îi bâțâiau, izbind în masă pe dedesubtul tăbliei. Mal se uită atent la ochii ei și văzu că erau micșorați. Poate că amesteca pastile cu votcă. Se scurseră câteva secunde. Claire se calmă.

— Îmi pare rău. M-am enervat când am auzit că Reynolds e descris astfel.

Mal se gândi: ba nu asta te-a enervat. Sleepy Lagoon te-a enervat.

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să spun așa ceva.

— Atunci de ce-ai spus-o?

— Pentru că e un om norocos.

Regina Roșie zâmbi:

— Și nu numai din cauza mea. Pot să termin ce aveam de spus?

— Sigur.

Claire începu:

— În ’47 cineva i-a dat niște informații despre el Comisiei din Senat – zvonuri și insinuări – și *a fost* trecut direct pe lista neagră. A plecat în Europa și și-a găsit angajamente ca actor în niște filme experimentale regizate de un belgian pe care îl întâlnise în L.A. în timpul războiului. Toți actorii purtau măști, filmele au creat senzație și Reynolds s-a descurcat jucând în ele. Chiar a câștigat versiunea franceză a Oscarului – asta în ’48 – și a primit și alte roluri în Europa. Acum Hollywood-ul *adevărat* îi oferă contracte adevărate pe bani frumoși, dar totul se va termina dacă Reynolds e târât în fața unei alte comisii, a unui mare juriu, a unui tribunal al cangurilor sau oricum vrei să le spui.

Mal se ridică în picioare, uitându-se spre ușă. Claire spuse:

— Reynolds nu va da niciodată nume. Nu va da numele nimănui, al nimănui! Nu-i distruge viața bună pe care o începe din nou! Nu mă distruge nici pe mine!

Și atunci când cerșea, o făcea cu eleganță. Mal făcu un gest care includea tapiseria din piele, draperiile de brocart și mica avere formată de broderiile din mătase.

— Cum poți să predici în numele comunismului și, în același timp, să justifici tot ce ai?

Regina Roșie zâmbi – cerșetoare meditativă.

— Munca de preț pe care o fac îmi oferă o dispensă în privința lucrurilor frumoase.

•

O replică de încheiere stelară.

Mal se întoarse la mașină și găsi un bilețel sub ștergătorul de parbriz: „Căpitane, salut! Herman Gerstein l-a sunat pe Ellis cu o plângere: un copoi de la comitat face valuri la Variety International (crimă de curiști). Ellis a vorbit cu șeful tipului (cpt. Al

Dietrich), iar noi va trebui să-i spunem flăcăului s-o lase moartă. Secția West Hollywood. Când termini cu C.D.H., te rog. D.S.”

Se îndreptă spre secție, supărat că trebuie să se ocupe de o problemă stupidă, când ar fi trebuit să orchestreze următoarea mutare a echipei: intervențiile la radio și în presă care să-i convingă pe cei de la AUFT că marele juriu era *kaput*. Văzu Fordul lui Dudley Smith în parcare, parcă mașina lângă el și intră pe ușa din față. Dudley era în dreptul cabinei dispeceratului și discuta cu un căpitan în uniformă de la comitat. O fată din spatele pupitrului de comandă trăgea în mod evident cu urechea, jucându-se cu casca de telefonistă lăsată pe gât.

Dudley îl văzu și îi făcu semn să se apropie. Mal se duse la ei și îi întinse mâna comandantului.

— Mal Considine, căpitane.

Omul îi strânse mâna ca într-o menghină.

— Al Dietrich. Mă bucur să întâlnesc niște băieți de la oraș care se comportă ca niște ființe umane și tocmai îi spuneam locotenentului Smith să nu-l judece prea aspru pe detectivul Upshaw. Are o grămadă de idei noi despre procedură și sistem și o fi el cam temperamental, dar e un polițist al naibii de bun. Douăzeci și șapte de ani și e deja detectiv. Asta trebuie să însemne ceva, nu?

Dudley izbucni în hohotele lui de tenor.

— Inteligența și naivitatea sunt o combinație de mare forță la un tânăr. Malcolm, prietenul nostru se ocupă de asasinarea unui homosexual din comitat, caz legat de două asasinări din perimetrul municipalității. Tipul pare să fie obsedat de caz, așa cum numai un polițist tânăr și idealist poate fi. Ce-ar fi să-i dăm o lecție flăcăului despre eticheta și prioritățile poliției?

Mal zise:

— Una scurtă.

Apoi se întoarse spre Dietrich:

— Căpitane, unde e acum Upshaw?

— Într-o cabină pentru interogatorii de la capătul holului. Doi oameni de-ai mei l-au prins pe un ins suspectat că ar fi comis niște spargeri, iar Danny îl ajută să transpire puțin. Veniți, vă duc eu acolo. Dar mai întâi lăsați-l să termine.

Dietrich îi conduse din sala de ședințe pe un coridor scurt, unde se aflau câteva cabine în interiorul cărora puteai vedea, dar de unde nu puteai fi văzut. Deasupra ultimului geam din stânga se afla un difuzor ce pârâia încet. Căpitanul spuse:

— Ascultați-l pe băiatul ăsta. E bun de tot. Și încercați să-l luați cu frumosul. Îi sare ușor țandăra, dar îmi place de el.

Mal o luă înaintea lui Dudley spre geamul cu pricina. Privind înăuntru, văzu un bandit pe care îl arestase înainte de război: Vincent Scoppettone, unul din băieții răi ai lui Jack Dragna. Stătea la o masă fixată de podea, cu mâinile încătușate de un scaun, sudat și el de podea. Detectivul Upshaw stătea cu spatele la perete și își umplea un pahar cu apă de la un dozator fixat în perete. Scoppettone se foia pe scaun, iar uniforma lui de pușcăriaș al comitatului era leoarcă de sudoare la subsuori.

Dudley apăru și el.

— Ah, grozav! Vinnie porcușorul! Am auzit că băiatul de colo a descoperit că una din păsările lui de noapte își oferea favorurile într-un alt cuibar și atunci i-a vârât o țeavă de calibrul 12 pe canalul iubirii. Trebuie să fi făcut stricăciuni urâte, dar le-a provocat rapid. Știi care e diferența dintre o bunică italiană și un elefant? Zece kile și o rochie neagră. Haios, nu?

Mal îl ignoră. Prin difuzor se auzi vocea lui Scoppettone, desincronizată cu o fracțiune de secundă față de mișcarea buzelor.

— Martorii oculari n-au nicio valoare. Trebuie să fie vii ca să depună mărturie. Înțeles?

Detectivul Upshaw se întoarse, cu un pahar cu apă în mână. Mal văzu un tânăr de talie mijlocie, cu trăsături regulate, ochi căprui, păr tuns scurt, castaniu, și câteva tăieturi de la bărbierit pe pielea palidă. Arăta suplu și musculos. Ceva de la el amintea de băieții chipeși din fotografiile lui Claire De Haven. Vocea îi era de bariton.

— Dă-o peste cap și scuipă tot ce știi, Vincent. Destăinuiri. Confesiuni. *Requiescat en pace*.

Scoppettone bău apa cu nesaț, apoi își linse buzele.

— Ești catolic?

Upshaw se așeză pe scaunul din fața deținutului.

— Nu sunt nimic. Mama e la Martorii lui Iehova, iar tata e mort – exact cum vei fi și tu când Jack D. o să afle că ai dat iama la furat pe cont propriu. Iar în ceea ce-i privește pe martorii oculari, vor depune mărturie. Nu ți se va aproba eliberarea pe cauțiune, iar Jack îți va face semn cu mâna în semn de adio. Ești la cuțite cu Jack, altfel n-ai fura de capul tău. Bagă, Vincent! Dă-mi material despre alte învârteli, iar căpitanul nostru te va recomanda pentru un transfer la centrul de reabilitare a deținuților.

Scoppettone tuși. Pe bărbie i se prelingea un fir de apă.

— Dacă n-ai martori, n-ai ce să-mi faci.

Upshaw se aplecă peste masă. Mal se întrebă cât de mult îi distorsiona difuzorul vocea.

— Ai dat de belea cu Jack, Vinnie. În cel mai bun caz te lasă să plătești pentru Sun-Fax, în cel mai rău caz te termină când ajungi la pușcărie. Adică la Folsom. Ești un membru cunoscut al mafiei, așa că acolo o să te duci. Sun-Fax e pe teritoriul lui Cohen. De acolo își cumpără Mickey coșurile cu cadouri pentru judecătorii vânduți, așa c-o să facă tot posibilul ca unul din judecătorii ăia să se-ocupe de căzu' tău. Părerea mea e că ești prea fraier ca să mai trăiești. Numai un idiot sparge o prăvălie de pe teritoriul lui Cohen. Ai de gând să stârnești un război? Crezi că Jack vrea ca Mickey să se ia de el pentru o spargere de trei lulele?

Dudley îl înghionti pe Mal.

— Flăcăul e foarte, foarte bun.

Mal zise:

— Magistral.

Împinse la o parte cotul lui Dudley și se concentră asupra stilului verbal al lui Upshaw, întrebându-se dacă ar fi putut stăpâni argoul comuniștilor la fel de bine ca pe cel al gangsterilor. Vincent Scoppettone tuși din nou și din difuzor se auziră iarăși

paraziții, care apoi se transformară în cuvinte:

— N-o să fie niciun război. Jack și Mickey vorbesc să termine cu vrajba. Poate ajung chiar să facă o afacere împreună.

Upshaw spuse:

— Poate-mi zici și mie mai multe…?

— Crezi că-s prost?

Upshaw izbucni în râs. Mal se prinse de prefăcătorie: Scoppettone nu-l interesa. El își făcea doar meseria. Dar era un râs prefăcut de nota zece, iar puștiul știa cum să transfere tensiunea lui asupra deținutului.

— Vinnie, ți-am spus deja că ești prost. Se vede pe tine că ești speriat praștie, iar eu cred că stai cum nu se poate mai rău cu Jack. Hai să ghicesc: ai făcut ceva nasol, care o să-l supere pe Jack, te-ai speriat și-ai crezut că poți să te dai viteaz. Aveai nevoie de loz și-ai dat lovitura la Sun-Fax. Corect?

Acum Scoppettone transpira din greu – îi curgeau broboane de sudoare pe față. Upshaw spuse:

— Știi ce altceva mai cred eu? O singură ciupeală n-ar fi fost de-ajuns. Cred că mai sunt și alte cazuri care strigă după numele tău. O să verific toate reclamațiile de jaf de la oraș și comitat, poate chiar și din Orange și San Diego. Pariez că dacă pun în circulație poze cu mutra ta, mai găsim și alți martori oculari. Am dreptate?

Scoppettone încercă să râdă – un șir lung de ha-ha-ha-uri stridente. Upshaw i se alătură până când cel arestat tăcu din gură. Mal se gândi: e tensionat din altă cauză și se răzbună pe Vinnie pentru că e la mâna lui – *și probabil nici nu știe că face așa ceva.*

Încercând să-și miște brațele, Scoppettone spuse:

— Hai să cădem la pace. Am ceva tare.

— Spune.

— Heroină. Heroină la greu. Pacea de care îți ziceam, cu Jack și Mickey parteneri. Douăsprezece kile, de cea mai bună calitate. Mexicană. Toată pentru ghetoul negroteilor. La preț de nimic, ca să le taie macaroana independenților de pe-acolo. Așa să-mi ajute Dumnezeu. Dacă mint, să crăp.

Upshaw imită vocea lui Vinnie:

— Atunci nu mai ai mult, pentru că ideea cu Mick și Dragna parteneri e o prostie mai mare ca tine. Acum șase luni, la Sherry's, Cohen a pierdut un om și el nu uită chestii de-astea.

— N-a fost Jack de vină. LAPD-ul a fost. Tipii de la secția Hollywood au făcut-o. A fost o mătrășeală la care au pus mână de la mână juma' de divizie – din cauza porcăriei cu curva de Brenda. Ovreiu' de Mickey știe că nu Jack a făcut-o.

Upshaw căscă – exagerat.

— Mă plictisești, Vinnie. Negrotei care cumpără heroină și Jack cu Mickey parteneri – asta-i o vrajă pentru copii mici. Apropo, citești ziarele?

Scoppettone clătină din cap, împroșcând cu sudoare.

— De ce?

Upshaw scoase un ziar din buzunarul de la spate.

— Uite ce era marți în *Herald*. „Ieri-seară, la o petrecere între prieteni din districtul

Silverlake, a avut loc o tragedie. Un bărbat înarmat cu un pistol de mare calibru a pătruns în Moonmist Lounge. A silit trei clienți și pe barman să se întindă pe jos, a golit casa și a furat bijuteriile, portmoneele și poșetele celor patru victime. Barmanul a încercat să-l anihileze pe agresor, dar acesta l-a bătut cu patul pistolului până când omul și-a pierdut cunoștința. Barmanul a decedat în această dimineață din cauza rănilor la cap la spitalul Queen of Angels. Supraviețuitorii l-au descris pe criminal ca fiind un «bărbat alb, posibil italian, trecut de treizeci de ani, înalt de un metru optzeci și cinci și de aproximativ nouăzeci de kilograme».” Vinnie, ăsta ești tu!

Scoppettone zbieră:

— Nu-s eu!

Mal își întinse gâtul, încercând să vadă mai bine ziarul din mâna lui Upshaw, care prezenta pe o pagină întreagă rezultatele la box de săptămâna trecută, de la Olympic. Se gândi: nu te opri, joacă teatru în continuare, arde-i una, nu-ți pierde cumpătul și ești omul meu…

— *Să mă ia dracu dacă-s eu*!

Upshaw se aplecă peste masă, drept în fața lui Scoppettone.

— Mi se rupe. O să intri diseară la o identificare, împreună cu alți suspecți, și amărâții ăia trei de la Moonmist Lounge or să se uite la voi. Trei spălăciți amărâți, care cred că toți macaronarii sunt Al Capone. Înțelegi, nu te vreau pentru Sun-Fax, Vinnie. Te vreau legat pe veci.

— N-am făcut-o eu!

— Dovedește-o!

— N-o pot dovedi!

— Atunci plătește, belitule, oalele sparte!

Tot trupul lui Scoppettone se reducea acum la scăfârlie, singura parte din el care încă nu era cârpă. Scutură capul, îl răsuci și își împinse bărbia înainte și înapoi, ca un berbec care se pregătește să spargă o poartă de castel. Mal se prinse: puștiul îl încolțise cu un jaf inventat, care s-ar fi întâmplat, chipurile, la aceeași oră cu cel real. Întreg spectacolul fusese orchestrat pentru poanta cu ziarul. Îl înghionti pe Dudley și zise:

— E omul nostru.

Dudley ridică degetul mare în semn de aprobare. Vinnie Scoppettone încercă să smulgă scaunul din podea. Danny îl prinse de păr și îi rase câteva palme – față, dos, față, dos –, până când individul se înmuie de tot și bâigui:

— OK, OK, OK.

Upshaw șopti ceva în urechea lui Scoppettone. Vinnie bolborosi un răspuns. Mal se ridică în vârful picioarelor, apropiindu-se de difuzor, dar nu auzi decât paraziții. Dudley își aprinse o țigară și zâmbi. Upshaw apăsă pe un buton de sub masă. Doi polițiști în uniformă și o femeie cu un carnețel de stenografă apărură grăbiți pe coridor. Deschiseră cabina de interogatoriu și se aruncară asupra prăzii. Danny Upshaw ieși, zicând:

— Rahat.

Mal îi studie reacția.

— Bună treabă, detectiv. Ai fost al naibii de tare.

Upshaw se uită la el, apoi la Dudley.

— Sunteți de la municipalitate. Corect?

Mal zise:

— Corect. De la Procuratura Districtuală. Eu sunt Considine, iar el e locotenentul Smith.

— Cu ce treabă?

Dudley zise:

— Flăcău, veniserăm să te mușt*r*uluim pentru că l-ai necăjit pe Herman Gerstein, dar ce-a fost a trecut. Vrem să-ți oferim o slujbă.

— *Poftim*?

Mal îl luă pe Upshaw de braț și îl conduse câțiva pași mai încolo.

— Avem nevoie de un om pentru o diversiune necesară investigației conduse de marele juriu asupra activităților comuniste din studiourile de filme. Un procuror bine înfipt conduce jocul și poate aranja un transfer cu căpitanul Dietrich. O slujbă care poate însemna o carieră serioasă. Eu cred că ar trebui să spui da.

— Nu.

— După investigație te poți transfera definitiv la Procuratură. Vei ajunge locotenent înainte să împlinești treizeci de ani.

— Nu. Nu mă interesează.

— Dar *ce* te interesează?

— Vreau să coordonez ancheta la crima triplă la care lucrez – la comitat și la oraș.

Mal se gândi că Ellis Loew va strâmba din nas și că existau câțiva sus-puși de la municipalitate pe care îi putea convinge.

— Cred că se poate aranja.

Dudley se apropie, îl bătu pe Upshaw pe spate și îi făcu cu ochiul.

— Există și o femeie pe care va trebui s-o dovedești, flăcău. Poate va fi nevoie s-o fuți de să-i zboare chiloții.

Detectivul Danny Upshaw răspunse:

— Mă bucur de ocazie.

PARTEA A DOUA

Upshaw, Considine, Meeks

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Era din nou polițist, cumpărat și achitat, și juca în prima ligă, unde avea șansa să și rămână. Bonificația venită de la Howard îl rezolvase cu Leotis Dineen, iar dacă marele juriu va reuși să-i evacueze pe cei din AUFT din studiourile de filme, atunci el va deveni un mic bogătaș. Avea un set de chei de la casa lui Ellis Loew și ajutorul funcționarilor de la municipalitate, care dactilografiau și puneau documente la dosar. Avea o „listă de obiective", cu stacojiii neatinși de marile jurii anterioare. Și mai avea lista *mare*: cea cu fruntașii AUFT, care puteau fi asociați cu murdării și infracțiuni, dar fără o abordare directă acum, când Procuratura lucra pe furiș, cu articole de ziar comandate în care se afirma că investigația murise încă din fașă. În urmă cu o oră o însărcinase pe secretară să telefoneze la biroul local FBI, la Cazier și la Circulație – atât la oraș, cât și la comitat –, ca să verifice cazierele din California, Nevada, Arizona și Oregon și să solicite informații privitoare la arestarea unor persoane precum Claire De Haven, Morton Ziffkin, Chaz Minear, Reynolds Loftis și trei mexicani cu numele păcătoase de Mondo Lopez, Sammy Benavides și Juan Duarte, toți trei cu câte un asterisc în coadă, ceea ce însemna „membri cunoscuți ai unor bande de cartier". Singurul care revenise cu un telefon fusese șeful secției Hollenbeck. El i-a comunicat că tipii ăia trei erau niște poame, foști membri ai unei bande mafiote *zoot* de pe la începutul anilor '40, după care s-au spălat de păcate și au „intrat în politică". East L.A. era următoarea lui țintă – după ce secretara va fi consemnat toate răspunsurile celor chestionați.

Buzz se uită în jur prin birou, ca să vadă ce-ar putea face ca să-și omoare timpul, și, observând ziarul *Mirror* pe prețul de la intrare, îl luă să-l citească. Răsfoi ziarul până la pagina cu editorialul și… bingo! La mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce încornoratul de Mal îi comunicase planul lui Loew, apărea și articolul comandat, semnat de Victor Reisel.

Titlul era „Roșii 1 – orașul Los Angeles 0. Trei eliminări, niciun martor pe bancă". Buzz citi:

> *Totul s-a redus la bani – marele egalizator și numitor comun. Un grandios mare juriu era pe cale să se nască, un juriu important, care ar fi fost la fel de radical ca și Comisia pentru Cercetarea Activităților Antiamericane din 1947. Implicarea comuniștilor în industria filmului urma să fie luată la purecat încă o dată – de data aceasta în contextul conflictelor legate de contractele de muncă din Orașul Îngerilor.*
> *Alianța Unită a Figuranților și Tehnicienilor se găsește actualmente sub contract cu un număr de studiouri din Hollywood. Sindicatul e infiltrat de comuniști și*

tovarăși de drum. AUFT emite pretenții exorbitante de renegociere a contractului de muncă, iar sindicatul Teamsters din localitate, care binecuvântează șansa de a lua locul AUFT în schimbul unor salarii rezonabile, demonstrează împotriva lor. Banii. *AUFT se pronunță în mod implicit pentru desființarea sistemului capitalist, de la care cere mai mult. Neideologicul Teamsters vrea să demonstreze că poate suplini cu brio gruparea adversă, muncind pe salarii pe care anticapitaliștii le detestă. Industria de divertisment din Hollywood: o lume nebună.*
Articol nebun nr. 1: Abundența de filme filo-rusești realizate la începutul anilor '40, turnate în mare măsură după scenarii scrise de așa-numitele eminențe cenușii ale AUFT.
Articol nebun nr. 2: Eminențele cenușii ale AUFT fac parte dintr-un total de 41 de organizații care au fost catalogate de Procuratura Generală a Statelor Unite drept instrumente ale comuniștilor.
Articol nebun nr. 3: AUFT își dorește mai multe parale mizerabile, capitaliste. Cei din Teamsters doresc slujbe pentru oamenii lor. Un număr de indivizi patrioți de la Procuratura Districtuală din L.A. fuseseră numiți să strângă dovezile necesare pentru ca marele juriu să decidă cât de profund a pătruns influența acelor membri AUFT iubitori de dolari în industria filmului. Să fim bine înțeleși: Hollywood-ul constituie un mijloc mediatic fără egal în diseminarea propagandei, iar comuniștii reprezintă inamicul cel mai inteligent și mai nemilos cu care s-a confruntat vreodată America. Deși se știe cât de simplu e accesul la mijloacele de popularizare reprezentate de filmul artistic și cât de mare e impactul filmelor asupra vieții noastre de zi cu zi, nu există niciun fel de prevedere ce ar putea limita cantitatea de semințe canceroase ale trădării pe care Roșii bine infiltrați le pot planta – satire subtile și atacuri la adresa Americii, insinuate subliminal, în așa fel încât publicul și cei care doresc binele industriei filmului să nu-și dea seama că sunt spălați pe creier. Oamenii Procuraturii au încercat să contacteze mai mulți indivizi subversivi, dorind să-i înduplece să-și recunoască greșelile și să apară ca martori, dar banii – marele egalizator și numitor comun – și-au arătat căpățâna, sărind în ajutorul inamicului și al bunăstării lui.
Locotenentul Mal Considine, de la Biroul de Anchete al Procuraturii, ne-a declarat: „Primăria ne promisese bani de la buget, dar apoi s-a răzgândit. Avem un personal redus, iar acum suntem lipsiți de fonduri și avem un cumul de probleme penale care ar bloca pentru mult timp procedura de dezbatere a unui potențial mare juriu. S-ar putea să adunăm noi probe în anul fiscal 1951 sau 1952, dar până atunci câte incursiuni nefaste vor întreprinde comuniștii în cultura noastră?"
Într-adevăr, câte? Locotenentul Dudley Smith, de la Departamentul Poliției din Los Angeles, partenerul locotenentului Considine în această – din păcate – scurtă investigație a Procuraturii, ne-a declarat: „Da, în cele din urmă totul s-a redus la bani. Primăria are prea puțini și ar fi ilegal și imoral să acceptăm fonduri din afară. Roșii n-au nicio jenă când e să exploateze sistemul capitalist, în timp ce noi ne supunem regulilor lui, acceptând slăbiciunile inerente ale unei filosofii altfel

drepte și umaniste. Asta e diferența dintre ei și noi. Ei respectă legea junglei, iar noi suntem prea iubitori de pace pentru a ne coborî într-atât".
Roșii – 1, orașul Los Angeles și publicul cinefil – 0. E o lume nebună.

Buzz puse ziarul jos, gândindu-se la nebunul de Dudley de prin '38, când fusese cât pe ce să omoare în bătaie un negrotei drogat pentru că îl scuipase pe paltonul de cașmir cu care îl mituise Ben Siegel. Apăsă pe butonul interfonului.

— Scumpo, niciun rezultat cu telefoanele alea?

— Încă mai așteptăm, domnule Meeks.

— Plec în East L.A. Te rog, lasă toate mesajele pe biroul meu, bine?

— Bine, domnule.

•

Era o dimineață rece. Stătea să plouă. Buzz se urcă în mașină și o luă pe Olympic, trecând pe lângă Hughes Aircraft și îndreptându-se spre Boyle Heights – o rută fără prea multe semafoare și fără un peisaj frumos, ce-i lăsa timp de gândire. Pistolul de calibrul 38 făcea ca burta să-i atârne ciudat. Stația și buletinul informativ de la curse îi dezechilibrau buzunarele, așa că se văzu nevoit să-și coboare o mână între boașe, ca să restabilească echilibrul. Benavides, Lopez și Duarte făcuseră parte dintr-una din bandele White Fence, 1st Flats sau Apaches. Mexicanii din Boyle Heights erau oameni de treabă, dornici să învețe repede ce era corect, pentru a deveni buni americani. Va obține informații utile de la ei – o idee care îl plictisea.

Știa și de ce: de ani de zile nu mai fusese cu o femeie care să nu fie o curvă sau o starletă dornică să se apropie de Howard. Audrey Anders îl juca după cum avea chef, făcându-l să se gândească la ea atât de intens, încât până și un aranjament atât de încântător cum era cel cu Procuratura i se părea aiurea. Pariurile la Leotis Dineen erau o prostie pur și simplu. Goana după Audrey era o prostie care însemna ceva: un motiv să nu mai bea tone de bere neagră sau să se îndoape cu tot felul de mâncăruri gratinate și plăcinte cu piersici, ca să slăbească o grămadă de kilograme, iar hainele să-i cadă ca turnate – deși ei doi nu vor putea ieși niciodată împreună în lume.

Ajunse în centru și trecu mai departe. Femeia îi rămase în minte. Buzz încercă să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut și o coti spre nord, luând-o spre colinele terasate care formau Boyle Heights. Evreii le cedaseră cartierul mexicanilor încă dinainte de război. Brooklyn Avenue mirosea odinioară a pastramă și supă de pui, iar acum mirosea a fiertură de porumb și porc bine prăjit. Sinagoga de vizavi de Hollenbeck Park era acum o biserică catolică. Bătrâneii cu *kippa,* care jucau șah la umbra copacilor, fuseseră înlocuiți de *pachucos* cu pantaloni cu manșetele despicate, ce se plimbau țanțoși, îmbrăcați de gală, se fâțâiau, unduindu-și umerii, și vorbeau în argou de bulău. Buzz dădu ocol parcului, uitându-se la ei și etichetându-i: șomeri, peste douăzeci de ani, probabil vindeau țigări cu marijuana și colectau banii de protecție de la cei câțiva negustori rămași aici, cei prea săraci ca să se mute în noul canion *kosher* dintre Beverly și Fairfax. Erau membri în White Fence, 1st Flats sau Apaches, iar tatuajele dintre degetul mare și arătătorul de la mâna stângă indicau în care din ele. Periculoși când erau îmbibați cu mescalină, marijuana, barbiturice și păsărice, neliniștiți când se

plictiseau.

Buzz parcă și își vârî bastonul de cauciuc în spatele pantalonilor, stricând și mai tare echilibrul costumului. Se apropie de un grup de patru mexicani. Doi dintre ei îl văzură și o întinseră rapid – evident, ca să ascundă drogurile undeva în iarbă, să se regrupeze și să vadă ce voia umflatul ăla de polițist ordinar. Ceilalți doi rămaseră pe loc, urmărind o luptă între niște gândaci de bucătărie: două gângănii într-o cutie de pantofi așezată pe o bancă, niște gladiatori războindu-se pentru dreptul de a înfuleca gândacul mort, uns cu sirop de arțar. Buzz asistă și el la spectacol, timp în care cei doi *pachucos* se prefăceau că nu-l bagă în seamă. Văzu pe pământ o grămăjoară de monede de cinci și zece cenți și aruncă și el o hârtie de cinci dolari.

— Cinci pe căcăciosu' cu o pată pe spate.

Mexicanii bătură palma între ei. Buzz îi trecu scurt în revistă. Tatuaje White Fence pe două antebrațe. Amândoi puștii erau supli și musculoși, categoria muscă. Primul purta un tricou murdar, al doilea unul curat. Patru ochi îl scrutau pe *el*.

— Nu glumesc. Căcăciosu' ăla are stil. Un maestru al dansului, ca Billy Conn.

Amândoi tinereii arătară spre cutie. Tricou Curat zise:

— Billy *muerto*.

Buzz se uită în jos și își văzu gândacul pătat cu labele în sus, lipit de cutie, într-o baltă de lichid vâscos și auriu. Tricou Murdar chicoti și culese grămăjoara de mărunțiș și hârtia de cinci. Tricou Curat luă un băț de la o înghețată, îl ridică pe învingător din cutie și îl puse pe scoarța copacului de lângă bancă. Gândacul rămase locului, lingându-și antenele. Buzz zise:

— Dublu sau nimic – pe un truc pe care l-am învățat în Oklahoma.

Tricou Curat întrebă:

— Un truc belit de polițist?

Buzz își scoase bastonul, balansându-l de curea.

— Ceva de genu' ăsta. Am și eu câteva întrebări despre niște băieți care locuiau pe-aici și poate mă ajutați voi un pic. Îmi iese trucu', vorbiți. Nu e vorba să dați în gât pe careva. Sunt doar niște întrebări. Nu-mi iese trucu', vă cărați. *Comprende*?

Puștiul cu tricou curat încercă s-o ia din loc. Tricou Murdar îl opri și arătă spre bastonul lui Buzz:

— Și chestia aia ce legătură are?

Buzz zâmbi și făcu trei pași în spate, cu privirea ațintită spre copac.

— Băiete, îi pui curu' pe foc gândacului ăla și-ți arăt ce legătură are.

Tricou Curat scoase o brichetă, o scăpără și așeză flacăra sub gândacul victorios. Gândacul urcă rapid pe copac. Buzz ochi și aruncă bastonul, care izbi copacul și aterizâ la pământ. Tricou Murdar îl ridică și pipăi capătul acestuia, năclăit cu ceva moale.

— E chiar el. Să-mi bag cracii!

Tricou Curat își făcu semnul crucii în versiunea *pachuco,* mângâindu-și cu mâna dreaptă testiculele. Tricou Murdar se cruci în stil tradițional. Buzz aruncă bastonul în aer, îl izbi cu interiorul cotului, îl prinse, îl aruncă în spate, îl lăsă să se lovească de pavaj, apoi îl aduse în poziția de repaus, ca la paradă, printr-o rotire a curelei de la mâner. Mexicanii rămaseră cu gurile căscate. Buzz îi abordă imediat, înainte s-apuce

măcar să le închidă:

— Mondo Lopez, Juan Duarte și Sammy Benavides. Erau și ei prin găștile de-aici. Băgați mare și vă mai arăt niște trucuri.

Tricou Murdar scuipă un șir de obscenități în spaniolă. Tricou Curat traduse:

— Javier îi urăște pe cei din 1st Flats ca un câine. Ca un câine turbat.

Buzz se întrebă dacă lui Audrey Anders i-ar fi plăcut chestia cu bastonul.

— Deci indivizii ăia au tulit-o cu 1st Flats?

Javier scuipă pe pavaj – o flegmă elocventă.

— Ăia-s trădători, omule. Cred că prin ’43 sau ’44 White Fence și 1st Flats au făcut un consiliu, ca să cadă la pace. Lopez și Duarte trebuiau să facă parte din el, dar în loc să lupte lângă noi, s-au dus la ordinarii ăia fasciști de *putos* Sinarquista, apoi la ordinarii de comuniști de *putos* de la Sleepy Lagoon. Ordinarii de la Apaches le-au tras-o și la 1st Flats, și la White Fence. Atunci l-am pierdut pe văru-meu Caldo.

Buzz se scobi de încă două hârtii de cinci.

— Ce altceva mai ai pentru mine? Poate fi oricât de murdar.

— Benavides era murdar, omule! Căcănarul și-a violat sora mai mică!

Buzz îi întinse banii.

— Ușurel, ușurel… Mai spune-mi. Tot ce știi despre subiect și câte ceva despre familia gagiului. *Da’ ușurel*…

Tricou Curat spuse:

— Chestia cu Benavides nu-i decât un zvon, iar Duarte are un văr homo, așa că poate și el e homo. Poponăreala se moștenește în familie. Așa am citit într-o revistă. În *Argosy*.

Buzz ascunse bastonul înapoi în pantaloni.

— Și familiile lor? Care din ei mai are familia aici?

Javier răspunse:

— Mama lui Lopez a murit, da’ cred că mai are niște veri în Bakersfield… parcă. În afară de scârba aia de Duarte, cei mai mulți ai lui s-au întors în Mexic, dar știu că părinții lui *putos* de Benavides trăiesc pe 4, colț cu Evergreen.

— Casă? Apartament?

Tricou Curat interveni:

— O șandrama mică, cu tot felul de statui în față.

Duse un deget la tâmplă și îl răsuci:

— Maică-sa e nebună. *Loca grande*.

Buzz oftă.

— Asta-i tot ce primesc pentru cinșpe parai și un show?

Javier zise:

— Orice bărbat din Heights îi urăște pe lăbarii ăia. Numai întreabă!

Tricou Curat zise și el:

— Am putea inventa niște căcaturi și ne-ai plăti pentru ele.

Buzz le replică:

— Încercați să n-o mierliți.

Apoi urcă în mașină și o porni spre Strada 4, colț cu Evergreen.

•

Peluza era un altar.

Statuete reprezentându-l pe Iisus erau aliniate cu fața spre stradă. În spatele lor mai exista și un staul construit din cuburi de jucărie. Un rahat de câine se odihnea în ieslea micuțului I.H. Buzz se îndreptă spre verandă și apăsă pe sonerie. Pe un capăt de masă o văzu pe Fecioara Maria. Pe partea din față a rochiei ei albe și revărsate era o inscripție: „Fute-mă”. Buzz făcu o deducție rapidă – domnul și doamna Benavides nu vedeau foarte bine. O femeie bătrână deschise ușa.

— *Quién*?[{16}] Buzz spuse:

— Poliția, doamnă. Și nu vorbesc spaniola.

Bătrâna duse mâna la șiragul de mărgele din jurul gâtului.

— Eu vorbesc *inglés*. E ceva în legătură cu Sammy?

— Da, doamnă. Cum de v-ați gândit la asta?

Bătrânica arătă spre peretele de deasupra șemineului ciobit, din cărămidă. Acolo se vedea un diavol pictat, costumat în roșu, cu coarne și trident. Buzz intră și se duse să-l studieze. Acolo unde ar fi trebuit să fie fața diavolului era lipită fotografia unui puști mexican, iar un șir de statute ale lui Iisus, aliniate pe raftul de deasupra, îi aruncau o privire malefică. Femeia spuse:

— Fiul meu, Sammy. *Communisto*. Diavolul întruchipat.

Buzz zâmbi.

— Se pare că sunteți bine protejată, doamnă. Îl aveți pe Iisus să vă apere.

Mama Benavides înșfăcă un teanc de hârtii de pe polița șemineului și i le înmână. Prima pagină era un material informativ al Departamentului de Justiție: organizațiile paravan ale comuniștilor din California, înșirate în ordine alfabetică. Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon (CASL) era bifat, cu o paranteză în dreptul lui: „Scrieți la C.P 465, Sacramento, 14, California, pentru a primi o listă a membrilor”. Bătrâna îi luă hârtiile, le răsfoi și înfipse un deget în dreptul unei coloane cu nume. Două nume – Benavides, Samuel Tomás Ignacio, și De Haven, Claire Katherine – erau subliniate cu cerneală.

— Uite. E adevărat. Anticriștii *communista y communisto*!

Bătrâna avea lacrimi în ochi. Buzz spuse:

— Sigur, Sammy nu-i chiar ușă de biserică, dar n-aș zice că e chiar Satana.

— E adevărat! *Yo soy la madre del diablo*! Arestați pe el! *Communisto*!

Buzz arătă spre numele lui Claire De Haven.

— Doamnă Benavides, ce știi despre femeia asta? Dați-mi ceva ca lumea și-o să-l snopesc pe bau-bau cu bățu’ meu.

— *Communista*! Drogata! Sammy a dus-o la spital ca să se curețe, iar ea…

Buzz văzu aici o șansă imensă.

— Unde-i spitalul ăsta, doamnă? Încet și clar.

— Lângă ocean. Doctor diavol! Curva *communista*!

Mama Satanei începu să plângă cu adevărat. Buzz se urcă în mașină, ieși în viteză din East L.A. și se îndreptă spre Malibu – briza mării și un doctor care-i era dator. Gata cu luptele de gândaci. Gata cu fecioarele cu fute-mă.

•

Sanatoriul Pacific se găsea în Malibu Canyon. Era un sanatoriu de dezintoxicare pentru dependenții de alcool și droguri, plasat la poalele dealurilor, la aproape un kilometru de plajă. Clădirea principală, laboratorul și barăcile de întreținere erau înconjurate cu un gard de sârmă ghimpată electrificat. Ca să scapi de băutură, iarbă și pilule te costa o mie două sute de dolari pe săptămână. Dezintoxicarea de heroină se efectua la fața locului. Era o înțelegere încheiată între doctorul Terence Lux, șeful clinicii, și Consiliul de Supraveghere al Comitatului Los Angeles – înțelegere în care se stipula și că, în eventualitatea în care unii politicienii din L.A. ar fi trebuit să scape de niște obiceiuri urâte, aici o puteau face pe gratis. Buzz se duse cu mașina până la porțile clinicii, gândindu-se la toate recomandările pe care le făcuse pentru sanatoriul lui Lux. Bețivi și drogați de la RKO evitau concedii sigure la pușcărie și publicitatea negativă pentru că dr. Terry, chirurgul plastic al vedetelor de film, le oferea adăpost – iar lui zece la sută. Una dintre recomandările făcute încă îi mai otrăvea sufletul: o fată care sucombase din pricina unei supradoze după ce Howard o dăduse afară din circuitul apartamentelor rezervate curvelor sale de lux și o trimisese înapoi în hoteluri și baruri. Aproape că le-a dat foc celor trei sute de dolari primiți de la Lux.

Buzz claxonă. În difuzorul de la poartă se auzi vocea paznicului:

— Da, domnule?

Buzz vorbi în receptorul de lângă intrare:

— Turner Meeks la doctorul Lux.

Paznicul spuse:

— Un moment, domnule.

Buzz așteptă. Apoi:

— Domnule, o luați pe aleea asta până la o răscruce, iar acolo faceți la stânga și mergeți până la capăt. Doctor Lux e la crescătorie.

Poarta se deschise. Buzz trecu cu mașina pe lângă clinică și clădirile anexă și o luă la stânga, pe un drum care trecea printr-un canion miniatural, acoperit cu o vegetație pitică. La capăt se afla un fel de baracă: pereți scunzi din sârmă și un acoperiș de tablă. Înăuntru cotcodăceau niște găini. Unele păsări țipau a omor sângeros.

Buzz parcă și ieși din mașină, uitându-se prin plasa de sârmă. Doi bărbați cu salopete și cizme de cauciuc căsăpeau găinile, retezându-le gâtul cu lame ascuțite, montate pe bețe – bețele *zoot* pe care polițiștii le folosiseră la începutul anilor ’40, emasculându-i pe huliganii mexicani și sfârtecându-le costumele *zoot*. Mânuitorii erau pricepuți: o tăietură scurtă, apoi alt gât de găină la rând. Puținele păsări care mai rămăseseră încercau să fugă sau să zboare. Panica le făcea să se izbească de pereți, de tavan, de băieții cu bețe letale. Buzz se gândi că în seara asta nu va comanda pui *marsala* la Derby, după care auzi o voce în spatele lui:

— Două păsări dintr-o singură lovitură. Glumă ieftină, afacere rentabilă.

Buzz se întoarse. Terry Lux era acolo – un bărbat cu plete cărunte și bine legat, fotografia perfectă pentru definiția din dicționar a doctorului.

— Bună, Doc.

— Știi că prefer „doctore” sau „Terry”, dar întotdeauna am făcut concesii stilului tău mai de la țară. Interes de serviciu?

— Nu chiar. Ce e *asta*? Te aprovizionezi singur cu potol?

Lux arătă spre micul abator, acum tăcut, în care băieții cu bețe aruncau în saci găinile moarte.

— Două păsări dintr-o singură lovitură. Cu câțiva ani în urmă am citit un studiu care ajungea la concluzia că o dietă bogată în carne de pui e benefică pentru cei cu o concentrație mică de zahăr în sânge – lucru valabil pentru majoritatea dependenților de alcool și droguri. Uite prima piatră de temelie. A doua piatră o constituie tratamentul meu special pentru consumatorii de narcotice. Asistenții mei le drenează sângele contaminat și îl înlocuiesc cu sânge proaspăt, sănătos și plin de vitamine, minerale și hormoni animali. Așa că am o crescătorie de pui și un abator. E un aranjament foarte eficient din punct de vedere financiar și extrem de benefic pentru pacienții mei. Despre ce e vorba, Buzz? Dacă nu e în interes de serviciu, atunci e vorba de un favor. Cu ce te pot ajuta?

Mirosul de sânge și pene îl sufoca pe Buzz. Polițistul observă un vagonet ce făcea legătura între barăcile anexă și clinică, staționat pe rampa de încărcare a crescătoriei de pui.

— Hai să mergem în biroul tău. Am câteva întrebări despre o femeie care știu sigur că ți-a fost pacientă.

Lux se încruntă și se apucă să-și curețe unghiile cu un bisturiu.

— Nu divulg niciodată informații confidențiale despre pacienții mei. Știi doar. E și motivul principal pentru care tu și domnul Hughes vă folosiți exclusiv de serviciile mele.

— Doar câteva întrebări, Terry.

— Presupun că nu se pune problema să primești niște bani în loc de răspunsuri.

— N-am nevoie de bani, am nevoie de informații.

— Și dacă nu le livrez, îți duci clienții în altă parte?

Buzz arătă spre vagonet.

— Fără curent nu merge. Fii drăguț cu mine, Terry. Zilele astea lucrez pentru municipalitate și s-ar putea să-mi vină poftă să ciripesc despre drogurile pe care le fabrici aici.

Lux se scărpină în ceafă cu bisturiul.

— Doar în scopuri medicale, aprobate politic.

— Doc, vrei să-mi spui că nu-i dai ce smântânești lui Mickey C., la schimb pentru referințele *lui*? Doar știi bine că ăia de la oraș îl urăsc pe Mickey!

Lux se înclină în direcția vagonetului. Buzz o luă înainte și urcă. Doctorul apăsă pe un comutator, iar dintre cabluri săriră câteva scântei. Prinseră a se mișca încet în sus, apoi opriră pe o rampă suspendată lângă un portic, cu o priveliște spectaculoasă asupra oceanului. Lux îl conduse pe Buzz printr-o serie de coridoare albe, antiseptice, și ajunseră într-o încăpere mică, înțesată cu fișete metalice. Afișe medicale împânzeau pereții: o serie de mostre în imagini pentru chirurgii plastici specializați în reconstrucții faciale, făcute în genul lui Thomas Hart Benton. Buzz spuse:

— Claire Katherine De Haven. E-un soi de comunistă.

Lux deschise un fișet, trecu în revistă dosarele, scoase unul afară și citi prima pagină:

— Claire Katherine De Haven, născută pe 5 mai 1910. Alcoolism cronic controlat,

dependență sporadică de fenobarbital, folosește sporadic benzedrină, tot sporadic heroină injectabilă. A urmat cura mea specială, cea despre care îți vorbeam, în trei rânduri: în ’39, ’43 și ’47. Asta-i tot.

Buzz spuse:

— Nee! Vreau mai mult. Ai ceva detalii în dosarul ăla? Ceva mizerii de calitate?

Lux ridică dosarul.

— Majoritatea sunt grafice medicale și calcule financiare. Le poți citi dacă vrei.

— Nu, mulțumesc. Ți-o amintești bine, Terry. Simt eu asta. Așa că bagă mare.

Lux puse dosarul la loc și închise sertarul.

— Când a venit aici prima oară, a sedus câțiva pacienți. A provocat un ditamai scandalul, așa că în ’43 am izolat-o. De fiecare dată era deprimată, avea remușcări, iar a doua oară am consiliat-o puțin.

— Tu psihiatru?

Lux râse.

— Nu, dar mă distrează să-i aud cum se confesează. În ’43 De Haven mi-a spus că voia să se refacă pentru că un iubit de-al ei, un mexican, fusese bătut în timpul revoltelor costumelor *zoot,* iar ea dorea să devină o combatantă mai eficientă pentru Revolta Poporului. În ’47 audierile comuniștilor de pe Coasta de Est au dat-o peste cap. Un amic de-al ei și-a prins știi tu ce unde nu trebuia. Buzz, CCAA a fost o chestie nemaipomenită pentru afacerea mea! Multe remușcări, supradoze, încercări de sinucidere… Comuniștii cu bani sunt cei mai buni comuniști. De acord?

Buzz inventarie în minte lista celor aflați în colimator.

— Cine și-a prins puța unde? Vreun amant de-al lui Claire?

— Nu-mi amintesc.

— Morton Ziffkin?

— Nu.

— Vreunul din mexicanii ei? Benavides, Lopez, Duarte?

— Nu, nu era mexican.

— Chaz Minear? Reynolds Loftis?

Bingo la Loftis: mușchii feței lui Lux se crispară, încadrând un zâmbet fals.

— Nu, nici ei.

Buzz îi răspunse:

— E, căcat! Spune tot ce știi. *Acum*!

Lux dădu din umeri – se pregătea de o minciună.

— Mi s-a pus o pată pe Claire, ca și lui Loftis. Eram gelos. Când l-ai pomenit, mi-am adus aminte.

Buzz râse în stilul lui clasic de poznaș.

— Vrăjeli pentru proști! Tu n-ai pete decât pentru bani, așa că n-o mai freca și spune-mi adevărul.

Doctorul își scoase bisturiul și bătu darabana cu el pe picior.

— Bun, hai să încercăm altceva. Loftis obișnuia să-i cumpere heroină lui Claire, iar mie nu-mi convenea. Voiam să fie dependentă doar de mine. Satisfăcut?

O dimineață spornică: femeia drogată și futută de mexicani, Benavides posibil

violator de minori, Loftis procurând heroină pentru camarazii lui Roșii.

— De la cine o lua?

— Nu știu. *Sincer*!

— Mai ai ceva la fel de bun?

— Nu. Tu n-ai niște rebuturi proaspete de-ale lui Howard, ca să mai învioreze pavilionul nostru?

— Ne vedem la biserică, Doc.

•

La birou îl aștepta un teanc de mesaje, rezultatul parțial ale cercetărilor secretarei. Buzz le răsfoi.

Predominau amenzile de circulație, plus unele chestii învechite despre mexicani: reuniuni ilegale, bătăi și agresiuni minore, având ca rezultat mici turnee pe la școala de corecție. Nimic murdar, de genul delictelor sexuale ale lui Samuel Tomás Ignacio Benavides, „diavolul întruchipat". Nicio mizerie politică despre vreunul din cei trei foști membri în White Fence. Buzz ajunse la ultimul mesaj – răspunsul primit de secretară de la poliția din Santa Monica.

Domnule Meeks,

3/44: *R. Loftis* & *alt bărbat – Charles* (*Eddington*) *Hartshorn, născut pe 6.09.1897, interogatorii de rutină în timpul raidului Brigăzii Moravuri în barul deviaționist din S.M.* (*Knight in Armor – Lincoln, 1684 Sud, S.M.*). *Asta din dosarele vechi. De la Cazier* & *Circulație despre Hartshorn*: *fără cazier, nicio amendă circulație, avocat. Adresa – Rimpau, 419 Sud, L.A. Sper să ajute.*

Lois.

Rimpau, numărul 419 Sud, era în Hancock Park, o zonă rezidențială veche din L.A., cu bogătași crescuți în seră. Reynolds Loftis era cuplat cu Claire De Haven, iar acum se pare că juca și în echipa cealaltă. Buzz își trecu aparatul de ras electric peste față, se stropi cu apă de colonie la subsuori și perie firimiturile cojii de plăcintă de pe nodul cravatei. Cei putred de bogați îl iritau. Putred de bogat și homo era o combinație cu care nu se mai întâlnise până acum.

Audrey Anders stărui în gândurile lui și în timpul deplasării. Își imagină că Old Spice-ul lui era Chanel-ul ei nr. 5 în locurile cheie. Locuința de pe Rimpau, 419 Sud, era o vilă în stil spaniol, având în față o peluză enormă, punctată cu trandafiri de grădină. Buzz parcă și sună, sperând într-o confruntare solo, ca să nu existe martori dacă ieșea prost.

Întâi se deschise un vizor, apoi ușa. O blondă plinuță și apetisantă, de vreo douăzeci și cinci de ani, într-o fustă în carouri și o cămașă roz, cu năsturei, stătea cu mâna pe clanța ușii.

— Bună. Sunteți tipul de la asigurări? Ați venit la tăticul?

Buzz își trase pulpana hainei peste pistol.

— Da, eu sunt. Dar, vă rog, vreau să vorbim numai între patru ochi. Nici unui om nu-

i place să discute probleme așa de grave în prezența familiei.

Fata încuviință, îl conduse pe Buzz printr-un foaier într-un birou cu pereții încărcați de cărți și îl lăsă acolo. Ușa rămase ușor întredeschisă. Buzz observă un băruleț și se gândi la una mică – poate că o tărie îi conferea un plus de șarm. Apoi auzi „Phil, cum adică numai între patru ochi?", ceea ce îl făcu să renunțe.

Un tip scund și rotofei, cu o chelie cu bordură, deschise larg ușa. Buzz îi arătă legitimația, iar omul întrebă:

— Ce-i asta?

— Sunt de la Procuratura Districtuală, domnule Hartshorn. Aș vrea să nu implicăm și restul familiei.

Charles Hartshorn închise ușa și se sprijini de ea.

— E vorba de Duane Lindenaur?

Mai întâi numele nu-i spuse nimic lui Buzz, apoi și-l aminti din ediția de ieri-seară a tabloidului *Tattler*: Lindenaur era una din victimele crimelor homo despre care îi povestise Dudley Smith – cazul la care lucra detectivul de la comitat, proaspăt cooptat în echipa lor.

— Nu, domnule. Eu sunt de la Divizia Marelui Juriu și îi anchetăm pe cei din cadrul secției de poliție din Santa Monica. Vrem să aflăm dacă v-au agresat cumva cu ocazia raidului din clubul Knight in Armor, în '44.

Venele pulsau pe fruntea lui Hartshorn. Vocea lui era rece, ca a unui avocat în ședință.

— Nu te cred. Duane Lindenaur a încercat să stoarcă bani de la mine în urmă cu nouă ani, pe baza unor afirmații injurioase, pe care amenința să le transmită familiei mele. Am rezolvat disputa în mod legal, iar cu câteva zile în urmă am citit că individul a fost asasinat. Mă așteptam să văd poliția la ușă, iar acum iată-te aici. Sunt cumva suspect de moartea lui Lindenaur?

Buzz spuse:

— Nu știu și nu-mi pasă. Mă interesează poliția din Santa Monica.

— Nu, nu cred. Asta are de-a face cu afirmațiile injurioase emise de Duane Lindenaur la adresa mea și la prezența mea *non sequitur*[{17}] într-un local frecventat de anumiți indivizi mai puțin respectabili atunci când a avut loc razia poliției. Am un alibi pentru ora la care ziarele estimau că ar fi survenit moartea lui Duane Lindenaur și a celuilalt bărbat și aș dori să îl verifici fără să îmi implici familia. Dacă sufli cumva vreun cuvânt soției și fiicei mele, îți vei pierde insigna și capul. Ai înțeles?

Tonul avocatului se mai îmblânzise. Fața lui era o masă contorsionată. Buzz încercă din nou cartea diplomației:

— Reynolds Loftis, domnule Hartshorn. Erați împreună la ora raziei. Spuneți-mi ce știți despre el, iar eu îi voi comunica detectivului de la comitat care se ocupă de cazul Lindenaur să nu vă agaseze, pentru că aveți un alibi. Nu e mai bine așa?

Hartshorn își încrucișă brațele pe piept.

— Nu cunosc niciun Reynolds Loftis și nu cad la pace cu niște polițiști obraznici, care duhnesc a colonie ieftină. Ieși imediat din casa mea!

Răspunsul lui Hartshorn la întrebarea despre Reynolds era complet greșit. Buzz se

îndreptă spre bar, își turnă un pahar cu whisky și se duse cu el la avocat.

— Pentru nervii tăi, Charlie. Nu vreau s-o mierlești de față cu mine din cauza vreunui infarct.

— *Ieși din casa mea, vierme mic și băgăcios*!

Buzz dădu drumul la pahar, îl înșfăcă pe Hartshorn de ceafă și îl trânti de perete.

— Te-ai pus cu sula pe băiatu' care nu trebuie, avocate! *Ultimul* băiat cu care ai vrea să ți-o tragi. Uite care-i schema: zi ce-i cu tine și Reynolds Loftis. Dacă nu, mă duc în camera de zi și-i spun fetiței tale că tăticu' suge pula în veceul bărbaților din Westlake Park și o ia la buci pe Selma, colț cu Las Palmas. Iar dacă sufli vreun cuvânt cuiva că m-am aruncat la tine, te torn în *Confidențial Magazine* că te lași călărit de cioroi travestiți. *Ai înțeles*?

Hartshorn era roșu ca racul și-i curgeau lacrimile. Buzz îi dădu drumul și văzu urma lăsată de mâna lui mare, pe care o strânse pumn. Hartshorn se îndreptă tremurând spre bar și ridică un decantor de whisky. Buzz schiță un croșeu în perete, oprindu-și pumnul în ultima fracțiune de secundă.

— Povestește-mi despre Loftis, ce naiba! Ajută-mă să plec dracului de-aici!

Sticla lovită de sticlă produse un clinchet, după care se auzi o respirație grăbită și urmară clipe de tăcere. Buzz se zgâia la perete. Hartshorn vorbi cu o voce spartă, moartă:

— Reynolds și cu mine am avut doar… o chestie de moment. Ne-am întâlnit la o petrecere organizată de un belgian, un regizor de film. Tipul era foarte *au courant*[{18}] și dădea o serie de chefuri la cluburi pentru cei ca n… ca el. N-am ajuns să am o relație serioasă cu Reynolds, pentru că el se vedea cu un scenarist, iar un al treilea bărbat era deja deranjat din cauza asta. Eu eram perechea fără pereche… așa că niciodată…

Buzz se întoarse și îl văzu pe Hartshorn prăbușit într-un scaun și încălzindu-și mâinile pe paharul cu whisky.

— Altceva?

— Nimic. După seara aceea de la Knight in Armor nu l-am mai văzut pe Reynolds. Cui ai de gând să…?

— Nimănui, Charlie. Nu va ști nimeni. Nu voi spune decât c-am auzit că Loftis e…

— O, Dumnezeule, a început iar vânătoarea de vrăjitoare?

Buzz ieși pe sunetul produs de un nemernic trist bocind.

•

În timp ce el făcea pe durul, afară plouase cu rafale puternice – genul de potop care amenința să topească poalele dealurilor în ocean și să inunde jumătate din zona bazinului L.A. Buzz parie trei contra unu că Hartshorn își va ține gura, doi contra unu că mai multe intervenții polițienești îl vor ajuta să sară de pe fix și unu contra unu că va cina la Nickodell și apoi își va petrece seara acasă, redactând un raport despre mizeriile culese. Putea mirosi transpirația de poponar peste sudoarea lui stătută și simți că era pe cale să se lase cuprins de o melancolie subită. La jumătatea drumului spre birou deschise puțin fereastra mașinii, pentru ca aerul și stropii de ploaie să-l mai învioreze, apoi schimbă direcția și se duse direct acasă.

Acasă însemna Longview Apartments, pe Beverly, colț cu Mariposa: patru camere la

etajul al șaselea, orientate spre sud și mobilate cu resturi de pe platourile de filmare ale RKO. Buzz trase mașina în garaj, o lăsă acolo și luă liftul. Iar în dreptul ușii lui stătea Audrey Anders, într-o rochie aurie de lame, cu țechini sclipitori. Ținea în poală o haină din blană de nurcă, udată de ploaie. O folosea pe post de scrumieră. Când îl văzu pe Buzz, zise:

— E modelul de anul trecut. Mickey o să-mi cumpere una nouă.

Apoi stinse chiștocul pe guler.

Buzz o ajută pe Audrey să se ridice în picioare, ținându-i mâinile doar o clipă mai mult decât trebuia.

— Chiar sunt atât de norocos?

— Nu te grăbi să te bucuri de ce n-ai câștigat. Lavonne Cohen a plecat într-o excursie cu clubul ei de mah-jong, iar Mickey crede că poate să facă ce vrea cu mine. În seara asta ar fi trebuit să mergem la Mocambo, la Coconut Grove, apoi să bem ceva cu soții Gerstein. M-am prefăcut prost dispusă și-am scăpat.

— Credeam că tu și cu Mickey vă iubiți.

— Iubirea are și ea un revers. Știai că ești singurul Turner Meeks din cartea de telefon?

Buzz descuie ușa. Audrey intră, își aruncă blana pe jos și studie camera. Mobilierul includea canapele și fotolii de piele din *Vacanță la Londra,* iar capetele de zebră de pe pereți erau din *Jungle Bwana.* Ușile batante care dădeau spre dormitor fuseseră recuperate din salonul de pe platoul filmului *Furie pe Rio Grande*. Mocheta era vernil, cu dungi violete, iar pe cuvertura de pe pat o aprigă amazoană se înecase de plâns în *Cântec din pampas*. Audrey zise:

— Meeks, ai *cumpărat* tu toate astea?

— Cadouri de la un unchi bogat. Vrei ceva de băut?

— Nu beau.

— De ce?

— Tata, soră-mea și doi frați de-ai mei sunt bețivi, așa că eu m-am gândit să mă abțin.

Buzz se gândi că femeia arăta bine – dar nu la fel de bine ca atunci când nu era fardată și cămașa lui Mickey îi ajungea până la genunchi.

— Așa că te-ai făcut stripperiță?

Audrey se așeză, își aruncă pantofii din picioare și și le încălzi pe blana ei.

— Da, dar nu-mi cere să dansez din buric, pentru că n-o fac. Meeks, *ce e* cu tine? Credeam că o să te bucuri când mă vezi.

Buzz încă mai putea mirosi sudoarea celuilalt.

— L-am agresat astăzi pe-un tip. A fost destul de penibil.

Audrey își flutură degetele de la picioare, făcând blana să tresalte.

— Și ce? Asta e ocupația ta.

— De regulă tipii pe care-i înghesui opun mai multă rezistență.

— Vrei să zici că totul e doar un joc?

Îi spusese odată lui Howard că singurele femei cu care merita să te încurci erau cele care te cunoșteau mai bine decât o făceai tu însuți.

— Ar trebui să găsim ceva la care să ne pricepem mai bine decât să ne dăm cap în cap și să ne interogăm unul pe altul.

Va Va Voom Girl își aruncă blana în poală.

— Dormitorul e la fel de exotic?

Buzz râse.

— *Nocturnă în serai* și *Paradisul e roz*. Îți spune ceva?

— Asta-i tot o întrebare. Întreabă-mă ceva provocator.

Buzz își scoase haina, desfăcu tocul pistolului și îl aruncă pe scaun.

— *Okay*. Pune Mickey pe cineva să te urmărească?

Audrey dădu din cap.

— Nu. L-am convins să înceteze. Mă făcea să mă simt de doi bani.

— Unde ți-e mașina?

— La trei străzi de-aici.

Avea cale absolut liberă să facă din cea mai mare și mai tare prostie a lui, o veritabilă epopee.

— Te-ai gândit la toate.

Audrey îi zise:

— M-am gândit că n-o să spui nu.

Își scutură blana de nurcă.

— Și mi-am adus un prosop pentru mâine dimineață.

Buzz se gândi: Odihnește-te în pace, Turner Prescott Meeks, 1906-1950. Răsuflă adânc, își supse slăninile, trecu prin ușile de la salon și începu să se dezbrace. Audrey intră și ea și, văzând cearșafurile roz de satin, cuvertura roz și garguii de broderie roz pe post de prețuri de picioare, pufni în râs. Se dezgoli cu un singur clic al închizătorii rochiei. Când sânii ei săltară liberi, Buzz simți că i se înmoaie genunchii. Audrey se apropie de el, îi scoase cravata, îi desfăcu nasturii de la cămașă și îi descheie cureaua. Buzz își scoase pantofii și șosetele, rămânând în picioare. Cămașa îi căzu și îl trecură fiorii. Audrey râse și urmări cu degetul cum i se face pielea de găină pe brațe, apoi își trecu mâinile peste părțile pe care Buzz și le ura: burta ca un pepene, chiflele de la șolduri, cicatricile tăieturilor de cuțit care se pierdeau în părul de pe piept. Când începu să-l lingă acolo înțelese că n-o deranjau. O ridică în brațe, ca să-i arate cât era de puternic – picioarele mai-mai că îi cedară apoi o așeză pe pat. Ieși din pantaloni și din chiloți, transpirat bine de tot, se întinse lângă ea și într-o jumătate de secundă tânăra se încolăcise deja cu brațele și picioarele în jurul lui, față-n față, cu gura deschisă, lipindu-se de el de parcă ar fi fost cel pe care și-l dorise dintotdeauna.

O sărută – blând, viguros și iar blând. Își vârî nasul în adâncitura gâtului ei și simți mirosul de săpun Ivory Soap – nu parfumul din mintea lui. Îi luă sânii în mâini și o ciupi de sfârcuri, amintindu-și ce îi spuseseră toți polițiștii despre vedeta de la Burbank Burlesque. Audrey scotea sunete diferite la fiecare parte din trupul ei pe care o atingea. Când o sărută și o linse între picioare, obținu cel mai grozav sunet. Sunetul crescu tot mai mare, mai mare și mai mare. Picioarele și brațele femeii începură să zvâcnească. Excitarea aceea nebună îl aduse în pragul exploziei, așa că o pătrunse, ca să participe și el la nebunie. Coapsele lui Audrey frământau cuvertura și îl făcură să explodeze în

momentul în care o pătrunse. O strânse puternic, îl strânse și ea puternic, iar el o ținu bine, ca să-i aline spasmele cutremurării. Deși avea doar jumătate din greutatea lui, reuși să-l tragă și mai adânc în timp ce continua să vibreze în mijlocul orgasmului, iar el o ținu de cap, îngropându-și fața în părul ei, până când se slei de tot, iar femeia încetă să mai lupte.

Cearșaful de satin roz și sudoarea îi uneau peste tot. Buzz se întoarse pe-o parte, cu un deget încolăcit în jurul încheieturii mâinii lui Audrey, ca să rămână uniți în timp ce își trăgea sufletul. Opt ani fără țigări și tot gâfâia ca un câine de curse, iar ea zăcea acolo calmă și nemișcată. O venă de pe dosul brațului fetei zvâcnea sub degetul lui – singurul indiciu că încă mai ardea pe dinăuntru. Pieptul lui se umflă. Încercă să se gândească ce să spună. Audrey trăgea linii cu degetul pe cicatricile lăsate de cuțit.

— S-ar putea ca treburile să se complice, spuse Audrey.

Buzz își recăpătă suflul.

— Înseamnă că deja te gândești la ce va urma?

Audrey își întinse degetele ca pe niște gheare de animal și se prefăcu că-l zgârie.

— Nu vreau să știu decât cum stă treaba.

Momentul îi scăpa de sub control, de parcă pericolul n-ar fi contat. Buzz o apucă pe Audrey de mâini.

— Adică va mai fi o dată viitoare?

— Nu trebuia să mă mai întrebi. Ți-aș fi spus-o într-un minut sau două.

— Și mie mi-ar plăcea să știu cum stă treaba.

Audrey râse și își trase mâinile.

— Ești vinovat, Meeks. M-ai făcut să mă gândesc la asta deunăzi. Așa că, orice s-ar întâmpla, e vina ta.

Buzz spuse:

— Drăguță, nu-l subestima pe Mickey. E dulce și darnic cu femeile și copiii, dar omoară oameni.

— Știe că o să-l părăsesc – mai devreme sau mai târziu.

— Nu, nu știe. Crede că ești o fostă stripperiță. O fostă. Ai treizeci de ani și niciun viitor. Îl necăjești și tu puțin, poate i se scoală mai tare. Dar dacă-l părăsești, e cu totul altă poveste.

Femeia nu se uită în ochii lui. Buzz zise:

— Drăguță, unde-o să pleci?

Audrey trase o pernă și o îmbrățișă, aruncându-i o privire de copilă.

— Am ceva bani puși deoparte. Destul de mulți. O să-mi cumpăr ceva în Valley și o să închiriez spații comerciale. Ăsta e viitorul, Meeks. Încă zece mii și o să pot să-mi cumpăr un parter de treizeci și cinci de acri.

Ca și terenul lui: paisprezece dolari pe acru pentru pământul care ar fi trebuit să-l facă bogat.

— De unde ai banii?

— I-am economisit.

— Din cadourile lui Mickey?

Audrey îl surprinse: aruncă perna și își înfipse un deget în pieptul lui.

— Ești gelos, *dragule*?

Buzz îi luă degetul și îl mușcă în joacă.

— Poate că da – un pic.

— Păi, să nu fii. Mickey e băgat până-n gât în poveștile cu sindicatele, cu drogurile și cu Jack Dragna, iar eu știu cum să mă port cu el. Nu-ți face griji.

— Drăguță, mai bine ți-ai face. Pentru că e de jale.

— Meeks, aș vrea să nu mai vorbești despre Mickey. Dacă nu, o să ajung să mă uit și sub pat.

Buzz se gândi la pistolul din camera cealaltă și la avocatul poponar cu gâtul rănit și obrajii mânjiți de lacrimi.

— Îmi pare bine că e periculos să stau cu tine. Mă simt nemaipomenit.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Coordonatorul Upshaw în exercițiul funcțiunii.

Șeful echipei de șoc.

Căpitanul.

Danny stătea în sala goală de conferințe a secției de poliție Hollywood, așteptând să le vorbească celor trei oameni *ai lui* despre cazul *lui* de crimă și amintindu-și titlurile din ziare exact în locul unde cazul Brenda Allen provocase cele mai mari dezastre. O caricatură fixată pe panoul cu anunțuri spunea totul: Mickey Cohen purtând cipilica de ovrei, cu semnul dolarului lipit pe moț și mânuind cu niște sfori, ca pe niște marionete, doi polițiști în uniforma de la LASD. Un balon îi completa gândurile: *Băi, ce le-am tras-o la LAPD*! *Bine că-i am pe polițiștii de la comitat să mă șteargă la fund*! Danny văzu mai multe găuri mici punctând fața lui Mickey: gangsterul numărul unu din L.A. era folosit ca țintă pentru săgeți.

În fața camerei se găsea un pupitru și o tablă neagră. Danny găsi creta și scrise cu litere de-o șchioapă „Detectiv D. Upshaw, LASD”. Se așeză în fața pupitrului, exact așa cum făcea doctorul Layman la cursul de Medicină Legală, și se strădui să se gândească la cealaltă misiune, ca să nu fie prea agitat atunci când le va explica cum stă treaba oamenilor *lui* – trei detectivi mai în vârstă și mult mai experimentați decât el. Misiunea de acum cădea cum nu se poate mai bine. Era ca un fel de infuzie de elixir, ce-i alunga gândurile rele, păstrându-i interesul intact. Iată motivul pentru care stătea triumfător într-un loc în care poliția comitatului era urâtă mai mult decât violatorii de copii. Aranjamentul actual era ca o pișcătură pe care trebuia să ți-o administrezi ca să te asiguri că nu visezi, iar el se pișcase deja de zece milioane de ori de când locotenentul Mal Considine îi făcuse oferta.

Dudley Smith îl sunase acasă ieri după-amiază, întrerupând o zi lungă, în care mânuise multe pahare cu tărie îndoită cu apă în timp ce lucra la dosarul lui. Irlandezul îi spusese că trebuia să se întâlnească cu el și Considine la secția West Hollywood. Aranjamentul pe care și-l dorea se perfectase prin Ellis Loew, iar ordinul de detașare temporară fusese aprobat atât de comandantul LAPD Worton, cât și de șeriful Biscailuz.

Înainte de a-i întâlni, s-a spălat pe dinți, a făcut gargară cu apă de gură și a înghițit un sendviș, anticipând o întrebare și ridicând un gard de minciuni în jurul ei. Din momentul în care i se spusese că urma să se infiltreze undeva la Variety International Pictures, iar ei știau că fusese obiectul mâniei lui Gerstein, a trebuit să-i convingă că numai paznicul de la poartă, scenaristul și Gerstein îl văzuseră în postura de polițist. A fost și *prima* întrebare a lui Considine, iar o rămășiță din calmul cucerit cu ajutorul bourbonului îl ajută să-i înfrunte. Smith l-a crezut fără rezerve, Considine abia după niște ezitări, când le-a recitat discursul pregătit dinainte, despre cum își va schimba el radical frizura și hainele, pentru a semăna cât mai mult cu un comunist idealist. Smith i-a dat un vraf de documente legate de AUFT, pe care urma să le ia acasă și să le studieze, apoi l-au pus să treacă în revistă în prezența lor o serie de rapoarte psihiatrice, iar în final s-a discutat la nivel înalt.

Misiunea lui era să se apropie de presupusa verigă slabă a celor de la AUFT – o femeie promiscuă pe nume Claire De Haven – și să ajungă să aibă acces la ședințele strategice ale sindicatului, ca să afle ce plănuiau. De ce n-au declarat grevă? Erau acele ședințe menite să încurajeze revolta armată? Exista un plan subversiv de alterare a conținutului filmelor artistice? Mușcaseră eminențele cenușii din AUFT momeala lui Considine – plasarea de comunicate în presă și la radio, unde se afirma că ancheta marelui juriu fusese oprită? Și cât de solide erau legăturile AUFT cu Partidul Comunist?

Șansa unei cariere.

— Vei deveni locotenent înainte de a împlini treizeci de ani.

— Flăcău, există o femeie la care va trebui să ajungi. S-ar putea să fii nevoit s-o fuți de să-i sară ochii.

O lovitură de baros care să-i ucidă coșmarurile.

Când întrevederea s-a terminat, s-a simțit foarte sigur pe el. A luat sub braț rapoartele fără legătură cu psihiatria și a promis că o să se prezinte după-amiaza aceasta la Primărie, pentru o a doua discuție. S-a întors în apartament, a telefonat la o duzină de laboratoare dentare pe care Karen Hiltscher nu le contactase, n-a aflat nimic, după care a citit cam o duzină de relatări ale unor crime homosexuale, fără să bea sau să se gândească la Chateau Marmont. Apoi a început să se simtă *foarte* sigur pe el. A luat eșantioanele de sânge culese pe Tamarind 2307, le-a dus la laboratoarele de la Universitate și a mituit un coleg de la cursul de Medicină Legală ca să le analizeze, sperând că va putea asocia desenele de pe pereți cu numele victimelor și va reconstrui astfel imaginea și ideile pe care și le făcuse despre făptaș. Colegul lui nici n-a clipit când a venit vorba de analize – le-a făcut imediat. Danny le-a luat acasă și le-a confruntat cu fotografiile.

Trei victime, trei grupe de sânge diferite. Riscul de a scoate la iveală probele prelevate ilegal meritase efortul. Grupa AB-IV a lui Marty Goines corespundea cu cele mai neglijente desene cu sânge de pe pereți. Fusese prima victimă, iar asasinul nu-și perfecționase tehnica decorațiunilor interioare. Sângele lui George Wiltsie și cel al lui Duane Lindenaur, cu grupele de sânge O-I cu Rh negativ și B-III cu Rh pozitiv, era întins *separat* – al lui Wiltsie în desene mai simple, mai puțin finisate. Concluziile i se adeveriră și apărură concluzii noi: Marty Goines fusese o victimă a furiei de moment, iar

asasinul se năpustise asupra lui într-o stare de demență totală. Deși plin de bravadă sinucigașă – demonstrată de aducerea victimelor doi și trei în apartamentul lui Goines insul trebuie să fi avut un motiv temeinic pentru alegerea lui Marty, motiv care putea fi unul din următoarele trei:

– îl cunoștea pe individ și voia să-l omoare din ură – un motiv personal bine definit;
– îl cunoștea pe individ și îl considera o victimă satisfăcătoare din punctul de vedere al calității și/sau al poftei lui de sânge;
– nu-l cunoștea pe Marty Goines dinainte, dar era un cunoscător intim al șirului cluburilor de jazz din ghetou și știa că va găsi o victimă acolo.

Va trebui ca oamenii *lui* să cerceteze zona din nou. Despre Wiltsie și Lindenaur:

Asasinul a mușcat, mestecat, înghițit și împroșcat mai întâi sângele lui Wiltsie pentru că el era cel care îl atrăgea cel mai mult. Rafinamentul relativ al desenelor făcute cu sângele lui Lindenaur denota satisfacția și ghiftuirea asasinului. Wiltsie, un cunoscut prostituat bărbat, constituia ținta lui erotică numărul unu.

În seara asta, odată stabilită dubla lui apartenență profesională, îl va aborda pe agentul/ proxenetul Felix Gordean, cunoscut de-al amicului lui Wiltsie, Duane Lindenaur, ca să încerce să afle cine erau ei cu adevărat.

Danny își verifică ceasul – 8:53. Ceilalți polițiști trebuiau să sosească la 9. Se hotărî să rămână în spatele pupitrului, își scoase carnețelul și analiză sarcinile pe care le concepuse. O clipă mai târziu auzi cum cineva își drege foarte discret vocea și privi în sus.

Un tip solid, blond, de vreo treizeci și cinci de ani, se apropie de el. Danny își aminti ceva ce îi spusese Dudley Smith: un „protejat" al său de la Omucideri va face parte din „echipă", pentru a ține lucrurile în frâu și a se asigura că și ceilalți vor „rămâne pe direcție". Se sili să zâmbească și întinse mâna. Blondul i-o strânse viguros.

— Mike Breuning. Danny Upshaw, nu?

— Da. Sergent?

— Sergent, dar spune-mi Mike. Dudley îți urează numai bine, dar are și vești proaste: șeful secției de-aici insistă ca Gene Niles să lucreze împreună cu noi la caz. El e polițistul care a prins evenimentul, iar Biroul nu are niciun alt om disponibil. *C'est la vie,* cum zic eu întotdeauna.

Danny se strâmbă, amintindu-și de minciunile turnate lui Niles.

— Cine-i al patrulea?

— Unul din oamenii voștri. John Shortell, un sergent de brigadă de la subsecția San Dimas. Ascultă, Upshaw, îmi pare rău de chestia cu Niles. Știu că îi urăște pe cei de la comitat și crede că LAPD nici n-ar trebui să se mai ocupe de caz, dar Dudley mi-a spus să-ți spun: „Nu uita, tu ești șeful". Apropo, lui Dudley îi place de tine. Crede că ai un viitor mare.

Părerea *lui* despre Smith era că îi făcea plăcere să-i necăjească pe alții.

— Minunat. Transmite-i locotenentului mulțumiri din partea mea.

— Spune-i Dudley și mulțumește-i personal. Acum sunteți parteneri în chestia aia cu comuniștii. Uite-i și pe ceilalți.

Danny se uită. Gene Niles venea înspre el, la o distanță intenționat mare de un tip înalt, cu ochelari cu rame de sârmă, de parcă toți tipii de la comitat erau purtătorii unor boli incurabile. Se așeză pe primul rând de scaune și își scoase carnețelul și pixul – fără vreun alt gest, fără vreun respect față de rangul celorlalți. Tipul cel înalt veni și le strânse scurt mâna lui Breuning și Danny. Spuse:

— Sunt Jack Shortell.

Avea cel puțin cincizeci de ani. Danny arătă spre numele lui de pe tablă.

— Încântat de cunoștință, domnule sergent.

— Plăcerea-i de partea mea. Primul tău caz mare?

— Da.

— Am lucrat și eu la vreo jumătate de duzină de cazuri, așa că nu te sfii să strigi după ajutor dacă ești la ananghie.

— N-o să mă sfiesc.

Breuning și Shortell se așezară pe rândul din spatele lui Niles. Danny arătă spre masa din fața tablei, unde se vedeau trei teancuri de documente LAPD/LASD despre omorurile Goines/ Wiltsie/ Lindenaur. Nicio speculație scoasă din dosarul lui personal, nimic despre Felix Gordean, nimic despre Duane Lindenaur ca fost șantajist. Bărbații își scoaseră pachetele de țigări și chibriturile și își aprinseră câte o țigară. Danny așeză pupitrul între el și ei, preluând comanda pentru întâia oară.

— Domnilor, cam tot ce știm se află acolo. Rapoartele autopsiilor, cronologia evenimentelor, rezumatul rapoartelor făcut de mine, în calitatea mea de polițist aflat la locul descoperirii victimei numărul unu. LAPD n-a găsit de cuviință să preleveze probe din apartamentul în care au fost ucise victimele, așa că unele piste au fost potențial anulate. Dintre cei doi polițiști care s-au ocupat de acest caz, am fost singurul care a descoperit indicii solide. Am așternut pe hârtie o cronologie separată a celor aflate și am inclus cópii în materialul oficial. Acum voi trece în revistă pentru dumneavoastră punctele cheie.

Danny făcu o pauză și se uită direct la Gene Niles, care îl pironea cu privirea de când comentase ironic faptul că LAPD își bătuse joc de probele materiale. Niles nu-și mută privirea. Danny se propti mai bine pe picioare în spatele pupitrului, pentru a-și păstra calmul.

— În noaptea de 1 ianuarie am periat South Central Avenue, zona din care fusese furată mașina folosită pentru transportarea cadavrului lui Martin Goines. Martorii oculari l-au plasat pe Goines în compania unui individ înalt, cărunt, între două vârste, iar noi știm din rapoartele de autopsie că asasinul are grupa de sânge O-I – rezultat obținut din testul efectuat asupra spermei. Goines a fost ucis de o supradoză de heroină, iar Wiltsie și Lindenaur au fost otrăviți cu un amestec de secobarbital și stricnină. Toți cei trei bărbați au fost mutilați în același mod – tăieturi cu un obiect cunoscut sub numele de băț *zoot* și mușcături în zona abdominală, făcute cu proteze dentare purtate de asasin. Protezele nu sunt în niciun caz imitații ale dinților umani. S-ar putea ca individul să fi purtat proteze dentare dintr-un material plastic, o imitație de colți de

animale sau o proteză din metal – dar nu dinți umani.

Danny își mută privirea de pe Niles și îi scrută pe toți cei trei subordonați ai lui. Breuning fuma nervos. Shortell își lua notițe. Uriașul Gene ardea cu țigara pupitrul din fața lui. Danny îl privi doar pe el și aruncă prima minciună:

— Așadar, avem de-a face cu un bărbat înalt, cărunt, între două vârste, cu grupa de sânge O-I și Rh pozitiv, care poate face rost de heroină și barbiturice, are ceva cunoștințe de chimie și știe să pornească mașini fără cheie. Când i-a injectat heroina lui Goines, i-a îndesat un prosop în gură, ceea ce înseamnă că știa că arterele nenorocitului vor exploda și el va vomita sânge. Așa că s-ar putea să aibă și cunoștințe de medicină. Pun pariu că știe să facă proteze dentare, iar ieri am aflat de la un informator de-al meu că Goines coordona o bandă de spărgători. Când veți citi raportul meu, veți vedea că l-am interogat pe un vagabond pe nume Chester Brown, cântăreț de jazz. Îl cunoștea pe Marty de la începutul anilor ’40 și mi-a declarat că în perioada aceea obișnuia să dea spargeri în case. Brown a mai menționat un tânăr cu fața arsă, care ar fi fost acolitul lui Goines, dar nu cred că se potrivește în scenariul nostru. Așa că adăugați „posibil spărgător” la portretul victimei, iar eu vă voi spune ce urmează să facem. Sergent Shortell, vei da telefoane pentru a obține informații de la laboratoarele dentare. Am o listă lungă cu astfel de laboratoare, așa că vreau să suni și să-i contactezi pe cei care țin evidența personalului. Ai câteva criterii solide de eliminare: grupa de sânge, semnalmentele, datele asasinatelor. Întreabă și despre tehnicienii de laborator care au ridicat *orice* fel de suspiciuni la locul de muncă, iar dacă instinctul îți spune că e cineva suspect, dar nu ai grupa lui de sânge, verifică dosarele de pușcăriași, cele de încorporare, evidențele din spitale sau sună oriunde crezi că ai putea obține informații.

Shortell dăduse tot timpul din cap și luase notițe. Danny încuviință și se concentră asupra lui Niles și Breuning.

— Sergent Breuning și sergent Niles, voi veți verifica toate dosarele de crime sexuale de la Moravurile LADP și LASD, pentru a descoperi eventuale cazuri de comportament aberant, cu mușcături, și pentru a elimina suspecții posibili în funcție de grupa de sânge și semnalmentele omului nostru. Vreau să verificați fiecare dosar al delincvenților sexuali existenți în zona L.A. Vreau să faceți verificări complete asupra lui Wiltsie și Lindenaur și asupra dosarului de prostituat al lui Wiltsie, pentru a găsi potențiali cunoscuți ai individului nostru. Mai vreau să confruntați informațiile legate de sex cu cele ale spărgătorilor albi de vârstă mijlocie din oraș și din întreaga țară și să căutați rapoartele de arestare a unor spărgători tineri, cu arsuri pe față, din 1943 până azi. Pentru fiecare suspect posibil vreau câte un set de fotografii. Mai există o pistă pe care nu m-am dus din cauza problemelor de jurisdicție, iar aici fotografiile devin foarte utile. Vreau ca fiecare dealer cunoscut de heroină și iarbă să vadă pozele astea. Vreau să fie interogați serios, în special în ghetou. Vreau să-i scuturați pe informatorii *voștri,* să-l contactați pe fiecare comandant de brigadă de la oraș și comitat și să le spuneți că doriți ca polițiștii din subordine să afle de la informatorii lor care sunt prostituații bărbați care lucrează prin baruri. Cine e înalt, cărunt, între două vârste și are o obsesie pentru mușcături? Și va trebui să-i întrebați pe cei de la Comisia pentru Eliberări Condiționate despre eventualele cazuri de deținuți eliberați din închisorile pentru indivizi violenți și

demenți. Vreau ca Griffith Park, South Central și zona în care a fost aruncat trupul lui Goines să fie cercetate din nou, la sânge.

Breuning gemu. Niles deschise gura pentru prima oară:

— Vrei cam multe, Upshaw. Știi asta?

Danny se aplecă peste pupitru.

— E un caz important și vei beneficia de recunoașterea cuvenită în momentul rezolvării lui.

Niles pufni.

— E un jeg de homo, n-o să-l prindem niciodată și chiar dacă-l prindem, ce importanță are? Îți pasă câți poponari o să mai taie? Mie nu.

Danny clipi la auzul cuvintelor „homo” și „poponar”. Clipi din nou, fixându-l pe Niles și dându-și seama că nu folosise cuvântul „homosexual” pentru profilul făcut asasinului.

— Sunt polițist, așa că-mi pasă. E un caz bun pentru carierele noastre.

— Pentru cariera *ta,* băiete. Ai nu știu ce aranjament cu un evreu de la Procuratură.

— Niles, las-o moartă!

Danny privi în jur ca să vadă cine țipase, își simți gâtul vibrând și văzu că degetele lui se învinețiseră de cât de tare strângea pupitrul. Niles îl săgetă cu privirea. Danny nu reuși să-l înfrunte. Se gândi la restul discursului său și îl prezentă, cu un ușor tremurat în voce.

— Ultima noastră abordare e destul de ambiguă. Toți cei trei bărbați au fost tăiați cu bețe *zoot,* despre care doctorul Layman spune că erau folosite de polițiștii de la Intervenții. Nu sunt consemnate crime comise cu astfel de arme, iar majoritatea atacurilor au fost inițiate de albi asupra mexicanilor, fără să existe vreun raport oficial în acest sens. Verificați și aspectul ăsta cu informatorii voștri și eliminați suspecții pe baza grupei de sânge și a semnalmentelor fizice.

Jack Shortell continua să noteze. Mike Breuning îl privea într-un mod ciudat, cu ochii îngustați, semănând cu două fante. Danny se întoarse spre Niles:

— Înțeles, sergent?

Niles își aprinsese altă țigară și împunse pupitrul cu vârful ei incandescent.

— Te ai tare pe bune cu evreii, nu, Upshaw? Cu cât te plătește Mickey Jidanul?

— Cu mai mult decât ți-a dat ție Brenda.

Shortell râse. Privirea ciudată a lui Breuning se transformă într-un zâmbet. Niles își aruncă țigara și o strivi cu talpa.

— De ce n-ai raportat ce știai despre culcușul lui Marty Goines, șmechere? Ce mă-sa se-ntâmpla acolo?

Mâinile lui Danny dislocară o bucățică de lemn din pupitru. Spuse cu o voce străină:

— Sunteți liberi.

•

Considine și Smith îl așteptau în biroul lui Ellis Loew. Masivul Dudley tocmai punea telefonul în furcă, după ce spusese „Mulțumesc, flăcău”. Danny se așeză la masa de conferințe a lui Loew, simțind că „flăcăul” era omul lui, Mike Breuning, care îi raportase cele întâmplate.

Considine era ocupat: scria ceva într-un carnețel. Smith veni la Danny și îi întinse o

mână prietenoasă.

— Cum a mers prima dimineață ca șef la Omucideri, flăcău?

Danny știa că știe – cuvânt cu cuvânt.

— A mers bine, locotenente.

— Spune-mi Dudley. În câțiva ani o să mă întreci în grad și va trebui să te obișnuiești să tutuiești tipi mult mai în vârstă.

— *Okay,* Dudley.

Smith râse.

— Băiete, ești un Don Juan. Nu-i așa că e un Don Juan, Malcolm?

Considine își trase scaunul lângă Danny.

— Să sperăm că și Claire De Haven crede la fel. Cum merge treaba, detectiv?

Danny spuse:

— Bine, locotenente.

Își dădu seama că nu era totul în ordine cu superiorii lui. Între ei se simțea un oarecare dispreț sau doar tensiune, iar Dudley Smith juca rolul pisicii la pândă.

— În regulă. Așadar, ședința a decurs bine?

— Da.

— Ai parcurs documentele pe care ți le-am dat?

— Aproape că le-am memorat.

Considine bătu darabana pe carnetul cu însemnări.

— Excelent. Atunci o să începem numaidecât.

Dudley Smith stătea la capătul îndepărtat al mesei.

Danny își sili creierul să asculte și *să gândească* înainte de a vorbi. Considine spuse:

— Iată câteva reguli pe care va trebui să le respecți. Unu: mergi cu mașina ta de civil peste tot – și în activitatea de spion, *și* în ancheta cazului de crimă. Noi îți încropim o identitate nouă, iar legenda cu care te prezinți o să fie gata diseară, dar mai târziu. Vei fi un tip de stânga care trăiește de ani de zile în New York, așa că o să-ți dăm niște plăcuțe de înmatriculare din New York pentru mașină și o legendă biografică personală pe care s-o memorezi. Când vei merge la diferitele secții de poliție pentru a verifica dosare sau mai știu eu ce, parchează la cel puțin două străzi distanță, iar când pleci de aici, te duci jos, la frizerie. Al, frizerul primarului Bowron, te va scăpa de tunsoarea asta cazonă și te va face să arăți mai puțin a polițist. Vreau să-mi dai măsurile tale pentru pulover, cămașă, haină, pantaloni și pantofi și vreau să te întâlnești cu mine la miezul nopții la secția West Hollywood. Voi aduce legenda ta și noua ta garderobă comunistă și vom pune la punct unele mici detalii. Ne-am înțeles?

Danny dădu din cap, rupse o coală de hârtie din carnetul lui Considine și își scrise măsurile de la haine. Dudley Smith spuse:

— Porți hainele alea peste tot, flăcău. Și la vânătoarea de poponari. Nu vrem ca noii tăi prieteni roșcați să te vadă pe stradă arătând ca un copoi elegant. Malcolm, dă-i frumușelului nostru Daniel câteva detalii despre De Haven, ca să știe de ce să se apere. Să vedem cum se descurcă.

Considine i se adresă direct lui Danny:

— Domnule detectiv, eu am întâlnit-o pe Claire De Haven și cred că e o nucă foarte

tare. E promiscuă, probabil și alcoolică, și s-ar putea să ia și droguri. Avem un alt om care îi verifică trecutul – și trecutul altor Roșii din ăștia –, așa că în scurt timp vom ști mai multe despre ea. Am discutat o dată cu femeia și am impresia că-i place la nebunie să flirteze și să aibă ultimul cuvânt. Cred că o excită sexual și știu că e atrasă de bărbații care arată cam ca tine. Așa că acum vom încerca un mic exercițiu. Îți voi servi unele replici care cred că sunt tipice pentru Claire De Haven, iar tu încerci să le demontezi. Ești gata?

Danny închise ochii, pentru a se concentra mai bine.

— Dă-i drumul.

— „Însă unii ne spun comuniști. Nu te deranjează?"

— Povestea asta veche cu înfierarea mă lasă rece.

— Bine. Hai să dezvoltăm subiectul. „O, da? Politicienii fasciști au distrus mulți oameni iluminați politic, calomniindu-ne și numindu-ne subversivi."

Danny preluă o replică dintr-un musical pe care îl văzuse împreună cu Karen Hiltscher.

— Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru roșcate, iubire!

Considine râse.

— Dar nu-i spune lui De Haven „iubire". O va considera o lipsă de respect. Uite una bună: „Îmi vine greu să cred că vei pleca de la Teamsters de dragul nostru".

Floare la ureche.

— Bancurile lui Mickey Cohen te fac să pleci fără să vrei.

— Bine, detectiv, dar în rolul pe care îl joci n-ai fi putut ajunge niciodată prea apropiat de Cohen, așa că nu te-ai putea pronunța.

Danny începu să-și frământe mintea. Îi răsăriră în cap hârtiile cu glume porcoase și romanele de duzină care circulau printre tovarășii lui în timpul cât stătuse la închisoarea comitatului.

— Ia-mă cu niște tachinării sexuale, locotenente.

Considine întoarse pagina.

— „Dar sunt cu treisprezece ani mai mare decât tine."

Danny adoptă un ton satiric:

— Un bob de sare într-o mare de pasiune.

Dudley Smith hohoti. Considine chicoti, apoi continuă:

— „Ai intrat în viața mea când sunt logodită și gata să mă mărit. Nu știu dacă pot avea încredere în tine."

— Claire, nu există decât un singur motiv să *ai* încredere în mine: acela că atunci când sunt în preajma ta, nu mai am eu încredere în mine însumi.

— Excelent, detectiv! Uite aici una de efect: „Ești aici pentru mine sau pentru cauză?"

Exagerat de simplu: eroul unei cărți ieftine pe care o citea în schimbul de noapte.

— Vreau totul. E tot ce știu și e tot ce vreau să știu.

Considine împinse carnetul deoparte.

— Hai să improvizăm pe tema asta. „Cum de poți privi asemenea lucruri atât de simplist?"

Vitezele lui mentale funcționau acum ca unse – clic, clic, clic. Danny renunță să mai

scormonească după replici și se avântă inspirat:

— Claire, există fasciștii și existăm noi, apoi tu și cu mine. De ce *complici* întotdeauna lucrurile?

Considine se avântă ca o femeie fatală:

— „Știi că te pot hali cu fulgi cu tot."

— Îmi plac dinții tăi.

— „Îmi plac ochii tăi."

— Claire, ne luptăm cu fasciștii sau dai examen la Anatomie?

— „Când vei avea patruzeci de ani, eu voi avea cincizeci și trei. Crezi că atunci o să mă mai vrei?"

Danny imită avântul de vampă al lui Considine:

— Vom dansa o gigă în Moscova, scumpo.

— Nu exagera pe panta satirică cu chestii politice. Nu sunt prea sigur că pot avea încredere în simțul umorului femeii ăsteia. Hai să vorbim murdar. „E atât de *bine* cu tine!"

— Celelalte nu erau decât niște fetișcane, Claire. Tu ești prima femeie pe care o cunosc.

— „De câte ori ai folosit replica asta?"

Hohot de râs – în stilul unui detectiv curvar pe care îl cunoștea.

— Ori de câte ori mă culc cu o femeie de peste treizeci și cinci de ani.

— „Au fost atât de multe?"

— Doar vreo câteva mii.

— „Cauza noastră are nevoie de bărbați ca tine."

— Dacă ar exista mai multe femei ca tine, ar exista milioane de tipi ca mine.

— „Ce vrei să spui?"

— Că mă topesc după tine, Claire!

— „De ce?"

— Pentru că bei ca un bărbat, îl știi pe Marx ca pe Biblie și ai niște picioare superbe.

Dudley Smith începu să bată din palme. Danny deschise ochii și simți că privirea i se împăienjenește. Mal Considine zâmbi.

— Chiar are niște picioare superbe. Du-te și tunde-te, detectiv! Ne vedem la miezul nopții.

•

Frizerul primarului Bowron îi modelă părul, transformându-i freza milităroasă într-una umflată și buclată, care îi schimba întreaga fizionomie. Înainte arăta exact a ce era: un anglo-saxon brunet, cu ochi negri, un polițist care purta peste tot costume sau sacouri și pantaloni de altă culoare. Acum arăta vag boem, vag hispanic și mai mult sau mai puțin june-prim. Noua lui frizură era în contradicție flagrantă cu îmbrăcămintea. Orice polițist care nu l-ar fi cunoscut și ar fi remarcat umflătura pistolului la subsuoară l-ar fi arestat pe loc, gândindu-se că e vreun asasin mafiot. Alura și improvizațiile lui dezinvolte îl făceau să se simtă încrezător, iar Chateau Marmont i se părea un accident pe care prinderea lui Claire De Haven îl va șterge din catastif odată pentru totdeauna. Danny o porni spre secția Hollywood, pentru a se pregăti de un nou asalt la Marmont și

pentru prima abordare a lui Felix Gordean.

Se duse direct la sala de ședințe a brigăzii. Mickey Cohen era satirizat pe pereți, unde se vedeau desene cu gangsterul îndesând bancnote în buzunarele șerifului Biscailuz, pocnind cu biciul o haită de câini înhămați la o sanie și îmbrăcați în uniformele LASD sau înțepând în fund cetățeni inocenți cu un șiș care-i ieșea din *kippa*. Danny ignoră o serie de priviri chiorâșe, găsi încăperea cu dosarele celor arestați și le alese pe cele ale delincvenților sexuali, familiarizându-se cu bestia. Strângea muniție pentru interogatoriul lui Felix Gordean.

Existau șase sertare pline: dosare mucegăite, doldora de rapoarte ale delictelor, cu fotografiile delincvenților capsate pe prima pagină. Dosarele nu erau puse în ordine alfabetică și nu exista nicio logică în plasarea lor penală: cazurile de homosexualitate erau amestecate cu cele de pur exhibiționism și molestări de minori, iar contravenienții și cazurile penale stăteau unii lângă alții. Danny frunzări primele două dosare din sertarul de sus și se enervă că organizarea era atât de proastă. Polițiștii din brigadă de-abia așteptaseră să scape de aceste informații, să le uite cât mai rapid. Știind că el *va trebui* să caute, continuă.

Majoritatea cazurilor erau legate de homosexualitate.

Magazinul universal Broadway de pe Hollywood, colț cu Vine, avea la etajul al patrulea o toaletă cunoscută sub numele de „Paradisul sugătorilor". Perverși întreprinzători găuriseră pereții toaletelor alăturate, permițându-le ocupanților lor să se bucure de momente de copulație orală. Dacă parcai pe strada care dădea spre Griffith Park și aveai o batistă albastră înnodată pe antenă, însemna că ești homo. Colțul dintre Selma și Las Palmas era locul în care se strângeau foști deținuți cu o pasiune pentru violul anal și tot felul de băieți fragezi. Înscrisul în latinește de pe pachetele de Pall Mall – *In hoc signo vinces,* adică „Sub acest semn vom învinge" – era un mijloc de identificare între homosexuali, o formulă ce nu dădea greș dacă era combinată joia cu un tricou verde. Mexicanul travestit și foarte musculos care le-o sugea marinarilor în spatele cinematografului Grauman's Chinese era cunoscut drept „măgarul Dan" sau „măgarul Danielle", pentru că el (sau ea) poseda o sulă de treizeci de centimetri. Compania de taximetre E-Z Cab era condusă de homosexuali, iar aceștia îți procurau nonstop un băiat, filme porno cu homosexuali, lubrifiantul necesar sau băutura preferată.

Danny continuă să citească și să afle lucruri, simțind că i se înmoaie genunchii și i se strânge stomacul. Când vedea undeva o dată de naștere între 1900 și 1910 sau o înălțime de un metru optzeci și ceva la un bărbat alb, verifica imediat fotografiile de la dosar. Fiecare bărbat la care își oprea privirea arăta prea urât și prea jalnic pentru a putea fi omul *lui* – iar verificarea grupei de sânge din rapoartele de arest dovedea întotdeauna că avusese dreptate. Thomas Milnes, un metru optzeci și șase, născut pe 4.11.1907, se dezbrăca în fața puștanilor și se ruga de polițiștii care îl arestau să-l bată cu furtunul pentru ce făcuse. Cletus Wardell Hanson, un metru optzeci și patru, născut pe 29.04.1904, căra cu el un burghiu electric, ca să-și poată sfredeli drumul spre noi teritorii de supt, iar toaletele de bărbați din restaurante erau specialitatea lui. La bulău își punea fundul la bătaie: și-o trăgea zi de zi cu o grămadă de tipi care îl făceau poștă pentru un pachet de țigări. Willis Burdette, un metru optzeci și opt, născut pe 1.12.1900,

era un prostituat de stradă sifilitic. Fusese snopit în bătaie de cei pe care îi infectase și își pierduse mințile. Darryl „Lavandă Albastră” Wishnick, un metru șaptezeci și nouă, născut pe 10.03.1903, organiza orgii pe colinele din jurul inscripției cu „Hollywood” și îi plăcea să le-o tragă băieților drăgălași, pe care îi îmbrăca în uniforma armatei Statelor Unite.

După patru ore terminase patru sertare. Danny își simți stomacul chinuit de durerile foamei și de dorința de a bea ceva, după cum îi era obiceiul după-amiaza târziu. Asta îl făcea să se simtă bine, ca și noua lui frizură, prin care continua să-și treacă degetele, plus adaosurile recente ale noii lui identități, pe care i le va menționa lui Considine diseară. Nimic din apartamentul lui n-ar trebui să arate că era bine instalat acolo, căci tocmai se mutase din New York. Ar trebui să-și lase pistolul, cătușele și legitimația acasă atunci când se juca de-a comuniștii. Nimic din ce se găsea în primele patru sertare nu se potrivea cu omul lui, nu se potrivea cu momentele dificile pe care le petrecuse în fața ferestrei lui Felix Gordean. Apoi trecu la sertarul al cincilea.

Setul acesta de dosare se găsea într-o ordine relativă. Pe coperta dosarelor erau puse ștampile cu „Neînceperea urmăririi penale” „Acuzații retrase” sau „Verificare viitoare arestări”. Danny citi primele dosare și nu dădu decât peste acte homosexuale între bărbați care fuseseră ulterior arestați, dar nu ajunseseră în fața tribunalului: *coitus interruptus* în mașini parcate, partide de sex la domiciliu, reclamate de proprietărese revoltate, o acuplare într-o toaletă de cinema, unde proprietarul locului chemase poliția. Acte sexuale clare, raportate în stil pur polițienesc: abrevieri, termeni tehnici pentru actele propriu-zise, unele comentarii hazlii ale unor polițiști cu umor de la Moravuri.

Danny simți că îl trec nădușelile. Dosarele conțineau două coli galbene – două seturi de fotografii în alb-negru, cu amândoi participanții la infracțiune. Aruncă o privire pe pagina cu data nașterii și semnalmentele fizice, dar reveni din nou la fotografii, suprapunându-le una peste alta, jucându-se cu fețele de-acolo și făcându-le mai frumoase, mai puțin infracționale. După o altă jumătate de duzină de dosare își intră în mână: o privire aruncată fotografiilor, scanarea rapidă a raportului de arestare, revenire la poze și la vizualizarea înfrumusețată a celor două fotografii urâte, capsate pe prima pagină. Guri pe guri, guri pe șlițuri, sodomie, *fellatio, soixante-neuf*. O incursiune perversă a Omului Cameră, o voce mică ce pretindea că „E în interesul anchetei” – iar atunci când vreun detaliu mărit îl impresiona foarte tare, își simțea tranzitul intestinal accelerat. *Niciun* set de semnalmente corespunzătoare unui bărbat între două vârste, care să-l oblige să se oprească și să cugete. Doar poze, în rafale rapide, ca șirurile de imagini pâlpâind la cinema.

Cearșafuri ude după futut.

Un blond dezbrăcat, trăgându-și sufletul, cu venele de la picioare zvâcnindu-i.

Focalizări pe intromisiuni oribile.

„E în interesul anchetei.”

Danny rupse șirul imaginilor, transformând pozele mai frumoase în altele – toate cenușii, toate cu tipi peste patruzeci de ani, toate ale asasinului. Gândul că asasinul făcuse sex doar ca să provoace durere îl ajută să-și țină în frâu fantasmele. Danny se simți iarăși sigur pe picioare și văzu că își răsucise în sus o șuviță a noii sale frizuri.

Trânti sertarul. Își aminti argoul homosexual și îl plasă în întrebările pe care avea de gând să i le pună lui Felix Gordean, pentru a apărea în fața lui ca un tânăr detectiv inteligent, care venea pregătit și putea discuta despre o formă de sex interzis la nivelul oricui, chiar și al unui pește de homosexuali.

Polițistul deveni voyeur și apoi iar polițist.

Danny se urcă în mașină și se duse acasă, unde făcu un duș și își studie garderoba, ca să găsească un costum potrivit pentru noua lui frizură. Alese unul negru, de lână, pe care i-l cumpărase Karen Hiltscher. Mult prea stilat, mult prea mulat și cu revere prea înguste. Când îl îmbrăcă, își dădu seama că arăta periculos, iar faptul că haina se mula pe el îi dădea de gol revolverul calibrul 45. După ce bău două pahărele și luă niște apă de gură, se sui în mașină și se îndreptă spre Chateau Marmont.

Era o noapte rece și umedă. Stătea să plouă. Muzica răzbătea prin curtea interioară – solouri furibunde de jazz, ritmuri săltărețe de *boogie-woogie,* tremolouri de baladă. Danny o luă pe alee spre numărul 7941, simțindu-se un pic încorsetat în costumul de la Karen. Numărul 7941 era puternic luminat, draperiile de catifea prin care se uitase acum trei zile erau acum trase deoparte, iar parchetul pe care se dansa sclipea, încadrat de rama ferestrei. Danny își îndreptă haina și sună.

Se auzi un tril de clopoțel și ușa se deschise. În fața lui stătea un bărbat scund, cu o barbă neagră, scurtă, și părul lins, tuns perfect. Purta un smoching, era încins cu un brâu în carouri și ținea în mână o sticlă de coniac de o formă rotunjită, pe care o bălăngănea pe lângă picior. Danny mirosi același Napoleon de cincizeci de ani vechime pe care îl cumpăra el o dată pe an ca recompensă pentru că își petrecea Crăciunul cu mama lui. Bărbatul întrebă:

— Da? De la LASD?

Danny își dădu seama că își descheiase haina, lăsându-și pistolul la vedere.

— Da. Sunteți Felix Gordean?

— Da, și nu apreciez gafele birocratice. Intră.

Gordean se dădu la o parte. Danny intră și își plimbă ochii prin încăperea în care văzuse bărbați dansând împreună și sărutându-se. Gordean se duse la bibliotecă, întinse mâna pe un raft de sus și se întoarse cu un plic. Danny văzu adresa: South Bonnie Brae, numărul 1611, centrul de coordonare al Moravurilor de la LASD, locul unde agenții de pariuri recalcitranți erau disciplinați, unde târfele recalcitrante erau cuminți te și unde se strângeau banii pentru protecție. Gordean zise:

— Întotdeauna îi trimit prin poștă. Spune-i locotenentului Matthews că nu-mi plac vizitele personale, cu amenințarea implicită a unor capete de acuzare suplimentare.

Danny lăsă mâna lui Gordean să plutească prin fața lui – unghii manichiurate, un inel cu piatră de smarald și probabil o mie de verzișori, bani gheață.

— Nu sunt colector de fonduri, ci detectiv și anchetez o crimă triplă.

Gordean zâmbi, lăsându-și mâna cu plicul pe lângă corp.

— Atunci dă-mi voie să te inițiez în modul în care se derulează relația mea cu departamentul dumitale, domnule…

— Detectiv Upshaw.

— Domnule Upshaw, eu cooperez fără reticențe cu Departamentul Șerifului în

schimbul unor anumite dovezi de amabilitate, printre care cea mai importantă e aceea de a mă contacta telefonic când e nevoie să mi se ceară informații. Ne-am înțeles?

Danny trăia o senzație ciudată: răceala lui Gordean îl făcea să se simtă și el foarte rece.

— Da, dar din moment ce mă aflu aici…

— Din moment ce te afli aici, spune-mi cu ce te pot ajuta. N-am mai fost interogat până acum într-un caz de crimă triplă și, sincer să fiu, sunt curios.

Danny livră rapid numele victimelor:

— Martin Goines, George Wiltsie și Duane Lindenaur. Decedați. Violați și măcelăriți.

Reacția lui Gordean era o altă formă de răceală.

— N-am auzit niciodată de Martin Goines. De-a lungul anilor am facilitat unele întâlniri de-ale lui George Wiltsie și cred că George l-a menționat și pe Duane Lindenaur.

Danny se simțea de parcă ar fi mers pe un aisberg. Știa că nu merge să joace pe cartea agresivității.

— Duane Lindenaur era un șantajist, domnule Gordean. A cunoscut un individ pe nume Charles Hartshorn, pe care se pare că l-a întâlnit la una din seratele organizate de dumneavoastră, și a încercat să stoarcă bani de la el.

Gordean își netezi reverele smochingului.

— Îl știu pe Hartshorn, dar nu-mi amintesc să-l fi întâlnit în persoană pe Lindenaur. Și organizez nenumărate serate. Când a avut loc cea despre care vorbiți?

— În ’40 sau ’41.

— A trecut cam multă vreme de-atunci. Mă privești foarte tăios, domnule Upshaw. Ai vreun motiv anume?

Danny își atinse propriile revere și, când își dădu seama ce face, se opri.

— De regulă, când îi comunic cuiva că o cunoștință de-a sa a fost asasinată, aud un „O, Doamne!” sau surprind o tresărire. Dumneavoastră nici n-ați clipit.

— Și ți se pare uimitor?

— Nu.

— Ciudat?

— Da.

— Mă număr cumva printre suspecți în cazul acestor asasinate?

— Nu, semnalmentele dumneavoastră nu corespund cu cele ale asasinului.

— Ai nevoie de alibiuri suplimentare care să-mi confirme nevinovăția?

Danny era deranjat că fusese luat din scurt de un expert.

— Sigur. În noaptea Anului Nou și în cea din 4 ianuarie. Unde vă aflați atunci?

Nicio secundă de ezitare:

— Eram aici și găzduiam serate foarte animate. Dacă sunt necesare și alte confirmări, aș dori s-o fac cu locotenentul Matthews. Suntem prieteni vechi.

Danny văzu în minte câteva imagini de la serata *lui*: tangouri în negru pe negru, înrămate în catifea. Dădu din cap și își îndesă mâinile în buzunare. Ochii lui Gordean clipiră rapid, văzând gestul lui de nervozitate. Danny spuse:

— Vreau să aflu mai multe despre George Wiltsie.

Gordean se duse la un dulăpior cu băuturi, umplu două pahare și se întoarse cu ele. Danny mirosi marfa de calitate și își afundă mâinile și mai adânc în buzunare, ca să nu ia paharul.

— Vreau să știu mai multe despre George Wilt…

— George Wiltsie era o imagine masculină pe care un anumit număr de bărbați o găseau incitantă. Îl plăteam ca să participe la unele serate, să se îmbrace bine și să se comporte civilizat. Și-a făcut aici o serie de legături, iar eu am primit apoi sumele cuvenite de la indivizii respectivi. Îmi imaginez că Duane Lindenaur era iubitul lui. Asta e tot ce știu despre George Wiltsie.

Danny luă paharul oferit de Gordean, ca să aibă ceva de făcut cu mâinile.

— Cu cine l-ați cuplat pe Wiltsie?

— Nu-mi amintesc.

— *Poftim*?

— Eu organizez serate unde oaspeții vin și întâlnesc niște bărbați tineri pe care îi prezint în fața lor, iar banii îmi sunt trimiși foarte discret. Mulți dintre clienții mei sunt bărbați căsătoriți și cu familii, așa că o memorie vidă constituie un serviciu suplimentar pe care eu îl ofer.

Paharul tremura în mâna lui Danny.

— Și vă așteptați să vă cred?

Gordean sorbi din coniac.

— Nu, dar mă aștept să accepți că acest răspuns este singurul pe care îl vei primi.

— Vreau să văd registrele unde sunt consemnate respectivele servicii, precum și o listă a clienților.

— Nu. Nu pun nimic pe hârtie. Ar putea fi considerat un act de codoșlâc, înțelegi?

— Atunci câteva nume.

— Nu. Și nu insista.

Danny se sili să-și înmoaie doar buzele în băutură. De-abia dacă gustă coniacul. Învârti lichidul în pahar și îl adulmecă, ținând recipientul de picior cu două degete – și se opri atunci când își dădu seama că îl imita pe Gordean.

— Domnule Gor…

— Domnule Upshaw, am ajuns într-un impas. Așa că permite-mi să-ți sugerez un compromis. Ziceai că semnalmentele mele nu corespund cu cele ale asasinului. Foarte bine, descrie-mi asasinul și eu voi încerca să-mi amintesc dacă George Wiltsie ieșea cu un astfel de individ. Dacă e așa, voi pune informația la dispoziția locotenentului Matthews, iar el poate să facă ce poftește cu ea. Mulțumit?

Danny dădu licoarea peste cap – treizeci de dolari de băutură de calitate. Coniacul îi arse traiectul digestiv în timp ce aluneca în jos, iar căldura lui îi înăspri vocea.

— În cazul ăsta îi am de partea mea pe cei de la LAPD, plus Procuratura. S-ar putea ca lor să nu le convină faptul că vă ascundeți în spatele unui polițist corupt de la Moravuri.

Gordean zâmbi – aproape imperceptibil.

— Nu-i voi spune locotenentului Matthews că ai zis așa ceva. Nu i-o voi spune nici lui Al Dietrich data viitoare când le voi trimite, lui și șerifului Biscailuz, invitații la clubul

meu de golf. Și am amici *buni* atât la LAPD, cât și la Procuratură. Încă un rând, domnule Upshaw?

Danny numără în sinea lui – unu, doi, trei, patru –, încercând să rămână calm. Gordean îi luă paharul, se duse la bar, turnă încă un rând și se întoarse, afișând un nou zâmbet: fratele mai mare încerca să-l liniștească pe fratele mai mic.

— Știi cum merge jocul, domnule detectiv. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fă pe cercetașul indignat!

Danny ignoră paharul și încercă să detecteze semne de teamă în ochii lui Gordean.

— Un bărbat alb, zvelt, de patruzeci și cinci, cincizeci de ani. Peste un metru optzeci, cu o coamă impresionantă de păr cărunt.

Niciun fel de teamă. Doar o încrețire gânditoare a frunții. Gordean spuse:

— Îmi amintesc de un tip înalt, brunet, de la consulatul mexican, care se întâlnea cu George, dar ăla avea în jur de cincizeci de ani în timpul războiului. Îmi amintesc de o serie de bărbați durdulii care îl găseau atrăgător pe George și mai știu că ieșea în mod regulat cu un tip înalt și cu părul roșu. Te-ajută cu ceva?

— Nu. Știți cumva bărbați care corespund în general acestor semnalmente? Există unii indivizi care participă sistematic la serate sau se folosesc în mod regulat de serviciile oferite de dumneavoastră?

O altă expresie gânditoare. Gordean spuse:

— Coama impresionantă de păr e cea care anulează orice potrivire. Singurii bărbați înalți și de vârstă mijlocie cu care am eu de-a face sunt destul de chei. Îmi pare rău.

Danny se gândi: „Nu, nu-ți pare rău, dar probabil că spui adevărul”.

Zise:

— Ce povestea Wiltsie despre Lindenaur?

— Doar că trăiau împreună.

— Știați că Lindenaur încercase să extorcheze bani de la Charles Hartshorn?

— Nu.

— Ați auzit cumva ca fie Wiltsie, fie Lindenaur să încerce alte extorcări?

— Nu, n-am auzit.

— Dar de șantaje în general? Clienții bărbați de soiul acesta sunt în mod clar susceptibili să fie șantajați.

Felix Gordean râse.

— Clienții mei vin la seratele mele și se folosesc de serviciile mele pentru că îi protejez de astfel de chestii.

Danny râse.

— Pe Charles Hartshorn nu l-ați protejat prea bine.

— Charles n-a avut niciodată noroc – nici în dragoste, nici în politică. Și nu e un asasin. Întreabă-l pe el dacă nu mă crezi, dar fii respectuos. Charles are o toleranță foarte redusă la abuzuri și dispune de o mare putere juridică.

Gordean îi întinse paharul de coniac. Danny îl luă și îl dădu din nou peste cap.

— Dar dușmani de-ai lui Wiltsie și Lindenaur, cunoscuți, tipi cu care concurau?

— Nu cunosc niciun astfel de caz.

— Cum așa?

— Eu încerc să țin lucrurile separate și izolate.

— De ce?

— Pentru a evita astfel de situații.

Danny simți cum coniacul își face efectul, combinându-se și cu porția de acasă.

— Domnule Gordean, sunteți homosexual?

— Nu, domnule detectiv. Dumneata ești?

Danny roși, ridică paharul și văzu că era gol. Își reveni reînviind o replică din dialogul cu Considine.

— Povestea asta veche cu înfierarea mă lasă rece.

Gordean spuse:

— Nu înțeleg la ce te referi, domnule detectiv.

— La faptul că sunt un profesionist și că nu pot fi intimidat.

— Atunci n-ar trebui să roșești atât de ușor. Îmbujorarea îți dă de gol naivitatea.

Danny avu senzația că paharul gol era un proiectil numai bun de lansare. Dar atacă iar, folosindu-se de cuvântul „naivitate".

— Vorbim aici de trei oameni asasinați. Căsăpiți cu niște futute de bețe *zoot,* cu ochii smulși din orbite, cu intestinele mușcate. Vorbim despre șantaj, spargeri, jazz și tipi cu fețe arse, iar dumneata crezi că mă poți jigni numindu-mă naiv? Crezi că…

Danny se opri când văzu falca lui Gordean încleștându-se. Omul se zgâia la podea. Danny se întrebă dacă atinsese cumva vreun punct sensibil sau pur și simplu îi provocase repulsie.

— Care-i problema? Spuneți-mi.

Gordean își ridică privirea.

— Îmi pare rău. Am un nivel de toleranță extrem de redus față de tinerii polițiști ambițioși și descrierile de violențe și n-ar fi trebuit să te etichetez…

— Atunci ajutați-mă. Arătați-mi lista clienților dumneavoastră.

— Nu. Ți-am spus că nu țin nicio listă.

— Atunci spuneți-mi ce v-a deranjat atât de mult.

— Ți-am spus ce.

— Nu cred că sunteți atât de sensibil. Așa că spuneți-mi.

Gordean zise:

— Când ai menționat jazzul, am ajuns să mă gândesc la un client, un trompetist, căruia îi trimiteam o serie de indivizi interesați de chestii mai dure. Mi-a făcut impresia că e genul care se aprinde ușor, dar nu era nici înalt, nici de vârstă mijlocie.

— Și asta-i *tot*?

— Cy Vandrich, domnule detectiv. Ai obținut cu tactica ta mai mult decât aș fi fost dispus să-ți împărtășesc în mod normal, așa că fii recunoscător.

— Și asta-i *tot*?

Ochii lui Gordean erau goi și nu mai exprimau nimic.

— Nu. Transmite-mi toate întrebările viitoare prin intermediul locotenentului Matthews și învață să sorbi un coniac fin. Așa îl vei aprecia mai mult.

Danny aruncă paharul de cristal pe un scaun Louis XIV și ieși afară.

•

Avea de pierdut o oră și jumătate înainte de întâlnirea cu Considine. Nici nu se punea problema să mai bea. Danny se duse cu mașina până la Coffee Bob's și își îndesă în stomac un hamburger și o plăcintă, întrebându-se cât ratase din interogarea lui Gordean din pricina propriilor lui nervi, a relațiilor cu poliția pe care le avea individul și a acelui *savoir faire* al lui. Mâncarea îl liniști, dar nu-i răspunse la întrebări. Se duse la un telefon public și se încărcă de informații despre Cy Vandrich.

Exista unul singur și la Cazier, și la Serviciul Circulație: Cyril – „Cy" – Vandrich, bărbat alb, născut pe 24.07.1918, șase arestări pentru furturi mărunte. La locul de muncă era trecut „flotant" și „instrumentist". În prezent era în a șasea perioadă de internare pe trei luni, sub supraveghere strictă, la casa de nebuni din Camarillo. Cu un telefon dat acolo, află că Vandrich se prefăcea nebun ori de câte ori era săltat pentru furturi din magazine, iar judecătorul continua să-l trimită la Camarillo. Femeia de la recepție îi spuse lui Danny că Vandrich fusese închis acolo în cele două nopți ale asasinatelor și că se făcuse util predându-le nebunilor ore de muzică. Danny îi spuse că ar trece pe acolo, ca să-l interogheze pe individ. Femeia îi răspunse că nu se știa dacă Vandrich era sau nu în deplinătatea facultăților sale mintale. Nimeni nu fusese încă în stare să-și facă o părere clară despre el – dacă se prefăcea că e nebun sau era bolnav de-a binelea. Danny închise și plecă să se întâlnească cu Mal Considine la West Hollywood.

Tipul îl aștepta chiar în biroul lui. Studia fotografia mărită a lui Buddy Jastrow. Danny își drese glasul. Considine se învârti în jurul lui, măsurându-l din cap până-n picioare.

— Îmi place costumul. Nu e măsura perfectă, dar arată cam în stilul unui tânăr de stânga. L-ai cumpărat anume pentru asta?

— Nu, locotenente.

— Spune-mi Mal. Vreau să te debarasezi de obiceiul de a menționa gradele, *Ted*.

Danny se așeză la birou și îi arătă lui Considine scaunul liber.

— Ted?

Considine se puse pe scaun și își întinse picioarele.

— De azi înainte te numești Ted Krugman. Dudley a trecut pe la apartamentul unde locuiești și a discutat cu administratorul clădirii, iar în seara asta, când vei ajunge acasă, vei găsi pe cutia ta poștală numele „T. Krugman". Numărul tău de telefon e și el înscris acum sub numele de Theodore Krugman, așa că avem mare noroc că l-ai ținut secret. La administrator te așteaptă și o plasă cu haine – noua ta garderobă, câteva acte de identitate false și plăcuțele de New York pentru mașină. E bine?

Danny și-l imagină pe Dudley Smith în apartamentul lui. Probabil că îi descoperise dosarul personal.

— Sigur, loco… Mal.

Considine râse.

— Nu, încă nu e bine. Totul se derulează mult prea rapid. Dar acum ești șef la Omucideri, ești și cârtiță comunistă, ești pe cai mari. Ești un om făcut, băiete! Sper că îți dai seama.

Danny simți satisfacția care emana dinspre procuror. Se hotărî să ascundă dosarul și fotografiile cu sângele împroșcat pe pereți în spatele covorului făcut sul din debaraua de

pe hol.

— Îmi dau, dar nu vreau să mi-o iau în cap. Când fac prima mișcare?

— Poimâine. Cred că i-am adormit pe cei din AUFT cu articolele din ziar și cu materialele de la radio. Eu și Dudley ne vom concentra asupra indivizilor de stânga din afara sindicatului, amicii eminențelor cenușii ale Roșiilor, persoane vulnerabile, pe care trebuie să le convingem să vină să depună mărturie. Verificăm dosarele de la Imigrație ca să găsim motive de expulzare. Ed Satterlee încearcă să facă rost de niște fotografii cu cei de la CASL de la un grup militant rival. Dacă vrei, e vorba de un război pe două fronturi. Dudley și cu mine scotocim după probe din exterior, iar tu din interior.

Danny văzu că procurorul stătea destul de prost cu nervii. Costumul i se potrivea ca un cort, iar din manșetele hainei ieșeau la iveală manșetele murdare ale cămășii și brațele lui lungi, osoase.

— Cum ajung în interior?

Considine arătă spre un dosar pus deasupra, în cutia cu corespondență.

— Găsești totul acolo. Ești Ted Krugman, născut pe 16.06.1923, mașinist de platou cu simpatii de stânga din New York. În realitate ai murit acum două luni în Long Island, într-un accident de mașină. FBI-ul local a ținut incidentul secret și i-a vândut identitatea lui Ed Satterlee. Tot trecutul și toate personajele importante din viața lui sunt consemnate în dosar. Mai ai și niște fotografii de filaj ale camarazilor lui comuniști și vreo douăzeci de pagini de gargară marxistă – o mică lecție de istorie pe care va trebui s-o memorezi. Așa că poimâine, în jurul orei 2, te prezinți la pichetele de demonstranți de pe Gower Street, pretinzând că ești un roșu care și-a pierdut credința. Îi spui șefului că tipii de la forțele de muncă te-au trimis acolo ca să lucrezi pentru un dolar pe oră. Tipul știe cine ești și te va pune să pichetezi împreună cu alți doi indivizi. După vreo oră vei ajunge să te cerți cu ei pe motive politice – conform scenariului pe care ți l-am scris. O a treia ceartă va avea loc cu un bătăuș de prima mână, un instructor de Pregătire Fizică de la Academia de Poliție a LAPD. El va încerca să înmoaie un pic loviturile, însă vă veți bate pe bune. Te vei alege cu câteva cucuie, dar asta e. Un alt tip de la Teamsters va urla niște obscenități despre tine în direcția șefului de la pichetul AUFT și sperăm că individul te va contacta și în cele din urmă te va conduce la Claire De Haven, membră AUFT și responsabilă cu verificările de persoane. Am făcut cercetări temeinice și n-am găsit niciun fel de legătură directă între Krugman și vreun membru AUFT. De departe semeni cu el și, în cel mai rău caz, vor auzi informații din surse indirecte. Totul e în dosarul de colo, băiete. Fotografiile celor cu care vei colabora… totul.

O zi întreagă pentru crime, o noapte plină ca să devină Ted Krugman. Danny spuse:

— Vorbește-mi despre Claire De Haven.

Considine replică:

— Ai o iubită?

Danny vru să spună că nu, apoi își aminti de relația inventată care îl ajutase să scape din povestea de pe Tamarind.

— Nimic serios. De ce?

— Pentru că nu știu cât de vulnerabil ești față de femei în general, dar De Haven e o figură. Buzz Meeks tocmai a înaintat un raport care o prezintă ca fiind dependentă de

droguri – heroină și medicamente –, dar rămâne o tipă redutabilă și se pricepe de minune să obțină ce vrea de la bărbați. Așa că vreau să fiu sigur că ești în stare s-o seduci tu pe ea, nu invers. Te satisface răspunsul?

— Nu.

— Vrei o descriere fizică?

— Nu.

— Vrei să știi ce șanse ai să te culci cu ea?

— Nu.

— Vrei să știi care e trecutul ei sexual?

Danny aruncă întrebarea înainte de a se putea înfrâna:

— Nu. Vreau să știu cum poate un ofițer de poliție să se îndrăgostească lulea de o damă comunistă.

Considine se făcu roșu ca racul – exact așa cum îi spusese Felix Gordean *lui* că roșise. Danny încercă să-i descifreze expresia și o traduse cu *M-ai prins*.

„Spune-mi Mal" râse, își scoase verigheta de pe deget și o aruncă în coșul de gunoi, după care zise:

— Ca de la bărbat la bărbat?

Danny îi răspunse:

— Nu, ca de la ofițer la ofițer.

Considine își făcu semnul crucii pe deasupra vestei.

— Morții cu morții, cum îi stă bine unui fiu de preot. Hai să zicem că sunt vulnerabil față de femeile periculoase, iar soția mea bagă divorț, așa că stau în banca mea, ca să nu-i ofer muniție pentru proces. Trebuie să obțin custodia fiului meu și nu vreau să fac niciun pas greșit care ar putea să-mi pericliteze poziția. Și de regulă nu le fac confesiuni ofițerilor cu grad mai mic.

Danny se gândi: tipul ăsta e atât de plecat de-acasă, că-i poți zice orice și tot stă la taclale – pentru că e 1 noaptea și el n-are unde să se ducă.

— Și *de asta* te exciți așa de tare la ideea c-o s-o lucrăm pe De Haven?

Considine zâmbi și ciocăni în sertarul de sus al biroului.

— De ce pariez că există o sticlă acolo?

Danny simți că roșește și el.

— Pentru că ești deștept?

Mâna lui Mal continuă să ciocăne.

— Nu, pentru că nervii tăi sunt la fel de încordați ca și ai mei și pentru că miroși întotdeauna a Lavoris. Ca de la un ofițer superior la boboc: polițiștii care miros a apă de gură sunt băutori. Și polițiștii băutori care își cunosc măsura sunt de regulă polițiști buni.

„Polițiști buni" dădu undă verde. Danny împinse mâna lui Considine, trase sertarul și scoase o sticlă de un sfert și două pahare de carton. Turnă câte o porție cvadruplă și îi întinse unul din pahare lui Considine, care acceptă cu o înclinare din cap. Apoi ridicară paharele. Danny spuse:

— Pentru ambele cazuri.

Considine toastă:

— Pentru Stefan Heisteke Considine.

Danny bău, simți cum alcoolul îl încălzește din cap până-n picioare și bău iar. Considine sorbi o gură, apoi arătă cu degetul mare în spate, spre Harlan „Buddy" Jastrow.

— Upshaw, cine-i tipul? Și de ce ești atât de pornit să rezolvi asasinatele alea cu poponari?

Danny își încrucișă privirea cu cea a lui Jastrow.

— Buddy e tipul pe care voiam să-l prind, tipul cel mai dat dracului și dementul cel mai greu de prins, pentru că nu era de găsit niciunde. Iar acum a apărut cazul ăsta. Teroare pură. E o chestie incredibil de brutală și s-ar putea să fie ceva accidental, dar eu nu sunt prea sigur de asta. Cred că poate fi vorba de răzbunare. Cred că metodele asasinului sunt reconstituiri și pentru el toate mutilările sunt simbolice. Cred că încearcă să facă ordine în trecutul din mintea lui. Mă gândesc la toate alternativele și de fiecare dată ajung la ideea răzbunării unei vechi nedreptăți. Nu trauma clasică a copilăriei, ci chestii groaznice, chestii gigantice.

Danny se opri și privi lung spre fotografia lui Jastrow, cu plăcuța de arestat atârnându-i de gât: închisoarea districtului Kern, 4.03.1938.

— Uneori cred că dacă aflu cine e tipul ăsta și de ce-o face, atunci știu ceva atât de important, încât aș putea să-mi dau seama într-o clipită de tot ce se întâmplă în fiecare zi. Pot accepta să fiu avansat și pot să mă descurc cu toate șmecheriile, pentru că, rezolvând acel caz, mi-am dat seama de ce sunt capabili oamenii și am aflat răspunsul la marele *de ce*. *De ce*. Imensul și fututul *de ce*.

Continuarea lui Considine se auzi foarte calm:

— Și de ce faci ceea ce faci tu însuți.

Danny își întoarse privirea de la Jastrow și își termină băutura.

— Da, și asta. Și de ce ești atât de pornit pe faza cu Claire De Haven și cu mine. Nu-mi spune că din patriotism.

Considine râse.

— Băiete, ai crede că din patriotism dacă ți-aș spune că marele juriu îmi garantează gradul de căpitan, funcția de anchetator șef la Procuratura Districtuală și onoarea de a-mi păstra fiul?

— Da, dar rămâne chestia cu De Haven și…

— Da, și cu mine. Hai s-o luăm așa. Și eu trebuie să știu de ce, numai că-mi place să aflu după ce-am îndepărtat cauza. Mulțumit?

— Nu.

— Nici nu credeam că o să fii.

— *Știi* de ce?

Considine sorbi din bourbon.

— Nu-i greu de ghicit.

— Odinioară eram hoț de mașini, locote… Mal. Un pic înainte de război eram cel mai bun hoț de mașini din comitatul San Berdoo. Dezamăgit?

Locotenentul Mal Considine întinse piciorul și agăță coșul de gunoi, după care îl trase lângă scaun. Căută prin coș, găsi verigheta și și-o trase pe deget.

— Am mâine o întrevedere cu avocatul meu pentru procesul de custodie și sunt sigur că o să vrea să port în continuare jegu' ăsta.

Danny se aplecă în față.

— Dezamăgit, căpitane?

Considine se ridică în picioare și se întinse.

— Fratele meu obișnuia să mă șantajeze, să mă amenințe că mă va turna bătrânului de fiecare dată când ziceam ceva aiurea despre religie. Cum pedeapsa bătrânului pentru blasfemie însemna zece lovituri de curea, dragul de Desmond obținea de fiecare dată ce voia, adică să intru în alte case și să fur ce-i plăcea lui. Așa că hai s-o spunem așa: am ajuns să văd o grămadă de lucruri formidabile și o groază de lucruri ciudate. Și mi-a plăcut. Așa că fie deveneam hoț, fie spion. Meseria de polițist mi s-a părut un compromis convenabil. Și mi-a plăcut mai mult să-i trimit pe alții să spioneze decât să spionez eu însumi – ca un fel de Desmond înzestrat cu mai multă autoritate.

Danny se ridică în picioare.

— O voi prinde pe De Haven pentru tine. Crede-mă.

— Nu mă îndoiesc, Ted.

— *In vino veritas,* corect?

— Absolut. Și încă ceva. Voi ajunge curând șef al poliției sau ceva la fel de mare și atunci o să te aduc lângă mine.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Mal se trezi gândindu-se la Danny Upshaw.

Dându-se jos din pat, se uită la cei patru pereți al camerei 11 de la motelul Shangri-Lodge. Câte o copertă de revistă înrămată pe fiecare perete – ilustrații de Norman Rockwell cu mărturii ale fericirii vieții de familie. Un vraf de costume soioase lângă ușă – dar fără Stefan, care să alerge cu ele la curățătorie. Un panou din plută pe care îl agățase pe perete, cu un bilet ieșind în evidență: „Găsește-l pe doctorul Lesnick". Psihiatrul cârtiță nu putea fi contactat nici acasă, nici la cabinet, însă hiatusul existent în dosarul lui Reynolds Loftis între 1942 și 1944 trebuia explicat. Avea nevoie de o evaluare de ansamblu a eminențelor cenușii din sindicat chiar acum, când omul lor era pe cale de a se infiltra printre ei, iar toate dosarele se încheiau la sfârșitul verii anului trecut… De ce?

Draperiile erau dintr-un fel de tifon, covorul la fel de insipid ca o clătită, iar ușa de la baie era scrijelită cu nume și numere de telefon – „Seducătoarea Cindy, DU-4927, 96-60-96, îi place să se fută și s-o sugă"… mai că merita s-o sune dacă va mai apuca să conducă vreodată o razie împreună cu cei de la Moravuri. Iar Dudley Smith trebuia să apară în douăzeci de minute… Piesa de astăzi era cea cu polițistul bun și cel rău, cu doi scenariști de stânga care evitaseră citațiile CCAA pentru că semnau întotdeauna cu pseudonime, iar în '47, când lucrurile luaseră o turnură nasoală, o șterseseră din țară. Au fost găsiți de agenții lui Ed Satterlee, detectivii de pe statele de plată de la Contracurente Roșii, și amândoi indivizii îi cunoșteau îndeaproape pe mai-marii AUFT

de pe la sfârșitul anilor ’30 și începutul anilor ’40.

Iar faptul că devenise atât de familiar cu un subaltern era straniu. Băuseră ceva împreună și ajunseseră să-și împărtășească secrete unul altuia – o strategie contraindicată pentru un lider. Polițiștii ambițioși ar trebui să-și țină gura în timp ce se cațără pe scara ierarhică.

Mal făcu duș, se bărbieri și se îmbrăcă, gândindu-se la meciul De Haven – Upshaw. În cel mai bun caz putea ieși egal. La 8:30 fix se auzi un claxon. Ieși și îl văzu pe Dudley sprijinindu-se de Fordul său.

— Bună dimineața, Malcolm! Nu-i așa că-i o zi formidabilă?

•

O luară spre vest, pe Wilshire – Mal tăcut, iar Dudley discutând politică.

— … Am contrapus stilul de viață comunist cu stilul nostru și revin mereu la familie, coloana vertebrală a vieții americane. Crezi asta, Malcolm?

Mal știa că Loew îl informase despre Celeste și că ar fi putut nimeri și un partener mai rău – cineva ca Buzz Meeks.

— Își are și ea locul ei.

— Ar trebui să fii mult mai ferm pe poziție, ținând cont prin ce treci ca să-ți iei băiatul înapoi. Te descurci cu avocatul?

Mal se gândi la întâlnirea de după-amiază cu Jake Kellerman.

— Va încerca să amâne înfățișarea de la tribunal până când marele juriu își va începe deliberările cu mare vâlvă. Trebuie să ne prezentăm la o înfățișare preliminară și atunci vom încerca să obținem amânarea.

Dudley își aprinse o țigară și roti volanul doar cu degetul mic.

— Da, un căpitan cruciat l-ar putea convinge pe judecător că apa e mai groasă decât sângele. Știi, flăcău, eu am o soție și cinci fiice. Ele mă ajută de minune să-mi țin în frâu anumite tendințe periculoase ale naturii mele. Dacă se poate raporta la ea în perspectivă, o familie este esențială pentru un bărbat.

Mal deschise geamul.

— Nu am niciun fel de perspectivă în ceea ce îl privește pe fiul meu. Dar dacă te păstrez pe tine în perspectivă până la întrunirea marelui juriu, atunci o să fiu în *mare* formă.

Dudley Smith expiră fumul de țigară cu un hohot de râs.

— Îmi place de tine, Malcolm – cu toate că sentimentul nu e reciproc. Și, fiindcă tot veni vorba de familie, am o trebușoară de rezolvat. Nepoata mea are nevoie de un sfat. Te-ar deranja dacă facem un mic ocol prin Westwood?

— Un scurt ocol, locotenente?

— Foarte, locotenente.

Mal încuviință. Dudley o luă spre nord pe Glendon și se îndreptă spre campusul UCLA, unde parcă în spațiul rezervat studenților. Trăgând frâna de mână, spuse:

— Mary Margaret, fata surorii mele, Brigid. Are douăzeci și nouă de ani și e la al treilea masterat, pentru că se teme să se confrunte cu lumea largă. Trist, nu-i așa?

Mal oftă.

— Tragic.

— Exact ce credeam și eu, dar fără accentul tău de sarcasm. Și, fiindcă veni vorba despre tineri, care e părerea ta despre tânărul nostru coleg Upshaw?

— Cred că e inteligent și de viitor. De ce?

— Ei bine, flăcău, niște prieteni de-ai mei îmi spun că nu are o imagine clară asupra propriei sale identități, iar mie îmi face impresia că e slab și ambițios, ceea ce, după părerea mea, e o combinație periculoasă la un polițist.

Primul gând al lui Mal: n-ar fi trebuit să se încreadă în puștiul ăsta, pentru că jumătate din îndârjirea lui era de fațadă, fiind gata să se destrame oricând.

— Dudley, ce vrei?

— Prăbușirea comunismului. Așa că de ce nu te-ai desfăta un pic cu priveliștea tinerelor studente în timp ce eu discut cu nepoată-mea?

Mal îl urmă pe Dudley pe scările unui conac în stil spaniol, în fața căruia peluza era tunsă în așa fel încât să pună în evidență simbolurile grecești înfipte în iarbă cu niște pari de lemn. Ușa era deschisă. Pe holul larg se auzea un zumzet susținut: fete care fumau, discutau, gesticulau spre manuale. Dudley arătă în sus și spuse „O clipă”. Mal văzu un teanc de reviste pe marginea unei mese și se așeză să le citească, iscând ocheade curioase din partea studentelor. Răsfoi *Collier,* apoi *Newsweek* și două *Life,* oprindu-se când auzi vocea aspră și furioasă a lui Dudley pe holul de la etajul întâi.

Se auzea tot mai tare și mai înspăimântătoare, punctată de scâncetele unei voci de soprană. Fetele se uitară la Mal. El luă altă revistă și încercă să citească. Se auziră hohotele de râs ale lui Dudley, chiar mai înfricoșătoare decât răgetele de dinainte. Studentele se zgâiau acum la el. Mal lăsă *Weekly Sportsman* și urcă sus, ca să vadă ce se întâmplă.

Holul era îngust și pe el se înșirau mai multe uși înguste din lemn. Mal urmări acel *Ha, ha, ha*! până la o ușă pe care se găsea o plăcuță cu numele de „Conroy” pe ea. Era întredeschisă câțiva centimetri. Pe peretele din fund se vedeau fotografiile unor boxeri mexicani. Dudley și soprana nu se zăreau. Mal trase cu urechea.

— … baruri și *piñata* și boxeri mexicani. E o fixație, fato. Poate că mama ta n-are curaj să te disciplineze, dar eu am.

Soprana îl imploră:

— Dar Ricardo e un băiat de zahăr, unchiule. Iar eu…

O mână uriașă traversă câmpul vizual al lui Mal, o palmă transformată într-o mângâiere, urmată de un creștet roșcat și cârlionțat, care zvâcni în cadrul îngust și apoi dispăru.

— N-ai voie să spui că-l iubești, fato. Nu în prezența mea. Părinții tăi n-au nicio putere și se așteaptă ca eu să fiu atent la bărbații din viața ta. Îmi voi exercita întotdeauna această prerogativă, fato! Amintește-ți de câte necazuri te-am scăpat până acum și o să-mi fii recunoscătoare.

O tânără durdulie, o femeie, apăru în câmpul vizual al lui Mal cu mâinile la ochi, plângând. Brațele lui Dudley Smith o cuprinseră. Mâinile ei se transformară în pumni, ca să-l împiedice să-și încheie îmbrățișarea. Dudley murmura tot felul de fraze împăciuitoare. Mal se întoarse la mașină și așteptă. Partenerul lui apăru cinci minute mai târziu.

— Cioc, cioc, cioc. Cine-i acolo? Dudley Smith, așa că păzea, bolșevici! Flăcău, mergem să-l impresionăm pe domnul Nathan Eisler cu justețea cauzei noastre?

•

Ultima adresă cunoscută a lui Eisler era pe Presidio, la numărul 11681, la mică distanță de campusul UCLA. Dudley fredonă cântecele de revistă în timp ce conducea. Mal continua să vadă în fața ochilor mâna lui Dudley gata să lovească și nepoata ferindu-se de atingerea unchiului. Numărul 11681 era o mică locuință din prefabricate, la capătul unui șir lung de clădiri din prefabricate. Dudley parcă lângă o altă mașină, iar Mal recapitulă datele din raportul lui Satterlee:

Nathan Eisler. Patruzeci și nouă de ani. Evreu neamț, fugise de Hitler și de regimul lui în 1934. Membru al Partidului Comunist din 1936 până în 1940, apoi membru al unei jumătăți de duzină de organizații ce slujeau ca paravan pentru comuniști. Coscenarist la o serie de pelicule pro-rusești, cu Chaz Minear ca partener. Partener de pocher cu Chaz, cu Morton Ziffkin și cu Reynolds Loftis. Semnase cu pseudonim pentru a-și proteja intimitatea profesională și astfel scăpase printre degetele investigatorilor de la CCAA. În prezent folosea pseudonimul de Michael Kaukenen, numele eroului din *Furtună deasupra Leningradului*. Lucra ca scenarist pentru westernuri de categoria B la RKO, sub un alt pseudonim, semnătura fiind cea a unui scenarist acceptabil din punct de vedere politic, care încasa 35% din onorariu. Foarte bun amic cu Lenny Rolff, co-expatriat, cel de-al doilea personaj care urma să fie interogat astăzi.

Fost amant al lui Claire De Haven.

Păși spre verandă pe aleea presărată cu jucării. Mal se uită prin sita de la ușa camerei de zi, de o perfecțiune prefabricată: mobilă de plastic, podea de linoleum, tapet roz, cu steluțe. Dinăuntru se auzeau chicotele copiilor. Dudley îi făcu cu ochiul și sună la sonerie.

În fața ușii apăru un bărbat înalt și neras, flancat de o fetiță și un băiețel. Dudley zâmbi. Îl privi pe micuț cum își suge degetul mare și vorbi primul:

— Domnule Kaukenen, suntem de la Procuratură și am dori să avem o discuție. Doar noi trei, vă rugăm.

Copiii se lipeau de picioarele bărbatului. Mal văzu niște ochi oblici și înfricoșați – două corcituri micuțe, speriate de cei doi haidamaci. Eisler/Kaukenen strigă „Michiko!” Apăru o japoneză, care luă copiii cu ea. Dudley deschise ușa fără să aștepte vreo invitație. Eisler spuse:

— Ați întârziat cu vreo trei ani.

Mal intră și el după Dudley, uimit de cât de sărăcăcioasă arăta locuința. Era o dărăpănătură albă – casa unui tip care făcea trei mii de dolari pe săptămână în timpul Crizei. Îi auzi pe copii mârâind dincolo de pereții subțiri ca hârtia. Se întrebă dacă Eisler se confrunta și el cu aceleași porcării legate de limbile străine, apoi se gândi că, probabil, omul își găsea alinarea în principiile de bază ale comunismului. Dudley zise:

— Aveți o locuință încântătoare, domnule Kaukenen! În special motivul coloristic.

Eisler/Kaukenen îi ignoră remarca și le arătă o ușă prin care se ieșea din camera de zi. Mal o luă pe-acolo și ajunse într-o încăpere mică și pătrată, care părea un spațiu cald și locuibil: cărți de la podea până la tavan, scaune în jurul unei mese de cafea bogat

ornamentate și un birou masiv, dominat de o mașină de scris profesionistă. Se așeză pe scaunul cel mai îndepărtat de țipetele copiilor. Dudley se puse în fața lui. Eisler închise ușa și spuse:

— Mă cheamă Nathan Eisler. Dar se pare că știți deja.

Mal se gândi: Nu trebuie să fim drăguți și să scoatem remarci de genul „Mi-a plăcut filmul dumneavoastră *Ars cu fierul roșu*".

— Atunci știți de ce suntem aici.

Eisler încuie ușa și se așeză pe scaunul rămas liber.

— Cățeaua e din nou în călduri, în ciuda zvonurilor că ar fi pierdut sarcina.

Dudley zise:

— Nu aveți voie să spuneți nimănui că v-am chestionat. Dacă ne veți nesocoti sfatul, veți suporta consecințe grave.

— Adică, *Herr*…

Mal interveni:

— Mort Ziffkin, Chaz Minear, Reynolds Loftis și Claire De Haven. Ne interesează activitățile lor, nu ale dumneavoastră. Dacă veți colabora cu noi fără rețineri, v-am putea permite să depuneți mărturie în scris. Nu veți apărea în fața tribunalului și, probabil, nu veți avea parte de prea multă publicitate. Ați fentat Comisia pentru Cercetarea Activităților Antiamericane, o s-o fentați și de data asta.

Se opri, gândindu-se la Stefan, care plecase cu mama lui nebună și cu noul ei amant.

— Dar vrem amănunte concrete. Nume, date, locuri și membri de partid. Dacă vreți să cooperați, scăpați. Dacă nu, veți fi citat în proces, unde veți fi interogat de un procuror, ceea ce eu aș numi un coșmar. Aveți de ales.

Eisler își trase scaunul de lângă ei. Cu ochii plecați, spuse:

— Nu i-am mai văzut pe oamenii respectivi de ani de zile.

Iar Mal zise:

— Știm, dar ne interesează activitățile lor din *trecut*.

— Și ei sunt singurii care vă interesează?

Mal mințI, gândindu-se la Lenny Rolff:

— Da, singurii.

— Și care ar fi acele repercusiuni despre care pomeneați?

Mal bătu darabana în masă.

— Hărțuială într-un proces public. Fotografia publicată în ziare…

Dudley îl întrerupse:

— Domnule Eisler, dacă nu cooperați, îl voi informa pe Howard Hughes că sunteți de fapt autorul unor scenarii de la RKO pentru care în prezent e creditată o altă persoană. Persoana interpusă, care vă asigură venitul, va fi concediată. În același timp, îi voi informa pe cei de la Serviciul de Imigrație și Naturalizări că ați refuzat să cooperați cu o organizație municipală însărcinată să ancheteze delicte de înaltă trădare și voi insista ca biroul lor de investigații să cerceteze activitățile *dumneavoastră* dubioase, luând în considerare și o eventuală expulzare a dumneavoastră ca străin potențial dușmănos, precum și expulzarea soției și copiilor dumneavoastră, din aceleași considerente. Sunteți german, soția dumneavoastră este japoneză și, din moment ce aceste două națiuni sunt

vinovate de declanșarea recentului conflict mondial, îmi imaginez că cei de la Imigrație și Naturalizări vor fi foarte bucuroși să vă asigure reîntoarcerea în țările natale.

Nathan Eisler se îndoise de spate. Coatele îi ajungeau la genunchi, mâinile sub bărbie, fruntea la pământ. Lacrimile îi șiroiau pe față. Dudley își pocni încheieturile degetelor și spuse:

— Un simplu da sau nu e suficient.

Eisler dădu din cap a încuviințare. Dudley zise:

— Perfect.

Mal își scoase carnetul și pixul.

— Știu care e răspunsul, dar vreau să-l aud încă o dată. Sunteți sau ați fost membru al Partidului Comunist American?

Eisler dădu din cap. Mal zise:

— Da sau nu. E vorba de o declarație oficială.

Un „Da" anemic.

— Bun. De care unitate sau celulă de partid aparțineați?

— Eu… eu mergeam la ședințele din Beverly Hills, West Los Angeles și Hollywood. Ne… ne întâlneam la locuințele diverșilor membri.

Mal notă informația – cuvânt cu cuvânt, stenografiată.

— În ce ani ați activat ca membru de partid?

— Din aprilie 1936 până când Stalin s-a dovedit a fi…

Dudley interveni:

— Nu vă justificați. Răspundeți doar la întrebare.

Eisler scoase o batistă de hârtie din buzunarul de la cămașă și își șterse nasul.

— Până la începutul anului 1940.

Mal spuse:

— Iată câteva nume. Îmi veți spune despre care dintre persoanele pomenite aici știați că sunt membri ai Partidului Comunist. Claire De Haven, Reynolds Loftis, Chaz Minear, Morton Ziffkin, Armando Lopez, Samuel Benavides și Juan Duarte.

Eisler spuse:

— Toți cei menționați.

Mal îi auzi pe copii zburdând în camera de zi și ridică vocea.

— Ați scris împreună cu Chaz Minear scenariile pentru *Zorii celor drepți, Furtună deasupra Leningradului* și *Eroii de la Yakustok*. Toate aceste filme au exacerbat sentimentul naționalist rusesc. Vi s-a impus de către cei din conducerea partidului să inserați propagandă filorusă în aceste filme?

Eisler spuse:

— E o întrebare naivă.

Dudley izbi cu palma măsuța de cafea.

— Fără comentarii. Doar răspundeți.

Eisler își mută scaunul mai aproape de Mal.

— Nu. Nu, nu mi s-a impus așa ceva.

Mal duse două degete la nodul cravatei – *Lasă-mi-l mie*.

— Domnule Eisler, negați că acele filme conțin propagandă filorusă?

— Nu.

— Ați ajuns să luați decizia de a insera o astfel de propagandă împreună cu Chaz Minear?

Eisler se foi pe scaun.

— Chaz era responsabil cu filosofia, în timp ce eu susțineam că intriga demonstra elocvent ceea ce voia el să spună.

Mal zise:

— Avem cópii ale acelor scenarii, cu pasajele propagandistice evidente subliniate. Vom reveni ca să ne indicați dialogurile pe care i le atribuiți lui Minear ca fiind tributare liniei partidului.

Niciun răspuns. Mal spuse:

— Domnule Eisler, credeți că aveți o memorie bună?

— Da, așa cred.

— Și spuneți că ați lucrat cu Minear în aceeași încăpere la scenarii?

— Da.

— Și au existat momente în care ar fi declarat ceva în sensul de „Asta e o propagandă excelentă” sau „Asta e pentru partid”?

Eisler continua să se foiască, schimbându-și mereu poziția brațelor și a picioarelor.

— Da, dar o făcea cu umor, satirizând. Nu înseamnă că…

Dudley țipă:

— Nu interpretați, relatați!

Eisler țipă și el:

— Da! Da! Da! Blestemați să fiți! Da!

Mal îi făcu semn lui Dudley s-o lase mai moale, apoi i se adresă lui Eisler cu o voce foarte blândă:

— Domnule Eisler, ați ținut cumva un jurnal în perioada în care ați lucrat cu Chaz Minear?

Omul își frângea mâinile, ținând șervețelul de hârtie ferfenițit între degetele contorsionate până la vânăt.

— Da.

— Consemnează pasaje legate de activitățile în slujba Partidului Comunist și de colaborarea la scrierea scenariilor cu Chaz Minear?

— O, Doamne… Da!

Mal se gândi la raportul anchetatorilor particulari ai lui Satterlee: Eisler cuplat cu Claire De Haven prin ’38-’39.

— Și pasaje referitoare la viața dumneavoastră intimă?

— O, *Gott in himm*… Da, da!

— Și mai aveți acel jurnal?

Tăcere, apoi:

— Nu știu.

Mal lovi masa cu palma.

— Ba știți și va trebui să ni-l puneți la dispoziție! În transcrierea oficială vor figura numai extrasele exclusiv politice.

Nathan Eisler plângea în tăcere. Dudley spuse:

— Ne veți da jurnalul sau, dacă nu, mă tem că vă vom trimite o citație pentru el, iar băieții noștri în uniformă vă vor scotoci la sânge mica dumneavoastră locuință burgheză, deranjându-vă serios mica dumneavoastră familie burgheză.

Eisler încuviință scurt din cap. Dudley se lăsă pe spate. Picioarele scaunului trosniră sub greutatea lui. Mal văzu o cutie cu șervețele pe polița geamului, o luă și i-o așeză lui Eisler în poală. Eisler strânse cutia lângă el. Mal spuse:

— Vom lua jurnalul cu noi, iar pe Minear îl lăsăm deocamdată în pace. Iată o întrebare de ordin general: ați auzit-o vreodată pe vreuna din persoanele de care suntem interesați să propovăduiască răsturnarea prin forță armată a guvernului Statelor Unite?

Două scuturări din capul lui Eisler, rămas plecat, cu lacrimile secate. Mal spuse:

— Nu atât ca declarație fățișă, cât exprimarea acelui sentiment.

— Fiecare dintre noi a spus-o la mânie, fără ca asta să însemne ceva.

— Marele juriu va decide ce înseamnă. Fii clar! Cine a spus-o, când a spus-o…

Eisler se șterse pe față.

— Claire declara la ședințe că „Scopul scuză mijloacele”, iar Reynolds spunea că el nu e un om violent, dar că ar pune mâna pe măciucă dacă ar trebui să ne batem cu șefii noștri. Băieții ăia mexicani au spus-o într-un milion de contexte, în special în perioada cu Sleepy Lagoon. Mort Ziffkin a țipat în gura mare, să-l audă toată lumea. Era un bărbat curajos.

Mal strânse bine notițele stenografiate, gândindu-se la AUFT și la studiouri.

— Dar care era situația la AUFT? Care era legătura lor cu partidul și cu grupările paravan din care făceați parte împreună cu alte persoane?

— AUFT a fost înființată pe când eu nu eram în țară. Cei trei băieți mexicani găsiseră de lucru ca mașiniști și așa au recrutat noi membri, cum, de altfel, a făcut-o și Claire De Haven. Tatăl ei lucrase ca avocat pentru cei din industria cinematografiei, iar ea zicea că intenționează să exploateze și… și…

Mintea lui Mal se înfierbântă.

— Și *ce*? Spune-mi!

Eisler își încleștă din nou mâinile. Mal insistă:

— *Spune-mi*! Să exploateze și *mai ce*?

— Să seducă! Claire a crescut în preajma celor din industria filmului și cunoștea actori și tehnicieni care pofteau la ea încă de când era fetiță! I-a sedus, făcându-i să devină membri fondatori, ca după aceea să recruteze în locul ei! Spunea că asta era penitența ei pentru faptul că nu fusese citată să apară în fața celor de la CCAA!

De trei ori bingo – de milioane.

Mal se sili să-și controleze vocea la fel de bine ca și Dudley.

— Pe cine anume a sedus?

Eisler trase și rupse câteva șervețele din cutie.

— Nu știu, nu știu! Sincer nu știu!

— Mulți bărbați? Puțini? Câți?

— Nu știu. Presupun că doar pe unii actori și tehnicieni importanți, de care era sigură

că puteau ajuta sindicatul.

— La recrutarea cui a mai contribuit? Minear, Loftis?

— Reynolds era la vremea aceea în Europa. De Chaz nu știu nimic.

— Ce se discuta la primele ședințe ale AUFT? Se ocupau de vreo acțiune sau aveau vreun program anume?

Cutia de șervețele era acum o grămăjoară de fâșii de carton. Eisler le mătură din poală.

— N-am participat niciodată la ședințele lor.

— Știm, dar trebuie să aflăm cine mai venea acolo în afară de membrii fondatori și care erau subiectele abordate.

— Nu știu!

Mal îi aruncă o nadă colaterală:

— Încă te mai excită Claire, Eisler? O protejezi? Știi că se mărită cu Reynolds Loftis. Cum te simți când știi asta?

Eisler își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

— Relația noastră a fost una scurtă și presupun că frumosul Reynolds va prefera întotdeauna băieții tineri.

— Chaz Minear nu e un băiat tânăr.

— Nici povestea dintre ei n-a ținut prea mult.

— Bună lume mai cunoști, tovarășe!

Râsul lui Eisler deveni gutural – și, mai presus de toate, germanic.

— În comparație cu tine, îi prefer pe ei, *obersturmbahnführer*.

Mal se abținu și se uită la Dudley. Durul de Dudley îi răspunse la semn: ne păstrăm cumpătul.

— Vom ignora acest comentariu din respect pentru faptul că ați cooperat. Putem socoti întâlnirea de azi ca fiind primul interogatoriu. Colegul meu și cu mine vă vom analiza răspunsurile, le vom confrunta cu informațiile noastre și vă vom trimite o listă mai lungă cu alte întrebări, legate mai concret de activitățile dumneavoastră în tabăra comunistă, precum și cele ale membrilor AUFT despre care am discutat. Un ofițer de la municipalitate va monitoriza toată acțiunea, iar un funcționar al tribunalului vă va consemna depoziția. După acel interogatoriu veți primi statutul de martor al apărării și imunitate completă, cu condiția să ne mai răspundeți la câteva întrebări și să ne permiteți să luăm cu noi jurnalul dumneavoastră.

Eisler se ridică, se apropie cu picioare tremurânde de birou și descuie sertarul de jos. Căută, scoase un jurnal legat în piele, se întoarse cu el și îl așeză pe masă.

— Puneți cele câteva întrebări și plecați.

Dudley coborî o palmă foarte încet: *Ia-o ușor.* Mal spuse:

— Vom avea astăzi încă o discuție și cred că ne-ați putea ajuta în privința asta.

Eisler se bâlbâi:

— C-ce… cu ci-cine?

Dudley, în șoaptă:

— Cu Leonard Hyman Rolff.

Interlocutorul lor emise un singur cuvânt:

— Nu.

Dudley se uită la Mal. Mal își puse mâna stângă peste pumnul drept: *fără lovituri*. Dudley spuse:

— *Da*! Și nu vom tolera niciun argument potrivnic, niciun fel de opoziție. Vreau să vă gândiți la o acuzație cu adevărat rușinoasă și neobișnuită despre vechiul dumneavoastră amic Lenny, ceva cunoscut și altor persoane, astfel încât să putem arunca vina turnătoriei în spinarea lor. *Ne veți informa,* așa că vă sfătuiesc să vă gândiți la ceva eficace, ceva care-i va dezlega limba domnului Rolff și vă va scuti de o nouă vizită de-a mea – fără colegul meu, care e atât de eficient când vine vorba să mă cenzureze.

Nathan Eisler se făcu alb ca varul. Rămase țintuit locului, părând că nu mai e în stare să plângă, să fie șocat sau să se indigneze. Mal se gândi că arăta familiar. După ce-l scrută câteva clipe, își dădu seama de conexiune: evreii de la Buchenwald care scăpaseră de gazare doar pentru a sucomba prematur din pricina unei anemii virale. Amintirea îl făcu să se ridice în picioare și să se plimbe prin fața rafturilor cu cărți. Tăcerea de cavou persista. Tocmai cerceta un raft dedicat economiei marxiste, când auzi din nou vocea șoptită a lui Dudley:

— Repercusiunile, tovarășe. Lagărele de refugiați pentru corcituri obraznice ca voi. Domnul Rolff va avea și el șansa să obțină statutul de martor al acuzării, așa că dacă nu ne devine ostil, îi veți face un serviciu furnizându-ne informația care îl va convinge să colaboreze. Mă gândesc la Michiko, cum va fi ea silită să găsească echilibrul între trup și suflet când se va întoarce în Japonia, ca să țină piept tuturor ofertele tentante pe care le va primi.

Mal încercă să se uite înapoia lui, dar nu reuși. Se concentră asupra volumelor *Das Kapital – o concordanță, Teoriile lui Marx despre comerț și represiune* și *Glasul proletariatului*. În spatele lui se așternu tăcerea. Niște degete grele începură să bată darabana pe masă. Apoi se auzi vocea monotonă a lui Nathan Eisler:

— Fete tinere. Prostituate. Lui Lenny îi e teamă că soția lui va afla că le frecventează.

Dudley oftă.

— Nu-i de ajuns. Mai încercați.

— Păstrează fotografii porno ale celor…

— Neinteresant, tovarășe.

— Înșală Fiscul la plata impozitelor.

Dudley scoase un „Ha! Ha! Ha!”

— Și eu. Cum, de altfel, face și amicul Malcolm și cum ar face și marele nostru mântuitor Iisus Hristos dacă s-ar întoarce pe Pământ și s-ar stabili în America. Eu cred că știți mai multe decât ne spuneți, așa că ar fi bine să rectificați situația înainte de a-mi pierde cumpătul și de a vă revoca statutul de amic al acuzării.

Mal îi auzi pe copii râzând afară și pe fetiță țipând în japoneză. Apoi spuse:

— Fir-ar să fie, vorbește odată!

Eisler tuși, inspiră zgomotos și tuși iar.

— Lenny nu va deveni informator așa de ușor ca mine. El n-are atât de mult de pierdut.

Mal se întoarse, văzu un cap de mort și privi în altă parte. Dudley își pocni

încheieturile degetelor. Eisler spuse:

— Întotdeauna voi încerca să mă gândesc c-am făcut-o pentru Lenny, dar voi ști că de fapt mint.

A doua oară când inspiră adânc, se auzi un șuierat. Apoi Eisler expiră rapid, lansând concomitent și turnătoria.

— Am fost în Europa cu Lenny și soția lui, Judith, prin 1948. Paul Doinelle producea seriile acelea de filme cu Reynolds Loftis mascat și a organizat o serată în care să strângă fonduri pentru următorul film. A vrut să apeleze la Lenny și a adus o tânără prostituată cu care să se distreze. Judith n-a venit la petrecere, iar Lenny a contractat o gonoree de la prostituata aceea. Judith s-a îmbolnăvit și s-a întors în America, iar Lenny s-a culcat cu sora ei mai mică, Sarah, la Paris. Și i-a dat și ei gonoreea. Sarah i-a povestit lui Judith că avea boala, dar nu i-a spus că o luase de la Lenny. După ce s-a întors în America, Lenny n-a făcut dragoste cu Judith câteva săptămâni, cât timp s-a tratat, invocând tot felul de pretexte. Îi era teamă că Judith va face conexiunea logică între cele două evenimente și-și va da seama ce se întâmplase. Lenny mi s-a confesat atât mie, cât și prietenului nostru, David Yorkin, de care sunt sigur că aveți cunoștință din minunata listă a organizațiilor paravan. Dar fiindcă sunteți atât de interesat de Reynolds, probabil că o să puteți face din el un informator.

Dudley spuse:

— Dumnezeu să fie cu tine, tovarășe.

Mal puse mâna pe jurnalul lui Eisler, sperând că putea extrage din el suficiente informații despre trădare ca să-i asigure cele două trese argintii și custodia băiatului.

— Hai să-l încolțim pe Lenny.

•

L-au găsit singur, dactilografiind pe o masă de joc din grădina lui. Țăcăniturile i-au direcționat pe lângă casă, până au dat cu ochii de un tip gras, într-o cămașă hawaiiană și pantaloni de doc, care lovea cu degetele în clapele unei străvechi mașini de scris Underwood. Mal îl văzu cum își ridică privirea și înțelese din ochii lui că individul nu era ușor de convins.

Dudley se legitimă.

— Domnul Leonard Rolff?

Omul își puse ochelarii și examină legitimația.

— Da. Sunteți polițiști?

— Suntem de la biroul Procuraturii Districtuale.

— Da, sunteți polițiști, adică opuși avocaților. Numele și gradul dumneavoastră?

Mal se gândi la luările lor de poziție din ziare, dar știu că n-are de ales.

— Sunt locotenentul Considine, iar el e locotenentul Smith.

Rolff rânji.

— Cei despre care se scria nu demult că regretau desființarea marelui juriu, deși, din câte înțeleg eu acum, e din nou de actualitate. Răspunsul e nu, domnilor.

Mal făcu pe prostul.

— Nu ce, domnule Rolff?

Rolff se uită la Dudley, ca și cum ar fi știut că el era cel pe care trebuia să-l

impresioneze.

— *Nu,* nu voi da informații despre membrii AUFT! *Nu,* nu voi răspunde la întrebări legate de trecutul meu politic sau de trecutul prietenilor și cunoștințelor mele! Dacă voi fi citat să apar la tribunal, voi deveni un martor ostil și voi refuza să depun mărturie, conform drepturilor conferite de cel de-al Cincilea Amendament, și sunt pregătit să merg la închisoare pentru nesocotirea unui ordin judecătoresc. Nu mă puteți sili să vă dau nume.

Dudley îi zâmbi lui Rolff.

— Îi respect pe oamenii cu principii, indiferent cât de rătăciți sunt. Domnilor, mă scuzați o clipă. Am uitat ceva în mașină.

Zâmbetul lui era de gheață. Dudley dispăru. Mal intră pe fir:

— Poate că nu ne credeți, dar noi de fapt suntem de partea stângii legitime, necomuniste.

Rolff arătă spre coala de hârtie din mașina de scris.

— Dacă dai cumva greș în meseria de polițist, ai putea lua în calcul o a doua carieră, cea de comedian. Exact ca mine. Fasciștii mi-au luat cariera de scenarist, iar acum scriu romane istorice romanțate sub pseudonimul Erica St. Jane. Iar editorul meu știe ce fel de politică fac, însă nu-i pasă. Nici șefului soției mele nu-i pasă, iar ea e profesoară universitară la California State. Nu ne poți face niciun rău.

Vocea unui bebeluș nevinovat.

Mal se uită cum Lenny Rolff își reia munca de la pagina 399 din *Pe urmele dublonilor pierduți.* Țăcănitul mașinii de scris răsună în aer. Mal examină modesta casă de piatră a scriitorului și se gândi că măcar ăsta pusese deoparte mai mulți bani și fusese destul de deștept ca să nu se însoare cu o japoneză. Țac-țac-țac: pagina 399 deveni pagina 400, iar apoi 401. Rolff trăgea serios. Apoi interveni vocea cu accent irlandez a lui Dudley, de cea mai puternică factură teatrală pe care o auzise vreodată:

— Iartă-mă, Doamne, căci am păcătuit! Ultima mea confesiune n-a avut loc, pentru că sunt evreu. Dar voi remedia curând această situație, prea-cucernici Smith și Considine, confesorii mei!

Mal se întoarse și îl văzu pe Dudley cu un teanc de fotografii în mână. Rolff termină de dactilografiat paragraful, apoi își ridică privirea. Dudley îi împinse în fața ochilor o fotografie. Rolff spuse calm:

— Nu.

Mal făcu turul mesei și se uită la fotografie mai de aproape.

Era o poză neclară, în alb-negru, și reprezenta o adolescentă dezbrăcată și cu picioarele rășchirate. Dudley citi dedicația de pe spate:

— „Lui Lenny. Ești cel mai tare! Cu drag, de la Maggie, la Minnie Robert's Casbah, 19 ianuarie 1946."

Mal își ținu răsuflarea. Rolff rezistă. Îl privi direct în ochi și i se adresă cu o voce lipsită de orice emoție:

— *Nu.* Eu și soția mea ne-am iertat toate micile greșeli. Crezi că altfel aș fi lăsat pozele astea în biroul meu? *Nu. Hoțule. Parazit fascist. Porc irlandez.*

Dudley aruncă pozele în iarbă. Mal îi făcu iar semn: fără lovituri. Rolff înghiți în sec,

apoi îl scuipă în față pe Dudley. Mal înmărmuri. Dudley zâmbi, luă o foaie de manuscris și își șterse scuipatul de pe față.

— Da, pentru că drăguța de Judith nu știe de drăguța de Sarah și de sculamentul pe care i l-ai dat și am eu o bănuială și unde te-ai tratat. Terry Lux păstrează o evidență meticuloasă și a promis să colaboreze cu mine dacă tu refuzi s-o faci.

Rolff, cu vocea încă echilibrată:

— Cine ți-a spus?

Dudley, în timp ce făcea mișcări sugestive – *notează cuvânt cu cuvânt*:

— Reynolds Loftis. În condiții mult mai puțin tensionate decât cele de acum.

Mal se gândi la riscurile unui astfel de bluf: dacă Rolff îl contacta pe Loftis, toate interogatoriile lor sub acoperire erau compromise, iar AUFT putea să sisteze primirea unor noi membri, de teama unor posibile infiltrări, compromițând astfel și acțiunea lui Danny Upshaw. Își scoase carnetul și pixul, își trase un scaun și se așeză. Dudley plusă:

— Da sau nu, domnule Rolff. Aștept un răspuns.

Venele pulsau pe tot chipul lui Leonard Rolff.

— Da, spuse el.

Dudley zise:

— Excelent.

Mal notă la începutul unei pagini noi *L. Rolff, 8.01.1950*. Anchetatul își aranjă ochelarii.

— Cu depoziție în tribunal?

Mal preluă replica:

— Mai degrabă cu depoziție scrisă. Vom începe cu…

Vocea lui Dudley se aprinse pentru prima oară:

— Lasă-mi mie acest martor, consiliere. Nu te superi, nu?

Mal scutură din cap și întoarse scaunul invers, așezându-și carnețelul pe marginea spetezei. Dudley zise:

— Știi de ce suntem aici, așa că hai să-i dăm drumul. Influența comunistă în industria filmului. Nume, date, locuri și exemple de propagandă negativă. Și, din moment ce știu că nu-ți poți lua gândul de la el, o să începem cu Reynolds Loftis. L-ai auzit vreodată pronunțându-se în favoarea răsturnării prin forță armată a guvernului Statelor Unite?

— Nu, dar…

— Simte-te liber să adaugi orice noi informații dacă nu te întrerup. Știi ceva chestii deocheate despre Loftis?

Vocea lui Rolff se încălzise.

— Își elabora rolurile de polițist în așa fel încât polițiștii să facă o impresie proastă. Spunea că era contribuția lui la subminarea sistemului de jurisprudență american.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Dacă voi depune mărturie în timpul procesului, va avea ocazia să spună ce știe despre mine și Sarah?

Mal răspunse – mințind doar pe jumătate:

— E foarte puțin probabil să apară vreodată în boxa martorilor, iar dacă va încerca să contribuie cu acea informație din proprie inițiativă, judecătorul nu-l va lăsa să

vorbească mai mult de două secunde. N-ai de ce să te temi.

— Dar în afara tribunalu…

Dudley interveni:

— În afara tribunalului te descurci pe cont propriu și va trebui să te bazezi pe faptul că dezvăluirea poveștii îl va face pe Loftis să pară un tip jegos.

Rolff zise:

— Dacă Loftis v-a spus așa ceva, atunci înseamnă că a colaborat în mai multe privințe. De ce aveți nevoie de informații împotriva lui?

Dudley se repezi la ocazie:

— Loftis te-a turnat cu câteva luni în urmă, când credeam că investigația noastră urma să se concentreze pe undeva prin afara AUFT-ului. Sincer vorbind, din cauza recentelor tulburări sindicale, AUFT a devenit o țintă mult mai atractivă. Și, tot sincer vorbind, tu și ceilalți ați devenit mult prea inactivi ca să ne mai obosim cu voi.

Mal îl privi pe Rolff și văzu că înghițise minciuna: umerii lui robuști se destinseră și pumnii i se descleștară. Următoarea lui întrebare punea punctul pe i:

— De unde știu eu că nu veți face același lucru și cu mine?

Mal spuse:

— Marele juriu e activ în mod oficial și vei primi imunitate din partea acuzării, un lucru pe care nu i l-am oferit niciodată lui Loftis. Ce spunea locotenentul Smith despre tulburările sindicale e adevărat. Acum ori niciodată. Iar *acum* noi suntem aici.

Rolff se zgâi la el.

— Vă recunoașteți oportunismul cu atâta seninătate, încât dobândiți o credibilitate sinistră.

Se auzi ha-ha-ul lui Dudley.

— Există o diferență între taberele noastre: noi avem dreptate, voi n-aveți. Acum să ne întoarcem la Reynolds Loftis. I-a portretizat în mod deliberat pe polițiștii americani ca pe niște mizantropi, corect?

Mal continuă transcrierea. Rolff zise:

— Da.

— Îți poți aminti când a zis așa ceva?

— Undeva la o petrecere, cred.

— Oho! O petrecere pentru *partid*?

— Nu. Nu, cred că era o petrecere din anii războiului, pe timpul verii.

— Se găseau acolo următoarele persoane și au emis ele comentarii reacționare: Claire De Haven, Chaz Minear, Mort Ziffkin, Sammy Benavides, Juan Duarte și Mondo Lopez?

— Cred că Mort și Claire erau prezenți, dar în perioada aceea Sammy, Juan și Mondo erau prea ocupați cu cazul Sleepy Lagoon, așa că ei n-au fost de față.

Mal zise:

— Așadar, asta se întâmpla în vara lui ’43, la ora la care Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon funcționa la turație maximă?

— Da. Da, așa cred.

Dudley spuse:

— Gândește, tovarășe! Minear era partenerul de pat al lui Loftis. Era acolo și

vocifera?

Mal ținu ritmul cu transcrierea, prescurtând stilul pompos al lui Dudley în întrebări simple. Rolff puse capăt unei pauze lungi.

— Ce îmi amintesc de la petrecerea aceea e că a constituit ultimul meu contact social cu cei pe care i-ați menționat până când am reluat prietenia cu Reynolds – asta în Europa, cu câțiva ani în urmă. Îmi amintesc că Chaz și Reynolds se certau mereu, iar Reynolds nu l-a adus la petrecerea respectivă. La final l-am văzut pe Reynolds lângă mașina lui, discutând cu un tânăr care avea fața bandajată. Îmi mai amintesc și că grupul meu de prieteni interesați de politică se implicase în apărarea inculpaților de la Sleepy Lagoon și au fost foarte supărați când am acceptat o slujbă în New York și n-am mai putut să mă alătur lor.

Dudley spuse:

— Hai să vorbim despre Sleepy Lagoon.

Mal se gândi la raportul pentru Loew: nimic din ce era legat de acel caz nu trebuia să ajungă în fața marelui juriu. Reprezenta otravă politică, fiindcă îi făcea pe Roșii să arate bine. Rolff spuse:

— Credeam că vreți să vorbesc despre Reynolds.

— Divaghează puțin. Sleepy Lagoon. Mare eveniment, nu-i așa?

— Băieții arestați de departamentul vostru de poliție erau nevinovați. Unii cetățeni apolitici, oameni de bine, s-au alăturat stângii din Southern California și au contribuit la eliberarea lor. Ceea ce a făcut într-adevăr din toată povestea un mare eveniment. Da.

— Interpretarea ta, tovarășe. A mea diferă, dar asta face interesantă o cursă de cai.

Rolff oftă.

— Ce vrei să știi?

— Spune-mi ce-ți amintești din epoca respectivă.

— Eram în Europa în perioada procesului, a apelului și a eliberării băieților. Îmi amintesc de asasinatul din vara anterioară – în 1942, cred. Îmi amintesc de ancheta poliției și de arestarea băieților. Îmi amintesc de revolta care a cuprins-o pe Claire De Haven și cum a organizat ea acțiuni de strângere de fonduri. Îmi amintesc cum mă gândeam că le datora o serie de favoruri numeroșilor ei admiratori hispanici și că ăsta era unul din motivele pentru care se implicase atât de personal în cauza lor.

Mal interveni, gândindu-se că ar putea culege unele informații provenite din întrebarea colaterală a lui Dudley și întrebându-se de ce fusese nevoie de ea:

— La acțiunile astea de strângere de fonduri erau prezenți și mai-marii Partidului Comunist?

— Da.

— Vom primi unele fotografii din timpul procesului CASL. Va trebui să-i identifici pe cei prezenți acolo.

— Deci e vorba de un caz de mai mare amploare?

Dudley își aprinse o țigară și îi făcu semn lui Mal să nu mai ia notițe.

— Acesta e un interogatoriu preliminar. Un ofițer și un raportor de la municipalitate vor trece pe aici cu o listă lungă de întrebări concrete, vizând personaje concrete. Locotenentul Considine și cu mine vom redacta întrebările, iar dacă vom fi mulțumiți de

răspunsuri, îți vom expedia prin poștă certificatul de imunitate.

— Așadar, de data asta am terminat?

— Încă nu. Haideți să revenim o clipă la Sleepy Lagoon.

— Dar v-am spus că la vremea aceea eram în New York! Am lipsit pe aproape întreaga durată a protestelor.

— Dar cunoșteai personalitățile din CASL. Pe Duarte, Benavides și Lopez, de exemplu.

— Da. Și?

— Iar ei au susținut cel mai zgomotos ideea ca sărmanii mexicani persecutați să iasă în stradă, nu-i așa?

— Da. Sleepy Lagoon a declanșat revoltele costumelor *zoot,* iar departamentul *vostru* de poliție parcă a turbat. Câțiva mexicani au fost practic omorâți în bătaie, iar Sammy, Juan și Mondo voiau neapărat să-și exprime solidaritatea prin intermediul Comitetului.

Mal se răsuci în scaun și privi. Dudley plecase într-o expediție de vânătoare serioasă, încărcat cu o doză *mare* de retorică – ceea ce nu era deloc stilul lui. Rolff spuse:

— Dacă asta vă sună doctrinar, îmi pare rău. E purul adevăr.

Dudley scoase un mic oh-oh-oh.

— Întotdeauna m-a surprins faptul că așa-zișii oameni de bine, laolaltă cu comuniștii, n-au pronunțat niciodată numele unui asasin sau al unor asasini credibili care să fie responsabili de moartea lui José Diaz. Voi, gagiilor, sunteți de fapt niște maeștri ai tehnicii țapului ispășitor. Lopez, Duarte și Benavides erau niște gangsteri care, probabil, cunoșteau o mulțime de golani albi pe care să-i ostracizeze. S-a discutat despre asta vreodată?

— Nu. Ceea ce spui aici e incomprehensibil.

Dudley îi făcu scurt cu ochiul lui Mal.

— Colegul meu și cu mine suntem de altă părere. Hai să încercăm altceva. Au oferit vreodată cei trei mexicani sau alți membri ai CASL vreo teorie cu adevărat credibilă despre posibilul ucigaș al lui José Diaz?

Scrâșnind din dinți, Rolff zise:

— Nu.

— Dar Partidul Comunist? Au avansat cei de-acolo ideea unor potențiali țapi ispășitori?

— Ți-am *spus* că nu și ți-am *spus* că am fost în New York aproape toată perioada cât a durat povestea cu Sleepy Lagoon!

Dudley își îndreptă nodul de la cravată, arătând cu un deget spre stradă:

— Malcolm, vreo ultimă întrebare pentru domnul Rolff?

Mal zise:

— Nu.

— O? Nimic despre drăguța noastră de Claire?

Rolff se ridică în picioare, ducându-și o mână la guler, de parcă abia aștepta să se descotorosească de anchetatorii lui și să facă o baie. În momentul în care se ridică în picioare, Mal răsturnă scaunul. Se gândi la o chichiță de care să se lege, însă nu găsi nimic.

— Nu.

Dudley rămase așezat și zâmbitor.

— Domnule Rolff, am nevoie de cinci nume de-ale unor tovarăși de drum care cunosc bine echipa de conducere a AUFT.

Rolff spuse:

— Nu. Fără doar și poate. *Nu*!

Dudley reluă:

— Pe moment mă voi mulțumi doar cu numele, iar orice alte amintiri personale pe care ni le poți furniza le aștept în câteva zile, după ce un coleg de-al nostru va face o cercetare în dosarele lor. Numele, te rog!

Rolff își înfipse picioarele în iarbă. Mâinile sale, cu pumnii strânși, îi atârnau de-o parte și de alta a coapselor.

— Spune-i lui Judith despre mine și Sarah. N-o să te creadă.

Dudley scoase o hârtie din buzunarul de la piept.

— „11 mai 1948. Scumpul meu Lenny. Mi-e dor de tine și te vreau înăuntrul meu, în ciuda a ceea ce mi-ai dat. Mă gândesc, desigur, că nici tu nu știai și că te întâlnișeși cu prostituata aceea înainte ca noi să fi devenit apropiați. Tratamentul e dureros, dar mă face să mă gândesc la tine, și dacă nu mi-ar fi teamă că Judith ar putea afla adevărul despre noi doi, aș vorbi tot timpul despre tine.” Armbuster 304 sunt cele mai ieftine seifuri de perete din lume, tovarășe. Un om în poziția ta n-ar trebui să fie atât de zgârcit.

Lenny Rolff căzu cu genunchii în iarbă. Dudley îngenunche lângă el și extrase un șir de nume ce abia se auziră. Ultimul dintre ele, scos printre lacrimi, era „Nate Eisler”. Mal o zbughi spre mașină, uitându-se o singură dată în urmă. Dudley îl privea pe martorul acuzării aruncând în toate direcțiile mașina de scris, manuscrisul, masa și scaunele.

•

Dudley îl duse pe Mal înapoi la hotel, fără ca vreunul din ei să scoată un cuvânt. Mal lăsă radioul pe același post, unul de muzică clasică – un program pretențios –, cu sonorul dat la maximum. În loc de la revedere, Dudley îi spuse:

— Ai un stomac mai tare pentru meseria asta decât mi-am imaginat eu.

Mal se duse în camera lui și petrecu o oră sub duș, până când consumă toată cantitatea de apă caldă a întregului hotel, iar managerul îi bătu la ușă ca să se plângă. Mal îl calmă cu legitimația și o hârtie de zece dolari, își puse pe el ultimul lui costum călcat și se urcă în mașină, pornind-o spre centru, ca să discute cu avocatul.

Biroul lui Jake Kellerman se găsea în Oviatt Tower, pe Strada 6, colț cu Olive. Mal ajunse cu cinci minute mai devreme și mătură cu privirea recepția goală, lipsită de orice mobilier, întrebându-se dacă nu cumva Jake își sacrificase secretara pentru o chirie piperată într-una din cele mai moderne clădiri din L.A. La prima consultație avocatul doar se familiarizase cu situația lui. Azi ar fi trebuit să treacă la subiecte concrete.

Kellerman deschise ușa biroului său la 3 fix. Mal intră și se așeză pe scaunul căptușit cu piele maro. Kellerman îi strânse mâna, apoi se așeză la biroul lui, tot de culoare maronie. Îi spuse:

— Prima înfățișare e poimâine, la tribunalul civil, secția 32. Greenberg e în concediu, așa că o să avem de-a face cu un creștin cam rigid, Hardesty. Îmi pare rău, Mal. Voiam

să ai parte de un judecător evreu, pe care să-l impresionăm cu trecutul tău din Poliția Militară de pe vremea războiului.

Mal dădu din umeri, gândindu-se la Eisler și Rolff. Kellerman zâmbi.

— Poți să mă lămurești în privința unui zvon?

— Sigur.

— Am auzit că l-ai ciuruit pe un ticălos de fascist în Polonia.

— E adevărat.

— L-ai omorât?

Mica încăpere se încălzise peste măsură.

— Da.

Kellerman zise:

— *Mazel tov*.

Apoi consultă programul tribunalului și unele documente de pe birou.

— La prima înfățișare voi încerca să scot o amânare și trag niște sfori, ca să te mutăm la Greenberg. O să te placă la nebunie. Cum merge show-ul cu marele juriu?

— Merge bine.

— Atunci de ce arăți așa de posomorât? Ascultă, crezi că există vreo șansă să fii avansat înainte să se întrunească marele juriu?

Mal zise:

— Nu, Jake. Care-i strategia ta după amânări?

Kellerman își vârî degetele mari în buzunarele vestei.

— Mal, o măcelărim pe Celeste. A abandonat băiatul…

— Nu l-a abandonat. Ordinarii de naziști i-au luat pe ea și pe soțul ei și i-au aruncat în jegul ăla de Buchenwald!

— Șșșș… Ușor, amice. Mi-ai spus că băiatul a fost molestat ca o consecință directă a faptului că fusese părăsit de mama lui. Iar ea și-a vândut trupul la pârnaie ca să rămână în viață. Batalionul tău de Poliție Militară are pozele cu interviul ei de după eliberare și arată ca Betty Grable în comparație cu alte femei care au supraviețuit. În timpul procesului o omor cu asta – cu sau fără Greenberg.

Mal își scoase haina și își desfăcu nodul de la cravată.

— Jake, nu vreau ca Stefan să audă chestiile astea. Vreau să obții o dispoziție judecătorească, astfel ca băiatul să nu asiste la depoziție. Un ordin de excludere. Știu că poți s-o faci.

Kellerman izbucni în râs.

— Nu-i de mirare că ai abandonat Dreptul. Dispozițiile judecătorești care interzic prezența minorilor la proces în cazurile de acordare a custodiei nu pot fi impuse legal decât atunci când sunt acceptate de avocații ambilor părinți. Iar avocatul lui Celeste nu va fi niciodată de acord cu așa ceva. Dacă o fac praf la proces – și o fac –, atunci el o să-l vrea pe Stefan acolo, în eventualitatea că va alerga la mămica lui, nu la tăticul. Nu putem face nimic.

Mal îl revăzu pe Stefan Heisteke în Praga anului 1945, după trei ani de violuri și mâncare pentru câini.

— Te descurci tu. Sau găsești alte mizerii de-ale Celestei, de după război, cu care s-o

ataci.

— Cum ar fi faptul că îl învață sârguincioasă pe Stefan limba cehă? Mal, nu bea, nu se culcă cu alții și nu-l bate pe băiat. Nu poți să-i smulgi custodia unei mame naturale doar pentru că trăiește în trecut.

Mal se ridică în picioare, simțind că-i plesnește capul.

— Atunci trebuie să faci din mine cel mai grozav erou pe care l-a avut America de la Lucky Lindy{19} încoace. Trebuie să mă faci să apar așa de bine, încât ideea de mamă să pară un mare rahat.

Jake Kellerman arătă spre ușă.

— Du-te și căsăpește o armată de comuniști și-atunci voi face tot ce-mi stă în putință.

•

Mal se îndreptă spre Pacific Dining Car. Ideea era să se răsfețe cu o masă pe cinste, ca să uite de Eisler, Rolff și Dudley Smith, să facă purificarea care nu-i reușise în ora de duș cu apă opărită. Dar în momentul în care i se aduse mâncarea, își pierdu orice interes pentru ea. Puse mâna pe jurnalul lui Eisler și îl deschise la anii 1938-1939, perioada în care scriitorul trăise cu Claire De Haven.

Nicio explicație. Numai analize.

Femeia își ura tatăl, și-o trăgea cu mexicani ca să-l înfurie, îl iubea în secret și își convingea partenerii de stânga să poarte cămăși scrobite și călcate, exact cum purta el, ca apoi să le poată sfâșia, complăcându-se într-un joc prin care îi umilea pe tații surogat. Ura legăturile politice și banii tatălui său. I-a intrat în conturile bancare ca să le cumpere cadouri scumpe bărbaților ale căror înclinații politice le ura bătrânul ei tată. S-a destrăbălat cu alcool, opiu și sex, a găsit motive să se supună penitenței și s-a reinventat ca o exemplară Ioana D'Arc de stânga, organizând, planificând, recrutând și finanțând totul cu propriii ei bani sau cu cei din diverse donații, obținute deseori cu ajutorul trupului ei: Eficacitatea politică a acestei femei era atât de formidabilă, încât n-a fost nicio clipă subestimată, considerată o susținătoare oarecare sau o diletantă. În cel mai rău caz, numai rațiunile și mentalitatea ei erau considerate dubioase. Fascinația lui Eisler față de Claire a continuat și după ce relația lor s-a încheiat. A rămas prietenul ei în pofida legăturilor amoroase ale femeii cu bătăușii hispanici, a perioadelor de dezintoxicare de la clinica lui Terry Lux, a demonstrației de penitență din perioada cazului Sleepy Lagoon: un iubit mexican bătut în timpul revoltei costumelor *zoot,* o cură de sănătate la Terry, apoi un întreg sezon social, fără alcool sau băutură, cu Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon. Impresionant. Lăsând la o parte fixația lunatică a lui Dudley Smith, cei șaptesprezece băieți acuzați de uciderea lui José Diaz erau în mod evident nevinovați. Iar Claire Katherine De Haven, bogata târfă comunistă, fusese forța esențială din spatele eliberării lor.

Mal frunzări jurnalul. Însemnările referitoare la De Haven se răreau pe măsură ce trecea de '44 și '45. Gustă din mâncare și trecu printr-o mulțime de pagini, care îl arătau pe Eisler drept un tip inteligent, cu o minte analitică, un om de bine condus pe cărarea înmiresmată de profesori de facultate comuniști și de spectrul lui Hitler, care amenința Germania. Până acum zero probe clare. De fapt, dacă jurnalul ar fi fost prezentat marelui juriu, l-ar fi făcut pe Eisler să pară un fel de erou bizar. Amintindu-și

că omul fusese prietenul lui Reynolds Loftis și colegul lui Chaz Minear, Mal frunzări paginile în căutarea lor.

Minear dădea impresia că e cel mai neajutorat dintre cei doi – scaietele. Mal citi fragmentele legate de colaborarea celor doi la scenariile pentru *Frontul de Est* și *Furtună deasupra Leningradului,* de prin anii 1942-1943. Eisler era supărat pe Minear din cauza lipsei sale de disciplină în muncă, era supărat pe relația lui cu Loftis, era supărat pe el însuși pentru că detesta homosexualitatea amicilor săi – deși la Reynolds era tolerabilă, pentru că el măcar nu era din ăia afectați. Puteai simți furia neputincioasă care îl cuprinsese pe Minear în perioada Sleepy Lagoon, când plânsese pe umărul lui Eisler din cauza unei relații de moment a lui Loftis – „Dumnezeule, Nate, nu e decât un puști și a mai fost și desfigurat!" –, după care Eisler refuzase să mai adauge ceva pe tema respectivă. De notat: în 1947 Chaz Minear s-a răzbunat pe iubitul necredincios, turnându-l la CCAA, după care Loftis a ajuns pe lista neagră. Mal își propuse să țină minte: dacă Danny Upshaw nu reușea să se infiltreze în conducerea AUFT, atunci poate că Chaz Minear, homosexual anemic, era tocmai bun de strâns cu ușa pe față, marșând pe demascarea lui ca turnător, argument care putea să-l convingă să toarne din nou.

Restul jurnalului era absolut plictisitor: ședințe, comitete, întâlniri și liste de nume pe care Buzz Meeks trebuia să le verifice laolaltă cu numele stoarse de Dudley de la Lenny Rolff. Mal reuși să-l termine, dar între timp friptura i se răci și salata i se ofili în castron. Ajunse la concluzia că îi plăcea de Nathan Eisler. Și, din moment ce parcursese jurnalul, iar încercarea de a cina eșuase, nu putea să meargă decât la motel, la Shangri-Lodge. Însă singurul lucru pe care și-l dorea era să discute cu Stefan – o încălcare fățișă a ordinelor lui Jake Kellerman. Motelul nu-i putea oferi decât nume de femei scrijelite pe ușa de la baie, iar dacă îl suna pe Stefan, probabil că dădea de Celeste. Ar fi fost primul lor contact social după ce Mal îi redesenase contururile feței. Neliniștit, achită nota de plată, apoi se urcă în mașină și ajunse pe dealurile din Pasadena, unde parcă mașina într-o râpă complet întunecată a canionului: „Cordite Alley", locul unde generația lui de boboci LAPD se amețea cu alcool, discuta tot felul de rahaturi și trăgea la țintă, folosind tufele înalte pe post de infractori.

Pe jos se vedea un strat gros de cămăși de cartușe. Punând farurile pe faza lungă, Mal observă că alte generații de polițiști făcuseră tufele una cu pământul, trecând la trunchiurile de pini: copacii erau scalpați de scoarță și perforați de gloanțe. Se dădu jos din mașină, își scoase revolverul din dotare și lansă șase gloanțe în întuneric. Ecoul făcea să-i țiuie urechile, iar praful de pușcă mirosea minunat. Încărcă iar și goli încă o dată pistolul de calibrul 38. Dincolo de colina din South Pasadena alte arme se descărcară, ca un lătrat în lanț al câinilor porniți pe ceartă cu luna. Mal încărcă iar, trase, încărcă, trase, încărcă, trase – până când epuiză toată muniția de Remington. Auzi urale, urlete și scâncete, apoi nimic.

În canion susura un vânticel cald. Mal se sprijini de mașină și se gândi la operațiunile lui de la Moravuri și cum refuzase el să facă parte din Brigada Durilor, unde intrai cu pistolul scos, iar tipii ca Dudley Smith te respectau. Pe când lucra la Moravuri, desființase o rețea de bordeluri din Chinatown despre care se credea că nu puteau fi distruse. Trimisese niște boboci abia veniți de la Academie ca să solicite sex oral, iar

aceștia au fost urmați cinci minute mai târziu de uși dărâmate cu berbecul și de operatori de la laborator, care fotografiau întreaga operațiune. Toate fetele de-acolo de-abia coborâseră de pe vaporul imigranților și trăiau acasă cu mama-*san* și tata-*san*, care credeau că ele munceau câte două schimburi la fabrica de cămăși Shun-Wong. Apoi un cordon de polițiști voinici l-au escortat la biroul din față al unchiului Ace Kwan, cel mai mare pește din L.A. Mal l-a informat pe unchiul Ace că dacă nu-și mută curvele dincolo de granița comitatului, le va arăta pozele la toți tata-*san* – mulți dintre ei având legături cu mafia chinezească, Tong – și îi va informa că unchiul Ace Kwan-*san* se îngrășa pe seama regimului cu sule de albi al fiicelor-*san*. Unchiul Ace și-a plecat capul, a zis da, s-a conformat și de atunci i-a trimis mereu de Crăciun câte o rață glazurată și o felicitare respectuoasă, iar Mal se gândea de fiecare dată cum să i-o paseze fratelui său – pe vremea când încă mai vorbea cu el.

El.

Desmond.

Big Des. Marele Des.

Desmond Confrey Considine, cel care l-a silit să pătrundă în casele întunecate și să devină polițist. Profesionist.

Cu trei ani mai mare. Cu opt centimetri mai înalt. Un atlet și un tip foarte priceput când era să se prefacă pios, ca să-l impresioneze pe reverend. Reverendul l-a prins că furase un pachet de gumă de mestecat de la magazinul local și l-a snopit atât de tare, că lui Big Des i-au plesnit vreo două tendoane pe când încerca să scape, fiind trecut pe tușă pentru tot restul campionatului de fotbal. Era un fundaș clasa întâi cu un creier de clasa a treia și o obsesie de cleptoman numărul unu, dar de-acum devenise prea speriat ca să mai continue. Fără picioare sănătoase n-avea curajul s-o mai facă – asta grație lui Liam Considine, un calvinist clasa întâi.

Așa că Desmond l-a recrutat pe fratele lui mai mic și mai mlădios, gândindu-se că acesta, subțirel cum era, putea pătrunde mai ușor în locurile în care lui îi era teamă să meargă la furat, ca să-i procure lucrurile pe care și le dorea: o rachetă de tenis de la Joe Stinson, un aparat de radio cu tranzistori de la Jimmy Harris, dinții de ren înșirați pe o salbă de la Dan Klein, plus alte lucrușoare pe care nu răbda să le vadă la alți puști, ce se bucurau de ele. Micuțul Malcolm nu se putea abține să blasfemieze, deși reverendul îi spusese că acum avea paisprezece ani și pedeapsa consta într-o biciuire, nu doar în spălarea gurii cu săpun și ulei de ricin, cum fusese obișnuit. Micuțul Mally trebuia să fure pentru fratele lui. Dacă nu, reverendul va auzi povestea cu Iisus trăgându-și-o cu Rex, Câinele Minune, și cea cu Maria Magdalena sărind pe Willy, bătrânul negrotei ce livra gheață pe strada lor, chestii despre care reverendul știa prea bine că Des, cu imaginația lui limitată, n-avea cum să le inventeze.

Așa că *el* fura fiindcă se temea de Desmond, fiindcă se temea de reverend, fiindcă se temea să-i mărturisească mamei, de frică să nu-i spună tatălui lor, care l-ar fi omorât pe Des, iar apoi ar fi înfundat ocna și i-ar fi lăsat pe ei la mila zgârciobului de comitet director al serviciilor de caritate prezbiteriene. La un metru optzeci și un pic peste cincizeci de kile, Mal devenise Fantoma din San Francisco: lustruia burlane și desfăcea închizătorile de la ferestre, furând pentru Desmond porcării din alea sportive pe care

acestuia îi era frică să le folosească, cărți pe care era prea prost ca să le citească, haine prea mari ca să le poarte. Știa că atâta vreme cât Des păstra toată marfa, îl avea la mână – dar continua să joace după cum îi cânta el.

Pentru că Joe Stinson avea o soră bestială, pe nume Cloris, iar lui îi plăcea să stea de unul singur în camera ei. Pentru că Dan Klein avea un papagal care îți ciugulea biscuiți din gură. Pentru că sora bine făcută a lui Jimmy Harris l-a surprins tocmai când ieșea din cămara lor, i-a pus mâna pe sculă și i-a spus că-i una mare. Pentru că în timp ce se pregătea să ciupească niște reviste *National Geographic* de la Bill Rice, l-a găsit pe frățiorul lui, Biff, ieșit din pătuț și ronțăind un cablu electric, iar Mal l-a pus înapoi în pat, l-a hrănit cu lapte condensat și, probabil, i-a salvat viața – și și-a imaginat că era propriul lui frățior, pe care îl salva de Des și de reverend. Pentru că a fi Fantoma din San Francisco reprezenta o compensație pentru faptul că era un școlar slăbănog, luat peste picior de toți, cu un tată nebun, o mamă cu autoritatea unui preș și un frate idiot.

Până pe 1 octombrie 1924.

Desmond l-a trimis să dea o a doua spargere la Jimmy Harris. Mal s-a strecurat printr-un geamlâc, știind că trupeșa Annie va fi acolo. Și *era* acolo, dar nu singură, ci cu un polițist cu pantalonii lui bleumarin, de doc, lăsați pe glezne, care o regula pe covor. El a icnit, s-a împiedicat și a căzut. Polițaiul l-a bătut măr, iar inelele lui i-au sfâșiat tot obrazul. Și-a curățat singur rănile, apoi a încercat să-și facă curaj și să intre la Biff Rice, ca să vadă dacă bebelușul era bine, dar n-a avut destulă vlagă. S-a dus acasă, a ascuns lucrurile furate și i-a spus lui Desmond că lucrurile se vor schimba complet: cu sau fără tendoane, de-acum șeful bandei trebuia să fure pentru hoțul de rând. Dacă nu, *el* va fi cel care-l va turna la reverend. Nu voia decât un singur lucru, după care vor fi chit: unul din neglijeurile lui Annie. Și tot *el* îi va spune când să acționeze.

El a filat casa lui Harris și a aflat că Annie îl servea pe polițistul John Rokkas în fiecare marți după-amiaza, când restul familiei era la muncă, la chioșcul de zarzavat al lui Harris din Oakland. Într-o marți friguroasă de noiembrie, tot *el* a desfăcut încuietoarea pentru Des. Des a pătruns înăuntru și s-a întors după douăzeci de minute, bătut măr. *El* i-a furat toată prada și a depozitat-o într-o cutie de valori de la o bancă, stabilind o paritate a fricii între frații Considine. Desmond a renunțat la Seminarul Teologic Union, devenind mare mahăr în afacerile cu mașini la mâna a doua. Mal a plecat la Stanford, a absolvit colegiul, după care s-a chinuit un an la Drept, unde a visat la urmăriri pe alei dosnice și a vânat femei ușoare, fără să fie vreodată satisfăcut de cuceririle lui. Când studiile de la Drept au devenit insuportabil de plicticoase, a intrat la Departamentul de Poliție din Los Angeles, fără să știe cât va rezista ca polițist – sau dacă va rezista cât de cât. Apoi a plecat acasă de Crăciun – un polițist boboc de douăzeci și trei de ani, speriat de atmosfera din ghetoul negrilor. La masa de Crăciun a apărut în uniformă: cu centura Sam Browne, fluier suflat cu argint și pistol calibrul 38. Desmond, regele mașinilor, încă marcat de cicatricile căpătate în bătaia încasată de la polițistul John Rokkas, s-a arătat îngrozit de noua lui încarnare. Iar atunci *el* a știut că va rămâne polițist până la moarte.

Cum stătea acolo, înconjurat de întunericul canionului și simțind sub tălpi resturile muniției irosite, gândurile lui Mal trecură de la fratele lui la Danny Upshaw. Cât de bun

era Danny? Ce urma să vadă el acolo? Oare ceea ce va vedea o să valoreze mâine de cincizeci de ori mai mult, iar Ellis Loew va defila în culise prin fața marelui juriu, înfășurat în drapelul american?

— Ai un stomac mai tare pentru meseria asta decât mi-am imaginat eu.

Dudley avea dreptate.

Mal luă o mână de tuburi de cartușe, le aruncă în beznă, se sui în mașină și porni spre motelul Shangri-Lodge.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Ascunzătoarea lui Mickey Cohen era o garsonieră.

Mick și Davey Goldman exersau un număr nou de cabaret, folosind în loc de microfon țeava unei puști cu repetiție de calibrul 12. Johnny Stompanato juca rummy cu Morris Jahelka, discutând între partide detalii despre asigurarea pazei la marea afacere cu droguri din cadrul întâlnirii Cohen-Dragna. În fine, Buzz intervieva gorilele lui Mickey de la Teamsters, consemnând bârfele și zvonurile care circulau în rândurile demonstranților, ca o măsură de precauție suplimentară înainte ca Mal Considine să-și infiltreze agentul.

Până acum auzise doar niște prostii comuniste plictisitoare:

De Haven și Mort Ziffkin lansau clișee despre răsturnarea „autocrației studiourilor”. Fritzie „Piolet” Kupferman cunoștea un diversionist de la Teamsters plantat în fieful AUFT ca funcționar la Registratură, căruia de câteva săptămâni comuniștii îi spuneau doar ce voiau ei și îi dădeau voie să conducă mașina care livra masa de prânz de la Variety International. Mo Jahelka mirosea ceva putred: demonstranții nu reacționau atunci când erau bruscați sau provocați verbal. Păreau foarte reținuți, ca și cum așteptau să treacă timpul, și chiar și mai vechii măciucari de stânga își păstrau sângele rece. Moey părea să creadă că tipii de la AUFT au un as în mânecă. Buzz își umflă rapoartele, pentru ca Ellis Loew să creadă că muncește mai dihai decât o făcea, și se simți ca un pui de creștin drăguț și gustos ce așteaptă în cușca leului să fie observat de bestie.

Johnny Stomp Leul.

Mickey Leul.

Johnny se uita cam chiorâș la el de cum intra pe ușă – asta de când o salvase pe Lucy Whitehall, în urmă cu zece zile, și îl cumpărase pe șmecher cu cinci bancnote de-un sutar din banii primiți de la Mickey C. „Salut, Buzz”, „Salut, Johnny” și asta era tot. Până acum se întâlnise de trei ori cu Audrey: o noapte întreagă la el acasă și două întâlniri scurte la cuibușorul de ciocăneală al lui Howard din Hollywood Hills. Dacă Mickey pusese pe cineva s-o țină sub observație pe Audrey, acela era Johnny, iar dacă tipul știa de povestea dintre ei, atunci Buzz fie își punea viața în labele maimuțoiului, fie îl omora. Cale de mijloc nu exista. Dacă Mickey auzea de poveste, atunci urma Marele Adio, pentru că atunci când micuțul gangster era înșelat, devenea nimicitor. Când l-a dibuit pe asasinul plătit să-l radă în persoana lui Hooky Rothman, l-a dichisit

cu două găuri în genunchi, asigurându-i o noapte de agonie și o lovitură de grație marca Fritzie Kupferman: un piolet în ureche, cu Fritzie care îl imita pe Toscanini dirijând Beethoven și făcea mici acolade și fandări cu bagheta înainte de a-i găuri creierul amărâtului.

Mickey Leul și bungalow-ul de bambus – bârlogul lui.

Buzz lăsă deoparte carnetul de însemnări, aruncând o ultimă privire la cele patru nume pe care Dudley i le dăduse mai devreme, cu niște Roșii care trebuiau verificați. Alte belele și, probabil, altă bumbăceală. Mickey Leul și Johnny Leul se amuzau lângă șemineu. Deasupra lor, pe perete, stătea o fotografie a lui Audrey în chiloței și cu ciucurei atârnându-i de sfârcuri. Mick îi făcu semn cu degetul să se apropie. Buzz se duse.

Micuțul comedian avea poanta pregătită.

— Un tip vine la mine și mă-ntreabă: „Cum merge *business*-ul, Mickey?" Eu îi zic: „Amice, e ca-n *show business*: nu-i niciun *business*". Mă dau la tipa asta, iar ea zice: „Eu nu mă culc cu orice Tom, Dick sau Harry". Și eu îi zic: „Da' cu mine te culci? Sunt Mickey!"

Buzz râse, apoi arătă spre fotografia lui Audrey, fixându-l cu privirea pe Johnny Stomp.

— Ar trebui s-o incluzi și pe ea în monolog. Frumoasa și Bestia. Lumea o să se prăpădească de râs.

Nicio reacție din partea lui Johnny. Mickey se încruntă, ca și cum s-ar fi gândit la ideea lui. Buzz mai făcu o încercare:

— Găsește-ți un tuciuriu să joace cu ea, să pretindă că și-o pune cu Audrey. Negroteii sunt întotdeauna buni de panaramă.

Tot nimic. Mickey zise:

— N-am nevoie de tuciurii și n-am încredere în tuciurii. Știi ce iese când încrucișezi un evreu cu un negru?

Buzz făcu pe prostul:

— Nu știu. Ce?

Mickey lansă un hohot de râs.

— Un portar care-i și proprietarul clădirii!

Johnny chicoti, apoi se scuză și plecă. Buzz aruncă o privire fotografiei cu Va Va Voom Girl de când avea douăzeci de ani, făcând un mic pariu: o sută la unu că gagiul știa mai puțin decât nimic despre ei. Mickey zise:

— Ar trebui să râzi mai mult. N-am încredere în tipii care n-au simțul umorului.

— Tu n-ai încredere în nimeni, Mick.

— Da? Ia să vedem cum apreciezi asta. Pe 8 februarie, la magazinul meu de coloniale, facem afacerea cu Jack D. Douăsprezece kile de heroină mexicană. Împărțim banii, haleala și băutura. Toți oamenii mei și ai lui Jack. Niciunul înarmat. *Asta* înseamnă încredere!

Buzz zise:

— Nu cred.

— Afacerea?

— Chestia cu niciunul înarmat. Ce, ai înnebunit?

Mickey își puse brațul în jurul umerilor lui Buzz.

— Jack vrea patru trăgători neutri. El are doi buldogi de la LAPD, eu îl am pe unul de la LASD care a câștigat anu' trecut Mănușile de Aur, da' tot îmi mai trebuie unu'. Te interesează? Cinci sutare pentru o zi de lucru?

Îi putea cheltui cu Audrey: pulovere de cașmir mulate – roșii, roz, verzi și albe, cu o măsură mai mică, să-i pună în valoare balcoanele.

— Sigur, Mick.

Strânsoarea lui Mickey se accentuă.

— Am un magazinaș în Southside. Pe felia comitatului. Puțină camătă, câteva pariuri… Cam juma' de duzină de băieți. Audrey ține registrele și-mi zice că ăștia mă halesc de viu.

— Băieții?

— Totul se-mbucă, dar de ieșit ies pe minus. Le plătesc salariu, iar ei se-ocupă de afacerile lor. Dacă nu-i strâng cu ușa, n-am cum să aflu.

Buzz se eliberă din strânsoarea lui Mickey, gândindu-se la învârtelile leoaicei: Audrey cu un creion ascuțit și un creier brici.

— Vrei să mă interesez la ai noștri? Să-l pun pe șeful de brigadă de la Firestone să-i scuture puțin, ca să afle cine și cât pariază?

— Încredere, Buzzulete! Mi-l dai în gât pe ăla de mă lucrează și îți arunc și eu niște mălai.

Buzz își luă haina. Mickey îl întrebă:

— O întâlnire de taină?

— De maximă taină.

— O cunosc?

— Rita Hayworth.

— Zău?

— Zău, crede-mă.

— E roșcată și jos?

— Brunetă la rădăcină, Mick. Nu există *business* ca ăla din *show business*.

•

Întâlnirea era fixată la ora 10, la hogeacul lui Howard de lângă Hollywood Bowl. Lipsa de reacție a lui Mickey și a lui Johnny, ca și povestea aia cam trasă de păr, îl agitaseră, iar ceasul lui interior era reglat după fusul orar al lui Audrey, ceea ce-l obliga să piardă o oră aiurea. Așa că Buzz se duse direct la casa leoaicei, parcă în spatele Packard-ului ei și sună la ușă.

Audrey deschise ușa. Era în pantaloni și pulover și nu se machiase.

— Ziceai că nici nu vrei să știi unde locuiesc.

Buzz își târșâi picioarele, arătând ca un absolvent de liceu la banchet.

— M-am uitat în permisul tău de conducere în timp ce dormeai.

— Meeks, nu poți să-i faci așa ceva cuiva cu care te culci.

— Tu te culci cu Mickey, nu-i așa?

— Da, dar ce…?

Buzz se strecură pe lângă Audrey, intrând în încăperea cu mărfuri la reducere.

— Faci economii de la mobilă ca să-ți finanțezi afacerea cu centrul comercial?

— Da. Dacă vrei să știi, da.

— Dulceață, știi cum l-a ucis Mickey pe Hooky Rothman?

Audrey trânti ușa și își încolăci brațele în jurul ei.

— L-a bătut măr, iar Fritzie l-a dus cu mașina dincolo de granița statului și l-a lăsat acolo, avertizându-l ca nu cumva să se mai întoarcă vreodată. Meeks, ce ai? Nu îmi place *deloc* când te văd așa.

Buzz o propti de ușă, fixând-o acolo, și îi prinse fața între palme. Când văzu că fata n-avea de gând să i se împotrivească, palmele i se înmuiară.

— Furi de la Mickey și îți închipui că n-o să afle și că n-o să-ți facă nimic chiar dacă află, iar acum *eu* trebuie să te protejez, fir-ar al naibii, pentru că ești atât de tâmpită când vine vorba de tipii cu care te fuți, iar eu sunt băgat până peste cap în povestea cu tine, așa c-ar fi mai bine să te trezești, pentru că dacă Mickey îți face vreun rău, îl omor și pe el, și pe căcatul ăla al lui de cobai jidan…

Se opri când Audrey începu să plângă și încercă să spună ceva. O mângâie pe păr, aplecându-se ca s-o audă mai bine, și se pleoști ca o cârpă când auzi:

— Și eu te iubesc.

•

Au făcut dragoste pe podeaua din sala cu mobilă la reduceri și în dormitor și sub duș, unde Buzz a ajuns să smulgă perdeaua, iar Audrey a recunoscut că se zgârcise și la instalațiile din baie. El i-a promis că va consulta un fost contabil care lucrase pentru Dragna, ca să-i arate cum se puteau falsifica încă o dată registrele contabile falsificate ale lui Mickey, sau să-i vândă un pont, ca să poată da vina pe un datornic inexistent. Ea i-a promis că nu va mai fura, că se va da pe brazdă și va face actele corect, iar apoi va juca la bursă, ca orice femeie respectabilă care nu și-o trage cu mafioți sau cu colectorii de finanțe pentru Brigada Anticomunistă. El i-a spus „Te iubesc” de cincizeci de ori, ca să compenseze faptul că ea o spusese prima. Și-a notat toate mărimile fetei, ca să-și poată cheltui toate ciupelile pe haine pentru ea. Au încheiat și un pact: nu-l vor pomeni pe Mickey decât dacă era absolut necesar, niciunul n-avea voie să vorbească despre viitor sau despre lipsa vreunui viitor, se vor vedea doar de două ori pe săptămână, folosind prin rotație apartamentele lui Howard, din când în când vor merge și la el sau la ea, ca o formă de răsfăț, și își vor parca mașinile în așa fel încât să nu le vadă oamenii răi. Nicio întâlnire în public, nicio călătorie împreună, nicio vorbă la prieteni despre povestea dintre ei. Buzz o rugă să-i arate chestia cu ciucureii. Ea i-a arătat-o, iar apoi i-a arătat și costumul ei de stripperiță, și toate hainele din dulap, îmbrăcându-le în fața lui. Buzz se gândi că dacă își cheltuia toți banii băgați în pariuri pe țoale pentru Audrey, nu se va plictisi niciodată cu ea chiar dacă vor sta tot timpul în casă. O putea dezbrăca, putea face dragoste cu ea, apoi o putea privi cum se îmbracă iar. Se gândi că dacă vor rămâne blocați pentru totdeauna în interioare, i-ar povesti totul despre el, inclusiv chestiile nasoale, și i le va înșira pe îndelete, pentru ca fata să ajungă să-l cunoască bine, nu să se sperie și s-o ia la goană. Și-au vorbit unul altuia până au obosit. El i-a pomenit de dobermanul pe care îl omorâse când jefuise joagărul ăla din Tulsa, în

1921, iar ei nici nu i-a păsat. Spre dimineață lui Audrey au început să i se închidă ochii, iar el a început să se gândească la Mickey și i s-a făcut frică. S-a gândit să-și mute mașina, dar n-a vrut să deranjeze modul perfect în care leoaica își cuibărise capul pe clavicula lui. Frica l-a cuprins tot mai tare, așa că a întins mâna pe podea, a înhățat revolverul și l-a pitit sub pernă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

În sala de așteptare de la azilul de nebuni se găseau mese și canapele de plastic în culori reconfortante: verde ca menta, albastru metalic, galben pal. Acuarelele demenților atârnau pe pereți, pictate cu degetul și înfățișând o galerie de personaje selectate aleatoriu, cum ar fi Iisus Hristos, Joe DiMaggio și Franklin D. Roosevelt. Danny se așeză. Îl aștepta pe Cyril „Cy" Vandrich. Era îmbrăcat ca Ted Krugman: blugi indigo, helancă, cizme de motociclist cu vârful placat cu oțel și geacă de piele. Stătuse treaz aproape toată noaptea și studiase scenariul lui Mal Considine. Ziua de ieri și-o petrecuse căutând informații despre Duane Lindenaur și George Wiltsie și hoinărind prin locurile bântuite de cei doi prin Valley, dar nu reușise să se aleagă cu nimic – doar cu o senzație de greață față de cei doi homosexuali declasați. Când intrase în pielea lui Ted, simțise o mare eliberare, iar când a ajuns în fața porții de la Camarillo, paznicul s-a uitat de două ori la el și la plăcuțele de înmatriculare de New York, refuzând să creadă că e polițist. I-a verificat legitimația și a telefonat la secția West Hollywood, ca să obțină o confirmare. Până acum metamorfoza lui Upshaw în Krugman era un succes, dar testul suprem urma să aibă loc după-amiază, cu sindicaliștii ce demonstrau în fața studiourilor.

Un asistent aduse în sală un bărbat de vreo treizeci de ani, destul de scund, cu coapse largi, ochi cenușii, adânciți în orbite, cu o pijama kaki și o tunsoare de muzicant – un breton șaten, unsuros, ce-i acoperea fruntea. Asistentul zise „El e", apoi ieși. Vandrich oftă.

— Asta-i o porcărie! Am relații la centrala telefonică. Fata de-acolo mi-a zis că-i vorba de niște crime, iar eu nu-s criminal. Cântăreții de jazz sunt vânați întotdeauna de niște măscărici ca voi. Ani de zile v-ați străduit să-l răstigniți pe Bird, acum încercați și cu mine.

Danny îl lăsă să se descarce, măsurându-l din priviri în timp ce se lăsa măsurat din priviri.

— Eroare. Mă interesează Felix Gordean, Duane Lindenaur și George Wiltsie. Știu că nu ești asasin.

Vandrich se așeză pe un scaun.

— Felix e uns cu toate alifiile, de Duane și cum mai zici că-l cheamă n-am auzit în viața mea, iar George Wiltsie se tapița cu vată ca să-i impresioneze pe poponarii bogați la chefurile lui Felix. Și de ce ești îmbrăcat ca un dur? Crezi că așa mă faci să vorbesc? Arăți ca foamea, iar eu am scăpat demult de ea.

Danny se gândi: isteț, versat, probabil și foarte umblat. Chestia cu durul o lăsă uitată. Își făcu de lucru cu mânecile de piele. Îi plăcea cum se simțea materialul la pipăit.

— I-ai păcălit pe toți, Cy. Nu sunt siguri dacă ești nebun sau nu.

Vandrich zâmbi. Se foi pe scaun, împingând o coapsă înspre Danny.

— Crezi că vreau să le trag clapa?

— Știu sigur. Și mai știu că judecătorii de la tribunalul civil s-au săturat să vadă mereu aceleași fețe la fiecare trei luni și și-au făcut obiceiul de a-i deferi instanțelor pentru recidiviști, ca să obțină condamnări penale în închisori serioase. La San Quentin.

Acolo nu te mai întreabă nimeni dacă te interesează sau nu. Se servesc singuri.

— Da, sunt convins că ești foarte priceput la chestiile astea, cu haina ta dură de piele cu tot.

Danny își împreună mâinile la ceafă, simțind mângâierea gulerului moale de blană.

— Trebuie să aflu tot ce știi despre George Wiltsie și Felix Gordean și poate și ce știe sau nu știe Gordean despre anumite lucruri. Cooperează și vei scăpa mereu doar cu un sejur la nebuni. Trage-mă pe sfoară și judecătorul va primi o scrisoare în care va fi informat că ai ascuns dovezi într-un caz de crimă triplă.

Vandrich chicoti.

— Felix a fost asasinat?

— Nu. Wiltsie, Lindenaur și un trombonist pe nume Marty Goines, care-și zicea „Trombonul Total". Ai auzit de el?

— Nu. Dar eu sunt trompetist și eram cunoscut sub numele de „Buzele Extazului". E cu dublu sens, dacă nu te-ai prins.

Danny râse în direcția șmecherului.

— Încă cinci secunde și plec să-l sun pe judecător.

Vandrich zâmbi.

— O să cânt, domnu' Polițist'. Și îți voi oferi o observație introductivă gratuită. Dar mai întâi am o întrebare. Ți-a povestit Felix despre mine?

— Da.

Vandrich jucă un pic teatru, încrucișându-și picioarele și frângându-și mâinile, ca să tragă de timp. Danny îi interpretă gestul ca pe o ofensă la adresa autorității. Simți cum începe să transpire. Țoalele astea de stânga erau un pic prea fierbinți. Un pic cam mult.

— Știi ce? Vorbește direct, fără introduceri.

Vandrich se liniști.

— L-am cunoscut pe Felix în timpul războiului, când mă dădeam drept nebun ca să scap de armată. Mă purtam așa *peste tot*. Trăiam dintr-o moștenire și zău că trăiam pe picior *mare*! M-am dus la petrecerile lui Felix și m-am cuplat o dată cu Georgie, iar Felix era de părere că nu sunt în deplinătatea facultăților mele mintale, așa că dacă te-a trimis la mine, probabil că avea el în cap vreo șmecherie. Asta e. Observația introductivă gratuită.

Iar instinctele *lui* erau confirmate: codoșul ăla nu putea să trăiască dacă nu încerca să tragă pe cineva în piept – ceea ce însemna că știa mai multe decât spusese. Danny zise:

— Ești bun.

Își scoase carnețelul și îl deschise la lista cu întrebările pe care și le pregătise.

— Intrări prin efracție, Vandrich. Știai că George Wiltsie se ocupa de așa ceva? Sau știi pe cineva care are legături cu Felix Gordean și se ocupă de spargeri?

Vandrich clătină din cap.

— Nu. Cum ziceam, m-am cuplat o dată cu George Wiltsie, iar conversația nu era unul din talentele lui, așa că ne-am rezumat strict la afaceri. Nu l-a menționat deloc pe tipul acela, Lindenaur. Îmi pare rău că a fost ucis, dar eu îmi procur lucrurile frumoase din magazine, nu mă asociez cu borfașii.

Danny notă „Nu".

— Tot așa și cu dentiștii și tehnicienii dentari? Indivizi pricepuți să confecționeze proteze dentare?

Vandrich își dezveli dantura perfectă.

— Nu. Și n-am mai fost la un dentist din liceu.

— Un tânăr – hai să-i zicem băiat – cu un chip plin de cicatrici de la niște arsuri și cu bandaje pe față. Era spărgător de case cam prin timpul războiului.

— Nu. Îh! Groaznic!

Alte două „Nu”-uri. Danny spuse:

— Un băț *zoot*. Adică un băț lung de lemn, cu o lamă sau mai multe lame ascuțite atașate la un capăt. E o armă din vremea războiului cu care se tăiau costumele cadrilate pe care le purtau mexicanii.

Vandrich spuse:

— Dublu „îh” și un „îh” pentru *pachucos* în costume *zoot* în general.

Nu, nu, nu, nu – subliniate. Danny puse întrebarea cea mare:

— Un tip înalt, cărunt, de-acum trecut de patruzeci de ani. Păr frumos, argintiu, tipi cărora le plac localurile de jazz și-s destul de versați ca să cumpere droguri. Homosexuali care mergeau la petrecerile lui Gordean pe vremea când mergeai și tu.

— Nu.

Danny trecu pe o pagină curată.

— Ăsta e domeniul în care excelezi, Cyril. Felix Gordean. Tot ce știi, tot ce-ai auzit, tot ce-ai gândit despre el.

Vandrich zise:

— Felix Gordean e… un tip… dat dracului.

Cuvintele i se subțiară într-un sâsâit.

— Nu se cuplează cu bărbați, femei sau animale. Singura lui satisfacție e să-i strângă pe tipi la un loc, să-i facă să admită că sunt ceea ce sunt, apoi… să le procure ceea ce le trebuie. Are o agenție legală de impresariat pentru artiști, iar acolo are ocazia să cunoască mulți tineri de genul sensibil, creativ… și… ei bine… ei sunt predispuși să…

Danny voia să urle CURIȘTI, POPONARI, HOMO, TRAVESTIȚI, PEDERAȘTI, CURLANGII, GOLANI, SUGĂTORI DE PULĂ și să-i îndese lui Vandrich pe gât toată murdăria din rapoartele secției de poliție din Hollywood, să-l facă să scuipe tot, ca să poată scuipa și el tot. Își frământă mânecile hainei de piele și zise:

— Satisfacția lui e să-i facă pe tipi să admită că sunt homosexuali, corect?

— O, da!

— Poți s-o *recunoști,* Vandrich: acum cinci minute încercai să flirtezi cu mine.

— E… e așa de greu s-o spui! E atât de urât și de clinic și de rece!

— Deci Gordean îi face pe acești *homosexuali* să iasă la lumină. Pe urmă?

— Pe urmă îi mai place să-i prezinte la petrecerile lui și să-i cupleze unii cu alții. Le face rost de roluri în filme, apoi le ia bani pentru întâlnirile pe care le aranjează. Uneori organizează petreceri la casa lui de pe plajă și se uită prin geamurile-oglindă pe care le are montate acolo. El se poate uita înăuntru, dar cei din dormitor nu pot vedea afară.

Danny își aminti de prima lui incursiune la Marmont: se uita înăuntru, lipit de

fereastră și împingându-se în ea.

— Deci Gordean e un afurisit de poponar voyeur. Îi place să-i privească pe homălăi cum se fut și cum și-o sug. Hai să încercăm altceva. *Ține cumva registre pentru serviciile lui de prezentare*?

Vandrich își împinse scaunul lângă perete.

— Nu, nu ține. Cel puțin pe atunci nu ținea. Se zvonise că are o memorie fantastică și că îi era teamă să scrie… teamă de poliție. Dar…

— Dar ce?

— D… dar am a… auzit că-i place să țină minte absolut tot, iar o dată l-am auzit spunând că marele lui vis era să-i aibă la mână pe fiecare cu câte ceva și să găsească și o modalitate profitabilă de a se folosi de asta.

— Șantaj?

— D… da, la asta m-am gândit și eu.

— Crezi că Gordean e capabil de așa ceva?

Niciun sâsâit, nicio bâlbâială, nicio ezitare.

— Da.

Danny își simți gulerul de blană lipicios de transpirație.

— Dispari din fața mea.

•

Gordean îi ascunsese lucruri.

Agenția lui recruta artiști care să-i satisfacă voyeurismul.

Șantaj.

Gordean nu avusese niciun fel de reacție de suspiciune față de Duane Lindenaur, care era un șantajist. Charles Hartshorn cel „gras și chel ca o morsă” – eliminat ca suspect din pricina aspectului fizic, convingere întărită și de caracterizarea făcută de sergentul Frank Skakel, și de ceea ce știa despre relațiile lui Hartshorn. Deocamdată avocatul nici nu putea fi abordat. Dacă Gordean însuși era un fel de șantajist, trebuia să se ciocnească în vreun fel de Lindenaur – amândoi se mișcau într-o lume colcăind de șantajiști. O agenție de impresariat artistic constituia cel mai bun început.

Danny se întoarse în L.A. cu toate geamurile mașinii deschise, ca să-și poată ține pe el geaca încheiată până sus. Respectând ordinele lui Considine, parcă la trei străzi distanță de secția de poliție Hollywood, luând-o apoi pe jos și ducându-se direct în sala de întâlniri, la ședința programată de el la ora prânzului.

Oamenii lui erau deja acolo, așezați pe scaunele din rândul întâi. Mike Breuning și Jack Shortell pălăvrăgeau și fumau. Gene Niles stătea cu patru rânduri în spatele lor, studiind un teanc de documente din poală. Danny luă un scaun și se așeză în fața lor.

Shortell începu:

— Tot mai arăți a polițai.

Breuning dădu și el din cap aprobator.

— Da, dar comuniștii n-or să se prindă. Dacă ar fi atât de deștepți, n-ar mai fi comuniști, nu?

Danny râse. Niles zise:

— Hai să terminăm odată cu povestea asta! Ce zici, Upshaw? Mai am o grămadă de

treabă.

Danny își scoase carnețelul și un pix.

— Și eu, zise el. Sergent Shortell, începe tu.

— OK. Pe scurt: am sunat la nouăzeci și unu de laboratoare dentare, le-am comunicat semnalmentele celor în cauză și am consemnat un total de șaisprezece suspecți: tipi ciudați și cu bube. Am eliminat nouă dintre ei pe baza grupei de sânge. Patru sunt la ora actuală în pușcărie, iar cu ceilalți trei am vorbit chiar eu. Nicio sclipire. În plus, tipii au alibiuri pentru orele asasinatelor. O să continui și o să te sun dacă îmi pică ceva în labă.

Danny zise:

— Vezi să fie o proteză.

Apoi se întoarse spre Breuning:

— Mike, ce-ați aflat tu și sergentul Niles?

Breuning își consultă un caiet mare, legat cu arc metalic.

— Ce-am găsit noi e tradiționalul zero barat. Pentru tipul de mușcături am cercetat și dosarele de la comitat, și pe cele de la municipalitate. Am găsit un poponar care i-a mușcat sula prietenului său, un gras blond care mușcă fetițe și doi tipi cu semnalmentele căutate de noi – amândoi încarcerați la Atascadero pentru agresiune cu violență și circumstanțe agravante. Am tras cu urechea și la barurile de popo, dar tot nimic. Zero. Ăia care mușcă nu-și petrec vremea în localurile de curiști, trâmbițând „Îmi place să mușc. Te tentează?" Polițiștii repartizați pe tarlaua poponarilor au râs de mine când m-au auzit. Nici verificarea dosarelor de la Moravuri pentru delictele sexuale n-a dus la nimic. La fel e și cu furturile. Le-am verificat în paralel: nicio potriveală. Nimic nici despre puștiul cu cicatrici de la arsuri. Am dat peste șase posibili tipi cărunți – toți sunt fie arestați, fie cu un alibi solid în noaptea asasinatelor. Cu martori beton. Am făcut o nouă cercetare a zonei: *nada,* nimic. S-a scurs deja prea mult timp. Ghetoul negrilor, Griffith Park, locul unde a fost aruncat Goines… nimic. Nimeni n-a văzut nimic, nimănui nu-i pasă. Iar cu informatorii – nicio șansă. Tipul e un singuratic și pun pariu pe toată pensia mea că nu umblă cu derbedei. Personal m-am axat pe alți trei suspecți, despre care am aflat că sunt eliberați condiționat: doi poponari și un cuceritor autentic – genul de predicator înalt, cărunt, care-a încolțit trei pușcași marini în timpul războiului și care obișnuia să-și ungă scula cu pastă de dinți. Toți trei au fost consemnați în noaptea cu pricina în azilul catolic Midnight Mission, iar pentru alibiul lor se puse chezășie însăși maica Mary Eckert.

Breuning se opri, cu răsuflarea tăiată, și își aprinse o țigară.

— Eu și Gene i-am bruscat pe toți dealerii de heroină din ghetou, adică nu prea mulți. Absolut nimic interesant. Circulă zvonul că Jack D. și Mickey C. sunt pe cale să arunce pe piață o mare cantitate de droguri. Nimic. Ne-am bazat pe descrierea cântărețului de jazz, dar n-am dat de nimic legat de vreun tip cu semnalmentele lui. La fel și cu vagabonzii. Nimic. Și ne-am străduit *serios.*

Niles chicoti. Danny se uită la propriile lui notițe absente: o pagină de zerouri concentrice.

— Mike, ce e cu bățul *zoot*? Rapoartele privind agresiunile cu violență și apelurile informatorilor.

Ochii lui Breuning se îngustară.

— Altă pistă moartă. Iar astea-s povești mexicane de stânga. Știu că Layman a etichetat rănile dorsale ca fiind provocate de un băț *zoot,* dar nu crezi că s-ar putea să greșească? Mie nu mi se pare că se leagă în vreun fel.

Un păcălici de-al lui Dudley Smith se credea superior unui medic cu doctorat, Norton Layman. Așa că Danny îi răspunse sec:

— Nu. Layman e foarte bun și nu greșește.

— Atunci nu cred că e un indiciu util. Cred că tipul nostru fie a citit despre bețele alea afurisite, fie i-a căzut pur și simplu unul în mână și s-a distrat cu el. E un psihopat ordinar! Ăștia n-au nicio logică.

Ceva din tirada lui Breuning despre bețele respective nu suna natural. Danny înălță din umeri, ca să-și ascundă gândul.

— Eu cred că greșești. Cred că bețele *zoot* sunt esențiale pentru modul de gândire al asasinului. Instinctul meu îmi spune că își răzbună niște vechi nedreptăți, iar mutilările specifice constituie o mare parte din acțiunea de răzbunare. De aceea vreau ca tu și cu Niles să studiați dosarele secțiilor de poliție din cartierele mexicane și să verificați toate incidentele raportate mai demult, cam prin anii ’42-’43, când cu revoltele *zoot* și Sleepy Lagoon, pe vremea când mexicanii erau bumbăciți.

Breuning se zgâi la Danny. Niles gemu și murmură:

— Instinctul meu…

Danny spuse:

— Sergent, dacă ai de făcut comentarii, adresează-mi-le mie!

Niles zâmbi.

— În regulă. Unu: nu-mi plac cei din Departamentul Șerifului din Los Angeles și nici bunul lor amic, Mickey Jidanu’, dar am și eu la comitat un prieten bun, care-mi spune că nu ești nici tu chiar atât de curat cum pretinzi. Doi: am întreprins o mică investigație pe cont propriu și am discutat cu vreo doi foști deținuți de la Quentin, care susțin că Marty Goines nu era homo – iar eu îi cred. Și trei: cred că m-ai tras în piept atunci când nu m-ai chemat pe Tamarind Street, iar așa ceva nu-mi place.

Nu Bordoni! *Nu Bordoni*! *Nu fututul de Bordoni*! Danny, calm:

— Nu mă interesează ce îți place și ce nu, nici ce crezi despre mine. *Cine erau foștii deținuți*?

Două priviri dure se ciocniră. Apoi Niles își coborî privirea pe însemnările lui.

— Paul Arthur Koenig și Lester George Mazmanian. Și patru: nu-mi place de tine.

Cacealmaua se încheie. Danny continuă să-l privească pe Niles, dar i se adresă sergentului Shortell de la LASD.

— Jack, pe tabla de anunțuri există un afiș care se cacă pe departamentul nostru. Rupe-l.

Vocea lui Shortell răsună admirativ:

— Cu mare plăcere, șefu’!

•

Ted Krugman.

Ted Krugman.

Theodore Michael Krugman.

Teddy Krugman, mașinist de platou bolșevic, roșu, subversiv.

Prieten cu Jukey Rosensweig de la organizația Tinerii Actori Împotriva Fascismului și cu Bill Wilhite, șef de celulă al Partidului Comunist din Brooklyn, fostul iubit al Donnei Patrice Cantrell, agitatoare de stânga la Columbia University prin 1943, care se sinucisese în 1947, sărind de pe podul George Washington, după ce auzise că tatăl ei, socialist convins, încercase să se sinucidă când fusese citat să apară în fața celor de la CCAA și devenise o legumă în urma ingerării unui cocteil de substanțe care îi prăjiseră creierul, făcând din el un sub-idiot. Fost membru în AFL-CIO, în filiala Partidului Comunist North Shore din Long Island, în Comitetul de Apărare al Muncitorilor din Confecții, în Liga Americanilor Responsabili Împotriva Bigotismului, în cea a Prietenilor Brigăzii Abraham Lincoln și în Liga Paul Robeson pentru Fair Play. În copilărie participase la tabere de muncă socialiste. Ulterior își abandonase studiile de la New York City College. N-a fost încorporat din cauza orientării politice subversive. I-a plăcut să lucreze în teatru datorită oamenilor iluminați din punct de vedere politic pe care îi întâlnea acolo și a belșugului de păsărici disponibile. A lucrat la multe show-uri de pe Broadway, plus o mână de filme de categoria B, turnate în Manhattan. Lozincard, bătăuș, scandalagiu. Îi plăcea la nebunie să participe la ședințe și mitinguri, să semneze petiții și să vorbească în argou comunist. Activ pe scena stângii new-yorkeze până în 1948 – apoi niciunde.

Portrete.

Donna Patrice Cantrell era frumoasă, dar dură. O versiune puțin atenuată a tatălui ei, care era în stare să bea și gaz. Jukey Rosensweig era un tip mare și gras, cu ochi bulbucați din pricina tiroidei și cu ochelari cu lentile groase. Bill Wilhite era frumușel ca o cadră. Personajele secundare fotografiate de agenții FBI nu erau decât niște chipuri atașate la niște trupuri cu etichete: nume, date și convingeri notate pe dosul fotografiilor, ca să-i furnizeze cât mai multe detalii.

Danny parcă pe Gower, la nord de Sunset, și trecu încă o dată în revistă legenda lui și albumul de fotografii. Îi memorase perfect pe ceilalți actori ai infiltrării lui: șeful de pichet al sindicaliștilor de la Teamsters, pe care trebuia să-l contacteze, durii cu care va demonstra și cu care se va lua la harță, haidamacul de la Academia LAPD cu care se va bate și, în fine, dacă scenariul lui Considine se derula perfect, Norman Kostenz, șeful de pichet de la AUFT, individul care îl va duce la Claire De Haven. Inspirând adânc, își vârî pistolul, insigna, cătușele și legitimația pe numele Daniel Thomas Upshaw în torpedou, strecurându-și în schimb în portmoneu permisul auto al lui Theodore Michael Krugman. Transformarea lui Upshaw în Krugman era completă. Danny ieși din mașină, gata de acțiune.

Locul era transformat într-un pandemoniu împărțit în două șiruri șerpuitoare de trupuri, cei de la AUFT și cei de la Teamsters, toți cu pancarte ridicate, toți țipând și huiduind. Cele două facțiuni erau despărțite de un metru de trotuar și o rigolă plină de gunoaie, iar zidurile studiourilor incorporau cele două șiruri pe o porțiune de o jumătate de kilometru lungime. Reporterii se cocoțaseră pe mașinile lor, vizavi de Gower. Din niște camionete se împărțeau cafea și gogoși. Câțiva polițiști mai bătrâiori înfulecau cu

poftă, uitându-se la niște reporteri ce jucau zaruri pe un carton întins pe capota unei mașini de poliție. Megafoanele se duelau, bombardând strada cu sunete stridente și scandări repetate: „ROȘII AFARĂ!” și „SALARII CORECTE!”

Danny îl găsi pe șeful pichetului de la Teamsters, leit imaginii din poză. Omul îi făcu cu ochiul pe șest și îi înmână o stinghie de pin care avea la capăt o bucată de carton gros cu o inscripție mare: AUFT – *ANTIAMERICANII UNIȚI ÎN FĂRĂDELEGI ȘI TICĂLOȘII*. Individul urmă un întreg ritual cu aparență legală, punându-l să completeze o fișă de pontaj. Danny observă că tipul care lucra la camioneta cu mâncare a celor de la Teamsters supraveghea tranzacția – era, evident, tipul infiltrat de la AUFT, cel menționat în materialul informativ de la Considine. Strigătele deveniră tot mai zgomotoase. Șeful de pichet îl duse în mare grabă pe Danny lângă tovarășii săi de demonstrație, Al și Jerry, care arătau perfect în hainele lor de lucru soioase. Saluturile unor tipi duri, tot conform scenariului: trei băieți călițI, care își făceau treaba și nu pierdeau vremea cu rahaturi. Apoi el, Ted Krugman, eroul propriei sale povești hollywoodiene, înconjurat de figuranți – un șir de băieți buni, altul de băieți răi, punându-se cu toții în mișcare în șiruri separate, ce înaintau în direcții opuse.

Mărșăluiră toți trei umăr la umăr, Danny avându-i lângă el pe Al și Jerry, niște profesioniști care își cunoșteau rolurile. Pancartele veneau spre el: „JUSTIȚIE FISCALĂ *ACUM*!”, „PUNEȚI CAPĂT TIRANIEI STUDIOURILOR!”, „NEGOCIAȚI SALARII CORECTE!” Coatele celor de la Teamsters se îndesau în coastele celor de la AUFT. Tipii răi strângeau din dinți, dar nu răspundeau cu coatele lor, ci continuau să mărșăluiască și să strige. Danny era un fel de Om Cameră cu un sistem de sunet și imagine incorporat. Continua să-și imagineze mixere, tocătoare de carne, ferăstraie electrice și motoare cu aprindere care funcționau peste program și care nu te lăsau să gândești sau să-ți fixezi privirea pe o imagine. Continuă să se gândească la diatriba pregătită dinainte și-i servi lui Jerry pretextul pentru prima replică concepută de Considine:

— Vorbești de căcăcioasa aia de linie a partidului transmisă de la Moscova, amice! Tu de partea cărei belită de linie ești?

Iar el, drept răspuns:

— De partea ălora care-mi plătesc un căcat de-un dolar jumate pe oră ca să pichetez, *amice*!

Jerry îl înhăță de braț, timp în care membrii AUFT din apropiere îi priveau, și zise:

— N-ajunge…

Danny se smulse din strânsoare și se îndepărtă, urlând conform scenariului. Tot conform scenariului, șeful pichetului veni la el și îl avertiză că lucrează într-o echipă, după care îi aduse acolo pe Al și Jerry și îi sili să-și dea mâna, ca niște copii în curtea școlii, timp în care un grup de stângiști anemici trăgeau cu coada ochiului. Toți se prefăcură îmbufnați. Șeful pichetului se îndreptă spre camioneta cu mâncare. Danny îl văzu vorbind cu tipul care vindea cafea – spionul AUFT – și arătând cu degetul mare în spate, spre zona în care avusese loc mica ciocnire. Al zise:

— Nu fi căcăcios, Krugman!

Jerry îngână câteva epitete anticomuniste. Danny lansă replica „Și eu sunt unul dintre băieți”, pentru eventualitatea în care partea adversă trăgea cu urechea. Era o

replică tipică de-a lui Krugman, desprinsă de Considine dintr-un vechi raport al NYPD, de pe vremea când sindicatele din industria confecțiilor se înfruntau nebunește, căci „șefii" din ambele tabere se certau de moarte pe tema ierarhiei și importanței fiecăruia. Danny *polemiza* cu filistinii Al și Jerry, ca să-i facă să vadă *logica* de dincolo de ceea ce le spunea, iar ei scuturau din cap revoltați și demonstrau cât mai departe de el, dezgustați de faptul că trebuie să stea alături de un șobolan comunist și trădător.

Danny mărșălui cu pancarta ridicată, strigând cu toată convingerea „ROȘII AFARĂ!" și în același timp savurând șopârla pe care o lansase. Omul Cameră începu să funcționeze și totul părea în regulă și sub control, de parcă Danny ar fi dat peste cap patru păhărele și n-avea nevoie de un al cincilea, de parcă ar fi fost născut pentru asta, iar porcăriile perverse de la locuința lui Gordean nu l-ar fi afectat cu adevărat. Era ca un fel de haos în vid, ca și cum ar fi fost îndesat într-o mașină de tocat carne și ar fi râs în timp ce era mărunțit. Timpul trecea. Al și Jerry se împinseră în el – o dată, de două ori, de trei ori –, aruncându-i din colțul gurii câte o mizerie, iar a patra oară îl aduseră cu ei pe bătăușul de la LAPD, care-i bloca drumul ca un munte de cărămidă. Degetele acestuia se înfipseră în pieptul lui Danny, iar gorila *improviză* pe baza scenariului conceput de Considine:

— Tipul ăsta e un comunist dur? Mie mi se pare mai degrabă o pipiță delicată.

Apoi veniră niște vorbe nepotrivite, șoptite de foarte aproape: „Să te văd acum, labagiu de comitat!" Danny improviză și el, îndoind degetele muntelui de om, mai să i le rupă. Omul urlă și îi trânti un croșeu de stânga. Danny se eschivă și îi administră două croșee în plexul solar. Tipul de la LAPD se cocoșă, iar Danny îi trase un șut cu cizma dreaptă exact în boașe, proiectându-l într-un grup de demonstranți AUFT.

Strigăte peste tot. Fluierături. Danny puse mâna pe o scândură, gata să-l pocnească peste mutră pe partenerul lui de piesă. Polițaii în uniformă îl încercuiră, pocnindu-l cu bastoanele din dotare până ce căzu la pământ, după care îl luară la pumni. Se văzu ridicat de jos, luat la pumni, iar ridicat și aruncat cât colo cu lovituri de picior. Leșină o clipă, apoi simți gustul sângelui și al trotuarului și niște mâini care îl ridicară, până când se trezi față-n față cu Norman Kostenz, care arăta exact ca în fotografia de filaj a lui Mal Considine – un tip simpatic care îi spuse:

— Ted Krugman? Hm, cred c-am auzit de tine.

•

Următoarea oră se derulă cu mare viteză, încărcată de sunet și imagine.

Prietenosul Norman îl ajută să se curețe puțin, apoi îl duse la un bar de pe bulevard. Danny își reveni rapid din buimăceală, simțind cum îi pulsează durerea în părțile moi ale spatelui. Câțiva dinți i se clătinau și simțea și niște înțepături în coaste. Probabil că și polițiștii în uniformă făceau parte din planul lui Considine – care improvizase ceva în favoarea lui –, căci altfel îi spărgeau capul pe bune. Scenariul presupunea ca ei să pună capăt bătăii cu pumnii, să-i despartă pe combatanți și să-i altoiască puțin înainte de a-i elibera. Era evident că exageraseră cu improvizația, loviturile și bușitul în rigolă fiind adăugiri provocate de faptul că Danny îl bumbăcise pe unul de-al lor. Acum întrebarea era cât de dur urma să-l admonesteze „Spune-mi Mal" pentru stricăciunile pe care le provocase. Doar era și el fost polițist în LAPD.

În bar trebui să facă față unui noian de întrebări. Reintră în pielea lui Ted Krugman și nu mai avu vreme să se gândească la repercusiuni.

Norm Kostenz îi făcu o fotografie, pentru a dovedi că asupra lui avusese loc o agresiune, apoi îl lăudă zdravăn pentru fermitatea de care dăduse dovadă. Danny se contopi cu Ted. Sorbi stângaci dintr-o bere și o porție dublă de tărie, creând impresia că nu era un băutor inveterat și că nu bea decât pentru a-și calma durerile din oasele ciomăgite de fasciștii ăia. Dar alcoolul îl ajută: îi mai stinse din durere și îl făcu să-și miște umerii mai liber, obișnuindu-se cu durerile care urmau să apară mai târziu. Zarva se mai liniști, iar Danny începu să se simtă bine și să se laude cu evoluția lui. Kostenz îi cântă în strună, spunând cum îi povestise Jukey Rosensweig despre el și Donna Cantrell. Danny interveni cu o lamentație tandră legată de Donna, folosindu-se de ocazie pentru a insera o explicație pentru anii „lui" de absență: profesorul Cantrell devenise o legumă, iubita lui, Donna, murise, fasciștii erau vinovați, dar el fusese mult prea afectat de pierdere pentru a mai face muncă de organizare, pentru a mai protesta și, în general, pentru a se răzbuna. Kostenz insistă să-i spună ce făcuse de la sinuciderea Donnei până azi. Danny îi oferi o combinație biografică Upshaw/ Krugman: povești adevărate despre un hoț de mașini cunoscut sub numele de Ted cel Roșu, acționând în locuri imaginare de pe Coasta de Est. Prietenosul Norm le înghiți numaidecât, trăind prin procură, la tejgheaua barului, aventurile acelea incitante. Comandă încă un rând de băutură, apoi îi puse câteva întrebări despre confruntările din industria confecțiilor și despre Liga Robeson – lucruri pe care le știa de la Jukey. Danny se descurcă lejer, avântându-se în poveste cu nume și imagini din compendiul făcut de Considine și cu elogii lungi și pompoase la adresa virtuților diverselor personalități de stânga, unde împrumută trăsături de la polițiștii de comitat din San Berdoo pe care îi cunoscuse. Kostenz înghiți totul pe nemestecate și ceru și mai multe detalii. Danny plusă în continuare, simțind că durerile i se mai potoliseră, și își frământă permanent mânecile hainei de piele, de parcă ar fi fost un al doilea strat al pielii proprii. Inventă povești bazate pe realitățile comunicate de Considine: o poliloghie despre felul cum își pierduse crezul politic, despre perioada lui de cuceritor pătimaș al gagicuțelor comuniste din fotografiile lui Considine, despre lunga lui odisee de-a curmezișul țării și despre cum ura de sine și dorința de a vedea cum stau lucrurile la nivel local îl aduseseră în pichetul de demonstranți al celor de la Teamsters, numai că acum știa că nu va putea fi niciodată o gorilă fascistă și că dorea să muncească, să lupte, să organizeze și să ajute AUFT să pună capăt tiraniei șefilor de la studiourile cinematografice. Norm Kostenz înghiți momeala aproape pe nerăsuflate. Se ridică și întrebă:

— Te-ai putea întâlni mâine cu mine și cu un alt membru al comitetului de verificare? La El Coyote, în Beverly, la prânz?

Danny se ridică în picioare, clătinându-se și știind că era mai mult din pricina rolului pe care îl interpretase și care merita un Oscar decât din cauza băuturii sau a bătăii încasate. Spuse:

— Voi fi acolo.

Apoi salută așa cum îl văzuse odată pe tătucul Stalin la cinema, la un jurnal de actualități.

•

Danny se sui în mașină și se duse acasă. Verifică dacă dosarele și fotografiile erau la locul lor, în ascunzătoare, după care făcu un duș fierbinte și își unse cu cremă rănile de pe spate, care începuseră să se cicatrizeze. Stând în pielea goală, repetă în fața oglinzii din baie formule de introducere pentru Claire De Haven. Apoi se echipă cu hainele din garderoba lui de stângist: pantaloni de lână, curea subțire, tricou, bocanci de muncitor și haină de piele. Ted Krugman, fără urmă de polițist în el, se admiră în oglindă, apoi o porni cu mașina pe Strip.

Amurgea. Orizontul se întuneca sub norii groși de ploaie. Danny parcă pe Sunset, vizavi de agenția lui Felix Gordean, se lăsă pe spate în scaun și, cu binoclul la ochi, începu să supravegheze clădirea.

Era o construcție cenușie, în stil franțuzesc de Provence, cu un singur nivel, ferestre cu oberliht și o intrare boltită. Numele era imprimat cu litere din bronz, în stil *art deco,* deasupra cutiei poștale. În față fusese amenajată o parcare împrejmuită, cu intrarea iluminată de proiectoare fixate pe acoperiș. Acolo erau parcate trei mașini. Danny își concentră privirea și notă cele trei numere de înmatriculare – toate din California: DB 6841, GX 1167, QS 3334.

Se făcu întuneric beznă. Danny rămase cu ochii pironiți pe intrare. La 5:33 un bărbat alb de vreo douăzeci și cinci de ani ieși, se urcă în Fordul coupé GX 1167 și plecă. Danny notă semnalmentele mașinii și pe cele ale bărbatului, apoi își continuă supravegherea. La 5:47 în fața casei opri un La Salle alb, de dinainte de război, tot cu număr de California: TR 4191. Un tânăr hispanic destul de chipeș, în sacou și pantaloni asortați, coborî din mașină și intră în agenție. Danny notă toate detaliile, apoi văzu cum doi bărbați bruneți, îmbrăcați în costum, se îndreaptă spre parcare și urcă în DB 6841 și QS 3334. Au ieșit și au pornit-o pe Sunset, fiecare în altă direcție. Tânărul hispanic plecă zece minute mai târziu. Danny notă semnalmentele celor doi bărbați – niciunul dintre ei nu semăna cu suspectul.

Timpul trecea greu. Danny rămase pironit locului, îmbibându-se de mirosul feșelor cu care era pansat și simțind că îl apucă iar durerile de mușchi. La 6:14 în parcare trase un Rolls-Royce. Un bărbat în livrea de șofer se dădu jos, sună la ușa agenției, vorbi la interfon, apoi traversă strada și dispăru. Înăuntrul casei luminile se stinseră – nu rămase decât o singură fereastră luminată.

Danny se gândi: șoferul lui Gordean a plecat. Probabil că nu mai era așteptat niciun „client". Văzu un telefon public în colț, se duse acolo, introduse o fisă și formă numărul de la Circulație rezervat polițiștilor.

— Da? Cine dorește aceste informații?

Danny rămase cu privirea ațintită asupra încăperii luminate din clădire.

— Detectivul Upshaw de la West Hollywood. Și aș dori aceste informații cât mai rapid.

Operatorul îi spuse:

— Suntem un pic în întârziere cu înregistrarea autovehiculelor, dar…

— Da, dar ăsta e un număr al poliției, nu unul pentru public. Sunt detectiv la Omucideri, așa că am prioritate.

Omul păru intimidat.

— Nu făceam decât să ajutăm la înregi… Îmi cer scuze, domnule detectiv. Spune-mi numele.

Danny spuse:

— Am numerele mașinilor și descrierea lor. *Tu* trebuie să-mi spui *mie* care sunt numele respective! Patru mașini de California: DB 6841, GX 1167, QS 3334 și TR 4191. Urgent!

Operatorul spuse:

— Am înțeles, domnule.

Se auzi bâzâitul liniei telefonice. Danny continua să urmărească clădirea agenției lui Felix Gordean. Secundele treceau greu. Operatorul de la Circulație reveni la celălalt capăt:

— Le-am găsit, dom' detectiv.

Danny își sprijini carnețelul de perete.

— Dă-i drumul.

— DB 6841 e pe numele lui Donald Willis Wachtel, cu domiciliul în Santa Monica, Franklin Street, numărul 1638. GX 1167 e al lui Timothy James Costigan din Van Nuys, Saticoy Street, numărul 11692. Pentru QS 3334 îl avem pe Alan Brian Marks din Venice, 4th Avenue, numărul 209, iar TR 4191 e al lui Augie Luis – scris L-U-I-S – Duarte din Los Angeles, North Vendome, numărul 1890. Asta-i tot.

Nume care nu-i spuneau nimic – cu excepția lui Duarte, care i se păru vag cunoscut. Danny puse receptorul în furcă exact în momentul când lumina de la fereastră se stinse. Alergă la mașină, se așeză în fața volanului și așteptă.

Felix Gordean ieși pe ușă câteva momente mai târziu. Verifică dacă închisese bine ușa, stinse luminile dinspre parcare, apoi urcă în Rolls-Royce. Ieși cu spatele, făcu un viraj și o luă spre vest pe Sunset. Danny numără până la cinci, după care o porni pe urmele lui.

Rolls-ul era ușor de urmărit: Gordean conducea cu precauție și se menținea pe banda din mijloc. Danny lăsă o altă mașină în fața lui, fixându-și ca reper antena lui Gordean, o vergea lungă de metal cu un steag ornamental la capătul de sus, pe care farurile mașinilor din direcția opusă îl scoteau în evidență ca pe un fanion.

Rulară spre vest, ieșind de pe Strip și ajungând în Beverly Hills. În Linden mașina din mijloc vira la dreapta și se îndreptă spre nord. Danny se apropie de Gordean, luminându-i bara de protecție cu farurile, apoi încetini. Beverly Hills fu înlocuit de Holmby Hills și apoi de Westwood. Traficul se rări, devenind aproape inexistent. Veni Brentwood, apoi Pacific Palisades – o zonă verde, punctată de case în stil spaniol și loturi vacante. Sunset Boulevard șerpuia prin întunericul de un verde mlăștinos. Danny observă reflexia farurilor puternice din spatele lui.

Apăsă pe accelerație. Farurile se văzură și mai puternic, apoi dispărură. Se uită în oglindă și văzu faza mică a farurilor la o distanță de trei mașini, fără nimeni altcineva între ei. Acceleră până ce botul Chevrolet-ului său ajunse la o aruncătură de băț de Rolls-ul lui Gordean. Privi din nou în oglinda retrovizoare: mașina din spate era exact în urma lui.

Codiță.

Cineva îl urmărea pe *el*.

Trei mașini rulau conectate.

Danny înghiți în sec, privind loturile vacante înșiruite pe partea dreaptă a străzii și mărginite de o coamă de pământ. Reduse viteza, trase brusc de volan spre dreapta și ară cu burta mașinii coama de pământ presărată cu pietre, zgâriindu-și șasiul Chevrolet-ului. Văzu mașina ce-l urmărea accelerând pe Sunset, cu luminile stinse, și apoi îndepărtându-se. Viră strâns la stânga, trecu în viteza întâi și ieși din nou pe asfalt. Faza lungă, viteza a doua, a treia, accelerația la podea. Văzu un sedan maro, o marcă de după război, care pierdea teren în fața lui. Ajunse exact în spatele celeilalte mașini, care avea numărul mânjit cu noroi. Probabil că șoferul ei era aproape orbit de farurile lui Danny.

Tocmai atunci mașina maro viră la dreapta și urcă pe o stradă paralelă. Danny schimbă viteza, apăsă pe frână și opri în fața șuvoiului de mașini ce curgeau din sens opus. Farurile veneau direct spre el. Porni din nou, acceleră, trecu în viteză peste bordură și o luă în susul acelei străzi în timp ce claxoanele urlau în urma lui pe Sunset.

Bungalow-urile se înșirau pe ambele părți ale străzii. Un indicator anunța că se află pe „La Paloma Drive, numărul 1900 Nord”. Danny acceleră. Strada deveni tot mai abruptă. Nicio altă mașină pe șosea. Luminile de la bungalow-uri îl ajutau să se orienteze. La Paloma Drive deveni o culme, iar apoi în față îi apăru un platou – și exact acolo, chiar în drum, era și mașina maro, cu portiera șoferului deschisă.

Danny opri în spatele ei, aprinse faza lungă și puse mâna pe pistol. Ieși din mașină și se apropie, cu brațul înarmat întins în față. Privi scaunul șoferului și nu văzu decât tapițeria frumoasă de diftină. Făcu un pas în spate și identifică un Pontiac Super Chief din 1948, abandonat pe o stradă doar pe jumătate construită, înconjurată de coline complet întunecate.

Inima îi bubuia. Avea gâtul uscat. Picioarele îi erau de cârpă, iar mâna cu pistolul îi tremura. Ascultă atent, dar nu auzi nimic – doar pe sine. Examină strada, căutând posibile căi de scăpare, și văzu cam o duzină de intrări în curțile din spate ale caselor și un fundal cu munții Santa Monica.

Danny își zise *Gândește-te la procedură și ia-o încet. Ești ofițer superior la Omucideri și partener interagenții*. Cuvântul „superior” îl liniști. Vârî pistolul la brâu, îngenunche și examină scaunul din față.

Nimic pe huse. Talonul de înregistrare era lipit de trunchiul volanului, exact acolo unde trebuia să fie. Danny desprinse fâșia de plastic fără să atingă suprafețele netede, îl ținu în fața farurilor și citi: „Wardell John Hascomb, Los Angeles, South Iola, numărul 9816 $^{1}/_{4}$. Număr de înregistrare: Cal. 416893-H. Numărul de înmatriculare: Cal. JQ 1338”.

South Central L.A. Ghetoul negrilor. Zona de unde ucigașul furase mașina cu care-l transportase pe Marty Goines.

EL!

Danny se simți iarăși cuprins de frisoane. Urcă în mașină și se întoarse pe Sunset, mergând spre vest până când zări o benzinărie cu un telefon public. Cu mâini

tremurânde, vârî o fisă în aparat și formă numărul de la Circulație.

— Da? Cine sunteți?

— D… detectivul Upshaw de la secția West Hollywood.

— Cel care m-a sunat cam cu o oră mai devreme?

— Da, fir-ar să fie! Verifică pe lista cu mașini furate dacă există un Pontiac Super Chief sedan din 1948, cu numărul Cal. JQ 1338. Dacă e furată, vreau adresa de unde a fost furată.

— S-a făcut.

Liniște. Danny rămase în cabina telefonică, simțind ba că frige, ba că îngheață. Își scoase carnetul și pixul, gata să noteze ceea ce îi va comunica operatorul. Văzu atunci numele „Augie Luis Duarte” și își dădu seama de ce i se păruse cunoscut: exista un Juan Duarte în raportul despre AUFT pe care îl studiase. Dar asta nu însemna nimic, căci Duarte era un nume mexican banal, ca și Hernandez sau Garcia.

Operatorul reveni:

— E furată. A dispărut azi după-amiază de pe South Normandie, numărul 9945. Proprietarul e Wardell J. Hascomb, bărbat negru, cu domiciliul pe South Normandie, numărul 9816, și…

— Asta am aflat deja.

— Știi ceva, domnule detectiv? Partenerul dumitale a fost mult mai drăguț.

— *Poftim*?

Operatorul părea exasperat, de parcă ar fi discutat cu un cretin.

— Detectivul Jones, de la aceeași secție. A sunat să verifice încă o dată cele patru nume pe care ți le-am dat. Zicea că ți-ai pierdut însemnările.

Acum în cabină era frig ca la Pol. Nu exista un astfel de detectiv. Cineva – probabili că EL – îl văzuse supraveghind biroul agenției lui Gordean și fusese îndeajuns de aproape ca să audă conversația lui cu funcționarul de la Circulație și ca să tragă concluzia potrivită: că era interesat de proprietarii vehiculelor. Danny tremura de frig. Zise:

— Descrie-i vocea.

— A partenerului? Mult prea educată pentru un polițist de la comitat. Vreau să…

Danny trânti receptorul în furcă, apoi își folosi ultima fisă, formând numărul direct de la secția Hollywood. O voce răspunse:

— Brigada Detectivi de la Hollywood.

Danny spuse:

— Cu sergentul Shortell. Spune-i că-i urgent.

— OK.

Se auzi un clic slab, apoi polițistul cel versat căscând.

— Da? Cine-i acolo?

— Upshaw. Jack, ucigașul m-a urmărit într-o mașină furată!

— Ce mama…

— Stai, ascultă! L-am urmărit și eu, iar el s-a speriat și a abandonat mașina. Notează: un Pontiac Super maro, model ’48, pe La Paloma Drive din Sunset, în Palisades, pe un platou de pe culme. Adu un om să ia amprente, iar tu cercetează zona. A fugit pe jos, iar

în jur sunt numai dealuri, așa că-s destul de sigur că a dispărut, dar tu cercetează oricum. Dar rapid… Eu nu voi fi acolo ca să stau de pază.

— Sfinte Sisoe!

— Poți s-o mai zici o dată. Pe urmă verifică dosarele a patru bărbați: Donald Wachtel din Santa Monica, Franklin, 1638, Timothy Costigan din Van Nuys, Saticoy, 11692, Alan Marks din Venice, 4th Avenue, 209, și Augie Duarte din L.A., Vendome, 1890. Ai notat?

Shortell spuse:

— S-a făcut.

Danny închise telefonul și porni în căutarea LUI. Se întoarse în La Paloma și își găsi mașina exact așa cum o lăsase. Scoase lanterna pe geam și cercetă bungalow-urile, aleile, curțile și grădinile. Oameni normali, soți și soții ducând gunoiul, câini, pisici și un coiot speriat, transfigurat de sclipirea din ochii lui. Nici urmă de bărbatul între două vârste, cu păr grizonat, care dispăruse foarte calm de la locul unde abandonase mașina furată. Danny se întoarse pe Sunset, conducând încet de-a lungul litoralului și urmărind ambele părți ale străzii. Când ajunse pe autostrada Pacific Coast, se scotoci adânc în memorie, ca să găsească adresa lui Felix Gordean. Găsi Pacific Coast, numărul 16822, și se îndreptă într-acolo.

Era o casă albă, din lemn, în stil colonial, plasată pe trotuarul dinspre plajă și construită pe piloni înfipți în nisip. Lângă cutia poștală scria „Felix Gordean, esq.” cu litere *art deco*. Danny parcă direct în față și sună. Aceleași triluri ca la Marmont. Îi deschise un băiat drăguț, îmbrăcat într-un chimonou. Danny se legitimă.

— De la LASD. Vreau să vorbesc cu Felix Gordean.

Băiatul se întinse în cadrul ușii.

— Felix e indisponibil acum.

Danny îl studie cu atenție, simțind o undă de greață la vederea părului său blond, ce-și avea originea într-o sticlă de peroxid. Camera de zi din spatele băiatului era ultramodernă, cu un întreg perete acoperit cu o oglindă – ca în camerele de interogatoriu ale poliției. Părerea lui Vandrich despre Gordean: îi plăcea să vadă bărbați cuplându-se cu alți bărbați. Danny zise:

— Spune-i că aici e detectivul Upshaw.

— E-n regulă, Christopher. O să vorbesc cu acest domn polițist.

Băiatul cel drăguț tresări la auzul vocii lui Gordean. Danny intră și îl văzu pe stăpânul casei într-un halat elegant de mătase, uitându-se prin geamul unidirecțional, cu oglindă. Continua să se holbeze într-acolo, așa că Danny zise:

— Ai de gând să te uiți la mine?

Gordean pivotă încet.

— Bună, detectiv. Ai uitat ceva aici seara trecută?

Christopher veni și se așeză lângă Gordean, aruncând o privire în oglindă și scoțând un chicotit. Danny zise:

— Patru nume pe care trebuie să le verific. Donald Wachtel, Alan Marks, Augie Duarte și Timothy Costigan.

Gordean zise:

— Acești bărbați sunt clienți și prieteni de-ai mei și au fost toți patru în biroul meu

azi după-amiază. M-ai spionat?

Danny se apropie de cei doi în așa fel încât să nu ajungă să se uite la oglindă.

— Fii mai exact. Cine sunt?

Gordean dădu din umeri și își puse mâinile pe coapse.

— După cum am zis, clienți și prieteni.

— După cum am zis, fii mai exact.

— Foarte bine. Don Wachtel și Al Marks sunt actori de radio, Tim Costigan era solist de muzică ușoară în marile formații, iar Augie Duarte e un actor în devenire, căruia i-am găsit un rol într-o reclamă. De fapt cred că l-ai văzut la televizor. I-am făcut rost de un rol de culegător într-un spot pentru Asociația Cultivatorilor de Citrice din California.

Băiat Drăguț se îmbrățișa singur, hipnotizat de oglindă. Danny mirosi teamă la Gordean.

— Îți amintești cum ți l-am descris pe suspect seara trecută? Înalt, cărunt, în jur de patruzeci și cinci de ani?

— Da. Și?

— Și n-ai văzut cumva, accidental, pe cineva asemănător dând târcoale biroului tău?

Gordean îi răspunse cu un chip imobil. Christopher își întoarse privirea de la oglindă, cu gura căscată. O scurtă strângere de mână din partea peștelui lui Băiat Drăguț. Fața încremenită a puștiului. Danny zâmbi.

— Asta e. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

În camera de zi își făcură apariția doi bărbați. Purtau chiloței roșii de mătase. Unul din ei își scoase masca din țechini aurii. Amândoi erau tineri și foarte musculoși, cu picioarele epilate și trunchiuri piramidale, unse cu un soi de ulei. Îi remarcară pe cei trei, iar cel mai înalt îi aruncă un sărut lui Danny. Partenerul lui se strâmbă, își vârî degetele în chiloțeii celuilalt și îl trase înapoi pe hol, unde dispărură amândoi. Se auziră chicoteli. Lui Danny îi veni să vomite și se îndreptă spre ușă.

Gordean îi aruncă din spate:

— Nicio întrebare suplimentară, domnule detectiv?

Danny se întoarse.

— Nu.

— Nu ești de părere că totul e exact inversul vieții tale? Sunt sigur că ai o familie frumoasă. O soție sau o prietenă. O familie frumoasă, care ar considera că așa ceva e șocant. N-ai vrea să-mi povestești despre toate astea la un pahar de coniac Napoleon, care îți place atât de mult?

Preț de o fracțiune de secundă lui Danny i se făcu frică. Gordean și Băiat Drăguț deveniră niște siluete de carton, niște răufăcători în care trebuia să-și descarce pistolul. Ieși numaidecât pe ușă, trântind-o. Vomită în stradă, găsi un furtun în fața casei de alături, bău niște apă și își clăti fața. Apoi, calmat, se sui în Chevy-ul lui și îl parcă pe partea cealaltă a șoselei, așteptând cu farurile stinse.

Băiat Drăguț ieși din casă după douăzeci de minute și o porni spre pasarela care ducea la plajă. Danny îl lăsă să ajungă în dreptul treptelor, așteptă încă cinci secunde, după care alergă într-acolo. Cizmele lui de motociclist bubuiau pe ciment. Băiatul se întoarse și se opri. Danny încetini și se apropie de el la pas. Christopher zise:

— Salut. Vrei să te bucuri de privelişte împreună cu…?

Danny îl pocni în abdomen, îşi umplu pumnul cu o mână de păr blond şi începu să-l pălmuiască până când îşi simţi degetele ude de sânge. Luna lumină faţa aceea: nicio lacrimă. Ochii larg deschişi, supuşi. Danny îl lăsă pe băiat să îngenuncheze pe ciment şi îl privi cum se ghemuieşte în chimonou.

— L-ai văzut pe bărbatul acela dând târcoale biroului lui Gordean. De ce n-ai spus nimic?

Christopher îşi şterse sângele de pe nas. Spuse:

— Felix n-a vrut să mă lase să vorbesc despre el.

Nu se văicări, nu îl înfruntă, nu lăsă să-i scape nici urmă de emoţie în voce.

— Faci tot ce îţi spune Felix să faci?

— Da.

— Deci ai văzut un asemenea individ?

Christopher se ridică în picioare şi se aplecă peste balustradă, ţinând capul aplecat.

— Individul avea într-adevăr un păr superb, un păr de vedetă de cinema. Eu lucrez ca funcţionar la agenţie, iar în ultimele zile l-am văzut de mai multe ori în staţia de autobuz de pe Sunset.

Danny îşi îndreptă degetele, frecându-le de mânecile hainei de piele.

— Cine e?

— Nu ştiu.

— L-ai văzut cu vreo maşină?

— Nu.

— Ai văzut pe cineva stând de vorbă cu el?

— Nu.

— Dar i-ai povestit lui Felix despre el?

— D… da.

— Şi cum a reacţionat?

Christopher dădu din umeri.

— Nu ştiu. N-a prea reacţionat.

Danny se aplecă peste balustradă, cu pumnii strânşi.

— Ba a reacţionat, băga-mi-aş, aşa că ai face mai bine să-mi spui!

— Felix nu vrea să spun nimic despre el.

— Numai că mie o să-mi spui, altfel te snopesc.

Băiatul se trase deoparte, inspiră adânc şi începu să vorbească rapid, ca un turnător grăbit să scape.

— La început părea speriat, după care s-a gândit puţin şi mi-a spus că data viitoare, când îl văd, să i-l arăt de la fereastră.

— Şi l-ai mai văzut?

— Nu. Zău că nu l-am mai văzut.

Danny se gândi: şi nici nu-l vei mai vedea, fiindcă acum ştie că am aflat că mă urmăreşte.

— Păstrează Gordean registre pentru serviciile de prezentare pe care le face?

— Nu. Se teme s-o facă.

Danny îl lovi pe băiat în cot.

— Vouă vă place să jucați tot felul de jocuri. Eu o să-ți spun ceva, apoi tu faci legătura cu Gordean, pe care sunt convins că-l cunoști *foarte* bine. Și te uiți la mine, ca să-mi dau seama dacă mă minți.

Puștiul se întoarse din profil cu fața spre el. Avea o față frumușică chiar și așa, lovită și rănită. Danny încercă să se uite urât la el. Buzele lui tremurânde îl făcură să își îndrepte privirea spre ocean.

— Cunoaște Gordean cântăreți de jazz sau tipi care frecventează cluburile de jazz din ghetoul negrilor?

— Nu prea cred. Nu e stilul lui Felix.

— Gândește rapid! Bățul *zoot*. Un băț cu o lamă ascuțită la un capăt. O armă.

— Habar n-am despre ce vorbești.

— Un bărbat care arată ca ăla pe care l-ai văzut în stația de autobuz. Un bărbat care recurge la serviciile lui Gordean.

— Nu. Nu l-am mai văzut pe omul acela înainte și nu știu niciun…

— Dentiști, tehnicieni dentari, tipi care confecționează proteze dentare.

— Nu. E prea aiurea pentru Felix. O, Doamne, asta sună atât de straniu!

— Heroină. Tipi care o vând, tipi care o consumă, tipi care pot face rost de ea.

— Nu, nu, *nu*! Felix îi urăște pe tipii care se folosesc de ace. Crede că sunt vulgari. Putem să ne grăbim, te rog? Nu stau niciodată atât de mult când ies la plimbare, iar Felix ar putea să-și facă griji.

Danny simți un imbold să-l pocnească din nou. Se uită fix la apă, imaginându-și spinări de rechini ce despică valurile.

— *Ține-ți gura și răspunde numai la ce te întreb*! Acum zi despre servicii. Marea plăcere a lui Felix e să-i descopere pe poponari, nu?

— O, Iisuse… da.

— Printre cei pe care i-a făcut să se descopere se numără și vreunul din cei patru bărbați menționați de mine?

— Nu… nu știu.

— Poponari în general?

— Donald și Augie, da. Tim Costigan și Al Marks sunt doar clienți.

— Augie și Don au fost vreodată disponibili pentru astfel de servicii?

— Augie da. Asta e tot ce știu.

— Christopher! Ai căzut în apă și te-ai înecat?!

Danny își întoarse privirea. Un val se sparse pe plajă. Felix Gordean stătea în picioare pe veranda din spatele casei – o siluetă minusculă, iluminată de felinare din hârtie. O ușă de sticlă stătea pe jumătate deschisă în spatele lui. Cei doi tipi musculoși, care abia se distingeau, se îmbrățișau pe podeaua dinăuntru. Christopher zise:

— Te rog, pot să plec?

Danny se gândi la rechinii din trecutul lui.

— Nu-i spune lui Gordean că am stat de vorbă.

— Și ce să-i spun despre nasul meu?

— Spune-i că te-a mușcat o scârbă de rechin.

— Christopher! Vii odată?!

•

Danny se întoarse pe La Paloma Drive. Un arc de lumină se profila deasupra Pontiacului abandonat. Mike Breuning stătea pe capota unei mașini a LAPD fără însemne și se uita cum un criminalist de la laborator recolta amprente. Danny opri motorul și claxonă. Breuning veni spre el și se aplecă în dreptul geamului.

— Nicio amprentă, cu excepția celor ale proprietarului. Le-am eliminat cu ajutorul unui set de amprente din dosarul pentru permis de portarmă pe care-l aveam la secție. Niciunul din cele patru nume pe care le-ai comunicat lui Shortell nu figurează în evidența noastră, iar el face chiar acum cercetări în zonă. Ce s-a întâmplat? Jack zicea că i-ai spus că asasinul te-a urmărit.

Danny ieși din mașină, deranjat că Breuning îl lua peste picior.

— Filam o casă de pe Strip, o agenție de impresariat condusă de un tip care codoșește homosexuali. Am notat niște plăcuțe de înmatriculare și am sunat la Circulație, iar apoi i-a sunat altcineva, care s-a dat drept polițist și a notat și el numerele. Am fost urmărit de cineva până aici, iar când l-am depistat, tipul s-a făcut nevăzut. Mașina a fost furată din ghetoul negrilor, exact din zona de unde a fost furată și mașina cu care a fost transportat Marty Goines. Am un martor ocular care spune că bărbatul ale cărui semnalmente corespund cu cele ale asasinului se învârtea pe undeva prin apropierea biroului codoșului, ceea ce înseamnă că cei patru bărbați ar trebui supravegheați de poliție. *Acum*!

Breuning fluieră. Tipul de la laborator strigă:

— Nimic în afară de tipul din setul eliminat!

Danny spuse:

— Tu și cu Jack continuați să discutați cu cetățenii. Știu că șansele sunt puține, dar faceți-o. După ce terminați, verificați la firmele de taxiuri dacă au luat pe cineva din Palisades sau din Santa Monica Canyon și scuturați-i pe șoferii de autobuz de pe Sunset. Tipul trebuia să dispară cumva din zonă. Poate că a furat altă mașină, așa că verificați la secțiile West L.A., Samo și LASD Malibu. Eu trec pe-acasă, apoi plec în Southside, ca să cercetez zona din care a fost furat Pontiacul.

Breuning scoase un carnet.

— Așa vom face, dar de unde te aștepți să luăm alți oameni pentru filarea tipilor ălora? Gene, Jack și cu mine avem de lucru cât cuprinde, iar Dudley mi-a spus că tu ești ocupat cu chestia aia comunistă.

Danny se gândi la Mal Considine.

— Facem rost de oameni, nu-ți bate capul.

Arcul de lumină se stinse, iar porțiunea aceea de drum se cufundă în întuneric. Breuning întrebă:

— Upshaw, ce-i cu numele ăsta, Augie Luis Duarte? Asasinul nu-i mexican și nici vreuna din victime nu-i, așa că de ce l-ai luat în calcul?

Danny se decise să-l dea în vileag pe Gordean.

— Are legătură cu o pistă pe care am urmărit-o singur. Peștele e un bărbat pe nume Felix Gordean. Tipul conduce un serviciu de escortă clasa întâi pentru homosexuali.

George Wiltsie a lucrat pentru el, asasinul ținea agenția lui Gordean sub supraveghere, Duarte era unul din numele date operatorului de la Circulație, iar el e o fostă târfă de-a lui Gordean. Mulțumit?

Breuning fluieră din nou.

— Poate că Dudley ne poate face rost de alți oameni. Se pricepe la asta.

Danny intră înapoi în mașină. Îl trecu un fior straniu – omul lui Dudley Smith îl supraveghea. Îi spuse:

— Tu și cu Jack mergeți la treabă și dacă aflați ceva important, sunați-mă acasă.

Întoarse mașina și coborî pe Paloma spre Sunset, gândindu-se la un sendviș, un pahar de băutură îndoită cu apă și o verificare în cartierul negrilor. Sunset era de-acum înțesat cu șoferii de seară. Danny viră spre est, alăturându-se unui șuvoi de lumini. Mintea lui se goli și se relaxă. Kilometrii se topeau. Apoi, când intră pe Strip, intră în panică, exact ca în secunda aceea din casa de pe plajă – de data asta din cauza fragmentelor de imagini de la Omul Cameră.

Cy Vandrich cochetând cu el.

Reacțiile bizare ale lui Breuning când auzise de bețele *zoot* – de parcă una din lame îl tăia pe el.

Niles și cei doi deținuți eliberați condiționat. Faza aia cu „Am și eu la comitat un prieten bun, care-mi spune că nu ești nici tu chiar atât de curat cum pretinzi”.

„Să te văd acum, labagiu de comitat”, apoi tipul de la LAPD plin de sânge la picioarele lui.

Urmărirea. Un fel de inversare de roluri cu hoțul de mașini. Trebuia să fie el, nu putea fi el, nu era logic să fie el și era logic să fie el.

Gordean comportându-se ca un cititor de gânduri.

Bruscarea unui homosexual jalnic.

Toate secvențele se dizolvară în dorința rece de a bea ceva, care nu-i dădu pace până acasă. Danny deschise ușa și clipi nervos din cauza luminii aprinse în mod neașteptat în camera de zi. Văzu o sticlă pe măsuța de cafea și avu impresia că pășește într-o halucinație. Își scoase pistolul, dar își dădu seama că era un gest de nebun și puse arma la loc. Se duse la masă și văzu un bilețel rezemat de sticlă:

Ted,

Ai fost extraordinar astăzi la demonstrație. Eu stăteam pe De Longpre și am văzut întreaga scenă. Apropo, eu i-am zis tipului de la Academie să-ți spună „labagiu de comitat”, sperând că îți va stârni pofta să-l cafteşti. Talentul tău mi-a întrecut toate așteptările, iar acum îi datorez polițistului ăluia mult mai mult decât o sticlă de whisky: i-ai rupt toate degetele și i-ai umflat boașele. Am reușit să-i obțin o avansare, așa că pe moment s-a îmblânzit. Alte vești bune: căpitanul Will Bledsoe a murit azi-dimineață în urma unui atac cerebral, iar McPerson, procurorul districtual, m-a avansat la gradul de căpitan, numindu-mă anchetator-șef la Procuratura Districtuală. Mult noroc cu AUFT (*l-am văzut pe Kostenz abordându-te*). *Hai să le venim de hac, iar după povestea cu marele juriu te voi recomanda*

pentru un post pe funcție de sergent la LASD și voi începe să trag sfori ca să fii primit la noi. Am nevoie de un ofițer operativ bun, iar tresele de locotenent care vin odată cu funcția asta te vor face cel mai tânăr ofițer din istoria LAPD și LASD. Așteaptă-mă mâine la miezul nopții la Pacific Dining Car. Vom sărbători și mă vei informa în detaliu.

Al tău,

Mal.

Danny începu să suspine, dar suspinele nu i se transformară în lacrimi. Continuă să suspine și să geamă, uitând cu totul de băutură.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Anchetator-șef la Procuratura Districtuală.

Două trese de argint, trei mii jumate în plus pe an, prestigiu în bătălia pentru custodia băiatului. Comanda a douăzeci și patru de detectivi selecționați de la alte agenții de poliție pe baza inteligenței lor și a abilității de a obține probe care să fie admise în tribunal. Un cuvânt greu de spus în procesul de decizie: putea hotărî când să ceară o punere sub acuzare pentru infracțiuni grave de natură penală și când să n-o facă. Șansa unei viitoare avansări la rangul de șef al Biroului Detectivi din LAPD, apoi de comandant absolut. Putere – inclusiv un grad mai mare decât cel al lui Dudley Smith și *noblesse oblige* în crearea unei atmosfere tolerabile în raportul agasant cu Buzz Meeks.

Mal intră în biroul din Los Angeles al SIN – Serviciului de Imigrație și Naturalizări al Statelor Unite[{20}]. Ellis Loew îl sunase cu puțin timp în urmă. El și Meeks trebuiau să se întâlnească la SIN („Încercați să îngropați securea războiului dintre voi"), ca să verifice apoi dosarele unor simpatizanți ai AUFT născuți în afara Statelor Unite, pentru a depista eventuale pretexte în vederea expulzării lor. Loew își formulase cererea ca pe un ordin. Căpitan sau nu, n-avea de ales. Procurorul îi mai ceruse și un raport amănunțit despre interogatoriile din afara AUFT și o prezentare a situației la zi, cu care întârziase, fiindcă supravegherea evoluției lui Upshaw îl costase o după-amiază, căci el fusese coordonatorul operațiunii, în timp ce Dudley plecase să-i scuture pe Roșii turnați de Lenny Rolff.

Mal se instală într-o încăpere din arhivă pe care supraveghetorul-șef o aranjase pentru ei. Își verifică ceasul și observă că venise mai devreme. Meeks trebuia să sosească abia la 9. Mal avea patruzeci de minute de muncă la dispoziție înainte să apară și grăsanul. Pe o masă lungă de metal fuseseră stivuite vrafuri de dosare. Mal le împinse la un capăt al mesei, se așeză și începu să scrie.

Raport – 10.01.1950
Lui: Ellis Loew

De la: Mal Considine

Ellis,

Primul meu raport ca anchetator-șef al Procuraturii Districtuale. Dacă n-ar fi confidențial, l-ai fi putut pune în ramă.
În primul rând Upshaw a reușit ieri să se infiltreze. N-am apucat să-ți spun la telefon, dar a fost formidabil. L-am urmărit și am văzut un membru AUFT racolându-l. I-am lăsat lui Upshaw un bilet în care îi spuneam să ne vedem diseară la Dining Car, ca să dea raportul, și sunt sigur că până la ora aceea va intra în legătură cu Claire De Haven. Te sun mâine să-ți dau un raport verbal în privința realizărilor lui.
Acum două zile Dudley și cu mine i-am vizitat pe Nathan Eisler și Leonard Rolff, scenariști care n-au fost citați să compară în fața CCAA. Amândoi au confirmat că membrii AUFT Minear și Loftis plănuiau să introducă în filme sugestii subversive comuniste și amândoi au acceptat să depună mărturie în sprijinul acuzării. Eisler a pus la dispoziția noastră un jurnal care confirmă o dată în plus promiscuitatea lui Claire De Haven – vești bune pentru Upshaw. Eisler susține că De Haven a recrutat unii membri AUFT prin mijloace sexuale – e bine de reținut pentru proces dacă va avea cumva curaj să încerce să depună mărturie. Rolff ne-a informat despre 4 indivizi de stânga, nemembri AUFT. Dudley a intervievat 2 dintre ei astăzi și mi-a telefonat azi-noapte ca să-mi comunice rezultatele: au acceptat să apară ca martori ai acuzării, confirmând datele, locurile și orele când Ziffkin, De Haven, Loftis, Minear și cei 3 mexicani au făcut declarații războinice, prin care susțineau o răsturnare a regimului S.U.A. de către P.C. American, și oferindu-ne informații despre alți 19 colegi. Lucrez la elaborarea unui chestionar detaliat, ce urmează să le fie înaintat tuturor acestor martori ai acuzării, pentru a consemna fapte pe care să le poți folosi în prezentarea ta, și aș vrea ca livrarea și predarea acestor documente să fie coordonată de ofițeri de la municipalitate. Motivul implicit este acela că Dudley e o prezență mult prea înfricoșătoare – mai devreme sau mai târziu tactica lui de intimidare va avea efect contrar. Reușita marelui juriu depinde de menținerea secretului față de AUFT. Până acum i-am amețit, așa că haideți să-l ținem pe Dudley din scurt. Dacă vreunul din martorii noștri va ceda și ne va da în gât la șefii sindicatului, ne-am ars.
Iată câteva idei răzlețe:

1. *Această anchetă devine o avalanșă, iar în curând va declanșa o avalanșă de documente. Fă în așa fel încât funcționarii să le îndosarieze la tine acasă. Eu voi trimite rapoarte, chestionare și rezumate ale interogatoriilor concepute pe baza detaliilor din jurnalul lui Eisler. Dudley, Meeks și Upshaw vor contribui cu propriile lor rapoarte. Vreau ca informațiile să fie verificate reciproc, de dragul clarității.*

2. *Erai îngrijorat de secretul ce învăluie acțiunea lui Upshaw. Nu fi. Am verificat și răs-verificat. „Ted Krugman" nu e cunoscut în mod direct de niciunul din membrii AUFT. În cel mai bun caz se știe de el din auzite, dar se știe. Upshaw e un polițist foarte inteligent, știe să se descurce și am bănuiala că îi place de minune să joace acest rol.*
3. *Unde e dr. Lesnick? Trebuie să discut cu el, să-l consult în privința aspectelor psihologice ale întrebărilor din anchetă și să-i cer părerea despre anumite părți din jurnalul lui Eisler. O altă problemă: toate dosarele lui se sfârșesc în vara lui '49. De ce? În dosarul lui Loftis există un hiatus – anii '42-'44, o perioadă esențială, în care individul își declara cu sălbăticie afinitățile comuniste și prezenta polițiștii pe ecran ca pe niște personaje malefice, pentru a „submina sistemul american de jurisprudență". Sper că n-a murit – în urmă cu zece zile părea aproape mort. Nu vrei să-l pui pe sgt. Bowman să-l găsească și să mă sune?*
4. *După ce strângem toate probele și le coroborăm, va trebui să stăm ceva timp și să hotărâm pe care dintre amicii noștri îi vom chema în boxa martorilor. Unii vor fi afectați sau furioși, mulțumită lui Dudley și amenințărilor lui. Cum spuneam și mai devreme, metodele lui vor avea un efect contrar. Când vom fi mulțumiți de numărul de martori pe care îi vom avea, vreau să preiau inițiativa interogatoriilor, singur și cu mănuși – doar pentru siguranța anchetei și nu din vreun alt motiv.*
5. *Dudley are un fix cu Sleepy Lagoon și continuă să pomenească de caz la fiecare interogatoriu. E clar că toți pârâții sunt nevinovați, așa că sunt de părere că în timpul procesului ar trebui să eliminăm orice referință la CASL – asta dacă nu cumva am ajunge astfel la o mărturie viabilă. Cazul respectiv a făcut ca stânga din L.A. să câștige în imagine și nu ne putem permite să facem niște martiri din acei (mulți) membri AUFT care au avut legătură și cu CASL. Acum sunt mai mare în grad ca Dudley și am de gând să-l temperez în privința asta și să-l fac s-o lase mai moale cu martorii în general. În lumina celor scrise mai sus și în conformitate cu noul meu grad, te rog să mă ridici la rangul de ofițer coordonator al acestei anchete.*

Al tău,

Căpitan M.E. Considine,
Anchetator-șef al Procuraturii Districtuale.

Scriind noua lui funcție, pe Mal îl trecu un fior. Se gândi să-și cumpere un stilou elegant, ca să marcheze momentul. Apoi se concentră asupra stivei de dosare, auzi „Gândește rapid!" și văzu un obiect ce zbura spre el, cu Buzz Meeks pe post de aruncător. Îl prinse din reflex – o cutie de bijutier îmbrăcată în catifea. Meeks zise:

— O ofertă de pace, șefu'! Să fiu al naibii dacă pot să-mi petrec ziua cu un tip care putea să pună pe cineva să mă împuște fără să-l pup un pic în fund.

Mal deschise cutia și văzu o pereche de trese sclipitoare, de argint. Se uită la Meeks.

Grăsanul spuse iar:

— Nu am pretenția la o strângere de mână sau la un „Mersi, amice!”, dar în mod sigur mi-ar plăcea să știu dacă tu ai lansat torpilele alea spre mine.

Ceva din comportamentul lui Meeks nu era în regulă: obișnuitul lui șarm slinos era mult atenuat și ar fi trebuit să știe că, indiferent ce s-a întâmplat în ’46, n-avea nicio legătură cu ce făceau ei acum. Mal închise cutia și i-o aruncă înapoi.

— Mersi, dar nu, mersi.

Meeks prinse cadoul în mână.

— E ultima mea încercare de a mă purta cuviincios, șefu’. Când m-am dat la Laura, nu știam că e soție de polițist.

Mal își netezi piepții vestonului. Meeks îl făcea întotdeauna să aibă senzația că ar avea nevoie de un călcat cu aburi.

— Ocupă-te de dosarele din colțul ăla. Știi ce vrea Ellis.

Meeks dădu din umeri și se supuse. Un profesionist. Mal se concentră asupra primului dosar, citi o lungă prezentare a celor de la Imigrație, își dădu seama că era vorba de un cetățean de calitate, cu convingeri politice fluctuante, determinate de marea inflație europeană, așa că puse dosarul deoparte. Dosarele doi și trei prezentau același tip de indivizi. Mal continua să-i arunce câte o privire lui Meeks, care studia diverse însemnări, întrebându-se ce voia nebunul. Patru, cinci, șase, șapte, opt – toți refugiați, toți fugind de Hitler, genul de otravă care îi făcea pe oameni să aibă impresia că devierile spre stânga radicală sunt justificate. Meeks îi surprinse privirea și îi făcu cu ochiul. Mal își dădu seama că insul era încântat sau amuzat de ceva. Nouă, zece, nimic interesant. Apoi se auzi o bătaie grăbită în ușă.

— Cioc, cioc, cioc. Cine-i acolo? Dudley Smith, așa că păzea, bolșevici!

Mal se ridică în picioare. Dudley veni la el și îi administră o serie de palme zdravene pe spate.

— Cu șase ani mai mic ca mine și iată-te căpitan! Mare chestie! Flăcău, primește felicitările mele cele mai sincere!

Mal se imagină punându-l la punct pe irlandez, făcându-l să înghită ordine și să se supună.

— Felicitări acceptate, locotenente.

— Și ești al dracului de rece, ca să te asortezi cu noul tău grad. Nu-i așa, Turner?

Meeks se legănă în scaun.

— Dudley, nu pot să-l fac pe flăcăul ăsta să spună prea multe.

Dudley râse.

— Înțeleg că între voi există o supărare mai veche. Nu știu de unde se trage, dar *cherchez la femme* pare un pariu valabil. Malcolm, cât timp sunt aici, dă-mi voie să te întreb ceva despre prietenul nostru Upshaw. Își bagă cumva nasul în ancheta noastră și dincolo de rolul lui de diversionist? Ceilalți polițiști din cazul homo îl antipatizează și par să creadă că e cam băgăreț.

„Cât timp sunt aici” se auzi ca un ecou, iar *„cherchez la femme”* ca un tunet. Mal știa că Dudley era informat despre dușmănia dintre el și Meeks.

— Ești la fel de subtil ca un mărfar, locotenente. Și care e povestea cu tine și

Upshaw?

Dudley hohoti. Meeks spuse:

— Mike Breuning mi l-a turnat și el pe puști. M-a sunat azi-noapte târziu și mi-a transmis o listă de patru persoane, patru inși pe care Upshaw vrea să-i urmărească. M-a întrebat dacă erau implicați în cazul homo sau în povestea cu marele juriu. I-am spus că nu știu, că nu l-am întâlnit niciodată pe puști și tot ce știu despre el e la a treia mână.

Mal își drese glasul, deranjat că era dus cu vorba.

— Cum adică la a treia mână, Meeks?

Grăsanul zâmbi.

— Îl cercetam într-o chestie pe Reynolds Loftis și am ciupit o informație de la Moravurile din Samo. Loftis a fost săltat în '44 dintr-un bar de poponari împreună cu un amic, un avocat pe nume Charles Hartshorn, mare sculă la municipalitate. L-am strâns puțin cu ușa pe Hartshorn, iar el a crezut că-s detectiv la Omucideri, pentru că îl cunoscuse pe unul din poponarii morți din cazul lui Upshaw. Eu știam că tipul nu are cum să fie asasinul. L-am strâns și mai tare cu ușa și l-am făcut să cânte, promițându-i că poliția comitatului o să-l lase în pace.

Mal își aminti de raportul lui Meeks pentru Ellis Loew: prima lor confirmare din exterior a homosexualității lui Loftis.

— Ești sigur că Hartshorn nu era esențial pentru cazul lui Upshaw?

— Șefu', singura infracțiune pe care a făcut-o tipul ăla e că-i un homo cu bani și familie.

Dudley râse.

— Ceea ce e preferabil unui homo fără bani și fără familie. Tu ești un familist, Malcolm. Nu crezi că-i adevărat?

Lui Mal îi sări mustarul.

— Dudley, ce pizda mă-sii vrei? Eu conduc ancheta asta, iar Upshaw lucrează pentru mine, așa că spune-mi de ce ești atât de interesat de cazul lui?

Dudley Smith execută un număr tipic de vodevil: un tânăr luat în tărbacă ce se apropie cu pași târșiți, cu mâinile încovoiate ca niște lăbuțe, cu umerii căzuți și buza de jos bosumflată.

— Flăcău, mă jignești. Nu voiam decât să sărbătorim reușita ta și să-ți dau de știre că Upshaw i-a înfuriat pe camarazii lui de la poliție, bărbați care nu sunt obișnuiți să primească ordine de la niște diletanți de douăzeci și șapte de ani.

— Vrei să spui furia unuia din solda lui Dragna, care-i urăște pe cei de la comitat și e protejatul tău.

— Da, ar fi și asta o interpretare.

— Flăcău, Upshaw e protejatul *meu*! Iar acum eu sunt căpitan, iar tu locotenent. Nu uita ce înseamnă asta. Acum te rog să pleci. Lasă-ne să lucrăm.

Dudley salută scurt și ieși. Mal observă că mâinile nu-i tremurau, iar voce nu-i șovăia. Meeks începu să aplaude. Mal zâmbi, își aminti în fața cui zâmbea și se opri.

— Meeks, *tu* ce vrei?

Meeks se legănă în scaun.

— O friptură la Dining Car și, poate, o vacanță la Arrowhead.

— Și?

— Și nu mă dau în vânt după misiunea asta, nu-mi place nici ideea că o să mă hăituiești cu privirea până la sfârșit și mi-a plăcut că l-ai înfruntat pe Dudley Smith.

Mal surâse.

— Zi-i mai departe.

— Te temeai de el, dar l-ai pus la punct. Mi-a plăcut.

— Sunt mai mare în grad. Acum o săptămână aș fi tăcut.

Meeks căscă, de parcă toată povestea începea să-l plictisească.

— Amice, să-ți fie teamă de Dudley Smith înseamnă două lucruri: că ești deștept și sănătos la cap. Și eu am fost odinioară mai mare în grad ca el și-am lăsat-o moartă, pentru că e un tip dat dracului, care nu uită niciodată. Așa că felicitări, căpitane Considine, dar tot mai vreau friptura aia la masa de prânz.

Mal se gândi la cele două trese de argint.

— Meeks, tu nu ești genul care să ofere compensații.

Buzz se ridică în picioare.

— Cum ziceam, nu mă dau în vânt după misiunea asta, dar am nevoie de bani. Așa că hai să zicem că m-a făcut să mă gândesc la bucuriile vieții.

— Nici eu nu mă dau în vânt după misiunea de-acum, dar am nevoie de ea.

Meeks spuse:

— Îmi pare rău de povestea cu Laura.

Mal încercă să și-o amintească pe fosta lui soție goală pușcă, dar nu reuși.

— N-am pus pe nimeni să te împuște. Am auzit că au fost oamenii lui Dragna.

Meeks îi aruncă lui Mal cutiuța de catifea.

— Ia-o cât timp mă simt generos. Tocmai i-am cumpărat iubitei mele pulovere de vreo două sutare.

Mal vârî cutiuța în buzunar și întinse mâna. Meeks i-o strânse, mai să i-o rupă.

— Prânz, șefule?

— Sigur, sergent.

Luară ascensorul până la parter și ieșiră în stradă. Doi polițiști de la Circulație stăteau rezemați de mașină și sorbeau din ceștile de cafea. Mal interceptă câteva cuvinte din conversația lor – „Mickey Cohen, bombă, grav”.

Meeks se legitimă în fața celor doi pe un ton dur:

— Procuratura. Ce-ați zis mai înainte de Cohen?

Polițistul mai tânăr, tipul de tinerel începător și imberb, zise:

— Domnule, tocmai am auzit la radio. La casa lui Mickey Cohen a fost pusă o bombă. Se pare că e grav de tot.

Meeks începu să alerge. Mal o porni în urma lui, sărind într-un Caddy verde – o singură privire la fața grăsanului îl convinse că „de ce” constituia o întrebare inutilă. Meeks făcu un viraj brusc, scrâșnind din pneuri, trecu prin complexul Administrației Veteranilor și ieși pe San Vicente. Mal se gândi la casa lui Mickey Cohen de pe Moreno. Meeks ținea piciorul apăsat din greu pe accelerație, depășind în zigzag mașini și trecători și murmurând „Futu-i, futu-i, futu-i!” Când ajunse pe Moreno, viră la dreapta. Mal văzu mașinile pompierilor, mașinile de poliție și vălătucul de fum deasupra străzii.

Meeks trase chiar în dreptul barierei și se dădu jos din mașină. Mal se înălță pe vârfurile picioarelor și văzu o casă frumoasă, în stil spaniol, învăluită de flăcări. Mafiotul numărul unu din L.A. era pe gazon, teafăr și nevătămat, și țipa la un ofițer în uniformă. Curioșii blocaseră strada, trotuarul și peluzele învecinate. Mal se uită după Meeks, dar nu-l văzu nicăieri. Se întoarse și se ciupi: iată-l pe tovarășul lui din ancheta pentru marele juriu, cel mai corupt polițist din istoria orașului, pornit în mod evident să se sinucidă.

Buzz stătea exact la marginea hărmălaiei și acoperea cu sărutări o blondă superbă. Mal o recunoscu din ziarele de scandal: era Audrey Anders, Va Va Voom Girl, femeia lui Mickey Cohen. Buzz și Audrey se sărutau. Mal se uită la ei de la distanță, apoi se întoarse și cercetă zona de pe lângă cei doi porumbei, ca să vadă dacă prin apropiere nu stă vreo gorilă de-a lui Cohen care să-și informeze șeful. Mulțimea era masată dincolo de bariera pusă de poliție și urmărea atentă tirada lui Mickey. Mal continuă totuși să studieze zona. Simți o bătaie zdravănă pe umăr: Buzz Meeks era lângă el și-și ștergea rujul de pe față.

— Șefu', sunt la dispoziția ta. Acum putem merge să halim friptura aia?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

– … iar Norm zice că știi să te bați. El e nebun după meciuri de box, așa că trebuie să fie adevărat. Acum se pune întrebarea dacă știi să lupți și altfel. Și pentru noi.

Danny privi peste masă la Claire De Haven și Norman Kostenz. Trecuseră cinci minute de când era audiat. Până acum femeia se arătase extrem de rece și oficială, temperându-l pe Norm cu mici gesturi care îi suprimau pornirile de entuziasm debordant legate de evenimentele de la pichetul demonstranților. O femeie atrăgătoare, care simțea nevoia să atingă mereu lucrurile din jur: țigările, bricheta și pe Kostenz când turuia prea mult sau spunea ceva ce-i plăcea ei. După cinci minute Danny înțelese că secretul unei astfel de misiuni consta în actorie, iar o mare parte din artă presupunea să incluzi în joc ceea ce te frământa cu adevărat în momentul respectiv. După acel ciudat acces de plâns, rămăsese treaz toată noaptea și colindase prin tot ghetoul negrilor. Nu descoperise nimic în legătură cu Pontiacul furat, dar simțea că EL îl supraveghea. Cercetarea zonei La Paloma nu dăduse niciun rezultat – ca, de altfel, nici verificarea liniei de autobuz sau a companiilor de taximetrie –, iar Mike Breuning îl sunase ca să-i spună că se chinuie să-i facă rost de patru polițiști care să-i fileze pe indivizii de pe lista lui de supraveghere. Se simțea obosit și iritat și știa că asta se vede. Era obsedat de cazul *lui,* nu de rahatul ăsta comunist, iar dacă De Haven insista să-i verifice trecutul, avea de gând să se dea lovit și să facă apel la artileria grea: renașterea convingerilor politice și câteva întrebări despre ce îi putea oferi AUFT.

— Domnișoară De Haven…

— Claire.

— Claire, vreau să ajut. Vreau să mă pun din nou în mișcare. Am ruginit în toate cele, în afara pumnilor. În plus, îmi trebuie cât mai repede o slujbă, dar vreau și să fiu

de ajutor.

Claire De Haven își aprinse o țigară și, făcând un semn cu bricheta din mână unei chelnerițe care se învârtea pe lângă ei, o îndepărtă de-acolo.

— Cred că deocamdată ar trebui să adopți o filosofie a non-violenței. Am nevoie de cineva care să mă însoțească atunci când merg să-i curtez pe contribuabili. Cred că poți să ajuți la colectarea ajutoarelor pentru văduvele de la CCAA.

Danny văzu în „văduvele de la CCAA" o aluzie personală și se încruntă, rănit brusc de amintirea Donnei Cantrell – iubirea lui fierbinte, înecată în râul Hudson. Claire spuse:

— E vreo problemă, Ted?

Norm Kostenz atinse brațul femeii, ca și cum ar fi vrut să-i spună „Chestii de bărbați". Danny se strâmbă, căci durerile lui musculare se întețiseră cu adevărat.

— Nu, doar că mi-ai amintit de o persoană pe care o cunoșteam.

Claire zâmbi.

— Ți-am amintit eu sau ceva din ce-am spus?

Danny făcu o grimasă exagerată.

— Și una, și alta, Claire.

— Nu vrei să fii mai explicit?

— Deocamdată nu.

Claire o chemă pe chelneriță și îi spuse:

— O carafă de martini.

Fata se înclină, își notă comanda și plecă. Danny întrebă:

— Deci nu mai vorbim de pichete de demonstranți?

Kostenz spuse:

— Nu e momentul potrivit, dar cât de curând vom reduce nivelul de toleranță.

Claire îl șâșâi, făcându-l să tacă. Ochii discipolului ei abia dacă sclipiră o clipă. Interveni și Danny – Ted cel Roșu, gata oricând să calce pe oricine pe bătături.

— Ce toleranță? Despre ce vorbești?

Claire se juca cu bricheta.

— Norm se precipită ușor, iar pentru un pasionat al boxului a citit prea multe despre Gandhi. Ted, Norm e nerăbdător. Și eu sunt nerăbdătoare. Începuse să se lanseze o anchetă a marelui juriu, un fel de CCAA în miniatură, însă acum se pare că a dat greș. Numai că indivizii continuă să ne sperie. Venind aici, am ascultat știrile la radioul din mașină. Cineva a încercat iar să-l ucidă pe Mickey Cohen. Mai devreme sau mai târziu va turba și își va asmuți gorilele din pichete asupra noastră. Va trebui să avem camere de filmat, ca să-i înregistrăm.

Nu-i răspunsese cu adevărat la întrebare, iar pledoaria ei pentru o rezistență pasivă suna ca un subterfugiu. Danny era pregătit să lanseze o replică de flirt. Se abținu din cauza chelneriței, care tocmai se întorsese. Claire spuse:

— Doar două pahare, te rog.

Norm Kostenz preciză:

— Eu sunt cel care rămâne pe sec.

Apoi plecă, făcându-le cu mâna. Claire turnă băutură în pahare până sus. Danny îl ridică pe al lui și toastă:

— Pentru cauza noastră!
Claire spuse:
— Pentru toate lucrurile bune.
Danny bău, făcând o mutră acră, ca un abstinent ce încearcă să-i țină piept unei băutoare inveterate. Claire sorbi din pahar și spuse:
— Hoț de mașini, revoluționar, bărbat iubit de femei. Sunt destul de impresionată.
Las-o un pic mai moale, las-o pe *ea* să atace, apoi înhață-o.
— Nu fi, pentru că totul e o prefăcătorie.
— O! Adică?
— Adică eram un puști, un golan revoluționar și un hoț de mașini fricos.
— Iar cu femeile?
Mușcase din momeală.
— Hai să zicem că încercam să recuperez o imagine.
— Ai reușit vreodată?
— Nu.
— Pentru că ea e prea deosebită?
Danny sorbi îndelung, iar băutura, combinată cu nesomnul, îi împăienjeni ochii.
— Era.
— Era?
Danny știa că femeia aflase povestea de la Kostenz, dar își continuă jocul.
— Da, era. Sunt un văduv al CCAA, Claire. Celelalte femei pur și simplu nu erau…
Claire interveni:
— Nu erau ea.
— Exact, nu erau ea. Nu erau puternice, nu erau devotate, nu erau…
— Ea.
Danny râse.
— Da, nu erau ea. Rahat! Parcă sunt un disc zgâriat.
Claire râse și ea.
— Ți-aș da eu o replică tăioasă despre inimi zgâriate, dar s-ar putea să mă pocnești.
— Nu dau decât în fasciști.
— Nu te porți dur cu femeile?
— Nu e stilul meu.
— Al meu e. Ocazional.
— Sunt șocat.
— Mă îndoiesc.
Danny dădu băutura peste cap.
— Claire, vreau să lucrez pentru sindicat. Vreau să fac mai mult decât să perii niște bătrânei pentru bani.
— O să ai ocazia. Și nu sunt niște bătrânei – decât dacă ești de părere că femeile de vârsta *mea* sunt bătrâne.
O ocazie minunată.
— Câți ani ai? Treizeci și unu, treizeci și doi?
Claire hohoti la auzul complimentului.

— Diplomat. Câți ani ai tu?

Danny se gândi la vârsta lui Ted Krugman și și-o aminti – dar parcă întârzie o fracțiune de secundă.

— Douăzeci și șase.

— Ei bine, sunt prea bătrână pentru băieți și prea tânără pentru un gigolo. Ce zici de răspunsul meu?

— Evaziv.

Claire râse și mângâie scrumiera.

— În mai împlinesc patruzeci de ani. Așa că mersi pentru reducere.

— Era sinceră.

— Nu, nu era.

Agață-o acum! Mai bine mai devreme decât mai târziu.

— Claire, am credibilitate politică în fața ta?

— Da, ai.

— Atunci hai să încercăm și altceva. Mi-ar plăcea să te văd și în afara activității noastre de sindicat.

Tot chipul femeii se destinse. Danny simți că are chef s-o pălmuiască până când cățeaua se va înfuria, devenind un dușman pe măsură.

— Zău că mi-ar plăcea, spuse el.

Tovarășul sincer și direct, în varianta comunistă.

Claire spuse:

— Ted, sunt logodită.

Danny îi răspunse:

— Nu-mi pasă.

Claire se întinse după poșetă și scoase de acolo o carte de vizită parfumată, punând-o apoi pe masă.

— Ar trebui măcar să ne cunoaștem mai bine. Câțiva membri din sindicat vor veni diseară acasă la mine. Treci și tu pe-acolo spre sfârșitul întrevederii, ca să-i saluți pe cei prezenți. Apoi, dacă îți face plăcere, putem ieși la o plimbare cu mașina, ca să mai vorbim.

Danny luă cartea de vizită și se ridică.

— La ce oră?

— La opt și jumătate.

Se va duce mai devreme. Polițist autentic, muncă autentică.

— De-abia aștept.

Claire De Haven era din nou stăpână pe sine, iar chipul îi devenise iar demn și imobil.

— Și eu.

•

Krugman redeveni Upshaw.

Danny se urcă în mașină și se duse la secția Hollywood. Parcă la trei străzi distanță, parcurgând restul drumului pe jos. Mike Breuning îl întâmpină în ușa sălii de ședințe, zâmbindu-i larg.

— Îmi ești dator, detective.

— Pentru ce?

— Tipii de pe lista ta sunt de-acum filați. Dudley a autorizat filajul, așa că îi ești dator și lui.

Danny zâmbi.

— Pe dracu'! Cine sunt indivizii? Le-ai dat numărul meu?

— Nu. Sunt ceea ce ai putea numi „băieții lui Dudley". Știi ce zic. Băieți de la Omucideri, crescuți de Dudley din prima lor zi de muncă. Sunt tipi deștepți, dar nu-i vor raporta decât lui Dudley.

— Breuning, asta e ancheta mea.

— Știu, Upshaw. Dar nici nu-ți dai seama ce noroc ai că lucrezi cu oamenii cu care lucrezi. În plus, Dudley e și el implicat în investigația marelui juriu, așa că vrea să fii mulțumit. Arată un strop de recunoștință și tu. N-ai niciun fel de grad și comanzi șapte oameni. Când eram de vârsta ta, arestam derbedei fugiți de-acasă.

Danny trecu de Breuning și intră în sala de ședințe, știind că omul avea dreptate, dar tot cătrănit. Polițiști în civil sau în uniformă se distrau din cauza unui lucru de pe panoul de afișaj. Privi peste umerii lor și văzu o nouă caricatură, mai urâtă decât cea pe care o rupsese Jack Shortell.

Un Mickey Cohen cu colți, fes și o erecție gigantică i-o trăgea la buci unui tip în uniformă LASD. Buzunarele polițistului erau doldora de dolari, iar pe bula desenată ce pornea din gura lui Cohen scria „Zâmbește, dulceață! Mickey C. ţi-o trage cușer!"

Danny împinse la o parte un șir de polițiști în uniformă și smulse obscenitatea agățată acolo. Apoi se răsuci pe călcâie, întorcându-se spre un contingent de polițiști inamici, și rupse caricatura în bucățele. Polițiștii de la LAPD stăteau încordați, priveau în gol sau se zgâiau pur și simplu la el. Gene Niles își făcu loc printre ei, înfruntându-l pe Danny. Îi spuse:

— Am vorbit cu un tip pe nume Leo Bordoni. Nu prea voia să cânte, dar mi-am dat seama că fusese interogat dinainte. Cred că tu l-ai agățat și cred că asta s-a întâmplat în culcușul lui Goines. Când i-am descris locul, i s-a părut al naibii de familiar.

În afara lui Niles, întreaga încăpere era cufundată în ceață.

— Nu acum, sergent! tună el cu o voce autoritară.

— Nu acum pe mă-ta! Cred că ai intrat prin efracție pe teritoriul din jurisdicția mea. N-ai auzit apelul radio la gogoșărie și pot să jur că știu de unde ai aflat. Dacă o pot dovedi, o să…

— *Nu acum, Niles*!

— Nu acum pe mă-ta! Eu aveam un caz serios de jaf și după aia vii tu cu rahatul tău de curist. Ai o fixație cu poponarii, ești dus rău de tot și poate că ești și tu poponar!

Danny lansă câteva croșee cu dreapta și stânga, niște lovituri rapide, care îi zdrobiră fața lui Niles, dar nu-l mișcară din loc niciun centimetru. Polițiștii inamici se dispersară. Danny îi aplică adversarului un croșeu la stomac. Niles se feri și răspunse cu un upercut puternic, trântindu-l pe Danny de perete. Rămase acolo, țintă staționară, prefăcându-se că e terminat. Niles îi trânti una cu o dreaptă uriașă drept în partea de mijloc. Danny se feri chiar înainte de contact, iar pumnul lui Niles lovi peretele. Polițistul urlă, acoperind

sunetul osului zdrobit. Danny făcu un pas lateral, îl întoarse pe Niles la perete și îi administră o serie de lovituri în stomac. Niles căzu în genunchi. Danny simți că polițiștii inamici se apropie de el. Cineva strigă „Încetați!” Brațe puternice îl cuprinseră, ridicându-l de jos. Jack Shortell se materializă, șoptind „Ușor, ușor” în urechea celui pe care îl strângea ca un urs. Brațele acelea puternice îi dădură drumul. Altcineva strigă „Atenție, comandantul pleacă!” Danny simți că îl lasă puterile și-l lăsă pe polițistul mai vârstnic să-l scoată din sală pe o ușă laterală.

•

Krugman devenit Upshaw redeveni Krugman.

Shortell îl duse înapoi la mașină și-l sili să-i promită că o să meargă să doarmă. Danny se duse acasă, ametit o vreme, apoi iarăși agitat. În cele din urmă oboseala îl copleși și, ca să rămână treaz, se gândi la dialogul dintre Ted și Claire. Conversând cu vioiciune, ajunse direct în pat, renunțând la sticla de la Mal Considine. Folosi haina de piele a lui Krugman pe post de învelitoare și adormi imediat.

I se alăturară niște femei ciudate și EL.

1939. Banchetul de absolvire de la liceul din San Berdoo. Muzica lui Glenn Miller și Tommy Dorsey răsună prin sistemul de amplificare al școlii. Susan Leffert îl scoate din sala de sport, ademenindu-l cu un borcan de șnaps, și îl duce în vestiarul băieților. Acolo fata încearcă să-i desfacă nasturii de la cămașă, lingându-l pe piept și mușcându-l de păr. El se străduiește să se entuziasmeze, zgâindu-se la corpul lui din oglindă, dar continuă să se gândească la Tim. Asta-l face să se simtă mai bine, dar îl și doare, iar în final nu e deloc bine în niciuna din ipostaze. Îi spune lui Susan că se întâlnește cu o femeie mai în vârstă, căreia vrea să-i rămână fidel, și că ea îi amintește de Donna Sinucigașa, cea care i-a cumpărat frumoasa geacă de aviator – un veritabil articol de erou de război. Susan întreabă „Care război?”, iar scena se destramă, căci Danny știe că aici nu se leagă ceva, că mai sunt încă doi ani până la Pearl Harbor. După care bărbatul înalt și fără chip, cu părul argintiu, stă acolo, gol pușcă, învârtindu-se neîncetat în jurul lui și mijindu-și ochii, ca să vadă mai bine ce față face când și-o vâră încet în gura lui Susan.

Apoi un întreg coridor de oglinzi, unde Danny îl urmărește pe EL. Karen Hiltscher, Roxy Beausoleil, Janice Modine și o turmă de fete de pe Sunset Strip îl asaltează pe Danny, iar Danny se apără, inventând tot felul de scuze.

— Nu pot astăzi. Am de învățat.

— Nu dansez, că mi se face rușine.

— Altădată, bine?

— Drăguță, hai să nu ne repezim așa. Lucrăm împreună.

— Nu vreau.

— Nu.

— Claire, ești singura femeie adevărată pe care am cunoscut-o după Donna.

— Claire, vreau să te fut la fel de mult cum am futut-o pe Donna – și, de altfel, pe toate celelalte. La toate le-a plăcut la nebunie, pentru că și mie mi-a plăcut tare mult.

Se apropia tot mai tare de EL și vedea din ce în ce mai bine constituția solidă, de hazna, a tipului grizonat. Apariția se întoarse către Danny. N-avea chip, ci doar trupul

lui Tim și un ștremeleag mai mare decât cel al lui Demon Don Eversall, care apărea la dușuri, își încărca prepuțul imens cu apă, îl lăbărța și hohotea „Hai să bei din pocalul iubirii!” Săruturi îndârjite, trupuri strivite în strânsoare, ei doi unul înăuntrul celuilalt, Claire ieșind prin oglindă și zicând „E imposibil”…

Apoi un foc de armă, încă unul și încă unul.

Danny tresări și se trezi. Auzi telefonul sunând a patra oară, văzu că făcuse patul leoarcă de sudoare, simți nevoia să urineze și, dând la o parte haina de piele, descoperi că pantalonii îi erau umezi. Orbecăi după telefon și răspunse:

— Da?

— Danny, aici e Jack.

— Zi-i, Jack.

— Fiule, te-am rezolvat cu locțiitorul comandantului, locotenentul Poulson. E bun amic cu Al Dietrich și are o atitudine ca lumea față de departamentul nostru.

Danny se gândi: Iar Dietrich e bun amic cu Felix Gordean, care are amici la LAPD și la Procuratura Districtuală, și Niles e bun amic cu Dumnezeu știe cine de la LASD.

— Și Niles?

— A fost retras de la cazul nostru. I-am spus lui Poulson că te sfida mereu și că el te-a provocat. Cred că n-o să ai nicio problemă.

Urmă o pauză.

— Ești în regulă? Ai dormit?

Visul îi revenea. Danny amortiză o împușcătură de-a LUI.

— Da, am dormit. Jack, nu vreau ca Mal Considine să afle despre cele întâmplate.

— El e șeful tău în investigația marelui juriu?

— Exact.

— Păi, eu n-o să-i spun, dar cineva probabil că o s-o facă.

Mike Breuning și Dudley Smith îl înlocuiră pe EL.

— Jack, am ceva de lucru la celălalt caz. Te sun eu mâine.

Shortell spuse:

— Încă ceva. Am avut un noroc de speriat cu verificarea mașinilor furate: un Oldsmobile a fost furat la două străzi de La Paloma. A fost abandonat la debarcaderul din Samo, fără nicio amprentă, dar voi adăuga „hoț de mașini” la verificările de dosare. Și am ajuns la numărul o sută patruzeci și unu cu laboratoarele dentare controlate. Merge încet, dar am senzația că o să punem mâna pe el.

EL.

Danny râse. Rănile de ieri îl dureau, iar zgârieturile proaspete de la încheieturile degetelor îl înțepau și ele.

— Da, sigur c-o să punem mâna pe el.

•

Cu un duș și niște haine curate, Danny intră iar în pielea lui Krugman, Red Ted – Ted cel Roșu –, armăsarul. Își puse pe el sacoul sport primit de la Karen Hiltscher, niște pantaloni din flanel și o cămașă de mătase din trusa de deghizare primită de la Considine. O porni spre Beverly Hills, conducând mașina încet, pe banda din mijloc, și uitându-se în oglinda retrovizoare la fiecare câteva secunde, ca să vadă dacă vreo

mașină se ținea prea aproape de bara lui din spate sau dacă omul fără chip îl privea prea intens, luminându-l cu faza lungă, pentru că în adâncurile lui individul își dorea să fie prins, își dorea ca toată lumea să afle DE CE. Niciun suspect nu-i apăru în oglindă, dar în două rânduri tactica lui aproape că îl făcu să provoace o ciocnire. Ajunse la casa lui Claire De Haven cu patruzeci și cinci de minute mai devreme. Văzu câteva Cadillacuri și Lincolnuri parcate la intrare, lumini estompate lucind dincolo de perdelele de la geamuri și o lucarnă întredeschisă pentru aerisire – acoperită, dar deschisă. Lucarna dădea spre o potecă pietruită și un gard viu înalt, ce separa domeniul De Haven de casa învecinată. Danny se duse acolo, se lăsă pe vine și ascultă.

Cuvintele ajungeau la el filtrate printre tusete și întreruperi neclare. Distinse strigătul unui bărbat: „Cohen și lacheii lui *fershtunkener* ar trebui mai întâi s-o ia razna!" Apoi se auzi vocea lui Claire: „Totul e să știi când anume să strângi șurubul". Cineva cu un accent moale: „Va trebui să le oferim studiourilor o soluție, ca să iasă cu fața curată. De aceea e foarte important să știm când. Trebuie să explodeze exact la momentul potrivit".

Danny se uita mereu în partea opusă, ca să vadă dacă nu-l repera vreunul din vecini. Auzi o lungă digresiune despre alegerile prezidențiale din 1952 – cine va candida, cine nu –, care degeneră apoi într-o ceartă copilărească în care până la urmă Claire se impuse cu opinia ei despre Stevenson și Taft, doi pigmei fasciști de culori diferite. Urmă ceva despre un regizor de film pe nume Paul Doinelle, cu operele lui clasice, „*à la* Cocteau", și un duet aproape perfect: o voce masculină și moale care chicotea și spunea ceva despre niște „vechi iubiri" și un bărbat cu voce de stentor și accent sudist, care oferi poanta finală: „Dar eu o am pe Claire". Danny își aminti de dosarele psihiatrice: cu niște ani în urmă Reynolds Loftis și Chaz Minear fuseseră iubiți. Considine îi spusese că acum Loftis era logodit cu Claire și cei doi urmau să se căsătorească. Simți niște crampe în stomac și se uită la ceas: 8:27. Era timpul să dea ochi cu dușmanul.

Ocoli, se duse la ușă și sună. Claire îi deschise și zise:

— Exact la timp.

Danny observă că felul în care se machiase și costumul cu pantaloni îi estompau ridurile și îi puneau mai bine în valoare rotunjimile decât pudra și rochia de la restaurant. Îi spuse:

— Arăți minunat, Claire.

Claire îi șopti:

— Lasă astea pentru mai târziu.

Apoi îl luă de braț și îl conduse în camera de zi, decorată ușor ostentativ cu afișele înrămate ale unor filme: titluri comuniste, bune de livrat pentru marele juriu. Trei bărbați stăteau în picioare, ținând în mâini pahare cu băutură: un tip cu o fizionomie semitică, în costum de tweed, un altul mai mititel, într-un jerseu de tenis și pantofi sport albi, și sosia portretului robot ce-l reprezenta pe EL – un bărbat cu părul argintiu, de vreo cincizeci de ani, trecând cu cel puțin trei centimetri peste un metru optzeci și la fel de suplu ca Mal Considine, dar de zece ori mai chipeș. Danny se uită fix în ochii lui, gândindu-se că acea pereche de ochi îi era familiară, apoi privi în altă parte. Poponar, ex-poponar sau ce-o fi fost tipul, nu era decât o imagine – un comunist, nu un asasin.

Claire făcu prezentările.

— Domnilor, el e Ted Krugman. Ted, de la stânga la dreapta: Mort Ziffkin, Chaz Minear și Reynolds Loftis.

Danny dădu mâna cu ei și primi un „Bună, bătăușule” de la Ziffkin, un „Încântat” de la Minear și un zâmbet cinic din partea lui Loftis, cu o sugestie implicită: îi permit logodnicei mele să flirteze cu tipi mai tineri. Strânse cel mai tare mâna bărbatului înalt, devenind foarte Ted K.

— Plăcerea e de partea mea și de-abia aștept să colaborăm.

Minear zâmbi, Ziffkin exclamă „Bravo!”, iar Loftis spuse:

— Tu și Claire trebuie să aveți o discuție serioasă despre strategie. Dar să n-o știi prea târziu, m-auzi?

Accent sudist, dar fără dulceața dialectului și cu o altă aluzie implicită: la noapte avea să se culce cu De Haven.

Danny râse, știind sigur că memorase trăsăturile lui Loftis. Claire oftă.

— Haide, Ted! Strategia așteaptă.

Ieșiră afară. Danny se gândi că s-ar putea să fie urmăriți, așa că o conduse pe Claire la mașina lui. Ea întrebă:

— Și unde ai vrea să elaborăm strategia? – aluzia *ei,* ce parodia drăgălășenia lui Loftis.

Danny deschise portiera din dreapta și îi veni o idee: să se ducă în ghetoul negrilor, însoțit de coloratura protectoare a companiei unei femei. Trecuseră aproape două săptămâni de când fusese acolo în interes de serviciu, așa că, probabil, nu va fi recunoscut în ipostaza lui nepolițistă. Iar EL apăruse în apropiere de Strip chiar ieri.

— Îmi place jazzul. Ție?

— Sunt nebună după jazz. Și știu un local grozav în Hollywood.

— Eu știu niște localuri date naibii în South Central. Ce zici?

Claire ezită, apoi spuse:

— Sigur, sună distractiv.

•

Spre est pe Wilshire, apoi spre sud pe Normandie. Danny circula cu viteză, gândindu-se la întâlnirea lui de la miezul nopții și la metodele prin care să-l calmeze pe Considine după scandalul cu Niles. Continuă să se uite în oglinda retrovizoare, aruncând din când în când un zâmbet către Claire, astfel ca femeia să aibă impresia că se gândește la ea. În oglindă nu apăru nimic ciudat. Lui Danny îi rămase înfipt în minte chipul lui Reynolds Loftis, o non-față care să facă fața autentică să sară la el și să-l muște. Claire fuma țigară după țigară, bătând darabana cu unghiile pe bordul mașinii.

Tăcerea părea foarte nimerită: erau doi idealiști adânciți în gânduri. Spre est pe Slauson, spre sud pe Central și alte priviri spre oglinda retrovizoare – intraseră pe teritoriul LUI. Danny trase în față la Club Zombie, iar Claire îl întrebă:

— Ted, de ce te temi?

Întrebarea îl surprinse exact când arunca o privire spre talie, acolo unde ar fi trebuit să-și țină arma, cum făcea de obicei când era în misiune în ghetoul cioroilor. Se opri și prinse volanul în mâini. Red Ted, Ted cel Roșu, prietenul negrului asuprit.

— Cei de la Teamsters, cred. Am cam ruginit.

Claire îi puse mâna pe obraz.

— Ești singur, obosit și hăituit. Vrei atât de mult să mulțumești oamenii și să faci ceea ce crezi că așteaptă de la tine, că mi se rupe inima.

Danny se lăsă mângâiat și i se puse un nod în gât, ca atunci când văzuse sticla de la Considine. Claire își trase mâna și sărută locul mângâiat.

— Mă omor după tipii rătăciți. Haide, gagiule tăcut și puternic! Vom asculta muzică și ne vom ține de mână, dar *nu* vom discuta politică.

Poanta prinsese. Sărutul ei încă mai era cald. Danny se dădu jos și o porni spre ușă înaintea lui Claire. Zdrahonul care fusese la intrare de Anul Nou era și acum acolo și se uita la el ca la un alt alb iubitor de jazz. Claire îl ajunse din urmă chiar în momentul în care aerul rece îl făcu să se simtă normal: comunistul Krugman avea o aventură amoroasă, iar detectivul de la Omucideri Upshaw lucra ore suplimentare. O luă de braț și o conduse înăuntru.

Interiorul de la Zombie arăta exact așa cum arătase și cu două săptămâni în urmă, dar cu o combinație de cântăreți mult mai zgomotoasă și mai disonantă pe scenă. De data asta clientela era exclusiv colorată: o mare de fețe negre îmblânzite de nuanțele luminii, o pânză cu pâlpâiri, în dreptul căreia o față albă/gri se ridică și strigă „Eu!” Danny îi strecură șefului de sală o hârtie de cinci dolari, cerându-i o masă lângă perete, cu vedere spre ringul de dans. Omul îi conduse la o masă de lângă ieșirea din spate, le luă comanda – o tărie dublă și un martini sec –, apoi o transmise unei chelnerițe. Danny o instală pe Claire pe scaunul cel mai apropiat de orchestră. El se așeză pe scaunul mai apropiat de bar și de public.

Claire își împleti degetele cu ale lui Danny și bătu ritmul pe masă cu mâinile amândurora, un ritm lent, în contratimp cu stridentul *bebop* care umplea încăperea. Sosiră și băuturile. Claire o plăti pe chelneriță și ridică cealaltă mână, refuzând restul. Fata plecă. Danny sorbi din bourbon – marfă ieftină, de casă, care ardea gâtul. Claire îi strânse mâna. I-o strânse și el, recunoscător muzicii zgomotoase, care făcea discuția imposibilă. Privind mulțimea, își dădu seama că prezența LUI aici era la fel de imposibilă – individul știa aproape sigur că poliția îl trecuse pe lista hoților de mașini din cartierul negrilor, așa că va fugi de South Central ca de ciumă.

Dar se simțea bine aici, la adăpost și în întuneric. Închise ochii și ascultă muzica, timp în care mâna lui Claire, pusă peste mâna lui, bătu în continuare ritmul. Ritmul creat de formație era unul complex: tobele lansau ritmul melodiei, care era preluată de saxofon, iar saxofonul se lansa într-un șir de variațiuni, revenind mereu la acorduri tot mai simple, apoi la tema de bază, în timp ce contrabasul și trompeta se avântau în triluri din ce în ce mai complicate. Trecerile muzicale aveau un efect hipnotic asupra ascultătorilor. Jumătate din sunete erau urâte și stranii, ceea ce-l făcu pe Danny să-și dorească revenirea temelor simple și frumoase. Asculta, uitând de paharul cu băutură și încercând să descifreze muzica, să prevadă încotro se îndrepta. Tocmai avu impresia că înțelege sincronicitatea, când interveni un crescendo de niciunde, cântăreții se opriră, aplauzele se declanșară ca un tunet și lumini strălucitoare inundară localul.

Claire îi lăsă mâna și începu să aplaude. Un mulatru, stâlp de local, alunecă până în

dreptul mesei lor și zise:

— Bună, dulceață. Nu te-am mai văzut de-un car de vreme.

Claire își abătu privirea. Danny se ridică în picioare. Mulatrul reluă:

— Ți-ai uitat vechii prieteni. Dar crezi că-mi pasă?

Apoi continuă să se unduiască printre mese.

Claire își aprinse o țigară. Bricheta îi tremura. Danny o întrebă:

— Cine era?

— O, un prieten de-al unui prieten de-al meu. Odinioară eram înamorată de cântărețiii de jazz.

Mulatrul își croise drum spre scenă. Danny îl văzu strecurând ceva în mâna contrabasistului – o sclipire verzuie, culeasă și dosită în aceeași clipă. Considine despre De Haven: și-o trăgea în venă și era o consumatoare înrăită de droguri farmaceutice.

Danny se așeză la loc. Claire își stinse țigara și își aprinse alta. Luminile scăzură în intensitate. Începu muzica – o baladă romantică, lentă. Danny încercă manevra cu bătutul ritmului, dar mâna lui Claire nu se mișcă. Ochii ei cercetau întreaga încăpere. Danny văzu cum ușa de vizavi de ei se deschide, luminându-l o clipă pe Carlton W. Jeffries, dealerul de droguri pe care îl bruscase ca să-i toarne pe negustorii de heroină. Prin ușa deschisă se strecură o fâșie de lumină până la Claire De Haven, care privea cu ochi speriați: fata de bani gata căreia îi plăcea să trăiască printre cei din clasele de jos, iar acum se temea că putea fi făcută și mai tare de rușine, ceea ce i-ar strica întâlnirea cu un polițist sub acoperire, care căuta s-o acuze de trădare. Ușa se închise. Danny simți cum se cocoșează de teamă și cum localul întunecos, plăcut și sigur se transformă într-un spațiu malefic, populat cu negrotei smintiți din junglă, gata să-l mănânce de viu, ca să-i răzbune pe toți negroteii pe care îi strânsese el cu ușa.

— Claire, hai să plecăm, bine? propuse el.

Claire zise:

— Da, hai.

•

La întoarcere Claire, care era foarte agitată, îi povesti precipitată și dintr-o răsuflare ce reușise ea să facă și cu ce organizații – o litanie care suna nevinovat și care probabil că nu conținea nici cea mai măruntă informație utilă pentru Loew și Considine. Danny o lăsă să se descarce, dar fără să-i acorde atenție, căci se gândea la ce îi spusese Leo Bordoni lui Niles, dacă Niles chiar avea la comitat pe cineva care să-i confirme că intrase în apartamentul de la numărul 2307 și, în caz că o putea dovedi, dacă avea vreo importanță. Oare s-o mituiască pe Karen Hiltscher așa, ca idee, de vreme ce ea era *singura* turnătoare posibilă, deși era foarte puțin probabil să-l cunoască pe Niles? Și cum să scape de învinuire în cazul încăierării? Cum să-l facă pe Considine să fie de acord ca unul din viitorii lui oameni de încredere să-l bată pe unul din subalterni, când subalternul respectiv l-ar putea avea la mână?

Danny intră pe strada lui Claire, gândindu-se la câteva scuze verosimile. Când încetini și opri, avea deja două pregătite. Zâmbi și se pregăti să-și intre în rol. Claire îl mângâie pe obraz, mai blând decât prima oară.

— Îmi pare rău, Teddy. A fost destul de deprimant pentru o primă întâlnire.

Altădată?

Danny spuse:

— Sigur.

Se încălzi cu totul și simți iarăși nodul din gât.

— Mâine seară, tot aici? Doar noi doi, strategia și orice altceva ne îndeamnă spiritul să facem…

Mâna ei se răsuci, iar încheieturile degetelor îi trecură peste falcă.

— Sigur… iubito.

Atunci ea se opri, cu ochii închiși și buzele întredeschise. Danny se apropie, pregătindu-se s-o sărute, dar dorind mâna moale, nu gura flămândă, vopsită într-un roșu rozaliu. Când se atinseră, el îngheță și aproape că se retrase. Limba lui Claire îi alunecă febrilă pe dinți. Danny se gândi la Reynolds Loftis, își împinse fața în cea a femeii și o sărută.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Mal îl privea pe Buzz Meeks cum mănâncă și se gândi că iubirea sinucigașă sporește pofta de mâncare: grasul devorase o farfurie de creveți umpluți, două cotlete de porc de grosime dublă, cu ceapă pane, iar acum nimicea o felie uriașă de plăcintă de piersici îngropată în înghețată. Era cea de-a doua masă a lor împreună de când se apucaseră să studieze dosarele de la SIN, timp în care Mal făcuse și o vizită la biroul lui Jake Kellerman. La prânz Meeks înfulecase o friptură de vacă, cartofi prăjiți și trei porții de budincă de orez. Mal ciugulea câte puțin din salata lui cu piept de pui, dând din cap. Meeks spuse:

— Un băiat în creștere are nevoie de mâncare. La ce oră trebuie să apară Upshaw?

Mal se uită la ceas.

— I-am spus că la miezul nopții. De ce, ai ceva planuri?

— Mai târziu, cu drăguța mea. Howard are nevoie de apartamentul de lângă stadion, așa că ne întâlnim la ea acasă. I-am spus că ajung cel târziu pe la 1 și-mi place să fiu punctual.

— Meeks, ți-ai luat ceva măsuri de siguranță?

Buzz zise:

— Folosim metoda ritmică. La ea acasă când ritmul lui Howard ne pune pe fugă.

Căută în buzunarul hainei și scoase un plic.

— Am uitat să-ți spun. Cât timp erai la avocat, a venit Ellis. I-am dat raportul tău, l-a citit și ți-a răspuns în scris. Se pare că băiatul tău a schimbat câteva lovituri cu un polițai de la LAPD. Ellis a zis să citești biletul și să faci întocmai.

Mal deschise plicul și scoase o coală de hârtie acoperită cu scrisul lui Loew. Citi:

M.C.,

Sunt întrutotul de acord cu analiza ta asupra metodelor lui Dudley. Ceea ce nu

înțelegi însă e că Dudley e atât de eficient, încât metodele lui reduc la minimum șansa ca martorii potențiali să dea înapoi și să ne toarne celor de la AUFT. De asemenea, nu-ți pot încredința comanda anchetei, dată fiind antipatia evidentă care există între tine și Dudley. L-aș înverșuna pe un om care până mai ieri avea aceeași funcție ca și tine și mai mulți ani vechime. În această anchetă sunteți pe poziții de egalitate, iar după ce ajungem la tribunal, nu va mai trebui să lucrezi niciodată cu el.

S-a întâmplat ceva cu detectivul Upshaw. Sgt. Breuning (LAPD) m-a sunat să mă informeze că Upshaw s-a bătut astăzi după-amiază cu un alt ofițer de la municipalitate (sgt. G. Niles) din cauza unei remarci stupide făcute de Niles despre „poponari". Faptul este intolerabil, ținând cont de acordul interagenții la care am ajuns ca să obținem poziția de conducere pentru Upshaw. Breuning mai spunea și că Upshaw a pretins alocarea a încă patru polițiști la supraveghere și că Dudley, dorind să-l mulțumească, i-a găsit oamenii. Asta e la fel de intolerabil. Upshaw e un polițist tânăr și neexperimentat și, oricât ar fi de talentat, n-are niciun drept să emită astfel de pretenții. Vreau să-i atragi foarte serios atenția că nu vom mai tolera astfel de bătăi cu pumnii sau asemenea gesturi de primadonă.

Sgt. Bowman îl caută acum pe dr. Lesnick. Sper că n-a murit. E o achiziție valoroasă pentru echipa noastră.

E.L.

P.S. Mult noroc mâine la tribunal. Avansarea ta și misiunile curente ar trebui să-ți asigure o amânare. Cred că strategia lui Jake Kellerman e solidă.

Mal făcu ghemotoc coala de hârtie și o aruncă, fără să se uite unde. Foaia ricoșă din peretele separeului și ateriză în farfuria lui Meeks. Buzz zise:

— Oho, partenere!

Mal își înălță privirea și îl văzu pe Danny Upshaw apropiindu-se încet. Îi spuse pe un ton destul de nervos:

— Stai jos, detective.

Apoi observă că pușiului îi tremurau mâinile.

Danny se strecură în separeu, lângă Meeks. Buzz zise:

— Turner Meeks.

Îi strânse mâna. Danny dădu din cap și își întoarse privirea spre Mal.

— Felicitări, căpitane. Și mulțumesc pentru sticlă.

Mal îl privi pe spionul lui și se gândi că în acel moment nu arăta deloc a polițist.

— Eu îți mulțumesc. A fost și plăcerea mea. Dar înainte să vorbim despre misiune, zi-mi ce s-a întâmplat cu sergentul Niles?

Danny strânse în pumn un pahar de apă gol.

— Are o idee absolut țicnită: cum că aș fi intrat prin efracție într-un apartament unde au fost găsite a doua și a treia victimă. În esență, îl deranjează faptul că trebuie să primească ordine de la mine. Jack Shortell mi-a spus că a fost retras din echipă, așa că

îmi pare bine că nu mă mai agasează.

Răspunsul suna învățat pe de rost. Mal întrebă:

— Asta-i tot?

— Da.

— Și ai intrat prin efracție?

— Nu, firește că nu.

Mal se gândi la remarca despre poponar, dar trecu peste ea.

— Bine, atunci consideră asta ca o mustrare din partea lui Ellis Loew *și* a mea. Să nu mai aud de astfel de ieșiri. *Punct.* Să nu se mai întâmple. Ai înțeles?

Danny ridică paharul și păru să se întristeze când își dădu seama că era gol.

— Da, căpitane.

— E tot „Mal”. Vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulțumesc.

— Ceva de băut?

Danny împinse paharul deoparte.

— Nu.

Buzz zise:

— Păstrează-ți ghioagele pentru Mănușile de Aur ale Poliției. Știu un tip care a ajuns sergent caftindu-i pe gagiii pe care îi ura comandantul lui.

Danny râse. Mal se gândi că ar fi bine să-i comande ceva de băut, ca să-i liniștească nervii.

— Spune-mi cum a mers. Te-ai întâlnit cu De Haven?

— Da, de două ori.

— Și?

— Și se dă la mine.

Agentul lui Mal roșise. Mal zise:

— Povestește-mi tot.

— Nu prea e mare lucru de povestit. Am avut o întâlnire în seara asta și avem încă una stabilită pentru mâine seară. Am tras cu urechea din afara casei ei în timp ce acolo avea loc o ședință și am auzit unele lucruri. Destul de aproximative, dar îndeajuns cât să-mi dau seama că încearcă un fel de șantaj asupra studiourilor și că vor să-și sincronizeze mișcarea cu momentul de răbufnire al celor de la Teamsters la pichete. Așa că spune-i lui Mickey să-și țină oamenii în frâu. Mi-am dat seama că mișcarea asta e importantă pentru strategia lor, iar mâine, când o voi întâlni pe De Haven, o să încerc să scot de la ea mai multe detalii.

Mal evaluă toate informațiile, gândindu-se că așteptările lui față de conducerea sindicatului se adevereau: erau duplicitari, vorbeau mult, se complăceau în rolurile lor de eroi și așteptau ca evenimentele exterioare să le dirijeze acțiunile.

— Pe cine-ai mai întâlnit acolo, în afară de Kostenz și De Haven?

— Pe Loftis, Minear și Ziffkin, dar foarte pe fugă.

— Ce impresie ți-au lăsat?

Danny făcu un gest larg.

— Adevărul e că nicio impresie. N-am vorbit cu ei decât un minut sau două.

Buzz chicoti, desfăcându-și cureaua.

— Ai avut mare noroc că bătrânul Reynolds n-a sărit el pe tine în locul lui De Haven. Un tip frumușel, cum ești tu, probabil că i-ar întări strașnic măciuca.

Danny roși din nou. Mal se gândi că omul lucra la două cazuri pline, înghesuite amândouă într-o zi de douăzeci și patru de ore.

— Spune-mi cum merge celălalt caz, zise el.

Ochii lui Danny cutreierară peste tot, scrutând separeurile învecinate și zăbovind asupra clienților de la bar, după care privirea îi reveni la Mal. Spuse:

— Încet, dar bine, cred. Am acasă propriul meu dosar, cu toate probele și toate ipotezele existente, iar asta mă ajută. Trebuie verificate o serie de dosare, iar treaba merge încet, dar se face temeinic. Am senzația că progresez în privința victimelor, că am prins legătura dintre ele. Nu cred că avem de-a face cu un nebun care omoară la întâmplare. Știu că nu-i așa. Dacă voi avansa mai mult, s-ar putea să am nevoie de altcineva ca momeală. Aș putea să mai primesc un om?

Mal zise:

— Nu.

Se uită cum Danny urmărește cu privirea doi bărbați ce treceau pe lângă separeul lor.

— Nu, după cascadoria ta cu Niles nu se mai poate. Îi ai pe cei patru polițiști pe care ți i-a trimis Dudley Smith…

— Sunt oamenii lui Dudley, nu ai mei! Nici măcar nu-mi raportează ce fac, iar Mike Breuning mă duce cu vorba! Dacă e să mă gândesc bine, compromite întreaga misiune!

Mal lovi masa cu palma, întorcând privirea lui Danny înspre el.

— Uită-te la mine și ascultă-mă bine! Vreau să te calmezi și să nu te mai repezi așa. Faci tot posibilul în ambele cazuri și, în afară de povestea cu Niles, te descurci de minune. Acum ai pierdut un om, dar îi ai pe cei care se ocupă de supraveghere, așa că gândește-te că ai scăpat de multe probleme, liniștește-te și fii profesionist. *Fii polițist*!

Ochii tulburi ai lui Danny rămaseră fixați asupra lui Mal. Buzz întrebă:

— Detective, ai niște indicii serioase în privința victimelor? Ai… cum îi spune… ai vreun element comun?

Agentul operativ i se adresă superiorului său:

— Un individ pe nume Felix Gordean. E un codoș de homosexuali, a avut legături cu una dintre victime și *știu* că asasinul are un fel de fixație pentru el. Încă nu l-am strâns prea tare cu ușa, pentru că știu că îi are în solda lui pe cei de la Moravurile de la secția centrală a LASD, iar individul pretinde că e amic cu persoane influente de la LAPD și Birou.

Mal zise:

— Ei bine, eu n-am auzit niciodată de el, iar eu sunt o persoană influentă de la Birou. Buzz, tu ai auzit de tipul ăsta?

— Sigur că da, șefu'. Mișună și pe la municipalitate, și pe la comitat. Un ciudat uns cu toate alifiile. Joacă golf cu șeriful Eugene Biscailuz și de Crăciun toarnă câteva monede în buzunarele lui Al Dietrich.

În timp ce Buzz rostea aceste cuvinte, Mal înțelese că era unul dintre cele mai frumoase momente din viața lui.

— Strânge-l zdravăn cu ușa, Danny. Suport eu toate consecințele, iar dacă îți face cineva probleme, nu uita că în spatele tău se află anchetatorul-șef al Procuraturii Districtuale din Los Angeles.

Danny se ridică în picioare. Arăta înduioșător de recunoscător. Mal zise:

— Du-te acasă și dormi, Ted. Bea un pahar și pentru mine.

Cârtița Procuraturii plecă, salutându-i pe colegii lui polițiști. Buzz răsuflă încet.

— Băiatu' ăsta-i pe craca unui copac bătrân și foarte înalt și se uită în jos, la un flăcău înalt, cu o drujbă-n mână. Iar tu ai mai mult curaj decât minte.

Era cel mai drăguț lucru pe care i-l putea spune cineva. Mal replică:

— Mai comandă o felie de plăcintă, flăcău. Fac eu cinste.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Fereastra de pe hol scârțâi. Trei pași ușori pe podeaua dormitorului.

Buzz se foi, se rostogoli de lângă Audrey, băgă mâna sub pernă și apucă pistolul, camuflându-și mișcarea cu un căscat de om adormit. Alți doi pași. Audrey sforăia ușor, iar printr-o crăpătură dintre perdele răzbătea lumina. O siluetă apăru dinspre partea lui de pat. Se auzi cum se armează un pistol.

— Mickey, ești un om mort!

Buzz o împinse pe Audrey pe podea, departe de voce. Un amortizor pocni slab, iar limba de foc lumină un tip uriaș, într-un palton întunecat. Audrey țipă. Buzz simți cum salteaua e ciuruită la doi centimetri de picioarele lui. Înșfăcă dintr-o singură mișcare bastonul de pe noptieră și îl pocni pe atacator peste genunchi. Lemnul placat cu metal sfărâmă niște oase. Individul se prăvăli pe pat. Audrey țipă:

— Meeks!

O împușcătură sfârtecă peretele opus. O altă jumătate de secundă de lumină înflorită pe țeava pistolului îi dezvălui lui Buzz conturul celuilalt. Apucă paltonul insului, îl trase în pat, îi acoperi fața cu o pernă și-l împușcă de două ori în cap de aproape.

Pocnetele răsunară înăbușit. Zbieretele lui Audrey se auziră ca vaierul prelung al unei sirene. Buzz coborî din pat și o strânse în brațe, înăbușindu-i tremuratul în propriile lui spasme. Îi șopti:

— Du-te în baie, nu aprinde lumina și ține capul jos. A venit pentru Mickey, iar dacă mai e vreunul afară, vine și ăla. Stai dracului jos și stai dracului calmă!

Audrey se retrase, mergând în genunchi. Buzz se duse în camera de zi, desfăcu perdelele și se uită afară. Exact vizavi de ei era parcată o mașină care nu fusese acolo când venise el. Nicio altă mașină nu staționa lângă bordură. Încercă să-și imagineze ceea ce, probabil, se întâmplase:

El arăta ca Mickey de la distanță. *El* conducea un Eldorado verde, model '48. Casa lui Mickey fusese bombardată ieri. Mickey, nevasta și buldogul supraviețuiseră. *El* parcase mașina la distanța standard de trei străzi. Supravegherea făcută de mântuială îl convinsese pe atacator că *el* era Mickey – un sudist grăsan și scund fusese confundat cu un evreu grăsan și scund.

Buzz continuă să scaneze mașina: rămânea nemișcată și lipsită de pulsația luminoasă a jarului unei țigări. Trecură cinci minute. Nu apăru niciun polițist și nici vreun tovarăș de-al mortului. Buzz, convins că fusese o operațiune solo, se întoarse în dormitor și aprinse lumina.

Camera duhnea a praf de pușcă. Patul era năclăit de sânge, iar perna era îmbibată cu vișiniu. Buzz o ridică și i-o puse mortului sub cap. Tipul nu mai avea față, nu exista orificiu de ieșire al glonțului și tot bulionul îi curgea prin urechi. Îl căută prin buzunare – și îl năpădiră toate spaimele.

O legitimație LAPD și un buzer personal: sergent detectiv Eugene Niles, brigada Hollywood. Un card Automobil Club, cu descrierea mașinii în colțul din stânga jos – Ford maro Crown Victoria ’49, Cal. JS 1497. Un carnet de conducere pe numele lui Eugene Niles, domiciliat în Hollywood, Melbourne Avenue, numărul 3987. Cheile mașinii și alte chei, plus o hârtie cu adresa lui Audrey și un plan arhitectural al unei case care semăna cu apartamentul lui Mickey din Brentwood.

Zvonuri vechi, fapte noi, tremurături criminale.

Cei de la LAPD erau în spatele împușcăturilor de la LASD. Jack D. și Mickey îngropaseră securea războiului. Niles făcea parte din divizia Hollywood, centrul furtunii stârnite de Brenda Allen. Buzz alergă pe partea cealaltă a străzii, mânat de teamă. Văzu că sedanul era un Vicky din ’46, cu numărul de înmatriculare JS 1497. Descuie portbagajul și alergă înapoi în casă. Trase plapuma mare de pe pat, îl înveli pe Niles, cu tot cu pistol, în ea, îl aburcă pe umăr și se întoarse la Vicky, unde încuie cadavrul în portbagaj, îndoindu-l de mijloc în jurul roții de rezervă. Apoi, gâfâind, leoarcă de sudoare și tremurând, se întoarse la Audrey.

Stătea pe closet, goală, și fuma. O jumătate de duzină de mucuri erau împrăștiate pe jos. Baia era cufundată într-un nor de fum. Arăta ca o femeie de pe Marte: lacrimile îi întinseseră machiajul pe față, iar petele de ruj, întinse de când făcuseră dragoste, încă i se mai vedeau pe obraji.

Buzz îngenunche în fața ei.

— Iubito, mă ocup eu de asta. Mickey era cel care trebuia s-o încaseze. Cred că noi suntem în regulă. Dar va trebui să stau o vreme departe de tine, în eventualitatea că tipul avea vreun partener. Nu vrem să-și dea seama că aici, cu tine, am fost eu și nu Mickey.

Audrey lăsă țigara să-i cadă și o stinse cu piciorul gol, fără să simtă vreo durere. Îi zise:

— Foarte bine.

Avea o voce răgușită, de fumător.

Buzz zise:

— Iei toate așternuturile de pe pat și le arunci în incinerator. În saltea și în perete sunt gloanțe. Le scoți și le arunci. Și nu spui la *nimeni*!

Audrey spuse:

— Zi-mi că totul o să fie în regulă.

Buzz o sărută pe cărarea din păr și se văzu legat în curele, împreună cu ea, în camera de gazare.

— Iubita mea, chestia asta va fi cu siguranță în regulă.

•

Buzz duse mașina lui Niles pe colinele Hollywoodului. Găsi niște unelte de grădinărit pe bancheta din spate, apoi descoperi o porțiune de pământ la capătul drumului de acces spre semnul mare cu „Hollywood” și îl îngropă pe asasinul potențial al lui Mickey Cohen într-o groapă de 1,30 pe 1,30 pe 1,30, lucrând cu o cazma și o lopată. Bătuci pământul bine de tot, ca nu cumva să-l adulmece coioții și să li se facă foame. Azvârli câteva crengi deasupra mormântului și se pișă pe el: un epitaf pentru un camarad, un polițist corupt, care îl băgase în cel mai mare necaz al vieții lui aducătoare de necazuri. Îngropă arma lui Niles sub o tufă de spini, apoi se întoarse cu mașina în Valley, o șterse bine de amprente, smulse distribuitorul și o lăsă într-un garaj abandonat de pe Suicide Hill, locul de întâlnire a unei găști de tineri de lângă spitalul Sepulveda VA. Cum nu mai funcționa, va fi dezmembrată în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

Era 4:30 dimineața.

Buzz merse pe jos pe Victory Boulevard, luă un taxi până la intersecția dintre Hollywood și Vermont, apoi merse iar pe jos încă un kilometru, până pe Melbourne Avenue. Găsi un telefon public, își notă numărul lui Eugene Niles din cartea de telefon, formă numărul și lăsă telefonul să sune de douăzeci de ori. Niciun răspuns. Găsi numărul 3987 – apartamentul din stânga, de la parter, într-o clădire cu stucatură trandafirie – și intră cu cheile lui Niles, având în minte un singur gând: să găsească probe care să demonstreze că mai existau și alți oameni ce puteau atenta la viața lui Mickey.

Era o locuință tipică pentru un burlac: o garsonieră cu o cameră de zi care era și dormitor, o baie și o bucătărie incorporată. Un birou era așezat cu fața la o fereastră acoperită cu scânduri bătute în cuie. Buzz se duse direct la el, atingând totul cu mânecile trase peste mâini. După zece minute era în posesia unor probe circumstanțiale solide:

Un certificat de la Școala de Geniu a Armatei Statelor Unite, emis în Camp Polk, Louisiana, în care se atesta faptul că în decembrie 1931 numitul caporal Eugene Niles absolvise cu succes cursurile de mânuire a explozivilor – ceea ce confirma că idiotul ăsta plasase bomba sub casa lui Mickey.

Scrisori de la fosta soție a lui Niles, care îl acuzau că se cuplase cu prostituatele Brendei Allen. Citise stenogramele de la proces și înțelesese că soțul ei se destrăbălase în arestul secției Hollywood – justificarea pentru pica pe care Niles i-o purta lui Mickey.

O agendă de adrese care includea nume și numere de telefon a patru dintre gorilele lui Jack Dragna, plus alți cărăuși mituiți de-ai lui Dragna – polițai pe care-i cunoscuse când era în LAPD –, și o însemnare ciudată: „Karen Hiltscher, LASD, W. Hollywood”, cu un „!!!!” în roșu aprins. Mai găsi și alte confirmări ale urii purtate de Niles lui Mickey înainte de armistițiul încheiat cu Jack D. În concluzie, totul părea să fi fost o inițiativă personală, plănuită jalnic de un Niles disperat că bomba lui nu-l făcuse praf pe Mick.

Buzz stinse lumina și la plecare șterse clanțele ușii pe ambele părți. Merse pe jos până la colțul dintre Sunset și Vermont, azvârli cheile de la casa și mașina lui Niles prin grătarul unei guri de canal și începu să râdă demențial, simțind o durere în șale. Tocmai salvase viața celui mai periculos și mai generos bărbat pe care îl întâlnise vreodată, dar

nu avea nici cea mai mică posibilitate să i-o spună. Râsul i se înteți până într-atât, încât se văzu nevoit să se așeze pe o bancă din stația de autobuz. Râse până când poanta îl epuiză – apoi îngheță.

Danny Upshaw îl bătuse pe Gene Niles. Polițiștii de la municipiu îi urau pe polițiștii de la comitat. După ce Niles va fi dat dispărut, cei din LAPD se vor năpusti ca muștele la rahat pe pușțiul ăla necopt, care era deja în rahat până la genunchi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Danny încercă să-l prindă pe Felix Gordean singur.

Își începuse filajul în parcarea de la Chateau Marmont. Gordean i-a stricat planurile – a sosit la birou însoțit de Christopher, Băiat Drăguț. A plouat fără încetare timp de trei ore, cât a ținut el sub supraveghere intrarea în agenție. Strada fiind inundată, în parcare n-a tras nicio mașină, iar Danny oprise într-o zonă unde parcarea era interzisă, lăsându-și legitimația și pistolul de calibrul 45 acasă, pentru că acum era de fapt Ted Krugman. Geaca de piele a lui Ted și simpatia lui Considine îi țineau de cald, așa că stătea cu geamul deschis. Danny hotărî că dacă Gordean nu va pleca de la birou până la 1, îl va aborda atunci, pe loc.

La 12:35 ușa se deschise. Gordean ieși, își desfăcu umbrela și traversă bulevardul Sunset. Danny dădu drumul la ștergătoare și îl văzu intrând la Cyrano's, iar individul de la intrare îl întâmpină de parcă ar fi fost cel mai important client al lui. Danny îi acordă lui Gordean treizeci de secunde, cât să se așeze, apoi își ridică gulerul și traversă strada în fugă, apărându-se de ploaie.

Omul de la intrare îi aruncă o privire ciudată, dar îl lăsă să intre. Danny clipi și văzu niște ziduri aurite și decorate cu catifea roșie, un bar lung, din lemn de stejar, și pe Felix Gordean la o masă alăturată. Își croi drum printr-un grup de oameni de afaceri și se așeză în fața lui. Gordean aproape că înghiți scobitoarea pe care o ținea între dinți.

Danny începu:

— Vreau să știu ce știi și tu. Vreau să-mi spui totul despre bărbații pe care i-ai inițiat. Vreau să-mi dai un raport despre toți clienții tăi. Și îl vreau acum.

Gordean se juca cu scobitoarea.

— Spune-i locotenentului Matthews să mă sune. Poate că el și cu mine am putea ajunge la un compromis.

— Să-l fut pe locotenentul Matthews! Îmi spui ce vreau să știu? *Acum*!

— Nu, nu-ți spun.

Danny zâmbi.

— Ai patruzeci și opt de ore să te răzgândești.

— Altfel?

— Altfel torn la presă tot ce știu despre tine.

Gordean pocni din degete. Un ospătar se prezentă la masă. Danny părăsi restaurantul și ieși în ploaie. Își aminti că promisese să-i telefoneze lui Jack Shortell, așa că intră în cabina de vizavi de agenție, formă numărul de la secția Hollywood și auzi:

— Da?

La telefon era chiar Shortell.

— Sunt Upshaw, Jack. Ce ai aflat…?

— Ce am aflat e că mai avem unul. LAPD l-a descoperit azi-noapte pe o costișă a râului L.A. Doctorul Layman îl rezolvă chiar acum, așa că…

Danny lăsă receptorul să-i cadă din mână și pe Shortell să țipe în urma lui „Upshaw!” Goni nebunește până în centru, parcă în fața rampei morgii LAPD și, în timp ce se repezea înăuntru, aproape că se împiedică de un cadavru pus pe o targă. Jack Shortell era deja acolo, transpirat, cu insigna agățată de reverul hainei. Îl văzu pe Danny, blocă accesul în sala de disecție a doctorului Layman și îi spuse:

— Țin-te bine.

Danny inspiră adânc.

— De ce?

Shortell spuse:

— E Augie Luis Duarte, unul din tipii de pe lista ta de urmăriți. Polițiștii care l-au găsit l-au identificat după carnetul de conducere. Cei de la LAPD l-au găsit țeapăn azi-noapte, la 12:30. Echipajul care l-a descoperit nu știa de trupa noastră. Breuning a fost și el aici și tocmai a plecat. Vocifera și susținea că Duarte a fugit noaptea trecută de sub supravegherea *lui*. Danny, știu că astea-s numai vrăjeli. Te-am căutat azi-noapte ca să-ți spun că investigațiile noastre pe direcția hoțului de mașini și a bețelor *zoot* nu dau niciun rezultat. Am vorbit cu o funcționară de la secția Wilshire, care mi-a spus că Breuning era aseară acolo, împreună cu Dudley Smith. Am sunat și mai târziu și mi-a spus că tot acolo stau. Breuning pretinde că ceilalți trei indivizi sunt încă sub supraveghere, dar eu nu-l cred.

Danny simți că-i plesnește țeasta. Mirosurile de la morgă îi întorceau stomacul pe dos și îi iritau tăieturile de la bărbierit. Se repezi la ușa pe care scria „Dr. Norton Layman”, o deschise și îl văzu pe cel mai renumit patolog criminalist din țară scriind ceva pe un clipboard. O siluetă nudă era întinsă pe masa de disecție din spatele lui. Layman se dădu la o parte, ca și cum ar fi zis „Desfată-ți ochii”.

Augie Duarte, chipeșul mexican care ieșise din agenția lui Gordean cu două seri în urmă, zăcea întins cu fața în sus pe masa de inox. Era golit de sânge. Intestinele îi fuseseră smulse de mușcături. Mușcăturile îi acopereau tot bustul, fără să se suprapună. Obrajii îi fuseseră crestați până la gingii și maxilar, iar penisul îi fusese retezat, inserat în cea mai adâncă dintre tăieturi și atârnat în așa fel încât prepuțul rămăsese prins între dinții încleștați, iar *rigor mortis* menținuse obscenitatea intactă. Danny izbucni:

— O, Dumnezeule! Nu!

Layman îi explică:

— Ploaia i-a curățat corpul și a păstrat tăieturile proaspete. Am găsit într-una din ele o așchie dintr-un dinte și i-am făcut un mulaj. E în mod cert de origine animală. I-am dat mulajul unui asistent să-l ducă pentru analiză la un ortodont criminalist de la Muzeul de Istorie Naturală. La ora asta îl examinează.

Danny își desprinse ochii de pe cadavru. Ieși pe rampă ca să-l caute pe Shortell, sufocat de duhoarea de formaldehidă, cu plămânii căutându-i avizi aerul curat. Un grup

de mexicani stăteau în dreptul rampei, arborând expresiile unei familii îndoliate și uitându-se înăuntru. Unul din ei îl fixa insistent. Danny se strădui să-l repereze pe Shortell, apoi simți o mână pe umăr.

Era Norton Layman, care îi spuse:

— Tocmai am vorbit cu omul de la muzeu. Au identificat specimenul. Asasinul poartă dinți de wolverină – adică de gluton[{21}].

Danny revăzu acel W însângerat de pe tapetul ieftin. Văzu un W în alb-negru, un W imprimat cu fier roșu pe fața lui Felix Gordean, W-uri pe toate mătăniile strânse în mâini de ciumeții de *pachucos* îndoliați, grupați laolaltă. Văzu la W-uri până când Jack Shortell apăru pe rampă și-l apucă de braț, iar el se auzi spunându-i:

— Adu-l pe Breuning. Nu-s sigur că o să pot face față.

Apoi văzu numai sânge.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Filaj pe urmele propriului său fiu.

Mal stătea pe treptele de la secția 32 a tribunalului civil din Los Angeles. Era flancat de avocați fumători, întors cu spatele, asculta conversația lejeră a acestora și aștepta să-i zărească pe Stefan, pe Celeste și pe javra de avocat al femeii. Când avea să-l vadă, o să tragă o discuție rapidă în toaletă, ca între bărbați: nu trebuie să crezi toate lucrurile rele pe care le auzi despre mine, iar când avocatul meu va fi rău cu mama ta, încearcă să nu asculți ce zice.

S-a făcut târziu și nici urmă de Stefan, Celeste sau avocat. Mal auzi o izbucnire de conversație animată în spatele lui.

— Îl știi pe Charlie Hartshorn?

— Sigur. Un tip minunat, deși un pic prea sentimental. I-a apărat pe gratis pe cei de la Sleepy Lagoon.

— Ei bine, a murit. Sinucidere. S-a spânzurat azi-noapte la el acasă. O casă superbă, chiar între Wilshire și Rimpau. Au anunțat la radio. Am fost odată la o petrecere acolo.

— Săracul Charlie. Mai mare păcatul!

Mal se întoarse. Cei doi plecaseră. Polițistul își aminti că Meeks îi spusese de legătura ce apăruse între Reynolds Loftis și Hartshorn în urma unei razii într-un bar de homosexuali, dar nu menționase nicio clipă că individul ar fi fost asociat cu Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon. Nu exista nicio mențiune a numelui lui Hartshorn în vreunul din dosarele psihiatrice sau cele ale marelui juriu, iar Meeks mai spusese că avocatul apăruse – dar nu ca suspect – și în cazul crimelor investigate de Upshaw.

Coincidența legată de Hartshorn îl sâcâia. Mal se întrebă cum va interpreta Meeks vestea sinuciderii lui Hartshorn. Doar spusese că îl bruscase pe individ, legându-se de homosexualitatea lui. Uitându-se spre stradă, îi văzu pe Celeste, pe Stefan și pe un tânăr cu o servietă diplomat coborând dintr-un taxi. Băiatul ridică privirea, se lumină la față și începu să alerge.

Mal îl întâmpină la jumătatea treptelor, îl culese de jos printre hohote de râs și îl

aruncă în aer de mai multe ori. Stefan scoase un chicot. Celeste și tânărul cu servietă diplomat grăbiră pasul. Mal își aburcă fiul pe umeri și intră rapid înăuntru, apoi se strecură în toaleta bărbaților. Cu răsuflarea tăiată, îl puse pe Stefan jos și îi spuse:

— Tăticul tău e căpitan.

Vârî mâna în buzunar și scoase una din tresele primite de la Buzz.

— Și tu ești căpitan. Ține minte. Ține minte asta dacă avocatul mamei tale începe să vorbească urât despre mine.

Stefan strânse în pumni tresele de argint. Mal văzu că avea chipul acela confuz, buhăit, ca de fiecare dată când Celeste îl îndopa cu mâncare cehească, plină de amidon.

— Cum îți merge? Cum se poartă maică-ta cu tine?

Stefan vorbi anevoie, de parcă de când se despărțiseră ar fi fost îndopat doar cu graiul din vechea lor țară.

— *Mutti*… vrea ca noi să ne mutăm. Zice că… trebuie să plecăm înainte să se hotărască să se mărite cu Rich… Richard.

Richard.

— Nu… nu-mi place de Richard. E drăguț cu *Mutti,* dar e ră… răutăcios cu câinele lui.

Mal îl strânse pe băiat în brațe.

— N-o să-i las! Maică-ta-i o femeie nebună și n-o s-o las să te ia de lângă mine.

— Malcolm…

— *Tata,* Stefan.

— Tata, te rog să n-o mai lovești pe *Mutti*! *Te rog*!

Mal îl strânse și mai tare pe Stefan, încercând să stoarcă din el toate cuvintele rele și să-l facă să-i spună „Te iubesc”. Dar simțea ceva ciudat la băiat, ceva flasc, de parcă ar fi fost prea slăbănog pentru un copil normal.

— Șșșt… N-am s-o mai lovesc și nici n-am s-o las să te ia de lângă mine. Șșșt…

Ușa se deschise în spatele lor. Mal auzi vocea unui vechi aprod al curții cu juri, care lucra de când se știa la tribunalul civil din L.A.

— Locotenent Considine, curtea se întrunește, iar eu trebuie să-l conduc pe băiat în instanță.

Mal îl îmbrățișă pe Stefan pentru ultima oară.

— Acum sunt căpitan, Stefan, așa că du-te cu domnul și ne vedem înăuntru.

Stefan îl strânse și el – tare de tot.

•

Curtea se întruni zece minute mai târziu. Mal stătea la o masă împreună cu Jake Kellerman, față în față cu judecătorul. Celeste, avocatul ei și Stefan stăteau cumva oblic, cu fața spre boxa martorilor. Aprodul intonă:

— Atențiune, atențiune, curtea e în ședință! Prezidează onorabilul Arthur F. Hardesty!

Mal se ridică în picioare. Jake Kellerman spuse:

— În clipa următoare bășinosul ăsta bătrân o să zică „Avocații la mine”. O să-i cer o amânare de-o lună, amintindu-i de obligațiile tale față de marele juriu. O să mai obținem una când se va întruni marele juriu, după care am scăpat. *Apoi* o să-l aducem pe Greenberg.

Mal îl strânse pe Kellerman de braț.

— Jake, rezolvă totul așa cum zici.

Kellerman șopti încet de tot:

— Se rezolvă. Dar roagă-te ca un zvon pe care l-am auzit să nu fie adevărat.

Judecătorul Arthur F. Hardesty lovi în masă cu ciocănelul:

— Avocații la mine!

Jake Kellerman și avocatul lui Celeste se apropiară, aplecându-se către Hardesty. Mal se străduí să audă, dar nu prinse decât niște frânturi ininteligibile. Jake părea agitat. Adunarea se încheie cu un pocnet de ciocănel. Kellerman reveni, negru de furie.

Hardesty spuse:

— Domnule Considine, cererea avocatului dumneavoastră pentru o amânare de o lună a fost respinsă. În pofida sarcinilor dumneavoastră polițienești, sunt sigur că veți găsi timpul necesar pentru a vă consulta cu domnul Kellerman. Ambele părți se vor întâlni în fața mea în sala de judecată de acum în zece zile, luni, 22 ianuarie. Ambele părți vor fi pregătite să depună mărturie. Domnule Kellerman, domnule Castleberry, asigurați-vă că martorii dumneavoastră vor fi încunoștințați de această dată și aduceți toate documentele pe care le considerați necesare ca probe. Înfățișarea preliminară a luat sfârșit.

Judecătorul izbi iar cu ciocănelul. Castleberry îi conduse pe Celeste și pe Stefan afară din sală. Băiatul se întoarse și-i făcu semn cu mâna. Mal îi arătă semnul V, de la victorie, și încercă să zâmbească, dar nu reuși. Băiatul lui dispăru numaidecât. Kellerman îi spuse:

— Am auzit că atunci când Castleberry a aflat de avansarea ta, s-a supărat urât de tot. Cică a făcut cumva ca fotografiile de la spital să ajungă la unul din aprozii lui Hardesty, care i-a povestit tot judecătorului. Mal, sunt furios și-mi pare rău. O să-i spun lui Ellis ce-a făcut Castleberry, ca să i-o tragă golanului.

Mal se uita la locul din care băiatul îi făcuse cu mâna.

— Să i-o tragi ei. Fără niciun pic de milă! Dacă Stefan trebuie s-audă, s-audă. Dar trage-i-o cât poți de tare!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Cercetând din priviri camera de zi a lui Ellis Loew, Buzz stabili cotele de pariuri:

Douăzeci la unu că marele juriu va pune sub acuzație *beaucoup* membri AUFT. Douăzeci la unu că studiourile îi vor pune pe liber pe motiv de trădare înainte de vreun anunț oficial, iar cei din Teamsters vor fi angajați în locul lor la mai puțin de douăzeci și patru de ore după asta. Dacă l-ar fi putut convinge pe Mickey să accepte pariuri privind rezultatele proceselor, ar aduna o sumă frumușică – plus bonusul de la Howard. Căci activitatea care se desfășura în micul comandament al lui Loew îi asigura pe mulți dintre Roșii de niște bilete – numai dus – la Marele Circ.

În afara meselor și a scaunelor aranjate pentru funcționari, restul mobilierului fusese scos și depozitat în grădina din spate. Dosarele ghiftuite cu depoziții ale martorilor

acuzării umpleau raftul de deasupra șemineului. Un panou din plută era fixat pe fereastra din față și mai era și spațiul împărțit pentru rapoartele celor patru anchetatori din echipă: M. Considine, D. Smith, T. Meeks și D. Upshaw. Teancul de formulare de interogatoriu ale căpitanului Mal – cu întrebări croite pentru personajele de stânga, legalizate și remise de funcționarii de la municipalitate – era foarte voluminos. Rezumatele rapoartelor de teren ale lui Dudley se înălțau de cinci ori mai sus decât lățimea lor. Dudley transformase deja paisprezece indivizi ostili în turnători ai apărării și adunase dovezi compromițătoare la adresa a o sută de persoane turnate. Propriul lui raport conținea șase pagini: cu Sammy Benavides, care i-o trăgea surorii sale, cu injecțiile cu heroină ale lui Claire De Haven și cu obiceiul lui Reynolds Loftis de a frecventa barurile de homosexuali. Restul era material de umplutură, chestii neinteresante în comparație cu contribuțiile lui Mal și Dudley. Materialul strâns de Danny Upshaw avea două pagini – speculațiile făcute în urma trasului cu urechea și a pipăielilor cu stângista de Claire. El și cu puștiul nu făceau tocmai furori cu eforturile lor de a distruge Conspirația Comunistă. Mai erau acolo și mese cu coșuri pentru schimburile de informații, având pe ele inscripțiile „Intrare” și „Ieșire”, mese pentru probele fotografice adunate de țicnitul de Ed Satterlee, o imensă cutie de carton conținând asociații de nume, date, organizații politice și confesiuni documentate: comuniști, simpatizanți și tovarăși de drum care simpatizau cu Mama Rusie și doreau sfârșitul S.U.A. prin orice mijloace, drepte sau nedrepte. Iar pe o parte imensă a unui perete gol – graficul întregii conspirații, conceput de Ed Satterlee, șperaclul lui pentru marele juriu.

Pe o coloană orizontală conducătorii AUFT; pe alta numele organizațiilor paravan ale comuniștilor din care făceau parte aceștia; pe o coloană verticală, deasupra graficului, numele martorilor acuzării și „forța acuzațiilor”, consemnată printr-un număr de stele, cu linii care ajungeau să se intersecteze cu eminențele cenușii ale mișcării și cu liderii din organizațiile de fațadă. Fiecare stea corespundea, după Satterlee, numărului de zile de depoziții pentru martorii acuzării, evaluate după forța locului, a momentului și a zvonurilor: care simpatizant comunist participase, unde și ce declarase și care dintre Roșii pocăiți fuseseră acolo să-l audă – un conglomerat de informații amețitor, super-șocant, absolut nemaivăzut și imposibil de dezavuat.

Și continua să-l vadă pe Danny Upshaw exact în mijlocul acelui conglomerat, înecându-se în rahat, deși puștiul făcea parte din tabăra îngerilor.

Buzz ieși pe veranda din fața casei. Își frământase creierii ore în șir căutând portițe de ieșire, sub presiunea rapoartelor ce trebuiau scrise. Trei telefoane se axaseră pe aranjarea schemelor de deturnare fiscală ale lui Audrey. Un telefon i l-a dat lui Mickey, căruia i-a turnat o poveste complicată despre felul cum un parior îl fentase pe unul din cărăuși, care i-o trăgea surorii pariorului, așa încât omul nu-l putea da în gât, dar el reușise să-l facă să scuipe cele șase bătrâne șparlite – adică exact suma delapidată de Audrey de la Mick. Al doilea telefon fusese pentru Petey Skouras, unul dintre cărăuși, mut ca un pește. Insul a acceptat să joace rolul nebunului îndrăgostit, care s-a împăcat în cele din urmă cu șeful lui pentru o mie de dolari, bani peșin (deși Buzz știa că Johnny Stompanato va veni să-l tragă de limbă, ca să afle numele pe care Buzz nu accepta să-l

divulge, va simți că acolo era ceva în neregulă și-i va stoarce o mărturisire), iar faptul că înapoiase banii l-a asigurat că asta va fi singura lui pedeapsă. Al treilea telefon fusese la un cămătar evreu: șapte mii de dolari cu douăzeci de procente dobândă, adică opt mii patru sute de dolari, pe care se obliga să-i plătească până pe 10 aprilie. Femeia lui scăpase astfel de necaz – cadoul lui pentru durerea îndurată când Gene Niles fusese împușcat în cap chiar în patul ei. Cine are noroc, are. Slavă Domnului că-i picase pleașca cu anchetarea comuniștilor. Dacă nu se vor prăpădi unul de dorul celuilalt, probabil că el și leoaica lui vor supraviețui.

Puștiul rămânea în continuare jokerul pe care nu știa cum să-l joace.

Trecuseră douăsprezece ore de când purecase apartamentul lui Niles. Să se întoarcă și să aranjeze lucrurile în așa fel încât să pară că tipul și-a luat tălpășița? Să planteze niște probe incriminatoare? Când vor remarca absența javrei, cei de la LAPD se vor agăța de faptul că fusese unul din oamenii lui Dragna și nu vor mai continua ancheta? Își vor da oare seama că el pusese la cale atentatul cu bomba și-l vor bănui pe Mickey? Sau vor considera dispariția lui Niles drept o crimă și vor căuta cu disperare asasinul?

Buzz îi văzu pe Dudley Smith și pe Mike Breuning în spatele grădinii, lângă canapeaua lui Ellis Loew, lăsată afară, în ploaie, pentru că la el slujba de la Procuratură conta mai mult decât confortul. Soarele încă mai zăbovea sus. Dudley râdea și arăta înspre cer. Buzz privi norii negri ridicându-se dinspre ocean. Se gândi: Rezolv-o, rezolv-o, rezolv-o! Fii omul cu rezolvările. Fii ceea ce căpitanul Mal i-a spus puștiului ăluia să fie.

Fii polițist.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Danny descuie ușa și bătu încet în perete. W-urile de sânge pe care le văzuse de când fusese la morgă dispărură când ajunse în camera lui curată și frumos aranjată. Totuși ceva părea în neregulă. Cercetă încăperea cu privirea până când descoperi ce: covorul era încrețit lângă măsuța de cafea, iar el avea întotdeauna grijă să-l netezească înainte de a ieși din casă.

Încercă să-și amintească dacă o făcuse și azi-dimineață. Își aminti că se îmbrăcase în Ted Krugman, de la pielea goală până la geaca de piele, în fața oglinzii din baie. Își aminti că ieșise din casă gândindu-se la Felix Gordean, în vreme ce în urechi îi răsuna fraza lui Mal Consindine: „Strânge-l zdravăn cu ușa, Danny”. Nu-și aminti de gestul lui metodic de a îndrepta covorul – probabil fiindcă Teddy K. nu era genul meticulos. Nimic altceva nu arăta nelalocul lui în cameră și nu exista nici cea mai mică posibilitate ca EL să intre prin efracție în apartamentul unui polițist…

Danny se gândi la dosarul lui secret, alergă la dulapul din hol și îl deschise. Era acolo, cu pozele și însemnările intacte, acoperit de o bucată de mochetă încrețită, exact așa cum trebuia. Cercetă baia, bucătăria și dormitorul, văzu că totul era la locul lui, se așeză pe un scaun și începu să răsfoiască o carte pe care tocmai o cumpărase.

Familia nevăstuicii – fiziologie și obiceiuri, singurul exemplar de pe raftul din spate al

librăriei lui Stanley Rose.

Capitolul șase, pagina 59: *Wolverina* (*glutonul*).

Un reprezentant de 20 până la 25 de kilograme al familiei nevăstuicilor, originar din Canada, care trăiește pe coasta de nord-vest a zonei Pacific și în partea de sus din Midwest. E întruparea celei mai violente creaturi de pe fața pământului. Lipsită complet de frică. Se știe că atacă animale de câteva ori mai mari decât ea. Au fost semnalate cazuri când a gonit urși și pume de lângă pradă. O bestie care nu suportă să vadă alte creaturi bucurându-se de hrană – deseori le alungă pentru a devora rămășițele unui festin. E înzestrată cu un sistem digestiv extrem de eficace: o wolverină mănâncă rapid, digeră rapid, defechează rapid și e permanent înfometată. Are un apetit imens, care se potrivește cu răutatea ei. Tot ce vor aceste mici scârbe violente e să omoare, să mănânce și uneori să se fută cu alți membri ai rasei lor mizantrope.

W
W
W
W
W
W
W
W

Wolverină.

Alter-egoul unui asasin care mușcă, mursecă, violează și înfulecă din carnea umană cu o foame uriașă – sexuală și emoțională. Un bărbat care se identifică total cu un animal obscen de rapace, identitate pe care și-a asumat-o ca să îndrepte nedreptăți trecute. Mutilările animalice constituiau metoda lui specifică, *propria reconstituire interioară a ceea ce i se făcuse lui.*

Danny se duse la fotografiile de la sfârșitul cărții, rupse trei imagini cu wolverine, căută în dosarul lui pozele sângeroase din locuința de la numărul 2307 și făcu un colaj deasupra patului. Lipi îngrozitoarea creatură în mijloc, lumină cu veioza colecția de fotografii, se dădu puțin în spate, se uită și cugetă.

O creatură durdulie, cu picioare scurte, ochi ca mărgelele și o blană groasă, ca să suporte frigul. O coadă de pisică, un bot scurt și ascuțit, unghii ascuțite, dinți fioroși, dezgoliți în fața aparatului de fotografiat. Un copil urât, care știe că e urât și se revanșează făcându-le rău oamenilor, căci pe ei îi învinovățește că l-au făcut să devină ceea ce este. Imagini fulgurante, în timp ce animalul și apartamentul de la 2307 se contopeau: asasinul era cumva desfigurat sau credea că e desfigurat. Cum martorii nu-l descriau ca având vreo rană pe chip, desfigurarea putea exista undeva pe corpul său. Asasinul se credea urât și lega urâțenia lui de sex, de unde și crestătura făcută lui Augie Duarte de la obraz până la maxilar și știomeleangul ieșindu-i din gură. O intuiție puternică, pur instinctuală, dar pe care o simte solidă: EL îl cunoaște pe puștiul hoț cu fața arsă, prea tânăr ca să fie asasinul. EL se simțea inspirat sau excitat sexual de diformitatea lui – de unde și crestăturile făcute pe față. La toate secțiile de poliție din oraș se verificau atacurile cu bețe *zoot* și se comparau stilurile de operare ale hoților de

mașini. Danny îi spusese lui Jack Shortell să-i sune pe crescătorii de animale sălbatice, pe furnizorii grădinilor zoologice, pe vânătorii de animale și pe vânzătorii de blănuri angro, apoi să verifice informațiile, coroborându-le cu cele primite de la tehnicienii dentari, și să *acționeze*. Jefuitor, pasionat de jazz, traficant de heroină, fabricant de dinți, hoț de mașini, iubitor de animale, ciudat, homosexual, pederast, poponar și pasionat de prostituați. Îi aștepta pe undeva un amănunt ascuns în vreun dosar de la poliție sau un tehnician dentar dezinvolt care să le declare „Mda, îmi amintesc de tipul ăsta".

Danny își notă toate impresiile recente, gândindu-se cum îl fraierise Mike Breuning cu filajul lui Augie Duarte. Cică toți ceilalți trei tipi erau încă sub supraveghere – probabil altă minciună. Singurul motiv posibil pentru cacealma ar fi fost dorința lui Breuning de a-i cânta în strună, ca să-l facă să se simtă bine cât ancheta crimele, pentru a putea fi un bun spion în tabăra comuniștilor, făcându-i astfel pe plac lui Dudley Smith, cel pornit în cruciada lui antibolșevică. Shortell le telefonase celorlalți trei bărbați de pe listă, îi avertizase de riscurile posibile și încerca să-i interogheze. Singurul polițist în care mai putea avea acum încredere, Jack, urma să-i iscodească pe „băieții" lui Dudley, ca să afle dacă acei trei „amici" ai lui Gordean fuseseră vreodată supravegheați. Chiar și el zăbovi mai mult prin fața agenției lui Gordean, notându-și câteva numere de mașini – alte victime potențiale – și sperând să-l vadă chiar pe Gordean în acțiune. Dar parcarea rămase pustie. Peștelui nu-i trecu nimeni pragul. Probabil că ploaia îi îndepărtase pe „clienți" și „prieteni". Iar el trebui să-și întrerupă supravegherea, pentru că urma întâlnirea cu Claire De Haven.

Un pocnet răsună la ușa de la intrare – sunetul ziarului *Evening Herald,* aruncat de băiatul cu ziarele din cartier. Danny ieși afară, ridică ziarul și trecu repede peste un articol de fond despre Truman și embargourile comerciale, apoi îl deschise la pagina a doua, în speranța că poate exista vreun articol legat de cazul lui. O nouă trecere în revistă îl convinse că nu exista așa ceva, dar îi atrase atenția un text micuț de jos, din colțul din dreapta al paginii.

SINUCIDEREA LUI CHARLES HARTSHORN,
AVOCAT AL ELITELOR,
DAR ȘI AL DEFAVORIZAȚILOR SORȚII

În această dimineață Charles E. (*Eddington*) *Hartshorn, în vârstă de 52 de ani, un avocat de renume care se ocupa de cazuri sociale, a fost găsit mort în camera de zi a casei lui din Hancock Park – din câte se pare, în urma unei sinucideri prin autoasfixiere. Trupul lui Hartshorn a fost descoperit de fiica lui, Betsy, în vârstă de 24 de ani, care tocmai sosise acasă dintr-o călătorie. Ea i-a declarat reporterului Bevo Means de la* Metro: *„Tăticu' era deprimat. A trecut pe-aici un om care a discutat cu el, iar tati era convins că avea legătură cu ancheta marelui juriu, despre care auzise vorbindu-se. Era mereu agasat de unii și de alții pentru că s-a oferit să ajute gratis Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon, fiindcă oamenilor ălora li s-a părut ciudat că un om bogat vrea să apere niște mexicani*

săraci”.
Locotenentul Walter Reddin de la secția de poliție Wilshire a LAPD ne-a declarat: „A fost o sinucidere prin spânzurare. Atâta tot. N-a rămas în urmă niciun bilețel, dar nu există nici semne de violență. Hartshorn a găsit o funie și o grindă în tavan, așa că s-a spânzurat. Dar e mare păcat că a fost găsit chiar de fiica lui”.
Hartshorn, asociat al firmei Hartshorn, Welborn and Hayes, le lasă în urma sa pe fiica lui, Betsy, și pe soția lui, Margaret, în vârstă de 49 de ani. Vom oferi cât de curând informații despre serviciul funerar.

Danny lăsă ziarul din mână, rămânând perplex. Hartshorn fusese șantajat de Duane Lindenaur în 1941. Felix Gordean îi spusese că omul a participat la seratele lui și că „n-a avut niciodată noroc – nici în dragoste, nici în politică”. Nu-l interogase din trei motive: nu corespundea cu semnalmentele asasinului, șantajul avusese loc cu aproape nouă ani în urmă, iar sergentul Frank Skakel, polițistul care anchetase cazul, i-a spus că Hartshorn va refuza să discute cu cei de la poliție despre incident, citând și alte precedente. Hartshorn nu era decât un alt nume din dosar, un nume care ducea doar indirect la Gordean. Nimic nu părea în neregulă cu avocatul și, dacă lăsăm la o parte remarca accidentală a lui Gordean despre „politica” omului, nu exista nimic care să dea de bănuit că ar fi avut vreo legătură cu cele întâmplate. În dosarul marelui juriu nu era menționat în niciun fel – în pofida preponderenței informațiilor legate de Sleepy Lagoon. *Însă fusese interogat de un membru al echipei marelui juriu.*

Danny îl sună pe Mal Considine la Procuratură, unde nu-i răspunse nimeni, apoi sună acasă la Ellis Loew. Telefonul țârâi de trei ori.

— Mda? Cine-i acolo? se auzi vocea cântată a lui Buzz Meeks.

— Detectivul Upshaw. Mal e pe-acolo?

— Nu-i aici, detective. Sunt eu, Meeks. Ai nevoie de ceva?

Individul avea un ton liniștit. Danny întrebă:

— Știi cumva dacă a interogat cineva un avocat pe nume Charles Hartshorn?

— Mda, eu. Săptămâna trecută. De ce?

— Tocmai am citit în ziar că s-a sinucis.

Tăcere, respirație prelungă, apoi Meeks zise:

— Oh, futu-i…!

Danny întrebă:

— Ce vrei să zici cu asta?

— Nimic, puștiule. Are legătură cu cazul tău de crimă?

— Da. Cum de-ai știut?

— Păi, l-am luat cam tare pe Hartshorn, iar el a crezut că sunt de la Omucideri, pentru că un tip care încercase să-l șantajeze cu câțiva ani în urmă pe chestii homosexuale tocmai fusese terminat. Asta se întâmpla cam atunci când ai venit tu în echipă, iar de Lindenaur mi-am amintit din ziare. Puștiule, sunt polițist de mulți ani și crede-mă că tipul ăsta, Hartshorn, nu ascundea nimic! Atâta doar, că-i plăceau băieții. De-aia nici nu ți-am spus nimic de el. M-am gândit că n-are cum să fie suspect.

— Meeks, oricum ar fi trebuit să-mi spui…

— Upshaw, acordă-mi un pic de credit cu bătrânul poponar! Îți rămân dator pe chestia asta, pentru c-a trebuit să-l agresez puțin ca să-l fac să cânte și i-am promis să-i țin pe cei de la Omucideri departe de el. Puștiule, fraieru' ăla amărât nu era în stare să omoare nicio muscă!

— Căcat! De ce-a trebuit să vorbești cu el? Pentru că avea legături cu Comitetul de la Sleepy Lagoon?

— Nu. Încercam să fac niște conexiuni pe niște chestii murdare cu comuniști și-am găsit o însemnare în care se zicea că Hartshorn fusese arestat împreună cu Reynolds Loftis în Santa Monica, în '44, într-un bar de poponari. Am vrut să văd dacă pot stoarce de la el și alte murdării despre Loftis.

Danny duse receptorul la piept, pentru ca Meeks să nu-i audă respirația precipitată, să nu-i audă creierul explodând din pricina informațiilor recente și a modului în care *se puteau ele aranja*:

Reynolds Loftis era înalt, cărunt și între două vârste.

Avusese o legătură cu Charles Hartshorn, sinucigașul și victima șantajului lui Duane Lindenaur, victima numărul trei.

Tot el fusese pe la începutul anilor '40 iubitul homosexual al lui Chaz Minear. În fișele psihiatrice ajunse la marele juriu Sammy Benavides menționase că *puto* de Chaz plătea pentru sex printr-un „serviciu homosexual de escortă" – o posibilă referire la serviciile lui Felix Gordean, care se servise de victimele George Wiltsie și Augie Duarte.

Seara trecută, în ghetoul negrilor, Claire De Haven fusese un pachet de nervi. Asasinul îl luase pe Goines exact din zona aceea, iar la Zombie un dealer de heroină intrase în vorbă cu ea. Femeia îl respinsese, dar anchetatorii marelui juriu știau că fusese dependentă de heroină vreme îndelungată. Oare ea procurase doza care îl ucisese pe Marty Goines?

Mâinile lui Danny tremurau pe receptorul de la piept, îl auzi pe Meeks la celălalt capăt:

— Puștiule, mai ești acolo? Ești acolo, puștiule?

Reuși să-și ducă receptorul la bărbie.

— Da. Aici sunt.

— Știi ceva și nu-mi spui?

— Da… nu… Pula mea, nu știu…

Liniștea se așternu pe fir preț de câteva minute lungi. Danny se zgâia la fotografiile cu wolverine. Meeks întrebă:

— Detective, vrei să zici că Loftis e suspect pentru crimele tale?

Danny îngăimă:

— Hai să zicem că *poate*. Poate… foarte serios. Se potrivește cu descrierea asasinului și se… potrivește.

Buzz Meeks exclamă:

— Sfinte Sisoe!

Danny puse telefonul în furcă, gândindu-se că în mintea lui îl sărutase pe Reynolds Loftis – și îi plăcuse.

•

Krugman redevenit Upshaw deveni Krugman – acum exclusiv detectiv la Omucideri.

Danny se îndreptă spre Beverly Hills, fără să vadă vreun urmăritor în oglinda retrovizoare. Omul Cameră vizualiză mușcăturile de wolverină ale lui Reynolds Loftis. Combinația dintre pozele de la numărul 2307, trupul lui Augie Duarte și frumoasa față a lui Reynolds Loftis înflorind de grozăvia omorurilor îl făcură să se joace cu schimbătorul de viteze și când nu era nevoie, doar ca să nu fie năpădit de acele imagini. Când parcă mașina, casa era puternic luminată și veselă, ca și cum cei dinăuntru n-aveau nimic de ascuns. Nimic. Ajuns în fața ușii, găsi un bilet în dreptul clanței: „Ted, mă întorc în câteva minute. Simte-te ca acasă. C."

Și mai mult nimic, lăsat la vedere. Danny deschise ușa, intră și observă o masă de scris vârâtă între scară și perete. O lampă cu picior arunca lumină direct pe masă, tot felul de hârtii erau împrăștiate pe tăblia acesteia, țintuite locului de un dosar masiv din piele, iar strălucirea neonului accentua impresia că acolo nu era nimic de ascuns. Se duse spre masă, apucă dosarul și îl deschise. Litere mari, de tipar, foarte clare: PREZENȚA ȘI PROCESE-VERBALE. COMITETUL EXECUTIV AL AUFT. ȘEDINȚE PE ANUL 1950.

Danny se uită la prima pagină. Un scris mare, la fel de limpede: ședință/serată în New York, 31.12.1949. Prezenți (cu semnături indescifrabile): C. De Haven, M. Ziffkin, R. Loftis, S. Benavides, M. Lopez și un nume tăiat, ilizibil. Subiectele de discuție au fost „Sarcinile pichetelor", „Raportul secretarului", „Raportul trezorierului" și dacă să angajeze sau nu detectivi particulari pentru a afla cazierul demonstranților de la Teamsters. Serata începea la ora 11 seara și se încheia la 6 dimineața. Danny se strâmbă la gândul că raportul putea fi conceput ca un alibi pentru Reynolds Loftis – care era trecut prezent la ora la care Marty Goines fusese răpit și omorât. Iar procesele-verbale nu conțineau nimic subversiv.

Prea mult nimic lăsat la vedere.

Danny răsfoi mai departe, găsind consemnarea unei întruniri pe 4.01.1950, cu aceleași persoane aflate acolo la ora uciderii lui Wiltsie și Lindenaur, aceeași ștersătură stranie și aceleași subiecte plictisitoare de discuție. Iar noaptea trecută, când, probabil, a încasat-o Augie Duarte, Loftis fusese cu Claire – va trebui să se consulte cu doctorul Layman în legătură cu ora aproximativă a decesului. Alibiuri perfecte de grup, fără suspiciunea de trădare, deci Loftis nu putea fi EL decât dacă întreaga conducere AUFT se afla în spatele omorurilor – ceea ce era ridicol.

Danny încetă să mai raționeze. Puse registrul la loc și își vârî mâinile agitate în buzunarele calde ale hainei de piele. Era prea mult nimic la vedere, pentru că nu era nimic de ascuns, pentru că niciunul dintre liderii sindicali nu știa că el e polițist, Loftis putea să se fi trecut fictiv acolo, dar un alibi confirmat de cinci ori era de nezdruncinat într-un tribunal, chiar dacă cei cinci erau niște trădători comuniști, așa că nimic însemna chiar nimic, iar el trebuia să ia cazurile și identitățile oamenilor exact așa cum erau ele și să fie polițist.

În casă era cald. Danny își scoase geaca, o atârnă într-un cuier și intră în camera de zi, prefăcându-se că admiră afișul de la *Furtună deasupra Leningradului*. Îi amintea de păcălelile stupide la care îl silea să recurgă Karen Hiltscher. Tocmai își nota în minte s-o

regaleze cu ceva pentru chestia de la numărul 2307, când auzi:

— Ted, ce mai faci?

EL.

Danny se întoarse. Reynolds Loftis și Claire își lăsau hainele în foaier. Ea arăta vinovată. El arăta chipeș, ca un cunoscător rafinat al sporturilor sângeroase. Danny spuse:

— Salut. Îmi pare bine să vă văd, dar am niște vești proaste.

Claire zise:

— O!

Loftis își frecă mâinile și suflă să și le încălzească, apoi spuse:

— Drace! Ce vești proaste?

Danny se apropie de ei, ca să le surprindă reacția.

— Din ziare. Un avocat pe nume Charles Hartshorn s-a sinucis. Se spunea acolo că a lucrat pentru CASL și se insinua că a fost hăituit de polițiștii fasciști ai Procuraturii.

Reacții curate. Claire își perie mantoul și zise:

— Am auzit. Charlie era un bun prieten al cauzei noastre.

Loftis păru tensionat, însă doar un pic. Poate că făcuse sex cu avocatul.

— Marele juriu s-a prăbușit, dar l-a luat și pe Charlie cu el. Era un om amabil și fragil, iar cei ca el sunt pradă ușoară pentru fasciști.

Danny se gândi: Vorbește de fapt despre el. El e slab, iar Claire e forța lui. Se apropie și mai mult și atacă plin de îndrăzneală:

— Am citit într-un ziar de scandal că Hartshorn fusese interogat pentru o serie de crime. Niște asasinate demente. Au fost uciși câțiva homosexuali pe care-i cunoștea.

Loftis se întoarse cu spatele, pretinzând că are un acces de tuse. Penibil de fals. Claire intră în pielea actriței din rolul secundar: se aplecă spre el, întorcându-și chipul de la Danny, și murmură:

— Nu-ți face bine la bronșită.

Danny rămase aproape de ei, judecând ceea ce ochii nu puteau vedea: Claire își încuraja logodnicul, iar Loftis, actorul, știind că o față nu minte, și-o ținea ascunsă.

Danny intră în bucătărie și umplu un pahar cu apă de la robinet, dându-le personajelor șansa să își revină. Se întoarse foarte încet și îi găsi prefăcându-se destinși: Claire fumând, iar Loftis sprijinindu-se de balustrada scărilor, ușor jenat, ca un gentleman din Sud pentru care tușea e *déclassée*.

— Sărmanul Charlie! Se dedulcea el uneori la plăcerile grecești, așa că sunt sigur că celor de la putere le-ar fi plăcut la nebunie să-l crucifice.

Danny îi întinse paharul cu apă.

— Te vor crucifica pentru orice. Mare păcat de ce s-a întâmplat cu Hartshorn, dar mie, personal, îmi plac femeile.

Loftis bău, își luă haina și îi făcu cu ochiul.

— Și mie, spuse el.

O sărută pe Claire și ieși pe ușă.

Danny zise:

— Am tot avut ghinion până acum. Mai întâi ieri-seară, iar acum faza cu prietenul

vostru, Charlie.

Claire își aruncă poșeta pe masa unde se afla și registrul ședințelor. Mult prea firesc. Expresia ei liniștită, dar un pic prea studiată, îi confirmă faptul că aranjase natura moartă special pentru el – alibiul lui Loftis –, *în ciuda faptului că ei n-aveau de unde să știe cine era.* Firele se încurcau iarăși, de nu mai pricepeai cine ce era, cine pe cine știa și cine ce știa. Danny le rupse pe toate cu o privire languroasă.

— Hai să nu plecăm nicăieri. Ce zici?

Claire zise:

— Așa mă gândeam și eu. Vrei să vezi un film?

— Ai un televizor?

— Nu, prostuțule, am o sală de proiecție.

Danny zâmbi timid – proletarul Ted copleșit de obiceiurile hollywoodiene. Claire îl luă de mână și îl conduse prin bucătărie într-o încăpere cu pereții umpluți cu rafturi pline de cărți. Doar peretele din față era acoperit cu un ecran de proiecție. O canapea lungă de piele era plasată cu fața la ecran, un aparat de proiecție stătea pe un trepied, cam la un metru în spatele canapelei, iar în el se găsea deja o rolă de film. Danny se așeză. Claire apăsă pe comutatoare, reduse din intensitatea luminii și se cuibări lângă el, cu picioarele adunate sub tivul fustei. Ecranul se lumină și începu filmul.

Un test de filmare. *Fade-in* în alb-negru. O blondă platinată și un mexican cu o tunsoare ca la un dos de rață se dezbrăcau. Decorul era o cameră de motel: un pat, pereți cu tencuiala crăpată, lămpi cu abajururi tip sombrero și un afiș cu un toreador pe ușa de la dulap. Tijuana, pur și simplu.

Danny simți mâna lui Claire. Blonda din film dădu ochii peste cap: tocmai văzuse pula partenerului – uriașă, străbătută de vene și îndoită la mijloc ca un furtun de stropitoare. Se aplecă în fața lui, căzu în genunchi și începu să i-o sugă. Aparatul de filmare surprinse urmele unor coșuri de pe pielea femeii și pe cele ale înțepăturilor de seringă de pe brațele bărbatului. Ea o sugea, iar drogatul dădea din șolduri. Apoi și-o scoase din gura ei și ejaculă.

Danny se uită în altă parte. Claire îi atinse șoldul. Danny tresări, încercă să se relaxeze, dar continuă să tresară. Claire îi mângâie un mușchi încordat, la câțiva centimetri de scula lui. Drogatul o regula pe coșuroasă pe la spate, cu penetrarea prinsă în prim-plan. Stomacul lui Danny ghiorăi – mai rău decât atunci când doar bea și nu mânca nimic. Mâna lui Claire continua să exploreze. Danny simți că se zgribulește, ca atunci când faci un duș rece și parcă toate îți intră la apă.

Blonda și cu mexicanul se futeau cu disperare. Claire frământa mușchi care nu îi cedau. Danny începu să simtă niște crampe, așa că luă mâna lui Claire și i-o strânse în dreptul genunchiului, ca atunci când erau la clubul de jazz și el dirija lucrurile. Claire se trase de lângă el. Filmul se sfârși cu un prim-plan cu blonda și mexicanul sărutându-se cu limba.

Pelicula sări de pe rolă. Claire se ridică în picioare, aprinse lumina și schimbă rolele de film. Danny se destinse și adoptă cea mai bună versiune a lui Ted Krugman: relaxat, picior peste picior, cu mâinile împreunate la ceafă. Claire se întoarse și-i spuse:

— Păstram asta pentru *după aceea,* dar cred că avem nevoie de ea acum.

Danny îi făcu cu ochiul. Țeasta îi zvâcnea. Ted, marele gagicar. Claire porni proiectorul și stinse luminile. Se întoarse pe canapea și se cuibări la loc. Pe ecran începu al doilea film al serii.

Fără muzică, fără generic, fără subtitrări, ca în vechile filme mute: doar întuneric și niște picățele gri – singura indicație că filmul rula. Întunecimea se rupse la colțurile ecranului, o formă începu să prindă contur și în imagine apăru capul unui câine: un pitbull cu mască. Câinele se repezi la aparatul de filmat, ecranul se întunecă din nou, apoi imaginea se dizolvă încet în alb.

Danny își aminti de crescătorul de câini și de povestea lui cu tipii de la Hollywood care cumpăraseră pitbulli pentru niște filme. Gândurile îi săriră apoi la bărbații mascați din casa lui Felix Gordean. Își dădu seama că închisese ochii și își ținea respirația, ca să se gândească mai bine la cine ce știa, ce spunea și ce mințea. Deschise ochii și văzu doi câini sfâșiindu-se unul pe celălalt și un roșu animat împroșcat în modele suprarealiste pe celuloidul alb-negru, dispărând și colorând sângele real în culoarea lui reală, apoi începțoșând obiectivul aparatului, care la început era gri, apoi deveni de un roșu de desene animate. Se gândi la un Walt Disney care își pierduse mințile. Ca un fel de răspuns la gândul lui, un Donald Duck malefic răsări pe ecran, cu un falus cu pene atârnându-i între picioarele de rățoi. Rățoiul țopăia, furios de impotent, precum veritabilul Donald. Claire izbucni în râs. Danny se uită cum cei doi câini se urmăresc unul pe celălalt și se atacă, cum cel mai închis la culoare se aruncă la stomacul celui pătat și cum își îngroapă colții în el. Și atunci știu că asasinul, indiferent cine era el, fusese înnebunit de acest film.

Ecranul se întunecă. Danny ameți ușor, fiindcă își ținuse răsuflarea, și se simți scrutat de ochii lui Claire. Apoi filmul deveni color și apărură niște bărbați goi, ce alergau unul după celălalt asemeni câinilor de mai înainte și se aruncau unul spre celălalt, cu gurile țuguiate. Prim-planuri pe poziții 69, un traveling larg, apoi Felix Gordean apăru într-un costum roșu, de diavol, prostindu-se și dansând. Lui Danny i se sculă. Mâna lui Claire se repezi acolo, ca și cum *ar fi știut.* Danny se foi, încercă să închidă ochii, dar *nu reuși,* ci continuă să privească.

O tăietură scurtă, apoi Christopher, Băiat Drăguț, gol și în erecție, își îndreptă scula spre aparatul de filmat, cu calota acoperind aproape întreg ecranul, ca un gigantic berbec de asalt, iar marginile albe de pe fundal arătau exact ca niște buze și dinți ce păstrau imaginea intactă prin *rigor mortis*…

Danny sări în picioare și alergă în partea din față a casei. Găsi o toaletă și se încuie înăuntru. Își calmă spasmele cu o litanie: FII POLIȚIST, FII POLIȚIST, FII POLIȚIST! Se sili să se gândească la *indicii concrete,* deschise dulăpiorul cu medicamente și găsi imediat unul: un flacon cu rețetă pentru secobarbital de sodiu, adică biletul spre moarte al lui Wiltsie și Lindenaur într-o fiolă – somniferele lui Reynolds Loftis, prescrise de medicul D. Waltrow pe 14.11.1949. Scormoni prin rafturile cu alifii, tincturi și pastile, dar nu mai găsi nimic altceva. Observă o a doua ușă, întredeschisă, lângă cabina de duș.

O deschise mai tare și văzu un birou confortabil, rafturi cu cărți, scaune aranjate în jurul unei canapele din piele, apoi un alt birou, încărcat cu hârtii. Se uită prin ele – cópii de scenarii cu însemnări făcute de mână pe margini –, trase sertarele și găsi

teancuri de plicuri și coli de corespondență cu antetul lui Claire De Haven, colițe de timbre și un portmoneu vechi de piele. Uitându-se în el, descoperi legitimații expirate, emise pe numele lui Reynolds Loftis: un card de bibliotecă, carnete de membru în diverse organizații de stânga, un carnet de conducere din 1936, emis de statul California, cu o etichetă pe spate: „Informații pentru urgențe medicale". Alergic la penicilină, mici crize recurente de artrită, *grupa de sânge O-I*.

EL?

Danny închise sertarele, descuie ușa de la toaletă, își șterse fața cu un prosop și se îndreptă agale spre sala de proiecție. Luminile erau aprinse, ecranul alb, iar Claire stătea pe canapea. Ea îi spuse:

— Nu credeam că un băiat dur ca tine poate fi atât de impresionabil.

Danny se așeză lângă ea. Picioarele li se atinseră. Claire se feri, apoi se aplecă în față. Danny se gândi: *Știe, nu poate să știe*. Apoi spuse:

— Nu sunt cine știe ce estet.

Claire își puse o mână caldă pe obrazul lui. Fața femeii era rece.

— Serios? Toți prietenii mei din partid, de la filiala din New York, erau înnebuniți după neodramă, *kabuki* și alte chestii similare. Filmul ăsta nu ți-a amintit de Cocteau? Un Cocteau cu mai mult umor?

Nu știa cine era Cocteau.

— Cocteau nu m-a încântat niciodată. Nici Salvador Dalí și niciunul din tipii ăia. Eu sunt un tip de rând din Long Island.

Mâna lui Claire continua să-l mângâie. Era caldă, dar tandrețea ucigătoare din seara trecută dispăruse.

— Când eram mică, obișnuiam să-mi petrec vara în Easthampton. Era superb.

Danny izbucni în râs, bucuros că citise ghidul turistic primit de la Considine.

— Huntington nu e tocmai în Easthampton, iubire.

Claire se strânse toată la auzul drăgălășeniei și începu să-și retragă mâna, dar apoi continuă să-l mângâie. Danny întrebă:

— Cine a filmat secvența aceea?

— Un bărbat genial pe nume Paul Doinelle.

— Doar pentru prieteni?

— De ce spui asta?

— Pentru că e scandalos. Nu poți difuza astfel de filme. E ilegal.

— O spui cu atâta vehemență, de parcă ți-ar păsa de legile burgheze care îngrădesc libertatea de creație.

— Era urât. Mă întrebam ce fel de bărbat ar aprecia așa ceva?

— De ce spui „bărbat"? Eu sunt femeie și apreciez genul acesta de artă. Ești cam mărginit în opinii, Ted. E o trăsătură rea când apare la cei ce luptă pentru cauza noastră. Și *știu* că filmul te-a excitat.

— Nu-i adevărat!

Claire râse.

— Nu o mai da cotită. Spune-mi ce vrei. Spune-mi ce-ai vrea să faci cu mine.

Avea de gând să-l fută ca să afle ce știe, ceea ce însemna că ea știa, ceea ce însemna…

Danny își luă o față neutră și o sărută pe gât și pe obraji. Suspină – fals, exact ca o fată de la Club Largo, care se preface că dezbrăcatul pe scenă o extaziază. Claire îl atinse pe spate, pe piept și pe umeri – mâinile ei îl frământau – și dădu impresia că abia se abține să nu-l sfâșie. Încercă s-o sărute pe gură, dar buzele ei rămaseră rigide. Femeia îi vârî mâna între picioare. Danny era tot înghețat și zbârcit acolo jos, iar mâna ei îi făcu mai mult rău.

Danny simți că întregul lui trup îl sufoca. Claire își retrase mâinile, le duse la spate și își scoase dintr-o singură mișcare puloverul și sutienul. Sânii ei erau pistruiați – cu pistrui ce păreau cancerigeni. Cel din stânga era mai mare și atârna ciudat, iar sfârcurile îi erau închise la culoare și plate, înconjurate de pliuri de piele încrețită. Danny se gândi la trădătorii și mexicanii care îi supseseră. Claire îi șopti „Hai, puiule", un cântec de adormit copiii care să-l facă să spună ce știa, pe cine știa și unde minți se. Își frecă sânii de fața lui. Danny închise ochii, dar nu reuși. Se gândi la băieți și la Tim și la EL, dar nu reuși…

Claire spuse:

— Marele gagicar? O, Teddy, cum ai putut să te descurci în atâta încâlceală?

Danny o dădu la o parte, ieși din casă trântind ușa, apoi se urcă în mașină, iar în drum spre apartamentul lui se gândi: *NU ARE CUM SĂ ȘTIE CINE SUNT*. Ajuns acasă, se duse direct la copia cu dosarul marelui juriu pe care o primise, studie paginile, ca să găsească dovada certă, văzu scris pe o fișă de personal „Juan Duarte, lider AUFT, figurant/mașinist la Variety International Pictures", își aminti de Augie Duarte, sufocat cu propria-i pulă, pe targa de la morgă, își aminti de cei trei mexicani de pe platoul unde se filma *Masacrul tomahawkului* în ziua în care întrebase de amicii lui Duane Lindenaur și își aminti și că Norm Kostenz îl fotografiase după bătaia de la pichet. Poze, poze, poze, poze – până la ultimele două: mexicanul de la morgă, cel care se uitase atât de ciudat la el, era unul din cei de pe platoul de filmare și trebuia să fie rudă cu Augie Duarte. Juan Duarte, figurantul și mașinistul comunist. Ștersătura din registrul de evidență a ședințelor putea să fie cea a numelui lui, ceea ce însemna că tipul văzuse fotografia făcută de Kostenz și le spusese lui Loftis și Claire că Ted Krugman era un detectiv de la poliție și ancheta moartea lui Augie.

Ceea ce însemna că registrul lăsat la vedere era un alibi fals.

Ceea ce însemna că filmul fusese un fel de verificare a reacțiilor lui, ca ei să afle cât știa.

Ceea ce însemna că Târfa Roșie încerca să-i facă lui ceea ce Mal Considine îl pusese pe el să-i facă ei.

CEEA CE ÎNSEMNA CĂ INDIVIZII ȘTIAU CINE E EL.

Danny se duse la raftul de deasupra frigiderului, locul unde ascunsese semnele identității detectivului D. Upshaw. Își luă insigna, cătușele, scoase pistolul de calibrul 45 din toc și ținti înspre lume.

CAPITOLUL TREIZECI

Comandantul detectivilor, Thad Green, dădu din cap în direcția lui Mal, apoi în cea a lui Dudley Smith.

— Domnilor, nu v-aș fi chemat atât de dimineață dacă nu era ceva urgent. Ceea ce vă voi spune acum încă nu s-a anunțat oficial și nici nu se va anunța.

Mal se uită la mentorul lui de la LAPD. Omul, rareori grav, părea acum aproape îndoliat.

— Ce s-a întâmplat, domnule?

Green își aprinse o țigară.

— Ploaia a produs niște alunecări de teren pe coline, în urmă cu aproape o oră a fost descoperit un cadavru pe drumul de acces care duce la semnul cu „Hollywood". Sergentul Eugene Niles de la secția Hollywood. Îngropat și împușcat în față. L-am chemat pe Nort Layman pentru o examinare rapidă, iar el i-a scos din cutia craniană două gloanțe de calibrul 38. Au fost trase cu un pistol Iver-Johnson Police Special, adică arma standard din dotarea celor de la LAPD și LASD. Niles a fost văzut ultima oară alaltăieri, la secția Hollywood, unde s-a bătut cu amicul vostru din echipa de anchetă a marelui juriu, detectivul Daniel Upshaw. Voi ați lucrat cu Upshaw, așa că v-am chemat să vă ascult părerea. Mal, începe tu.

Mal se strădui să înghită șocul, să se gândească și apoi să vorbească.

— Domnule, eu nu cred că Upshaw e în stare să omoare un om. L-am criticat pentru ce-a făcut cu Niles alaltăieri-seară și eu zic că a reacționat ca un polițist adevărat. Părea ușurat de faptul că Niles nu mai face parte din echipa lui de la Omucideri. Și știm cu toții cât de implicat a fost Niles în scandalul Brenda Allen. Am auzit că era unul din cărăușii lui Jack Dragna și m-aș uita mai degrabă în direcția lui Jack și Mickey înainte de a acuza un coleg polițist.

Green dădu din cap.

— Locotenentul Smith.

Dudley spuse:

— Domnule, eu nu sunt de acord cu căpitanul Considine. Sergentul Mike Breuning, care lucrează și el cu Upshaw la cazul de crimă multiplă, mi-a spus că lui Niles îi era teamă de flăcău și că era convins că Upshaw intrase prin efracție pe teritoriul LAPD pentru a culege probe. Niles i-a spus sergentului Breuning că Upshaw minți când îi spusese cum aflase de existența victimelor doi și trei și că încerca să obțină probe pentru acuzații penale împotriva lui. Mai mult, Niles era convins că Upshaw avea o fixație foarte ciudată cu aceste crime deviaționiste, manifestând un interes excesiv față de ele, iar cearta dintre ei s-a declanșat când Niles l-a făcut pe Upshaw „poponar". Un informator de-al meu mi-a spus că Upshaw a fost văzut când îl amenința pe un cunoscut codoș de homosexuali pe nume Felix Gordean, un tip despre care se știe că dă șpăgi grele celor de la Moravurile din LASD. Gordean i-a mărturisit omului meu că Upshaw e nebun, că e obsedat de un fel de conspirație homosexuală și că a încercat să-l șantajeze, amenințându-l că îl va turna la presă dacă nu-i oferea niște informații speciale, informații despre care Gordean susține că nu există.

Mal medită asupra acestor acuzații.

— Cine e informatorul tău, Dudley? Și de ce vă pasă așa de mult de Upshaw, ție și lui

Breuning?

Dudley zâmbi – un rechin simpatic.

— N-aș vrea ca instabilitatea psihică a flăcăului să-i afecteze activitatea în ancheta marelui juriu. Și nu voi divulga numele informatorilor mei, cum n-ai face-o nici tu, căpitane.

— Nu, dar împroști cu noroi un coleg polițist. Un om despre care eu cred că e un tânăr dedicat și inteligent.

— Am auzit eu că ești foarte sensibil cu oamenii tăi, Malcolm. Însă ar trebui să ai mai multă grijă când arăți acest lucru. Mai ales acum, când ești căpitan. Eu, personal, îl consider pe Upshaw capabil de crimă. Violența e întotdeauna arma celor slabi.

Mal se gândi că, în circumstanțe adecvate și cu un pahar în plus la bord, puștiul era în stare să tragă cu sânge rece.

— Șefu', Dudley e convingător, dar eu nu cred nicidecum că Upshaw a făcut una ca asta.

Thad Green își stinse țigara.

— Voi doi sunteți mult prea implicați. Am să numesc la acest caz niște ofițeri mai obiectivi.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Telefonul sună. Danny se întinse după extensia de lângă pat, văzu că adormise pe podea și, până să ajungă la receptor, se poticni în niște sticle goale și dosare de pe jos.

— Alo, da? Jack?

Jack Shortell spuse:

— Eu sunt. Mă auzi?

Danny clipi, fiindcă îi intra soarele în ochi. Luă o bucată de hârtie și un pix.

— Dă-i drumul.

— Mai întâi, toate poveștile lui Breuning cu filajul sunt niște gogoși. L-am sunat pe un vechi amic de la LAPD, de la Omucideri, care a verificat rapoartele subalternilor lui Dudley și a aflat că lucrau cu toții la alte cazuri. L-am căutat pe Gene Niles, să văd dacă-l pot lua cu frumosul, ca să obțin mai multe informații de la el, dar nemernicul nu e de găsit nicăieri. Cei de la LAPD au cercetat zona în care a fost găsit trupul lui Duarte – au auzit anunțul și un polițai tânăr de la secția centrală s-a repezit într-acolo. Până acum nimic. Doctorul Layman caută și el probe la fața locului. Vrea să facă o prezentare criminalistă completă a cazului Duarte pentru următorul lui manual. Crede că ploaia o să-l încurce întrucâtva, dar totuși încearcă. Iar în privința autopsiei… aceeași poveste ca și în primele trei cazuri: sedat, strangulat, mutilat după moarte. I-am sunat pe ceilalți indivizi de pe lista ta de supraveghere, așa că oamenii își vor lua niște mici vacanțe până când se termină toată povestea. Danny, știai că individul ăla de care-mi spuneai, Hartshorn, s-a omorât?

Danny zise:

— Da, dar nu știu dacă are vreo legătură cu cazul nostru.

— Păi, am trecut pe la secția Wilshire și-am verificat raportul. Pare curat. Nu există semne de intrare prin efracție sau de violență. Fata lui Hartshorn zice că tăticul ei era disperat din cauza marelui juriu al tău.

Danny simți că se enervează. Îi reveni în minte scena cu De Haven: știau, știau, știau! Gata cu Ted cel Roșu.

— Jack, ai ceva nou pentru mine?

Shortell zise:

— Ceva nou-nouț. Am stat toată noaptea, am studiat povestea cu wolverinele și am dat peste un indiciu formidabil: un tip pe nume Thomas Cormier. C-O-R-M-I-E-R. Un naturalist amator faimos. Eu zic să-l suni. Locuiește în Bunker Hill și închiriază nevăstuici pentru filme și spectacole cu animale. Are un lot de wolverine, pe care le ține în cuști individuale. E singura sursă cunoscută de wolverine din L.A. Și fii atent, că acum urmează partea tare! Aseară am ajuns la secția West Hollywood, ca să discut cu un amic de-al meu care tocmai fusese transferat acolo. Am auzit-o pe fata de la telefoane plângându-se de tine la sergentul de gardă, iar eu am lingușit-o puțin. Fata mi-a zis că era ocupată până peste cap din cauza informațiilor pe care trebuia să le ceară de la laboratoarele dentare și era de părere că te folosești prea mult de ea. Mi-a arătat o listă unde notase tot ce aflase: rezultate negative în privința descrierii ucigașului, dar

pozitive pe partea cu dinții de animal. Joredco Dental Lab, un laborator de tehnică dentară de pe Beverly, colț cu Beaudry. Confecționează proteze dentare pentru taxidermiști. E singurul laborator din L.A. care lucrează cu dinți de animale veritabili. Informația pe care o aveai, cum că toate atelierele de împăiere folosesc dinți de plastic, e falsă. Iar colțul dintre Beverly și Beaudry e la șapte străzi de casa lui Thomas Cormier – pe South Corondelet, numărul 343.

Ceva nou-nouț și gata să sară la el.

Danny zise:

— Am zburat.

Apoi închise. Renunță pe moment să-l mai hărțuiască pe Felix Gordean, aranjă și ascunse dosarele, se spălă și se îmbrăcă în Daniel T. Upshaw, polițist cu insignă, pistol și legitimație oficială. Ted Krugman era mort și îngropat, iar Danny se îndrepta spre Bunker Hill.

•

Numărul 343 de pe South Corondelet era o casă cu frontoane, în stil victorian, între două terenuri virane, în aripa vestică din Bunker Hill. Danny parcă în fața casei și auzi un schelălăit de animale. O porni în direcția zgomotelor pe aleea de la intrare și ocoli o curte terasată, de unde se vedea o imagine de ilustrată a Orașului Îngerilor. Cuștile cu acoperișuri din metal zincat era aranjate în formă de L, câte una la fiecare nivel, construcțiile erau izolate în partea din față cu o plasă groasă de sârmă, iar cel mai lung L arăta ca un generator montat în spatele curții. Peste tot mirosea a animale, a pișat și căcat de animale.

— Te deranjează mirosul, domnule polițist?

Danny se întoarse. Cititorul de gânduri era un bătrân cu părul alb, ce avea pe el o salopetă și cizme înalte până la șold. Venea spre el, ținând în mână un trabuc imens, care se combina perfect cu duhoarea de rahat și o accentua. Zâmbi, adăugând și respirația lui fetidă la atmosfera rău mirositoare.

— Ești de la Protecția Animalelor sau de la Departamentul de Sănătate?

Danny simți cum soarele și duhoarea îi agresează pielea afectată de mahmureală. Și-o simți aspră ca șmirghelul.

— Sunt detectiv la LASD, la Omucideri. Sunteți Thomas Cormier?

— Da, eu sunt, dar n-am omorât niciodată pe nimeni și nu mă asociez cu asasini. Am niște mustelide asasine, dar nu omoară decât rozătoare, pe care le servesc la masă. Dacă asta e o crimă, îmi asum vinovăția. Eu îmi țin mustelidele în captivitate, așa că dac-au comis-o, plătesc pentru ele.

Individul arăta mult prea inteligent pentru a fi nebun de legat. Danny spuse:

— Domnule Cormier, am auzit că sunteți specialist în wolverine.

— E adevărul gol-goluț. Țin unsprezece în captivitate chiar acum. Sistemul meu de refrigerare le păstrează bine mersi, la răcoare, așa cum le place.

Danny simți că i se face greață din cauza fumului și a gustului rău din gură. Se strădui să se comporte în continuare ca un profesionist.

— Iată de ce mă aflu aici, domnule Cormier. Din ajunul Anului Nou și până acum au fost omorâți patru bărbați. Au fost mutilați de un criminal care purta proteze

confecționate din dinți de wolverină. La câteva străzi distanță de aici există un laborator dentar – singurul din L.A. care confecționează proteze din dinți de animale. M-am gândit că e o coincidență stranie și speram să mă ajutați cumva.

Thomas Cormier își stinse trabucul și îl băgă în buzunar.

— Asta-i cea mai ciudată istorie pe care am auzit-o de când sunt eu pe planetă, adică din 1887. Ce altceva mai știi despre asasinul tău?

Danny zise:

— E înalt, între două vârste, cu păr grizonat. Cunoaște lumea jazzului, poate cumpăra heroină și e la largul lui cu bărbații care se prostituează.

Se opri, gândindu-se la Reynolds Loftis, și se întrebă dacă putea să găsească împotriva lui vreo dovadă care să nu fie doar incidentală.

— Și e homosexual.

Cormier râse.

— Pare un tip de treabă și îmi pare rău că nu te pot ajuta. Nu cunosc pe nimeni care să-i semene, iar dacă l-aș cunoaște, cred că aș sta cu spatele la zid și cu pușca mea credincioasă la îndemână ori de câte ori ar veni în vizită. Și tipul e îndrăgostit de *Gulo luscus*?

— Dacă asta înseamnă wolverine, da.

— Dumnezeule! Ei bine, îi admir gustul pentru mustelide, chiar dacă nu și felul în care își manifestă aprecierea.

Danny oftă.

— Domnule Cormier, știți ceva despre laboratorul Joredco Dental?

— Sigur. E un pic mai la vale. Cred că fac dinți de animale.

O imagine clară. Danny se gândi la imaginile clare din filmul lui Claire De Haven și și-l imagină pe EL vizionându-l și poftind mai mult.

— Aș dori să văd și eu wolverinele dumneavoastră.

Cormier zise:

— Credeam că n-o să mă mai rogi niciodată.

Și o luă înaintea lui Danny, spre cuștile refrigerate. Din cald, aerul deveni congelat, schelălăiturile deveniră mârâituri și niște forme întunecate săreau, izbindu-se de ușile din plasă de metal ale cuștilor. Cormier zise:

— *Gulo luscus*. Glutonul. *Carcajou* – spirite malefice la indieni. Cel mai nesățios carnivor de pe planetă și cel mai violent mamifer, din creștet până-n tălpi. După cum ziceam, admir gustul asasinului tău.

Danny găsi un unghi însorit, o porțiune pătrată din mijlocul țarcului. Se lăsă pe vine și se uită, apropiindu-se de plasa de sârmă. Înăuntru o creatură lunguiață se învârtea în cercuri, lovindu-se de pereți. Colții îi luceau. Ghearele îi zgâriau podeaua. Părea un mușchi contorsionat, care nu înceta să se contorsioneze până nu ucidea și adormea sătul – sau murea. Danny se uită, simți puterea bestiei și simți cum o simte și EL. Cormier vorbea.

— *Gulo luscus* are două trăsături: șiretenia și încăpățânarea. Știu că pot prinde gust pentru căprioare. Se ascund în arbori, le aruncă coajă dulce de copac ca să le ademenească, apoi sar și le sfâșie jugulara până la trahee. Odată ce-au adulmecat miros

de sânge, nu se mai liniștesc. Am auzit de pume rănite în timpul împerecherii și care au fost atacate de wolverine. Sar pe ele din spate, apoi o iau la fugă, revin, mușcă odată aici, odată dincolo, până când puma ajunge să sângereze de moarte. Când săraca ființă e pe ducă, glutonul atacă frontal, îi smulge ochii din cap și îi papă ca pe niște găluște.

Danny tresări, vizualizând imaginea: Marty Goines, EL, creatura pe care o privea.

— Va trebui să ne uităm prin registrele pe care le aveți. Să verificăm toate wolverinele pe care le-ați împrumutat pentru filme și spectacole cu animale.

Cormier zise:

— Detective, nu pot închiria wolverine, oricât de tare mi-ar plăcea să fac bani. Animalele astea sunt pasiunea mea personală. Le ador și le țin pentru că îmi întăresc reputația de specialist în mustelide. Dar dacă îi închiriezi cuiva wolverine, ele vor ataca pe oricine, om sau animal, când sunt îndeajuns de aproape ca să poată mușca. În urmă cu cinci sau șase ani mi-a fost furată una dintr-o cușcă, iar singura mea consolare e că hoțul a fost în mod sigur mutilat.

Danny își ridică privirea spre el.

— Povestiți-mi mai multe despre asta. Cum s-a întâmplat?

Cormier își scoase trabucul din buzunar și începu să-l frământe între degete.

— În vara lui ’42 lucram în tura de noapte la grădina zoologică de la Griffith Park, ca zoolog rezident. Studiam obiceiurile nocturne ale mustelidelor. Pe atunci aveam un lot de wolverine care se îngrășaseră tare de tot. Știam că e cineva care le hrănește pe ascuns, pentru că găseam în cuști mai multe hoituri de șoareci și hamsteri decât trebuia. Cineva deschidea ușițele pentru hrană și-mi hrănea dragele de wolverine. M-am gândit că e vreun puști din cartier, care auzise de reputația mea și era curios să vadă despre ce e vorba. Adevărul e că nu mă deranja, ba chiar îmi plăcea că există băiatul ăla care le iubește. Apoi, spre sfârșitul lui iulie, totul a încetat. Mi-am dat seama de asta când am văzut că, brusc, nu mai apăreau cadavre în plus în cuști, iar creaturile mele au revenit la greutatea normală. A trecut vreun an jumate, după care într-o noapte Otto, glutonul meu, a fost furat. Am râs de m-am prăpădit. M-am gândit că hoțul dorea neapărat să aibă o wolverină, așa că l-a furat pe Otto. Otto era ca o bombă. Dacă hoțul a reușit să-l păstreze, sunt sigur că Otto l-a mușcat rău de tot. Am sunat la toate spitalele din zonă, ca să văd dacă au cusut cumva victima vreunei mușcături, dar n-am mai dat de urma lui Otto.

L-a mușcat rău de tot.

Danny se gândi la sedative, la o wolverină drogată și furată. EL și propria lui mascotă malefică. *E foarte posibil să fie așa.* Își întoarse privirile spre cușcă. Animalul observă ceva și se aruncă asupra gratiilor, scoțând sunete ascuțite, W-uri sângeroase. Cormier râse și spuse:

— *Tu* ești ca o bombă, Juno!

Danny își apropie fața de plasa de sârmă, simțind răsuflarea animalului. Spuse:

— Vă mulțumesc, domnule Cormier.

Ieși și porni cu mașina spre Joredco Dental Lab.

•

Se așteptase să vadă o firmă cu neon și o gură de animal larg deschisă, cu numerele

din adresă desenate ca niște colți. S-a înșelat: laboratorul se găsea într-o clădire cu stucatură maronie, iar un semn discret plasat deasupra ușii constituia singura reclamă.

Danny parcă în față și intră într-un mic hol de recepție, cu o secretară plasată în spatele unui birou, un pupitru de comandă în față și poze de calendar pe pereți, cu anul 1950 repetat de o duzină de ori: animale arătoase reprezentând luna ianuarie, pentru atelierele locale de taxidermie. Tânăra îi zâmbi și spuse:

— Da?

Danny se legitimă.

— LASD. Aș dori să vorbesc cu șeful dumitale.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu dinții de animale.

Tânăra atinse comutatorul interfonului și spuse:

— E aici un polițist care dorește să vă vorbească, domnule Carmichael.

Danny trecu în revistă fotografiile cu elani, lupi și bizoni. Remarcă o panteră suplă și se gândi cum ar încolți-o wolverinele, omorând-o prin pura lor insistență urâcioasă.

O ușă de legătură se deschise brusc și apăru un bărbat într-un halat pătat cu sânge. Danny întrebă:

— Domnul Carmichael?

— Da, domnule…?

— Detectiv Upshaw.

— Și în ce privință, detective?

— În privința dinților de wolverine.

Nicio reacție în afară de cea de deranj. Omul era în mod evident nerăbdător să se întoarcă la treabă. Atâta tot.

— Atunci nu vă pot ajuta. Joredco e singurul laborator din Los Angeles care produce proteze din dinți de animale, dar n-am făcut niciodată una pentru wolverine.

— De ce?

— De ce? Pentru că taxidermiștii nu împăiază wolverine. Nu e o creatură pe care oamenii s-o vrea în casele sau cabanele lor. Lucrez aici de treisprezece ani și n-am primit niciodată vreo comandă pentru dinți de wolverină.

Danny se gândi mai bine.

— Ar putea cineva care a învățat aici tehnicile de bază ale confecționării protezelor dentare de animale să facă așa ceva el însuși?

— Da, dar ar fi o treabă foarte sângeroasă și mizerabilă dacă n-are instrumentele potrivite.

— Bun. Pentru că eu sunt în căutarea unui bărbat căruia îi place sângele.

Carmichael își șterse mâinile de halat.

— Detective, despre ce e vorba?

— Patru crime. De când ții registrele cu angajări?

Sintagma „patru crime” îl dădu peste cap pe Carmichael. În ciuda aparentei sale durități, arăta bulversat.

— Dumnezeule! Registrele noastre încep din 1940, dar la Joredco majoritatea angajaților sunt femei. Doar nu credeți…

Danny nu credea că Reynolds Loftis și-ar fi murdărit mâinile într-un astfel de loc.

— Cred că s-ar putea. Povestiți-mi despre bărbații care au fost angajați aici.

— N-au fost foarte mulți. Sincer să fiu, femeile lucrează pentru salarii mai mici. Colectivul de acum e aici de mai mulți ani, iar atunci când primim comenzi urgente, angajăm muncitori cu ziua sau puști de la liceele Lincoln și Belmont pentru munca brută. În timpul războiului am avut o mulțime de muncitori cu contract pe termen scurt.

Conexiunea cu Joredco părea – în mod straniu – una care se potrivea cu cazul, dar nu și cu Loftis.

— Domnule Carmichael, aveți un plan de asigurare medicală pentru angajații permanenți?

— Da.

— Aș putea să consult registrele?

Carmichael se întoarse spre recepționeră:

— Sally, dă-i voie detectivului ăsta, cum îl cheamă, să se uite prin registre.

Danny ignoră remarca tipului. Carmichael se întoarse la lucru prin ușa de trecere. Sally arătă spre fișetul cu dosare.

— Cam căcăcios omul. Scuzați expresia, zise ea. Fișele medicale sunt în sertarul de jos. Sunt amestecate – bărbați și femei. Dar nu credeți că aici a lucrat un asasin adevărat, nu-i așa?

Danny râse.

— Nu, dar un monstru în carne și oase poate că da.

•

I-a luat o oră ca să parcurgă toate fișele medicale.

Din noiembrie 1939 lucraseră aici ca tehnicieni dentari șaisprezece oameni. Trei erau japonezi și fuseseră angajați în ’44, imediat după ce s-a pus capăt sistemului de lagăre americane. Patru erau de rasă caucaziană și în prezent aveau peste treizeci de ani. Trei erau albi și între două vârste, iar șase erau mexicani. La un anumit moment din viața lor toți cei șaisprezece donaseră sânge la acțiunile anuale ale Crucii Roșii. Cinci din cei șaisprezece aveau grupa de sânge O-I, cea mai comună grupă sanguină umană. Trei dintre ei erau mexicani, doi erau japonezi – dar Joredco părea în continuare pista corectă.

Danny intră în atelier și petrecu încă o oră sporovăind cu tehnicienii în timp ce ei extrăgeau dinții din gingiile de elan, căprioară sau porc sălbatic din Catalina Island. Îi întrebă despre bărbați înalți și cărunți care se comportau ciudat, despre jazz, despre heroină, despre tipi cu obsesii față de wolverine. Inspiră mirosul de sânge și de infecții dentare animale și insistă asupra comportamentului muncitorilor angajați temporar, care veneau și plecau. Aruncă unele comentarii piezișe despre un chipeș actor de la Hollywood care ar fi putut trece pe-acolo. Tehnicienii îl tratară cu indiferență, dădură din umeri și continuară să lucreze sub privirile lui. Singura soluție viabilă era eliminarea: majoritatea muncitorilor temporari erau mexicani, copii de imigranți ilegali din liceele Belmont și Lincoln, inși fără carte verde, veterani de la măcelăriile din Vernon, unde munca era de două ori mai infectă și salariile chiar și mai proaste decât nimicul oferit de Carmichael. Danny plecă, gândindu-se că Reynolds Loftis ar fi leșinat

în prima clipă în care ar fi intrat la Joredco și că actorul nu putea avea decât o conexiune accidentală cu acest caz. Dar filiera Joredco/Cormier îi părea în continuare valabilă. LUI i-ar fi plăcut în mod cert mirosul de sânge și de putreziciune.

Afară se făcea cald – o căldură deloc plăcută după ploaia puternică de dinainte. Danny rămase în mașină, transpirat și eliminând resturile beției din noaptea trecută. Se gândi în continuare la eliminare, socotind că în locurile unde se angajau muncitori cu ziua nu se țineau evidențe, pentru a evita plata impozitelor, și că birourile de angajare pentru liceeni constituiau o posibilitate vagă, dar pe care nu putea să n-o ia în considerare. Ajunse la Belmont, discută cu consiliera de la biroul de angajări, află că registrele ei începeau doar din 1945, apoi verifică lista celor de la Joredco: douăzeci și șapte de persoane, toți mexicani și japonezi. Deși știa că vârsta nu se potrivea, repetă operațiunea și la Lincoln: mexicani, japonezi și un alb care era debil mintal și fusese angajat doar fiindcă era îndeajuns de puternic ca să care două cadavre de căprioară deodată. Nicio conexiune. Dar senzația că era pe calea cea bună continua să-l sâcâie.

Danny ajunse într-un bar din Chinatown. După două tării duble, își dădu seama că asta era ultima lui zi ca șef la Omucideri. După ce îi va raporta lui Considine că Ted Krugman era terminat, îl vor expedia înapoi la West Hollywood și-l vor și scoate vinovat în caz că Ellis Loew va ajunge la concluzia că el compromisese operațiunea marelui juriu. Putea continua să-l vâneze pe EL în orele lui libere, însă era foarte probabil ca Felix Gordean să se plângă partenerilor săi de golf, șeriful Biscailuz și Al Dietrich, și-atunci el ar ajunge iar în uniformă sau pe postul de gardian la pușcărie. Și-l făcuse dușman pe Gene Niles, îi jignise pe Dudley Smith și pe Mike Breuning, Karen Hiltscher nu mai voia să facă pe fata amabilă, iar dacă Niles reușea să dovedească faptul că intrase prin efracție în apartamentul de la numărul 2307, atunci era cu adevărat în pericol.

Încă două tării. Aburii calzi îndulceau senzația dezastrului. Avea totuși un prieten cu grad și funcție. Dacă reducea cumva proporțiile eșecului în rolul său de agent sub acoperire, ar mai fi putut beneficia de protecția lui Considine. Ultimul pahar. EL, din nou EL, pur și abstract, ca și când ar fi existat dintotdeauna, deși nu erau împreună decât de câteva săptămâni. Se gândi la EL separat de Reynolds Loftis și la ultima lui noapte cu Claire, parcurgând invers cronologia evenimentelor și oprindu-se la cadavrul lui Augie Duarte, întins pe masa de inox a autopsierului.

Tăieturi faciale. Un salt logic la analiza de azi-noapte a dosarului. O intuiție: asasinul îl cunoștea pe amicul lui Marty Goines, tânărul cu fața bandajată, care era pentru el o sursă de inspirație sexuală. Un salt la Thomas Cormier, ale cărui wolverine fuseseră îndopate – adorate? – în vara lui ’42, vara procesului de la Sleepy Lagoon, când bețele *zoot* fuseseră utilizate cel mai intens. Interpretarea lui Cormier: un puști din vecini. Salt la Joredco. Au angajat tineri zilieri fără ocupație, pentru care nu există documente. Puștiul cu fața arsă era alb, iar toți angajații de pe lista liceelor erau mexicani și japonezi, cu excepția retardatului mintal, care nu conta. Poate că lucrătorii cu care discutase nu-l întâlniseră niciodată pe puști, pentru că fusese angajat acolo doar pentru scurt timp, poate că uitaseră de el sau poate că pur și simplu nu-l băgaseră în seamă. Salt în prezent. Puștiul cu fața arsă era un hoț: Chester Brown „Apă de Gură” spusese că

ar fi jefuit case împreună cu Goines prin ’43-’44 și că avea fața bandajată. Dacă el furase wolverină aia a lui Thomas Cormier la vreo optsprezece luni după vara aia de intensă adorație din 1942 și dacă era un puști din cartier, atunci poate comisese în aceeași perioadă și alte furturi în zona Bunker Hill.

Danny se deplasă spre secția de poliție Rampart, divizie a LAPD care se ocupa de cazurile din Bunker Hill. Numele lui Mal Considine îi asigură respectul locotenentului comandant. Peste câteva minute stătea în încăperea igrasioasă a arhivei și căuta prin cutiile cu rapoartele de cazuri nerezolvate.

Cutiile erau aranjate pe ani. Danny găsi și două cutii de carton luate de la băcănie, pe care scria „1942”. Rapoartele dinăuntru erau toate capsate de-a valma, fără indigouri între ele. Nu exista nicio logică după care fuseseră puse împreună: poșete smulse, furturi de pe stradă sau din magazine, intrări prin efracție, exhibiționism și negoț stradal ilegal, toate erau amestecate. Danny se așeză pe o cutie cu rapoarte din 1948 și se puse pe treabă.

Se uita la colțul din stânga sus, la codurile penale ale infracțiunilor. Intrare prin efracție – 459.1. Cele două cutii din 1942 conțineau treizeci și unu de cazuri. Următorul criteriu de ordonare îl constituia locul comiterii infracțiunii. Se întoarse cu rapoartele în încăperea cu birourile secției, se puse la o masă liberă, cu fața spre o hartă de perete a zonei din jurisdicția secției Rampart, și căută numele de străzi care corespundeau celor din Bunker Hill. După patru rapoarte, găsi unul. După alte șase, găsi încă trei. Reținu cele zece străzi Nord-Sud și cele opt străzi Est-Vest din Bunker Hill, parcurse restul paginilor și adună unsprezece intrări prin efracție și jafuri nesoluționate în zonă pentru anul 1942. Cele unsprezece adrese se găseau toate la mică distanță de casa lui Thomas Cormier și de Joredco Dental Lab.

Urma stabilirea datelor.

Danny răsfoi rapid rapoartele. Ora și data infracțiunii erau bătute la mașină la baza fiecărei pagini. 16 mai 1942, 1 iulie 1942, 27 mai 1942, 9 mai 1942, 16 iunie 1942 și alte șase date, până la unsprezece: un întreg șir de jafuri nesoluționate, de la 9 mai până la 1 august 1942. Capul îi vuia, dar citi lista cu obiectele furate și înțelese de ce secția Rampart nu asmuțise prea mulți polițiști pe urmele făptașului.

Bibelouri, poze de familie, bijuterii false, bani din poșete și portmonee, un ceas de perete *art deco*. Un umidificator din lemn de cedru pentru trabucuri. O colecție de bibelouri din sticlă. Un fazan împăiat. Un trofeu de râs împăiat, pe o placă din lemn de trandafir.

Mai degrabă EL singur, nu EL, Loftis. Așa trebuia să fie.

Danny simți cum îl trec câteva furnicături, ca și cum ar fi fost legat la niște fire electrice. Se întoarse la arhivă, găsi cutiile pentru 1943 și 1944, le consultă, dar nu găsi niciun jaf hilar în Bunker Hill. Singurele intrări prin efracție din acei ani erau niște 459.1 *veritabile*, bunurile furate fiind cu adevărat valoroase. Erau rapoarte care se încheiaseră cu arestări și erau deja expediate la LAPD și LASD. Danny își termină treaba și lăsă cutiile la o parte, dar două lucruri tot nu-i dădeau pace.

Asasinul era între două vârste și trebuia să aibă legătură cu hoțul adorator de wolverine – un tânăr care ieșise la iveală în urma investigației de azi. Chester Brown

pretindea că Marty Goines și complicele lui cu fața arsă pătrunseseră prin efracție în case din San Fernando Valley în 1943 și 1944. Probabil că secțiile de poliție de acolo dețineau rapoarte legate de aceste jafuri. Putea să le verifice mai târziu, după ce va scutura un anumit mașinist comunist. Dar în vara lui 1942 țara era în plin război, circulația persoanelor după stingere era strict interzisă și se completau fișe de interogare pentru toți cei găsiți pe stradă după 10 seara – ora cea mai probabilă la care iubitorul de wolverine umbla prin zonă. Dacă acele fișe mai existau…

Danny răvăși întreaga arhivă, aruncând cutiile goale. Alcoolul de la prânz se evaporă din el odată cu transpirația. I se lipiră de piele pânze de păianjen și se murdări cu mucegai și fecale de șoareci. Găsi o cutie marcată cu „FI ’41-’43”, frunzări câteva fișe și descoperi cu surprindere că erau aranjate cronologic. Continuă să le sorteze, căutând perioada dintre sfârșitul primăverii și vara lui 1942, și găsi nouă nume: opt bărbați albi, cu vârste între nouăsprezece și patruzeci și șapte de ani, care circulau după ora permisă, fuseseră opriți, interogați și eliberați.

Fișele erau completate neglijent. Toate conțineau numele, rasa și data nașterii celor interogați și doar jumătate includeau și adresele lor – în majoritatea cazurilor hoteluri ieftine. Cinci dintre bărbați ar fi acum între două vârste și puteau fi EL. Ceilalți trei erau tineri și puteau fi puștiul cu fața arsă, dar înainte de accident, sau – dacă *el* era doar un element colateral – puștiul lui Thomas Cormier, iubitorul de wolverine.

Danny băgă fișele în buzunar, se urcă în mașină și opri la primul telefon public. Îl sună pe Jack Shortell la secția Hollywood. Locotenentul îi făcu legătura. Shortell veni la telefon, dar vocea lui suna obosită și nervoasă.

— Mda. Danny?

— Eu. Care-i necazul?

— Niciunul. Doar că fiecare polițai de la LAPD mă privește de parcă sunt dintr-odată *mai rău* decât cea mai rea otravă. Ai ceva pentru mine?

— Niște nume. Poate chiar unul tare de tot. Am discutat cu Cormier și-am trecut pe la Joredco, dar, deși n-am reușit să stabilesc foarte clar legătura, sunt sigur că tipul nostru are de-a face cu wolverinele lui Cormier. Îți amintești de vechiul complice al lui Goines, cel de care îți povesteam?

— Da.

— Cred că i-am găsit rolul în povestea noastră. Și i se și potrivește. Din mai până în august 1942 au existat o serie de cazuri nerezolvate de intrări prin efracție pe Bunker Hill, destul de aproape de Cormier și de Joredco. S-au furat tot felul de căcaturi, chestii gen Mickey Mouse. Pe atunci LAPD veghea la respectarea restricției de circulație după stingere, așa că am dat peste opt fișe de interogatoriu din acea zonă în perioada mai-august 1942. Tipul nostru poate fi unul dintre cei opt. Instinctul îmi spune că toate omorurile pleacă de aici – de la crima din Sleepy Lagoon și CASL – și va trebui să eliminăm câteva nume după adresa actuală, grupa de sânge, activitatea în laboratoarele dentare, cazier etc.

— Dă-i drumul. Notez.

Danny scoase fișele.

— Unele au adresă, altele nu. Unu: James George Whitacre, născut pe 5.10.1903,

hotelul Havana, între Strada 9 și Olive. Doi: Ronald Dennison, născut pe 30.06.1920, nicio adresă. Trei: Coleman Masskie, născut pe 9.05.1923, Beaudry, numărul 236 Sud. Patru: Lawrence Thomas Waznicki, cu „c-k”, născut pe 29.11.1908, Bunker Hill Avenue, numărul 641, apartamentul 1. Cinci: Leland Hardell, născut pe 4.06.1924, hotelul American Eagle, între Strada 4 și Hill. Șase: Loren Harold Nadick, născut pe 2.03.1902, nicio adresă. Șapte: David Villers, născut pe 15.01.1904, nicio adresă. Și Bruno Andrew Gaffney, născut pe 29.07.1906, nicio adresă.

Shortell zise:

— Am notat. Băiete, te apropii de ceva?

Altă undă de șoc electric: furturile din Bunker Hill se sfârșeau pe 1 august 1942. Crima din Sleepy Lagoon – *cu hainele victimei sfâșiate de un băț* zoot – avea loc pe 2 august.

— Mă apropii, Jack. Câteva răspunsuri exacte, un dram de noroc și ordinarul ăla e al meu.

•

Danny ajunse la Variety International Pictures exact în momentul în care se lăsa seara, iar pichetele demonstranților se spărgeau. Parcă mașina la vedere, lipi de parbriz inscripția „Vehicul oficial al poliției” și își prinse insigna de polițist la reverul hainei. Se îndreptă spre ghereta paznicului. Nu văzu nicio față cunoscută și se simți deranjat că e ignorat. Omul de la poartă apăsă pe un buton și îi permise să intre. Danny se duse direct la platoul 23.

Plăcuța de pe perete îi confirmă că *Masacrul tomahawkului* era încă în producție. Ușa era deschisă. Danny auzi împușcături, se uită înăuntru și văzu cum un cowboy și un indian schimbau focuri de armă în fața unor coline de carton. Reflectoarele erau îndreptate spre ei, iar aparatele de filmat înregistrau. Mexicanul pe care îl văzuse în fața morgii mătura zăpada artificială din fața altui decor, cu bizoni la păscut pictați pe fundal.

Danny se lipi de peretele care ducea într-acolo. Mexicanul ridică privirea, scăpă mătura din mână și o luă la goană chiar prin fața aparatelor de filmat. Danny alergă după el, alunecând pe fulgii de săpun. Filmarea se întrerupse. Cineva urlă:

— Juan, fir-ai tu să fii! Stop! Stop!

Juan fugi printr-o ieșire laterală, trântind ușa. Danny traversă platoul, se opri și o deschise. Ușa îl izbi în față – ușă grea, de metal –, prăvălindu-l pe spate. Alunecă pe zăpada artificială, dar apoi ieși și îl văzu pe Duarte alergând pe o alee, spre un gard de sârmă.

Danny fugi după el cât putu de repede. Juan Duarte ajunse la gard și începu să se cațere. Un crac al pantalonului îi rămase agățat. Se zbătu, smuci piciorul și se zvârcoli, încercând să se elibereze. Danny îl ajunse din urmă, îl trase jos de curea și încasă o lovitură dură de dreapta direct în față. Năucit, îi dădu drumul, iar Duarte se prăbuși peste el.

Danny lovi reflex cu genunchiul în sus. Duarte izbi cu pumnul în jos, rată ținta și se lovi cu mâna de asfalt. Danny se rostogoli, ajunse în spatele lui și îl prinse de sub genunchi. Mexicanul răbufni:

— Curvă fascistă de căcat, polițist fascist de căcat!

Danny scoase cătușele, imobiliză stânga lui Duarte și atașă cealaltă brățară a cătușelor de gard. Mexicanul se prăbuși pe burtă și încercă să tragă gardul după el, scuipând epitete în spaniolă. Danny își trase sufletul, lăsându-l pe Duarte să se zbată și să țipe în voie, apoi îngenunche lângă el.

— Știu că mi-ai văzut fotografia. Știu că m-ai văzut și la morgă și că m-ai turnat lui Claire. Nu-mi pasă și mi se rupe de AUFT și de belitul ăla de Pericol Roșu. Vreau să-l prind pe asasinul lui Augie, iar instinctul îmi spune că omorul are legătură cu cazul Sleepy Lagoon. Poți vorbi cu mine acum sau te arestez pentru că ai atacat un polițist în exercițiul funcțiunii. Tu decizi.

Duarte își scutură mâna încătușată. Danny îi zise:

— Iei de la doi la cinci ani. Minimum. Și zău că mă doare-n cur de AUFT.

Oamenii începuseră să se strângă pe alee. Danny le făcu semn să plece și ei se retraseră, aruncându-i priviri piezișe și scuturând din capete. Duarte spuse:

— Scoate-mi chestiile astea și *poate* că stau de vorbă cu tine.

Danny îi descuie cătușele. Duarte se frecă la mână, apoi se ridică în picioare, dar simți că i se înmoaie genunchii și alunecă în fund, cu spatele rezemat de gard.

— Cum poate să-i pese unui mercenar angajat de studiouri de vărul meu asasinat și homosexual? întrebă el.

Danny îi spuse:

— Ridică-te în picioare, Duarte.

— Vorbesc mai bine din fund. Răspunde-mi! Cum de îți pasă de un *maricón*[{22}] care voia să fie un *puto* de vedetă, ca oricare alt *puto* din orașul ăsta de *putos*?

— Nu știu. Dar vreau ca individul care l-a omorât pe Augie să fie prins.

— Și ce legătură are asta cu Claire De Haven?

— Ți-am spus că nu-mi pasă de asta.

— Norm Kostenz zicea că-ți pasă. Când i-am spus că ești polițist, mi-a răspuns că ar trebui să primești un Oscar pentru rolul tău de Ted Krug…

Danny se lăsă pe vine lângă Duarte, sprijinindu-se de gard.

— Ai de gând să vorbești sau nu?

— Vorbesc, *pendejo*. Ziceai că moartea lui Augie pornește de la Sleepy Lagoon și asta mi-a atras atenția. Și Charlie Hartshorn credea același lucru, așa că…

Mâna lui Danny scutură gardul. Se rezemă cu tot corpul de el, ca să nu-și piardă echilibrul.

— Ce-ai zis?

— Am zis că Charlie Hartshorn credea că poate n-am face chiar așa de rău dacă ne-am adresa curvelor alea de polițiști.

Danny se lăsă în jos pe gard, ca să-l poată privi pe Duarte în ochi.

— Spune-mi totul încet și calm. Știai că Hartshorn s-a sinucis, nu?

Duarte zise:

— Poate că s-a sinucis. Tu să-mi spui dacă-i așa.

— Nu, spune-mi tu, pentru că eu nu știu. Și trebuie să știu.

Duarte se zgâi la Danny printre gene, ca și cum nu știa sigur ce să creadă.

— Charlie era avocat și *maricón,* dar nu era fățarnic. A lucrat la cazul Sleepy Lagoon, a făcut rapoarte și multe altele. Totul pe gratis.

— Știu asta.

— *Okay*. Uite ce nu știi – ca să înțelegi ce fel de om era. Când m-ai văzut la morgă, eram acolo pentru a doua oară. Pe la 1 dimineața am primit un telefon de la un amic care lucrează la morgă. Mi-a spus de Augie, de tăieturile *zoot* și tot restul. M-am dus la Charlie. El avea relații în justiție și voiam să știu dacă îi va obliga pe polițiști să investigheze ca lumea moartea lui Augie. Mi-a zis că fusese hărțuit de un polițist pentru uciderea unui anume Duane Lindenaur, chiar dacă polițaiul zicea că nu-l interesa moartea aia. Charlie a citit într-un ziar de scandal că Lindenaur și nu știu ce păcălici, Wiltsie, au fost ciopârțiți amândoi cu un băț *zoot,* iar amicul de la morgă mi-a zis că Augie o încasase la fel. I-am povestit lui Charlie, iar el a fost de părere că toate trei crimele au de-a face cu Sleepy Lagoon. A sunat la poliție, a vorbit cu unul, sergentul Bruner sau cam așa ceva…

Danny interveni:

— Breuning? Sergentul Mike Breuning?

— Da, el. Charlie i-a spus lui Breuning ce ți-am spus și eu, iar Breuning i-a zis că o să se repeadă imediat la el acasă ca să discute. Așa că eu am plecat. Prin urmare, dacă Charlie credea că există vreo legătură cu Sleepy Lagoon, atunci poate că nu ești chiar un *cabrón*[{23}].

Creierul lui Danny se lumină și începu să lucreze:

Curiozitatea lui Breuning față de bețele *zoot.* Glumele lui. Reacția lui ciudată la auzul numelor celor patru oameni ce trebuiau supravegheați. Augie Duarte fusese ales pentru că era mexican sau pentru că era amicul unui membru din Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon? Mal îi spusese că Dudley Smith ceruse să se alăture echipei de anchetă a marelui juriu, deși el era locotenent la Omucideri în LAPD și nu avea nicio logică să se implice într-o astfel de operațiune. Relatarea lui Mal: *Dudley îi interogase cu brutalitate pe Duarte/ Sammy Benavides/ Mondo Lopez, punând accent pe cazul Sleepy Lagoon și pe vinovăția celor șaptesprezece tineri acuzați inițial de crimă, chiar dacă abordarea nu era relevantă pentru AUFT.*

Hartshorn menționase „bățul *zoot*" în convorbirea telefonică cu Breuning.

Raportul oral al lui Jack Shortell: Dudley Smith și Breuning fuseseră văzuți împreună la secția Wilshire alaltăieri-noapte – noaptea în care Hartshorn s-a sinucis. Să fi dat o fugă până la casa lui Hartshorn, la doar un kilometru depărtare de secție, omorându-l și apoi întorcându-se la secția Wilshire, cu speranța că nimeni nu-i văzuse plecând și întorcându-se? Un alibi polițienesc perfect.

Dar de ce?

Juan Duarte se uita la el de parcă ar fi fost de pe altă planetă. Danny încerca să se liniștească, ca să poată vorbi.

— Gândește-te repede. Muzică de jazz, jafuri, wolverine, heroină, servicii de prostituție homosexuală.

Duarte se trase un metru mai încolo.

— Eu cred că toate put. De ce?

— Un puști nebun după wolverine.

Duarte duse un deget la frunte și-l răsuci.

— *Loco mierda.* O wolverină e un împuțit de șobolan. Corect?

Danny văzu ghearele lui Juno atacând.

— Încearcă altceva, Duarte. Sleepy Lagoon, Comitetul de Apărare, anii ’42 și ’44, Reynolds Loftis. Ia-o încet și gândește-te bine.

Duarte zise:

— Simplu. Reynolds și fratele lui mai mic.

Danny aproape că strigă:

— Ce?

Se opri și se gândi. Citise de două ori întregul pachet de documente al marelui juriu atunci când îl primise și de două ori astă-noapte. Citise și dosarele psihiatrice tot de două ori înainte ca Mal Considine să i le ia înapoi. În niciun document nu era menționat faptul că Loftis ar fi avut vreun frate. Însă în dosarul psihiatric al lui Loftis exista un hiatus – din ’42 până în ’44.

— Povestește-mi despre fratele ăsta mai mic, Duarte. Încet și clar.

Duarte vorbi *rapidamente*:

— Era un golan, o putoare. Reynolds începuse să-l aducă cu el cam pe vremea când CASL era în toiul activității. Am uitat numele puștiului, dar era un copil de vreo optsprezece-nouăsprezece ani – cam pe-acolo. Avea fața bandajată. Se pârlise rău de tot în timpul unui incendiu. După ce s-a vindecat și i-au scos pansamentul și bandajele, toate fetele din Comitet au fost de părere că era foarte chipeș. Arăta exact ca Reynolds, ba chiar mai frumușel.

Noile indicii băteau, cioc, cioc, cioc, într-o ușă care însă mai avea mult până să se deschidă. Fratele cu fața arsă al lui Loftis îl reinstală pe actor în postura de posibil EL, însă îi contrazicea intuiția lui, cum că asasinul fusese inspirat de desfigurarea tânărului. Se potrivea totuși cu ideea că vizitatorul wolverinelor și Față Arsă erau una și aceeași persoană, așa că putea face speculații asupra posibilității existenței unui complice – una din încercările de a explica noile contradicții rezultate din diferența de vârstă.

Danny spuse:

— Povestește-mi despre puști. De ce zici că era un golan?

Duarte zise:

— Se dădea întotdeauna bine pe lângă mexicani. Le turna povestea aia suspectă despre un alb uriaș care îl ucisese pe José Diaz, ca și cum ar fi trebuit să ne placă de el doar pentru că susținea că asasinul nu era mexican. Toată lumea știa că era mexican – doar că acuzaseră niște mexicani nevinovați. Ne spunea povestea aia trăsnită despre cum fusese el martor la omor, dar nu ne furniza amănunte, iar atunci când am insistat, s-a închis în el. CASL a primit câteva scrisori anonime, în care se spunea că vinovatul era un bărbat alb, unul imens, și era foarte clar că le expediase fratele ăsta mai mic. Chestii de om nebun. Puștiul pretindea că fuge de asasin, iar eu i-am zis odată: „*Pendejo,* dacă asasinul te caută, de ce naiba mai vii la mitingurile noastre, unde poate pune laba pe tine?” Puștiul mi-a răspuns că are un sistem de protecție special, dar n-a zis mai mult. Cum spuneam, era o putoare. Dacă n-ar fi fost fratele lui Reynolds, nimeni nu l-ar fi

tolerat.

Cioc, cioc, cioc, cioc, cioc. Danny întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu el?

Duarte dădu din umeri:

— Nu știu. Nu l-am mai văzut de pe vremea CASL și nu cred să-l mai fi văzut altcineva. Reynolds nu pomenește de el. Ciudat. Cred că au trecut o grămadă de ani de când i-am auzit pe Chaz, Claire sau Reynolds vorbind de el ultima oară.

— Dar Benavides și Lopez? Ei unde sunt?

— La o filmare pentru un alt *puto* de western de rahat. Crezi că poveștile cu fratele lui Reynolds au vreo legătură cu Augie?

Danny se gândi ce să răspundă. Fratele lui Loftis era puștiul infractor cu fața arsă, complicele lui Marty Goines și, foarte probabil, vizitatorul și adoratorul wolverinelor din Bunker Hill. Spargerile din Bunker Hill încetaseră pe 1 august 1942. În noaptea următoare José Diaz era asasinat la Sleepy Lagoon, la aproximativ patru-cinci kilometri de Hill în direcția sud-est. Fratele cel mic pretindea că fusese martor la asasinarea lui José Diaz.

Cioc, Cioc, Cioc. Salt, salt, salt.

Dudley Smith era un alb uriaș, cu apucături brutale. Se alăturase echipei marelui juriu ca să poată ascunde potențialele mărturii incriminatorii legate de Sleepy Lagoon, gândindu-se că accesul la martori și mărturii îi oferea ocazia să scape de orice detalii dubioase. Apelul lui Hartshorn către Mike Breuning și legat de bățul *zoot* îl speriase. El și cu Breuning (sau doar unul din ei) plecaseră de la secția Wilshire ca să discute cu omul. Hartshorn a devenit suspicios. Fie premeditat, fie dintr-un impuls de moment, Smith și/sau Breuning l-au ucis, înscenând apoi o sinucidere. Cioc, cioc, cioc – asurzitor, dar cu ușa încă închisă în fața celei mai importante întrebări: *Cum se legau asasinarea lui José Diaz de către Smith, încercările lui de a ascunde orice potențială probă, ca, de altfel, și asasinarea lui Charles Hartshorn, de asasinatele Goines/ Wiltsie/ Lindenaur/ Duarte*? *Și de ce l-a omorât Smith pe Diaz*?

Danny privi spre ușile platoului de filmare, prin care se zăreau frânturi de peisaje: Vestul Sălbatic, jungla opulentă, copacii dintr-o pădure. Spuse „*Vaya con Dios*”[{24}] și îl lăsă pe Duarte acolo, apoi se urcă în mașină și o porni spre casă, unde voia să consulte dosarul marelui juriu, gândindu-se că în sfârșit se dovedea un detectiv adevărat după standardele lui Maslick și Vollmer. Intră în clădire ușor ca aerul. Apăsă pe butonul liftului și auzi pași în spatele lui. Întorcându-se, văzu doi indivizi uriași, cu armele îndreptate spre el. Încercă să scoată pistolul, dar un pumn imens, ca o măciucă de oțel, îl lovi înainte să ajungă la el.

•

Când își reveni, era încătușat de un scaun. Simțea că îi vâjâie capul, îi amorțiseră încheieturile mâinilor, iar propria-i limbă i se părea uriașă. Ochii lui se opriră asupra cabinei de interogatoriu, cu trei siluete masculine așezate în jurul unei mese pe care se găsea, exact în mijloc, un revolver mare și negru. O voce întrebă:

— Upshaw, pistoalele calibrul 38 sunt dotarea standard în departamentul tău. Tu de ce porți unul de calibrul 45?

Danny clipi și tuși, scuipând sânge. Clipi din nou și recunoscu vocea bărbatului: Thad Green, șeful detectivilor de la LAPD. Ceilalți doi inși de lângă Green îi apărură mult mai clar. Erau cei mai gigantici polițiști în civil pe care îi văzuse vreodată.

— Te-am întrebat ceva, detectiv!

Danny încercă să-și amintească când băuse ceva ultima oară, adică în Chinatown, dar știa că nu putea s-o ia razna doar din pricina câtorva tării duble sau cât timp fusese legat. Tuși sec, apoi spuse:

— L-am vândut când am devenit detectiv.

Green aprinse o țigară.

— Asta e o infracțiune interdepartamentală. Te consideri deasupra legii?

— Nu!

— Prietena ta, Karen Hiltscher, declară altceva. Zice că ai manipulat-o ca să obții anumite favoruri încă de când ai fost făcut detectiv. I-a spus sergentului Eugene Niles că ai intrat prin efracție la numărul 2307 de pe Tamarind, fiindcă ai aflat că acolo fuseseră asasinate recent două persoane. I-a spus sergentului Niles că povestea ta cu iubita care locuia în apropiere de standul cu gogoși, la colțul dintre Franklin și Western, era o minciună și că de fapt ea ți-a telefonat și ți-a comunicat informația, preluată de la dispeceratul LAPD. Niles avea de gând să-ți întocmească raport, detective. Știai?

Capul lui Danny trepida. Înghiți sânge. Îl recunoscu și pe individul din stânga lui Green, cel cu pumnul de fier.

— Mda. Da, știam.

Green întrebă:

— Cui i-ai vândut 38-ul?

— Unui tip dintr-un bar.

— Asta e o infracțiune, detectiv! Una penală. Chiar nu-ți pasă de lege, nu-i așa?

— Ba da, îmi pasă! Sunt polițist. Despre ce-i vorba, fir-ar să fie?

Cel cu pumnul de fier spuse:

— Ai fost văzut certându-te cu un cunoscut codoș de homosexuali, pe nume Felix Gordean. Ești pe statele lui de plată?

— Nu!

— Pe ale lui Mickey Cohen?

— Nu!

Green preluă inițiativa.

— Ai primit comanda unei echipe de la Omucideri. A fost un cub de zahăr oferit pentru contribuția ta la ancheta marelui juriu. Sergentul Niles și sergentul Mike Breuning au considerat că e foarte ciudat ca un polițist tânăr și inteligent să fie atât de îngrijorat din cauza unor crime între homosexuali. N-ai vrea să ne spui de ce?

— Nu! Ce mă-sa e asta?! Am intrat prin efracție pe Tamarind. Ce altceva mai vreți de la mine?

Cel de-al treilea polițist, un ins cu alură de culturist, întrebă:

— De ce v-ați luat la pumni, tu și cu Niles?

— Nu-mi dădea pace cu chestia de pe Tamarind și mă amenința mereu că mă toarnă.

— Și asta te-a înfuriat?

— Da.

— Destul de tare încât să te iei la bătaie?

— Da!

Green spuse:

— Noi am auzit o altă versiune, detectiv. Am auzit că Niles te-a făcut poponar.

Danny încremeni, încercă să scoată o replică, dar continuă să rămână încremenit. Se gândi să-l toarne pe Dudley, dar se stăpâni. Nu-l vor crede nici în ruptul capului – *deocamdată.*

— Dacă Niles a zis una ca asta, eu n-am auzit.

— Te simțeai vizat, fiule?

— Să te fut!

Polițaiul culturist îl lovi cu dosul palmei. Danny îl scuipă în față. Green țipă:

— Nu!

Boxerul îl prinse în brațe pe culturist și îl opri. Green își aprinse altă țigară de la cea dinainte. Danny își trase sufletul.

— *Spuneți-mi și mie despre ce e vorba.*

Green le făcu semn vlăjganilor să treacă în fundul cabinei, trase un fum din țigară și o stinse.

— Unde ai fost alaltăieri-noapte, între 2 și 7 dimineața?

— Eram acasă, în pat. Dormeam.

— Singur, detective?

— Da.

— Detective, între orele acelea sergentul Gene Niles a fost împușcat mortal, iar apoi a fost îngropat pe Hollywood Hills. Tu ai făcut-o?

— Nu!

— Spune-ne cine a făcut-o.

— Jack! Mickey! Niles era un belit de golan!

Boxerul făcu un pas înainte. Culturistul îl apucă dur, murmurând:

— Scuipă-mă în față, scârnav iubitor de poponari! Gene Niles era amicul meu, bunul meu amic din armată, poponar cretin!

Danny se înfipse cu picioarele în podea și se împinse cu scaunul la perete.

— Gene Niles era un cărăuș ordinar, un căcănar și un incompetent!

Culturistul șarjă, năpustindu-se la gâtul lui Danny. Ușa cabinei se deschise și Mal Considine se repezi înăuntru. Thad Green urlă o serie de comenzi imposibil de auzit. Danny își ridică genunchii, răsturnând scaunul. Mâinile polițistului sugrumară aerul. Mal îl îmbrânci, apoi începu să lovească cu pumnii. Boxerul îl trase deoparte, apoi afară, pe coridor. Strigătele de „Danny!” se auziră dublate de ecou. Green se intercală între scaun și namilă, zicând „Nu, Harry, nu!”, de parcă ar fi certat un câine monstruos și neascultător. Danny scurma cu nasul prin linoleum, printre mucuri de țigări. Auzi „Du-l pe Considine în camera de gardă”, apoi fu ridicat cu scaun cu tot. Boxerul se duse în spatele lui, desfăcându-i cătușele. Thad Green ridică pistolul de calibrul 45 de pe masă.

Danny se ridică în picioare, întinzându-se. Green îi întinse arma.

— Nu știu dacă ai făcut-o sau nu, dar nu există decât o singură modalitate de a afla adevărul. Mâine la prânz întoarce-te la sediul Primăriei, în camera 1003. O să fii supus unui test cu detectorul de minciuni și cu pentotal de sodiu și ți se vor pune o serie de întrebări legate de crimele la care lucrezi și de relațiile tale cu Felix Gordean și Gene Niles. Noapte bună, detectiv.

Danny porni, împleticindu-se, spre ascensor. Coborî la parter și ieși afară, recăpătându-și încet-încet vlaga în picioare. Traversă peluza, luând-o spre stația de taxiuri din Temple Street, dar se opri la auzul unei voci șoptite.

— Flăcău.

Danny îngheță. Dudley Smith ieși din umbră.

— E o noapte superbă, nu-i așa? spuse el.

La taclale cu un ucigaș. Danny zise:

— L-ai ucis pe José Diaz. Tu și cu Breuning l-ați omorât pe Charles Hartshorn. Iar eu o voi dovedi.

Dudley Smith zâmbi.

— Nu m-am îndoit niciodată de inteligența ta, flăcău. De curajul tău, da. Dar de inteligența ta niciodată. Și recunosc că ți-am subestimat îndârjirea. Sunt și eu om, să știi.

— Oh, nu, nu ești!

— Sunt și eu făcut din carne și oase, flăcău. Eros și țărână, ca toți muritorii vulnerabili. Ca și tine, flăcău. Nu e bine deloc să te târăști prin canale doar ca să găsești niște răspunsuri.

— Ești terminat.

— Nu, flăcău. Tu ești terminat. Am discutat cu vechiul meu prieten Felix Gordean, iar el mi-a zugrăvit un portret viu al evoluției tale. Flăcău, în afară de mine, Felix are cel mai ager ochi din lume și poate surprinde orice slăbiciune. El știe, iar mâine, după ce vei fi testat cu detectorul de minciuni, va ști toată lumea.

Danny spuse:

— Nu.

Dudley Smith îi răspunse:

— Ba da.

Îl sărută pe gură și se îndepărtă, fluierând un cântec de dragoste.

•

Mașini care știu.

Droguri care nu-ți dau voie să minți.

Danny luă un taxi și ajunse acasă. Descuie ușa, apoi se duse direct la dosare: fapte pe care le poți cumula în adevăruri, Dudley și Breuning și EL dovediți la 11:59, eliberarea în ultimul minut. Exact ca în filme. Aprinse lumina de pe hol și deschise ușa debaralei. Nici urmă de dosare. Covorul care le ascunsese era pe jos, împăturit frumos.

Danny jupui mocheta de pe hol, se uită sub ea, răsturnă vitrina din dormitor, golind-o, despuie patul și smulse dulăpiorul de medicamente din baie. Întoarse cu dosul în sus mobila din camera de zi, se uită sub perne și tapițerie, apoi răsturnă sertarele din bucătărie până când pe jos nu se mai vedeau decât tacâmuri și farfurii sparte. Zări o sticlă pe jumătate plină lângă aparatul de radio, o deschise, dar mușchii gâtului îi erau

prea congestionați, așa că o aruncă, doborând jaluzelele. Se duse la fereastră și privi afară, unde îl văzu pe Dudley Smith aureolat de becul stâlpului de pe stradă.

Și știu că Dudley știe. Iar mâine vor ști toți.

Momeală pentru șantaj.

Numele lui în dosarele cu delicte sexuale.

Numele lui bălăcărit în tot felul de poante la Chateau Marmont.

Mașini care știu.

Droguri care nu-ți dau voie să minți.

Ace de poligraf zburdând pe hârtie ori de câte ori îl vor întreba de ce îi păsa atât de mult de asasinarea unor poponari curlangii de homosexuali.

Nicio scăpare.

Danny își scoase pistolul din toc și își vârî țeava în gură. Gustul de ulei îl făcu să se înece. Se gândi cum va arăta, se gândi la polițiștii care îl vor găsi și se vor distra de felul în care o făcuse. Lăsă 45-ul jos și se duse în bucătărie.

Arme berechet.

Danny alese un cuțit cu lama zimțată, îi verifică tăișul, consideră că e potrivit, apoi își luă rămas-bun de la Mal, de la Jack și de la doctorul Layman. Își ceru iertare pentru mașinile furate. Își ceru iertare și față de cei pe care îi bătuse, deși nu o meritaseră, dar se nimeriseră din întâmplare acolo în clipa când simțise nevoia să agreseze pe cineva. Se gândi la asasin. Se gândi că ucisese pentru că altcineva făcuse din el ceva ce era el însuși. Ridică cuțitul și îl iertă și pe el. Își introduse lama în gât și se crestă de la o ureche la cealaltă, secționându-și traheea cu o singură mișcare fermă.

PARTEA A TREIA

Wolverina

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Peste o săptămână Buzz trecu pe lângă mormânt. Era a patra lui vizită de când LASD îl îngropase pe puști. Fusese ales un loc ieftin într-un cimitir din East L.A. Pe piatra de mormânt scria:

Daniel Thomas Upshaw
1922-1950

Niciun fel de iubit al cuiva.

Niciun fiu al cuiva.

Niciun crucifix sculptat pe piatră, niciun „Odihnească-se în pace”. Nimic interesant, nimic care să stârnească interesul vreunui trecător, cum ar fi „Ucigaș de polițiști” sau „Aproape ofițer la Procuratură”. Nimic care să-i dea de gândit cuiva care ar fi citit coloana minusculă din ziar referitoare la decesul accidental al polițistului – o cădere de pe scaun, un plonjon cu nasul în etajera cu setul de cuțite de bucătărie.

Țap ispășitor.

Buzz se aplecă și smulse un smoc de iarbă. Mânerul pistolului cu care îl ucisese pe Gene Niles îl înțepă în burtă. Se îndreptă de șale și lovi inscripția cu piciorul. Se gândi că la fel de bine ar fi sunat și „Pleașcă”, „De-a moaca” și „Norocul prostului”, după care să fi urmat un monolog despre ultimele zile ale detectivului Danny Upshaw, cu o groază de detalii, pe o piatră funerară cât un zgârie-nori, ca cele pe care și le comandau codoșii negri pasionați de *voodoo*. Pentru că detectivul Danny Upshaw îi pusese gând rău, străpungând cu ace mici de tot o mică păpușă *voodoo* cu chipul lui Buzz Meeks.

Mal îl sunase ca să-i comunice știrea. Ploaia dezgropase cadavrul lui Niles. Cei de la LAPD l-au înhățat pe puști, apoi i-au dat drumul, ordonându-i să se prezinte a doua zi pentru un test cu detectorul de minciuni și pentotal de sodiu. Puștiul nu a apărut, iar durii de la municipalitate au năvălit în apartament și l-au găsit pe Danny cu gâtul tăiat și apartamentul răvășit. Nort Layman, foarte afectat, i-a făcut autopsia, sperând să poată califica decesul drept un 187, dar dovezile nu i-au permis: amprentele de pe cuțit, unghiul și direcția tăieturii impuneau verdictul de „autoindus”. Caz clasat. Doctorul a calificat rana letală drept „uimitoare”. Nicio urmă de ezitare. Danny Upshaw își dorise foarte mult să scape urgent de lume.

Cei de la LASD i-au săpat rapid groapa. La înmormântare au participat patru inși: Layman, Mal, un polițist de la comitat pe nume Jack Shortell și el însuși. Echipa de investigare a crimelor homo a fost imediat dizolvată, iar Shortell a plecat în concediu în munții sălbatici ai Montanei. LAPD a clasat cazul Gene Niles, sinuciderea lui Upshaw

constituind confesiunea de care aveau nevoie și pedeapsa ce înlocuia camera de gazare. Relațiile dintre poliția de la municipalitate și cea de la comitat au ajuns la cea mai joasă cotă atinsă vreodată, iar el călcase cu grijă, ca pe ouă, încercând să găsească o soluție care să-i salveze pe amândoi – dar pentru pușți era de-acum prea târziu.

Pleașcă.

Ceea ce continua să-l agaseze era faptul că aranjase mai întâi schema delapidărilor lui Audrey. Petey Skouras îi înapoiase lui Mickey mălaiul ciupit de leoaică. Mickey a fost generos și l-a iertat după o chelfăneală: Johnny Stomp și un mic acolit de-al lui i-au masat rinichii. Apoi Petey a șters-o la Frisco, deși Mick, impresionat de căința acestuia, l-ar fi păstrat pe statele lui de plată. Petey i-a făcut jocul la fix când a tăiat-o. Mickey, domnul Debordant, a mărit partea lui Meeks pentru mare întâlnire cu Dragna la o mie de dolari, spunându-i că și fermecătorul locotenent Dudley Smith va sta cu degetul pe trăgaci. Mai mulți parai în buzunarul lui – în timp ce Danny Upshaw urca Golgota.

Norocul prostului.

Mal a fost distrus. S-a aruncat într-o beție care a ținut două zile, apoi s-a trezit din mahmureală și a lansat un atac direct asupra Pericolului Roșu. Un important pion de stânga l-a informat pe Dudley Smith că „Ted Krugman" fusese demascat. Claire De Haven descoperise că era polițist sub acoperire. Mal a turbat, dar echipa lor a decis, de comun acord, că de-acum aveau destule mărturii dinăuntrul sindicatului pentru a distruge AUFT și fără murdăriile descoperite de Upshaw. S-a stabilit și planul de atac. Dacă totul mergea bine, marele juriu urma să se întrunească peste două săptămâni. Mal se dăduse peste cap, crucificându-i pe Roșii ca să-și procure muniție pentru procesul *lui*. A purecat tot jurnalul lui Nathan Eisler, ca să descopere și alte nume, și i-a determinat să toarne pe patru dintre bărbații pe care îi servise Claire De Haven ca să își înființeze sindicatul. Camera lui de la motelul Shangri-Lodge arăta acum exact la fel ca și camera de zi a lui Ellis Loew – grafice, hărți și mărturii coroborate, oda lui Mal pentru Danny Upshaw, ce dovedea un singur lucru: că tipii ăștia, comuniștii, vorbeau foarte mult. Iar când marele juriu va auzi vorbăria lor, probabil că nu vor avea suficient cap ca să judece și mai departe: că ordinarii ăștia aiuriți și jalnici vorbeau fiindcă n-aveau destulă vlagă ca să facă într-adevăr ceva.

Buzz lovi încă o dată cu piciorul piatra de mormânt. Se gândi că de fapt căpitanul Mal Considine era aproape convins că AUFT reprezenta un pericol grav și imediat pentru securitatea internă a Americii – lucru pe care trebuia să-l creadă, pentru a-și păstra fiul și părerea bună despre sine însuși. Șansele ca banda de comuniști hollywoodieni să poată converti întreaga țară cu propaganda lor pompoasă, cu mitingurile și pichetele lor de sindicaliști era de una la treizeci de trilioane, adică un fel de țintă de pe Marte. Întreaga operațiune era o joacă de copii menită să economisească banii studiourilor și să-l facă pe Ellis Loew procuror-șef și guvernator al Californiei.

Cărăuș.

Aranjor.

Continuă să calce ca pe ouă și după ce Mal îl sună ca să-i spună veștile. Ellis i-a zis să verifice numele din jurnalul lui Eisler. A sunat la Cazier, a notat ce aveau ei acolo și asta a fost tot. Mal i-a spus să-i interogheze prin telefon pe turnătorii de la CCAA din Est. A

sunat doar de formă la o treime din oameni, a pus jumătate din întrebările pe care trebuia să le pună, apoi a redactat răspunsurile, făcând cam două pagini de persoană. Așa, secretarei lui i-a venit foarte ușor să le bată la mașină. Marea lui misiune era să-l găsească pe dr. Saul Lesnick, șeful turnătorilor în fața marelui juriu. În direcția asta a mers în pas de voie – și continua să meargă tot așa în general. Dar întotdeauna în aceeași direcție – spre Danny Upshaw.

Când a fost sigur că treaba se liniștise, s-a deplasat la San Bernardino ca să verifice trecutul puștiului. Vorbi cu mama lui văduvă, o zgripțuroaică uscată care trăia din ajutor social. Ea îi declară că nu participase la înmormântare pentru că Danny fusese foarte rece cu ea cu ocazia ultimelor lui vizite și pentru că bea prea mult. Buzz reuși s-o facă să vorbească, iar femeia îi făcu portretul lui Danny: un copil deștept și rece și un tânăr care citea, studia, dar nu comunica cu nimeni. Când tatăl lui murise, n-a manifestat niciun regret. Îi plăceau mașinile și cărțile de știință. Nu alergase niciodată după fete, iar camera lui arăta întotdeauna impecabil. De când devenise polițist, nu o mai vizita decât la Crăciun – atât și nimic mai mult. În liceu luase numai calificative de „Bine”, iar în colegiu numai „Foarte bine”. Le ignora pe ușuraticele care se țineau după el. Îi plăceau mașinile furate. Avusese un singur prieten apropiat: un băiat pe nume Tim Bergstrom, care acum era profesor de sport la liceul din San Berdoo.

Buzz se duse la liceu și îi arătă lui Bergstrom legitimația de polițist. Omul văzuse anunțul din ziar despre moartea lui Upshaw. Îi spuse că Danny era sortit să moară tânăr, apoi i se destăinui în amănunt la o bere, în barul din apropiere. Îi spuse că lui Danny îi plăcea să repare mașini și motoare și să rezolve probleme de aritmetică, că fura mașini pentru că iubea pericolul, că încerca întotdeauna să-și dovedească superioritatea, dar nu se lăuda niciodată. Se vedea că era nebun pe dinăuntru, dar nu-ți puteai da seama cum și de ce. Îți dădeai seama că era într-adevăr deștept, dar nu puteai ști ce va face cu deșteptăciunea lui. Fetelor le plăcea de el pentru că era misterios și greu de abordat. Era formidabil ca bătăuș de stradă. Cu ani în urmă Danny, care se îmbătase, i-a povestit cum fusese martor la o crimă. Atunci i-a intrat în cap să devină polițist și a ajuns interesat de criminalistică. Era un bețiv rece: alcoolul îl interioriza și mai mult. Îl făcea și mai misterios, și mai insistent. Dar era clar că, mai devreme sau mai târziu, va insista la cine nu trebuie și se va alege cu un glonte. Ce îl surprindea era faptul că Danny murise dintr-un accident. Buzz lăsă remarca să treacă, apoi întrebă:

— Era Danny homo?

Bergstrom roși, tresări, tuși în paharul de bere și zise:

— Dumnezeule, nu!

Peste două secunde scotea din portmoneu poze cu soția și copiii săi.

Buzz se întoarse în L.A., îi dădu telefon unui prieten de la LASD și află că dosarul de la Personal al lui Danny Upshaw dispăruse și că, din punct de vedere oficial, puștiul nu fusese niciodată angajat al Departamentului Șerifului. Se deplasă la secția West Hollywood, discută cu oamenii din brigadă și află că Danny nu acceptase niciodată mită în bani sau în favoruri sexuale. Nu profitase niciodată de informatoarea lui, Janice Modine, sau de telefonista Karen Hiltscher, deși amândouă tânjeau să i se ofere. Camarazii lui fie îi respectau inteligența, fie îl ignorau, considerându-l un idealist țicnit

și plin de răutate. Se zvonea că lui Al Dietrich îi plăcea de el, pentru că era metodic, muncitor și ambițios. Buzz se gândi la Danny ca la un puști care trecuse de la mașini la oameni într-un moment nefericit, căutase un „DE CE?” într-un râu de căcat, găsise cel mai prost răspuns care putea veni de la cele două cazuri anchetate și murise pentru că nu fusese în stare să se mintă pe el însuși.

Daniel Thomas Upshaw, 1922-1950. Poponar.

Turner Prescott Meeks, 1906-? Mare pleașcă – fiindcă puștiul nu reușise să reziste.

„Chestia” nu putea fi altceva. Danny Upshaw nu-l ucisese pe Gene Niles. Mal i-a spus că Thad Green și doi haidamaci de-ai lui îl luaseră tare. Probabil aflaseră că Niles îl făcuse poponar și ținuseră cont de ceea ce le spusese Dudley Smith lui Mal și Green: că Danny fusese văzut luându-l la întrebări pe Felix Gordean. După ce programase un test cu poligraful și drogul ăla stupid, Green îl lăsase pe puști să se ducă acasă cu pistol cu tot, sperând că va scuti LAPD de necazul unui proces și de demascarea lui Niles drept cărăuș al lui Dragna. Danny nu l-a dezamăgit – dar din alte motive și nu cu pistolul.

Țap ispășitor.

Care, într-un fel, avusese ultimul cuvânt.

Meeks nu putea dormi. Când reușea să aținească vreo trei-patru ore, visa tot felul de porcării pe care le făcuse: fete de la țară siluite în patul lui Howard, heroină confiscată și vândută lui Mickey, cu mălaiul vârât în buzunarul lui, iar mizeria aia găsindu-și calea spre brațele vreunui drogat… Culcatul cu Audrey era singurul tratament eficient. După episodul cu Niles avusese de zece ori mai multă grijă de ea. Când o alinta și o proteja, reușea să uite de puști. Dar cele patru nopți la rând petrecute în apartamentul lui Howard erau și ele riscante și de fiecare dată când se despărțea de ea, îl năpădea frica, știind că trebuie să facă ceva.

Una din soluții era să nu-i dezvăluie lui Mal adevărul despre Danny. Mal nu putea să creadă că puștiul îl omorâse pe Niles și era suficient de isteț ca să considere că oamenii lui Cohen erau răspunzători pentru omor, căci îl văzuse pe Danny când interoga o gorilă de-a lui Dragna, Vinnie Scoppettone, iar acesta dăduse pe goarnă adevărul despre împușcăturile de la Sherry’s: fuseseră băieții de la LAPD. Dar Mal n-a mers mai departe cu reconstituirea, ci l-a idealizat în continuare pe Upshaw ca pe un polițist tânăr și inteligent, care ar fi avansat în grad și s-ar fi acoperit de glorie. Păstrarea secretului în privința puștiului era doar începutul.

Buzz îndreptă mâna spre mormânt, trăgând cu un pistol imaginar, pac, pac, și se lămuri în privința a două lucruri. Unu: când cei de la LAPD au dat buzna în apartamentul lui Upshaw, l-au găsit complet răvășit. Nort Layman s-a ocupat de partea de criminalistică, a găsit o grămadă de amprente de-ale lui Danny pe mobila răsturnată și a tras concluzia că puștiul își ieșise din minți în ultimele momente ale vieții. Raportul de percheziție al LAPD, cu inventarul apartamentului, nu menționa nici prezența unor documente legate de activitatea marelui juriu și *nici* a vreunui dosar personal al lui Danny, legat de crimele pe care le investiga. Intrase și el după aceea în apartament și căutase absolut peste tot, dar în niciuna din cele patru camere n-a dat peste vreun compartiment secret în care să se găsească dosare. Mal fusese acolo când descoperiseră trupul și i-a spus că LAPD sigilase complet locul. Doar Danny și cuțitul ieșiseră din

apartament. Doi: în noaptea dinaintea morții Danny îl sunase. Era uimit că ambele cazuri se intersectau în punctele Charles Hartshorn și Reynolds Loftis.

„Detective, vrei să zici că Loftis e suspect pentru crimele tale?”

„Hai să zicem că *poate*. Poate… foarte serios. Se potrivește cu descrierea asasinului și se… potrivește.”

Danny Upshaw nu era în niciun caz victima unui asasinat. Iar hoțul de dosare nu răvășise în niciun caz apartamentul. Dudley Smith avea o fixație stranie pe pușți, dar n-avea niciun motiv să-i fure dosarele, iar dacă ar fi făcut-o, ar fi înscenat un jaf.

Persoană sau persoane necunoscute – un bun punct de plecare pentru a plăti niște polițe vechi.

•

Buzz îl găsi pe Mal în curtea din dos a casei lui Ellis Loew, pe o canapea decolorată de soare. Studia niște documente. Arăta mai slab ca slabii, ca și cum ar fi făcut foame ca să poată boxa la categoria muscă.

— Bună, șefu’.

Mal dădu din cap și continuă să lucreze. Buzz zise:

— Vreau să vorbim.

— Despre ce?

— În mod sigur nu despre vreun afurisit de complot comunist.

Mal făcu niște legături între o serie de nume, trăgând linii cu creionul.

— Știu că n-o iei în serios, dar zău că e o treabă serioasă.

— Recunosc, e o treabă serioasă să ai o pâine așa de albă de mâncat. Și sigur că vreau și eu felia mea. Dar acum am alți monștri în minte.

— Adică pe cine?

— Adică pe Upshaw.

Mal lăsă creionul jos.

— El e monstrul celor de la LAPD, nu al tău.

— Șefu’, eu sunt aproape sigur că nu el l-a omorât pe Niles.

— Am mai discutat asta, Buzz. A fost fie Mickey, fie Jack, dar nu vom fi în stare s-o dovedim nici într-o mie de ani.

Buzz se așeză pe canapea. Mirosea a mucegai și vreunul dintre vânătorii de comuniști îi arsese brațele cu mucuri de țigară.

— Mal, îți amintești că Upshaw ne-a povestit de dosarul lui personal cu crimele homo?

— Sigur.

— I-a fost furat din apartament, împreună cu copia documentelor pentru marele juriu.

— Poftim?

— Sunt sigur de asta. Mi-ai zis că LAPD-ul a sigilat apartamentul și că n-au scos nimic de-acolo, iar eu i-am verificat biroul de la West Hollywood. Multe documente vechi, da’ zero hârtii despre 187 sau de la marele juriu. Ai fost atât de absorbit să-i fugărești pe Roșii, că, probabil, nici nu te-ai mai gândit la asta.

Mal îl ciocăni pe Buzz cu creionul.

— Ai dreptate, nu m-am gândit. Dar tu la ce te gândești? Puștiul e mort și-ngropat, era oricum în rahat până-n gât din cauza intrării prin efracție pe care o comisese și probabil că era terminat ca polițist. Putea să fie cel mai bun dintre toți și-i voi simți lipsa. Dar și-a săpat singur groapa.

Buzz îl prinse de mână pe Mal.

— Șefu', *noi* i-am săpat groapa. L-ai sâcâit prea tare cu De Haven, iar eu… O, futu-i!

Mal își eliberă mâna.

— Tu ce?

— Puștiul avea o obsesie cu Reynolds Loftis. Am discutat cu el la telefon în noaptea dinaintea morții. Citise în ziar despre sinuciderea lui Charles Hartshorn. Se menționa acolo că fusese unul din avocații din cazul Sleepy Lagoon, iar Upshaw îl considera o pistă pentru crimele la care lucra. Hartshorn fusese șantajat de una din victime. Eu i-am spus că Loftis și Hartshorn fuseseră arestați împreună în 1944 într-unul din barurile de poponari, iar puștiul era să înnebunească auzind că Hartshorn fusese implicat în cazul Sleepy Lagoon. Asta l-a dat peste cap. L-am întrebat dacă Loftis e printre suspecți, iar el mi-a zis „Poate… foarte serios."

Mal întrebă:

— Ai vorbit despre fază și cu tipul de la comitat? Shortell?

— Nu. E-n concediu, în Montana.

— Cu Mike Breuning?

— Nu cred că băiatul ăla o să-mi dea un răspuns sincer. Ți-amintești că Danny zicea că Breuning nu-și face treaba și că-l ia peste picior.

— Meeks, ai așteptat cam mult până să-mi spui toate astea.

— M-am gândit bine și mi-a luat ceva timp până m-am hotărât ce să fac.

— Anume ce?

Buzz zâmbi.

— Poate că Loftis e un suspect tare sau poate că nu. Nu contează. O să pun laba pe măcelarul ăla de poponari, indiferent cine-o fi.

Mal zâmbi.

— Și pe urmă?

— Pe urmă îl arestez sau îl omor.

Mal zise:

— Te-ai scrântit.

Buzz îi răspunse:

— Mă cam gândeam să te rog să mi te alături. Un căpitan scrântit are mai multă putere decât un polițai singuratic cu doar câteva doage lipsă.

— Am marele juriu, Meeks. Iar poimâine e procesul de divorț.

Buzz își trosni degetele.

— Te bagi?

— Nu. E o nebunie. Și nu te credeam în stare de gesturi teatrale.

— Îi sunt dator. *Amândoi* îi suntem datori.

— Nu, nu e bine.

— Gândește-te la avantaje, șefu'. Loftis, asasinul psihopat. Îl înhați pentru asta

înainte de întrunirea marelui juriu și dup-aia poți trage apa după AUFT de se-aude până-n Cleveland.

Mal râse. Buzz râse și el și spuse:

— Eu zic să ne alocăm cam o săptămână. Scoatem ce putem scoate din dosarul pentru marele juriu și vedem ce mai putem scoate de la Shortell. Îl încolțim pe Loftis. Iar dacă dăm chix, dăm chix.

— Mai e și marele juriu, Meeks.

— Un comunist ca Loftis băgat la zdup pentru patru crime cu premeditare te face atât de mare, încât niciun judecător din statul ăsta nu îți poate fute custodia. Gândește-te bine.

Mal rupse creionul în două.

— Am nevoie de continuitate. *Acum.* Și nu-i voi înscena nimic lui Loftis.

— Asta înseamnă că te bagi?

— Nu știu.

Buzz jucă asul din mânecă.

— Păi, ne căcăm pe noi, *căpitane*! Credeam că o să-mi meargă dacă te gâdil cu cariera ta, dar se pare că m-am înșelat. Încearcă să te gândești la Danny Upshaw și la cât de mult își dorea el să-l prindă pe tip și cum ți s-a sculat ție de l-ai trimis peste Claire De Haven. Gândește-te că, poate, ea și cu Loftis s-au jucat cu puștiul ăsta nevinovat înainte ca el să-și reteze beregata. Pe urmă tu…

Mal îl plesni dur peste față.

Buzz se așeză pe mâini, ca să nu răspundă la lovitură.

Mal aruncă lista de nume pe iarbă și zise:

— Mă bag. Dar dacă asta îmi fute faza cu marele juriu, atunci noi doi am terminat-o. Pentru totdeauna.

Buzz zâmbi.

— Să trăiți, am înțeles, dom' căpitan.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Claire De Haven spuse:

— Înțeleg că de-acum toate măștile cad.

O introducere debilă. El știa că femeia îl demascase pe Upshaw și înțelesese că marele juriu lucra în continuare. Mal îi spuse:

— Aici e vorba de patru asasinate.

— A, da?

— Unde e Reynolds Loftis? Trebuie să vorbesc cu el.

— Reynolds nu-i acasă, dar ți-am mai spus că nici eu, nici Loftis nu vom da alte nume.

Mal intră în casă. Văzu pe un scaun prima pagină a ziarului *Herald* de miercuri. Claire citise, desigur, știrea cu moartea lui Danny, cu poza de laureat al Oscarului de la LASD băgată și ea în ziar. Femeia închise ușa. Nu juca teatru: voia să știe ce știe *el.* Mal

zise:

— Patru crime. Nicio implicație politică. Doar dacă nu-mi spui tu altceva.

— Îți spun că nu știu despre ce vorbești.

Mal arătă spre ziar:

— Ce e atât de interesant în știrile de săptămâna trecută?

— Un mic anunț mortuar al unui tânăr pe care l-am cunoscut.

Mal intră în joc:

— Ce tânăr?

— Cred că speriat, impotent și trădător ar fi cea mai bună descriere.

Epitaful era usturător.

Mal se întrebă pentru a mia oară ce își făcuseră unul altuia Danny Upshaw și Claire De Haven.

— Patru bărbați violați și sfârtecați. Aici nu există niciun aspect politic pentru care să faci pe doamna nobilă. Nu vrei să cobori din cerurile înaltelor tale idealuri comuniste și să-mi spui ce știi despre caz? Și ce știe Reynolds Loftis?

Claire veni direct spre el, iar parfumul ei îl izbi pe Mal direct în față.

— L-ai trimis pe băiatul ăla să mă fută și să-mi stoarcă informații și acum tot *tu* vorbești despre noblețe?

Mal o prinse de umeri și o strânse. Memorase toată noaptea întregul raport.

— 1 ianuarie: Marty Goines răpit din South Central. I se face o injecție cu heroină, e mutilat și omorât. 4 ianuarie: George Wiltsie și Duane Lindenaur sedați cu secobarbital, mutilați și uciși. 14 ianuarie: Augie Luis Duarte, la fel. Wiltsie și Duarte erau prostituate masculine. Noi știm că anumiți bărbați din sindicatul vostru frecventează prostituatele masculine, iar portretul asasinului e leit Loftis. Tot mai vrei să faci pe marea doamnă?

Claire se smuci. Mal văzu în ea ceva ce nu trebuia atins și îi dădu drumul. Femeia se duse direct la un birou de lângă scări, luă un registru și i-l aruncă.

— Pe întâi, patru și paisprezece Reynolds a fost aici, sub ochii mei și ai altora. Ești dement dacă crezi că ar putea omorî pe cineva, iar cele scrise aici o demonstrează.

Mal luă registrul, îl răsfoi în grabă, apoi i-l aruncă înapoi.

— E un fals. Nu știu ce înseamnă acele semnături, dar numai a ta și a lui Loftis sunt autentice. Celelalte sunt contrafăcute, iar procesele-verbale sunt de genul Dick și Jane intră-n partid. E un fals, iar tu l-ai avut la îndemână. Explică-mi asta sau mă duc și fac rost de un mandat de arestare pentru Loftis.

Claire continua să țină registrul în mână.

— Nu cred în asemenea amenințări. Cred că e vorba de o vendetă personală de-a ta.

— Atunci răspunde-mi.

— Răspunsul meu e că tânărul detectiv, Ted al tău, m-a bătut și el la cap cu ce făcuse Loftis în acele nopți, iar când am descoperit că e polițist, m-am gândit că îi intrase în cap că Reynolds ar fi făcut ceva monstruos. Reynolds participase la acele întruniri, așa că am lăsat registrul la vedere pentru băiat, ca nu cumva să declanșeze accidental nu știu ce pogrom teribil.

Un răspuns absolut corect.

— Nu te-ai gândit că un grafolog ar putea desființa registrul ăsta într-un tribunal?

— Nu.

— Și cu ce crezi că încerca Danny Upshaw să-l încalțe pe Loftis?

— Nu știu! Un fel de trădare, dar nu crime sexuale!

Mal nu era sigur dacă nu cumva femeia ridicase vocea ca să-și camufleze minciuna.

— De ce nu i-ai arătat lui Upshaw registrul adevărat? Riscai foarte mult dacă își dădea seama că e un fals.

— Nu puteam să i-l arăt. Probabil că un polițist ar considera că procesele noastre verbale autentice sunt niște dovezi de trădare a țării.

„Trădarea țării" suna ca o gafă stupidă – o chestie de profunzime venită din partea unei curviștine care își desfăcea picioarele în fața oricui avea ceva drăguț în pantaloni. Mal râse, se controlă și apoi încetă. Claire întrebă:

— Poți să-mi spui și mie ce e atât de amuzant?

— Nimic.

— Mi se pare că îmi vorbești cam de sus.

— Hai să schimbăm subiectul. Danny Upshaw avea un dosar legat de crime, dar i-a fost furat din apartament. Știi ceva despre asta?

— Nu. Nu sunt hoață. Nici comediantă.

Furia spulbera zece ani din vârsta femeii.

— Atunci nu-ți asuma mai multe merite decât ai dreptul.

Claire ridică mâna, apoi o lăsă iar jos.

— Dacă nu ne iei în serios pe mine și pe prietenii mei, atunci de ce încerci să ne împroști cu noroi și să ne distrugi viețile?

Mal renunță la o glumă și zise:

— Vreau să vorbesc cu Loftis.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Eu pun întrebările. Când se întoarce Loftis?

Claire râse.

— Oh, *mein* polițai, nici nu știi ce mi-a spus chiar acum fața ta. Știi că totul e un travesti, nu-i așa? Ne crezi mult prea ineficienți pentru a fi periculoși, ceea ce e o greșeală la fel de mare ca și aceea de a ne considera niște trădători.

Mal se gândi la Dudley Smith și la Regina Roșie halindu-l pe Danny Upshaw de viu.

— Ce s-a întâmplat între tine și Ted Krugman?

— Folosește numele corecte. Te referi la detectivul Upshaw, nu-i așa?

— *Spune-mi și gata*!

— Pot să-ți spun că era naiv și dornic să facă pe plac și cacealmist când era vorba de femei. Și-ți mai pot spune că n-ar fi trebuit să trimiți împotriva noastră un patriot american atât de anemic. Anemic și stângaci. *Chiar* a căzut într-un cuțit?

Mal o lovi cu palma deschisă. Claire se clătină, apoi îl pălmui și ea, fără să verse nicio lacrimă, ci doar cu obrazul înroșit și mânjită cu ruj. Mal se întoarse și strânse în mâini balustrada, speriat de felul în care arăta. Claire zise:

— Ai face mai bine să renunți. Ai putea să dezvăluii nedreptatea care ni se face, să declari că suntem ineficienți și nu merităm să irosiți bani și eforturi pe noi și ai apărea în continuare ca un polițist capabil.

Mal simți gustul sângelui pe buze.

— Vreau s-o fac.

— Pentru ce? Pentru glorie? Ești prea inteligent ca s-o faci din patriotism.

Mal îl văzu pe Stefan făcându-i cu mâna în semn de rămas-bun. Claire îl întrebă:

— Pentru fiul tău?

Mal întrebă, tremurând:

— Ce-ai spus?

— Nu suntem fraierii tăi, așa cum crezi tu, dragă căpitane proaspăt avansat. Știm să angajăm detectivi particulari, iar ei știu cum să verifice dosare și zvonuri vechi. Știi, sunt impresionată de faptul că l-ai ucis pe nazistul ăla, dar și destul de surprinsă că nu vezi paralela dintre regimul lor și al tău.

Mal continuă să se uite în altă parte. Claire se apropie cu un pas.

— Înțeleg ce simți față de fiul tău. Și cred că știm amândoi că se poate aranja.

Mal se trase de lângă scară și o privi în față.

— Da. Se aranjează, iar conversația de față n-a avut loc. Dar tot vreau să discut cu Reynolds Loftis. Iar dacă i-a ucis pe acei oameni, îl voi aresta.

— Reynolds n-a ucis pe nimeni.

— Unde e?

Claire zise:

— Se întoarce diseară. Poți discuta atunci cu el. Te va convinge. Iar eu vreau să fac un târg cu tine. Știu că ai nevoie de o amânare pentru procesul de custodie și eu am acolo niște prieteni care o pot aranja. Dar nu vreau ca Reynolds să fie murdărit în fața marelui juriu.

— Doar nu vorbești serios!

— Mă subestimezi și te rog să nu-ți faci un obicei din asta. Reynolds a fost rănit crunt în ’47 și nu cred că va fi în stare să mai treacă încă o dată prin așa ceva. Voi face tot ce-mi stă în putință să te-ajut cu fiul tău, dar vreau ca Reynolds să n-aibă de suferit.

— Dar tu?

— Eu pot să fac față.

— E imposibil.

— Reynolds n-a ucis pe nimeni.

— Poate că nu, dar a fost denunțat ca element subversiv de prea multe ori.

— Atunci distruge depozițiile și nu-i convoca pe martorii respectivi.

— Nu înțelegi. Numele lui e în toate documentele noastre – de o mie de ori, fir-ar a dracului!

Claire îl apucă pe Mal de mâini.

— Promite-mi doar că nu-i vei lăsa să-l rănească prea tare. Spune-mi da, eu voi da telefoanele necesare, iar tu nu va trebui să mergi mâine la proces.

Mal se văzu modificând transcrierile depozițiilor, amestecând nume și reajustând grafice pentru a demasca alți comuniști, gata de un duel *mano a mano*: talentul lui de redactor *versus* memoria lui Dudley Smith.

— Telefonează. Ai grijă ca Loftis să fie aici la 8 și spune-i că or să fie niște chestii urâte.

Claire își retrase mâinile.

— Nu vor fi cu nimic mai urâte decât preaiubitul tău mare juriu.

— Nu încerca să faci pe marea doamnă cu mine, fiindcă știu ce-ți poate pielea.

— Să nu mă păcălești, fiindcă altfel voi apela la prietenii mei ca să te distrugă.

Un pact cu adevăratul diavol roșu. Amânarea îi oferea timpul necesar să-i dea drumul unui element subversiv, să dea de urma unui asasin și să se dea drept erou. Și, poate, s-o fenteze pe Claire De Haven.

— Nu te voi păcăli.

— Sunt nevoită să am încredere în tine. Dar pot să te întreb ceva? Neoficial.

— Ce?

— Care-i părerea ta despre acest mare juriu?

Mal zise:

— E o blestemată de pierdere de timp și o porcărie rușinoasă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Mickey Cohen avea un acces de furie. Johnny Stompanato i-l alimenta. Buzz privea, speriat de moarte.

Se găseau în ascunzătoarea lui Mickey, înconjurați de gorile. După explozia bombei de sub casă Mickey a trimis-o pe Lavonne înapoi pe Coasta de Est, iar el s-a mutat în bungalow-ul din Samo Canyon, întrebându-se cine mă-sa voia să-l vadă mort. Jack D. l-a sunat să-i spună că nu a fost el, iar Mickey l-a crezut. Brenda Allen era tot în pușcărie, polițiștii de la LAPD se mai calmaseră, așa că ideea unui atentat pus la cale de polițiști părea ceva *science fiction*. Mickey decise că fuseseră comuniștii. Vreun expert roșu de-al lor aflase că era pe-o mână cu cei de la Teamsters și îi plantase o bombă care îi distrusese treizeci și patru de costume făcute la comandă. Era un complot comunist. Nu putea fi altceva.

Buzz continua să privească, așteptând lângă telefon să-l sune Mal Considine. Davey Goldman și Mo Jahelka patrulau în jurul clădirii. Câteva gorile ungeau armamentul ascuns în peretele fals dintre camera de zi și dormitor. Mickey turuia de vreo jumătate de oră, abordând o grămadă de subiecte, de la faptul că Audrey nu-l mai lăsa să i-o tragă până la rezistența pasivă din pichetele sindicaliștilor și cum avea el de gând să aranjeze gașca Roșiilor. Comedie *live* – asta până la apariția lui Johnny Stomp, care contribui cu propria *lui* versiune asupra conspirației.

Șobolanul Adonis aduse vești proaste: când Petey Skouras o tulise la Frisco, luase cu el încasările pe-o săptămână. Așa îi spusese Audrey când ridicase banii din Southside. Buzz se vârî în discuție, gândindu-se că leoaica nu putea fi atât de proastă încât să încerce să profite de pe urma dispariției lui Petey. Probabil că o făcuse chiar el – își luase o primă suplimentară, pe lângă cei o mie de dolari primiți pentru bătaia încasată. Știrile aduse de Johnny erau și mai proaste: se dusese cu o bâtă de baseball la unul dintre datornici, care i-a zis că Petey nu era soiul de om care să fure din bani și că n-ar fi protejat niciodată fratele unei iubite, pentru că lui Petey îi plăceau băieții, din ăia

tineri și tuciurii – obicei deprins în cazarmă, în Alabama. Aici Mickey și-a ieșit din pepeni, s-a pornit să împroaște cu scuipat ca un câine turbat și a turuit obscenități în idiș, făcându-i pe bodyguarzii lui evrei să se freamăte neliniștiți. Johnny știa în mod evident că varianta lui o contrazicea pe cea a lui Buzz. Faptul că nu se uitase deloc în ochii lui îl convinse că așa era. Când Mickey va înceta să urle și va începe să gândească, va vedea și el neconcordanța, va începe să pună întrebări, iar atunci ar urma o altă poveste complicată, care să justifice minciuna, ceva de genul că Skouras îl protejase pe fratele *iubitului* său, dar că Buzz nu vrusese ca sărmanul grecotei să fie ponegrit că și-o trăgea grecește. Iar Mickey o să-l creadă – probabil.

Buzz își scoase carnețelul și compuse un raport pentru Mal și Ellis Loew – prezentări rezumate ale spuselor celor trei gorile ce făceau pe santinelele la pichet. Concordau: AUFT continua să tragă de timp, iar membrii Teamsters voiau să treacă la cafteală, singurele noutăți fiind un microbuz suspect parcat pe Gower și un tip cu un aparat de filmat în spatele lui. Omul era genul de tocilar, purta ochelari rotunzi, gen Troțki, și fusese văzut discutând cu Norm Kostenz, liderul pichetului AUFT. Concluzia: AUFT doreau ca Teamsters să treacă la atac, pentru a-i putea surprinde pe peliculă.

Odată treaba mai delicată încheiată, Buzz îl ascultă pe Mickey urlând și își verifică între timp însemnările, scoase din dosarele marelui juriu și cele ale psihiatrului și din discuțiile cu partenerul lui Jack Shortell de la subsecția San Dimas. Shortell urma să se întoarcă a doua zi din Montana. Putea să se întâlnească cu el, ca să-i ceară o prezentare generală a cazului anchetat de Upshaw. Partenerul lui Jack i-a spus ce auzise de la acesta: Danny părea să creadă că toate crimele plecau de la asasinatul de la Sleepy Lagoon. Fusese ultima discuție pe care o avusese cu puștiul înainte să fie înhățat de LAPD. Având ideea asta în minte, Buzz confruntă teoria cu indiciile culese de el.

Concluzia:

Danny îi spusese că Reynolds Loftis se potrivea cu descrierea asasinului și „se potrivea” în general. Charles Hartshorn, care se sinucisese de curând, fusese arestat în ’44 împreună cu Loftis într-un bar de homosexuali.

Două nume de familie identice și o verificare la Cazier și la Circulație i-au oferit informații despre Augie Duarte, a patra victimă, și despre vărul lui, Juan Duarte, un tip important în CASL și AUFT, în prezent angajat la Variety International Pictures, pe un platou din apropierea biroului în care victima numărul trei, Duane Lindenaur, lucra ca scenarist. Avocatul celor de la Sleepy Lagoon, Hartshorn, fusese șantajat de Lindenaur cu mai mulți ani în urmă. O verificare a raportului respectiv l-a condus la un sergent de la LASD pe nume Skakel, care vorbise și el cu Danny Upshaw. Skakel i-a spus că Lindenaur îl întâlnise pe Hartshorn la o petrecere organizată de impresarul poponarilor, Felix Gordean, omul despre care Danny zicea că asasinul avea o fixație asupra lui.

Prima victimă, Marty Goines, murise din pricina unei supradoze de heroină. Logodnicei lui Loftis, Claire De Haven, îi plăcea să se înțepe în venă. Femeia apelase de trei ori la serviciile doctorului Terry Lux. Terry îi spusese că Loftis îi procura heroină.

Din raportul lui Mal despre interogarea lui Sammy Benavides/ Mondo Lopez/ Juan Duarte:

Benavides cârâise ceva despre Chaz Minear, amicul poponar al lui Loftis, cum că ar fi

cumpărat băieți de la „serviciul de escorte *puto*”. Al lui Gordean?

Apoi tot despre Minear: în dosarul lui psihiatric Chaz justifica faptul că îl turnase pe Loftis celor de la CCAA arătând spre un al treilea bărbat din triunghiul sexual: „Dacă ai ști cine e, ai înțelege de ce-am făcut-o”.

Două situații ciudate:

Din dosarul psihiatric al lui Loftis lipseau paginile corespunzătoare perioadei 1942-1944, iar doctorul Lesnick era de negăsit. Cu prilejul interogării celor trei mexicani, unul dintre ei murmurase ceva în surdină: la CASL se primiseră niște scrisori în care se afirma că asasinatul de la Sleepy Lagoon fusese comis de un „bărbat alb, unul imens”.

Lăsând la o parte ciudățenia, toate indiciile erau circumstanțiale – dar mult prea solide pentru a fi vorba de o coincidență.

Telefonul începu să sune, întrerupând tirada lui Mickey la adresa comuniștilor. Buzz ridică receptorul. Johnny Stomp se uită la el în timp ce vorbea.

— Da, căpitane. Tu ești?

— Eu, Turner, flăcău.

— Pari fericit, șefu’.

— Tocmai mi s-a acordat o amânare de nouăzeci de zile, așa că sunt fericit. Ți-ai făcut treaba?

Stompanato continua să-l fixeze cu privirea. Buzz zise:

— Sigur. Circumstanțiale, dar corecte. Ai vorbit cu Loftis?

— Vino într-o oră pe Canon Drive, la numărul 463. Va fi unul din martorii noștri.

— Glumești?

— Nu glumesc.

Buzz puse receptorul jos. Stomp îi făcu semn cu ochiul și se întoarse iar spre Mickey.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Lumina puternică a farurilor mătură strada, luci pe parbrizul lui, apoi se stinse. Mal auzi o portieră trântită și stinse și el farurile. Buzz veni spre el și întrebă:

— Dar *tu* ți-ai făcut treaba?

— Da. Așa cum spuneai, circumstanțial. Dar s-a făcut.

— Cum ai reușit s-o aranjezi, căpitane?

Mal nu-i pomeni de târgul cu De Haven.

— Danny n-a fost prea subtil atunci când a iscodit-o pe Claire despre alibiurile lui Loftis de la ora crimelor, așa că ea a falsificat un registru al întrunirilor, cu alibiuri pentru Loftis în toate cele trei nopți. Ea zice că întâlnirile s-au ținut și că tipul era acolo, doar că discutau niște planuri primejdioase. De-aia a atenuat totul în registru. Zice și că Loftis e curat.

— Și-o crezi?

— Poate, dar intuiția îmi spune că au legătură cu întreaga poveste. Azi după-amiază am verificat situația conturilor bancare ale lui Loftis începând cu anul 1940. A retras câte zece mii de dolari, bani gheață, de trei ori în primăvara și vara lui ’44. Săptămâna

trecută a mai retras zece mii. Sună interesant?

Buzz fluieră.

— Din perioada lipsă a dosarului Loftis. Trebuie să fie vorba de șantaj. În povestea asta dai peste tot de șantaj. Vrei să-l luăm cu metoda „durul și blândul”?

Mal ieși din mașină.

— Fii tu durul. O s-o scot pe De Haven din drum și după aia o să-l lucrăm pe individ.

Ajunseră la ușă și sunară. Claire De Haven le deschise. Mal îi spuse:

— Pleci undeva două ore.

Claire se uită la Buzz, adăstând pe lângă haina lui jerpelită de șagrin.

— Nu cumva să-l atingeți!

Mal arătă cu degetul mare peste umăr:

— Du-te pe undeva.

— Niciun „Mulțumesc” pentru ce-am făcut?

Mal îl apucă pe Buzz, care o apucase pe femeie.

— Du-te pe undeva, Claire.

Regina Roșie se frecă de ei când ieși pe ușă, lăsându-l pe Buzz să intre. Mal șopti:

— Semne cu mâinile. Trei degete duse la cravată înseamnă să-l altoiești.

— Ești în stare de așa ceva?

— Da. Dar tu?

— Pentru pușți, șefu’.

Mal zise:

— Tot nu cred că ești în stare de gesturi sentimentale.

— Se pare că și caii bătrâni se mai învață în buiestru. Ce s-a întâmplat adineauri între tine și prințesă?

— Nimic.

— Sigur, șefu’.

Mal auzi cum cineva tușește în camera de zi. Buzz zise:

— Îl pornesc eu.

Se auzi o voce:

— Domnilor, putem să-i dăm drumul?

Buzz intră primul, fluierând la vederea mobilierului. Mal îl urmă, uitându-se atent la Loftis. Era un bărbat înalt și cărunt, la fel ca în descrierea suspectului lui Upshaw. Era și extrem de chipeș pentru cei cincizeci și ceva de ani ai lui, iar întreaga sa făptură crea senzația de distincție. Purta o pereche de pantaloni de tweed și un jerseu tricotat și stătea tolănit pe divan, picior peste picior.

Mal se așeză lângă el. Buzz se prăbuși pe un scaun, nu departe de ei.

— Tu și drăguța de Claire vă căsătoriți, ha?!

Loftis răspunse:

— Da, ne căsătorim.

Buzz zâmbi larg și bonom.

— Ce drăguț! O să te lase să pompezi băieței pe șestache?

Loftis oftă.

— Nu am ce să răspund la întrebarea asta.

— N-ai pe dracu'! Răspunde! Răspunde chiar acum!

Mal interveni:

— Domnul Loftis are dreptate, sergent. Întrebarea ta nu e relevantă. Domnule Loftis, unde erați anul acesta în nopțile de întâi, patru și paisprezece ianuarie?

— Am fost aici. La ședințele comitetului executiv al AUFT.

— Și ce s-a discutat la acele ședințe?

— Claire mi-a spus că nu trebuie să vorbesc despre asta cu voi.

Buzz pufni:

— Primești ordine de la o femeie?

— Claire nu e o femeie oarecare.

— Sigur că nu! O cățea comunistă bogată care și-o pune cu un poponar nu e în niciun caz o femeie obișnuită.

Loftis oftă din nou.

— Claire mi-a spus că va fi urât și a avut dreptate. Mi-a mai spus că nu doriți decât să vă convingeți că n-am omorât pe nimeni și că nu va trebui să vorbesc despre problemele AUFT discutate în acele trei seri.

Mal își dădu seama că Meeks va intui curând pactul lui cu Claire, așa că i se alătură partenerului său, luându-și și el un rol de dur.

— Loftis, nu cred că ai omorât pe cineva. Dar cred că ești băgat până-n gât în alte chestii – și nu mă refer la politică. Vrem să-l prindem pe asasin, iar tu ne vei ajuta.

Loftis își linse buzele și își împleti degetele. Mal își atinse cravata: *Dă-i bătaie*. Buzz întrebă:

— Ce grupă de sânge ai?

Loftis spuse:

— Zero unu.

— Asta e și grupa de sânge a asasinului, șefu'. Știai?

— E grupa de sânge cea mai răspândită printre albi, iar amicul tău tocmai a declarat că nu mă mai număr printre suspecți.

— Amicul meu e mai delicat. Cunoști un trombonist pe nume Marty Goines?

— Nu.

— Pe Duane Lindenaur?

— Nu.

— Pe George Wiltsie?

Semnal: Loftis își încrucișă picioarele, apoi și le desfăcu iarăși și-și linse buzele.

— Nu.

Buzz zise:

— Nu pe dracu'! *Varsă tot*!

— Am zis că nu l-am cunoscut niciodată!

— Atunci de ce vorbești despre el la timpul trecut?

— O, Doamne…

Mal îi arătă două degete, apoi își puse mâna stângă peste pumnul drept: *E al meu, nu-l lovi.*

— Augie Duarte, Loftis. Ce zici de el?

— Nu-l cunosc.

O limbă uscată peste buzele uscate.

Buzz își trosni încheieturile degetelor – tare de tot. Loftis tresări. Mal interveni iar:

— George Wiltsie era o prostituată masculină. Ai avut de-a face vreodată cu el? Spune drept, altfel partenerul meu se va supăra.

Loftis privi în jos, spre poala lui.

— Da.

Mal întrebă:

— Cine v-a făcut lipeala?

— Nimeni! N-a fost decât o… întâlnire.

Buzz întrebă:

— O întâlnire pentru care ai plătit, gagiule?

— Nu.

Mal zise:

— Felix Gordean ți-a făcut lipeala cu el. Corect?

— Nu!

— Nu te cred.

— Nu!

Mal știa că era imposibil să-l facă să recunoască direct, îi aplică lui Loftis un pumn zdravăn în umăr.

— Augie Duarte. Tot doar o întâlnire?

— Nu!

— Spune adevărul sau te las singur cu sergentul!

Loftis își lipi genunchii unul de altul și se aplecă de spate.

— Da.

— Da ce?

— Da. Ne-am întâlnit o dată.

Buzz intră pe fir:

— Se pare că ești genul de aventurier de-o noapte. O întâlnire cu Wiltsie, o întâlnire cu Duarte. Unde i-ai întâlnit pe tipii ăștia?

— Nicăieri… La un bar.

— Care bar?

— În Oak Room, la Biltmore… la Macombo… nu mai știu.

— Am impresia că mă iei de prost, gagiule! Duarte era mexican și ăștia ca el nu sunt serviți în astfel de localuri. Așa că încearcă altceva. Doi poponari hăcuiți și omorâți, cu care tu te-ai vârât la așternut. Unde i-ai întâlnit?

Reynolds Loftis rămase tăcut și țeapăn. Buzz întrebă:

— Ai plătit ca să te cuplezi cu ei, corect? Nu-i niciun păcat. Și eu am plătit pentru fuste, așa că de ce unul din tagma voastră nu și-ar plăti băieții?

— Nu! Nu! Nu, nu-i adevărat!

Mal, foarte calm:

— Felix Gordean.

Loftis, tremurând:

— Nu nu nu nu nu nu…

Buzz își îndreptă cravata cu un deget – schimbau rolurile.

— Charles Hartshorn. De ce s-a omorât?

— A fost torturat de niște tipi ca voi!

Era rândul lui Mal:

— I-ai făcut rost de heroină lui Claire. De unde-ai luat-o?

— Cine v-a spus așa ceva?

Loftis părea sincer indignat.

Buzz se aplecă spre el și-i șopti:

— Felix Gordean.

Loftis se trase brusc înapoi, lovindu-se cu capul de perete. Mal reluă:

— Duane Lindenaur era angajat la Variety International, unde lucrează și prietenii tăi, Lopez, Duarte și Benavides. Juan Duarte e vărul lui Augie Duarte. Tu ai apărut în filme produse de Variety International. Duane Lindenaur îl șantaja pe Charles Hartshorn. De ce nu vrei să-mi clarifici toată situația?

Loftis transpira. Mal surprinse o tresărire la cuvântul *șantaj*.

— De trei ori în ’44 și o dată săptămâna trecută ai retras câte zece mii de dolari din contul tău bancar. Cine te șantajează?

Omul era ud de transpirație. Buzz îi arătă scurt un pumn, dar Mal scutură din cap, dându-i semnalul de preluare a ștafetei. Buzz zise:

— Povestește-ne despre Comitetul de Apărare din Sleepy Lagoon. Acolo s-au întâmplat unele lucruri ciudate, corect?

Loftis își șterse fruntea de transpirație, apoi întrebă cu o voce spartă:

— Ce lucruri ciudate?

— Cum ar fi scrisorile primite de comitet și în care se zicea că lui José Diaz îi făcuse de petrecanie un bărbat alb, unul imens. Un detectiv, amic de-al nostru, credea că toate crimele de acum se trag de la Sleepy Lagoon – și de la vremea bețelor *zoot*. Toate victimele de-acum au fost ciopârțite cu bețe *zoot*.

Loftis își frânse mâinile și transpiră și mai puternic. Avea ochii sticloși. Mal își dădu seama că Meeks lansase o lovitură ușoară – lucruri nevinovate din notele de interogatoriu – și ea avusese efectul unei măciuci. Buzz părea nedumerit. Mal preluă repede rolul durului:

— Loftis, cine te șantajează?

Loftis chițăi:

— Nu!

Mal observă că transpirația trecea deja prin hainele tipului.

— Ce s-a întâmplat cu CASL?

— Nu!

— Gordean te șantajează?

— Refuz să răspund, pe motiv că răs…

— Ești un căcăcios de comunist jegos! Ce fel de trădare plănuiți în ședințele voastre? Răspunde-mi la asta!

— Claire mi-a zis că nu va trebui să vorbesc despre așa ceva!

— Cine-i bucățica aia dulce pentru care tu și Chaz Minear vă băteați în timpul războiului? Cine e bucățica aia zemoasă?

Loftis izbucni în hohote de plâns, căzu în genunchi și declară cu o voce cântată:

— Refuz să răspund, pentru că răspunsurile mele s-ar putea să mă incrimineze, dar n-am făcut rău nimănui și nici prietenii mei n-au făcut, așa că vă implor să nu ne faceți niciun rău!

Mal își încleștă pumnul cu inelul cu sigiliu de la Stanford pe el, pregătindu-se să producă maximum de daune. Buzz își duse o mână la propriul lui pumn și îl strânse – alt semnal: *Nu-l lovi, că te lovesc și eu.* Mal se sperie și recurse la artileria verbală grea. Loftis nu știa că Chaz Minear îl turnase celor de la CCAA.

— Îl protejezi pe Minear? Zău că n-ar trebui, pentru că el te-a turnat la FBI. Din cauza lui ai ajuns pe lista neagră.

Loftis se ghemui ca o minge. Repetă poezioara cu al Cincilea Amendament, ca și cum interogatoriul ar fi avut loc într-o sală de tribunal, iar avocatul său i-ar fi putut sări în apărare. Buzz zise:

— Fraiere, l-am fi putut frige.

Mal se întoarse și o văzu pe Claire De Haven stând acolo. Repeta întruna „Chaz, Chaz”.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

În preajma pichetului atmosfera se încinsese.

Buzz privea din capătul holului de la Variety International, adică de sus, de la etajul al doilea. Jack Shortell și Mal ar fi trebuit să-i dea un telefon. Ellis Loew îl sunase acasă, trezindu-l dintr-un alt coșmar cu Danny. Cererea procurorului: convinge-l pe Herman Gerstein să contribuie cu alte cinci miare la arsenalul de război al marelui juriu. Herman nu era acolo – probabil o coțăia pe Betty Grable –, iar el n-avea altceva de făcut decât să-l aștepte pe Considine și să urmărească pregătirile de măcel de jos, din stradă.

Se puteau vedea cu ochiul liber:

O gorilă a celor de la Teamsters, un tip cu o bâtă de baseball, stătea tolănit în apropiere de microbuzul cu aparatul de filmat al AUFT. Când va începe grozăvia și vor începe să filmeze, el va fi gata să-l neutralizeze pe cameraman și să-i distrugă echipamentul. Demonstranții Teamsters aveau la fiecare pancartă câte două sau trei cozi, numai bune pentru a fi transformate în măciuci. Patru băieți solizi dădeau târcoale tonetei cu masa de prânz a Roșiilor – exact numărul de brațe necesar pentru a o răsturna și a-l opări cu cafea pe tipul dinăuntru. Cu un minut în urmă Buzz îl văzuse pe unul din pistolarii lui Cohen făcând o livrare pe șest: arme cu gloanțe de cauciuc împachetate mai atent decât copilul Iisus. Dincolo, pe De Longpre, stătea gata de acțiune echipa de filmare a *lor,* a celor de la Teamsters: demonstranți actori pregătiți să provoace o diversiune care să-i facă pe cei de la AUFT să-i lovească. Trei operatori așteptau acolo, în spatele unei camionete acoperite cu o prelată. După ce norii de praf se vor împrăștia, oamenii lui Mickey vor apărea pe peliculă în postura de băieți buni.

În timp ce privea scena acțiunii, Buzz continua să se gândească la Mal. Dezvăluind faptul că Minear îl turnase pe Loftis, căpitanul aproape că încălcase clauza confidențialității dosarelor psihiatrice – și asta exact în momentul în care erau pe cale să descâlcească schema întregului șantaj și rolul jucat de Felix Gordean. Îl scosese de-acolo rapid înainte să distrugă toată munca sub acoperire a echipei, iar dacă aveau noroc, De Haven și Loftis își vor închipui că aflaseră despre Minear de la o sursă din CCAA. Un polițist inteligent cum era căpitanul Mal Considine continua să comită o serie de gafe prostești. Buzz putea paria douăzeci la unu că omul căzuse în mod sigur la pace cu Claire cea Roșie, care-i asigurase amânarea procesului de custodie, și zece la unu că atacul asupra lui Loftis fusese pe cale să-i anuleze eforturile. Bătrânul poponar nu era în niciun caz asasin, dar golul existent în dosarul lui psihiatric între 1942 și 1944 – o perioadă de care se îngrozea când își amintea – spunea multe, iar el și De Haven păreau a fi principalii suspecți în cazul furtului documentației adunate de puști. În plus, doctorul Lesnick nu era de găsit nicăieri, iar asta începea să sune la fel de rău ca și faptul că Mal își distrugea propriul lui vis.

Cei din Teamsters distribuiau niște sticle. Cei din AUFT demonstrau și scandau vechile lor refrene penibile: „Puneți capăt tiraniei studiourilor!”, „Negociați salarii corecte!” Buzz își imagină o pisică gata să sară pe un șoarece care roade o bucată de brânză pe marginea prăpastiei. Renunță să asiste la spectacolul de matineu de jos și intră în biroul lui Gerstein.

Marele magnat nu apăruse încă. Telefonista de la studiouri știa să redirecționeze toate apelurile la telefonul personal al lui Herman. Buzz se așeză în spatele biroului lui Gerstein, adulmecă umidificatorul și admiră fotografiile starletelor de pe perete. Tocmai făcea speculații asupra dimensiunii primei pe care urma să o primească pentru treaba cu marele juriu, când sună telefonul.

— Alo?

— Meeks?

Nici Mal, nici Shortell – dar o voce familiară.

— Eu. Cine-i acolo?

— Johnny.

— Stompanato?

— Ce repede uităm.

— Johnny, de ce mă suni?

— Ce repede uităm faptele bune. Îți rămăsesem dator, ți-amintești?

Buzz își aduse aminte de povestea cu Lucy Whitehall. Părea să se fi petrecut acum un milion de ani.

— Dă-i drumul, Johnny.

— Îmi plătesc datoria, căcat cu ochi! Mickey știe că Audrey îl ciupea de bani. Nu i-am spus nimic, ba chiar mi-am ținut gura și la povestea ta cu Petey. A făcut-o banca. Audrey și-a pus ciupeala la banca din Hollywood, unde Mick își depozitează banii strânși din pariurile pe șestache. Managerului i-a puțit ceva și l-a sunat. Mickey îl trimite pe Fritzie s-o salte. Tu ești mai aproape, iar noi doi suntem chit.

Buzz și-l imagină pe Fritzie Piolet sculptând în carne.

— Știai de noi doi?

— În ultima vreme Audrey mi s-a părut cam nervoasă, așa că am urmărit-o până la Hollywood, unde s-a întâlnit cu tine. Mickey nu știe de voi doi, așa că nu te agita.

Buzz îi trimise un sărut zemos prin receptor, închise și o sună pe Audrey. Suna ocupat, așa că o luă la picior până în parcarea din spate și sări în mașină. Trecu în mare viteză pe roșu, pe galben și pe toate scurtăturile pe care le știa. Văzu Packardul lui Audrey la intrare, intră peste bordură și alunecă pe peluză. Lăsă motorul să meargă, scoase 38-ul, alergă la ușă și-o dărâmă cu umărul.

Audrey era așezată pe șezlongul ei de la solduri, cu părul pus pe moațe și fața acoperită cu o cremă. Îl văzu pe Buzz și încercă să se acopere. Buzz se duse direct la ea și începu s-o sărute, mânjindu-se tot. Apoi îi spuse printre sărutări:

— Mickey știe că l-ai furat.

Audrey icni.

— Asta nu-i corect!

Apoi:

— Nu trebuie să mă vezi așa!

Buzz se gândi că Fritzie K. se apropia, așa că o înșfăcă pe leoaică și o cără afară, la mașina ei. Îi spuse, gâfâind:

— Ia-o spre Ventura pe autostrada Pacific Coast. Eu o să fiu în spatele tău. Nu e Beverly Wilshire, dar e un loc sigur.

Audrey întrebă:

— Cinci minute, cât să împachetez?

Buzz îi răspunse:

— Nu.

Audrey:

— Of, căcat! Chiar îmi plăcea în L.A.

Buzz:

— Spune-i adio.

Audrey își smulse o mână de bigudiuri și se șterse pe față.

— Adio, L.A.

•

Cele două mașini ajunseră în Ventura într-o oră și zece minute. Buzz o ascunse pe Audrey într-o colibă de la marginea fermei lui, iar Packardul îl dosi într-o dumbravă de pini. Îi lăsă fetei toți banii, în afară de o hârtie de un dolar și una de zece, și îi spuse să-l sune pe un prieten de-al lui de la LASD Ventura ca să-i găsească o locuință – omul îi datora lui Buzz cam tot atât de mult cât îi datora el lui Johnny Stompanato. Atunci când înțelese că era într-adevăr adio L.A., adio casă, adio cont bancar, haine și orice altceva, cu excepția iubitului ei cărăuș, Audrey începu să plângă. Buzz îi sărută restul de cremă de pe față, îi spuse că-l va suna el pe amicul lui, ca să se ocupe de locuință, și că diseară o să o sune și pe ea. Leoaica îl lăsă să plece, suspinând, dar cu ochii uscați.

— Mickey era bun pentru parale, dar era mizerabil în pat. O să încerc să nu-i duc dorul.

•

Buzz se duse direct la Oxnard, următorul oraș în direcția sud. Găsi un telefon public, îl sună pe Dave Kleckner la tribunalul din Ventura, aranjă cu el să se ducă s-o ia pe Audrey, apoi formă numărul lui personal de la Hughes Aircraft. Secretara îi spuse că sunase Jack Shortell. Îl redirecționase în biroul lui Gerstein, apoi spre extensia cu Mal Considine de la Birou. Buzz schimbă dolarul în monede de zece cenți și rugă operatoarea să sune la Madison-4609. Mal răspunse:

— Da?

— Eu sunt.

— Unde ești? Te-am căutat toată dimineața.

— În Ventura. O mică escapadă.

— Păi, ai pierdut ce era mai distractiv. Mickey a luat-o razna. Le-a dat frâu liber băieților de pe Gower. Ăia sparg capete pe rupte chiar acum. Tocmai m-a sunat locotenentul de la Brigada de Intervenții și mi-a zis că e cea mai nasoală încăierare pe care a văzut-o vreodată. Vrei să pui vreun pariu?

Șansele s-o poată scoate pe leoaică afară din țară: unu la unu.

— Șefu', Mickey a luat-o razna din cauza lui Audrey. Probabil că asta l-a făcut să-i sară mustarul. A aflat că ea îl ciupea la afacerea lui de cămătărie.

— Iisuse! Știe despre…?

— Nu. Și vreau ca lucrurile să rămână așa. Deocamdată am ascuns-o aici, da' nu poate dura o veșnicie.

Mal zise:

— Găsim noi o soluție. Te mai interesează datoria față de puști?

— Mai mult ca niciodată. Ai vorbit cu Shortell?

— Acum zece minute. Ai ceva de scris?

— Nu, da' am memorie bună. Dă-i drumul!

Mal zise:

— Ultima chestie la care lucra Danny era o conexiune între Joredco Dental Lab din Bunker Hill – unde se fac proteze dentare animale – și un naturalist care crește wolverine la câteva străzi distanță. Nort Layman a identificat la victime urme de mușcături făcute de dinți de wolverine. Uite care ar fi conexiunea.

Buzz fluieră.

— Iisuse Hristoase!

— Da, dar treaba e tot mai groasă. Unu: Dudley Smith n-a pus pe nimeni să-i supravegheze pe cei de pe lista lui Danny. Shortell a aflat, dar nu știe dacă are sau nu vreo relevanță. Doi: teoria lui Danny despre asasinatul de la Sleepy Lagoon și legăturile cu CASL e legată de un tovarăș de jafuri de-al lui Marty Goines de pe la începutul anilor '40: un tânăr, un puști cu fața arsă. În vara lui '42 în Bunker Hill au avut loc o serie de intrări prin efracție – cazuri nesoluționate –, iar Danny i-a dictat lui Shortell opt nume din niște fișe de identificare ale celor ieșiți în oraș. Pe atunci exista interdicția de a ieși după ora stingerii, așa că sunt o grămadă. Shortell a eliminat numele după criteriile cunoscute și a rămas cu un singur bărbat cu grupa de sânge O-I – Coleman Masskie, născut pe 9.05.1923, cu domiciliul în Bunker Hill, pe Beaudry, numărul 236 Sud. Shortell crede că există mari șanse ca el să fie amicul de jafuri al lui Goines.

Buzz calculă în minte.

— Șefu', Masskie ăsta nici n-a împlinit douăzeci și șapte de ani, ceea ce contrazice teoria asasinului între două vârste.

Mal zise:

— Știu. Și pe mine mă încurcă. Dar Shortell crede că Danny era gata-gata să rezolve cazul, iar *el* credea că treaba asta cu jafurile oferea cheia.

— Șefu', noi trebuie să-l aranjăm pe Felix Gordean. Aseară eram foarte aproape, dar tu…

O clipă de tăcere, după care se auzi Mal, dezgustat:

— Da, știu. Ascultă, tu verifici pontul cu Masskie, iar eu îl scutur pe Juan Duarte. Am pus patru oameni de la Procuratură să-l găsească pe Lesnick și dacă mai e viu și de găsit, al nostru e. Hai să ne întâlnim diseară la 5:30 la Chateau Marmont. Îl belim pe Gordean.

Buzz zise:

— Hai s-o facem.

Mal îl întrebă:

— Te-ai prins de faza cu mine și De Haven?

— Mi-a luat vreo două secunde. Crezi că o să te tragă în piept?

— Nu, am ditamai asul în mânecă. Dar tu și femeia lui Mickey Cohen… Iisuse!

— Ești invitat la nuntă, șefu'.

— Dar vezi să rămâi în viață, flăcău!

•

Buzz o luă pe autostrada Pacific Coast până în Wilshire, L.A., la est de Bunker Hill. Pe cer se adunau nori negri, amenințând cu un potop care să înmoaie bine regiunea, poate chiar să dezgroape mai multe cadavre și să trimită alți duri în căutarea răzbunării. Casa de pe strada Beaudry, numărul două sute treizeci și șase Sud, era o clădire în stil victorian, cu chirii modeste și fiecare solz de lemn decolorat de soare și crăpat. Buzz trase pe dreapta și văzu o femeie bătrână greblând frunzele căzute pe peluza la fel de îngălbenită de vreme ca și clădirea.

Ieși din mașină și se apropie de ea. De aproape femeia se dovedi a fi o adevărată frumusețe apusă: cu o piele palidă, aproape transparentă, pomeți înalți și cel mai frumos păr castaniu-argintiu pe care îl văzuse vreodată. Numai ochii nu se potriveau cu restul – erau prea vii și ieșiți din orbite.

Buzz zise:

— Doamnă?

Fata bătrână se sprijini de greblă. Între dinții uneltei era prinsă o frunză. Părea să fie singura frunză de pe întreaga peluză.

— Da, tinere. Ai venit să donezi ceva pentru cruciada surorii Aimee?

— Sora Aimee nu se mai ocupă demult cu asta, doamnă.

Femeia întinse o mână ofilită și artritică – o gheară de cerșetoare. Buzz îi puse câteva fise de zece cenți în căușul palmei.

— Caut un domn pe nume Coleman Masskie. Îl cunoașteți? Locuia aici în urmă cu șapte-opt ani.

De data asta bătrâna zâmbi.

— Mi-l amintesc bine pe Coleman. Eu sunt Delores Masskie Tucker Kafesjian Luderman Jensen Tyson Jones. Sunt mama lui Coleman. Coleman a fost unul dintre cei mai loiali sclavi pe care i-am convins să devină adepții surorii Aimee.

Buzz înghiți un nod.

— Sclavi, doamnă? Și în mod sigur aveți o mulțime de nume de familie.

Femeia râse.

— Am încercat deunăzi să-mi amintesc numele meu de fată și n-am reușit. Vezi tu, tinere domn, ca purtătoare de copii pentru sora Aimee, eu am avut mulți iubiți. Dumnezeu m-a făcut frumoasă și fertilă, ca să-i poată oferi surorii Aimee Semple McPherson mai mulți adepți, iar comitatul Los Angeles mi-a oferit o alocație de mulți dolari ca să-mi hrănesc odraslele. Anumiți cinici mă consideră o fanatică și o profitoare de pe urma ajutoarelor sociale, dar vocile lor sunt cele ale diavolului. Nu crezi că a zămisli o bună progenitură albă pentru sora Aimee este o misiune nobilă?

Buzz îi răspunse:

— În mod sigur. Chiar mă gândeam s-o fac și eu. Doamnă, unde e acum Coleman? Am să-i dau niște bani și-mi închipui că o parte din ei ar ajunge la dumneata.

Delores zgârie gazonul cu grebla ei.

— Coleman a fost întotdeauna generos. Am avut în total nouă copii – șase băieți și trei fete. Două dintre fete au devenit slujitoare ale surorii Aimee, iar una – mi-e jenă s-o spun – a ajuns prostituată. Băieții au fugit de-acasă când au împlinit paisprezece sau cincisprezece ani. Opt ore pe zi de rugăciuni și lecturi din Biblie s-au dovedit prea obositoare pentru ei. Coleman a stat cel mai mult – până când a împlinit nouăsprezece ani. Lui i-am acordat o dispensă. L-am scutit de rugăciuni și lecturi din Biblie, pentru că făcea tot felul de corvezi în cartier și-mi dădea jumătate din bani. Cât de mulți bani îi datorezi lui Coleman, tinere?

Buzz zise:

— Mulți. Unde e Coleman, doamnă?

— Mă tem că în iad. Cei care o resping pe sora Aimee sunt sortiți să fiarbă veșnic într-un cazan cu puroi opărit și spermă de negri.

— Doamnă, când l-ați văzut ultima oară pe Coleman?

— Cred că ultima oară a fost în 1942, pe la sfârșitul toamnei.

Un răspuns pe jumătate sănătos – și care se potrivea cu calculele lui Upshaw.

— Ce făcea la vremea aia dragul de Coleman, doamnă?

Delores smulse frunza din greblă și o sfărâmă.

— Coleman o apucase pe căile lumești. Asculta discuri de jazz pe o Victrola, ieșea în fiecare noapte și a renunțat prematur la liceu, ceea ce m-a înfuriat, fiindcă sora Aimee preferă ca sclavii ei să fie absolvenți de liceu. A găsit o slujbă îngrozitoare la un laborator dentar și, v-o spun sincer, a devenit hoț. Am ajuns să găsesc în camera lui tot felul de obiecte ciudate, dar l-am iertat atunci când a recunoscut că intra prin efracție pe proprietăți private și a promis că o să îi ofere surorii Aimee zece la sută din câștiguri.

Laboratorul dentar, Coleman hoțul. Teoria lui Upshaw se confirma.

— Doamnă, Coleman s-a apucat de furat în ’42?

— Da. În vara dinainte să plece de-acasă.

— Și avea cumva Coleman fața arsă? Era desfigurat în vreun fel?

Bătrâna cea țicnită se arătă îngrozită.

— Coleman era frumusețea personificată a sclavului mascul! Era la fel de chipeș ca o vedetă de cinema!

Buzz zise:

— Doamnă, îmi pare rău că am pus la îndoială frumusețea băiatului. Dar cine era Masskie? Tatăl lui?

— Nu-mi amintesc exact. Pe la începutul anilor ’20 mă dădusem în bărci cu foarte mulți bărbați și n-am adoptat decât numele celor mai bine înzestrați, fiindcă mă ajutau mai mult când intonam incantațiile de procreare. Câți bani anume îi datorezi lui Coleman? El e-n iad, să știi. Dacă mi-i dai mie, s-ar putea să-i mai ușurăm chinurile sufletului.

Buzz se scobi după ultima lui hârtie de zece dolari.

— Doamnă, dumneavoastră ziceți că băiatul a dispărut în toamna lui ’42?

— Da, exact. Iar sora Aimee vă mulțumește.

— De ce a șters-o? Unde s-a dus?

Delores păru speriată. Pielea i se înfundă sub pomeți, iar ochii ei ieșiră în afară încă vreo trei centimetri.

— Coleman s-a dus să-și caute tatăl, oricine-o fi fost individul. Un bărbat scârbos, cu un accent scârbos, a trecut pe-aici și-a întrebat de el, iar Coleman s-a speriat și a fugit. Scârbosul s-a întors de mai multe ori și m-a tot întrebat unde l-ar putea găsi pe Coleman, dar am invocat mereu puterea surorii Aimee și până la urmă a încetat să mai vină.

Ora crimei de la Sleepy Lagoon. Dudley Smith, care ceruse să se alăture echipei de investigație a marelui juriu. Interesul neobișnuit al lui Dudley pentru detaliile privind asasinarea lui José Diaz și activitatea CASL.

— Doamnă, e vorba de un accent irlandez? Un bărbat imens, de vreo treizeci de ani, cu fața roșie, păr castaniu și ochi căprui?

Delores făcu o serie de gesturi: duse mâinile la piept și apoi la față, ca și cum ar fi jucat într-un vechi film de groază și s-ar fi apărat de vampiri.

— Piei, Satană! Simte puterea Bisericii Pătrimii, a Templului Angelus și a surorii Aimee Semple McPherson! Eu nu voi mai răspunde la nicio întrebare până nu te vei prezenta cu un tribut bănesc adecvat. Piei sau riscă să putrezești în iad!

Buzz își întoarse buzunarele pe dos, ca să arate că era lefter. Știa că se lovise de un zid inexpugnabil.

— Doamnă, spune-i surorii Aimee să rămână pe poziții. Mă voi întoarce.

•

Buzz ajunse acasă, rupse fotografia lui Dudley Smith din anuarul absolvenților de la Academia de Poliție a LAPD, apoi se îndreptă spre Chateau Marmont. Amurgul și o ploaie ușoară coborau peste lume în timp ce el parca pe Sunset, în fața intrării principale. Tocmai începea să-și facă griji în privința leoaicei, când Mal îi bătu în parbriz și se urcă în mașină.

Buzz zise:

— Punct lovit. Tu?

— Punct lovit de două ori.

— Șefu', chestia e cu dus-întors și contrazice din nou ipoteza cu tipul între două vârste.

Mal își întinse picioarele.

— Și la mine. Nort Layman l-a sunat pe Jack Shortell, iar Jack m-a sunat pe mine. Doctorul a analizat depunerile din aluviunile râului L.A. de lângă locul unde a fost găsit cadavrul lui Juan Duarte. Voia o analiză criminalistă completă pentru o carte la care scrie acum. Fii atent: a găsit șuvițe gri-argintii dintr-o perucă și urme de sânge O-I – în mod evident de la o rană la cap – exact în locul în care asasinul ar fi trebuit să escaladeze un gard pentru a o tuli. Din cauza asta se potrivește ricoșeul tău.

Buzz zise:

— Și de-aia Loftis nu se potrivește. Șefu', nu cumva cineva încearcă să-l înfunde pe bătrânul poponar?

— M-am gândit și eu. Cred că da.

— Ce-ai scos de la Juan Duarte?

— Chestii sinistre. Mai grave decât dinții de wolverină. Știai că Danny a discutat cu Duarte?

— Nu.

— Chiar înainte să fie prins de LAPD. Duarte i-a spus lui Danny că în perioada cu CASL Reynolds Loftis avea un frate mai mic, mult mai tânăr, pe care îl tot aducea cu el și care arăta exact ca el. La început puștiul avea fața bandajată, pentru că se arsese într-un incendiu. Nimeni nu știa cât de mult seamănă cu Loftis până nu și-a scos pansamentele. Puștiul turuia pe la mitingurile CASL cum că un bărbat alb, unul imens, l-ar fi omorât pe José Diaz, dar nu l-a crezut nimeni. Ar fi trebuit să fugă de criminal, însă când Duarte i-a zis „Dacă asasinul te caută, de ce naiba mai vii la mitingurile noastre, unde poate pune laba pe tine?", fratele ăsta i-a răspuns „Am un sistem de protecție special". Buzz, existența unui frate mai mic de-al lui Loftis nu e consemnată în niciunul din dosarele marelui juriu. Iar treaba devine și mai interesantă.

Buzz își zise: Știu asta. Se întrebă cine va spune primul „Dudley Smith".

— Continuă. Ce-am găsit eu se potrivește la fix.

Mal spuse:

— Duarte s-a dus să-l întâlnească pe Charles Hartshorn chiar înainte de presupusa lui sinucidere, ca să vadă dacă puteau convinge poliția să ancheteze mai serios asasinarea lui Augie. Hartshorn i-a spus că fusese interogat despre moartea lui Duane Lindenaur – ăsta ai fost tu, amice –, apoi citise într-un ziar de scandal despre mutilarea celorlalte victime cu un băț *zoot* și se gândise că asasinatele aveau legătură cu CASL. După aceea Hartshorn a sunat la LAPD și a vorbit cu sergentul Breuning, care i-a spus că va trece imediat pe la el. Duarte a plecat, iar a doua zi dimineața a fost găsit trupul lui Hartshorn. Bingo.

Buzz o spuse primul:

— Dudley Smith. El era bărbatul alb și imens și a intrat în echipa marelui juriu ca să

poată controla declarațiile legate de CASL. Din cauza asta era interesat și de Upshaw. Danny era pornit să afle ce-i cu mutilările cu bățul *zoot,* iar Augie Duarte – vărul lui Juan – era pe lista de supraveghere. De-aia a și contramandat Dudley filajul. S-a dus cu Breuning să-l vadă pe Hartshorn, iar cineva a zis ceva ce nu trebuia. După care i-au făcut tipului nodul la cravată și adio, Charlie.

Mal plesni bordul mașinii.

— Să mă ia dracu' dacă pot să cred!

— Eu pot. Iată acum o întrebare bună. În ultima vreme ai fost în preajma lui Dudley mai des decât mine. Are el vreo legătură cu asasinarea poponarilor?

Mal scutură din cap.

— Nu. Mi-am scrântit creierii și tot n-am reușit să fac vreo legătură. Dudley voia ca Upshaw să se alăture echipei și nu-i păsa în niciun fel de homosexualii omorâți. Dar când Danny a forțat lucrurile cu bățul *zoot* și Augie Duarte, Dudley s-a speriat. N-a fost și José Diaz tăiat cu un băț *zoot*?

Buzz zise:

— Cred că hainele i-ai fost tăiate cu un băț *zoot.* Parcă mi-amintesc ceva. Te-ai gândit la vreun motiv pentru care Dudley ar fi putut să-l omoare pe Diaz?

— Poate. M-am dus cu Dudley să-și viziteze nepoata. Se pare că fetei îi plac mexicanii, iar Dudley nu-i înghite.

— Destul de subțire, șefu'.

— Dudley e nebun! Ce mama mă-sii mai vrei?

Buzz îl strânse pe partenerul lui de braț.

— Ușor, băiete! Ascultă acum la mine. Am avut o mică conversație cu mama dementă a lui Coleman Masskie. Tipa are o serie de copii cu tați diferiți și nu știe care al cui e. Coleman a plecat de-acasă la sfârșitul toamnei lui '42. Fura, îi plăcea jazzul și lucra la un laborator dentar. Toate astea se potrivesc cu scenariul lui Upshaw. Și-acum fii atent: în toamna lui '42 un bărbat alb, imens, cu un accent irlandez, vine mereu pe-acolo și întreabă de Coleman. L-am descris pe Dudley și scorpia s-a speriat. S-a blocat. Îți spun că tipul ăsta, Coleman, fuge de un bărbat alb, imens, care-i Dudley și care i-a făcut de petrecanie lui José Diaz, iar Coleman l-a văzut. Eu zic să-l abordăm acum pe Gordean. Pe urmă ne întoarcem la bătrână și vedem dacă putem face legătura între ea și Reynolds Loftis.

Mal zise:

— Îl arestez pe Dudley.

Buzz scutură din cap.

— Gândește-te mai bine. N-ai nicio dovadă – nici despre Hartshorn, nici despre uciderea unui mexican oarecare acum opt ani. În fața unui polițist cu influența lui Dudley. Ești la fel de nebun ca el dacă crezi că poți să faci ceva.

Mal adoptă un accent de tenor irlandez:

— Atunci îl omor, *flăcău.*

— Pe dracu'!

— Am mai omorât un om, Meeks. O pot face din nou.

Buzz înțelese că Mal era în stare de așa ceva, că îi plăcea să privească în jos de pe

marginea prăpastiei.

— Partenere, un nazist în timpul războiului e cu totul altceva.

— Știai?

— De ce crezi că mi-a fost întotdeauna teamă c-ai fost tu și nu oamenii lui Dragna? Un tip cu manierele tale delicate și care ucide o dată o poate face și a doua oară.

Mal râse.

— Tu ai omorât vreodată pe cineva?

— Șefu', mă prevalez de cel de-al Cincilea Amendament. Mergem acum să i-o tragem la codoșul ăla de poponari?

Mal încuviință.

— Numărul 7941. Cred că e bungalow-ul lui.

— Fii tu durul în seara asta. Te pricepi.

— După tine, flăcău.

Buzz o luă înainte. Trecură prin holul de la intrare și ieșiră pe o ușă laterală, care dădea spre curtea interioară. Era întuneric, iar gardul viu ascundea bungalow-urile individuale. Buzz urmări numerele înscrise pe tăbliile din fier forjat, ajunse la 7939 și zise:

— Trebuie să fie următorul.

Focuri de armă.

Unu, doi, trei, patru – aproape, pe partea cu numerele fără soț. Buzz își scoase 38-ul. Mal îl scoase și îl armă și el pe-al lui. Alergară spre numărul 7941, se lipiră de perete de-o parte și de alta a ușii și ascultară. Buzz auzi dinăuntru niște pași ce se îndepărtau de ei. Se uită la Mal, numără pe degete, unu, doi, trei, apoi își făcu vânt și deschise ușa cu piciorul.

Două împușcături șfichiuiră lemnul deasupra capului său. În camera întunecată din spate luci fugar țeava unei arme. Buzz se aruncă la podea. Mal apăru deasupra lui, trăgând orbește. Buzz văzu un bărbat zăcând pe podea, cu brațele răschirate și cu un halat galben, de mătase, îmbibat de sânge de la brâu până la guler. Fișicuri de bani cu banderola de la bancă îi înconjurau trupul.

Mal se împiedică, apoi șarjă. Buzz îl lăsă să atace, auzi bufnituri, poticneli, zgomot de sticlă spartă, dar nicio împușcătură. Se ridică și se uită la mort: un bărbat distins, cu o barbă îngrijită, manichiura făcută și prea puțin din bust rămas întreg. Pe banderolele ce legau bancnotele scria „Beverly Hills Federal". Păreau a fi cel puțin trei miare, în pachete de câte cinci sute – toate la o lungime de braț. Buzz rezistă tentației. Mal se întoarse, gâfâind.

— Îl aștepta o mașină. Un sedan alb, ultimul model. Buzz lovi cu piciorul un teanc de bani, care ateriză pe o monogramă brodată pe mâneca mortului: „F.G."

— Beverly Hills Federal. De-acolo a retras Loftis banii?

— De-acolo.

Vuiet de sirene în depărtare.

Buzz le făcu cu mâna verzișorilor.

— Loftis, Claire, ucigașul… Ce zici?

— Hai la ei acasă. Înainte ca cei de la LASD să ne întrebe ce…

Buzz zise:

— Mașini separate.

Și decolă cât putu de repede.

•

Mal ajunse acolo primul.

Buzz îl văzu cum stă vizavi de casa De Haven. Întoarse mașina și opri motorul. Mal se aplecă înăuntru.

— De ce așa de târziu?

— Am mers încet.

— Te-a văzut cineva?

— Nu. Pe tine?

— Nu cred. Buzz, noi n-am fost acolo.

— Înveți jocul ăsta tot mai bine în fiecare zi, șefu'. Ce-avem aici?

— Două mașini reci. M-am uitat pe fereastră și i-am văzut pe Loftis și De Haven jucând cărți. Sunt curați. Crezi că el e asasinul nostru?

Buzz zise:

— Nțț. N-are cum. E-un afurisit de psihopat iubitor de șobolani, iar după părerea mea de expert, psihopații iubitori de șobolani nu poartă arme. Mă gândesc la Minear. Se potrivește cu Loftis și în dosarele noastre apare ideea că-i place să cumpere băieți.

— S-ar putea să ai dreptate. Mergem la femeia Masskie?

— Pe Beaudry, 236 Sud, sefu'.

— Hai.

•

Buzz ajunse primul. Sună la ușă și se pomeni față-n față cu Delores, care avea pe ea o rochie lungă și albă.

— Ai adus tributul bănesc pentru soră? întrebă ea.

Buzz zise:

— Cărăușul meu sosește într-o clipă.

Apoi scoase fotografia lui Dudley Smith.

— Doamnă, el e individul care întreba de Coleman?

Delores clipi și își făcu cruce.

— Piei, Satană! Da, el e.

Alt punct înscris – și tot în memoria lui Danny Upshaw.

— Doamnă, cunoașteți cumva un bărbat pe nume Reynolds Loftis?

— Nu, nu cred.

— Pe cineva cu numele de Loftis?

— Nu.

— S-ar putea să fi fost încurcată cu un bărbat cu numele de Loftis în perioada când s-a născut Coleman?

Bătrâna se burzului.

— Dacă prin „încurcată" înțelegi „implicată în activități de procreare pentru sora Aimee", răspunsul e nu.

Buzz reluă:

— Doamnă, mi-ați spus că în ’42, atunci când a plecat de-acasă, Coleman s-a dus să-și caute tatăl. Dacă nu știați cine e tatăl băiatului, cum avea el să știe unde să-l caute?

Delores zise:

— Douăzeci de dolari pentru sora Aimee și-ți arăt.

Buzz își scoase inelul de absolvent de liceu.

— Pentru ’mneata, drăguță. Arată-mi.

Delores examină inelul, îl băgă în buzunar și dispăru. Buzz rămase pe verandă, întrebându-se unde era Mal. Trecură câteva minute. Femeia apăru cu un album vechi, cu coperte de piele, și spuse:

— Genealogia sclavilor născuți de mine. Le-am făcut fotografii tuturor bărbaților care mi-au dat sămânța lor, cu comentariile cuvenite pe spate. Când Coleman s-a hotărât să-și găsească tatăl, s-a uitat în album ca să-i aleagă pe cei cu care semăna cel mai mult. Am ascuns albumul de omul acela care-l căuta pe băiat, dar mai vreau încă douăzeci de dolari pentru informație.

Buzz deschise albumul și văzu că paginile conțineau fotografiile capsate ale unei duzini de bărbați. Îl ținu deschis sub becul de pe verandă și începu să se uite la ei pe rând. După patru pagini îi atrase atenția o fotografie: un Reynolds Loftis tânăr și fermecător de chipeș, într-un costum de tweed. Scoase fotografia și citi cele scrise pe spate:

„Randolph Lawrence (*nom de guerre*?), actor amator, concursul de frumusețe din Ramona, 30 august 1922. Un adevărat gentleman din Sud. Origini sănătoase, albe. Sper ca sămânța lui să rodească.”

1942: Coleman, hoț, tehnician dentar, iubitor de șobolani, e martor la uciderea lui José Diaz de către Dudley Smith, vede fotografia asta sau altele și îl reperează pe Reynolds Loftis. 1943: Coleman, cu fața lui arsă într-un incendiu???, participă la mitingurile CASL împreună cu tatăl lui/falsul său frate, povestește despre bărbatul alb și imens, dar nimeni nu-l crede. 1942-1944: perioada lipsă din dosarul psihiatric al lui Loftis. 1950: asasinul Coleman. Oare psihopatul încerca să-i pună în cârcă tăticului său, lui Reynolds, uciderea homosexualilor, îmbrăcându-se ca Loftis, caz în care fragmentele de perucă de la doctorul Layman ar reprezenta indiciul final?

Buzz îi arătă fotografia:

— Ăsta e Coleman, doamnă?

Delores zâmbi.

— Seamănă binișor. Ce bărbat frumos! Păcat că nu-mi amintesc când m-am împerecheat cu el.

Se auzi portiera trântită a unei mașini. Mal ieși și alergă spre treptele verandei. Buzz îl trase la o parte și îi arătă fotografia.

— Loftis în 1922. Alias Randolph Lawrence, actor amator. E tatăl lui Coleman, nu fratele lui.

Mal bătu cu degetul în fotografie.

— Acum mă întreb cum și-a ars fața băiatul și de ce era nevoie de povestea aia cu fratele. Dar ai avut dreptate în privința lui Minear.

— Cum adică?

— Am telefonat la cei de la Circulație. Minear are un Chrysler New Yorker sedan, alb, din ’49. Am trecut pe lângă casa lui din Chapman Park. Mașina era în garaj, cu motorul cald, și arăta exact ca cea de la Marmont.

Buzz își puse brațul în jurul umerilor lui Mal.

— Cadouri în coș. Iată încă unu’: femeia aia nebună din cadrul ușii l-a identificat pe Dudley dintr-o fotografie pe care o aveam la mine. El e tipul cu accent irlandez.

Mal o privi pe Delores.

— Crezi că Dudley a furat dosarele lui Danny?

— Nu. Cred că el ar fi înscenat o spargere. Șefu’, Coleman e asasinul nostru. Nu mai trebuie decât să-l găsim.

— Rahat. Loftis și Claire nu vor vorbi. Sunt sigur.

Buzz își trase mâna.

— Nu, dar pariez că l-am putea strânge cu ușa pe frumușelul de Chaz. Era prieten intim cu Loftis prin ’43-’44 și știu eu pe cineva care ne-ar putea ajuta. Dă-i doamnei de colo o hârtie de douăzeci, iar eu îi dau tipului un telefon.

Mal scoase portmoneul. Buzz intră în casă și găsi telefonul lângă ușa de la bucătărie. Sună la informații, află numărul și îl formă. Vocea de bariton slinos a lui Johnny Stompanato se revărsă la celălalt capăt al firului.

— Vorbește-mi.

— Aici e Meeks. Vrei să faci niște bani? Am pe cineva de scuturat, iar tu ești cel mai tare din parcare. Dar tre’ să ai grijă și de partenerul meu, să nu o ia cumva razna și să-i facă rău cuiva.

Johnny Stomp zise:

— Ești un om mort. Mickey a aflat de tine și Audrey. Vecinii te-au văzut când ai scos-o de-acolo. Norocu’ meu că nu și-a dat seama că eu te-am anunțat. Mi-a părut bine de cunoștință, Meeks. Întotdeauna am fost de părere că ești un tip stilat.

Lasă-l deoparte pe Danny Upshaw și vezi că vine grasul. Buzz se uită spre Mal, care o plătea pe mama asasinului iubitor de șobolani. Prinse o idee – sau ideea îl prinse pe el.

— Preț pe capul meu?

— Zece miare. Cincisprezece dacă ești prins viu, ca să se distreze Mickey cu tine.

— Mărunțiș. Johnny, vrei să faci douăzeci de mii pentru două ore de muncă?

— Mă omori! Data viitoare o să-mi oferi o întâlnire cu Lana Turner.

— Vorbesc serios!

— De unde faci tu rost de atâta mălai?

— Îi fac în mai puțin de două săptămâni. Ne-am înțeles?

— Ce te face să crezi c-apuci să trăiești atât?

— Nu-ți place să pariezi?

— O, căcat! S-a făcut.

Buzz zise:

— Te mai sun eu.

Închise. Mal stătea lângă el și clătina din cap.

— A aflat Mickey?

— Mda, a aflat. Ai o canapea acasă?

Mal îl lovi blând cu pumnul în braț.

— Băiete, cred că lumea începe să se prindă ce hram porți.

— Ce zici?

— Azi mi-am dat seama de ceva.

— Ce?

— Tu l-ai omorât pe Gene Niles.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Părerea lui Mal despre Johnny Stompanato: două părți șarm de ulei de măsline, două părți golan, șase părți urât ca scroafa. Părerea lui despre întreaga situație: Buzz era condamnat, iar vocea lui în timp ce vorbea la telefon cu Audrey îi confirma că și el știe asta. Coleman arestat pentru patru crime sexuale, plus punerile sub acuzare obținute de marele juriu, i-l aduceau pe Stefan în fața ușii ca pe un colet de Crăciun. *Herald* și *Mirror* informau despre uciderea lui Gordean: niciun suspect, articole umflate despre victimă, prezentată ca un impresar corect, și nicio mențiune despre banii de la bancă. Probabil că polițaii veniți la locul crimei se vor îngrășa repede. Ziarele considerau că membrii AUFT erau instigatorii scandalurilor provocate de Teamsters. Buzz fusese impresionat de faptul că Mal ghicise adevărul despre Gene Niles și îl crezuse când spusese că nu-l va turna. Grasul se ducea s-o abordeze pe nepoata lui Dudley, Mal și Stompanato mergeau la Chaz Minear, iar când îl vor localiza pe Coleman, Buzz va suna la amicii lui din presă, ca să fie de față la momentul arestării: primele interviuri cu căpitanul Malcolm E. Considine, cel care îl capturase pe Monstrul Wolverină. După care urma Dudley Smith.

La 8 dimineața stăteau în mașina lui Stompanato. Pânda unei echipe polițist-borfaș. Mal știa partea lui de scenariu. Buzz îl învățase pe Johnny partea lui și îl mituiseră pe portarul clădirii unde locuia Minear. Omul le spusese că Chaz ieșea să ia micul dejun în fiecare dimineață în jur de 8:10, mergea pe jos pe Mariposa până pe Wilshire Derby și se întorcea cu ziarul în jur de 9:30. Buzz i-a oferit o hârtie de-o sută ca să dispară între 9:30 și 10:00 – o jumătate de oră în care puteau să facă tot ce aveau de făcut.

Mal stătea cu ochii pe ușă. Stompanato își făcea manichiura cu un briceag și fredona o arie de operă. La 8:09 un tip scund, într-un jerseu și pantaloni de tenis, ieși prin ușa de la intrarea în Conquistador Apartments. Portarul le făcu semn cu mâna. Stompanato își sfârtecă o pieliță și zâmbi. Mal îi înălță și mai sus nivelul de urâțenie.

Așteptară.

La 9:30 portarul își scoase cascheta, intră într-o mașină și demară. La 9:33 Chaz Minear pătrunse în clădire, cu ziarul sub braț. Stompanato lăsă briceagul deoparte. Mal zise:

— Acum!

Se îndreptară în pas alergător spre holul de la intrare. Minear se uita în cutia poștală. Johnny Stomp o luă înainte până la ascensor, deschizând ușa. Mal zăbovi lângă oglinda de pe perete, îndreptându-și nodul de la cravată și privind cum reflexia inversată a lui Minear își culege corespondența. Stompanato ținu cu piciorul ușa ascensorului, zâmbind

ca un vecin amabil. Micuțul Chaz se duse într-acolo – direct în capcană. Mal veni în urma lui, împinse piciorul lui Johnny și închise ușa.

Minear apăsă pe butonul pentru etajul al treilea. Mal văzu că ținea deja în mână cheia de la apartament. I-o luă și îi expedie o directă în figură. Lui Minear îi căzură ziarul și corespondența, iar el se prăbuși la podea. Johnny îl ridică și îl fixă cu spatele de peretele ascensorului, punându-i o mână în jurul gâtului. Minear se făcu vinețiu. Arăta de parcă ochii i-ar fi explodat în orbite. Mal i se adresă, imitând vocea lui Dudley Smith:

— Știm că tu l-ai ucis pe Felix Gordean. Noi eram partenerii lui în schema cu Loftis, iar tu o să ne spui toootul despre Reynolds și fiul lui. Toootul, *flăcău*!

Ușa ascensorului se deschise. Mal văzu un „311” pe cheie și un hol pustiu. Ieși, găsi apartamentul la patru uși distanță, descuie ușa și se dădu un pas în spate. Stompanato îl împinse pe Minear înăuntru și îi dădu drumul la gât. Chaz căzu, inspirând lacom. Mal zise:

— Știi ce să-l întrebi. Fă-o cât timp caut eu dosarele.

Când încercă să vorbească, Minear tuși. Johnny îl călcă pe gât. Mal își scoase haina, își suflecă mânecile și începu să caute.

Apartamentul avea cinci încăperi: camera de zi, dormitorul, bucătăria, baia și biroul. Mal începu cu biroul – era cel mai îndepărtat de Stompanato și de curlangiu. Se auzi cum pornește un aparat de radio, cum scala alunecă peste jazz, peste niște reclame, peste știri, și se oprește la o piesă de operă cu un bariton și o soprană care se oțărau unul la altul și cu o orchestră zgomotoasă pe fundal. Mal avu impresia că-l aude pe Minear țipând, dar muzica era dată la maximum.

Mal muncea.

În birou – masa de lucru, fișetele și un scrin cu sertare – se găseau o groază de scenarii de film, copii la indigo ale corespondenței politice a lui Minear, corespondența primită, diverse rapoarte și un revolver calibrul 32 cu încărcătorul gol și țeava afumată. Dormitorul era decorat în culori pastelate și era înțesat cu mormane de cărți. Se mai găseau acolo un garderob plin cu haine scumpe și câteva rafturi cu pantofi. Un scrin vechi conținea sertare care scoaseră la iveală articole de propagandă. Sub pat nu găsi decât alte perechi de pantofi și nimic altceva.

Muzica de operă continua să răsune în camera de alături. Mal își verifică ceasul. Văzu că era 10:25: trecuse o oră și el făcuse curat în două camere. Trecu rapid prin baie. Muzica încetă. Stompanato își vârî capul pe ușa holului:

— Fătălăul a vorbit. Spune-i lui Meeks c-ar face bine să rămână-n viață, ca să-mi dea banii.

Durul arăta proaspăt ca o floricică. Mal zise:

— Mai verific bucătăria și vin să vorbesc cu el.

— N-are rost. Dosarele sunt la Loftis și Claire aia, cum o cheamă. Haide, că trebuie s-auzi ce zice.

Mal îl urmă pe Johnny în camera de zi. Chaz Minear stătea cuminte pe un fotoliu de bambus. Pe obraji i se vedeau niște umflături, iar sub nări sângele scurs i se coagulase. Jerseul alb de tenis îi rămăsese nepătat, ochii îi erau tulburi, iar pe față îi înflorise un

zâmbet obosit, aproape satisfăcut. Mal se uită la Stompanato. Johnny explică:

— Am turnat un sfert de litru de Beefeater's în el.

Se lovi cu palma peste burtă.

— *In vino veritas, capisci*?

Danny Upshaw îi spusese același lucru singura dată când băuseră împreună. Mal trase un scaun în fața lui Minear.

— De ce l-ai omorât pe Gordean? Spune-mi.

Minear, cu un accent de Est:

— Din mândrie.

Individul părea că se fălește. Mal întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Din mândrie. Gordean îl chinuia pe Reynolds.

— A început să-l chinuie încă din '44. Ți-a luat ceva timp ca să ajungi să te răzbuni.

Minear se concentră pe Mal:

— Poliția le-a spus lui Reynolds și Claire că eu l-am turnat pe Reynolds la Comisia Senatului, la CCAA. Nu știu cum au aflat, dar au aflat. M-au întrebat direct, față în față, și mi-am dat seama că săracul Reynolds e distrus. Știam că Gordean îl șantaja iar, așa că am făcut un act de penitență. Claire, Reynolds și cu mine deveniserăm din nou atât de apropiați, încât ai putea să mă acuzi că de fapt am acționat în propriul meu interes. A fost bine să ai prieteni, apoi a fost îngrozitor când au început să mă urască.

Pedeapsa îl ajungea din urmă pe Mal: el îl turnase pe turnător.

— De ce n-ai luat banii?

— O, Doamne, n-am putut! Aș fi distrus gestul făcut. Iar Claire are toți banii din lume. Și e atât de generoasă cu Reynolds… și cu toți prietenii ei. Nu ești cu adevărat un criminal, nu-i așa? Arăți mai mult a avocat sau a contabil.

Mal râse – un poponar kamikaze romantic îl citise bine.

— Sunt polițist.

— Ai de gând să mă arestezi?

— Nu. Vrei să fii arestat?

— Vreau ca toată lumea să știe ce-am făcut pentru Reynolds, dar…

— Dar nu vrei să știe de ce? De ce îl șantaja Gordean pe Loftis?

— Da, așa e.

Mal încercă alt unghi de abordare:

— De ce i-au furat Reynolds și Claire dosarele lui Upshaw? Ca să vă protejeze pe toți în fața marelui juriu?

— Nu.

— Din cauza fratelui mai mic al lui Reynolds? *Fiul lui*? Erau interesați mai mult de cazul de *crimă* al lui Upshaw?

Minear rămase mut. Mal îi făcu semn lui Stompanato să dispară în altă cameră.

— Chaz, ai spus-o deja. Acum trebuie să mi-o spui și mie.

Niciun răspuns.

— Chaz, vreau să închei un târg cu tine. O să fac în așa fel încât toată lumea să afle că l-ai ucis pe Gordean, dar nu voi permite să i se facă vreun rău lui Reynolds. O să obții

ce-ai vrut. Reynolds va afla că ai avut curajul să te revanșezi. Te va iubi din nou. Te va ierta.

„Te va iubi” și „te va ierta” îl făcură pe Minear să verse un torent de lacrimi, pe care și le șterse cu mânecile jerseului.

— Reynolds m-a părăsit pentru el. De-aia l-am turnat la CCAA, spuse el.

Mal se aplecă mai aproape de Minear.

— Pentru cine te-a părăsit?

— Pentru *el*.

— Care el?

Minear spuse:

— Fratele cel mic al lui Reynolds era în realitate fiul lui. Mama lui era o nebună religioasă cu care Reynolds avusese cândva o relație amoroasă. Femeia i-a luat banii și a păstrat copilul. Când Coleman a împlinit nouăsprezece ani, a fugit de la ea și l-a găsit pe Reynolds. Reynolds l-a luat la el și i-a devenit amant. M-a lăsat să mă cuplez cu propriul lui fiu.

Mal se trase în spate cu tot cu scaun dinspre confesiunea demnă de un film de groază, de care ar fi vrut să fugă urlând. Înainte de a fugi de-a binelea, zise:

— Spune-mi totul.

Minear ridică tonul, ca și cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva confesorul său să dispară. Se grăbi, ca și cum abia aștepta să fie iertat sau pedepsit.

— Felix Gordean îl șantaja pe Reynolds de prin ’44 sau cam așa ceva. Își dăduse cumva seama de ce se întâmpla între el și Coleman și l-a amenințat că-l toarnă lui Herman Gerstein. Gerstein îi urăște pe cei ca noi și l-ar fi distrus pe Reynolds. Când polițistul acela a venit să întrebe despre primele trei crime, Felix a înțeles adevărul. George Wiltsie fusese cu Reynolds, iar Marty Goines și Coleman erau amândoi cântăreți de jazz. După aceea a fost omorât și Augie Duarte, iar ziarele au dat mai multe detalii. Polițistul a lăsat să-i scape unele informații, iar Felix s-a convins că asasinul trebuie să fie Coleman. Și-a reluat șantajul, iar Reynolds i-a dat încă zece mii de dolari. Claire și Reynolds mi-au mărturisit cum stau lucrurile și atunci am știut că mă pot revanșa pentru turnătorie. Ei și-au dat seama după primele trei crime că trebuia să fie vorba de Coleman. Au citit un tabloid în care apăruseră detalii despre mutilări și cunoșteau numele victimelor. O știau dinainte ca polițistul acela să încerce să se infiltreze în AUFT și îl căutau pe Coleman, ca să-l facă să se oprească. Juan Duarte l-a văzut pe Upshaw la morgă când l-au adus pe Augie acolo. L-a recunoscut după o fotografie pe care i-o făcuse Norm Kostenz. Juan le-a spus lui Claire și Reynolds cine era cu adevărat Upshaw, iar ei s-au speriat. Au citit că poliția căuta un bărbat care semăna cu Reynolds și s-au gândit că fiul lui încerca să-l scoată vinovat pe taică-său. Așa că au lăsat unele indicii la vedere, ca să-l disculpe pe Reynolds, iar eu l-am urmărit pe Upshaw când a plecat de la Claire. A doua zi Claire l-a pus pe Mondo Lopez să spargă încuietoarea de la apartamentul lui Upshaw și să caute orice probe legate de crime, orice indiciu care îi putea ajuta să-l găsească pe Coleman. Mondo a găsit dosarele și i le-a dus lui Claire. Ea și Reynolds încercau cu disperare să-l oprească pe Coleman și să împiedice…

Să împiedice întreaga poveste de groază să-l distrugă pe Reynolds Loftis mai rău decât ar fi

făcut-o marele juriu.

Mal se gândi la Claire. Când discutaseră prima oară, o speriase teribil o remarcă despre Sleepy Lagoon. Se gândi apoi la fața arsă a lui Coleman, dar renunță și se concentră asupra femeii.

— Claire și Coleman. Ce e între ei?

Homosexualul răzbunat se lumină.

— Claire a avut grijă de Coleman pe vremea CASL. El s-a îndrăgostit de Claire și i-a declarat că atunci când e împreună cu Reynolds, se gândește mereu numai la ea. I-a înșirat toate fanteziile acelea urâte, violente, ale lui. Claire l-a iertat pentru că a fost împreună cu Reynolds. A fost întotdeauna atât de puternică și de înțelegătoare! Crimele s-au declanșat la câteva zile după anunțul căsătoriei. Când Coleman a aflat că Reynolds o va avea pe Claire pentru totdeauna, probabil că a luat-o razna de tot. Acum ai de gând să mă arestezi?

Mal nu se simțea în stare să zică „Nu” și să distrugă ce mai rămăsese din Chaz Minear. Oricum, nu reuși să zică nimic, fiindcă Johnny Stompanato tocmai intrase în cameră, cu șarmul lui de ulei de măsline intact. Nu putea să se gândească decât la faptul că nu-l va putea feri niciodată pe Stefan de teroare.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Mary Margaret Conroy era considerată o mare iubitoare de mexicani.

Buzz o urmărise de la sediul grupului ei până la o întâlnire la cafea a Sindicatului Studenților UCLA. Se topea de drag și ciripea toată pe lângă un mâncător de taco frumușel pe nume Ricardo. Cei doi au conversat exclusiv în spaniolă și tot ce înțelese Buzz au fost cuvinte ca *felicidad* și *corazón*[{25}], chestii amoroase pe care le știa din muzica de la tonomatele din restaurantele mexicane. De acolo nepoata cu față de gogoașă a lui Dudley Smith se duse la o ședință a Ligii Studenților Panamericani, la un curs de istorie a Argentinei, la masa de prânz și la alte pipăieli cu Ricardo. Acum era sechestrată de peste o oră la un curs despre arta maya, iar când va ieși de-acolo, Buzz era decis s-o ia la întrebări, indiferent cum va ieși treaba până la urmă.

Continuă să se uite în stânga și-n dreapta, văzând băieți răi peste tot, cum făcea Mickey cu comuniștii. Numai că băieții lui răi erau reali: Mickey însuși, gorilele lui Cohen, înarmate cu pioleți, bastoane de cauciuc, lațuri și pistoale cu amortizor, care te lăsau mort în mijlocul mulțimii, victimă a unui atac de inimă, iar în timp ce oamenii chemau ambulanța, asasinul dispărea. Continua să studieze toate chipurile și nu încerca să-și îmbunătățească șansele, pentru că era un parior mult prea priceput ca să-și acorde – lui și lui Audrey – prea multe șanse de reușită.

Și mai avea și o mahmureală monstruoasă.

Iar spatele îl chinuia din cauza somnului greu, de om beat, de pe podeaua lui Mal Considine.

Stătuseră treji aproape toată noaptea și făcuseră planuri de bătaie. Buzz îl sunase pe Dave Kleckner în Ventura – Audrey era în siguranță, în apartamentul lui. Îl sunase pe

Johnny Stomp, ca să afle detalii despre jumulirea lui Minear, apoi i-a dat raportul lui Mal despre faza cu Gene Niles. Mal i-a spus că îl bănuise de crimă pentru că plata unei datorii în numele lui Danny era atât de antitetică stilului lui, încât și-a dat seama că datoria trebuie să fie una uriașă. Lui Mal îi dădură lacrimile când vorbi de puști, apoi îșiieși din minți când trecu la Dudley Smith. Dudley era vinovat de moartea lui José Diaz și a lui Charles Hartshorn, de ascunderea unor dovezi, plus o mulțime de alte infracțiuni de tăinuire. Dudley putea foarte bine să inhaleze o doză de gaz la San Quentin. Dar Mal nu merse atât de departe: cei de la putere nu vor permite ca Dudley Smith să fie adus în fața judecătorului. Funcția, influența și reputația lui aveau forța imunității diplomatice.

După aceea au discutat despre eventuale portițe de scăpare. Buzz se abținu să aducă în discuție ideea lui – ar fi sunat la fel de nebunește ca și cea a arestării lui Dudley de către Mal. Au discutat despre ascunzători de pe Coasta de Est, despre vapoare spre China și despre slujbe de mercenari în America Centrală, unde liderii locali îi plăteau pe *gringos* cu mulți pesos ca să stăvilească Pericolul Roșu. Au discutat dacă s-o ia cu el pe Audrey sau s-o lase pe leoaică într-un loc secret vreme de vreo doi ani, punând în balanță argumentele pro și contra. Au ajuns la o singură concluzie: Buzz se va mai ocupa încă patruzeci și opt de ore de răzbunare, după care se va ascunde într-o vizuină pe undeva.

Se auzi clopoțelul de la sfârșitul cursului. Buzz era nervos. Mary Margaret Conroy nu va trăncăni niciodată, ci doar va confirma ipoteza prin acțiunile ei. Tot ce făcea el acum era să alimenteze ura lui Mal față de Dudley. Cursul despre arta indienilor maya se sfârși cu o năvală de studenți, Mary Margaret fiind cea mai în vârstă dintre ei, cu cel puțin zece ani în plus. Buzz o porni după ea, ieșind din clădire, o bătu pe umăr și îi spuse:

— Domnișoară Conroy, aș putea să vă vorbesc câteva clipe?

Mary Margaret se întoarse, cu un teanc de cărți în brațe. Îl privi pe Buzz cu dispreț și spuse:

— Nu sunteți cadru al facultății, nu-i așa?

Buzz se sili să râdă.

— Nu, nu sunt. Drăguță, nu crezi că unchiu' Dudley a mers un pic prea departe când l-a avertizat pe José Diaz să se țină departe de tine?!

Mary Margaret se făcu albă ca cearșaful și leșină pe iarbă.

•

Dudley pentru Diaz.

Buzz o lăsă pe Mary Margaret pe iarbă, cu pulsul stabil și colegii ei agitându-se deasupra fetei. Ieși rapid din campus și se îndreptă spre casa lui Ellis Loew, ca să-și verifice o intuiție: absența lui Lesnick acum, când nebunia cu AUFT bântuia pe toate fronturile, era mult prea suspectă. Cei patru polițai de la Procuratură care încercau să-l găsească pe individ erau acum în casă și completau rapoarte și poate că putea surprinde la ei ceva care să-i ofere scânteia necesară confirmării intuiției. Toate dosarele psihiatrice se încheiau în vara lui '49, deși mai-marii sindicatului continuau să-l viziteze pe Lesnick. Ceva puțea aici. Tare de tot.

Buzz parcă pe peluza din fața casei lui Loew, care era deja plină de mașini. Auzi voci

în curtea din spate, se duse roată și îl văzu pe Ellis prezidând o adunare pe terasă. Șampania era pusă la rece într-un cărucior plin cu gheață. Loew, Herman Gerstein, Ed Satterlee și Mickey Cohen erau cu paharele ridicate. Doi dintre băieții lui Cohen stăteau de pază, întorși cu spatele la el. Încă nu-l văzuse nimeni. Buzz se ascunse în spatele unui copac și ascultă.

Gerstein exulta. Vinovăția pentru bătaia de ieri dintre demonstranți era atribuită celor din AUFT. Versiunea echipei de filmare a celor de la Teamsters ajunsese la producătorii de jurnale de film Movietone News, care au intitulat-o *Revolta Roșiilor zguduie Hollywoodul* și au distribuit-o în toate cinematografele din țară. Ellis venise cu alte vești bune: membrii marelui juriu, numiți de Consiliul Municipal, arătau *mucho simpatico,* casa lui era încărcată cu probe importante și se prefigurau *mucho* capete de acuzare iminente. Satterlee susținea că și atmosfera generală era perfectă, că marele juriu reprezenta o afacere superbă, sortită de Dumnezeu să se petreacă acum și aici și că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, nicăieri. Păcăliciul părea gata-gata să le ceară să îngenuncheze și să se roage. Mickey îi închise gura și începu să pună niște întrebări nu foarte subtile despre locul unde ar putea fi găsit anchetatorul special Turner „Buzz" Meeks.

Buzz reveni în fața casei și intră înăuntru. Secretarele dactilografiau. Funcționarii îndosariau documente. În camera de zi exista suficientă documentație pentru a produce confetti la o mie de parade populare. Polițistul se întoarse spre panoul cu rapoarte și văzu că fusese înlocuit cu un perete plin de fotografii.

Pe marginile albe ale pozelor erau aplicate ștampile federale de înregistrare a probelor. Buzz văzu scris de câteva zeci de ori „CASL" și se uită mai îndeaproape. Fotografiile erau în mod evident obținute de Ed Satterlee de la un alt grup de supraveghere oficială. Le privi și mai atent și observă că *fiecare* fotografie era marcată cu „CASL", avea la subsol date din 1943 și 1944, iar fotografiile erau aranjate în ordine cronologică, probabil așteptând și unele adăugiri artistice: încercuirea fețelor unor comuniști cunoscuți. Buzz se gândi „Coleman" și începu să caute o față obturată de bandaje.

Majoritatea fotografiilor erau de grup și fuseseră luate de la distanță, de undeva de deasupra. Unele reprezentau secțiuni mărite, în care fețele se distingeau mult mai clar. Calitatea tuturor era excelentă – FBI-ul știa meserie. Buzz observă câteva fețe neclare, multe prea albe, în primele cadre – imagini din mulțime în primăvara lui '43. Urmări șirul de fotografii de-a lungul peretelui, sperând să-l descopere pe Coleman fără bandaje, pentru a identifica asasinul iubitor de șobolani în persoană. Zări câteva bandaje în vara lui '43 și imagini fugare cu Claire De Haven și Reynolds Loftis. Apoi… bum! – o imagine a lui Reynolds Loftis care era absolut ciudată: frumosul poponar era mult prea tânăr și avea prea mult păr.

Buzz se uită la dată – 17.08.1943 –, verifică încă o dată cadrele cu Loftis, apoi se uită din nou la hainele bandajatului. Era evident că în toate acele cadre părul lui Loftis era mult mai rar. Reynolds cel exagerat de tânăr avea părul des și lung. În trei dintre fotografiile de ansamblu bandajatul purta o cămașă în dungi. În planul apropiat mult prea tânărul Reynolds purta aceeași cămașă. Juan Duarte îi spusese lui Mal că „fratele

mai mic” al lui Reynolds arăta exact ca el, dar bărbatul *de aici* era Reynolds în toate privințele, cu excepția părului. Fiecare contur și unghi facial era identic cu cele ale tatălui – imaginea leită a tăticului, dar cu douăzeci de ani mai tânăr.

Buzz se gândi la semantică. Se gândi că „identic cu” putea fi expresia unui mârlan needucat pentru „geamăn perfect”. Delores apreciase că „seamănă binișor”. Luă o lupă de pe biroul unei secretare și urmări fotografiile, în căutarea altor apariții ale lui Coleman. După trei cadre dădu peste o fotografie de aproape a băiatului, împreună cu un bărbat și o femeie. Apropie lupa și se zgâi cât putu de tare.

Niciun fel de arsuri, de niciun fel. Nicio ciupitură, nicio decolorare a pielii, nicio denivelare a pielii, ce ar fi putut sugera o grefă.

Două fotografii mai încolo și un rând mai jos. 10 noiembrie 1943. Băiatul surprins din profil, fără cămașă, stând în fața lui Claire De Haven. Cicatrici adânci, absolut drepte, pe brațul drept, un întreg șir de răni, identice cu cicatricile pe care Buzz le văzuse pe brațul unui actor de la RKO căruia i se reconstruise fața după un accident de automobil și pe care actorul respectiv i le arătase cu mândrie, spunându-i că numai doctorul Lux făcea grefe din braț, unde se afla pielea de cea mai bună calitate, așa încât grefele ieșeau impecabil. Actorul îi spusese că Terry îl făcuse să arate *exact* ca înainte de accident. Când se uita la pielea lui, nici el însuși nu putea să observe diferența.

Terry Lux o ținuse pe Claire De Haven de trei ori la dezintoxicare în clinica lui.

Terry Lux avea angajați care măcelăreau găini cu bețe *zoot*.

Terry Lux îi spusese că Loftis obișnuia să-i facă rost lui Claire de heroină. Marty Goines murise din cauza unei supradoze de heroină. Terry Lux prepara morfină pentru curele de dezintoxicare ale dependenților chiar la clinica lui.

Buzz rămase cu lupa aproape de perete și continuă să studieze fotografiile. Dădu peste un cadru din spate cu Coleman fără cămașă și văzu o suită de cicatrici perfect verticale, care îl făcură să se gândească la rănile provocate de bățul *zoot*. Găsi un alt set de poze, în care Coleman stătea mereu aplecat peste Claire De Haven. Dovada clară: chirurgia plastică îl făcuse pe Coleman Masskie Loftis să semene așa de tare cu părintele lui. Și înainte semăna îndeajuns cu tatăl său pentru a-l recunoaște din fotografiile lui Delores, dar acum *era el*. „Protecția specială” față de Dudley Smith era deghizarea lui în chip de Loftis.

Buzz desprinse de pe perete cea mai bună fotografie a lui Coleman, o băgă în buzunar, apoi se repezi la o masă încărcată cu rapoartele celor de la Procuratură. Trecu rapid la ultimele consemnări. Polițiștii nu reușiseră decât s-o interogheze pe fiica lui Lesnick, care le spusese că bătrânul era pe moarte, avea cancer la plămâni și se gândea să se interneze într-un sanatoriu, unde să sfârșească în pace. Tocmai se pregătea să strecoare în buzunar o listă cu sanatoriile din zonă, când auzi exclamația „Trădătorule!” și îi văzu pe Mickey și pe Herman Gerstein la câțiva pași de el.

Cohen era o țintă perfectă, dar cei șase martori prezenți îi anulau șansa loviturii. Buzz zise:

— Presupun că asta-nseamnă că poziția mea de paznic e *kaput*. Nu, Mick?

Tipul arăta în egală măsură jignit și dement.

— Scârbă de creștin căcănar! Sugător de pulă! Comunistule! Câți bani ai primit de la

mine? Câți bani ai primit la intervenția mea, ca să mi-o tragi așa cum mi-ai tras-o?

Buzz zise:

— Prea mulți, Mick.

— Nu-i un răspuns inteligent, măi pulă! Ar trebui să mă implori! Ar trebui să mă implori să nu te termin încet!

— Ar ajuta la ceva?

— Nu.

— Păi, vezi, șefu'?

Mickey zise:

— Herman, ieși de-aici!

Gerstein ieși. Secretarele continuau să dactilografieze, iar funcționarii continuau să îndosarieze. Buzz îl mai întărâtă un pic pe micul cocoșat:

— Fără resentimente, bine?

Mickey îi zise:

— Îți propun un târg, pentru că atunci când zic eu „târg", e ceva în care poți avea întotdeauna încredere. Corect?

„Încredere" și „târg" constituiau marca omului – de aceea lucra cu el și nu cu Siegel sau Dragna.

— Sigur, Mick.

— Trimite-o pe Audrey înapoi la mine și nu-i voi face nici cel mai mic rău, iar pe tine n-o să te omor încet. Mă crezi pe cuvânt?

— Da.

— Ești convins că o să pun mâna pe tine?

— Ești favorit la bursa pariurilor.

— Atunci fii băiat deștept și fă-o.

— Nu facem târgul. Ai grijă, ovreiașule! O să-ți simt lipsa. Pe cuvânt.

•

La sanatoriul Pacific – rapid.

Buzz ieși de pe autostrada Pacific Coast și claxonă la poartă. Difuzorul cârâi:

— Da?

— Turner Meeks. Îl caut pe doctor Lux.

Vreme de zece secunde bune se auziră niște pârâituri, apoi:

— Parcați în stânga dumneavoastră, lângă poarta pe care stă scris „Vizitatori". Traversați apoi holul și luați ascensorul până la etajul întâi. Domnul doctor vă va primi în biroul lui.

Buzz se conformă, parcă mașina și trecu prin hol. Ascensorul era ocupat. O luă pe scări spre etajul întâi, văzu ușa de acces întredeschisă, auzi „Babuinul ăla de țărănoi!" și se opri înainte de ultima treaptă.

Vocea lui Terry Lux:

— … dar trebuie să discut cu el. E cea mai bună legătură cu Howard Hughes. Ascultă, azi ar fi trebuit să apară în ziare o chestie legată de ceva care mă interesează. Un tip cu care făceam afaceri a fost asasinat. Tocmai am auzit la radio, așa că procură-mi toate ziarele de dimineață în timp ce eu discut cu clovnul ăsta.

Șansele existenței unei afaceri între Lux și Gordean: șase la unu în favoarea ei. Buzz se întoarse la mașină, își luă bastonul, îl vârî la spate și se întoarse cât putu de încet înăuntru. Ascensorul era gol. Apăsă pe butonul pentru etajul al doilea și se lăsă purtat spre înălțimi, gândindu-se cât de mult iubea Terry banii și cât de puțin îi păsa de unde proveneau. Ușa se deschise. Însuși doctorul drogaților venise să-l întâmpine acolo.

— Buzzy, e un secol de când nu ne-am văzut!

Holul administrației arăta bine și pustiu – nicio asistentă, niciun brancardier. Buzz zise:

— Ce mai faci, Terry?

— Interes de serviciu, Buzz?

— Sigur, șefu'. Plus ceva strict secret. Există vreun loc unde putem sta de vorbă?

Lux o luă pe hol și îl conduse pe Buzz într-o mică încăpere cu fișete și planșe cu schițe de reconstrucție facială, închise ușa. Buzz o încuie și se rezemă de ea. Lux întrebă:

— Ce dracu' faci?

Buzz își simți bastonul gâdilându-l pe spate.

— În primăvara lui '43 i-ai făcut o operație estetică fiului lui Reynolds Loftis. Povestește-mi despre asta.

— Nu știu la ce te referi. Dacă vrei, verifică dosarele mele din '43.

— Acum nu e ceva negociabil, Terry. De data asta spui tot ce știi, inclusiv despre Gordean.

— Nu am nimic de negociat, pentru că nu știu despre ce vorbești.

Buzz scoase bastonul și îi aplică una lui Lux în dosul genunchilor. Lovitura îl expedie pe doctor în perete. Buzz își îngropă mâna în părul lui și îl izbi cu fața de ța ța na ușii. Lux alunecă jos, iar sângele mânji mahonul lustruit. Doctorul murmură:

— Nu mă lovi! Nu mă lovi!

Buzz făcu un pas în spate.

— Stai acolo. Arăți bine pe pardoseală. De ce l-ai tăiat pe băiat ca s-arate ca taică-său? Cine ți-a cerut s-o faci?

Lux își lăsă capul pe spate, își drese glasul și se scutură ca un câine care iese din apă.

— M-ai rănit. M-ai… rănit.

— Fă-ți o operație! Și răspunde-mi!

— Loftis mi-a cerut s-o fac. M-a plătit mult de tot și m-a plătit ca să nu spun la nimeni niciodată. Loftis și psihopatul aveau în esență aceeași structură osoasă. Și-am făcut-o.

— De ce voia Loftis să faci așa ceva?

Lux se ridică în fund și își masă genunchii. Ochii lui se opriră pe un interfon de deasupra unui fișet, unde nu putea ajunge. Buzz zdrobi aparatul cu bastonul.

— De ce? Și nu-mi spune că Loftis voia ca fiul lui să semene cu el ca să poată ajunge vedetă de cinema.

— Pentru că așa mi-a cerut!

Buzz îl mângâie cu bastonul pe picior.

— De ce zici de Coleman că e psihopat?

— Și-a făcut recuperarea aici și l-am prins dând iama la crescătorie! Tăia găinile cu unul din bețele alea *zoot* folosite de oamenii mei! Le bea sângele, băga-mi-aș!

Buzz zise:

— Da, chestii de psihopat.

Se gândi că Terry *nu avea* cum să știe despre crime. Fraierul credea că povestea cu găinile era cel mai rău lucru imaginabil.

— Șefu', ce fel de afaceri învârteai cu Felix Gordean?

— Nu l-am omorât eu!

— Știu că nu. Și sunt destul de sigur că nici nu știi cine a făcut-o. Dar pariez că prin '43 sau '44 i-ai servit niște informații despre Loftis, iar Gordean a început să colecteze bani din șantaj pe tema asta. Îți sună corect?

Lux nu spuse nimic. Buzz reluă:

— Răspunde-mi sau mă apuc să-ți lucrez rinichii.

— Când o să-i spun lui Howard ce-ai făcut, o să ai necazuri.

— Am terminat-o cu Howard.

Lux încercă o variantă pe care o amânase cam mult:

— Bani, Buzz. Despre asta-i vorba, nu? Ai un pont, vrei să te bagi într-o afacere și ai nevoie de ajutor. Am dreptate?

Buzz lansă bastonul, ținându-l de capătul corzii. Vârful bastonului îl lovi pe doctorul Lux în piept. Buzz îl trase înapoi ca pe un yo-yo. Lux scoase un mic sunet admirativ. Buzz zise:

— Coleman, Loftis și Gordean. Fă-mi legătura între ei.

Lux se ridică și își netezi halatul. Apoi spuse:

— Cam la un an după reconstrucția feței lui Coleman m-am dus la o petrecere în Bel Air. Loftis și așa-zisul lui frate erau acolo. M-am prefăcut că nu-i cunosc, fiindcă Reynolds voia ca nimeni să nu afle de operație. În seara aceea, un pic mai târziu, am ieșit afară și i-am văzut pe Coleman și pe Loftis sărutându-se. M-am înfuriat. Îl cioplisem pe băiat pentru un pervers incestuos. Știam că lui Felix îi plăcea să-i stoarcă pe homosexuali, așa că i-am vândut pontul. Bănuiesc că l-a șantajat pe Loftis. Nu arăta atât de șocat, Meeks! Și tu ai fi făcut la fel.

Citat din dosarul lui Minear: „Dacă ai ști pentru *cine* m-a părăsit, ai înțelege de ce am făcut-o" – singura referință pe care Lesnick o lăsase să ajungă sub ochii echipei marelui juriu. *Ordinarul ăla bătrân și pe jumătate mort știa în mod sigur întreaga poveste*. Buzz îl privi pe Lux cum își recuperează demnitatea, apoi îl împinse la perete, țintuindu-l cu bastonul.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Coleman?

Vocea lui Lux era subțire și pițigăiată.

— Prin '45. Cred că băiatul și tăticul se cam certaseră. Coleman a venit la mine cu două mii de dolari și mi-a spus că nu mai vrea să semene atât de mult cu tatăl lui. Mi-a cerut să-i distrug fața în mod științific. I-am spus că din moment ce-mi place atât de mult să provoc durere, nu-i voi lua decât o mie cinci sute. L-am legat pe un scaun stomatologic, mi-am pus niște mănuși grele și i-am spart fiecare os al feței. L-am ținut pe morfină în timp ce se recupera acolo, lângă cotețele de găini. A plecat cu o mică dependență și cu niște vânătăi nu foarte mici. Și-a lăsat barbă și tot ce-a mai rămas din Reynolds erau ochii. Acum vrei să iei bastonul ăsta afurisit de pe mine?

Bingo – explicația heroinei din cazul Goines. Buzz ridică bastonul.

— Știu că îți prepari morfina chiar aici.

Lux scoase un scalpel din buzunar și începu să-și curețe unghiile.

— Cu aprobarea poliției.

— Mi-ai spus că Loftis îi procura heroină lui Claire De Haven. El și cu tine vă foloseați de aceiași furnizori?

— De unii dintre ei. Negri cu relații la poliție la ei în ghetou. Eu nu tratez decât cu lachei desemnați oficial, ca și tine.

— Coleman avea informații despre ei?

— Sigur. După prima operație i-am dat o listă. Era îndrăgostit de Claire și mi-a spus că dorea s-o ajute să-și procure marfa, să o transporte chiar el, ca ea să nu trebuiască să aibă de-a face cu negrii. Când a plecat, după a doua operație, probabil că i-a folosit ca să-și rezolve propria dependență.

Un rând de aplauze pentru Coleman Loftis: se vindecase de obiceiul de a consuma morfină și trecuse la sacrificii rituale pentru șobolani.

— Vreau lista aia. Acum.

Lux descuie fișetul de lângă interfonul distrus. Extrase o pagină plină de însemnări și câteva coli goale. Buzz zise:

— Păstrez eu originalul.

Și înșfăcă foaia.

Doctorul dădu din umeri și continuă să-și curețe unghiile. Buzz tocmai se apucase să-și bage bastonul la loc. Doctorul Lux îi zise:

— Nu te-a învățat mama ta că nu e frumos să te holbezi la cineva?

Buzz rămase tăcut.

— Genul tăcut, dur. Sunt impresionat.

— Eu sunt impresionat de tine, Terry.

— Cum așa?

— De puterea ta de recuperare. Pariez că te-ai convins deja că mica umilință la care ai fost supus nici n-a avut loc.

Lux oftă.

— Sunt din Hollywood, Buzz. Problemele vin și trec, iar asta e deja o amintire confuză. Pot să te întreb și eu ceva o secundă?

— Sigur.

— Despre ce-i vorba? Trebuie să fie niște bani pe undeva. Tu nu lucrezi pe gratis.

Adiós, Terry.

Buzz îi înfipse o lovitură în rinichi – cea mai dură lovitură de baston a sa. Scalpelul căzu din mâna doctorului. Buzz îl prinse, îi aplică doctorului un genunchi în boașe, îl proiectă în perete și îi lipi palma dreaptă de zid în stil christic. Lux țipă. Buzz îi înfipse scalpelul în mână și îl îndesă până la refuz cu bastonul. Lux continuă să urle, dându-și ochii peste cap. Buzz îi îndesă o mână de bancnote în gură.

— E vorba de-o datorie. Iar ăștia-s pentru Coleman.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Mal dădu din nou târcoale casei lui De Haven, întrebându-se dacă cei dinăuntru vor pleca vreodată, ca el să poată căuta dosarele, și dacă aflaseră deja de Gordean. În caz că Chaz Minear i-ar fi sunat, ar fi dat fuga numaidecât la el. Crima apăruse pe prima pagină a ziarelor, fusese anunțată în mod frecvent la radio, iar prietenii lor știau în mod sigur că Loftis îl cunoscuse pe individ. Dar ambele mașini rămâneau pe loc, iar Mal nu putea decât să aștepte pe aproape, gata să dea buzna înăuntru.

Pe Canon Drive până la Elevado, pe Comstock până la Hillerest, apoi la Santa Monica și înapoi. Supravegherea staționară era un fel de invitație la arestare pentru omniprezenții polițiștii din Beverly Hills, pentru că Mal nu opera în zona lui și comitea astfel un delict penal grav. Ori de câte ori ajungea în preajma casei, își imagina tot felul de orori ce se puteau petrece înăuntru. Loftis și fiul lui. Era ca un cuțit înfipt în acea parte din el care trăia ca să-l protejeze pe Stefan. După două ore de condus în cercuri, simți că amețește. O sunase pe operatoarea lui Meeks și-i lăsase un mesaj – așteaptă-mă pe Canon Drive –, dar mașina lui Buzz nu mai apărea, iar el era pe punctul de a năvăli pe ușă cu pistolul în mână.

Santa Monica, apoi înapoi spre Canon. Mal văzu un băiat ce livra ziare, aruncându-le pe peluzele caselor și în verande, și îi veni o idee. Trase mașina la trei case după locuința lui Claire și fixă imaginea verandei ei în oglinda retrovizoare. Băiatul aruncă ziarul, care lovi ușa. Ușa se deschise și o mână androgină pescui ziarul. Dacă încă nu știau, vor afla curând, iar dacă reușeau să-și depășească teama din creier, vor gândi *Chaz*.

Trecu un minut lung. Mal se foi și găsi pe bancheta din spate un pulover vechi – bun pentru spargerea unui geam cu pumnul. Urmară alte câteva clipe lungi, apoi Loftis și Claire ieșiră în grabă, luând-o spre Lincolnul din fața casei. Femeia se așeză la volan, iar Loftis în dreapta ei. Mașina demară, îndreptându-se spre sud – în direcția locuinței lui Minear.

Mal se apropie de casă – un bărbat înalt, distins, într-un costum la două rânduri, având în mână un pulover împăturit. Văzu o fereastră lângă ușă, îi arse un pumn, vârî mâna înăuntru și descuie. Intră, încuie ușa și blocă încuietoarea.

Existau cel puțin cincisprezece încăperi care trebuiau cercetate. Mal se gândi: dulapuri, debarale, camere cu birouri. Dădu peste masa de scris de lângă scara interioară. Trase afară cel puțin o jumătate de duzină de sertare și verifică și debaraua alăturată, căutând și verificând dosare și hârtii.

Nimic.

Se duse în partea din spate a casei. Alte două debarale. Aspiratoare, perii de covor, haine din blană de nurcă și o rugă înălțată spre Dumnezeul lui prezbiterian: Rogu-Te, nu-i lăsa să le țină într-un seif! O cameră de lucru în care se ajungea prin baia din spate, o bibliotecă, un birou cu opt sertare pline cu de toate: scenarii de film, coli, plicuri, hârtii personale vechi de-ale lui Loftis… dar niciun fund dublu, niciun compartiment secret.

Mal ieși din încăpere pe o ușă laterală și simți miros de cafea. O luă pe urmele lui și ajunse într-o cameră mare, cu un ecran de film pe perete și un proiector în fundul

încăperii. Măsuța pe care stătea un vas de cafea și mai multe hârtii era plasată exact în mijloc, cu două scaune vârâte sub ea – scena unui studio de lucru. Se duse acolo, începu să citească și își dădu seama cât de bun ar fi putut deveni Danny Upshaw.

Puștiul scrisese cu litere mari, lizibile. Gândea inteligent, scria limpede și ar fi rezolvat ușor cazul celor patru asasinate dacă LAPD l-ar mai fi lăsat în pace o zi sau două. Totul era chiar acolo, în fața lui: primul raport, apoi, pe pagina a treia, menționarea celui de-al doilea martor al răpirii lui Marty Goines. Claire și Loftis încercuiseră informația, confirmând cele spuse de Minear: și ei încercau să-l găsească pe fiul lui Loftis.

Pagina a treia.

Martorul ocular Coleman Healy, interogat de Danny Upshaw în prima zi dedicată investigării cazului.

El avea aproape treizeci de ani – vârsta corectă. *El* era descris astfel: suplu și cu barbă, una fără îndoială falsă, pe care și-o scotea atunci când devenea tatăl/amantul lui. Din *față* confirma descrierea din profil făcută de barman când juca rolul unui bărbat între două vârste. *El* era primul (și, după spusele lui Jack Shortell, singurul) martor care îl identificase pe Marty Goines ca fiind homosexual, primul indiciu homo consemnat de Upshaw pe lângă mutilări. Machiat, Coleman putea să pară între două vârste. Ținând cont de șuvițele argintii găsite de doctorul Layman lângă râul L.A., era ușor de crezut că acest Coleman Masskie/ Loftis/ Healy comisese asasinatele, fiind însetat de sânge și dornic să se răzbune pe incestuosul Reynolds.

Dar un singur lucru nu se potrivea: Danny îl interogase pe Coleman și îl întâlnise pe Reynolds. De ce nu reacționase la evidenta lor asemănare?

Mal parcurse restul paginilor, simțind că puștiul îi dădea puteri. Totul era absolut logic și extrem de inteligent: Danny ajunsese să surprindă cu finețe psihologia asasinului. Urma un raport de șaizeci de pagini despre intrarea prin efracție din Tamarind Street. Chiar o *făcuse*! Blestemate fie restricțiile existente între comitat și municipalitate! Îi fusese teamă că LAPD îi va distruge întregul caz. De aceea n-a venit să facă testul cu detectorul de minciuni, care l-ar fi găsit nevinovat în privința lui Niles. De aceea alesese regatul umbrelor. Fotografiile care evidențiau modelele desenate cu sânge erau inserate și ele în rapoarte. Mal era sigur că fuseseră făcute chiar de Danny, care îndrăznise să facă o cercetare criminalistică pe teritoriul inamic. Simți că i se umezesc ochii și se văzu cum clădește capetele de acuzare pentru Ellis Loew cu probele strânse de Danny, devenind el însuși faimos. Monstrul Wolverină ajungea în camera de gazare, trimis acolo de ei amândoi și de cel mai improbabil prieten bun pe care l-ar fi putut avea un polițist cu grad mare: Buzz Meeks.

Mal își șterse ochii. Stivui frumos foile și fotografiile. Văzu pe marginea unui raport despre investigațiile din ghetoul negrilor un scris de femeie, cu hoteluri și cluburi de jazz bifate peste scrisul lui Danny. Vârî pagina respectivă în buzunar, luă întregul dosar și se îndreptă spre ușa de la intrare. În broasca ușii se auzi o cheie. Dar încuietoarea era blocată. Mal o deschise, plin de curaj, așa cum făcuse și Danny Upshaw pe Tamarind Street.

Claire și Loftis erau pe verandă. Se uitară la geamul spart, apoi la Mal și la dosarul

de sub braț. Claire zise:

— Ai încălcat pactul nostru.

— Mă fut în el de pact!

— Aveam de gând să-l omor. Până la urmă mi-am dat seama că nu există altă cale.

Mal remarcă punga de cumpărături din brațele lui Loftis și își dădu seama că nu avuseseră timp să-l întâlnească pe Minear.

— Pentru justiție? Justiția poporului?

— Tocmai am discutat cu avocatul nostru. Ne-a spus că nu vei putea dovedi în niciun fel nicio acuzație de crimă îndreptată împotriva noastră.

Mal îl privi pe Loftis.

— Totul va fi dat în vileag. Tu, Coleman… totul. Vine marele juriu și procesul lui Coleman.

Loftis păși în spatele lui Claire, ținând capul plecat. Mal se uită în stradă și îl văzu pe Buzz ieșind din mașină. Claire își îmbrățișă logodnicul. Mal îi zise:

— Caută-l pe Chaz. A ucis un om pentru tine.

CAPITOLUL PATRUZECI

Spre ghetou, în mașina lui Mal. Aveau pe bord lista lui Lux cu furnizorii de heroină și lista lui Danny/Claire. Mal conducea. Buzz se întreba dacă nu cumva îl omorâse pe chirurgul estetician al vedetelor. Vorbiră amândoi.

Buzz primul: confirmarea prin leșin venită de la nepoata Mary Margaret și ciocnirea cu Lux, mai puțin răstignirea. Vorbi despre operația lui Coleman, un truc menit să-l protejeze de Dudley și să satisfacă perversitățile tatălui, despre Lux, care i-a furnizat lui Gordean informațiile pentru șantaj, despre povestea cu fața arsă – o diversiune menită să ascundă perversitatea față de camarazii de stânga ai lui Loftis: bandajele nu ascundeau altceva decât inciziile chirurgicale. Buzz lăsă pentru final episodul cu distrugerea feței lui Coleman de către Lux. Mal interveni, folosindu-se de prilej pentru a-l introduce în peisaj pe saxofonistul Healy, chestionat de Danny Upshaw în ziua de Anul Nou. Iată de ce puștiul nu reacționase la asemănarea perfectă Loftis/Coleman: ea nu mai exista.

Apoi Mal vorbi despre Coleman. Coleman dezvăluie că Marty Goines e homosexual. Coleman pomenește în mod repetat de bărbatul înalt și cărunt. Coleman cu perucă și, probabil, machiaj, în momentul abordării victimelor, dar fără barba cu care îl cunoscuse Danny. Loftis și Claire l-au pus pe Mondo Lopez să fure dosarul lui Danny când au aflat că acesta se ocupa de uciderea homosexualilor. Juan Duarte dezvăluise că Danny e polițist. Mal repovesti interogarea lui Minear. Coleman – al treilea pion în triunghiul amoros din ’42-’43. Chaz l-a împușcat pe șantajistul Gordean pentru a se reabilita în ochii lui Claire și Loftis. Claire și Loftis erau în căutarea lui Coleman. Mal și Buzz căzură de acord: Marty Goines, o veche cunoștință de-a lui Coleman, constituise, probabil, o victimă accidentală – apăruse atunci când asasinul-șobolan *trebuia* să ucidă. Victimele doi, trei și patru trebuiau să facă legătura cu tăticul Reynolds – o tactică infernală de

defăimare.

Ajunseră pe Central Avenue Strip, o stradă cu fațade multicolore, cuprinsă de liniștea amiezii: Taj Mahal, palmieri decorați cu beculețe de Crăciun, chei muzicale argintii, dungi de zebră și un monstru din ghips cu ochi roșii, sclipitori. Niciunul dintre cluburi nu părea să fie deschis. Portarii și paznicii parcărilor, ce măturau mucuri de țigară și cioburi de sticlă, erau singurii inși de pe stradă. Mal parcă mașina și luă la purecat partea de vest, iar Buzz pe cea de est.

Vorbi cu oamenii de ordine. Vorbi cu paznicii parcărilor. Împărți toți banii pe care nu-i îndesase în gura lui Terry Lux. Trei dintre negrotei îi răspunseră cu „Ha?" Doi dintre ei nu-l mai văzuseră pe Coleman, saxofonistul alto, de vreo două săptămâni. Un clovn într-o tunică purpurie, de amiral, auzise că Healy cânta într-un club privat din Watts, unde albilor li se permitea să cânte dacă erau băieți salon și nu puneau laba pe decolteurile negreselor. Buzz traversă și continuă să interogheze, apropiindu-se de partenerul său. Încă trei „Ha"-uri și Mal veni în pas alergător spre el.

— Am vorbit cu un gagiu care l-a văzut pe Coleman săptămâna trecută la Bido Lito's. Zice că stătea de vorbă cu un evreu bătrân și bolnăvicios, pe jumătate mort. Tipul crede că arăta ca unul din acei iubitori de jazz de la azilul de bătrâni de pe strada 78, colț cu Normandie.

Buzz întrebă:

— Te gândești la Lesnick?

— Suntem pe aceeași lungime de undă, flăcău.

— Nu-mi mai spune „flăcău", că mă ia cu friguri. Șefu', am citit un raport acasă la Ellis. Fata lui Lesnick zice că tăticul ei se gândea să intre într-un sanatoriu, unde să dea ortul popii liniștit. Era acolo o întreagă listă, da' n-am reușit s-o șterpelesc.

— Hai să încercăm mai întâi la Normandie. Ai aflat ceva?

— Coleman s-ar putea să cânte într-un club privat din Watts.

Mal zise:

— Căcat! Acum câțiva ani am lucrat la secția de pe Strada 77. Există tone de cluburi private acolo. Niciun alt detaliu?

— Nț.

— Hai să mergem!

Ajunseră rapid la azilul „Steaua lui David". Mal trecu pe galben și depăși limita de viteză cu treizeci de kilometri. Clădirea, de un maroniu spălăcit, arăta ca un fel de pușcărie de minimă siguranță pentru cei pe moarte. Mal parcă și se duse direct la recepție. Buzz găsi afară un telefon public și se uită la lista cu sanatorii.

În Southside existau treizeci și patru. Buzz rupse paginile din carte. Îl văzu pe Mal stând lângă mașină și se îndreptă spre el, scuturând din cap.

— Treizeci și patru de aziluri. Va fi o zi lungă.

Mal îi zise:

— Nimic aici, înăuntru. Nimeni cu numele de Lesnick, nimeni care să moară de cancer la plămâni. Și nici urmă de Coleman.

Buzz propuse:

— Hai să încercăm pe la hoteluri și la dealerii de droguri. Dacă nu dăm peste nimic,

facem rost de fise și începem să sunăm pe la aziluri. Cred că Lesnick e implicat cumva. Dacă el era cel care vorbea cu Coleman, e clar. Și nu cred că s-a internat sub numele lui adevărat.

Mal bătu cu palma în capota mașinii.

— Buzz, Claire a făcut lista aia cu hotelurile. Minear zicea că ea și Loftis încearcă să-l găsească pe Coleman. Dacă au făcut-o deja…

— Nu înseamnă nimic. Coleman a fost văzut prin zonă săptămâna asta. Poate că se mută de la un local la altul, dar rămâne aproape de muzică. Ceva nu e cușer la el cu muzica asta, pentru că nimeni nu a zis că ar fi cântat la vreun instrument, iar coloranții zic că-i un saxofonist alto tare de tot. Eu zic să-i dăm bătaie cu hotelurile și băieții cu heroina cât mai e ziuă, iar pe seară să ne ocupăm de cluburile alea.

— Hai.

Hotelul Tevere, pe 84 cu Beach – niciun alb. Hotelul Galleon, pe 91 cu Bekin – singurul alb cazat acolo, într-o cameră single, era un barosan de o sută cincizeci de kilograme, împreună cu soția lui neagră și cei patru copii, întorcându-se la mașină, Buzz verifică cele două liste și-l apucă de braț pe Mal.

— Ha!

Mal întrebă:

— Ce-i?

— Hotelul Purple Eagle, pe 96 cu Central. E pe lista lui Claire. Roland Navarette, Purple Eagle, camera 402, e și pe lista lui Lux.

— Ți-a luat ceva timp.

— Cerneala e-ntinsă.

Mal îi întinse cheile.

— Tu conduci. Eu mă uit să văd ce altceva ți-a mai scăpat.

O luară spre sud-est. Buzz schimba febril vitezele. Mal studie cele două liste și zise:

— Singura potriveală. Știi la ce mă gândesc?

— La ce?

— Lux îi cunoaște pe Loftis și pe De Haven, iar Loftis îi procura heroină lui Claire. Ei doi ar putea avea acces la furnizorii lui Lux.

Buzz zări Purple Eagle – un bloc din beton de șase etaje, cu o serie de ornamente de crom fixate deasupra marchizei purpurii și zdrențuite de la intrare.

— S-ar putea, zise el, parcând lângă altă mașină.

Mal ieși primul din mașină și intră în hotel în pas alergător.

Buzz îl ajunse din urmă la recepție. În holul cufundat într-o căldură înăbușitoare Mal se legitimă în fața recepționerului, un negru uscățiv, într-o cămașă cu butoni și uniformă încheiată la toți nasturii. Acesta murmură „Da, domnu', da, domnu'", cu un ochi la Mal și o mână sub tejghea.

Mal întrebă:

— Roland Navarette. Mai stă la 402?

Omul zise:

— Nu, domnu', nu, domnu'.

Mâna lui scotocea în continuare sub tejghea. Buzz ocoli tejgheaua și îl prinse de mână

exact când era gata să apuce plicul cu droguri. Îi îndoi degetele. Negroteiul țipă:

— Da, domnu', da, domnu'!

Buzz întrebă:

— Un alb către treizeci de ani, poate cu barbă. Jazzist. Ia heroină de la Navarette?

— Nu, domnu', nu domnu'!

— Băiete, spune adevărul sau îți rup mâna cu care ți-o tragi în venă și te arunc în arestul celor de la Șapte-Șapte!

— Da, domnu', da, domnu'!

Buzz îi dădu drumul și puse plicul pe birou. Recepționerul își masă degetele.

— Bărbat alb, femeie albă aici, pus aceleași întrebări acu' douăj' de minute. Spus lor, spun vouă, Roland curat, nu mai vinde heroină nicicum.

Ochii mișelului poposiră pe telefon. Buzz îl smulse din priză și-l aruncă la pământ. Mal alergă spre scări.

Buzz gâfâi agitat pe urmele lui, ajungându-l din urmă pe culoarul de la al patrulea etaj. Mal stătea în mijlocul coridorului, ce duhnea a putred. Avea pistolul scos și arăta spre o ușă. Buzz își recăpătă suflul, scoase pistolul și se postă în fața ușii.

Mal numără. La trei sparseră ușa. Un negru în niște chiloți murdari stătea pe jos și își înfigea în braț acul unei seringi, fără să bage în seamă zarva sau pe cei doi albi care îl amenințau cu pistoalele. Mal îl lovi cu piciorul și îi smulse acul din venă. Buzz văzu o hârtie de-o sută de dolari odihnindu-se lângă o seringă nouă de pe noptieră și înțelese că Loftis și Claire cumpăraseră un indiciu prețios.

Mal îl pălmui pe dealer, încercând să-l trezească din aburii drogului. Buzz știa că e inutil. Îl smulse dintre palmele lui Mal, îl târî la baie, îi vârî capul în closet și trase apa. Roland Navarette se întoarse la realitate, cuprins de frisoane, friguri și accese de tuse. Primul lucru pe care îl văzu când scoase capul din apă a fost o țeavă de 38 între ochi. Buzz întrebă:

— Unde i-ai trimis pe albii ăia după Coleman?

Roland Navarette zise:

— Omule, faci poante.

Buzz armă pistolul.

— Nu mă sili s-o fac.

Roland Navarette scuipă:

— La ora asta Coleman cântă la intersecția dintre 106 și Avalon.

•

Watts, cod trei, fără sirenă. Buzz își mângâia bastonul. Mal ținea piciorul apăsat pe accelerație în fluxul de mașini din amurg. Intersecția dintre 106 și Avalon se găsea în inima districtului Watts: fiecare colibă acoperită cu carton gudronat avea capre și găini în curtea de dincolo de gardul de sârmă ghimpată. Buzz își imagină că negrii demenți le sacrificau în ritualuri *voodoo* și poate chiar îl invitau și pe Coleman la o tocăniță de wolverine și o noapte de jazz îndrăcit. Apoi văzu o serie de luminițe albăstrui pâlpâind la intrarea unei clădiri.

— Trage pe dreapta. Văd locul, spuse el.

Mal trase tare dreapta și, după ce parcă lângă bordură, opri motorul. Buzz arătă

peste drum.

— Mașina aia albă era parcată pe aleea din fața casei lui De Haven.

Mal dădu din cap, deschise torpedoul și scoase o pereche de cătușe.

— Aveam de gând să anunț presa, dar cred că nu mai avem timp.

Buzz zise:

— Poate că nu-i aici. Loftis și Claire l-ar putea aștepta sau poate au dat deja de necazuri. *Tu* ești pregătit?

Mal dădu din cap. Buzz văzu un grup de negri ce formau o coadă la ușa iluminată în albastru și intrau unul câte unul. Îi făcu semn lui Mal să iasă din mașină. Traversară grăbiți strada și intrară imediat după ultimii negri din grup.

La intrare era un negrotei gigantic, într-o cămașă albastră cu dungi. La început încercă să le blocheze intrarea, apoi făcu un pas în spate și se înclină – un gest clar de politețe față de poliție.

Buzz intră primul. În afara becurilor albastre, ca de Crăciun, lipite pe pereți și a unui spot minuscul ce lumina barul, localul era cufundat complet în întuneric. Clienții stăteau la mese cochete, cu fața spre scenă, iar formația de muzică era luminată din spate de alte becuri albastre: spoturi acoperite cu celofan, ce clipeau. Muzica era asurzitoare, cu puțin sub nivelul de gălăgie. Trompetistul, contrabasistul, bateristul, pianistul și trombonistul erau negri și purtau cămăși albastre cu dungi. Saxofonistul alto era Coleman, fără barbă, iar un bec albastru pâlpâia exact în ochii tăticului Reynolds.

Mal îl îmbrânci ușor pe Buzz și-i spuse tare în ureche:

— Claire și Loftis sunt la bar. Într-un colț discret.

Buzz se răsuci pe călcâie, îi văzu pe cei doi, apoi aproape că țipă pentru a se face auzit:

— Coleman nu-i poate vedea. Îl abordăm când încetează gălăgia asta blestemată.

Mal se îndreptă spre peretele din stânga, în direcția scenei, ținând capul plecat. Buzz îl urmă la câțiva metri distanță, în pași de dans: nu sunt nelalocul meu, nu sunt polițist. Când ajunse aproape de marginea scenei, își întoarse privirea spre bar. Claire era tot acolo, dar Loftis dispăruse. Ușa din dreapta tocmai se închidea, lăsând să se vadă o felie de lumină.

Buzz îl bătu pe Mal pe umăr. Mal îi făcu semn că știa deja. Buzz scoase pistolul din toc și îl puse în buzunarul drept al pantalonilor. Mal îl ținea pe al lui lipit de picior. Negrii încetară să cânte, iar Coleman se lansă într-un număr solo: scâncete, gemete, vaiere, grohăituri, chițăieli. Buzz se gândi la niște șobolani gigantici, care sfâșiau carnea în ritmul muzicii. Un zgomot ascuțit păru să îi sfredelească auzul o veșnicie: saxofonul lui Coleman se înălța spre stele. Luminile albastre muriră. Sunetul ascuțit se îmblânzi, trecând într-o tonalitate joasă, șuba-duba, șuba-duba, se stinse în întuneric și apoi pieri cu totul. Se aprinseră niște lumini veritabile, iar publicul năvăli spre scenă, aplaudând.

Buzz se zbătu în vâltoarea de trupuri, cu Mal lângă el, ridicat pe vârfuri, ca să vadă mai bine. Toți ceilalți din jur erau negri. Buzz clipi și îl văzu pe Coleman ieșind pe ușa din dreapta, cu saxofonul ținut deasupra capului.

Mal se uită la Buzz. Buzz îi întoarse privirea. Ca să ajungă acolo, împinseră și loviră cu coatele și cu genunchii, alegându-se și ei cu coate, îmbrânceli și băuturi aruncate în

față. Buzz ajunse la ușă și se șterse la ochi, ca să alunge înțepătura de la whisky. Dincolo de ușă se auziră un țipăt și o împușcătură. Mal ieși primul, cu pistolul în mână.

Altă împușcătură. Buzz fugi după umbra lui Mal. Un coridor mirositor, acoperit cu linoleum. Două siluete ce se luptau pe jos, la vreo șapte metri de el. Mal ochi, susținând cu o mână brațul cu pistolul. Un negru apăru de după colț și încercă să-l oprească. Mal îl împușcă de două ori. Omul se izbi de perete și căzu cu fața în jos. Buzz reuși să-i vadă pe cei doi la pământ: Loftis strangulat de Coleman Healy, care avea în gură o proteză uriașă, cu niște colți urâți, trandafirii. Pieptul lui Coleman era plin de sânge. Picioarele și vintrele lui Loftis erau îmbibate cu ceva roșu închis. Lângă cei doi zăcea un pistol.

Mal urlă:

— Coleman, întoarce-te!

Buzz alunecă de-a lungul peretelui, cu pistolul ridicat, căutând o poziție din care să-l împuște în plin pe șobolan. Coleman scoase un răget, parțial înăbușit de proteză, și îl mușcă pe tatăl lui de nas. Mal trase de trei ori, nimerindu-l pe Loftis în piept și în coapsă și proiectându-l din calea fiarei ce-l ataca. Coleman își încolăci brațele în jurul tatălui său ca un animal flămând, repezindu-se la gâtul lui. Buzz ținti spre capul acela lacom de sânge. Mal îl blocă și trase din nou, iar glonțul ricoșă în zigzag din perete. Buzz se eliberă și apăsă pe trăgaci. Coleman se apucă de umăr. Mal scoase cătușele din buzunar și alergă într-acolo.

Buzz se aruncă pe burtă și căută alt unghi. Picioarele lui Mal, apoi poalele hainei lui îl împiedicau să tragă. Se ridică anevoie în picioare și o luă la fugă. Îl văzu pe Coleman apucând pistolul de jos și țintind. Una, două, trei împușcături – Mal fu propulsat în sus și se roti în aer, cu fața spulberată. Cadavrul lui se prăbuși în fața lui Buzz. Polițistul se repezi direct la Coleman, care îi rânji din dosul colților însângerați și ridică pistolul. Buzz trase primul, golindu-și încărcătorul în proteza de wolverină și urlând cât putea de tare, până când rămase fără niciun glonț. Continuă să zbiere și încă mai zbiera atunci când pe coridor năvăliră o mulțime de polițiști, ce încercau să-l ia pe Mal Considine de lângă el.

PARTEA A PATRA

Bluesul vânătorului de comuniști

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI UNU

Trecură zece zile. Buzz se ascundea într-un motel din San Pedro. Johnny Stompanato îi aducea informații și îl sâcâia cu datoria rămasă de pe urma poveștii cu Minear. Restaurantul chinezesc din capătul străzii îi furniza trei mese unsuroase pe zi. Ziarele și radioul veneau cu tot mai multe informații. Buzz o suna în fiecare seară pe Audrey în Ventura, turnându-i tot soiul de povești despre Rio și Buenos Aires, de unde guvernul american nu te putea extrăda, iar Mickey era prea zgârcit ca să-și trimită oamenii acolo. Se frământa cu cel mai dement plan de făcut bani din întreaga lui carieră în L.A., întrebându-se dacă va scăpa cu viață, ca să poată cheltui suma câștigată. Asculta muzică *country,* iar Hank Williams și Spade Cooley îi stârneau senzații teribile. Îi era un dor îngrozitor de Mal Considine.

După partida de tir o armată de la LAPD liniștise mulțimea și evacuase cadavrele. Patru morți: Coleman, Loftis, Mal și portarul împușcat de el. Claire De Haven dispăruse. Probabil că ea îl pornise pe Reynolds în misiunea aceea nebunească și, auzind împușcăturile, s-a gândit că o mântuire pe noapte era de ajuns, așa că a comandat foarte calmă un taxi, ca să se ducă acasă și să plănuiască alte revolte populare în stil Beverly Hills. Buzz l-a urmat pe Mal la morgă și a dat o declarație la brigada Șapte-Șapte, făcând legătura dintre morțile lui Healy și Loftis și uciderea homosexualilor și insistând ca meritele pentru rezolvarea cazului să-i fie atribuite răposatului detectiv Danny Upshaw. Declarația lui omise ilegalitățile comise de el și de Mal. Buzz nu i-a menționat deloc pe Felix Gordean, Chaz Minear, Dudley Smith sau Mike Breuning. Las-o pe regina Chaz să se bucure de răzbunarea lui. Iar dementul de Dud era prea mare ca să-l poată taxa pentru moartea lui José Diaz sau „sinuciderea” lui Hartshorn.

Dacă citeai printre rândurile ziarelor, puteai să vezi cum se aranjaseră lucrurile. Asasinarea lui Gordean: caz nerezolvat, niciun suspect. Explicația confruntării cu pistoalele era aceea că el și Mal acționaseră „pe baza indiciilor dintr-un caz mai vechi”. Uciderea negrului îi fusese pusă în cârcă lui Coleman. Cazul nu căpătă nicio tentă comunistă sau homosexuală – Ellis Loew avea multe relații în presă și ura complicațiile. Reynolds cu fiul și amantul lui au fost calificați drept „vechi dușmani, ce încercau să rezolve o dispută domestică”. Gluma glumelor.

Mal Considine a fost înmormântat ca un erou. Primarul Bowron a participat personal la funeralii, ca, de altfel, întregul consiliu al orașului Los Angeles, Comisia de Control și membrii marcanți ai conducerii LAPD. Dudley Smith a ținut un panegiric emoționant, evidențiind „marea cruciadă” a lui Mal împotriva comunismului. În *Herald* a apărut o fotografie cu Dudley strângându-l în brațe pe fiul lui Mal, Stefan, și îndemnându-l „să fie bărbat”.

Johnny Stomp era sursa lui Buzz de informații despre marele juriu, Ellis Loew și Mickey. Situația părea de aur curat pe toate fronturile:

Loew urma să înceapă prezentarea probelor în săptămâna ce urma. O sincronizare perfectă: AUFT continua să fie stigmatizată în ziare și la radio, fiind acuzată de vărsarea de sânge de pe Gower Gulch. Herman Gerstein, Howard Hughes și alți doi patroni de studiouri îi promiseseră lui Loew că îi vor elimina pe cei din AUFT în ziua în care se va întruni marele juriu, anulând contractul cu sindicatul pe baza clauzelor tipărite în subsolul paginii, care justificau expulzarea membrilor acestuia ca urmare a activităților subversive.

Alte vești vesele din gura lui Johnny: Terry Lux suferise un atac de cord în urma unei „lipse prelungite de oxigen", provocată de călușul de bani din gură și de secționarea arterei de la mâna dreaptă. Recuperarea mergea bine, dar distrugerea tendoanelor de la mână îl împiedica să mai efectueze vreodată operații de chirurgie plastică. Mickey Cohen a ridicat miza contractului de suprimare al lui Meeks la 20.000 de dolari. Buzz a mărit suma promisă lui Johnny pentru afacerea Minear la 25.000 de dolari, pentru ca Stompanato să nu-i bage un glonț în cap. Mick își smulgea părul din cap din cauza lui Audrey. Înjghebase un altar cu lucrurile rămase de la ea: pozele de reclamă de pe vremea când era stripperiță și toaletele pe care le purtase în '38, când era mare vedetă în Burbank. Le adunase pe toate în dormitorul din vizuina lui și petrecea ore întregi uitându-se la ele. Uneori putea fi auzit plângând ca un copil.

Iar Turner Meeks, beneficiarul iubirii adevărate nutrite de Va Va Voom Girl, era tot mai gras și se îndopa cu rață *moo shu,* cotlet de porc cu sos dulce-acrișor, creveți *chop suey* și biftec de vită *kowloon* – o mulțime de ultime meniuri ale unui condamnat la moarte. Și, când mai rămase doar o zi până la marea lui ocazie de a pune mâna pe grămada de bani, înțelese că mai voia să afle două lucruri înainte de a-și vârî capul în ștreang: întreaga poveste cu Coleman și de ce AUFT nu recursese încă la șantajul asupra studiourilor – oricare ar fi fost acela. Și bănuia unde ar putea găsi răspunsurile.

Buzz se duse la recepția motelului, schimbă o hârtie de cinci dolari în fise și se deplasă la telefonul public din parcare. Scoase lista cu azilurile de bătrâni pe care o rupsese din cartea de telefoane în ziua cu împușcăturile și începu să sune, dându-se drept polițist. Bănuia că Lesnick se ascunde sub un nume fals, totuși funcționarilor cu care vorbea le menționă și adevăratul lui nume, împreună cu explicațiile „bătrân", „evreu", „muribund", „cancer la plămâni". Sărăcise deja cu trei dolari și zece cenți, când o tânără îi spuse:

— Pare a fi domnul Leon Trotski.

Apoi îi spuse că bătrânul se externase, în ciuda sfatului medicilor, și lăsase următoarea adresă: Redondo Beach, motelul Seaspray, Hibiscus Lane, numărul 10671.

O glumă comunistă ieftină, care-i ușura sarcina. Buzz se duse la o firmă de închiriat mașini și luă un Ford vechi, care arăta destul de obosit pentru a fi bănuit că ar fi o mașină de fugar. Plăti pentru o săptămână, îi arătă funcționarului carnetul de conducere și îi ceru o hârtie și un pix. Funcționarul se conformă. Buzz scrise următoarele:

Doctor Lesnick,

Am făcut parte din echipa de investigație a marelui juriu. Am fost acolo când au murit Coleman și Reynolds Loftis și știu ce s-a întâmplat între ei în '42-'44. N-am făcut publice niciuna din aceste informații. Dacă nu mă credeți, consultați presa. Eu sunt nevoit să părăsesc orașul Los Angeles din cauza unor probleme personale, dar mi-ar plăcea să discutăm despre Coleman. Nu voi transmite ceea ce voi afla marelui juriu. Mi-ar provoca mari neplăceri dacă aș face-o.

T. Meeks

Buzz se deplasă la motelul Seaspray, sperând în sinea lui că moartea lui Mal făcuse inutilă supravegherea lui Lesnick de către oamenii Procuraturii. Ajunse în fața unui țarc plin cu automobile, plasat la capătul unei străzi înfundate, cu vedere la mare. Recepția motelului avea forma unei rachete spațiale ațintite spre stele. Buzz intră și lovi clopoțelul de pe tejghea.

Din spate apăru un tânăr cu niște coșuri oribile pe chip.

— Doriți o cameră?

Buzz întrebă:

— Domnul Trotski mai trăiește?

— Aproximativ. De ce?

Buzz îi înmână o hârtie de cinci dolari și biletul.

— E în cameră?

— Întotdeauna e în cameră. Sau pe plajă. Unde altundeva să fie, la discotecă?

— Dă-i biletul ăsta, fiule. Și păstrează restul. Dacă vrea să mă vadă, hârtia de cinci mai are o soră.

Băiatul cu coșuri îl rugă pe Buzz să aștepte afară. Buzz rămase lângă mașină și se uită cum tânărul traversează curtea și bate la o ușă. Ușa se deschise, băiatul intră, iar după un minut ieși cu două scaune de plajă, însoțit de un bătrân adus de spate, care îl ținea de braț. Bănuiala lui Buzz se adeverise: Lesnick era interesat de o pereche de urechi înțelegătoare înainte de marele lui act final.

Buzz îi lăsă să se apropie. Bătrânul îi întinse mâna încă de la zece metri depărtare. Ochii lui erau aprinși de boală, fața îi era de un bej murdar și întreaga lui făptură arăta scobită și roasă. Vocea îi era puternică, iar zâmbetul care o însoțea dovedea că e mândru de asta.

— Domnul Meeks?

Buzz îi scutură mâna foarte încet, temându-se să nu i-o rupă.

— Da, dom' doctor.

— Și ce grad ai?

— Nu sunt polițist.

— Da? Atunci ce treabă aveai cu marele juriu?

Buzz îi înmână recepționerului hârtia de cinci dolari și luă cele două scaune. Băiatul se îndepărtă zâmbind. Lesnick se sprijini de brațul lui Buzz.

— Așadar, de ce? Credeam că toți trepădușii lui Ellis Loew sunt polițiști.

Lesnick nu mai cântărea aproape nimic. O briză mai puternică l-ar fi purtat pe bășinos până la Catalina. Buzz zise:

— Am făcut-o pentru bani. Vrei să vorbim pe plajă?

Lesnick arătă spre un loc de lângă niște stânci, unde nu se vedeau nici sticle și nici ambalaje de dulciuri. Buzz îl conduse acolo. Scaunele îl solicitară mai mult decât omul. Le puse jos, față-n față și aproape unul de altul, ca să poată auzi mai bine dacă vocea doctorului s-ar fi stins. Îl ajută să se așeze și îl privi cum se învelește în faldurile halatului flaușat. Lesnick zise:

— Știi cum m-au convins să devin informator?

Reacție tipică de turnător, trebuia să se justifice. Buzz se așeză pe scaun și răspunse:

— Nu sunt sigur.

Lesnick zâmbi, ca și cum i-ar fi părut bine că poate să-i spună cum.

— În 1939 reprezentanții guvernului federal mi-au oferit șansa de a obține eliberarea fiicei mele din penitenciarul Tehachapi, unde fusese încarcerată pentru omor prin imprudență, în urma unui accident de mașină. La ora aceea eram psihanalistul oficial al Partidului Comunist din Los Angeles, cum, de altfel, am și rămas. Mi-au spus că dacă le ofeream acces la dosarele mele psihiatrice, în vederea evaluării lor în 1940 de către Procuratura Generală a Statului, precum și de către alte comisii ce puteau fi create ulterior, o vor elibera imediat pe Andrea. Cum Andrea mai avea minimum patru ani de detenție și îmi povestise cât de mult suferise din cauza abuzurilor șefelor de celulă și ale celorlalte deținute, n-am ezitat nicio clipă. Am acceptat.

Buzz îi permise lui Lesnick să-și tragă sufletul, apoi trecu direct la Coleman.

— Iar motivul pentru care n-ai scos la iveală fragmentele de dosar ale lui Loftis din ’42 până în ’44 îl constituia faptul că în ele Coleman era total compromis. Corect?

Lesnick zise:

— Da. Le-ar fi provocat prea multă suferință inutilă lui Reynolds și Coleman. Înainte de a prezenta dosarele *in toto,* am căutat în ele și alte referințe la Coleman. Chaz Minear vorbea de el, dar numai eliptic, așa că dosarul lui l-am predat integral. Am recurs la același gen de redactare și când am pus dosarele la dispoziția anchetatorilor din CCAA, dar i-am mințit. Le-am spus că dosarul lui Loftis se pierduse. Însă n-am crezut că Ellis Loew va crede o asemenea minciună, așa că am eliminat o porțiune din dosarul lui, sperând că voi muri înainte ca ei să mă întrebe de ea.

— De ce n-ai distrus toată porcăria aia de dosar?

Lesnick tuși, îndesându-se și mai tare în halat.

— Voiam să-l mai studiez. Mă interesa enorm. Dar tu de ce-ai plecat din echipa de anchetatori a marelui juriu? Din cauza unor frământări morale generate de metodele lui Ellis Loew?

— Nu cred că AUFT merită atâta trudă.

— Afirmația ta despre ziare îți conferă credibilitate, așa că mă întreb cât de mult știi exact.

Buzz își ridică vocea, ca să acopere o năvală bruscă a valurilor, ce se sparseră de țărm.

— Am fost implicat în activitatea marelui juriu *și* în investigarea asasinatelor! Ceea ce nu știu e trecutul!

Zgomotul oceanului se stinse. Lesnick tuși, apoi zise:

— Știi toate…?

— Dom' doctor, știu de povestea cu incestul și de cea cu operația estetică. Știu și că fiul încerca să dea vina pe tată. Singurul individ care mai știa toate astea era căpitanul de la Procuratura Districtuală care a fost ucis în clubul de jazz. Și mai cred că vrei să-mi spui tot ce știi, altfel n-ai fi recurs la faza aia juvenilă cu Trotski. Logic, dom' doctor de cap?

Lesnick râse, tuși, apoi râse iar.

— Înțelegi conceptul de motivație subliminală, domnule Meeks?

— Am un creier tare ciudat, șefu'. Vrei s-auzi cum explic eu de ce-ai ascuns dosarele de după vara lui '49?

— Explică-mi, te rog!

— Membrii AUFT care știau povestea șușoteau cum că Reynolds urma să se însoare cu Claire și se întrebau care va fi reacția lui Coleman. Corect?

— Da. Mie mi-era teamă că anchetatorii vor găsi trimiterile la Coleman și vor încerca să-l abordeze, ca posibil martor al acuzării. Claire încerca să împiedice apariția știrii cu căsătoria în presă, deoarece nu voia să ajungă sub ochii lui Coleman, însă n-a reușit. Și a costat-o enorm, după cum sunt sigur că știi.

Buzz își fixă privirea asupra apei, amuțind – trucul lui preferat când voia să-i facă pe suspecți să se destăinuiască. După un minut sau două Lesnick reluă:

— Când ziarele de scandal au anunțat următoarele două victime, am știut că asasinul trebuie să fie Coleman. El fusese unul din pacienții mei în perioada cu CASL. Știam că trebuie să locuiască pe undeva prin apropierea cluburilor de jazz de pe Central Avenue. Și l-am găsit. Odinioară fuseserăm destul de apropiați și credeam că aș putea să-l conving să se lase internat într-o clinică și să pună capăt acelui măcel absurd. Cazul lui Augie Duarte mi-a dovedit că n-aveam dreptate, dar eu am încercat. *Am încercat*! Gândește-te la asta înainte să mă judeci prea aspru.

Buzz îl privi pe mortul viu.

— Doctore, eu nu judec pe nimeni în chestia asta belită. O iau din loc într-o zi sau două și mi-ar plăcea să mă lămurești în câteva privințe.

— Și nimeni altcineva nu va ști?

Buzz îi aruncă lui Lesnick câteva firimituri:

— Cât timp ai jucat jocu' ăsta, ai încercat să-i scutești pe niște prieteni de suferință. Am făcut-o și eu de câteva ori. Am doi amici care ar vrea să știe de ce, da' n-or să afle niciodată. Așa că ai putea să-mi spui povestea ta? Doar mie?

•

Saul Lesnick i-o spuse. Îi luă două ore, cu multe pauze în care inspira adânc, ca să poată continua. Uneori se uită la Buzz, alteori la ocean. Se poticni în cele mai oribile momente ale poveștii, dar o spuse în continuare.

1942.

Vreme de război, camuflaje în L.A., interdicția de a circula după ora 10 seara.

Coleman avea nouăsprezece ani și locuia în Bunker Hill cu mama lui nebună, Delores, și două surori vitrege. Folosea numele de „Masskie” pentru că mămica de sclavi avea nevoie de un supranume patern, ca să primească ajutorul social pentru fiul ei, și de cele șapte litere ale lui, ca să se conformeze preceptelor numerologice ale surorii Aimee. Coleman a renunțat să urmeze cursurile liceului din Belmont atunci când nu l-au mai lăsat să cânte în orchestra școlii. Când dirijorul i-a spus că înfloriturile pe care le scotea la saxofon, deși dovedeau că are plămâni puternici, nu erau decât niște zgomote ce indicau lipsa de talent, a fost distrus.

Coleman a încercat să se înroleze în armată la două luni după Pearl Harbor. A căzut la examenul fizic din cauza unor probleme cu genunchii și a unui colon spastic. A distribuit invitații pentru Templul Angelus, a strâns destul de mulți bani ca să-și cumpere un nou saxofon alto și și-a petrecut ore întregi exersând game și improvizații care îi sunau bine doar lui. Delores nu-l lăsa să repete acasă, așa că s-a dus cu instrumentul pe colinele din Griffith Park, cântându-le veveriţelor, coioților și câinilor vagabonzi care își făceau veacul acolo. Uneori mergea la biblioteca din centru și asculta discuri de patefon cu căștile pe urechi. Melodia lui preferată era *Wolverine Blues*, cântată de un interpret de demult pe nume Hudson Healy. Cuvintele erau încălecate și abia dacă se auzea ce cânta. Coleman a compus propriile sale cuvinte, chestii murdare despre cum se fut wolverinele, iar uneori cânta și el în timp ce asculta. Ascultase discul acela de atâtea ori, până îl tocise, încât de-abia dacă se mai putea auzi ceva, așa că începu să cânte mai tare, ca să compenseze lipsurile. În cele din urmă femeia în vârstă care răspundea de sala Victrola i-a auzit versurile și l-a dat afară. Săptămâni la rând după aceea Coleman se masturba, gândindu-se doar cum Coleman Wolverină o viola în anus.

Delores continua să-l agaseze cu cereri de bani pentru sora Aimee. El și-a găsit o slujbă la Joredco Dental Lab și i-a dat mamei sale un procent din câștiguri. Trebuia să extragă dinți de animale din capete pentru trofee și-i plăcea la nebunie. I-a urmărit pe lucrătorii mai experimentați cum confecționau proteze cu dinți, combinând plastic și o pastă specială, pentru a le permite colților să muște veșnic. A furat un set de dinți de linx și s-a jucat cu ei în timp ce exersa cu saxofonul pe dealuri. Pretindea că e un linx și că lui Delores, surorilor și fraților lui vitregi le e teamă de el.

Cei de la Joredco l-au pus pe liber atunci când șeful lui a găsit o familie de imigranți fără acte, care lucrau pentru un salariu de nimic. Coleman a fost foarte rănit, a încercat să-și găsească o altă slujbă la vreo două laboratoare dentare, dar a aflat că Joredco era singurul care confecționa proteze cu dinți de animale *adevărați.* Deprinse obiceiul să bântuie prin întuneric – întuneric *adevărat,* căci toată lumea stătea ascunsă după perdelele de camuflaj, ca japonezii să nu vadă luminile și să facă și în L.A. ce făcuseră la Pearl Harbor.

Coleman compunea muzică în minte în timp ce bântuia. Curiozitatea lui față de viața de dincolo de perdele aproape că îl înnebunea. Pe peretele unui frizer local exista o listă: cetățenii din Bunker Hill erau cetățeni *buni* și participau la activitatea de apărare. Pe listă era consemnat cine lucra în schimbul unu, doi sau trei. Coleman și-a notat numele și le-a căutat într-o carte de telefon, unde le-a găsit adresele. Apoi a sunat de

acolo, sub pretenția că făcea un sondaj, și a aflat cine era căsătorit și cine nu. „Necăsătorit” și „schimbul trei” însemna o vizită a lui Coleman.

A intrat de mai multe ori în astfel de case. Intra prin ferestrele deschise sau spărgea câte o ușă din placaj, uneori desfăcând țâțâna. Lua lucruri neînsemnate și ceva bani, ca să scape de gura lui Delores. Cea mai bună pradă a sa a fost un linx împăiat. Dar cel mai mult îi plăcea să *stea* în casele goale. Era amuzant să te prefaci că ești un animal care apreciază muzica. Era amuzant să stai în locuri întunecate și să pretinzi că poți vedea în întuneric.

Pe la începutul lui iunie Coleman se găsea într-un tramvai pe Hill Street, când a auzit doi tipi discutând despre un ciudat pe nume Thomas Cormier și despre animalele rău mirositoare pe care le ținea în spatele casei lui de pe Carondelet. Unul dintre ei le-a enumerat: nevăstuici, dihori, viezuri, vidre și wolverine. Coleman a devenit surescitat, a sunat la Thomas Cormier – tot sub pretextul falsului sondaj – și a aflat că omul lucra noaptea la grădina zoologică din Griffith Park. În noaptea următoare, înarmat cu o lanternă, le-a vizitat pe wolverine și s-a îndrăgostit de ele.

Erau rele. Erau vicioase. Nu înghițeau nimic de la nimeni. Încercau să roadă sârma împletită din gard, ca s-ajungă la el. Mârâiturile lor semănau cu notele înalte ale saxofonului.

Coleman a plecat. N-a furat nimic din casă, pentru că voia să o viziteze de mai multe ori. Citi literatură de specialitate despre wolverine și se minună de bestialitatea lor. Instală capcane de șobolani în Griffith Park și aduse mortăciunile ca hrană pentru wolverine. Apoi aduse hamsteri, pe care îi aruncă de vii la wolverine. Le lumina cu lanterna și le privea cum se îndopau cu bunătățile lui. Ejacula fără să se atingă în timp ce le privea.

Vara lui Coleman a fost stricată de cicălelile lui Delores, care voia tot mai mulți bani. Spre sfârșitul lui iulie a citit în ziar un articol despre un burlac din localitate care lucra în schimbul doi la fabrica de avioane Lockheed și care deținea o colecție valoroasă de monede. S-a hotărât s-o fure, s-o vândă și să-i dea bani cu țârâita lui Delores, ca să-l lase în pace.

În noaptea de 2 august a încercat, dar a fost prins în casă de proprietar și de prietenii lui. S-a repezit la ochii proprietarului, ca o wolverină adevărată – doar că fără succes –, și a reușit să scape. A alergat șase străzi, a găsit-o pe Delores cu un bărbat străin pe sofa, în poziția 69 și cu luminile aprinse, și, copleșit de repulsie, a fugit speriat afară. A încercat să alerge la casa wolverinelor, dar bărbatul cu colecția de monede și prietenii lui l-au urmărit cu mașina și l-au găsit. L-au dus cu mașina la Sleepy Lagoon Park și l-au bătut. Colecționarul de monede a vrut să-l castreze, dar prietenii l-au împiedicat s-o facă. L-au lăsat acolo, plin de sânge și compunând muzică în minte.

Coleman s-a poticnit de o denivelare de teren și a văzut – sau *a crezut că vede* – un bărbat alb și imens care-l bătea cu pumnii pe un tânăr mexican și-i tăia hainele cu un băț pe care era montată o lamă ascuțită. Albul urla cu un accent greoi „Mexican borât! Te dezvăț eu să te mai dai la fete albe și curate!” Apoi l-a călcat pe băiat cu mașina și a plecat.

Coleman l-a examinat pe mexican și și-a dat seama că e mort. S-a întors acasă, a

minţit-o pe Delores în legătură cu rănile lui şi a stat până şi-a revenit. Pentru asasinatul de la Sleepy Lagoon au fost puşi sub acuzare şaptesprezece puştani mexicani. Nevinovăţia lor a stârnit un cutremur social. Băieţii au fost puşi rapid sub acuzare şi trimişi să zacă în închisoare. Pe parcursul procesului Coleman a trimis mai multe scrisori anonime la LAPD. A descris monstrul, pe care ajunsese să-l numească „bărbatul cu voce de scoţian", şi a relatat detaliat ce se întâmplase cu adevărat. Au trecut luni de zile. Coleman cânta la saxofon, fiindcă se temea să mai comită spargeri sau să-şi viziteze wolverinele lui iubite. Lucra ca zilier şi îi dădea lui Delores aproape toţi banii, numai să-l lase în pace. Apoi, într-o bună zi, pe treptele casei de pe Beaudry, numărul 236 Sud, apăru însuşi bărbatul cu voce de scoţian.

Delores şi surorile vitrege ale lui Coleman nu erau acasă. Coleman s-a ascuns. Şi-a dat seama ce trebuie să se fi întâmplat: îşi lăsase amprentele pe scrisorile trimise la LAPD, iar Vocea de Scoţian le-a cules şi le-a comparat cu cele din fişele de recrutare. A rămas ascuns toată ziua, ca, de altfel, şi ziua următoare. Delores i-a spus că l-a căutat „un om rău". Ştia că ar fi trebuit să fugă, dar n-avea bani. În schimb avu o idee: să cerceteze albumul cu pozele vechilor amoruri ale mămicii, ca să-i găsească pe bărbaţii care îi semănau.

Coleman a dat peste patru fotografii ale unui actor amator pe nume Randolph Lawrence. Însemnările de pe spatele lor şi o puternică asemănare fizionomică îi spuneau că era vorba de tatăl lui. A luat cu el două dintre fotografii, a făcut autostopul până la Hollywood şi i-a turnat o poveste vânătorească unei funcţionare de la Asociaţia Actorilor de Cinema. Ea a crezut relatarea lui abreviată cu abandonul parental, a studiat dosarele asociaţiei şi l-a informat că Randolph Lawrence era în realitate Reynolds Loftis, un actor destul de cunoscut. Stătea în Santa Monica Canyon, pe Belvedere, la numărul 816.

Băiatul s-a prezentat la uşa tatălui său. Reynolds Loftis a fost emoţionat, a ignorat povestea cu bărbatul cu voce de scoţian, şi-a recunoscut paternitatea şi i-a oferit adăpost lui Coleman.

Loftis trăia cu un scenarist pe nume Chaz Minear. Cei doi erau amanţi. Doi membri ai comunităţii de stânga din Hollywood, petrecăreţi înfocaţi şi adepţi ai cinematografiei de avangardă. Coleman i-a spionat când erau în pat – ceva ce îi plăcea şi, totodată, îl respingea. A mers cu ei la petrecerile organizate de un cineast belgian. Individul proiecta filme în care apăreau bărbaţi în pielea goală şi câini dezlănţuiţi, care îi aminteau de wolverinele lui, filme ce au ajuns să-l obsedeze. Reynolds era generos cu banii şi nu-i păsa că fiul lui îşi petrecea zilele în curtea din spatele casei, unde exersa la saxofon. Coleman a început să frecventeze cluburile de jazz din Valley, unde a întâlnit un cântăreţ la trombon pe nume Mad Marty Goines.

Mad Marty era consumator avid de heroină, dealer de iarbă, spărgător de case şi instrumentist de mâna a doua. Constituia întruparea vieţii josnice trăite de oamenii josnici şi avea un har autentic: preda hoţia şi muzica. Marty l-a învăţat pe Coleman cum să pornească fără cheie maşini furate şi cum să sufle ca lumea în saxofon, cum să moduleze note, cum să citească partituri şi cum să se folosească de repertoriul lui de zgomote şi de plămânii săi puternici pentru a produce sunete care să însemne ceva.

Era deja iarna lui 1943. Coleman scăpase de rotunjimile adolescentine și devenise tot mai chipeș. Reynolds era tot mai cald cu el, tandru din punct de vedere fizic – cu multe îmbrățișări și săruturi pe obraz. Brusc a dat crezare poveștii bărbatului cu voce de scoțian. S-a alăturat Comitetului de Apărare din Sleepy Lagoon – care acum, după condamnarea celor șaptesprezece tineri, devenise o temă fierbinte a stângii – pentru a-și dovedi încrederea în Coleman.

Reynolds i-a spus lui Coleman să păstreze tăcerea în privința bărbatului cu voce de scoțian, fiindcă nimeni nu-l crede, iar cel mai important lucru era eliberarea sărmanilor puștani nedreptățiți. I-a spus că Voce de Scoțian nu va fi prins niciodată, dar că, probabil, omul ăla rău continua să-l caute pe Coleman, așa că avea nevoie de ceva machiaj protector, pentru a fi în siguranță. Reynolds l-a dus pe Coleman la doctorul Terence Lux, care i-a modificat fața conform propriilor indicații. În timp ce se recupera la clinică, Coleman a luat-o razna. A omorât găini din crescătorie, pretinzând că e o wolverină, și le-a băut sângele. A plecat din clinică, a jefuit case împreună cu Mad Marty, având fața bandajată și semănând astfel cu un monstru din filme, a participat la mitingurile organizate de CASL împreună cu grijuliul său tată și, în ciuda cererii acestuia, a povestit istoria lui José Diaz și a bărbatului cu voce de scoțian. Nimeni nu l-a crezut. Toată lumea l-a luat de sus, căci era fratele mai mic și un pic țicnit al lui Reynolds Loftis, omul cu fața arsă într-un incendiu – minciuni pe care i le inventase chiar tatăl său. Apoi bandajele i-au fost scoase și Coleman *era* tatăl lui, dar cu douăzeci de ani mai tânăr. Iar Reynolds și-a sedus propria imagine din tinerețe.

Coleman a acceptat. Știa că acum nu mai trebuie să se teamă de Vocea de Scoțian. În timp ce se refăcea după operație, habar n-avea cum va arăta noua lui față, dar acum știa că e chipeș. Era o perversiune îngrozitoare, dar permanent excitantă. Se simțea ca și cum ar fi fost o wolverină și ar fi mișunat printr-o casă străină și întunecată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Postura de frate mai mic și iubit platonic constituia un subterfugiu incitant. Coleman știa că tăticul se temea îngrozitor că relația lor va fi descoperită și, în același timp, mai știa că Reynolds participa la mitinguri și dona bani pentru diverse cauze fiindcă se simțea vinovat de seducerea lui. Poate că operația estetică nu fusese făcută doar pentru a-l proteja, ci și pentru a-l seduce. Chaz s-a mutat de acolo, scârbit de oripilanta înșelătorie, și a respins cu dispreț oferta lui Reynolds de a face un *ménage à trois*. După aceea Minear s-a apucat să se destrăbălеze în fiecare noapte cu câte o altă prostituată masculină de la agenția lui Gordean. Reynolds trăia cu spaima că fostul lui amant va povesti despre incest, așa că s-a încurcat el însuși cu o serie de prostituați – pentru sex, dar și ca să audă ce se vorbește despre el. Coleman era gelos, dar nu făcea valuri, iar subita zgârcenie a tatălui său și manifestările lui de nervozitate l-au convins că Reynolds era șantajat. Apoi Coleman a întâlnit-o pe Claire De Haven și s-a îndrăgostit de ea.

Claire era prietena și tovarășa lui Reynolds în diverse organizații de stânga. Ea a devenit confidenta lui Coleman. Coleman ajunsese să considere că partidele de sex cu tatăl lui sunt insuportabile. Pretindea că bărbatul e Claire pentru a putea îndura nopțile petrecute împreună cu el. Claire a auzit povestea de groază a lui Coleman și l-a convins să stea de vorbă cu doctorul Lesnick, psihiatrul oficial al Partidului Comunist, căci Saul

n-ar fi încălcat niciodată regula confidențialității cu pacienții săi.

Lesnick l-a ascultat pe Coleman într-o serie de ședințe de câte două ore, cu relatări detaliate și febrile. El era de părere că povestea cu Sleepy Lagoon fusese elaborată la două nivele: din nevoia lui Coleman de a-și justifica eforturile de căutare ale tatălui și propria-i homosexualitate latentă, dar și din dorința lui Coleman de a cuceri simpatia mexicanilor din CASL cu afirmația că asasinul era alb și nu niște membri de negăsit ai unei bande de mexicani, despre care simpatizanții stângii erau convinși că poartă toată vina. În afară de istoria aceea, psihiatrul crezu toate celelalte episoade relatate de Coleman și îl îndemnă să pună capăt relației sexuale cu tatăl lui.

În același timp Lesnick îl avea și pe Loftis ca pacient. Știa că Reynolds era răvășit de vinovăție din cauza relației pe care-o avea și că dona tot mai mulți bani pentru tot mai multe cauze – în special pentru CASL –, ca un fel de înlocuitor al tehnicii de manipulare folosite pentru a-l convinge pe Coleman să își facă operația aceea estetică. Coleman se simțea copleșit de realitate și începu să viziteze iar wolverinele lui Thomas Cormier, hrănindu-le și iubindu-le. Într-o noapte a fost copleșit de incredibila dorință de a mângâia și ține în brațe una. A deschis cușca și a încercat să îmbrățișeze bestia, dar ea l-a mușcat de brațe. S-au luptat. Coleman a învins: a sugrumat-o. A luat stârvul acasă, l-a jupuit, a mâncat carnea crudă și a confecționat o proteză din dinții fiarei, purtând-o apoi când era singur și pretinzând că e o wolverină care stă la pândă, fute și ucide.

A mai trecut ceva timp.

Reynolds, convins de Claire și de Lesnick, a rupt relația cu Coleman. Lui Coleman i-a displăcut uzurparea puterii lui sexuale și a început să-l urască fățiș pe tăticul lui. Băieții condamnați pentru crima de la Sleepy Lagoon au fost achitați și eliberați din închisoare, iar CASL a avut cea mai mare parte din merit pentru dreptatea făcută. Claire și Coleman au continuat să discute, însă din ce în ce mai rar. Coleman i-a făcut rost de heroină din ghetou. Claire a fost mai degrabă tulburată decât satisfăcută de gest, dar i-a dat lui Coleman împrumutul de două mii de dolari pe care i-l ceruse. El s-a folosit de bani ca să-și facă o a doua operație la Terry Lux. Doctorul i-a tratat figura cu mănuși de box cu greutăți suplimentare, găzduindu-l apoi în crescătorie și ținându-l cu morfină și seringi, ca să-i amorțească durerile. Coleman a citit acolo texte de anatomie și fiziologie. A plecat de la clinică, a renunțat la droguri și s-a prezentat la ușa lui Claire, plin de vânătăi, dar fără să mai arate ca tatăl lui. Când a rugat-o pe Claire să se culce cu el, femeia a fugit îngrozită.

1945.

Coleman s-a mutat din Los Angeles. Repulsia lui Claire l-a stimulat s-o facă. A cutreierat țara, cântând la saxofon alto cu tot felul de grupuri și adoptând numele lui Hudson Healy. Reynolds Loftis a apărut în fața celor de la CCAA, a refuzat să toarne și a fost pus pe lista neagră. Coleman a citit vestea și a fost încântat. Coleman trăia în lumea furiei comprimate, a fantasmelor în care-i făcea rău tatălui său, o poseda pe Claire, viola bărbați care îl priveau cum nu trebuia și le devora carnea cu dinții de wolverină, pe care îi lua peste tot cu el. Singurul lucru care îl oprea s-o ia razna era faptul că mai compunea și cânta muzică. A venit apoi întoarcerea în L.A., la sfârșitul lui ’49, când a citit că tăticul și Claire se căsătoreau. Lumea lui, construită dintr-un pachet

de cărți de joc, s-a prăbușit.

Fantasmele lui Coleman l-au copleșit atât de tare, încât nici nu mai putea să se gândească la muzică. Știa că trebuia să le concretizeze, să le găsească un sens clar și precis, ca și cel pe care îl avusese muzica lui. A aflat despre apartenența lui Reynolds la AUFT și când își ținea sindicatul ședințele comitetului executiv. S-a decis să omoare partenerii sexuali ai tatălui său – cei de care știa de pe vremea când Loftis a rupt-o cu Chaz. Coleman și-i amintea după nume și fizionomie pe George Wiltsie și pe amantul hispanic Augie, iar ei n-aveau cum să-l identifice pe el: la vremea aceea Coleman apăruse sub înfățișarea protectoare de frate mai mic. Și-a amintit și de alte cuceriri ale lui Reynolds – doar după fizionomie, însă știa barurile frecventate de ei. Să găsească victime era ușor. Restul era mult mai dificil.

Planul:

Să-i omoare pe amanții tatălui său, deghizat în Reynolds, în serile când se țineau ședințele AUFT. Să lase la locul crimelor urme de spermă cu grupa de sânge O-I și unele indicii care să conducă la ideea că Reynolds era asasinul, implicându-l astfel în asasinate – asta în cel mai rău caz – sau – varianta mai blândă – silindu-l să aducă drept alibi întrunirile subversive ale AUFT. Tăticul putea fi condamnat pentru crime, putea deveni suspect, fiind astfel nevoit să-și recunoască homosexualitatea în fața poliției, sau putea fi compromis în presă, iar dacă s-ar fi folosit de prețioasele lui serate sindicale ca alibiuri, risca să-și distrugă cariera cinematografică abia revitalizată din cauza asocierii cu comuniștii.

Coleman știa că are nevoie de bani pentru a-și finanța crimele, iar el nu câștiga mai nimic din angajamentele muzicale de pe Central Avenue. În Ajunul Crăciunului s-a întâlnit întâmplător cu vechiul lui amic Marty Goines la Bido Lito's. Marty a fost surprins – și fericit –, fiind prima oară când îl vedea pe Coleman după ce acesta scăpase de bandaje. Anii trecuseră, băiatul era acum un bărbat cu o față nouă și nu era rău ca saxofonist alto. Coleman i-a propus o nouă serie de jafuri. Mad Marty a fost de acord. Au plănuit să discute după Anul Nou. Apoi, în ajunul Anului Nou, Goines l-a întâlnit pe Coleman în față la Malloy's Nest și i-a spus că îl sunase pe Leo Bordoni, un amic din Frisco, fost coleg de celulă la San Quentin, și-l invitase să se alăture bandei. Coleman, furios că nu fusese consultat – dar fără s-o arate a aflat că Goines nu-l menționase și nu-l descrisese lui Bordoni, așa că a decis că vechiul lui mentor în ale jazzului era o momeală perfectă pentru wolverine. L-a rugat pe Marty să se întâlnească pe Central, colț cu Strada 67, la 12:15, dar să nu spună nimănui, din motive bine întemeiate.

Coleman s-a dus apoi în camera lui, unde a scos peruca ce semăna cu părul argintiu al lui Reynolds și trusa de machiaj. A confecționat un băț *zoot* dintr-o scândură găsită la gunoi și un pachet de lame Gillette. Și-a adus aminte că în seara aceea AUFT organiza o petrecere/întrunire, a făcut rost de patru doze de heroină și de o seringă de la vechea lui sursă, Roland Navarette, a luat un Buick descuiat de pe Strada 67, ca să aibă cu ce să se deplaseze, a cântat un ultim număr la Zombie, după care a intrat în toaleta bărbaților de la stația de benzină Texaco de pe Strada 68 în chip de Coleman și a ieșit sub chipul Tăticului.

Marty a fost punctual, dar a venit beat. Nici măcar n-a clipit când a văzut deghizarea

lui Coleman. Coleman l-a pocnit în cap pe trotuar, l-a luat pe umăr ca pe un amic beat, l-a băgat în Buick și a pornit mașina, legând firele de contact. L-a înțepat pe Marty cu o doză, l-a dus în apartamentul din Hollywood, l-a injectat și cu celelalte trei doze și i-a îndesat în gură gluga unui halat de baie, ca să nu vomite sânge pe el când aveau să-i plesnească arterele inimii. Inima lui Marty a explodat puternic. Coleman l-a strangulat, golindu-l și de viața care mai rămăsese în el, i-a crestat spatele cu bățul *zoot* și i-a scos ochii, așa cum încercase să facă și cu colecționarul acela de monede la Sleepy Lagoon. I-a violat orbitele goale, și-a pus dinții de wolverină și apoi s-a înfruptat din trupul mort, stropind peretele cu sânge în ritmul unor game bestiale de saxofon alto din mintea lui. Când a terminat, a pus ochii în frigider, l-a îmbrăcat pe Goines cu halatul flaușat, l-a cărat jos și l-a proțăpit pe bancheta din spate a Buickului. A potrivit oglinda retrovizoare în așa fel încât să poată vedea cum saltă capul fără ochi al lui Marty. A mers pe Sunset Strip pe ploaie, imaginându-și cum tăticu' și Claire o încasează la greu în fiecare orificiu. L-a depozitat pe Marty, acum în pielea goală, pe un teren viran de pe Allegro, teritoriul poponarilor, lăsând cadavrul la vedere, ca în cazul Black Dahlia. Dacă avea noroc, victima numărul unu va beneficia de același interes din partea presei.

Coleman s-a întors la muzica lui, la cealaltă viață a sa. Uciderea lui Goines n-a provocat publicitatea la care sperase. Dahlia fusese o femeie frumoasă, iar Marty un vagabond anonim. Coleman a tot închiriat mașini și a patrulat pe lângă numărul 2307 de pe Tamarind la tot felul de ore. Niciun polițist nu s-a arătat pe-acolo. Așadar, putea să se mai folosească de apartament. A făcut rost de adresa lui George Wiltsie din cartea de telefon și a decis că el va fi victima numărul doi. Și-a petrecut nopțile prin barurile de homosexuali din zonă și l-a reperat pe Wiltsie prin localuri, dar întotdeauna în compania prietenului său, un tip pe nume „Duane". Aproape că se hotărâse să-l lase pe nemernic să trăiască, dar, gândindu-se la posibilitățile pe care i le oferea asasinarea unei perechi, l-au apucat fiori de excitare și și-a amintit de Delores și bărbatul acela în poziția 69. Apoi Duane i-a pomenit unui barman faptul că lucra pentru Variety International – teritoriul tăticului.

Providența.

Coleman s-a apropiat de George și Duane, având asupră-i o mică combinație mortală pe care o făcuse chiar el: capsule de secobarbital cumpărate de la Roland Navarette și stricnină de la farmacie. O proporție de doi la unu – barbiturice și otravă – și găuri făcute cu acul în capsule, pentru un efect rapid. Coleman le-a sugerat să petreacă la „locuința lui" din Hollywood. George și Duane au fost de acord. Pe drum, în mașina închiriată, le-a întins o sticlă de whisky, ca să tragă câte o dușcă. Când s-au încălzit bine, i-a întrebat dacă nu vor să încerce niște capsule autentice de cantaridă. Amândoi bărbații au înghițit rapid pilulele morții, iar când au ajuns la locuința lui Marty, erau atât de amețiți, încât Coleman a trebuit să-i ajute să urce. Lindenaur a murit imediat după ce-a ajuns, iar lui Wiltsie i se tăiase filmul. Coleman i-a dezbrăcat și s-a pus pe treabă, crestându-l cu lamele pe mort.

Wiltsie s-a trezit și s-a luptat să scape cu viață. Coleman i-a retezat un deget în timp ce se apăra, apoi l-a ucis, înfigându-i un cuțit în gât. Când i-a văzut morți pe amândoi, i-a crestat, i-a sfâșiat ca o wolverină și i-a violat în stil clasic, desenând note muzicale și

W-uri pe pereți. A pus în frigider degetul lui Wiltsie, le-a făcut duș lui Duane și lui George, ca să-i curețe de sânge, i-a învelit în niște pături, i-a cărat jos și i-a transportat cu mașina în Griffith Park, vechiul lui teritoriu, pe unde bântuia odinioară cu saxofonul. I-a dezvelit, i-a dus sus pe cărare și i-a aranjat în poziția 69, ca să-i poată vedea toată lumea. Iar dacă era văzut și *el,* era văzut ca tatăl lui.

Două evenimente au coincis.

Doctor Saul Lesnick, care era pe moarte și dorea să-și repare cumva greșelile morale, a citit într-un ziar de scandal despre asasinarea lui Wiltsie și Lindenaur. Și-a amintit că numele lui Wiltsie fusese pomenit cu ani în urmă în timpul ședințelor terapeutice cu Reynolds Loftis. Tăieturile *zoot* i-au amintit de fantasmele lui Coleman despre bărbatul cu voce de scoțian și despre armele din crescătoria lui Terry Lux. Ceea ce l-a convins în final că asasinul era Coleman a fost pofta din spatele acelor mușcături oribile. Coleman era pofta întruchipată. Coleman dorea să fie cel mai vicios și cel mai nesățios animal de pe Pământ, iar acum dovedea că așa era.

Lesnick știa că dacă l-ar fi prins, polițiștii l-ar fi ucis pe Coleman. Știa că trebuie să încerce să-l interneze într-un sanatoriu înainte să mai omoare pe cineva sau să se hotărască să-i atace pe Reynolds și Claire. Știa că nu putea fi decât undeva aproape de muzică și, într-adevăr, l-a găsit cântând într-un club de pe Central Avenue. I-a recâștigat încrederea, căci era singura persoană care nu-i făcuse rău niciodată, i-a găsit un apartament ieftin în Compton, a discutat și-a tot discutat cu el, iar apoi l-a ascuns la el acasă atunci când un prieten de stânga i-a spus că Reynolds și Claire îl căutau. Coleman avea și momente de limpezime a minții – un model comportamental standard la psihopații sexual care recurgeau la crime pentru a-și satisface poftele carnale. I-a relatat istoria primelor trei asasinate. Lesnick știa că transportarea unui om ucis pe bancheta din spate a mașinii și aducerea celorlalte două victime pe Tamarind Street constituiau încercări subconștiente de a se lăsa prins. Existau cratere psihologice prin care un psihiatru talentat putea introduce inhibiții. Asta ar fi fost eliberarea de sentimentul de vinovăție care îl chinuia pe Saul Lesnick din pricină că dăduse informații despre oameni pe care îi iubea.

Coleman se lupta cu pornirile lui în mod incipient, prin muzică. Lucra la o lungă piesă solo cu tăceri ciudate, pentru a sugera minciunile și duplicitatea. Acordurile aduceau în prim-plan sunetele unice, înalte, ale saxofonului, la început tare, apoi tot mai încet, cu lungi intervale de liniște. Dorea să-și numească compoziția *Marele niciunde*. Lesnick i-a spus că dacă accepta să se interneze într-un spital, ar fi apucat să-și cânte lucrarea într-un concert. Doctorul l-a văzut ezitând, a văzut cum limpezimea minții câștiga teren. Apoi Coleman i-a povestit despre Danny Upshaw.

Îl întâlnise pe Upshaw după noaptea în care îl ucisese pe Marty Goines. Detectivul venise să facă o investigație de rutină, iar Coleman l-a înfruntat cu alibiul „Am stat aici toată noaptea” și „Am cântat”, știind că Upshaw îl va crede. Asta însemna că Goines nu spusese nimănui că îl va întâlni, iar Coleman s-a folosit de ocazie ca să mintă în privința lui Marty cum că ar fi fost poponar și ca să-i scape unele indicii despre tăticul cel înalt și cărunt. Apoi a uitat de Upshaw și și-a urmat planul, asasinându-i pe Wiltsie și Lindenaur. După aceea, la victima a patra, a ezitat între Augie Duarte și un alt

homosexual, tot cunoscut de-al tatălui său. Dar a început să viseze cu tânărul detectiv niște chestii incendiare, care îi dovedeau că era într-adevăr ceea ce tăticul lui încercase să facă din el. Coleman a decis că dacă nu va putea să-l compromită în mod scandalos pe taică-său, o să-i ucidă și pe Reynolds, și pe Claire. S-a gândit că acel potențial sânge suplimentar, adăugat măcelurilor deja comise, îl va incita și-l va face să viseze la femeile pe care le-a iubit odinioară.

Planul n-a funcționat. Coleman a avut alte vise cu Upshaw, alte fantasme cu detectivul. S-a îmbrăcat ca tăticul și s-a pus să pândească agenția lui Felix Gordean, încercând să obțină noi indicii, să dea de alți iubiți ai lui Reynolds. Atunci l-a văzut pe Upshaw stând și el la pândă. Era foarte aproape de el când Danny a sunat la Serviciul Circulație. Auzind în mare parte cele spuse de el, l-a urmărit pe Upshaw cu un Pontiac furat doar ca să se apropie de polițist. Upshaw și-a dat seama că e urmărit. A urmat o cursă nebună. Coleman a scăpat, a furat altă mașină, apoi a sunat la Circulație, pretinzând că e partenerul detectivului. Unul din numele care i-au fost citite de pe listă era cel al lui Augie Duarte. Coleman a decis că era iarăși vorba de providență și a ales pe loc victima cu numărul patru. S-a deplasat la casa lui Gordean de pe plajă, l-a văzut pe Upshaw, s-a ascuns și l-a auzit pe Gordean discutând cu una dintre gorilele lui. Codoșul, expert în homosexuali, a zis „Polițistul o să recunoască și el ce-i cu adevărat. Sunt sigur de asta”.

A doua zi Coleman a pătruns în apartamentul lui Danny, savurând momentul. N-a văzut nimic care să amintească de vreo femeie, nimic altceva decât un apartament mult prea ordonat și impersonal. Atunci Coleman *a știut* și a început să simtă o identificare completă, o simbioză cu Upshaw. În seara aceea Lesnick a plecat din apartament ca să-și ia medicamente de la spital. S-a gândit că fixația lui Coleman față de Upshaw îl va face să-și pună la îndoială homosexualitatea și îl va paraliza. S-a înșelat. Coleman l-a agățat pe Augie Duarte într-un bar din centru, l-a sedat, apoi l-a dus într-un garaj abandonat din Lincoln Heights. Acolo l-a strangulat, l-a sfâșiat și a mâncat din el, după care l-a castrat, așa cum încercaseră să-i facă și lui taică-său și alții ca el. A abandonat cadavrul lângă râul L.A., s-a întors în Compton și i-a mărturisit lui Lesnick că în sfârșit înțelesese care era rolul lui Upshaw. Urma să intre într-o competiție cu el – asasin contra detectiv. Saul Lesnick a părăsit apartamentul și a luat un taxi până la sanatoriu, convins că de-acum înainte Coleman Healy va continua să măcelărească până ce va fi el însuși măcelărit. Iar din acel moment anemicul psihiatru a încercat să-și adune suficient curaj ca să comită o crimă umanitară.

•

Lesnick își încheie narațiunea cu un gest elocvent: scoase un revolver din halat și spuse:

— L-am mai văzut pe Coleman o singură dată. Citise în ziar că Upshaw decedase în urma unui accident și era extrem de tulburat. Tocmai cumpărase niște droguri de la Navarette. Urma să omoare un alt bărbat, unul care fusese figurant într-un film cu Reynolds, un individ dependent de opiu. Avusese o relație scurtă cu Reynolds, iar Coleman voia să-l omoare. Mi-a spus toate astea de parcă ar fi fost convins că nu voi face nimic. Am cumpărat pistolul de la o casă de amanet din Watts. Aveam de gând să-l

omor pe Coleman în seara aceea, dar tu și căpitanul Considine ați ajuns înaintea mea.

Buzz examină pistolul. Era vechi și ruginit și probabil că psihiatrul ar fi dat-o în bară, ca și atunci când considerase că episodul din Sleepy Lagoon fusese o fantasmă. Coleman i l-ar fi smuls din mâna lui scheletică înainte ca bunicul să poată apăsa pe trăgaci.

— Îți place cum s-a rezolvat, doctore?

— Nu. Îmi pare rău de Reynolds.

Buzz se gândi că Mal trăsese direct în Reynolds fiindcă voia să-l prindă viu pe Coleman – pentru propria lui carieră și, poate, și pentru binele copilului său.

— Am o întrebare de polițist, doctore.

Lesnick spuse:

— Te rog.

— Păi, mă gândeam că Terry Lux îl informase pe Gordean despre toate chestiile cu care Gordean l-a șantajat pe Loftis. Povestea ta mă face să mă gândesc că și Chaz Minear i-a furnizat lui Felix unele detalii, pe care codoșul le-a folosit când l-a șantajat pe Loftis a doua oară. Chestii care l-au făcut să se gândească că băiatul lui Reynolds omora oameni.

Lesnick zâmbi.

— Da, Chaz i-a povestit lui Felix Gordean multe lucruri despre internarea în clinică a lui Coleman, lucruri care puteau deveni indicii clare atunci când erau analizate în conexiune cu faptele relatate de ziare. Am citit că Gordean a fost asasinat. Cine a făcut-o, Chaz?

— Da. Te satisface?

— Da, e un strop de happy-end.

— Vreo idee despre Claire?

— Da. Va supraviețui pogromului marelui juriu ca o tigroaică. Va găsi un alt bărbat slab pe care să-l protejeze și alte cauze pentru care să lupte. Le va face bine celor care merită binele, dar eu n-o să fac niciun comentariu asupra caracterului ei.

Buzz zise:

— Înainte ca lucrurile să scape de sub control, se părea că AUFT avea un fel de plan de șantaj împotriva studiourilor. Jucai la două capete? Rețineai chestii pe care le-ai auzit la noi ca să ajuți sindicatul?

Lesnick tuși, apoi întrebă:

— Cine vrea să știe?

— Doi morți și eu.

— Și cine altcineva o va mai afla?

— Doar eu.

— Te cred. Deși habar n-am de ce.

— Morții n-au niciun interes să mintă. Haide, doctore! Toarnă!

Lesnick mângâie obiectul luat de la amanet.

— Am informații verificate despre Howard Hughes și pasiunea lui pentru minore, ca, de altfel, și multe date despre curele de dezintoxicare la care se supun periodic diverși actori de la RKO și Variety International. Dețin informații despre mulți șefi de studiouri și despre legăturile lor cu lumea interlopă, inclusiv cea referitoare la un gentleman de la

RKO care a omorât cu mașina o familie de patru persoane. Arestarea lui s-a rezolvat și nu s-a ajuns niciodată la proces, dar simpla referire la respectivul episod poate fi extrem de jenantă. Așa că, după cum vezi, AUFT nu e total lipsită de arsenal.

Buzz zise:

— Șefu', eu am cules fetele alea pentru Howard și am aranjat majoritatea curelor de dezintoxicare. L-am făcut scăpat pe tipul de la RKO și i-am înmânat plicul judecătorului care urma să-l pună sub acuzare. Doctore, ziarele nu vor tipări niciodată informațiile tale, iar radioul nu le va comenta în niciun fel. Howard Hughes și Herman Gerstein ți-ar râde în nas la auzul unor astfel de idei de șantaj. Sunt cel mai bun aranjor pe care l-a avut vreodată orașul ăsta și crede-mă că AUFT e crucificat.

Saul Lesnick se ridică în picioare, se clătină, dar rămase drept.

— Și pe asta cum o s-o aranjezi? întrebă el.

Buzz plecă fără să-i răspundă.

•

Când se întoarse la motel, găsi în ușa lui un bilet de la manager: „Sună-l pe Johnny S." Buzz se duse la telefonul public și formă numărul lui Stompanato.

— Zi-i!

— Sunt Meeks. Ce-i la bătaie?

— Pielea ta, dar să sperăm că nu și banii mei. Tocmai am aflat o chestie printr-un amic de-al lui Mickey. LAPD a făcut un test balistic de rutină cu gloanțele trase în clubul de jazz unde-ai fost și tu. Medicul ăla legist faimos, Layman, a examinat toate pastilele din șobolanul despre care mi-ai povestit. I-au părut cunoscute, așa că a verificat mai serios. Gloanțele din pistolul tău s-au potrivit perfect cu pastilele înghițite de Gene Niles. LAPD te consideră asasinul lui Niles și sunt porniți să te curețe. Trag în plin. Și îmi pare rău că aduc asta în discuție, dar îmi datorezi o grămadă de bani.

Buzz oftă.

— Johnny, ești un om bogat.

— Ce?

Buzz zise:

— Ne vedem mâine la prânz.

Apoi închise. Formă un număr din East L.A. și auzi:

— *Quién*? *Quién es*?{26}

— Vorbește englezește, Chico. Sunt Meeks.

— Buzz! *Padrone*!{27}

— Vreau să-mi schimb comanda, Chico. Nu de 30. Fă-o cu țevile retezate.

— Calibrul 12, *padrone*?

— Mai mare, Chico. Cel mai mare.

CAPITOLUL PATRUZECI ȘI DOI

Pușca era de calibrul 10, cu repetiție, și avea încărcătorul până la cot. Cartușele erau din cele folosite pentru vânătoarea de cerbi. Cele cinci încărcătoare erau suficiente

pentru a transforma tot magazinul și personalul venit la întâlnire în mâncare pentru câini. Buzz ducea arma într-o cutie pentru jaluzele înfășurată în hârtie de cadouri de Crăciun.

Rabla lui închiriată era parcată pe marginea trotuarului, un pic mai la sud de Sunset. Parcarea din fața magazinului era ticsită cu tichii evreiești și porci cu puști. La ușa din față stătea un paznic care îi îndepărta pe potențialii clienții. Tipul staționat la ușa din dos părea pe jumătate adormit. Stătea pe un scaun și se bronza la soarele arzător al dimineții. Buzz reperă și doi trăgători neutri – Dudley și al patrulea om trebuiau să fie înăuntru, unde avea loc acțiunea.

Buzz îi făcu semn cu mâna omului din colț – complicele lui plătit în avans, pe care îl recrutase într-un bar. Tipul intră în parcare, aruncă priviri furișe înjur și încercă portierele Cadillacurilor și Lincolnurilor înșirate pe lângă gard. Buzz nu se grăbi. Aștepta ca individul pus de pază să remarce și să reacționeze.

Pazniculuiî trebui aproape o jumătate de minut până să se agite, să devină atent și să se îndrepte într-acolo, cu o mână în buzunarul de la haină. Buzz alergă cât putu de repede – un fulger de grăsime cu pantofi de tenis.

Individul se întoarse în ultima clipă. Buzz îl izbi cu cutia de jaluzele în față și îl trânti pe capota unui Continental ’49. Omul scoase pistolul. Buzz îi trase un genunchi între picioare, îl pocni în nas cu palma deschisă și văzu cum îi zboară din mână un pistol semiautomat de calibrul 45. Încă o lovitură de genunchi îl puse jos, cocoșat de durere. Buzz dădu un șut pistolului, aruncă cutia de jaluzele și se folosi de patul puștii cu țeavă retezată ca să-l amuțească pe paznic.

Complicele lui dispăruse. Gardianul vărsa sânge pe gură și pe nas și era deja în lumea viselor – poate pentru totdeauna. Buzz băgă pistolul în buzunar, se îndreptă spre ușa din dos și intră.

Râsete și un dialog răsunător între egali. Un coridor scurt, cu un șir de cabine. Buzz se lipi de o draperie, trase spre el un colț al ei și privi.

Întâlnirea la vârf era în toi. Mickey Cohen și Jack Dragna se întrețineau veseli, stând în picioare lângă o masă plină cu mezeluri, sticle de bere și tărie. Davey Goldman, Mo Jahelka și Dudley Smith se cinsteau cu pahare mari de whisky. Un șir de gorile de-ale lui Dragna era plasat în fața perdelelor. Johnny Stompanato nu se vedea nicăieri, pentru că la ora asta Johnny Stompanato era, probabil, la jumătatea drumului spre Pedro și spera ca un anumit grăsan să supraviețuiască dimineții de azi. În partea opusă, lângă peretele din stânga, se derula adevărata afacere: doi bărbați cu aspect de mexicani numărau bancnotele dintr-o valiză plină cu bani, iar un om de-al lui Mickey și un om de-al lui Jack testau o pudră alb-bejulie, îndesată în pungi de hârtie, dintr-o altă valiză. Zâmbetele lor atestau calitatea mărfii.

Buzz trase draperia și se alătură sindrofiei, vârând un glonte pe țeavă, ca să atragă atenția. Zgomotul determină câteva capete să se întoarcă, iar niște farfurii și pahare căzură pe jos. Dudley Smith zâmbi. Jack Dragna se uita fix la țeava retezată. Buzz remarcă lângă mexicani un tip care părea a fi polițist. Paria douăzeci la unu că el și Dudley erau singurii cu arme grele. Iar Dud era mult prea deștept ca să încerce ceva. Mickey Cohen arăta jignit.

— Dumnezeu mi-e martor că te voi chinui mult mai rău decât pe tipul care l-a ras pe Hooky Rothman, spuse el.

Buzz simți că întregul lui trup plutește în fața lui, îndepărtându-se. Mexicanii începeau să arate speriați. O bătaie în geam l-ar fi adus pe tipul de afară. Buzz făcu câțiva pași, ca să poată vedea fiecare chip din încăpere, și orientă vârful țevii ca pentru o rafală cât mai eficientă, în momentul în care ar fi apăsat pe trăgaci, Jack și Mickey s-ar fi vaporizat.

— Banii și drogurile într-una din plasele tale pentru haine, Mick. Acum! Și încetișor.

Mickey zise:

— Davey, o să tragă. *Fă-o*!

Davey Goldman traversă câmpul vizual al lui Buzz și le spuse mexicanilor ceva în spaniolă, cu o voce joasă. Buzz prinse cu coada ochiului priveliștea pungilor de hârtie și a teancurilor de verzișori, care erau puse într-o plasă mare, cu fermoar din pânză cafenie, cu dungi roșii și cu chipul lui Mickey Cohen imprimat pe el. Mickey zise:

— Dacă o trimiți pe Audrey înapoi la mine, ei nu-i voi clinti niciun fir de păr din cap și nici pe tine n-o să te omor încet. Dacă o prind cu tine, nu-ți pot promite milă. Trimite-o înapoi la mine.

O afacere ratată de un milion de dolari – și singurul lucru la care se putea gândi Mickey Cohen era o femeie.

— Nu.

Cineva închise fermoarul plasei. Goldman i-o aduse lui Buzz, pășind încet și cu mare grijă. Buzz întinse mâna dreaptă. Mickey tremura ca un drogat ce crăpa după o doză. Buzz se întrebă ce va zice acum. Micul om mare zise:

— *Te rog*!

Buzz își potrivi plasa și își simți brațul tensionat. Dudley Smith îi făcu senin cu ochiul. Buzz zise:

— Mă întorc după tine, flăcău. Pentru Diaz și Hartshorn.

Dudley râse.

— N-apuci să trăiești tu ziua aia!

Buzz se retrase cu spatele către draperie.

— Nu vă repeziți la ușa din dos. Are o bombă.

Mickey Cohen zise:

— *Te rog*! Nu poți fugi cu ea! Nu-i voi clinti niciun fir de păr din cap.

Buzz dispăru.

•

Johnny Stompanato îl aștepta la motel, întins pe pat și ascultând muzică de operă la radio. Buzz lăsă să-i cadă plasa de haine, îi trase fermoarul și scoase de-acolo fișicuri de câte zece mii de dolari. Lui Johnny îi căzu falca. Țigara i se rostogoli pe piept și îi făcu o gaură în cămașă. Johnny stinse chiștocul cu o pernă și zise:

— Ai făcut-o!

Buzz aruncă banii pe pat.

— Cincizeci pentru tine, cincizeci pentru doamna Celeste Considine din L.A., Gramercy, numărul 641 Sud. Îi dai tu și-i spui că-s pentru educația copilului.

Stompanato adună banii într-o grămăjoară compactă și îi privi cu lăcomie.

— De unde știi că n-o să-i păstrez pe toți?

— Îți place prea mult stilul meu ca să mi-o tragi.

•

Buzz merse cu mașina până la Ventura, unde parcă în fața casei detectivului Dave Kleckner și sună la ușă. Îi deschise Audrey. Avea pe ea o cămașă veche de-a lui Mickey și o pereche de blugi, exact ca atunci când o sărutase Buzz întâia oară. Tânăra se uită la plasa lui de haine și întrebă:

— Ai de gând să stai aici o vreme?

— Poate. Arăți obosită.

— Am stat trează toată noaptea și m-am gândit.

Buzz îi puse mâinile pe față și îi îndreptă o șuviță de păr rebel.

— Dave e acasă?

— Dave e de serviciu până târziu și cred că e îndrăgostit de mine.

— Toată lumea e îndrăgostită de tine.

— De ce?

— Pentru că îi faci să le fie frică să rămână singuri.

— Asta te include și pe tine?

— Mai ales pe mine.

Audrey sări în brațele lui. Buzz lăsă plasa să cadă și îi trase un picior, pentru noroc. O duse pe leoaică în dormitorul din față și încercă să stingă lumină. Audrey îl prinse de mână.

— Las-o. Vreau să te văd.

Buzz se dezbrăcă, așezându-se pe marginea patului. Audrey se dezgoli încet, apoi sări pe el. Se sărutară de zece ori mai lung decât de obicei și lungiră tot ceea ce făcuseră vreodată împreună. Buzz intră în ea rapid, dar se mișcă foarte încet. Ea își cambră fesele mai tare decât prima oară. El nu se putu abține și nici nu voia, iar ea înnebuni când îl simți înăuntru. La fel ca și prima oară, au distrus cearșafurile și au rămas așa, înlănțuiți și transpirați. Buzz își aminti cum își petrecuse un deget în jurul încheieturii mâinii ei, ca să continue să se atingă în timp ce își trăgeau sufletul. O făcu din nou, dar de data asta ea îi strânse toată mâna, ca și cum n-ar fi știut ce însemna acel gest.

Se strânseră unul lângă altul, iar Audrey își îngropă fața la pieptul lui. Buzz cercetă dormitorul străin. Formulare de pașaport și teancuri de broșuri turistice cu America de Sud pe noptiere. Cutii cu haine de femei în dreptul ușii, lângă o valiză nou-nouță. Audrey căscă, îl sărută pe piept, ca și cum ar fi fost ora de culcare, apoi căscă din nou. Buzz o întrebă:

— Iubito, Mickey te-a lovit vreodată?

Un cap somnoros scuturat ca răspuns.

— Vorbim mai târziu. Vorbim *mult* mai târziu.

— Te-a lovit?

— Nu. Doar pe bărbați.

Alt căscat.

— Nu vorbim despre Mickey. Ți-amintești pactul nostru?

— Da, mi-l amintesc.

Audrey îl strânse de mână și adormi. Buzz ridică broșura cea mai apropiată de el, cu excursii la Rio de Janeiro. Răsfoi paginile, văzu că Audrey încercuise listele de vile cu preț redus pentru cei proaspăt căsătoriți și încercă să-și imagineze un fugar, asasin de polițiști, și o fostă stripperiță de treizeci și șapte de ani bronzându-se sub soarele sud-american. Nu reuși. Încercă să și-o imagineze pe Audrey așteptându-l, în timp ce el încerca să vândă douăsprezece kile de heroină vreunui mafiot care nu auzise încă de lovitură și de prima pusă pe capul lui Buzz în urma ei. Nu reuși. Încercă să și-o imagineze pe Audrey cu el în timp ce polițaii de la LAPD îi încercuiau, iar durii înrăiți nu se îndurau să tragă, pentru că ucigașul era cu o femeie. Nu reuși. Se gândi cum Fritzie Piolet îi găsește împreună și înțeapă cu bestialitate fața lui Audrey. Aici era mai ușor. Mickey zicând „Te rog” și înmuindu-se milostiv – și mai ușor.

Buzz ascultă respirația lui Audrey. Simți cum fetei i se răcește pielea transpirată. Încercă să și-o imagineze revenind acasă, în Mobile, Alabama, găsindu-și o slujbă de contabil și făcând cunoștință cu un tip drăguț de la asigurări, care umbla să afle o sudistă frumoasă. Nu reuși. Făcu o ultimă încercare serioasă: își imagină că ar fi reușit să iasă amândoi din țară, știind că în fiecare colț al țării exista un mandat de arestare pentru ucigașul unui polițist. De data asta încercă din absolut toate puterile – dar nu reuși nicidecum.

Audrey tresări, apoi se întoarse pe partea cealaltă. Buzz îl văzu pe Mickey peste câțiva ani, sătul de ea, lăsând-o de izbeliște pentru una mai tânără și oferindu-i un frumos cadou pecuniar de despărțire. Îi văzu pe cei de la LASD, de la LAPD, de la FBI și pe gorilele lui Cohen alergând după fundul lui de țărănoi până la capătul lumii. Îi văzu pe Ellis Loew și pe Ed Satterlee bogați și liniștiți și pe doctorul Lesnick bântuindu-l cu replica „Și pe asta cum o s-o aranjezi?”

Imaginea cu Lesnick îl puse în mișcare. Se ridică, se duse în camera de zi, ridică telefonul și o rugă pe operatoare să-i facă legătura cu Los Angeles, numărul CR-4619. Îi răspunse o voce:

— Da?

Era Mickey. Buzz zise:

— E în Ventura, pe Montebello Drive, la numărul 1006. Dacă îi faci vreun rău, te termin mai încet decât ți-ai imaginat tu vreodată să mă termini pe mine.

Mickey zise:

— *Mazel tov.* Amice, tot mort ești, dar o să mori foarte repede.

Buzz puse receptorul în furcă foarte încet. Se întoarse în dormitor și se îmbrăcă. Audrey stătea în aceeași poziție, cu capul îngropat în pernă. N-avea cum să-l vadă. Buzz zise:

— Tu erai aleasa.

Apoi stinse lumina. Când ieși, își luă plasa și lăsă ușa descuiată.

•

Târându-se pe drumuri de țară, ajunse în San Fernando Valley chiar după 7:30. Deja se întunecase zdravăn, iar cerul era plin de stele. Casa lui Ellis Loew era cufundată în întuneric, iar în fața ei nu era parcată nicio mașină.

Buzz se duse la ușa garajului, rupse închizătoarea și deschise. Luna lumina un bec de acoperiș, aflat la capătul unei corzi. Trase de coardă și văzu ceea ce voia să vadă pe unul din rafturile de jos: două canistre de benzină de câte opt litri. Le ridică. Erau aproape pline. Le duse la intrarea din față a casei, unde deschise ușa cu cheia lui de investigator special.

Aprinse lumina din tavan. Toată camera de zi strălucea într-un alb orbitor. Pe pereți, pe mese, în lăzi, pe rafturi și în munții de hârtii de pe jos se aflau încercările de căpătuire politică ale lui Loew și ale găștii lui. Grafice și hărți și o mie de pagini de mărturii obținute cu de-a sila. Cutii de fotografii cu chipuri puse în legătură, pentru a dovedi trădarea de patrie. O mare salată de minciuni, amestecate în așa fel încât să dovedească o singură teorie, una ușor de crezut, pentru că era mai ușor să crezi decât să îți croiești drum prin tona de gunoaie și să zici „E greșit”.

Buzz stropi cu benzină pereții, rafturile, mesele și teancurile de hârtii. Stropi fotografiile Comitetului de Apărare din Sleepy Lagoon. Rupse graficele lui Ed Satterlee, goli cutiile cu hârtii pe jos și lăsă o dâră de benzină până pe verandă. Aprinse un chibrit, îl lăsă să cadă și privi cum pala albă de foc se face roșie și explodează.

Flăcările se întinseră în spate și la etaj. Casa deveni o gigantică foaie de hârtie arzândă. Buzz se urcă în mașină și plecă. O reflexie roșiatică îi juca pe parbriz. O luă pe străzi lăturalnice până când roșeața dispăru și auzi sirene gonind în direcția opusă. Când zgomotele încetară, urcă pe coline, iar Los Angeles-ul rămase doar o pată de neon în oglinda retrovizoare. Era înconjurat de viitorul lui, care stătea chiar acolo, pe scaun: țeava retezată, heroina, o sută cincizeci de mii de dolari. Nu se simțea foarte bine, așa că deschise radioul și găsi un post de muzică *country*. Muzica era prea lentă și prea tristă, ca o lamentație venită dintr-o altă epocă, una în care totul era mai simplu. Dar o ascultă în continuare. Cântecele îl făcură să se gândească la el însuși, la Mal și la sărmanul Danny Upshaw. Cazuri grele, polițiști corupți și vânători de comuniști. Trei bărbați periculoși ce-și aleseseră un destin necunoscut.

virtual-project.eu

[1] LASD – *Los Angeles County Sheriff's Department,* Departamentul Șerifului; LAPD – *Los Angeles Police Department*, Departamentul de Poliție din Los Angeles. (n.r.).
[2] Număr de cod folosit de poliția din California pentru crimă. (n.r.).
[3] *Zoot Suit Riots* (engl.) – o serie de revolte pornite pe baze rasiale în anul 1943 în Los Angeles. Practic, a fost vorba de confruntări de stradă între militarii americani întorși de pe front și populația mexicană locală. Numele dat evenimentelor vine de la tipul de costum bărbătesc numit *zoot suit,* foarte popular în acea vreme, cu pantaloni strânși pe glezne și haină cu umeri largi, vătuiți. (n.r.).
[4] Sulă, penis (termen argotic idiș) n.r.
[5] *American Federation of Labor,* aprox. Confederația Americană a Muncii. Apare și sub forma AFL-CIO, în asociere cu CIO – *Congress of Industrial Organizations,* Congresul Organizațiilor din Industrie. (n.r.).
[6] O uncie are aproximativ treizeci de grame. (n.r.).
[7] Departamentul de Investigații Speciale (în original SID, *Special Investigation Division*), divizie a poliției în Statele Unite. (n.r.).
[8] *National Association for the Advancement of Colored People* – aproximativ Asociația Națională pentru Progresul Oamenilor de Culoare. (n.r.).
[9] *Red Channels* (aprox. „Canale Roșii") este un raport publicat în Statele Unite în anul 1950, în timpul vânătorii de comuniști dezlănțuite în epocă, de publicația de dreapta *Counterattack*. Raportul prezintă o listă cu 151 de personalități din media americane, din industria cinematografică și de divertisment, care se presupunea că susțin și finanțează mișcarea comunistă din SUA. (n.r.).
[10] *Puta* (m. *puto*) – curvă (sp., n.r.).
[11] Urare în ebraică, încorporată și în idiș. Se traduce prin „Noroc", dar e folosită adesea și cu sensul de „Felicitări!" (n.r.).
[12] *Pachuco* – tânăr mexican american. Termenul se referă de obicei la tinerii care se îmbracă extravagant și fac parte dintr-o gașcă. (n.r.).
[13] Tâmpitule (în sp. în orig. – n.r.).
[14] Frază în care personajul amestecă cuvinte în spaniolă, în stilul mexicanilor din SUA. *Puto, puta* – javră, curvă; *verdad* – adevăr. (n.r.).
[15] *Gringo, gringa* – termen hispanic peiorativ pentru străini, în special pentru albi. (n.r.).
[16] Cine e? (în sp. în orig. – n.r.).
[17] Accidentală, fără legătură cauzală (în lat. în orig. – n.r.).
[18] La zi, la curent, la modă (în fr. în orig. – n.r.).
[19] Poreclă dată aviatorului Charles Lindbergh, primul om care – în 1927 – a traversat fără escală Oceanul Atlantic într-un avion numit *The Spirit of St. Louis* .(n.r.).
[20] Cunoscut și sub inițialele INS – de la *Immigration and Naturalization Service* (n.r.).
[21] În engleză *wolverine* (*Gulo luscus*), mamifer carnivor răspândit în emisfera nordică, cu blana de culoare brună, cunoscut și sub numele de poligraf american. Din familia *Gulo* mai fac parte jderul și jderul de pin. (n.r.).
[22] Homosexual (argou, sp. – n.r.).
[23] Termen argotic spaniol. Aprox. „căcănar", „labagiu" (n.r.).
[24] Mergi cu Domnul (sp., n.r.).
[25] „Fericire" și „inimă" (sp., n.r.).
[26] Cine? Cine e? (sp., n.r.).
[27] Șefule! (sp., n.r.).